Новы Запавет

Змест

Евангелле ад Матфея	1
Евангелле ад Марка	22
Евангелле ад Лукі	35
Евангелле ад Яна	58
Дзеі Апосталаў	75
Пасланне да Рымлянаў	97
Першы ліст да Карынцянаў	106
Другое пасланне да Карынцянаў	115
Пасланне да Галатаў	121
Пасланне да Эфесянаў	124
Пасланне да Філіпянаў	127
Пасланне да Каласянаў	130
Першы ліст да Фесаланікійцаў	132
Другое пасланне да Фесаланікійцаў	134
Першае пасланне да Цімафея	136
Другое пасланне да Цімафея	139
Пасланне да Ціта	141
Пасланне да Філімона	142
Пасланне да Габрэяў	143
Пасланне Якуба	150
Першае пасланне Пятра	153
Другое пасланне Пятра	156
Першае пасланне Яна	158
Другое пасланне Яна	161
Трэцяе пасланне Яна	161
Пасланне Юды	162
Адкрыццё	163

Мацей

РАЗДЗЕЛ 1

1 Кніга радаводу Ісуса Хрыста, сына Давіда, сына Абрагама.
2 Абрагам спарадзіў Ісаака; Ісаак спарадзіў Якуба; а Якуб спарадзіў Юду і братоў ягоных;
3 Юда спарадзіў Фарэса і Зару ад Тамары; а Фарэс спарадзіў Эзрама; Эзром спарадзіў Арама;
4 Арам спарадзіў Амінадава; Амінадаў спарадзіў Наасона; Наасон спарадзіў Салмона;
5 Салмон спарадзіў Ваоза ад Рахавы; Буз спарадзіў Авіда ад Рут; а Авід спарадзіў Есэя;
6 Есэй спарадзіў Давіда цара; а цар Давід спарадзіў Саламона ад жонкі Урыевай;
7 Саламон спарадзіў Раваама; а Раваам спарадзіў Авію; Авія спарадзіў Асу;
8 Аса спарадзіў Язафата; Язафат спарадзіў Ёрама; Ёрам спарадзіў Азію;
9 Азія спарадзіў Ёатама; Ёатам спарадзіў Ахаза; Ахаз спарадзіў Эзэкію;
10 Эзэкія спарадзіў Манасію; а Манасія спарадзіў Амона; а Амон спарадзіў Ёсію;
11 Ёсія спарадзіў Ехонію і братоў ягоных, каля часу іх перасяленьня ў Вавілон;
12 Пасьля таго, як яны былі прыведзеныя ў Вавілон, Ехонія спарадзіў Салатыіла; Салатыіл спарадзіў Зарававэля;
13 Зарававэль спарадзіў Авіуда; Авіуд спарадзіў Эліякіма; Эліякім спарадзіў Азора;
14 Азор спарадзіў Садока; Садок спарадзіў Ахіма; а Ахім спарадзіў Эліюда;
15 Эліуд спарадзіў Элеазара; Элеазар спарадзіў Матфана; Матан спарадзіў Якуба;
16 Якуб спарадзіў Язэпа, мужа Марыі, ад якой нарадзіўся Ісус, якога завуць Хрыстос.
17 Такім чынам, усіх родаў ад Абрагама да Давіда чатырнаццаць родаў; і ад Давіда да Вавілонскага перасяленьня чатырнаццаць пакаленьняў; і ад перасяленьня ў Вавілон да Хрыста чатырнаццаць пакаленьняў.
18 Нараджэньне Ісуса Хрыста было такім чынам: калі маці Ягоная Марыя была заручана з Язэпам, перш чым яны сышліся, апынулася, што яна цяжарная ад Духа Сьвятога.
19 Тады Язэп, муж Яе, будучы справядлівым і не жадаючы аб'яўляць Яе, задумаў таемна адпусьціць Яе.
20 Але калі ён думаў пра гэта, вось, анёл Гасподні зьявіўся яму ў сьне і сказаў: Язэпе, сыне Давідаў, ня бойся прыняць да сябе Марыю, жонку тваю; Святога Духа.
21 І народзіць яна Сына, і дасі Яму імя Ісус, бо Ён збавіць народ Свой ад грахоў іхніх.
22 Усё гэта сталася, каб збылося сказанае Госпадам праз прарока, які кажа:
23 Вось, Дзева зачне і народзіць Сына, і дадуць Яму імя Эмануіл, што азначае: з намі Бог.
24 І Язэп, устаўшы ад сну, зрабіў, як загадаў яму анёл Гасподні, і ўзяў жонку сваю.
25 І ня ведаў Яе, пакуль не нарадзіла Сына свайго першынца, і даў Яму імя Ісус.

РАЗДЗЕЛ 2

1 Калі Ісус нарадзіўся ў Бэтлееме Юдэйскім у дні цара Ірада, вось, мудрацы прыйшлі з усходу ў Ерусалім,
2 кажучы: дзе народжаны Цар Юдэйскі? бо мы бачылі зорку Яго на ўсходзе і прыйшлі пакланіцца Яму.
3 Пачуўшы гэта, кароль Ірад занепакоіўся, і ўвесь Ерусалім з ім.
4 І, сабраўшы ўсіх першасвятароў і кніжнікаў народных, пытаўся ў іх, дзе павінен нарадзіцца Хрыстос.
5 Яны сказалі яму: у Бэтлееме Юдэйскім, бо так напісана ў прарока:
6 І ты, Бэтлееме, у зямлі Юдэйскай, не меншы сярод князёў Юдэйскіх, бо з цябе выйдзе Начальнік, які будзе кіраваць народам Маім Ізраілем.
7 Тады Ірад, таемна паклікаўшы мудрацоў, старанна выпытаў у іх, у які час зьявілася зорка.
8 І паслаў іх у Віфлеем і сказаў: ідзіце і старанна разведайце Дзіцятка; і калі знойдзеце яго, паведамце мне, каб і я мог прыйсці пакланіцца яму.
9 Яны, выслухаўшы цара, пайшлі; і вось, зорка, якую яны бачылі на ўсходзе, ішла перад імі, пакуль не прыйшла і не стала над месцам, дзе было Дзіця.
10 Убачыўшы зорку, яны ўзрадаваліся вельмі вялікай радасьцю.
11 І, увайшоўшы ў дом, яны ўбачылі Дзіцятка з Марыяй, Маці Ягонай, і ўпалі ніцма, і пакланіліся Яму; золата, і ладан, і смірна.
12 І атрымаўшы ў сне папярэджанне ад Бога, каб не вярталіся да Ірада, іншай дарогай адышлі ў сваю краіну.
13 Калі яны адышлі, вось, анёл Гасподні зьяўляецца Язэпу ў сьне і кажа: устань, вазьмі Дзіцятка і Маці Ягоную і ўцякай у Егіпет, і будзь там, пакуль не скажу табе, бо Ірад будзе шукаць дзіця, каб загубіць яго.
14. Устаўшы, Ён узяў Дзіцятка і Маці Яго ўначы і пайшоў у Егіпет.
15 І быў там да сьмерці Ірада, каб збылося сказанае Госпадам праз прарока, які кажа: зь Егіпта Я паклікаў Сына Майго.
16 Тады Ірад, убачыўшы, што мудрацы зьдзекаваліся зь яго, моцна разгневаўся і паслаў забіць усіх дзяцей, якія былі ў Бэтлееме і ва ўсіх ваколіцах яго, ад двух гадоў і менш, паводле час, пра які ён старанна распытваў мудрацоў.
17 Тады споўнілася сказанае праз прарока Ерамію, які кажа:
18 У Раме быў чутны голас, галашэнне і плач, і вялікі плач: Рахіль плача па дзецях сваіх і не хоча суцешыцца, бо іх няма.
19 Калі ж Ірад памёр, вось анёл Гасподні з'явіўся ў сне Язэпу ў Егіпце,
20 кажучы: устань, вазьмі Дзіця і Маці Яго і ідзі ў зямлю Ізраілеву, бо памерлі тыя, што шукалі душы Дзіцятка.
21 І ўстаў, узяў Дзіцятка і Маці Ягоную і прыйшоў у зямлю Ізраілеву.
22 Пачуўшы ж, што Архелай валадарыў у Юдэі замест Ірада, бацькі свайго, пабаяўся ісці туды;

23 І, прыйшоўшы, пасяліўся ў горадзе, які называўся Назарэт, каб збылося сказанае праз прарокаў: Назаранінам ён будзе названы.

РАЗДЗЕЛ 3

1 У тыя дні прыйшоў Ян Хрысьціцель, прапаведуючы ў пустыні Юдэйскай,
2 і кажучы: Пакайцеся, бо наблізілася Валадарства Нябеснае.
3 Бо гэта той, пра каго сказаў прарок Ісая, кажучы: голас таго, хто кліча ў пустыні: падрыхтуйце дарогу Госпаду, простымі рабіце сьцежкі Яму.
4 А той жа Ян меў вопратку зь вярблюджага воласу і скураны пояс на сьцёгнах сваіх; а ежа яго была саранча і дзікі мёд.
5 Тады выйшаў да яго Ерусалім і ўся Юдэя і ўся ваколіца Ярданская,
6 І хрысьціліся ад яго ў Ярдане, вызнаючы грахі свае.
7 Але, убачыўшы многіх фарысеяў і садукеяў, якія прыйшлі да яго хрысьціцца, ён сказаў ім: О, параджэнне змейнае, хто навучыў вас уцякаць ад будучага гневу?
8 Дык прынясеце годныя плады пакаяньня:
9 І ня думайце казаць у сабе: бацька ў нас Абрагам; бо кажу вам, што Бог можа з камянёў гэтых падняць дзяцей Абрагаму.
10 А цяпер і сякера ля кораня дрэў: таму кожнае дрэва, якое не родзіць добрага плоду, будзе ссякана і кінута ў агонь.
11 Я хрышчу вас вадою на пакаяньне, але Той, Хто ідзе за мною, мацнейшы за мяне, і я няварты насіць абутак Яго: Ён будзе хрысьціць вас Духам Сьвятым і агнём.
12 веялка Яго ў руцэ ягонай, і ён ачысьціць гумно сваё і зьбярэ пшаніцу сваю ў засекі; а мякіну спаліць агнём нязгасным.
13 Тады прыходзіць Ісус з Галілеі на Ярдан да Яна, каб ахрысьціцца ад яго.
14 Але Ян забараніў яму, кажучы: мне трэба хрысьціцца ад цябе, а ты прыходзіш да мяне?
15 Ісус сказаў яму ў адказ: пакінь цяпер, бо так належыць нам выканаць усю праўду. Тады ён пацярпеў яго.
16 І, ахрысьціўшыся, Ісус адразу выйшаў з вады, і вось адчыніліся Яму нябёсы, і ўбачыў Ён Духа Божага, Які сыходзіў, як голуб, і зыходзіў на Яго.
17 І вось голас з нябёсаў: гэта Сын Мой умілаваны, Якога Я ўпадабаў.

РАЗДЗЕЛ 4

1 Тады Ісус быў узведзены Духам у пустыню на спакушэньне д'яблам.
2 І калі ён пасціўся сорак дзён і сорак начэй, потым адчуў голад.
3 І, падыйшоўшы да Яго, спакуснік сказаў: калі Ты Сын Божы, скажы, каб гэтыя камяні сталіся хлебамі.
4 Але Ён сказаў у адказ: напісана: не хлебам адным будзе жыць чалавек, але кожным словам, якое выходзіць з вуснаў Божых.
5 Тады д'ябал бярэ Яго ў сьвяты горад і ставіць на вяршыні храма,
6 І кажа Яму: калі Ты Сын Божы, кінься долу; супраць каменя.
7 Ісус сказаў яму: яшчэ напісана: не спакушай Госпада Бога твайго.
8 Зноў бярэ Яго д'ябал на вельмі высокую гару і паказвае Яму ўсе царствы сьвету і славу іх;
9 І кажа яму: усё гэта дам табе, калі ўпадзеш і пакланішся мне.
10 Тады кажа яму Ісус: адыдзі, сатана, бо напісана: Госпаду Богу твайму пакланяйся і Яму аднаму служы.
11 Тады д'ябал пакінуў Яго, і вось, анёлы прыйшлі і служылі Яму.
12 Ісус, пачуўшы, што Ян пасаджаны ў вязьніцу, пайшоў у Галілею;
13 І, пакінуўшы Назарэт, прыйшоў і пасяліўся ў Капернауме, што на беразе мора, у межах Завулона і Нэфталіма.
14 Каб збылося сказанае праз прарока Ісаю, які кажа:
15 Зямля Завулона і зямля Нэфталіма, каля мора, за Ярданам, Галілея паганаў;
16 Народ, які сядзеў у цемры, убачыў сьвятло вялікае; і для тых, што сядзелі ў вобласці і ценю смерці, святло ўзнікла.
17 З таго часу Ісус пачаў прапаведаваць і казаць: Пакайцеся, бо наблізілася Валадарства Нябеснае.
18 І, праходзячы каля мора Галілейскага, Ісус убачыў двух братоў, Сымона, званага Пятром, і Андрэя, брата ягонага, якія закідвалі сеткі ў мора, бо яны былі рыбакамі.
19 І кажа ім: ідзіце за Мною, і Я зраблю вас лаўцамі людзей.
20 І яны адразу, пакінуўшы сеткі, пайшлі за Ім.
21 І адышоўшы адтуль, Ён убачыў іншых двух братоў, Якава Зэбэдэевага і Яна, брата ягонага, у лодцы з Зэбэдэем, бацькам іхнім, якія ладзілі сеткі; і ён паклікаў іх.
22 І яны зараз жа пакінулі лодку і бацьку свайго і пайшлі за ім.
23 І хадзіў Ісус па ўсёй Галілеі, навучаючы ў сынагогах іхніх і абвяшчаючы Эвангельле Валадарства, і аздараўляючы ўсякую хваробу і ўсякую немач у народзе.
24 І пайшла чутка пра Яго па ўсёй Сірыі: і прыводзілі да Яго ўсіх хворых, ахопленых рознымі хваробамі і пакутамі, і апанаваных д'ябламі, і вар'ятаў, і паралізаваных; і Ён ацаліў іх.
25 І сьледам за Ім ішло мноства народу з Галілеі, і з Дзесяціградзьдзя, і з Ерусаліма, і з Юдэі, і з-за Ярдана.

РАЗДЗЕЛ 5

1 І, убачыўшы натоўп, узышоў на гару; і калі сеў, прыступілі да Яго вучні Ягоныя.
2 І, адкрыўшы вусны свае, вучыў іх, кажучы:
3 Шчаслівыя ўбогія духам, бо іх ёсць Валадарства Нябеснае.
4 Шчаслівыя плачучыя, бо яны суцешацца.
5 Дабрашчасныя лагодныя, бо яны ўспадкуюць зямлю.
6 Дабрашчасныя галодныя і прагнучыя праўды, бо яны насыцяцца.
7 Дабрашчасныя міласэрныя, бо яны памілаваныя будуць.

8 Дабрашчасныя чыстыя сэрцам, бо яны ўбачаць Бога.
9 Дабрашчасныя міратворцы, бо яны сынамі Божымі назавуцца.
10 Шчаслівыя гнаныя за праўду, бо іх ёсць Валадарства Нябеснае.
11 Шчасьлівыя вы, калі будуць зьневажаць вас і гнаць вас, і казаць на вас усялякае ліха за Мяне.
12 Радуйцеся і цешцеся, бо вялікая ўзнагарода вашая на нябёсах, бо так гналі прарокаў, якія былі перад вамі.
13 Вы - соль зямлі; але калі соль страціла смак, чым яе пасаліць? з гэтага часу яно ні на што не варта, апрача таго, каб быць выгнаным і патаптаным людзьмі.
14 Вы сьвятло сьвету. Не можа схавацца горад, які стаіць на гары.
15 І не запальваючы свечку, ставяць яе пад пасудзіну, але на падсвечнік; і асвятляе ўсіх, хто ў доме.
16 Так няхай сьвеціць сьвятло ваша перад людзьмі, каб яны бачылі вашыя добрыя ўчынкі і славілі Айца вашага, які ў нябёсах.
17 Ня думайце, што Я прыйшоў парушыць закон або прарокаў: не парушыць прыйшоў Я, але выканаць.
18 Бо праўду кажу вам: пакуль не міне неба і зямля, ніводная ёта, ніводная рыса не мінецца з закону, пакуль усё не збудзецца.
19 Дык вось, хто парушыць адну з гэтых найменшых запаведзяў і навучыць так людзей, той найменшым назавецца ў Царстве Нябесным; а хто выканае і навучыць іх, той вялікім назавецца ў Царстве Нябесным.
20 Бо кажу вам, што, калі ваша праведнасьць не перавысіць праведнасьці кніжнікаў і фарысэяў, вы не ўвойдзеце ў Царства Нябеснае.
21 Вы чулі, што сказана старадаўнімі: не забівай; а хто заб'е, падлягае суду.
22 Але Я кажу вам, што кожны, хто гневаецца на брата свайго без прычыны, падпадае перад судом; і кожны, хто скажа брату свайму: "Рака", падпадае пад суд; а хто скажа: "неразумны", , будзе ў небяспецы пякельнага агню.
23 Дык вось, калі ты прынясеш дар твой да ахвярніка і ўспомніш там, што брат твой мае што супраць цябе,
24 Пакінь там дар твой перад ахвярнікам і ідзі; спачатку памірыся з братам тваім, а потым прыйдзі і прынясі дар твой.
25 Хутка пагадзіся з праціўнікам тваім, пакуль ты на дарозе зь ім; каб праціўнік не аддаў цябе судзьдзі, а судзьдзя не аддаў цябе слузе, і каб цябе не кінулі ў вязьніцу.
26 Сапраўды кажу табе: ты ня выйдзеш адтуль, пакуль не аддасі апошняга грошу.
27 Вы чулі, што сказана старадаўнімі: «Не распуснічай».
28 А Я кажу вам, што кожны, хто глядзіць на жанчыну з пажадлівасьцю, ужо ўчыніў пералюб зь ёю ў сэрцы сваім.
29 І калі правае вока тваё спакушае цябе, вырві яго і кінь ад сябе, бо лепш табе, каб загінуў адзін з членаў тваіх, а не ўсё цела тваё было ўкінута ў пекла.
30 І калі правая рука твая спакушае цябе, адсячы яе і кінь ад сябе, бо лепш табе, каб загінуў адзін з членаў тваіх, а не ўсё цела тваё было ўкінута ў пекла.
31 Сказана: хто развядзецца з жонкаю сваёю, няхай дасьць ёй разводны ліст;
32 А Я кажу вам, што кожны, хто развядзецца з жонкай сваёй, акрамя як за распусту, даводзіць яе да пералюбу;
33 Яшчэ вы чулі, што сказана старадаўнімі: не прысягай крыўдна, але выконвай прысягі свае Госпаду.
34 Але Я кажу вам: не прысягайце зусім; ні небам; бо гэта трон Божы:
35 Ні зямлёю; бо гэта падножжа ног Ягоных: ні Ерусалімам; бо гэта горад вялікага караля.
36. І не прысягай галавой тваёю, бо ня можаш ані воласа зрабіць белым або чорным.
37 Але хай будзе размова вашая: так, так; Не, не, бо ўсё, што больш за гэта, паходзіць ад зла.
38 Вы чулі, што сказана: вока за вока і зуб за зуб.
39 Але Я кажу вам, каб вы не супраціўляліся злу, але калі хто ўдарыць цябе ў правую шчаку тваю, падстаў яму і другую.
40 І калі хто захоча судзіцца з табою і забраць у цябе адзеньне, аддай яму і вопратку.
41 І хто прымусіць цябе прайсьці мілю, ідзі зь ім дзьве.
42 Дай таму, хто просіць у цябе, і не адварочвайся ад таго, хто хоча пазычыць у цябе.
43 Вы чулі, што сказана: "Любі бліжняга твайго і ненавідзі ворага твайго".
44 А Я кажу вам: любіце ворагаў вашых, дабраслаўляйце тых, што праклінаюць вас, рабіце дабро тым, што ненавідзяць вас, і маліцеся за тых, што крыўдзяць вас і перасьледуюць вас;
45 Каб вы былі сынамі Айца вашага, які ў нябёсах, бо Ён загадвае сонцу свайму ўзыходзіць над злымі і над добрымі і пасылае дождж на праведных і на несправядлівых.
46 Бо калі вы любіце тых, што любяць вас, якая вам узнагарода? хіба і мытнікі не такія?
47 І калі вы вітаеце толькі братоў вашых, што робіце больш за іншых? хіба і мытнікі не так?
48 Дык будзьце дасканалымі, як дасканалы Айцец ваш, што ў нябёсах.

РАЗДЗЕЛ 6

1 Глядзеце, каб не чынілі міласціны перад людзьмі, каб яны вас бачылі; інакш не будзеце мець узнагароды ад Айца вашага, які ў нябёсах.
2 Дык вось, калі робіш міласціну, не трубі перад сабою, як робяць крывадушнікі ў сінагогах і на вуліцах, каб славілі іх людзі. Сапраўды кажу вам: яны маюць сваю ўзнагароду.
3 Але калі ты робіш міласьціну, хай ня ведае левая рука твая, што робіць правая рука твая;
4 каб міласціна твая была ў таямніцы, і Айцец твой, які бачыць таемнае, аддасць табе яўна.
5 І калі молішся, ня будзь, як крывадушнікі, бо яны любяць маліцца стоячы ў сінагогах і на рагах вуліц, каб іх бачылі людзі. Сапраўды кажу вам: яны маюць сваю ўзнагароду.
6 А ты, калі молішся, увайдзі ў каморку тваю і, зачыніўшы дзьверы свае, памаліся Айцу твайму, які ў таямніцы; і Айцец твой, які бачыць таемнае, аддасць табе яўна.

7 Калі ж моліцеся, не паўтарайце пустых словаў, як язычнікі, бо яны думаюць, што будуць пачутыя ў шматслоўі сваім.
8 Дык не прыпадабняйцеся да іх, бо ведае Айцец ваш, у чым вы маеце патрэбу, перш чым вы папросіце ў Яго.
9 Дык маліцеся так: Ойча наш, каторы ёсць у нябёсах, хай свяціцца імя Тваё.
10 Прыйдзі Валадарства Тваё. Хай будзе воля Твая, як на небе, так і на зямлі.
11 Хлеб наш надзённы дай нам сёньня.
12 І даруй нам правіны нашы, як і мы даруем вінаватым нашым.
13 І не ўвядзі нас у спакусу, але збаў нас ад злога, бо Тваё ёсць Царства, і сіла, і слава навекі. Амін.
14 Бо калі вы даруеце людзям правіны іхнія, дык і вам даруе Айцец ваш Нябесны;
15 Але калі вы не даруеце людзям грахоў іхніх, то і Айцец ваш не даруе вам грахоў вашых.
16 А калі посьціце, ня будзьце сумнымі, як крывадушнікі, бо яны нявечаць абліччы свае, каб паказацца людзям, што посьцяць. Сапраўды кажу вам: яны маюць сваю ўзнагароду.
17 А ты, калі посьцішся, памаж галаву тваю і абмый твар твой;
18 Каб не людзям паказваўся, што ты посціш, але Айцу твайму, які ў таямніцы; і Айцец твой, які бачыць таемнае, аддасць табе яўна.
19 Не збірайце сабе скарбаў на зямлі, дзе моль і іржа нішчаць і дзе злодзеі падкопваюцца і крадуць;
20 Зьбірайце сабе скарбы ў небе, дзе ні моль, ні іржа ня нішчаць, і дзе злодзеі не падкопваюцца і не крадуць;
21 Бо дзе скарб твой, там будзе і сэрца тваё.
22 Сьвятлом для цела ёсьць вока: дык вось, калі вока тваё будзе чыстае, дык усё цела тваё будзе сьветлае.
23 Але калі вока тваё будзе ліхім, усё цела тваё будзе ў цемры. Дык вось, калі святло, якое ў табе, - цемра, дык якая ж вялікая тая цемра!
24 Ніхто ня можа служыць двум гаспадарам: бо альбо аднаго будзе ненавідзець, а другога любіць; інакш ён будзе трымацца аднаго, а другім пагарджаць. Не можаце служыць Богу і мамоне.
25 Таму кажу вам: не турбуйцеся пра душу вашу, што вам есьці і што піць; ні для цела вашага, у што вы апранецеся. Ці не большае жыццё за ежу, і цела за вопратку?
26 Паглядзіце на птушак нябесных: яны ня сеюць, ня жнуць і ня зьбіраюць у сьвірны; але Айцец ваш Нябесны корміць іх. Хіба вы не нашмат лепшыя за іх?
27 Хто з вас, клапоцячыся, можа дадаць да росту свайго хоць адзін локаць?
28 А навошта вы клапоціцеся пра вопратку? Паглядзіце на лілеі палявыя, як яны растуць; не працуюць і не прадуць;
29 Але я кажу вам, што і Саламон ва ўсёй славе сваёй не апранаўся так, як адна з іх.
30 Дык вось, калі траву палявую, якая сёньня ёсьць, а заўтра будзе ўкінутая ў печ, Бог гэтак апранае, то вас, малаверы, не апранае яшчэ больш?
31 Дык не турбуйцеся, кажучы: што нам есьці? або: Што будзем піць? або: у што апранемся?
32 (Бо ўсяго гэтага шукаюць язычнікі), бо ведае Айцец ваш Нябесны, што вы маеце патрэбу ва ўсім гэтым.
33 Шукайце ж найперш Валадарства Божага і праўды Яго; і ўсё гэта дадасца вам.
34 Дык не турбуйцеся пра заўтрашні дзень, бо заўтрашні дзень сам па сабе будзе клапаціцца. Хопіць на дзень зла яго.

РАЗДЗЕЛ 7

1 Не судзіце, каб вас не судзілі.
2 Бо якім судом судзіце, такім і вас асудзяць, і якой мераю мераеце, такой і вам адмераць.
3 Чаму ты глядзіш на парушынку ў воку брата твайго, а бервяна ў сваім воку не заўважаеш?
4 Або як скажаш брату твайму: дай я выцягну парушынку з вока твайго? і вось, бервяно ў тваім воку?
5 Крывадушнік, вымі спачатку бервяно з вока твайго; і тады ўбачыш, як выняць парушынку з вока брата твайго.
6 Не аддавайце сьвятыні сабакам і не кідайце пэрлаў вашых перад сьвіньнямі, каб яны не патапталі іх нагамі сваімі і, абярнуўшыся, не разарвалі вас.
7 Прасіце, і будзе вам дадзена; шукайце, і знойдзеце; стукайцеся, і адчыняць вам;
8 Бо кожны, хто просіць, атрымлівае; і той, хто шукае, знаходзіць; і таму, хто стукаецца, адчыняць.
9 Ці ёсьць сярод вас чалавек, які, калі сын яго папросіць хлеба, дасьць яму камень?
10 Ці, калі папросіць рыбы, дасьць яму зьмяю?
11 Дык калі вы, будучы злымі, умееце даваць добрыя дары дзецям сваім, тым больш Айцец ваш, што ў нябёсах, дасць дабра тым, хто просіць у Яго?
12 Дык усё, чаго хочаце, каб рабілі вам людзі, так і вы ім рабіце, бо гэта закон і прарокі.
13 Уваходзьце цеснымі варотамі, бо шырокія вароты і шырокі шлях, што вядуць у пагібель, і многа тых, што ходзяць імі.
14 Бо цесная брама і вузкая дарога, што вядуць да жыцьця, і нямногія знаходзяць яе.
15 Сцеражыцеся фальшывых прарокаў, якія прыходзяць да вас у авечай вопратцы, а ўсярэдзіне яны ваўкі драпежныя.
16 Па пладах іхніх пазнаеце іх. Ці збіраюць вінаград з цярноўніка, ці смоквы з чартапалоху?
17 Так кожнае добрае дрэва родзіць добры плод; а паганае дрэва родзіць благія плады.
18 Ня можа добрае дрэва радзіць благія плады, ані дрэннае дрэва радзіць добрыя плады.
19 Усякае дрэва, якое ня родзіць добрага плоду, сьсякаюць і кідаюць у агонь.
20 Дык вось, па пладах іхніх пазнаеце іх.
21 Ня кожны, хто кажа мне: Госпадзе! а той, хто выконвае волю Айца Майго, Які ў нябёсах.
22 Многія скажуць мне ў той дзень: Госпадзе, Госпадзе! і імем Тваім дэманаў выганялі? і ў імя Тваё многа цудаў зроблена?
23 І тады скажу ім: Я ніколі ня ведаў вас;
24 Таму кожнага, хто слухае гэтыя словы Мае і выконвае іх, прыраўняю да чалавека мудрага, які пабудаваў дом свой на камені;
25 І пайшоў дождж, і разьліліся рэкі, і падзьмулі вятры, і напалі на дом той; і не ўпаў, бо быў заснаваны на скале.

26 І кожны, хто слухае гэтыя словы Мае і не выконвае іх, будзе падобны да чалавека неразумнага, які пабудаваў дом свой на пяску;
27 І пайшоў дождж, і разьліліся рэкі, і падзьмулі вятры, і напалі на дом той; і яно ўпала, і вялікае было падзенне яго.
28 І сталася, калі Ісус скончыў гэтыя словы, людзі зьдзівіліся з навукі Ягонай:
29 Бо вучыў іх як той, хто мае ўладу, а не як кніжнікі.

РАЗДЗЕЛ 8

1 Калі Ён сышоў з гары, за Ім пайшло мноства людзей.
2 І вось, прыйшоў пракажоны і пакланіўся Яму, кажучы: Госпадзе, калі хочаш, можаш мяне ачысьціць.
3 Ісус, працягнуўшы руку, дакрануўся да яго і сказаў: хачу; будзь чысты. І адразу ачысьцілася праказа ягоная.
4 І кажа яму Ісус: глядзі, нікому не кажы; але ідзі, пакажыся сьвятару і прынясі дар, які загадаў Майсей, на сьведчаньне ім.
5 Калі Ісус увайшоў у Капернаум, падышоў да Яго сотнік і прасіў Яго:
6 і кажучы: «Госпадзе, слуга мой ляжыць дома паралізаваны і пакутуе ў цяжкіх пакутах».
7 І кажа яму Ісус: Я прыйду і вылечу яго.
8 Сотнік сказаў у адказ: Госпадзе, я ня варты, каб Ты ўвайшоў пад дах мой; але скажы толькі слова, і выздаравее слуга мой.
9 Бо я чалавек падуладны, маю пад сабою воінаў; і кажу гэтаму чалавеку: ідзі, і ён ідзе; а другому: прыйдзі, і прыходзіць; і слузе майму: зрабі гэта, і ён робіць.
10. Пачуўшы гэта, Ісус зьдзівіўся і сказаў тым, што ішлі за ім: праўду кажу вам: ні ў Ізраілі Я не знайшоў такой веры.
11 А Я кажу вам, што многія прыйдуць з усходу і захаду і сядуць з Абрагамам, і Ісаакам, і Якубам у Царстве Нябесным.
12 А сыны каралеўства будуць выкінуты ў цемру вонкавую: там будзе плач і скрыгат зубоў.
13 І сказаў Ісус сотніку: ідзі; і як ты паверыў, так і станецца табе. І аздаравеў слуга яго ў тую ж гадзіну.
14 І калі Ісус увайшоў у дом Пятра, убачыў маці ягоную ляжачую ў гарачцы.
15 І Ён дакрануўся да рукі яе, і гарачка пакінула яе; і яна ўстала і стала ім служыць.
16 Калі настаў вечар, прывялі да Яго многіх апанаваных дэманамі, і Ён словам сваім выгнаў духаў і ацаліў усіх хворых.
17 Каб збылося сказанае праз прарока Ісаю, які кажа: Ён узяў нашыя немачы і панёс хваробы нашыя.
18 Ісус, убачыўшы вакол сябе мноства людзей, загадаў пераплысьці на той бок.
19 І, падыйшоўшы, адзін кніжнік сказаў Яму: Настаўнік, я пайду за Табою, куды б Ты ні пайшоў.
20 І кажа яму Ісус: лісы маюць норы, а птушкі нябесныя — гнёзды; а Сын Чалавечы не мае дзе галаву прыхіліць.
21 І другі з вучняў Ягоных сказаў Яму: Пане, дазволь мне спачатку пайсці пахаваць бацьку майго.
22 Але Ісус сказаў яму: ідзі за Мною; і няхай мёртвыя хаваюць сваіх мёртвых.
23 І калі Ён увайшоў у лодку, за Ім пайшлі вучні Ягоныя.
24 І вось, вялікая бура ўзьнялася ў моры, так што лодку пакрывалі хвалі, а Ён спаў.
25 І падышлі да Яго вучні Ягоныя, разбудзілі Яго і сказалі: Госпадзе, выратуй нас, гінем.
26 І кажа ім: чаго вы палахлівыя, малаверы? Тады ён устаў і забараніў ветрам і мору; і была вялікая цішыня.
27 Але людзі дзівіліся, кажучы: што гэта за чалавек, што нават вятры і мора слухаюцца яго?
28 І калі ён пераплыў на другі бок у краіну Гергесэнскую, сустрэлі яго двое апанаваных д'ябламі, якія выходзілі з магілаў, вельмі лютыя, так што ніхто не мог прайсці гэтай дарогай.
29 І вось, яны закрычалі, кажучы: Што Табе да нас, Ісусе, Сыне Божы? Ты прыйшоў сюды мучыць нас раней часу?
30 А далёка ад іх пасвіўся вялікі гурт сьвіней.
31 Дык дэманы прасілі Яго, кажучы: калі выганяеш нас, дазволь нам ісьці ў статак сьвіней.
32 І сказаў ім: ідзіце. І, выйшаўшы, яны ўвайшлі ў статак сьвіней, і вось, увесь статак сьвіней зьбегся з кручы ў мора і загінуў у вадзе.
33 А пастухі ўцяклі і, пайшоўшы ў горад, расказалі пра ўсё і пра тое, што сталася з апанаванымі дэманамі.
34 І вось, увесь горад выйшаў насустрач Езусу і, убачыўшы Яго, прасілі Яго, каб Ён адышоў ад іх межаў.

РАЗДЗЕЛ 9

1 І, увайшоўшы ў лодку, пераплыў і прыйшоў у свой горад.
2 І вось, прынесьлі да Яго паралізаванага, які ляжаў на ложку; Сын, мацуйся; адпускаюцца табе грахі твае.
3 І вось, некаторыя з кніжнікаў сказалі самі сабе: Ён блюзнерыць.
4 Ісус жа, ведаючы думкі іхнія, сказаў: навошта вы думаеце благое ў сэрцах вашых?
5 Бо што лягчэй сказаць: адпускаюцца табе грахі твае? ці сказаць: устань і хадзі?
6 Але каб вы ведалі, што Сын Чалавечы мае ўладу на зямлі адпускаць грахі, (потым кажа паралізаванаму:) Устань, вазьмі пасьцель тваю і ідзі ў дом твой.
7 І ўстаў ён і пайшоў у дом свой.
8 Народ жа, убачыўшы гэта, зьдзівіўся і праславіў Бога, які даў такую ўладу людзям.
9 І калі Ісус адыходзіў адтуль, убачыў чалавека, якога звалі Мацьвей, які сядзеў на мытні, і кажа яму: ідзі за Мною. І той устаў і пайшоў за Ім.
10 І сталася, калі Ісус сядзеў за сталом у доме, вось, многія мытнікі і грэшнікі прыйшлі і селі з Ім і з вучнямі Ягонымі.
11 Убачыўшы гэта, фарысеі сказалі вучням Ягоным: чаму Настаўнік ваш есць з мытнікамі і грэшнікамі?
12 Але Ісус, пачуўшы гэта, сказаў ім: не здаровыя маюць патрэбу ў лекары, але хворыя.
13 А вы ідзіце і навучыцеся, што значыць: міласьці хачу, а не ахвяры, бо Я прыйшоў заклікаць не праведнікаў, але грэшнікаў да пакаяньня.
14 Тады прыступілі да Яго вучні Іаанавы і сказалі: чаму мы і фарысэі посцім часта, а Твае вучні не посцяць?

15 І сказаў ім Ісус: ці могуць плакаць вясельныя сыны, пакуль з імі жаніх? але прыйдуць дні, калі будзе адабраны ў іх жаніх, і тады будуць пасьціць.
16 Ніхто не прыкладае кавалка новай тканіны да старой вопраткі;
17 Таксама ня ўліваюць маладога віна ў старыя мяхі: інакш мяхі разьбіваюцца, і віно выцякае, і мяхі прападаюць; але ўліваюць маладое віно ў новыя мяхі, і тое і другое захоўваецца.
18 Калі Ён гаварыў ім гэта, вось, падышоў адзін начальнік і, кланяючыся Яму, сказаў: дачка мая ўжо памерла; але прыйдзі і ўскладзі на яе руку Тваю, і яна ажыве.
19 І ўстаў Ісус і пайшоў за Ім, і вучні Ягоныя.
20 І вось, жанчына, якая дванаццаць гадоў хварэла на крывацёк, падышла ззаду і дакранулася да краю вопраткі Ягонай.
21 Бо яна казала ў сабе: калі толькі дакрануся да вопраткі Ягонай, выздаравею.
22 Але Езус, павярнуўшыся, убачыў яе і сказаў: супакойся, дачка! вера твая выратавала цябе. І выздаравела жанчына з той гадзіны.
23 І калі Ісус увайшоў у дом начальніка і ўбачыў выканаўцаў і народ, які шумеў,
24 Ён жа сказаў ім: адступіце, бо служанка не памерла, але спіць. І сьмяяліся зь яго.
25 Калі ж народ быў выгнаны, ён увайшоў і ўзяў яе за руку, і служанка ўстала.
26 І разышлася чутка аб гэтым па ўсёй той зямлі.
27 І калі Ісус адыходзіў адтуль, за Ім ішлі двое сьляпых, усклікаючы і кажучы: Сын Давідаў, зьмілуйся над намі.
28 І калі ён увайшоў у дом, падышлі да яго сляпыя, і кажа ім Езус: ці верыце вы, што Я магу гэта зрабіць? Яны сказалі Яму: так, Госпадзе!
29 Тады Ён дакрануўся да вачэй іхніх і сказаў: няхай будзе вам па веры вашай.
30 І адкрыліся вочы ў іх; а Езус строга загадаў ім, кажучы: Глядзіце, каб ніхто не даведаўся.
31 Але яны, адышоўшы, разнеслі пра Яго чутку па ўсёй той краіне.
32 Калі яны выходзілі, вось, прывялі да Яго чалавека нямога, апанаванага д'яблам.
33 І калі д'ябал быў выгнаны, нямы загаварыў, і народ дзівіўся, кажучы: ніколі такога не было ў Ізраілі.
34 А фарысеі казалі: праз князя дэманскага Ён выганяе дэманаў.
35 І хадзіў Ісус па ўсіх гарадах і вёсках, навучаючы ў сынагогах іхніх і прапаведуючы Эвангельле Валадарства, і аздараўляючы ўсялякую хваробу і ўсялякую немач у людзях.
36 Але, убачыўшы натоўпы, пашкадаваў іх, бо яны знямогліся і былі расьсеяны, як авечкі, якія ня маюць пастыра.
37 Тады кажа вучням Сваім: Жніво сапраўды вялікае, а работнікаў мала;
38 Дык прасіце Гаспадара жніва, каб Ён выслаў работнікаў на жніво Сваё.

РАЗДЗЕЛ 10

1 І, паклікаўшы дванаццаць вучняў Сваіх, Ён даў ім уладу над нячыстымі духамі, каб выганяць іх і аздараўляць усякую хваробу і ўсякую немач.
2 Вось імёны дванаццаці апосталаў; Першы Сымон, якога завуць Пятром, і Андрэй, брат ягоны; Якаў, сын Зэбэдэя, і Ян, брат ягоны;
3 Філіп і Барталамей; Тамаша і мытніка Мацвея; Якуба, сына Алфея, і Леббея, якога звалі Тадэй;
4 Сымон Кананіт і Юда Іскарыёт, які і выдаў Яго.
5 Гэтых дванаццацёх Ісус паслаў і загадаў ім, кажучы: На дарогу да язычнікаў не хадзіце і ў горад Самарыйскі не ўваходзьце.
6 Але лепш ідзіце да загінуўшых авечак дому Ізраілевага.
7 Ідучы, абвяшчайце, кажучы, што наблізілася Валадарства Нябеснае.
8 Хворых аздараўляйце, пракажоных ачышчайце, мёртвых уваскрашайце, дэманаў выганяйце: дарма атрымалі, дарма і давайце.
9 Не кладзіце ў кашалькі ні золата, ні срэбра, ні медзі,
10 Ні торбы на дарогу, ні дзвюх вопратак, ні абутку, ні жэрдак, бо варты працаўнік ежы сваёй.
11 І ў які горад ці мястэчка ні ўвойдзеце, пытайцеся, хто ў ім годны; і заставайцеся там, пакуль ня пойдзеце адтуль.
12 І калі ўваходзіце ў дом, вітайце яго.
13 І калі дом будзе варты, хай сыдзе на яго супакой ваш; калі ж ня будзе варты, хай мір ваш вернецца да вас.
14 А калі хто не прыме вас і не паслухае слоў вашых, то, выходзячы з дому або горада таго, абтрасіце пыл з ног вашых.
15 Сапраўды кажу вам: лягчэй будзе зямлі Садомскай і Гаморскай у дзень судны, чым гораду таму.
16 Вось, Я пасылаю вас, як авечак сярод ваўкоў: будзьце ж мудрыя, як зьмеі, і чыстыя, як галубы.
17 Але сцеражыцеся людзей, бо яны будуць аддаваць вас у суды і ў сінагогах сваіх будуць біць вас;
18 І павядуць вас да правіцеляў і каралёў дзеля мяне, дзеля сьведчаньня супроць іх і язычнікаў.
19 Калі ж выдадуць вас, не турбуйцеся, як і што казаць: бо ў тую ж гадзіну дадзена будзе вам, што казаць.
20 Бо ня вы гаворыце, але Дух Айца вашага гаворыць у вас.
21 І выдасьць брат брата на сьмерць, і бацька дзіця, і паўстануць дзеці на бацькоў сваіх і заб'юць іх.
22 І будзеце ненавідзець вас усімі за імя Маё, але хто вытрывае да канца, будзе збаўлены.
23 Але калі будуць перасьледаваць вас у гэтым горадзе, уцякайце ў другі;
24 Вучань не вышэйшы за настаўніка свайго, і слуга не вышэйшы за гаспадара свайго.
25 Дастаткова вучню быць, як яго настаўнік, і слузе, як ягоны гаспадар. Калі гаспадара дому назвалі Вельзэвулам, дык тым больш ягоных хатніх?
26 Дык ня бойцеся іх, бо няма нічога закрытага, што б не выявілася; і схаваўся, што не стане вядома.
27 Што кажу вам у цемры, кажыце пры святле, і што пачуеце на вуха, прапаведуйце на дахах.

28 І не бойцеся тых, што забіваюць цела, а душы забіць не могуць, але больш бойцеся таго, хто можа і душу, і цела загубіць у пекле.
29 Ці не два вераб'і прадаюцца за грош? і ні адзін з іх не ўпадзе на зямлю без Айца вашага.
30 Але ў вас і валасы на галаве ўсе палічаны.
31 Дык ня бойцеся, вы даражэйшыя за многіх вераб'ёў.
32 Дык вось, хто вызнае Мяне перад людзьмі, таго і Я вызнаю перад Айцом Маім, які ў нябёсах.
33 А хто адрачэцца ад Мяне перад людзьмі, ад таго і Я адракуся перад Айцом Маім, Які ў нябёсах.
34 Ня думайце, што Я прыйшоў прынесьці мір на зямлю: не мір Я прыйшоў прынесьці, але меч.
35 Бо Я прыйшоў разлучыць чалавека з бацькам ягоным, і дачку з маці яе, і нявестку са свякрухай яе.
36 І ворагі чалавеку - хатнія ягоныя.
37 Хто любіць бацьку ці маці больш за Мяне, той ня варты Мяне; і хто любіць сына ці дачку больш за Мяне, ня варты Мяне.
38 І хто не бярэ крыжа свайго і не ідзе за Мною, той не варты Мяне.
39 Хто захавае душу сваю, страціць яе, а хто страціць душу сваю дзеля Мяне, той знойдзе яе.
40 Хто прымае вас, Мяне прымае, а хто Мяне прымае, прымае Таго, Хто паслаў Мяне.
41 Хто прымае прарока ў імя прарока, атрымае ўзнагароду прарочую; і хто прымае праведніка ў імя праведніка, атрымае ўзнагароду праведніка.
42 І хто напоіць аднаго з малых гэтых толькі кубкам халоднай вады ў імя вучня, праўду кажу вам, не страціць узнагароды сваёй.

РАЗДЗЕЛ 11

1 І сталася, калі Ісус скончыў загадваць дванаццаці вучням Сваім, Ён пайшоў адтуль вучыць і прапаведаваць у гарадах іхніх.
2 Ян, пачуўшы ў вязьніцы пра справы Хрыста, паслаў двух вучняў сваіх,
3 і сказалі яму: ці ты той, што мае прыйсьці, ці нам чакаць іншага?
4 Ісус сказаў ім у адказ: ідзіце і раскажыце Яну тое, што вы чуеце і бачыце.
5 Сляпыя праглядаюць, кульгавыя ходзяць, пракажоныя ачышчаюцца, глухія чуюць, мёртвыя ўваскрасаюць, убогім абвяшчаецца Евангелле.
6 І дабрашчасны, хто не спакусіцца праза Мною.
7 Калі ж яны адыходзілі, Ісус пачаў гаварыць народу пра Яна: што глядзець хадзілі вы ў пустыню? Чарот, які калыхаецца ветрам?
8 Але што вы хадзілі глядзець? Чалавек, апрануты ў мяккую вопратку? вось, тыя, што носяць мяккае адзеньне, знаходзяцца ў царскіх палацах.
9 Але што вы хадзілі глядзець? Прарок? так, кажу вам, і больш, чым прарок.
10 Бо гэта той, пра якога напісана: вось, Я пасылаю анёла Майго перад абліччам Тваім, які падрыхтуе шлях Твой перад Табою.
11 Сапраўды кажу вам: сярод народжаных жанчынамі не паўставаў большы за Яна Хрысьціцеля, але найменшы ў Царстве Нябесным большы за яго.
12 І ад дзён Яна Хрысьціцеля аж дагэтуль Валадарства Нябеснае сілаю здабываецца, і гвалтоўнікі здабываюць яго.
13 Бо ўсе прарокі і закон прарочылі да Яна.
14 І калі хочаце прыняць, гэта Ільля, які мае прыйсьці.
15 Хто мае вушы, каб слухаць, няхай слухае.
16 Але да чаго параўнаю род гэты? Гэта падобна да дзяцей, якія сядзяць на рынку і клічуць сваіх таварышаў:
17 і кажучы: мы гралі вам на жалейцы, а вы не танцавалі; мы аплаквалі вас, а вы не плакалі.
18 Бо прыйшоў Ян, ня есьць і ня п'е, а кажуць, што дэман у ім.
19 Прыйшоў Сын Чалавечы, які есьць і п'е, і кажуць: вось чалавек абжора і п'яніца, сябар мытнікаў і грэшнікаў. Але мудрасць апраўдваецца дзецьмі яе.
20 Тады ён пачаў дакараць гарады, у якіх было зроблена большасьць цудаў Ягоных, за тое, што яны не пакаяліся:
21 Гора табе, Харазіне! гора табе, Бэтсаіда! бо калі б у Тыры і Сідоне ўчыніліся цуды, якія ўчыніліся ў вас, яны даўно б пакаяліся ў зрэбце і попеле.
22 Але кажу вам: Тыру і Сідону лягчэй будзе ў судны дзень, чым вам.
23 І ты, Капэрнаум, што да нябёсаў узьняўся, у пекла будзеш зрынуты;
24 Але кажу вам, што зямлі Садомскай будзе лягчэй у судны дзень, чым табе.
25 У той час Ісус сказаў у адказ: слаўлю Цябе, Ойча, Госпадзе неба і зямлі, што Ты ўтаіў гэта ад мудрых і разумных і адкрыў гэта дзецям.
26 Так, Ойча, бо так здалося Табе.
27 Усё перададзена Мне Айцом Маім, і ніхто не ведае Сына, акрамя Айца; і ніхто не ведае Айца, акрамя Сына і таго, каму Сын хоча адкрыць.
28 Прыйдзеце да Мяне ўсе спрацаваныя і абцяжараныя, і Я супакою вас.
29 Вазьміце ярмо Маё на сябе і навучыцеся ад Мяне; бо я ціхі і пакорны сэрцам, і знойдзеце супакой душам вашым.
30 Бо ярмо Маё прыемнае, і цяжар Мой лёгкі.

РАЗДЗЕЛ 12

1 У той час праходзіў Ісус у суботу праз збожжа; а вучні Яго прагаладаліся і пачалі зрываць каласы і есьці.
2 Але фарысэі, убачыўшы гэта, сказалі Яму: вось, вучні Твае робяць тое, чаго нельга рабіць у суботу.
3 Але Ён сказаў ім: хіба вы не чыталі, што зрабіў Давід, калі быў галодны і тыя, што былі з ім?
4 Як ён увайшоў у дом Божы і еў хлебы пакладныя, якіх нельга было есьці ні яму, ні тым, што былі зь ім, а толькі сьвятарам?
5 Або хіба вы не чыталі ў законе, што ў суботу святары ў храме парушаюць суботу і беззаганныя?
6 Але кажу вам, што на гэтым месцы большы за храм.
7 Але калі б вы ведалі, што значыць: міласьці хачу, а не ахвяры, то не асудзілі б бязьвінных.
8 Бо Сын Чалавечы ёсць Пан і суботы.
9 І, выйшаўшы адтуль, увайшоў у сінагогу іхнюю.

10 І вось, быў чалавек з сухою рукою. І спыталіся ў яго, кажучы: ці дазволена лячыць у суботу? каб яны маглі абвінаваціць яго.
11 І сказаў ім: хто з вас, маючы адну авечку, і калі яна ў суботу ўпадзе ў яму, не возьме яе і не выцягне?
12 Наколькі ж чалавек лепшы за авечку? Таму законна рабіць добра ў суботні дзень.
13 Тады кажа чалавеку: працягні руку тваю. І ён працягнуў яго; і ён быў адноўлены цэлым, як і другі.
14 Тады фарысеі, выйшаўшы, склалі нараду супроць Яго, як загубіць Яго.
15 Але Езус, даведаўшыся, адышоў адтуль; і за Ім пайшло мноства людзей, і Ён усіх ацаліў
16 І загадаў ім, каб не выяўлялі Яго;
17 Каб збылося сказанае праз прарока Ісаю, які кажа:
18 Вось слуга Мой, якога Я выбраў; каханы мой, да якога ўпадабала душа мая; ускладу на яго дух мой, і ён абвесьціць суд народам.
19 Ён ня будзе сварыцца і ня будзе крычаць; і ніхто не пачуе голасу Ягонага на вуліцах.
20 Трысціны надламанай не пераломіць, і лёну, які тлее, не патушыць, пакуль не пашле суда да перамогі.
21 І на імя Ягонае будуць спадзявацца народы.
22 Тады прывялі да Яго апанаванага д'яблам, сьляпога і нямога, і Ён ацаліў яго, так што сьляпы і нямы загаварыў і бачыў.
23 І зьдзіўляўся ўвесь народ і казаў: ці ня сын гэта Давідаў?
24 Пачуўшы гэта, фарысеі сказалі: Ён не выганяе дэманаў інакш як сілаю Вэльзэвула, князя дэманаў.
25 Ісус жа, ведаючы думкі іхнія, сказаў ім: усякае царства, якое разьдзялілася само ў сабе, спустошыцца; і кожны горад або дом, які падзяліўся сам у сабе, ня ўстоіць;
26 І калі сатана выганяе сатану, ён падзяліўся сам у сабе; як тады ўстаіць царства яго?
27 І калі Я сілай Вэльзэвула выганяю дэманаў, то сыны вашыя кім выганяюць іх? таму яны будуць вашымі суддзямі.
28 Калі ж Я Духам Божым выганяю дэманаў, то прыйшло да вас Валадарства Божае.
29 Або як можа хто ўвайсці ў дом моцнага і абрабаваць яго маёмасць, калі не звяжа раней моцнага? і тады ён сапсуе свой дом.
30 Хто ня са Мною, той супраць Мяне; і хто не збірае са Мною, той раскідвае.
31 Дзеля гэтага кажу вам: усякі грэх і блюзьнерства будуць дараваныя людзям, але блюзнерства супраць Духа Сьвятога ня будзе даравана людзям.
32 І калі хто скажа слова на Сына Чалавечага, будзе яму даравана; а калі хто скажа на Духа Сьвятога, ня будзе яму даравана ні ў гэтым сьвеце, ні ў будучым.
33 Альбо аціце дрэва добрым і плод яго добрым; альбо зрабі так, каб дрэва было благім і плод яго благім, бо па плодзе пазнаецца дрэва.
34 Род зьмяіны, як вы, ліхі, можаце гаварыць добрае? бо тое, чым перапоўнена сэрца, гавораць вусны.
35 Добры чалавек з добрай скарбонкі сэрца выносіць дабро, а ліхі чалавек з ліхое скарбонкі выносіць благое.
36 А Я кажу вам, што за кожнае пустое слова, якое скажуць людзі, дадуць яны адказ у дзень судны.
37 Бо па словах тваіх апраўдаешся, і па словах тваіх будзеш асуджаны.
38 Некаторыя з кніжнікаў і фарысэяў адказалі, кажучы: Настаўнік, мы хацелі б бачыць знак ад Цябе.
39 Але Ён сказаў ім у адказ: род ліхі і пералюбны шукае знаку; і ня будзе дадзена яму азнака, акрамя азнакі Ёны прарока.
40 Бо як Ёна быў тры дні і тры ночы ў чэраве кіта; так будзе Сын Чалавечы ў сэрцы зямлі тры дні і тры ночы.
41 Нінэвіцяне паўстануць на судзе з родам гэтым і асудзяць яго, бо яны пакаяліся праз пропаведзь Ёніны; і вось, тут большы за Ёну.
42 Царыца поўдня ўстане на суд з родам гэтым і асудзіць яго, бо яна прыйшла з краю зямлі паслухаць мудрасьці Саламона; і вось, тут большы за Саламона.
43 Калі нячысты дух выйдзе з чалавека, то ходзіць па бязводных месцах, шукаючы спакою, і не знаходзіць.
44 Тады ён кажа: вярнуся ў дом мой, адкуль я выйшаў; і, прыйшоўшы, знаходзіць яго пустым, вымеценым і ўпрыгожаным.
45 Тады ён ідзе і бярэ з сабою сем іншых духаў, горшых за сябе, і, увайшоўшы, жывуць там; Так будзе і гэтаму бязбожнаму пакаленню.
46 Калі Ён яшчэ гаварыў з людзьмі, вось Маці Яго і браты Ягоныя стаялі звонку, жадаючы пагаварыць з Ім.
47 Тады нехта сказаў Яму: вось маці Твая і браты Твае стаяць звонку і хочуць пагаварыць з Табою.
48 Ён жа, адказваючы, сказаў таму, хто гаварыў Яму: хто мая маці? і хто мае браты?
49 І, працягнуўшы руку да вучняў Сваіх, сказаў: вось Маці Мая і браты Мае!
50 Бо хто будзе выконваць волю Айца Майго, які ў нябёсах, той Мне брат, і сястра, і маці.

РАЗДЗЕЛ 13

1 У той жа дзень Ісус выйшаў з дому і сеў на беразе мора.
2 І сабралася да Яго мноства людзей, так што Ён увайшоў у лодку і сеў; а ўвесь народ стаяў на беразе.
3 І гаварыў ім шмат у прытчах, кажучы: вось, выйшаў сейбіт сеяць;
4 І калі ён сеяў, некаторыя зярняты ўпалі пры дарозе, і наляцелі птушкі і паласавалі іх.
5 Адны ўпалі на камяністыя месцы, дзе было няшмат зямлі, і адразу ўзышлі, бо зямля была неглыбокая;
6 Калі ўзышло сонца, яны абгарэлі; а як ня мелі кораня, дык засохлі.
7 А іншыя ўпалі ў церні; і церні вырасьлі і заглушылі іх;
8 А іншыя ўпалі на добрую зямлю і далі плод: адно ў сто разоў, другое ў шэсьцьдзесят, а другое ў трыццаць.
9 Хто мае вушы, каб слухаць, няхай слухае.
10 І вучні, падышоўшы, сказалі Яму: чаму гаворыш ім прытчамі?
11 Ён жа сказаў ім у адказ: вам дадзена ведаць таямніцы Царства Нябеснага, а ім не дадзена.
12 Бо хто мае, таму дадзена будзе, і памножыцца, а хто ня мае, у таго адымецца і тое, што мае.
13 Таму гавару ім прытчамі: бо яны, бачачы, ня бачаць; і, слухаючы, не чуюць і не разумеюць.

14 І спаўняецца на іх прароцтва Ісаі, якое кажа: Слыхам пачуеце і не зразумееце; і зрокам будзеце бачыць, і не ўбачыце.
15 Бо агрубела сэрца ў людзей гэтых, і вушамі іх ня чуюць, і вочы свае яны заплюшчылі; каб яны калі-небудзь не ўбачылі вачыма, і не пачулі вушамі, і не зразумелі сэрцам, і не навярнуліся, і Я не ацаліў іх.
16 Але шчасьлівыя вочы вашыя, бо бачаць, і вушы вашыя, бо чуюць.
17 Бо сапраўды кажу вам, што многія прарокі і праведнікі жадалі бачыць тое, што вы бачыце, і не бачылі; і чуць тое, што вы чуеце, але ня чулі.
18 Дык паслухайце прытчу пра сейбіта.
19 Калі хто слухае слова Валадарства і не разумее, прыходзіць ліхі і крадзе пасеянае ў сэрцы ягоным. Гэта той, што пасеў на дарозе.
20 Пасеянае ж на камяністых мясцінах - гэта той, хто слухае слова і адразу з радасцю прымае яго;
21 але ён ня мае ў сабе ўкараненьня, але трывае на час;
22 Пасеянае ў церні - гэта той, хто слухае слова; і клопаты гэтага сьвету і падман багацьця заглушаюць слова, і яно становіцца бясплодным.
23 А пасеянае ў добрую зямлю - гэта той, хто слухае слова і разумее яго; якая таксама прыносіць плод і прыносіць: адно ў сто разоў, другое ў шэсьцьдзесят, другое ў трыццаць.
24 Іншую прыповесьць даў Ён ім, кажучы: Валадарства Нябеснае падобнае да чалавека, які пасеяў добрае насеньне на полі сваім.
25 Але калі людзі спалі, прыйшоў вораг яго і пасеяў кукаль сярод пшаніцы і пайшоў.
26 Але калі пялёстка вырасла і прынесла плод, тады зьявіўся і кукаль.
27 І прыйшлі слугі гаспадара дома і сказалі яму: гаспадару, ці не добрае насенне ты пасеяў на полі сваім? адкуль жа ў яго кукаль?
28 Ён сказаў ім: вораг зрабіў гэта. Слугі сказалі яму: хочаш, мы пойдзем і збярэм іх?
29 Але ён сказаў: не; каб, выбіраючы кукаль, вы не вырывалі разам з ім і пшаніцы.
30 Няхай расьце абодва разам да жніва, а ў час жніва я скажу жнеям: зьбярыце спачатку куколь і зьвяжыце яго ў пучкі, каб спаліць, а пшаніцу зьбярыце ў гумно маё.
31 Іншую прыповесьць даў Ён ім, кажучы: Царства Нябеснае падобнае да гарчычнага зерня, якое чалавек узяў і пасеяў на полі сваім.
32 Яно, праўда, найменшае з усіх насеньняў, а вырастаючы, становіцца большым сярод зёлак і робіцца дрэвам, так што птушкі нябесныя прылятаюць і начуюць на галінах яго.
33 Іншую прыповесьць сказаў ім; Валадарства Нябеснае падобнае да закваскі, якую жанчына ўзяла і паклала ў тры меры мукі, пакуль усё не ўкісла.
34 Усё гэта гаварыў Ісус народу ў прытчах; і без прыповесьці не гаварыў ім.
35 каб збылося сказанае праз прарока, які кажа: адкрыю вусны мае ў прытчах; Я выкажу тое, што было ўтоена ад стварэньня сьвету.
36 Тады Ісус, адпусьціўшы народ, увайшоў у дом;
37 Ён жа сказаў ім у адказ: сейбіт добрага насення ёсць Сын Чалавечы;
38 Поле - гэта свет; добрае семя - сыны царства; а кукаль - сыны злога;
39 Вораг, які пасеяў іх, - д'ябал; жніво — канец свету; а жнеі - гэта анёлы.
40 Як жа кукаль зьбіраюць і спальваюць у агні; так будзе і ў канцы свету.
41 Сын Чалавечы пашле анёлаў Сваіх, і яны зьбяруць з Царства Ягонага ўсё, што спакушае, і тых, што робяць беззаконьне;
42 І ўкіне іх у печ вогненную: там будзе плач і скрыгат зубоў.
43 Тады праведнікі зазьзяюць, як сонца, у Валадарстве Айца свайго. Хто мае вушы слухаць, няхай слухае.
44 Яшчэ падобнае Валадарства Нябеснае да скарбу, схаванага ў полі; якую чалавек, знайшоўшы, хавае і з радасьці ідзе і прадае ўсё, што мае, і купляе тое поле.
45 Яшчэ падобнае Валадарства Нябеснае да купца, які шукае прыгожых пэрлаў;
46 Ён, знайшоўшы адну каштоўную пярліну, пайшоў і прадаў усё, што меў, і купіў яе.
47 Яшчэ падобнае Валадарства Нябеснае да сеткі, закінутай у мора, у якой сабрана ўсялякае.
48 Калі яно напоўнілася, выцягнулі на бераг і, сеўшы, сабралі добрыя ў посуд, а дрэнныя выкінулі.
49 Так будзе пры канцы сьвету: выйдуць анёлы і аддзеляць ліхіх ад праведных,
50 і ўкіне іх у печ вогненную: там будзе плач і скрыгат зубоў.
51 Ісус кажа ім: ці зразумелі вы ўсё гэта? Яны кажуць Яму: так, Госпадзе!
52 Тады сказаў ім: таму кожны кніжнік, навучаны царству нябеснаму, падобны да гаспадара, які выносіць са скарбніцы сваёй новае і старое.
53 І сталася, калі Ісус скончыў гэтыя прытчы, пайшоў адтуль.
54 І, прыйшоўшы ў сваю бацькаўшчыну, вучыў іх у сынагозе іхняй, так што яны зьдзіўляліся і казалі: адкуль у Яго такая мудрасьць і гэтыя сілы?
55 Ці не цесляраў гэта сын? ці ж маці Ягоная не Марыя? і браты яго, Якуб, і Ёсій, і Сымон, і Юда?
56 І сёстры Ягоныя ці ня ўсе з намі? Адкуль жа ў Яго ўсё гэта?
57 І спакусіліся ў ім. Але Ісус сказаў ім: « Няма прарока без пашаны, хіба што ў сваёй бацькаўшчыне і ў сваім доме».
58. І ня ўчыніў там шмат цудаў з прычыны нявер'я іхняга.

РАЗДЗЕЛ 14

1 У той час пачуў Ірад тэтрарх пра славу пра Ісуса,
2 І сказаў слугам сваім: гэта Ян Хрысьціцель; ён уваскрос з мёртвых; і таму цуды чыняцца ў ім.
3 Бо Ірад схапіў Яна, звязаў яго і пасадзіў у вязніцу за Ірадыяду, жонку брата свайго Піліпа.
4 Бо Іаан сказаў яму: не дазволена табе мець яе.
5 І хацеў забіць яго, але баяўся народу, бо лічылі яго прарокам.
6 Калі ж быў дзень нараджэння Ірада, дачка Ірадыяды танцавала перад імі і спадабалася Ірaду.
7 Тады ён з прысягаю абяцаў ёй даць усё, чаго яна папросіць.

8 А яна, загадзя настаўленая маці сваёй, сказала: дай мне тут галаву Яна Хрысьціцеля на талерцы.
9 І пашкадаваў кароль, але дзеля прысягі і тых, што сядзелі зь ім за сталом, загадаў аддаць ёй.
10 І паслаў адсекчы Яану галаву ў цямніцы.
11 І галаву яго прынесьлі на місе і аддалі дзяўчыне, а яна прынесла яе маці сваёй.
12 І вучні ягоныя, прыйшоўшы, узялі цела і пахавалі яго, і пайшлі, і сказалі Ісусу.
13 Пачуўшы пра гэта, Езус адплыў адтуль на лодцы ў пустэльнае месца асобна; а людзі, пачуўшы, пайшлі за Ім пешкі з гарадоў.
14 І, выйшаўшы, Ісус убачыў мноства людзей і зьлітаваўся над імі, і аздаравіў хворых іхніх.
15 Калі ж настаў вечар, падышлі да Яго вучні Ягоныя і сказалі: тут пустыня, і час ужо мінуў; адпусьціце людзей, каб яны пайшлі ў вёскі і купілі сабе ежы.
16 Але Ісус сказаў ім: ня трэба ім ісьці; вы дайце ім есьці.
17 Яны кажуць Яму: у нас тут толькі пяць хлябоў і дзьве рыбіны.
18 Ён сказаў: прынясіце іх мне сюды.
19 І загадаў народу сесьці на траве, і, узяўшы пяць хлябоў і дзьве рыбы, зірнуўшы на неба, дабраславіў і паламаў, і даў хлябы вучням Сваім, а вучні народу .
20 І елі ўсе і насыціліся, і назьбіралі кавалкаў, што засталіся, дванаццаць поўных кашоў.
21 А тых, што елі, было каля пяці тысяч чалавек, акрамя жанчын і дзяцей.
22 І адразу ж Ісус прымусіў вучняў Сваіх сесьці ў лодку і пераплысьці наперадзе Яго на той бераг, пакуль Ён адпусьціць народ.
23 І, адпусьціўшы народ, узышоў на гару памаліцца адзін; і, калі настаў вечар, быў там адзін.
24 А карабель быў ужо на сярэдзіне мора, кіданы хвалямі, бо вецер быў супраціўны.
25 А ў чацвёртую варту ночы Ісус прыйшоў да іх, ідучы па моры.
26 Вучні, убачыўшы, як Ён ішоў па моры, спалохаліся і казалі: гэта дух; і закрычалі ад страху.
27 Але Ісус адразу загаварыў з імі, кажучы: будзьце мужнымі; гэта я; ня бойся.
28 І Пётр сказаў Яму ў адказ: Пане, калі гэта Ты, загадай мне прыйсьці да Цябе па вадзе.
29 Ён сказаў: ідзі. І калі Пётр выйшаў з лодкі, ён пайшоў па вадзе, каб ісьці да Езуса.
30 Але, убачыўшы моцны вецер, спалохаўся; і, пачаўшы тануць, закрычаў, кажучы: Госпадзе!
31 І адразу Ісус, працягнуўшы руку, схапіў яго і сказаў яму: малаверны, чаму ты засумняваўся?
32 І калі яны ўвайшлі ў лодку, вецер сьціх.
33 Тады тыя, што былі ў лодцы, падышлі і пакланіліся Яму, кажучы: Сапраўды, Ты Сын Божы.
34 І, пераплыўшы, прыйшлі ў зямлю Генісарэцкую.
35 Жыхары таго месца, даведаўшыся пра Яго, разаслалі па ўсёй той краіне і прывялі да Яго ўсіх хворых;
36 І прасілі Яго, каб яны толькі дакрануліся да краю вопраткі Ягонай, і ўсе, хто дакрануўся, былі цалкам здаровыя.

РАЗДЗЕЛ 15

1 Тады прыйшлі да Ісуса кніжнікі і фарысеі, якія былі з Ерусаліма, кажучы:
2 Чаму вучні Твае парушаюць наказы старэйшых? бо яны не мыюць рук, калі ядуць хлеб.
3 Ён жа сказаў ім у адказ: чаму і вы парушаеце запаведзь Божую сваім паданнем?
4 Бо Бог загадаў, кажучы: шануй бацьку твайго і маці;
5 А вы кажаце: калі хто скажа бацьку свайму ці маці сваёй: гэта дар, чым бы ты ні скарыстаўся ад мяне;
6 І не шануй бацьку свайго і маці сваю, ён будзе вольны. Такім чынам вы знясілілі запаведзь Божую сваёй традыцыяй.
7 Крывадушнікі! добра прарочыў пра вас Ісая, кажучы:
8 Народ гэты набліжаецца да Мяне вуснамі сваімі і шануе Мяне вуснамі сваімі; але сэрца іхняе далёка ад Мяне.
9 Але дарэмна пакланяюцца мне, навучаючы навукам і запаведзям чалавечым.
10 І паклікаў народ і сказаў ім: Слухайце і разумейце.
11 Ня тое, што ўваходзіць у вусны, апаганьвае чалавека; але тое, што выходзіць з вуснаў, апаганьвае чалавека.
12 Тады прыступілі вучні Ягоныя і сказалі Яму: ці ведаеш, што фарысеі, пачуўшы гэтае слова, спакусіліся?
13 Але Ён сказаў у адказ: усякая расліна, якую не пасадзіў Айцец Мой Нябесны, будзе выкаранена.
14 Пакіньце іх: яны сьляпыя правадыры сьляпых. А калі сляпы сляпога вядзе, абодва ў роў упадуць.
15 Тады Пётр сказаў Яму ў адказ: растлумач нам гэтую прытчу.
16 Ісус сказаў: няўжо і вы яшчэ не разумееце?
17 Хіба вы яшчэ не разумееце, што ўсё, што ўваходзіць у вусны, уваходзіць у чэрава і выкідваецца вонкі?
18 Але тое, што выходзіць з вуснаў, выходзіць з сэрца; і яны апаганьваюць чалавека.
19 Бо з сэрца выходзяць ліхія думкі, забойствы, чужаложства, распуста, крадзяжы, фальшывыя сьведчаньні, блюзнерствы;
20 Гэта тое, што апаганьвае чалавека, але есьці нямытымі рукамі не апаганьвае чалавека.
21 Тады Ісус, пайшоўшы адтуль, пайшоў у межы Тырскія і Сідонскія.
22 І вось, жанчына Ханаанская выйшла з тых межаў і закрычала Яму, кажучы: Памілуй мяне, Госпадзе, Сыне Давідаў! мая дачка моцна пакутуе ад д'ябла.
23 Але Ён не адказаў ёй ні слова. І вучні Яго, падышоўшы, прасілі Яго, кажучы: адпусьці яе; бо яна крычыць нам услед.
24 Але Ён сказаў у адказ: Я пасланы толькі да загінулых авечак дому Ізраілевага.
25 Тады яна, падышоўшы, пакланілася Яму і сказала: Пане, дапамажы мне.
26 Ён жа сказаў у адказ: нядобра ўзяць хлеб у дзяцей і кінуць сабакам.
27 А яна сказала: праўда, Госпадзе, але сабакі ядуць крошкі, што падаюць са стала гаспадароў іхніх.
28 Тады Ісус сказаў ёй у адказ: о жанчына, вялікая вера твая; няхай будзе табе, як хочаш. І выздаравела дачка яе з той самай гадзіны.
29 І пайшоўшы адтуль, Ісус наблізіўся да мора Галілейскага; і ўзышоў на гару, і сеў там.

30 І прыйшло да Яго мноства людзей, маючы з сабою кульгавых, сьляпых, нямых, калекаў і многіх іншых, і паклалі іх да ног Ісусавых; і Ён ацаліў іх:
31 Так што зьдзіўляўся народ, бачачы, што нямыя гавораць, калекі здаровыя, кульгавыя ходзяць і сьляпыя бачаць, і славілі Бога Ізраілевага.
32 Тады Ісус, паклікаўшы вучняў Сваіх, сказаў: шкада Мне людзей, што яны ўжо тры дні застаюцца са Мною і ня маюць чаго есьці;
33 І кажуць Яму вучні: адкуль нам у пустыні столькі хлеба, каб накарміць столькі народу?
34 І кажа ім Ісус: колькі ў вас хлябоў? А яны сказалі: сем і некалькі рыбак.
35 І загадаў народу сесьці на зямлю.
36 І, узяўшы сем хлябоў і рыбы, узнёс падзяку, паламаў і даў вучням Сваім, а вучні народу.
37 І елі ўсе і насыціліся, і набралі астатняга мяса сем поўных кашоў.
38 А тых, што елі, было чатыры тысячы чалавек, акрамя жанчын і дзяцей.
39 І, адпусьціўшы народ, сеў у лодку і прыбыў у межы Магдалы.

РАЗДЗЕЛ 16

1 Прыйшлі таксама фарысеі з садукеямі і, спакушаючы, прасілі яго, каб паказаў ім знак з неба.
2 Ён сказаў ім у адказ: увечары вы кажаце: будзе пагода, бо неба чырвонае.
3 Раніцай: сёньня будзе непагадзь, бо неба чырвонае і паніжанае. О, крывадушнікі, вы можаце распазнаць аблічча неба; але хіба вы не можаце распазнаць знакі часу?
4 Род бязбожны і чужаложны шукае знаку; і не будзе дадзена яму азнака, акрамя азнакі Ёны прарока. І, пакінуўшы іх, пайшоў.
5 І калі вучні Яго пераплылі на той бок, забыліся ўзяць хлеба.
6 Тады Ісус сказаў ім: Глядзеце, сьцеражыцеся закваскі фарысейскай і садукейскай.
7 І яны разважалі між сабой, кажучы: гэта таму, што мы не ўзялі хлеба.
8 Ісус, зразумеўшы гэта, сказаў ім: " Малаверы! што спрачаецеся паміж сабою, што хлеба не ўзялі?"
9 Няўжо вы яшчэ не разумееце і не памятаеце пра пяць хлябоў на пяць тысяч і колькі кашоў вы набралі?
10 Ні пра сем хлябоў на чатыры тысячы, і колькі кашоў вы сабралі?
11 Як жа вы не разумееце, што Я не пра хлеб казаў вам, каб вы сьцерагліся закваскі фарысейскай і садукейскай?
12 Тады яны зразумелі, што Ён загадаў ім сьцерагчыся не закваскі хлебнай, але навукі фарысейскай і садукейскай.
13 Калі Ісус прыйшоў у межы Цэзарэі Філіпавай, Ён спытаўся ў сваіх вучняў, кажучы: за каго людзі лічаць Мяне, Сына Чалавечага?
14 Яны сказалі: адны за Яна Хрысьціцеля, другія за Ільлю; і іншыя, Ерамія, або адзін з прарокаў.
15 Ён кажа ім: а вы за каго Мяне лічыце?
16 Сымон Пётр сказаў у адказ: Ты Хрыстос, Сын Бога жывога.
17 Ісус сказаў яму ў адказ: шчасьлівы ты, Сымоне, сын Ёнін, бо ня плоць і кроў адкрылі табе гэта, але Айцец Мой, які ў нябёсах.
18 І Я таксама кажу табе, што ты Пётр, і на гэтым камені Я пабудую царкву Маю; і брамы пякельныя не адолеюць яго.
19 І дам табе ключы Царства Нябеснага: і што звяжаш на зямлі, тое будзе звязана ў небе; і што развяжаш на зямлі, тое будзе развязана ў небе.
20 Тады Ён загадаў вучням Сваім, каб нікому не казалі, што Ён ёсьць Ісус Хрыстос.
21 З таго часу Ісус пачаў паказваць сваім вучням, што Яму належыць ісьці ў Ерусалім і шмат цярпець ад старшых і першасьвятараў і кніжнікаў, і быць забітым, і на трэці дзень уваскрэснуць.
22 Тады Пётр, узяўшы Яго, пачаў дакараць Яму, кажучы: "Сцерагайся з Табою, Госпадзе! не будзе з Табою гэтага".
23 Ён жа, павярнуўшыся, сказаў Пятру: адыдзі ад Мяне, сатана!
24 Тады Ісус сказаў сваім вучням: калі хто хоча ісьці за Мною, няхай адрачэцца ад сябе, і возьме крыж свой, і ідзе за Мною.
25 Бо хто хоча жыцьцё сваё ўратаваць, той страціць яго; а хто страціць жыцьцё сваё дзеля Мяне, той знойдзе яго.
26 Бо якая карысьць чалавеку, калі ён здабудзе ўвесь сьвет, а душы сваёй пашкодзіць? ці што дасьць чалавек узамен за душу сваю?
27 Бо прыйдзе Сын Чалавечы ў славе Айца Свайго з анёламі Сваімі; і тады аддасьць кожнаму паводле ўчынкаў ягоных.
28 Сапраўды кажу вам: ёсьць некаторыя з тых, што стаяць тут, якія ня спазнаюць сьмерці, пакуль ня ўбачаць Сына Чалавечага, прыходзячага ў Валадарстве сваім.

РАЗДЗЕЛ 17

1 Праз шэсьць дзён бярэ Ісус Пятра, Якуба і Яна, брата ягонага, і ўзводзіць іх адных на высокую гару,
2 І перамяніўся перад імі, і твар Ягоны заззяў, як сонца, і адзенне Яго стала белае, як святло.
3 І вось зьявіліся ім Майсей і Ільля, якія размаўлялі зь Ім.
4 Тады Пётр, адказваючы, сказаў Ісусу: Пане, добра нам тут быць; адзін табе, і адзін Майсею, і адзін Ільлі.
5 Калі Ён яшчэ гаварыў, вось, сьветлае воблака ахінула іх; слухайце яго.
6 Пачуўшы гэта, вучні ўпалі ніцма і вельмі спалохаліся.
7 І падыйшоўшы, Езус дакрануўся да іх і сказаў: устаньце і не бойцеся.
8 І падняўшы вочы свае, нікога не ўбачылі, апрача аднаго Ісуса.
9 І калі яны сыходзілі з гары, загадаў ім Ісус, кажучы: нікому не расказвайце аб гэтай відзежы, пакуль Сын Чалавечы не ўваскрэсне з мёртвых.
10 І спыталіся ў Яго вучні Ягоныя, кажучы: чаму ж кніжнікі кажуць, што Ільля павінен прыйсьці раней?
11 Ісус сказаў ім у адказ: Ільля сапраўды прыйдзе раней і ўсё ўладкуе.

12 Але кажу вам, што Ільля ўжо прыйшоў, і яны не пазналі яго, але зрабілі зь ім, што хацелі. Таксама і Сын Чалавечы пацерпіць ад іх.
13 Тады вучні зразумелі, што Ён казаў ім пра Яна Хрысьціцеля.
14 І калі яны падышлі да народу, падыйшоў да Яго нейкі чалавек, упаўшы перад Ім на калені і сказаў:
15 Госпадзі, зьмілуйся над сынам маім, бо ён вар'ят і моцна пакутуе, бо часта ў агонь падае, а часта ў ваду.
16 І я прывёў яго да вучняў Тваіх, і яны не маглі вылечыць яго.
17 Тады Ісус сказаў у адказ: о род няверны і распусны! дакуль Я буду з вамі? дакуль буду цярпець цябе? прывядзіце яго да мяне сюды.
18 І забараніў Ісус д'яблу; і выйшаў ён з яго, і ў тую ж гадзіну дзіця ачуняла.
19 Тады вучні падышлі да Ісуса асобна і сказалі: Чаму мы не маглі выгнаць яго?
20 І сказаў ім Ісус: з-за нявер'я вашага; і ён будзе выдалены; і нічога не будзе немагчыма для вас.
21 Але род гэты выганяецца толькі малітваю і постам.
22 Калі яны жылі ў Галілеі, Ісус сказаў ім: Сын Чалавечы будзе выдадзены ў рукі чалавечыя;
23 І заб'юць Яго, і на трэці дзень Ён уваскрэсне. І яны вельмі шкадавалі.
24 І калі яны прыйшлі ў Капернаум, падышлі да Пятра тыя, што прымалі даніну, і сказалі: ці не плаціць гаспадар ваш даніну?
25 Ён кажа: так. І калі ён увайшоў у дом, Езус перашкодзіў яму, сказаўшы: як табе здаецца, Сымоне? цары зямныя з каго бяруць мыт або даніну? дзяцей сваіх ці чужых?
26 Пётр кажа Яму: з чужых. Ісус кажа яму: дзеці вольныя.
27 Аднак, каб мы не пакрыўдзілі іх, ідзі ты да мора, закінь вуду і вазьмі рыбу, якая першай трапіць; і калі адкрыеш яму вусны, знойдзеш срэбра: вазьмі і дай ім за мяне і за сябе.

РАЗДЗЕЛ 18

1 У той час вучні прыступілі да Ісуса і сказалі: хто большы ў Валадарстве Нябесным?
2 Ісус, паклікаўшы дзіцятка, паставіў яго пасярод іх,
3 І сказаў: праўду кажу вам: калі не навернецеся і не станеце, як дзеці, не ўвойдзеце ў Валадарства Нябеснае.
4 Дык вось, хто ўнізіцца, як гэтае дзіця, той большы ў Валадарстве Нябесным.
5 І хто прыме адно такое дзіцятка ў імя Маё, Мяне прымае.
6 А хто спакусіць аднаго з малых гэтых, што вераць у Мяне, таму лепей было б, каб павесілі яму на шыю жорны і ўтапілі яго ў глыбіні марской.
7 Гора сьвету ад спакусаў! бо трэба, каб прыйшлі спакусы; але гора таму чалавеку, ад якога спакуса прыходзіць!
8 Дык вось, калі рука твая ці нага твая спакушае цябе, адсячы іх і кінь ад сябе: лепей табе ўвайсьці ў жыцьцё бязьдзейным або пакалечаным, чым з дзьвюма рукамі і дзьвюма нагамі быць укінутым у агонь вечны.
9 І калі вока тваё спакушае цябе, вырві яго і кінь ад сябе: лепш табе з адным вокам увайсці ў жыццё, чым з двума вачыма быць укінутым у геену вогненную.
10 Глядзеце, не пагарджайце ніводным з малых гэтых; бо кажу вам, што анёлы іхнія ў небе заўсёды бачаць аблічча Айца Майго, які ў нябёсах.
11 Бо Сын Чалавечы прыйшоў збавіць загінулае.
12 Як вы думаеце? калі ў чалавека будзе сто авечак і адна з іх заблудзілася, дык ці не пакіне ён дзевяноста дзевяць і не пойдзе ў горы шукаць заблудлую?
13 І калі ён знойдзе яе, сапраўды кажу вам, што ён больш радуецца той авечцы, чым дзевяноста дзевяці, якія не заблукалі.
14 Так і Айца вашага, які ў нябёсах, няма волі, каб загінуў адзін з малых гэтых.
15 А калі брат твой зграшыць супроць цябе, ідзі і абвінаві яго між сабою і ім адным; калі ён паслухае цябе, ты здабыў брата твайго.
16 Калі ж не паслухае цябе, дык вазьмі з сабою яшчэ аднаго ці двух, каб у вуснах двух ці трох сьведкаў пацьвердзілася кожнае слова.
17 А калі не паслухае іх, скажы царкве; а калі не паслухае царквы, няхай будзе табе, як язычнік і мытнік.
18 Сапраўды кажу вам: што звяжаце на зямлі, тое будзе звязана ў небе; і што развяжаце на зямлі, тое будзе развязана ў небе.
19 Яшчэ кажу вам, што калі двое з вас пагодзяцца на зямлі аб чым-небудзь, чаго папросяць, будзе ім ад Айца Майго, Які ў нябёсах.
20 Бо дзе двое ці трое сабраныя ў імя Маё, там Я сярод іх.
21 Тады Пётр, падыйшоўшы да Яго, сказаў: Пане, колькі разоў я дарую яму брату майму грэх супроць мяне? да сямі разоў?
22 Ісус кажа яму: не кажу табе да сямі разоў, але да сямідзесяці разоў па сем.
23 Таму Царства Нябеснае падобнае да нейкага цара, які хоча разлічвацца на слуг сваіх.
24 І калі ён пачаў разлічвацца, прывялі да яго аднаго, які быў вінен яму дзесяць тысяч талантаў.
25 Але паколькі ён ня меў за што заплаціць, дык гаспадар загадаў прадаць яго, і жонку ягоную, і дзяцей, і ўсё, што ён меў, і заплаціць.
26. Слуга ўпаў і пакланіўся яму, кажучы: Пане, пацярпі нада мною, і я аддам табе ўсё.
27. Тады пан злітаваўся над рабом тым і адпусьціў яго, і дараваў яму доўг.
28 Але той жа слуга, выйшаўшы, знайшоў аднаго са сваіх таварышаў, які быў вінен яму сто дынараў, і, наклаўшы на яго рукі, схапіў яго за горла, кажучы: аддай мне, што вінен.
29 І таварыш ягоны ўпаў да ног ягоных і прасіў яго, кажучы: пацярпі нада мною, і я аддам табе ўсё.
30 Але той не захацеў, а пайшоў і пасадзіў яго ў вязніцу, пакуль не аддасць доўг.
31 Дык таварышы ягоныя, убачыўшы, што сталася, вельмі засмуціліся і, прыйшоўшы, расказалі гаспадару свайму ўсё, што сталася.
32 Тады гаспадар ягоны, паклікаўшы яго, сказаў яму: о, ліхі слуга!
33 Ці ня трэба было і табе зьлітавацца над таварышам тваім, як я пашкадаваў цябе?

34 І разгневаўся гаспадар ягоны і аддаў яго катам, пакуль не аддасьць яму ўсяго доўгу.
35 Так і Айцец Мой Нябесны ўчыніць вам, калі не даруеце кожны брату свайму ад сэрца свайго.

РАЗДЗЕЛ 19

1 І сталася, калі Ісус скончыў гэтыя словы, Ён выйшаў з Галілеі і прыйшоў у межы Юдэі за Ярдан;
2 І за Ім пайшло мноства людзей; і Ён ацаліў іх там.
3 Падышлі да Яго і фарысеі, спакушаючы Яго і кажучы Яму: ці дазволена чалавеку разводзіцца з жонкай сваёй з любой прычыны?
4 Ён жа сказаў ім у адказ: хіба вы не чыталі, што Стваріцель іх спачатку стварыў іх мужчынам і жанчынай,
5 і сказаў: па гэтай прычыне пакіне чалавек бацьку і маці і прылепіцца да жонкі сваёй, і будуць двое адной плоццю?
6 Таму яны ўжо не двое, але адно цела. Дык вось, што Бог злучыў, чалавек хай не разлучае.
7 Кажуць Яму: чаму ж Майсей загадаў даць разводны ліст і адпусьціць яе?
8 Кажа ім: Майсей з-за жорсткасці сэрцаў вашых дазволіў вам развесціся з жонкамі вашымі, але ад пачатку не было так.
9 А Я кажу вам: кожны, хто развядзецца з жонкай сваёй, акрамя як за распусту, і ажэніцца з іншай, той чужаложнічае;
10 Кажуць Яму вучні Ягоныя: калі так стаіць чалавек з жонкай, нядобра жаніцца.
11 Але Ён сказаў ім: ня ўсе могуць прыняць гэтае слова, апрача тых, каму яно дадзена.
12 Бо ёсьць некаторыя скапцы, якія так нарадзіліся з улоньня маці сваёй; і ёсьць некаторыя скапцы, якіх зрабілі людзі скапцамі; Хто можа прыняць, няхай прыме.
13 Тады прывялі да Яго малых дзяцей, каб Ён усклаў на іх рукі і памаліўся; а вучні забаранялі ім.
14 Але Ісус сказаў: пусьціце дзяцей і не забараняйце ім прыходзіць да Мяне, бо такіх належыць Валадарства Нябеснае.
15 І, усклаўшы на іх рукі, пайшоў адтуль.
16 І вось, нехта падышоў і сказаў Яму: Настаўнік добры, што мне зрабіць добрага, каб мець жыццё вечнае?
17 Ён жа сказаў яму: што ты называеш Мяне добрым? няма добрага, акрамя аднаго, гэта значыць Бога; але калі хочаш увайсці ў жыццё, захоўвай запаведзі.
18 Ён кажа яму: які? Ісус сказаў: не забівай, не распуснічай, не крадзі, не фальшыва сведчы,
19 Шануй бацьку твайго і маці тваю, і: Любі бліжняга твайго, як самога сябе.
20 Юнак кажа Яму: усё гэта я захоўваў з маладосьці маёй; чаго мне яшчэ не хапае?
21 Ісус сказаў яму: калі хочаш быць дасканалым, ідзі, прадай маёмасьць сваю і раздай убогім, і будзеш мець скарб у небе; і прыходзь і ідзі за Мною.
22 Але малады чалавек, пачуўшы гэтыя словы, адышоў засмучаны, бо меў вялікую маёмасьць.
23 Тады Ісус сказаў сваім вучням: Сапраўды кажу вам, што цяжка багатаму ўвайсьці ў Валадарства Нябеснае.
24 І яшчэ кажу вам: лягчэй вярблюду прайсці праз ігольнае вушка, чым багатаму ўвайсці ў Валадарства Божае.
25. Пачуўшы гэта, вучні Яго вельмі здзівіліся і казалі: хто ж можа быць збаўлены?
26 Але Ісус, зірнуўшы на іх, сказаў ім: для людзей гэта немагчыма; але ў Бога ўсё магчыма.
27 Тады Пётр сказаў Яму ў адказ: вось, мы пакінулі ўсё і пайшлі за Табою; дык што мы будзем мець?
28 І сказаў ім Ісус: праўду кажу вам, што вы, якія пайшлі за Мною, у адраджэньне, калі Сын Чалавечы сядзе на троне славы Сваёй, сядзеце і вы на дванаццаці тронах судзіць дванаццаць плямёнаў Ізраіль.
29 І кожны, хто пакіне дамы, або братоў, або сёстраў, або бацьку, або маці, або жонку, або дзяцей, або землі дзеля імя Майго, атрымае ў сто разоў больш і атрымае ў спадчыну жыццё вечнае.
30 Але многія першыя будуць апошнімі; і апошнія будуць першымі.

РАЗДЗЕЛ 20

1 Бо Валадарства Нябеснае падобнае да гаспадара дома, які выйшаў рана раніцай наняць работнікаў у вінаграднік свой.
2 І, дамовіўшыся з працаўнікамі па дынарыю ў дзень, паслаў іх у свой вінаграднік.
3 І, выйшаўшы каля трэцяй гадзіны, убачыў іншых, якія стаялі на рынку бяз працы,
4 І сказаў ім; Ідзіце і вы ў вінаграднік, і ўсё, што належыць, дам вам. І яны пайшлі сваёй дарогай.
5 Зноў выйшаў каля шостай і дзевятай гадзіны і зрабіў тое самае.
6 А каля адзінаццатай гадзіны ён выйшаў і знайшоў іншых, якія стаялі без працы, і кажа ім: што вы тут стаіце ўвесь дзень без працы?
7 Кажуць яму: ніхто нас не наняў. Кажа ім: ідзіце і вы ў вінаграднік; і ўсё, што справядліва, тое і атрымаеце.
8 Калі ж настаў вечар, кажа гаспадар вінаградніка свайму аканому: пакліч работнікаў і дай ім плату, пачынаючы ад апошніх да першых.
9 І калі нанятыя прыйшлі каля адзінаццатай гадзіны, яны атрымалі кожны па дынарыю.
10 Але калі прыйшлі першыя, яны думалі, што больш атрымаюць; і яны таксама атрымалі кожны па дынарыю.
11 І, атрымаўшы, наракалі на гаспадара дома,
12 кажучы: гэтыя апошнія працавалі толькі адну гадзіну, і Ты зрабіў іх роўнымі з намі, якія перанеслі цяжар дня і спякоту.
13 Але ён сказаў аднаму з іх у адказ: дружа, я не крыўджу цябе;
14 Вазьмі сваё і ідзі; гэтаму апошняму я дам, як і табе.
15 Ці не дазволена мне рабіць са сваім, што хачу? Няўжо вока тваё злое, бо я добры?
16 Так будуць апошнія першымі, і першыя апошнімі, бо шмат пакліканых, але мала выбраных.
17 І, падымаючыся ў Ерусалім, Ісус у дарозе разьвёў дванаццаць вучняў і сказаў ім:
18 Вось, мы ўзыходзім у Ерусалім; і Сын Чалавечы будзе выдадзены першасвятарам і кніжнікам, і яны асудзяць Яго на смерць,

19 І выдадуць Яго язычнікам на глум, і на бічаванне, і на ўкрыжаванне, і на трэці дзень Ён уваскрэсне.
20 Тады падышла да Яго маці сыноў Зэбэдэя з сынамі сваімі, кланяючыся Яму і чагосьці прасячы ў Яго.
21 Ён жа сказаў ёй: чаго хочаш? Яна кажа яму: дай, каб гэтыя два мае сыны сядзелі ў тваім каралеўстве адзін праваруч, а другі леваруч.
22 Але Ісус сказаў у адказ: ня ведаеце, чаго просіце. Ці можаце вы піць чару, якую Я буду піць, і хрышчэньнем, якім Я хрышчуся, хрысьціцца? Яму кажуць: можам.
23 І кажа ім: вы будзеце піць чару Маю і хрысьціцца хрышчэньнем, якім Я хрышчуся; дадзена тым, каму падрыхтавана Айцом Маім.
24 Дзесяць пачуўшы гэта, абурыліся на двух братоў.
25 Але Ісус, паклікаўшы іх, сказаў: вы ведаеце, што князі народаў пануюць над імі, і вяльможы валодаюць імі.
26 Але ня так няхай будзе сярод вас: а хто хоча быць большым сярод вас, няхай будзе вам слугою;
27 І хто хоча сярод вас быць першым, няхай будзе вам слугою;
28 Як і Сын Чалавечы не прыйшоў, каб Яму служылі, але каб паслужыць і аддаць душу Сваю як выкуп за многіх.
29 Калі яны выходзілі з Ерыхона, за Ім ішоў вялікі натоўп.
30 І вось, двое сьляпых, якія сядзелі пры дарозе, калі пачулі, што Ісус праходзіць міма, закрычалі, кажучы: Памілуй нас, Госпадзе, Сыне Давідаў!
31 І грамада дакарала іх, каб яны маўчалі, але яны яшчэ мацней крычалі, кажучы: Памілуй нас, Госпадзе, Сыне Давідаў!
32 Ісус жа, спыніўшыся, паклікаў іх і сказаў: што хочаце, каб Я зрабіў вам?
33 Кажуць Яму: Госпадзе, каб адкрыліся вочы нашыя.
34. Ісус, злітаваўшыся над імі, дакрануўся да вачэй іхніх, і адразу прагледзелі вочы іхнія, і яны пайшлі за Ім.

РАЗДЗЕЛ 21

1 І калі яны наблізіліся да Ерусаліма і прыбылі ў Бэтфагію, да гары Аліўнай, тады Ісус паслаў двух вучняў,
2 кажучы ім: ідзеце ў сяло, што насупраць вас, і адразу знойдзеце прывязаную асьліцу і зь ёю асьляня; адвяжыце іх і прывядзіце да мяне.
3 І калі хто скажа вам што-небудзь, скажыце: яны патрэбны Госпаду; і адразу пашле іх.
4 Усё гэта сталася, каб збылося сказанае праз прарока, які гаворыць:
5 Скажыце дачцэ Сіёна: вось, Цар твой ідзе да цябе, лагодны, седзячы на асьліцы і асьляці, сыне асьліцы.
6 І пайшлі вучні і зрабілі, як загадаў ім Ісус,
7 І прывялі асьліцу і асьляня, і апранулі на іх вопратку сваю, і пасадзілі яго на іх.
8 І вельмі вялікае мноства пасьцілала вопратку сваю на дарозе; другія зразалі галіны з дрэў і сцілалі іх на дарозе.
9 А народ, які ішоў наперадзе і за ім, усклікаў, кажучы: Гасанна Сыну Давіда! Асанна ў вышынях.
10 І калі Ён прыйшоў у Ерусалім, увесь горад захваляваўся, кажучы: хто гэта?
11 І казаў народ: гэта Ісус, прарок з Назарэту Галілейскага.
12 І ўвайшоў Ісус у сьвятыню Божую і выгнаў усіх прадаўцоў і пакупнікоў у сьвятыні, і сталы мянялаў і сядзеньні прадаўцоў галубоў перакуліў,
13 І сказаў ім: напісана: дом Мой домам малітвы назавецца; а вы зрабілі зь яго логава злодзеяў.
14 І прыступілі да Яго ў храме сляпыя і кульгавыя; і Ён ацаліў іх.
15 І калі першасьвятары і кніжнікі ўбачылі цуды, якія Ён чыніў, і дзяцей, якія ўсклікалі ў сьвятыні і казалі: асанна Сыну Давіда! яны былі вельмі незадаволеныя,
16 І сказаў яму: чуеш, што яны гавораць? І Ісус сказаў ім: так; няўжо вы ніколі не чыталі: з вуснаў немаўлят і немаўлят Ты ўчыніў хвалу?
17 І, пакінуўшы іх, выйшаў з горада ў Віфанію; і начаваў ён там.
18 А раніцай, вяртаючыся ў горад, адчуў голад.
19 І, убачыўшы пры дарозе смакоўніцу, падышоў да яе, і нічога не знайшоў на ёй, апрача толькі лісця, і сказаў ёй: няхай больш не будзе на табе плоду вавекі. І вось фігавае дрэва засохла.
20 А вучні, убачыўшы гэта, здзівіліся і сказалі: як хутка засохла смакоўніца!
21 Ісус сказаў ім у адказ: праўду кажу вам: калі вы будзеце мець веру і не сумнявацца, то ня толькі зробіце тое, што зроблена са смакоўніцай, але і калі скажаце гэтай гары: "паднясіся". , і будзь кінуты ў мора; гэта будзе зроблена.
22 І ўсё, чаго ні папросіце ў малітве з вераю, атрымаеце.
23 І калі Ён увайшоў у сьвятыню, першасьвятары і старэйшыны народу, навучаючы, падышлі да Яго і сказалі: Якою ўладаю Ты гэта робіш? і хто даў табе гэтую ўладу?
24 Ісус сказаў ім у адказ: спытаюся і Я ў вас аб адным, і калі вы скажаце Мне, то і Я скажу вам, якой уладаю гэта раблю.
25 Адкуль было хрышчэнне Яна? з неба ці ад людзей? І яны разважалі між сабою, кажучы: калі скажам: з неба; ён скажа нам: чаму ж вы не паверылі яму?
26 Калі ж скажам: ад людзей; мы баімся людзей; бо ўсе лічаць Яна прарокам.
27 І сказалі Ісусу ў адказ: ня ведаем. І сказаў ім: і Я вам не скажу, якою ўладаю гэта раблю.
28 Але як вы думаеце? У аднаго чалавека было два сыны; і, падышоўшы да першага, сказаў: сыне, ідзі, працуй сёння ў маім вінаградніку.
29 Ён, адказваючы, сказаў: не хачу, але потым, пакаяўшыся, пайшоў.
30 І, падышоўшы да другога, сказаў тое самае. Ён жа, адказваючы, сказаў: іду, пане, і не пайшоў.
31 Хто з іх выканаў волю бацькі свайго? Яму кажуць: першы. Ісус кажа ім: « Сапраўды кажу вам, што мытнікі і блудніцы наперадзе вас ідуць у Валадарства Божае».
32 Бо Ян прыйшоў да вас дарогай праўды, і вы не паверылі яму, а мытнікі і блудніцы паверылі яму; і вы, убачыўшы гэта, не пакаяліся потым, каб паверыць яму.
33 Паслухайце іншую прытчу: Быў адзін гаспадар, які пасадзіў вінаграднік, і абнёс яго вакол, і выкапаў у ім

чавільню, і пабудаваў вежу, і аддаў яго вінаградарам, і пайшоў у далёкую краіну.
34 І калі наблізіўся час пладоў, ён паслаў сваіх слуг да вінаградараў, каб тыя ўзялі плады яго.
35 І вінаградары, схапіўшы рабоў ягоных, аднаго пабілі, а другога забілі, а трэцяга пабілі камянямі.
36 Зноў паслаў іншых слуг больш, чым раней, і яны зрабілі з імі тое самае.
37. Але ўрэшце паслаў да іх сына свайго, кажучы: сына майго ўшануюць.
38 Але вінаградары, убачыўшы сына, сказалі адзін аднаму: гэта спадкаемца; хадзем, заб'ем яго і завалодаем спадчынай ягонай.
39 І схапіўшы яго, выкінулі з вінаградніка і забілі.
40 Дык калі прыйдзе гаспадар вінаградніка, што ён зробіць з тымі вінаградарамі?
41 Кажуць Яму: бязбожнікаў гэтых няшчасна зьнішчыць, а вінаграднік свой аддасьць іншым вінаградарам, якія будуць аддаваць яму плады ў свой час.
42 Ісус кажа ім: няўжо вы ніколі не чыталі ў Пісаньні: камень, які адкінулі будаўнікі, той стаўся галавою вугла: ад Госпада гэта, і дзіўна ў вачах нашых?
43 Таму кажу вам, што Царства Божае адымецца ад вас і будзе дадзена народу, які прыносіць плады яго.
44 І кожны, хто ўпадзе на гэты камень, разаб'ецца, а на каго ён упадзе, таго сатрэ.
45 І першасьвятары і фарысэі, пачуўшы прыповесьці Ягоныя, зразумелі, што Ён пра іх гаворыць.
46 Але яны, шукаючы накласьці на Яго руку, баяліся народу, бо лічылі Яго за прарока.

РАЗДЗЕЛ 22

1 І, адказваючы, Ісус зноў прамовіў да іх прытчамі і сказаў:
2 Царства Нябеснае падобнае да аднаго цара, які ажаніў сына свайго,
3 І паслаў слуг сваіх паклікаць запрошаных на вяселле, але яны не хацелі прыйсці.
4 Зноў паслаў іншых слуг, кажучы: скажэце запрошаным: вось, я прыгатаваў свой абед: валы мае і ўкормленае малако заколата, і ўсё гатова; прыходзьце на вяселле.
5 Але яны не ўгледзелі гэтага і разышліся, хто на сваю ферму, хто да свайго гандлю.
6 А рэшта схапіла ягоных слугаў, зьняважыла іх і забіла.
7 Але калі кароль пачуў гэта, ён разгневаўся і, паслаўшы сваё войска, зьнішчыў тых забойцаў і спаліў горад іхні.
8 Тады кажа слугам сваім: вяселле гатова, але запрошаныя не былі вартыя.
9 Дык ідзіце на дарогі і, каго знойдзеце, запрашайце на шлюб.
10 І слугі тыя, выйшаўшы на дарогі, сабралі ўсіх, каго знайшлі, і злых, і добрых, і было вясельле застаўленае гасьцямі.
11 І калі цар увайшоў паглядзець на гасцей, ён убачыў там чалавека, які не быў апрануты ў вясельную вопратку.
12 І кажа яму: дружа, як ты ўвайшоў сюды, не маючы вясельнай вопраткі? І ён анямеў.
13 Тады цар сказаў слугам: зьвязаўшы яму рукі і ногі, вазьміце яго і выкіньце ў цемру вонкавую; там будзе плач і скрыгат зубоў.
14 Бо шмат пакліканых, але мала выбраных.
15 Тады фарысэі пайшлі і раіліся, як уцягнуць Яго ў гаворку.
16 І паслалі да Яго вучняў сваіх з ірадыянамі, кажучы: Настаўнік, мы ведаем, што Ты праўдзівы і шляху Божаму праўдзіва навучаеш, і ні на каго не зважаеш, бо не глядзіш на асобу людзей.
17 Дык скажы нам: як Табе здаецца? Ці дазволена даваць даніну цэзару, ці не?
18 Але Ісус, зразумеўшы іхняе ліхадзейства, сказаў: што спакушаеце Мяне, крывадушнікі?
19 Пакажыце мне грошы даніны. І прынесьлі Яму дынарый.
20 І кажа ім: чыя гэта выява і надпіс?
21 Кажуць яму: кесарава. Тады кажа ім: аддайце кесарава цэзару; і Богу тое, што належыць Богу.
22 Яны, пачуўшы гэтыя словы, зьдзівіліся і, пакінуўшы яго, пайшлі.
23 У той жа дзень прыйшлі да Яго садукеі, якія кажуць, што няма ўваскрасення, і спыталіся ў Яго:
24 Настаўнік, Майсей сказаў: калі хто памрэ, ня маючы дзяцей, няхай брат яго возьме жонку ягоную і адродзіць семя брату свайму.
25 Было ж у нас сем братоў: першы, ажаніўшыся, памёр і, ня маючы патомства, пакінуў жонку сваю брату свайму;
26 Таксама і другі, і трэці аж да сёмага.
27 А апошняй памерла і жанчына.
28 Дык вось, ва ўваскрасеньні, каму зь сямі яна будзе жонкаю? бо ўсе яны мелі яе.
29 Ісус сказаў ім у адказ: вы памыляецеся, ня ведаючы ні Пісаньняў, ні моцы Божай.
30 Бо ва ўваскрэсеньні ні жэняцца, ні выходзяць замуж, але як анёлы Божыя ў небе.
31 А пра ўваскрэсеньне мёртвых хіба вы ня чыталі сказанага вам Богам:
32 Я Бог Абрагама, і Бог Ісаака, і Бог Якуба? Бог не ёсьць Бог мёртвых, але Бог жывых.
33 І калі народ пачуў гэта, дзівіўся з навукі Ягонай.
34 Фарысеі, пачуўшы, што Ён прымусіў замоўкнуць садукеяў, сабраліся разам.
35 Тады адзін з іх, які быў законнікам, запытаўся ў Яго, спакушаючы, і сказаў:
36 Настаўнік, якая найбольшая запаведзь у законе?
37 Ісус сказаў яму: палюбі Госпада Бога твайго ўсім сэрцам тваім, і ўсёю душою тваёю, і ўсім розумам тваім.
38 Гэта першая і вялікая запаведзь.
39 А другая падобная да яе: палюбі блізкага твайго, як самога сябе.
40 На гэтых дзвюх запаведзях грунтуецца ўвесь закон і прарокі.
41 Калі сабраліся фарысэі, Ісус спытаўся ў іх:
42 кажучы: што вы думаеце пра Хрыста? чый ён сын? Кажуць Яму: Сын Давідаў.
43 Ён кажа ім: як жа Давід у духу называе Яго Госпадам, кажучы:

44 Сказаў Гасподзь Госпаду майму: сядзі праваруч Мяне, пакуль пакладу ворагаў Тваіх у падножжа ног Тваіх?
45 Дык калі Давід называе Яго Госпадам, дык як жа Ён сын яму?
46 І ніхто не мог адказаць Яму ні слова, і ніхто не адважваўся з таго дня больш пытацца ў Яго.

РАЗДЗЕЛ 23

1 Тады Ісус сказаў народу і вучням Сваім,
2 кажучы: кніжнікі і фарысэі сядзяць на сядзеньні Майсеевым:
3 Дык усё, што яны загадаюць вам захоўваць, выконвайце і рабіце; але не рабіце паводле ўчынкаў іхніх, бо яны кажуць, а ня робяць.
4 Бо яны зьвязваюць цяжары цяжкія і невыносныя і ўскладаюць іх на плечы людзей; але самі яны і пальцам не варухнуць.
5 Але ўсе справы свае яны робяць дзеля таго, каб іх бачылі людзі;
6 і любіце першыя пакоі на гасьцінах і першыя месцы ў сінагогах,
7 І прывітанне на рынках, і каб людзі называлі яго: Равві, Раббі!
8 Але вы не называйцеся настаўнікамі, бо адзін у вас Настаўнік - Хрыстос; і ўсе вы браты.
9 І айцом сваім не называйце нікога на зямлі, бо адзін у вас Айцец, Які ў нябёсах.
10 І не называйцеся настаўнікамі, бо адзін у вас Настаўнік - Хрыстос.
11 Але большы з вас няхай будзе вам слугою.
12 І кожны, хто ўзвышае сябе, будзе паніжаны; і той, хто прынізіцца, будзе ўзвышаны.
13 Але гора вам, кніжнікі і фарысэі, крывадушнікі! бо вы зачыняеце Валадарства Нябеснае перад людзьмі, бо ані самі не ўваходзіце, ані тым, хто ўваходзіць, не дазваляеце ўвайсьці.
14 Гора вам, кніжнікі і фарысэі, крывадушнікі! бо вы аб'ядаеце дамы ўдоваў і пад выглядам доўга моліцеся: за тое вы атрымаеце большы прысуд.
15 Гора вам, кніжнікі і фарысэі, крывадушнікі! бо вы абыходзіце мора і сушу, каб зрабіць аднаго празеліта, а калі ён стане, вы робіце яго сыном пекла ўдвая большым за сябе.
16 Гора вам, павадыры сьляпыя, якія кажаце: калі хто прысягне сьвятыняй, гэта нічога; а хто прысягне золатам храма, той даўжнік!
17 Неразумныя і сьляпыя! Бо што большае: золата ці храм, які асьвячае золата?
18 І: калі хто прысягне ахвярнікам, гэта нічога; а хто паклянецца дарам, які на ім, той вінаваты.
19 Неразумныя і сьляпыя! Бо што большае: дар ці ахвярнік, які асьвячае дар?
20 Дык вось, хто прысягне ахвярнікам, прысягне ім і ўсім, што на ім.
21 І хто прысягне храмам, прысягне ім і Тым, хто ў ім жыве.
22 І хто клянецца небам, клянецца тронам Божым і Тым, Хто сядзіць на ім.
23 Гора вам, кніжнікі і фарысэі, крывадушнікі! бо вы даяце дзесяціну з мяты, анісу і кмену, а прапусцілі найважнейшае ў законе: суд, міласэрнасць і веру: гэта трэба было рабіць і не пакідаць таго.
24 Правадыры сьляпыя, што камара адцэджваеце, а вярблюда праглынаеце!
25 Гора вам, кніжнікі і фарысэі, крывадушнікі! бо вы ачышчаеце звонку кубак і місу, а ўнутры яны поўныя грабежу і лішку.
26 Сьляпы фарысэй, ачысьці найперш тое, што ўнутры кубка і місы, каб і звонку яны былі чыстыя.
27 Гора вам, кніжнікі і фарысэі, крывадушнікі! бо вы падобныя да пабеленых магілаў, якія звонку здаюцца прыгожымі, а ўнутры поўныя касцей мерцвякоў і ўсялякай нечыстасці.
28 Так і вы звонку здаецеся людзям праведнымі, а ўнутры поўныя крывадушнасьці і беззаконьня.
29 Гора вам, кніжнікі і фарысэі, крывадушнікі! бо вы будуеце магілы прарокам і ўпрыгожваеце магілы праведнікаў,
30 І скажы: калі б мы жылі ў дні бацькоў нашых, то ня сталі б зь імі саўдзельнікамі ў крыві прарокаў.
31 Дык вось, вы сьведчыце самі сабе, што вы сыны тых, што забівалі прарокаў.
32 Дык дапаўняйце меру бацькоў вашых.
33 Зьмеі, роды зьмейныя, як вы ўцячэце ад асуджэньня пекла?
34 Дзеля гэтага, вось, Я пасылаю да вас прарокаў, і мудрацоў, і кніжнікаў; і некаторых зь іх будзеце бічаваць у сінагогах вашых і перасьледаваць з гораду ў горад.
35 Каб прыйшла на вас уся кроў праведная, пралітая на зямлі, ад крыві праведнага Авеля да крыві Захарыі, сына Варахіінага, якога вы забілі паміж храмам і ахвярнікам.
36 Сапраўды кажу вам: усё гэта прыйдзе на род гэты.
37 Ерусалім, Ерусалім, ты, што забіваеш прарокаў і пабіваеш камянямі пасланых да цябе! Колькі разоў хацеў Я сабраць дзяцей тваіх, як курыца зьбірае куранят сваіх пад крылы, і вы не захацелі!
38 Вось, пакідаецца вам дом ваш пусты.
39 Бо кажу вам: ня ўбачыце Мяне ад гэтага часу, пакуль не скажаце: дабраславёны Той, Хто ідзе ў імя Гасподняе.

РАЗДЗЕЛ 24

1 І выйшаў Ісус і адышоў ад сьвятыні; і прыйшлі да Яго вучні Ягоныя, каб паказаць Яму будынкі сьвятыні.
2 Ісус жа сказаў ім: ці ня бачыце вы ўсяго гэтага? сапраўды кажу вам: не застанецца тут каменя на камені, які не будзе разбураны.
3 І калі Ён сядзеў на гары Аліўнай, вучні падышлі да Яго асобна і сказалі: скажы нам, калі гэта будзе? і які знак Твайго прыходу і канца сьвету?
4 Ісус жа сказаў ім у адказ: Глядзеце, каб хто вас не падмануў.
5 Бо многія прыйдуць пад імем Маім, кажучы: Я Хрыстос; і ашукае многіх.
6 І вы пачуеце пра войны і пра ваенныя чуткі: глядзіце, не трывожцеся, бо ўсё гэта павінна збыцца, але яшчэ не канец.

7 Бо паўстане народ на народ, і каралеўства на царства, і будуць голад, і пошасьці, і землятрусы ў розных месцах.
8 Усё гэта - пачатак скрухі.
9 Тады аддадуць вас на пакуты і заб'юць вас, і будзеце зьненавіджаныя ўсімі народамі за імя Маё.
10 І тады многія спакусяцца, і адзін аднаго будуць выдаваць, і адзін аднаго будуць ненавідзець.
11 І паўстане шмат фальшывых прарокаў і многіх звядуць у зман.
12 І таму, што беззаконьне павялічыцца, любоў многіх астыне.
13 Але хто вытрывае да канца, той будзе збаўлены.
14 І будзе абвешчана гэтае Эвангельле Валадарства па ўсім сьвеце на сьведчаньне ўсім народам; і тады прыйдзе канец.
15 Дык вось, калі вы ўбачыце агіду спусташэньня, пра якую казаў прарок Данііл, якая стаіць на сьвятым месцы (хто чытае, няхай разумее):
16 Тады тыя, хто ў Юдэі, няхай уцякаюць у горы;
17 Хто на даху, няхай не спускаецца ўзяць што-небудзь з дому свайго;
18 І хто ў полі, хай не вяртаецца назад узяць вопратку сваю.
19 І гора цяжарным і тым, што кормяць грудзьмі ў тыя дні!
20 Але маліцеся, каб уцёкі вашы не былі ўзімку і не ў суботу;
21 Бо тады будзе вялікае гора, якога не было ад пачатку сьвету дагэтуль і ня будзе.
22 І калі б тыя дні не былі скарочаныя, не ўратавалася б ніякая плоць; але дзеля выбраных дні тыя будуць скарочаныя.
23 Тады, калі хто скажа вам: вось, тут Хрыстос, або там; не верце.
24 Бо паўстануць фальшывыя хрысты і фальшывыя прарокі і будуць даваць вялікія знакі і цуды; настолькі, каб, калі б гэта было магчыма, падмануць і выбраных.
25 Вось, Я сказаў вам раней.
26 Дык вось, калі скажуць вам: вось, Ён у пустыні; не выходзь: вось, ён у тайных пакоях; не верце.
27 Бо як маланка выходзіць з усходу і зьзяе аж да захаду; так будзе і прыход Сына Чалавечага.
28 Бо дзе будзе труп, там зьбяруцца і арлы.
29 Адразу пасьля смутку тых дзён сонца зацьміцца, і месяц ня дасьць сьвятла свайго, і зоркі ўпадуць зь неба, і сілы нябесныя пахіснуцца.
30 І тады зьявіцца знак Сына Чалавечага на небе, і тады заплачуць усе плямёны зямныя, і ўбачаць Сына Чалавечага, ідучага на аблоках нябесных з моцаю і славаю вялікаю.
31 І пашле Ён анёлаў Сваіх з гучнымі гукамі трубнымі, і зьбяруць выбраных Ягоных ад чатырох вятроў, ад аднаго канца неба да другога.
32. А цяпер вывучыце прыповесьць пра фігавае дрэва; Калі галіна яго яшчэ мякчэе і пускае лісьце, вы ведаеце, што блізка лета;
33 Так і вы, калі ўбачыце ўсё гэта, ведайце, што блізка, пры дзвярах.
34 Сапраўды кажу вам: не міне род гэты, пакуль усё гэта не збудзецца.
35 Неба і зямля прамінуць, але словы Мае не прамінуць.
36 А пра дзень той і гадзіну ніхто ня ведае, ні анёлы нябесныя, а толькі Айцец Мой.
37 Але як было ў дні Ноя, так будзе і прыход Сына Чалавечага.
38 Бо як у дні перад патопам елі і пілі, жаніліся і выходзілі замуж, аж да таго дня, калі Ной увайшоў у каўчэг,
39 І не ведалі, пакуль не прыйшоў патоп і не забраў усіх; так будзе і прыход Сына Чалавечага.
40 Тады двое будуць у полі; адзін будзе ўзяты, а другі пакінуты.
41 Дзве будуць малоць на жорнах; адзін будзе ўзяты, а другі пакінуты.
42 Дык чувайце, бо ня ведаеце, у якую гадзіну прыйдзе Гасподзь ваш.
43 Але ведайце, што калі б гаспадар дому ведаў, у якую варту прыйдзе злодзей, то чуваў бы і не дазволіў бы падкапаць дом свой.
44 Таму і вы будзьце гатовымі, бо ў гадзіну, якой ня думаеце, прыйдзе Сын Чалавечы.
45 Хто ж верны і мудры слуга, якога гаспадар паставіў над сваімі дамачадцамі, каб даваць ім ежу ў свой час?
46 Шчасьлівы той слуга, якога гаспадар, прыйшоўшы, застане, што робіць так.
47 Сапраўды кажу вам, што паставіць яго над усёй маёмасьцю сваёй.
48 Але калі той ліхі слуга скажа ў сэрцы сваім: спадар мой марудзіць з прыходам,
49 І пачне біць таварышаў сваіх і есьці і піць з п'янымі;
50 Гаспадар раба таго прыйдзе ў дзень, калі ён не чакае яго, і ў гадзіну, якой ня ведае,
51 І рассячэ яго, і прызначыць яму долю з крывадушнікамі: там будзе плач і скрыгат зубоў.

РАЗДЗЕЛ 25

1 Тады падобнае будзе Валадарства Нябеснае да дзесяці дзяўчат, якія ўзялі сьветачы свае і выйшлі насустрач жаніху.
2 І пяць зь іх былі мудрыя, а пяць неразумныя.
3 Неразумныя ўзялі сьветачы свае, а алею не ўзялі з сабою;
4 А мудрыя ўзялі алею ў пасудзіны свае разам са сваімі лямпамі.
5 Калі жаніх марудзіў, усе задрамалі і заснулі.
6 Апоўначы пачуўся крык: вось жаніх ідзе; выходзьце яму насустрач.
7 Тады ўсталі ўсе тыя дзевы і паправілі сьветачы свае.
8 І сказалі неразумныя мудрым: дайце нам вашага алею; бо свяцільнікі нашы патухлі.
9 Але мудрыя сказалі ў адказ: не; каб не хапіла і нам, і вам; а лепш ідзіце да прадаўцоў і купіце сабе.
10 Калі яны пайшлі купляць, прыйшоў жаніх; і гатовыя ўвайшлі зь ім на вясельле, і дзьверы зачыніліся.
11 Пасьля прыйшлі і іншыя дзевы, кажучы: Госпадзе, Госпадзе, адчыні нам.
12 Але Ён сказаў у адказ: праўду кажу вам, ня ведаю вас.
13 Дык чувайце, бо ня ведаеце ні дня, ні гадзіны, у якую прыйдзе Сын Чалавечы.

14 Бо Валадарства Нябеснае падобна да таго, што чалавек, выпраўляючыся ў далёкую краіну, паклікаў слуг сваіх і перадаў ім маёмасьць сваю.
15 І аднаму даў пяць талантаў, іншаму два, а іншаму адзін; кожнаму паводле яго здольнасцей; і адразу пайшоў у дарогу.
16 Тады той, што атрымаў пяць талантаў, пайшоў і гандляваў імі, і зрабіў ім іншыя пяць талантаў.
17 Таксама і той, хто атрымаў двое, здабыў і іншыя два.
18 А той, што атрымаў адну, пайшоў, закапаў у зямлю і схаваў грошы гаспадара свайго.
19 Праз доўгі час прыходзіць гаспадар слуг тых і разлічваецца з імі.
20 І вось той, што атрымаў пяць талентаў, падышоў і прынёс іншыя пяць талентаў, кажучы: «Госпадзе, пяць талентаў ты даў мне;
21 Сказаў яму гаспадар ягоны: добра, слуга добры і верны! у малым ты быў верны, над многім пастаўлю цябе; увайдзі ў радасьць гаспадара твайго.
22 Падышоў і той, што атрымаў два таленты, і сказаў: гаспадару, ты даў мне два таленты;
23 Гаспадар ягоны сказаў яму: Добра, добры і верны слуга! у малым ты быў верны, над многім пастаўлю цябе: увайдзі ў радасць гаспадара твайго.
24 Тады той, хто атрымаў адзін талент, падышоў і сказаў: Госпадзе, я ведаў цябе, што ты чалавек жорсткі: жнеш, дзе не сеяў, і збіраеш, дзе не сеяў.
25 І спалохаўся я, і пайшоў, і схаваў талент твой у зямлю;
26 Адказаў гаспадар ягоны і сказаў яму: слуга ліхі і лянівы! ты ведаў, што я жну, дзе не сеяў, і збіраю, дзе не сеяў;
27 Дык табе трэба было аддаць грошы мае мяняльнікам, і тады, прыйшоўшы, я атрымаў бы свае з ліхваю.
28 Вазьміце ў яго талент і дайце таму, хто мае дзесяць талантаў.
29 Бо кожнаму, хто мае, дадзена будзе і памножыцца, а ў таго, хто ня мае, адымецца і тое, што ён мае.
30 А нягоднага слугу выкіньце ў цемру вонкавую: там будзе плач і скрыгат зубоў.
31 Калі ж прыйдзе Сын Чалавечы ў славе Сваёй і ўсе сьвятыя анёлы зь Ім, тады сядзе на троне славы Сваёй;
32 І зьбяруцца перад ім усе народы, і аддзяліць іх адных ад другіх, як пастух аддзяляе авечак ад коз;
33 І паставіць авечак па правую руку ад сябе, а казлоў па левую.
34 Тады Цар скажа тым, што праваруч Яго: прыйдзеце, дабраславёныя Айца Майго, прыміце ў спадчыну Валадарства, угатаванае вам ад стварэньня сьвету;
35 Бо Я быў галодны, і вы накармілі Мяне; прагнуў, і вы напаілі Мяне;
36 Быў голы, і вы апранулі Мяне; быў хворы, і вы наведалі Мяне; быў у вязніцы, і вы прыйшлі да Мяне.
37 Тады праведнікі скажуць Яму ў адказ: Госпадзе! калі мы бачылі Цябе галодным і накармілі? ці прагнуў, і напаіў Цябе?
38 Калі мы бачылі Цябе чужым і прынялі? ці голы, і апрануў цябе?
39 Або калі мы бачылі Цябе хворага, або ў цямніцы, і прыйшлі да Цябе?
40 І скажа ім Цар у адказ: праўду кажу вам: што вы зрабілі гэта аднаму з гэтых братоў Маіх меншых, вы Мне зрабілі.
41 Тады скажа і тым, што леваруч: ідзіце ад Мяне, праклятыя, у агонь вечны, прыгатаваны д'яблу і анёлам ягоным.
42 Бо Я быў галодны, і вы не далі Мне есьці;
43 Я быў падарожным, і вы не прынялі Мяне, быў голым, і вы не апранулі Мяне, хворым і ў цямніцы, і вы не адведалі Мяне.
44 Тады і яны скажуць Яму ў адказ: Госпадзе!
45 Тады Ён скажа ім у адказ: праўду кажу вам: што вы не зрабілі гэтага аднаму з гэтых меншых, вы не зрабілі і Мне.
46 І пойдуць гэтыя на муку вечную, а праведнікі ў жыцьцё вечнае.

РАЗДЗЕЛ 26

1 І сталася, калі Ісус скончыў усе гэтыя словы, Ён сказаў сваім вучням:
2 Вы ведаеце, што праз два дні будзе сьвята Пасхі, і Сын Чалавечы будзе выдадзены на ўкрыжаваньне.
3 Тады сабраліся першасьвятары і кніжнікі і старэйшыны народу ў палац першасьвятара, якога звалі Каяфа,
4 І раіліся, каб узяць Ісуса хітрасьцю і забіць.
5 Але яны казалі: не ў сьвята, каб не было абурэньня ў народзе.
6 Калі Ісус быў у Віфаніі, у доме Сымона пракажонага,
7 Падышла да Яго жанчына, маючы алебастравы посуд з вельмі каштоўным мірам, і выліла Яму на галаву, калі Ён сядзеў за сталом.
8 А вучні Ягоныя, убачыўшы гэта, абурыліся і казалі: навошта гэта марнатраўства?
9 Бо можна было б прадаць гэтае міра за дорага і раздаць убогім.
10 Ісус, зразумеўшы гэта, сказаў ім: што турбуеце жанчыну? бо яна ўчыніла са мною добрую справу.
11 Бо ўбогіх заўсёды з сабою; але мяне не заўсёды маеце.
12 Бо, выліўшы гэтае міра на цела Маё, яна зрабіла гэта для пахаваньня Майго.
13 Сапраўды кажу вам: усюды, дзе будзе абвяшчацца Евангелле гэтае ва ўсім свеце, будзе сказана і тое, што ўчыніла гэтая жанчына, на памяць пра яе.
14 Тады адзін з дванаццаці, званы Юда Іскарыёт, пайшоў да першасвятароў,
15 І сказаў ім: што вы дасце мне, і я выдам яго вам? І заключылі з ім запавет на трыццаць срэбранікаў.
16 І з таго часу ён шукаў выпадку, каб выдаць яго.
17 У першы ж дзень праснакоў прыйшлі вучні да Ісуса і сказалі Яму: дзе хочаш, каб мы прыгатавалі Табе есьці пасху?
18 Ён жа сказаў: ідзі ў горад да такога чалавека і скажы яму: Настаўнік кажа: час мой блізкі; Я зраблю пасху ў цябе з вучнямі Маімі.
19 І зрабілі вучні, як загадаў ім Ісус; і прыгатавалі пасху.
20 Калі ж настаў вечар, Ён сеў з дванаццацьцю.
21 І калі яны елі, Ён сказаў: праўду кажу вам, што адзін з вас выдасьць Мяне.

22 Яны вельмі засмуціліся і пачалі кожны з іх гаварыць Яму: ці не я, Госпадзе?
23 Ён жа сказаў у адказ: хто апусьціць са Мною руку ў місу, той выдасьць Мяне.
24 Сын Чалавечы ідзе, як напісана пра Яго; але гора таму чалавеку, які выдае Сына Чалавечага! было б добра таму чалавеку, калі б ён не нарадзіўся.
25 Тады Юда, які выдаў Яго, сказаў у адказ: ці не я, Настаўнік? Ён сказаў яму: ты сказаў.
26 І калі яны елі, Ісус узяў хлеб і, дабраславіўшы, паламаў і даваў вучням, і сказаў: прымайце, ешце; гэта маё цела.
27 І, узяўшы чару, узнёсшы падзяку, даў ім і сказаў: пеце з яе ўсе;
28 Бо гэта Кроў Мая Новага Запавету, якая за многіх праліваецца дзеля адпушчэньня грахоў.
29 Але кажу вам, што не буду піць ад гэтага плоду вінаграднага да таго дня, калі буду піць яго новы з вамі ў Валадарстве Айца Майго.
30 І, прасьпяваўшы гімн, выйшлі на гару Аліўную.
31 Тады кажа ім Ісус: усе вы спакушаецеся аба Мяне ў гэтую ноч, бо напісана: паражу пастыра, і рассеюцца авечкі статку.
32 Але пасьля ўваскрасеньня Майго апярэджу вас у Галілею.
33 Пётр сказаў Яму ў адказ: хоць і ўсе спакусяцца аб Табе, але я ніколі не згоршуся.
34 Ісус сказаў яму: праўду кажу табе, што ў гэтую ноч, перш чым запяе певень, ты тройчы адрачэшся ад Мяне.
35 Пётр сказаў Яму: хоць бы і памерці з Табою, не адракуся ад Цябе. Гэтак жа сказалі і ўсе вучні.
36 Тады прыходзіць зь імі Ісус на месца, званае Гефсіманія, і кажа вучням: пасядзеце тут, пакуль Я пайду там памалюся.
37 І, узяўшы з сабою Пятра і двух сыноў Зэбэдэя, пачаў сумаваць і тужыць.
38 Тады кажа ім: Душа Мая смуткуе аж да сьмерці; заставайцеся тут і чувайце са Мною.
39 І, адышоўшы крыху далей, упаў на аблічча сваё і маліўся, кажучы: Ойча Мой, калі магчыма, хай міне Мяне гэтая чаша;
40 І прыходзіць да вучняў, і знаходзіць іх сьпячымі, і кажа Пятру: што, не маглі вы адну гадзіну не пачуваць са Мною?
41 Чувайце і маліцеся, каб не ўпасьці ў спакусу: дух бадзёры, але плоць слабая.
42 І зноў адыйшоў другі раз і маліўся, кажучы: Ойча Мой!
43 І, прыйшоўшы, зноў знайшоў іх сьпячымі, бо вочы ў іх былі ацяжэлыя.
44 І, пакінуўшы іх, зноў адышоў і памаліўся трэці раз, кажучы тыя самыя словы.
45 Тады прыходзіць да вучняў Сваіх і кажа ім: Сьпіце і адпачывайце; вось, наблізілася гадзіна, і Сын Чалавечы выдаецца ў рукі грэшнікаў.
46 Устаньце, пойдзем: вось, набліжаецца той, хто выдае мяне.
47 І калі ён яшчэ гаварыў, вось, прыйшоў Юда, адзін з дванаццаці, і з ім мноства людзей з мячамі і каламі ад першасвятароў і старэйшын народу.
48 А той, што здрадзіў Яго, даў ім знак, кажучы: Каго я пацалую, той і ёсць: трымайце Яго.
49 І адразу падыйшоў да Ісуса і сказаў: радуйся, Настаўнік! і пацалаваў яго.
50 І сказаў яму Ісус: дружа, навошта ты прыйшоў? Тады яны, падышоўшы, усклалі рукі на Езуса і схапілі Яго.
51 І вось, адзін з тых, што былі з Езусам, працягнуўшы руку, выхапіў меч і ўдарыў слугу першасвятара і адсек яму вуха.
52 Тады сказаў яму Ісус: вярні меч твой на месца ягонае, бо ўсе, хто возьме меч, ад мяча і загінуць.
53 Ты думаеш, што Я не магу цяпер маліцца Айцу Майму, і Ён зараз дасьць Мне больш за дванаццаць легіёнаў анёлаў?
54 Але як жа споўніцца Пісанне, што так павінна быць?
55 У тую самую гадзіну сказаў Езус народу: як на злодзея выйшлі вы з мячамі і каламі, каб узяць Мяне? Кожны дзень Я сядзеў з вамі, навучаючы ў храме, і вы не схапілі Мяне.
56 Але ўсё гэта сталася, каб споўніліся пісанні прарокаў. Тады ўсе вучні, пакінуўшы яго, паўцякалі.
57 А тыя, што схапілі Ісуса, павялі Яго да першасьвятара Каяфы, дзе сабраліся кніжнікі і старэйшыны.
58 А Пётр ішоў за Ім здалёк аж да палаца першасвятара і, увайшоўшы, сеў са слугамі, каб бачыць канец.
59 А першасьвятары і старэйшыны і ўвесь сынэдрыён шукалі фальшывага сьведчаньня на Ісуса, каб забіць Яго;
60 Але не знайшлі; хоць і прыходзіла шмат фальшывых сьведкаў, але не знайшлі. Нарэшце прыйшлі два ілжэсведкі,
61 І сказаў: Ён сказаў: магу храм Божы разбурыць і за тры дні пабудаваць.
62 І ўстаў першасьвятар і сказаў Яму: Ты нічога не адказваеш? што яны сьведчаць супраць цябе?
63 Але Ісус маўчаў. І адказваючы першасьвятар сказаў Яму: заклінаю Цябе Богам жывым, каб Ты сказаў нам, ці Ты Хрыстос, Сын Божы?
64 Ісус кажа яму: ты казаў; аднак кажу вам: адгэтуль убачыце Сына Чалавечага, які сядзіць праваруч сілы і прыходзіць на аблоках нябесных.
65 Тады першасьвятар разадраў вопратку сваю, кажучы: Ён блюзьнерыць; навошта нам яшчэ сьведкі? вось, цяпер вы чулі яго блюзнерства.
66 Што вы думаеце? Яны сказалі ў адказ: ён вінаваты смерці.
67 Тады плявалі яму ў твар і білі яго; а іншыя білі па ім далонямі,
68 кажучы: прарочы нам, Хрысьце, хто ўдарыў Цябе?
69 А Пётр сядзеў звонку ў палацы; і падышла да яго дзяўчына і сказала: і ты быў з Езусам Галілеянінам.
70 Але ён адрокся перад усімі, сказаўшы: ня ведаю, што ты кажаш.
71 І калі ён выйшаў на ганак, убачыла яго іншая служанка і сказала тым, што былі там: і гэты быў з Езусам з Назарэта.
72 І зноў адрокся, прысягнуўшы, што ня ведаю гэтага чалавека.
73 Праз некаторы час падышлі да яго тыя, што стаялі побач, і сказалі Пятру: праўда, і ты з іх; бо гаворка твая выдае цябе.

74 Тады ён пачаў праклінаць і прысягаць, кажучы: ня ведаю гэтага чалавека. І адразу запяяў певень.
75 І ўспомніў Пётр слова Езуса, якое сказаў яму: перш чым запяе певень, ты тройчы адрачэшся ад Мяне. І, выйшаўшы, горка заплакаў.

РАЗДЗЕЛ 27

1. Калі настала раніца, усе першасьвятары і старэйшыны народу змовіліся супроць Ісуса забіць Яго:
2 І, зьвязаўшы Яго, павялі і аддалі Понцію Пілату, намесьніку.
3 Тады Юда, які выдаў Яго, убачыўшы, што яго асудзілі, пакаяўся і вярнуў трыццаць срэбранікаў першасвятарам і старэйшынам,
4 кажучы: я зграшыў тым, што праліў нявінную кроў. А яны сказалі: што нам да гэтага? паглядзі ты на гэта.
5 І, кінуўшы срэбранікі ў храме, пайшоў, пайшоў і павесіўся.
6 Першасьвятары, узяўшы срэбранікі, сказалі: нельга класьці іх у скарбніцу, бо гэта цана крыві.
7 І яны, параіўшыся, купілі на іх поле ганчара, каб пахаваць на ім чужых.
8 Таму тое поле і называецца полем крыві да гэтага дня.
9 Тады споўнілася сказанае праз прарока Ерамію, які кажа: і ўзялі трыццаць срэбранікаў, цану Ацэненага, Якога ацанілі сыны Ізраілевыя;
10 І аддаў іх за поле ганчара, як загадаў мне Гасподзь.
11 І стаў Ісус перад начальнікам, і той спытаўся ў Яго, кажучы: Ты Цар Юдэйскі? І Ісус сказаў яму: ты кажаш.
12 І калі вінавацілі Яго першасвятары і старэйшыны, Ён нічога не адказваў.
13 Тады сказаў Яму Пілат: ці ня чуеш, колькі супраць Цябе съведчаць?
14 І не адказваў яму ні на слова; настолькі, што губернатар вельмі здзівіўся.
15 На тое сьвята правіцель меў звычай адпускаць народу вязьня, якога яны хацелі.
16 І быў у іх знатны вязень, якога звалі Варава.
17 Калі ж яны сабраліся, Пілат сказаў ім: Каго хочаце, каб я адпусьціў вам? Варава ці Ісус, якога завуць Хрыстом?
18 Бо ведаў, што з зайздрасьці выдалі яго.
19 Калі ён сядзеў на судовым пасадзе, жонка ягоная паслала да яго сказаць: не рабі нічога Праведніку гэтаму, бо я сёньня ў сьне шмат пацярпела за яго.
20 Але першасьвятары і старэйшыны пераканалі натоўп, каб Вараву прасілі, а Ісуса загубілі.
21 Начальнік сказаў ім у адказ: Каго з двух хочаце, каб я адпусьціў вам? Яны сказалі: Варава.
22 Пілат кажа ім: што ж мне рабіць з Езусам, Якога завуць Хрыстом? Усе кажуць Яму: няхай будзе ўкрыжаваны.
23 І сказаў намесьнік: якое зло ўчыніў Ён? Але яны яшчэ мацней закрычалі, кажучы: няхай будзе ўкрыжаваны!
24 Пілат, убачыўшы, што нічога не можа дапамагчы, але што больш закалоцьце, узяў вады і ўмыў рукі перад народам, кажучы: Я невінаваты ў крыві гэтага Праведніка;
25 І адказваў увесь народ і сказаў: Кроў Яго на нас і на дзецях нашых.
26 Тады адпусьціў ім Вараву, а Ісуса, бічаваўшы, аддаў на ўкрыжаваньне.
27 Тады жаўнеры намесьніка завялі Ісуса ў залу і сабралі да Яго ўвесь атрад.
28 І распранулі Яго, і апранулі Яго ў пурпуру.
29 І, сплёўшы вянок з церняў, усклалі Яму на галаву і далі Яму трысціну ў правую руку, і, схіліўшыся перад Ім на калені, насміхаліся з Яго, кажучы: Радуйся, Кароль Юдэйскі!
30 І плявалі на Яго, і бралі трысьціну, і білі Яго па галаве.
31 І пасьля таго, як насьмяяліся зь Яго, зьнялі зь Яго плашч і апранулі Яго ў Ягоную вопратку, і павялі Яго на ўкрыжаваньне.
32 І калі яны выходзілі, яны знайшлі Кірынейца, на імя Сымон: яго прымусілі несці крыж Ягоны.
33 І калі яны прыйшлі на месца, званае Галгофа, гэта значыць месца чэрапа,
34 Далі Яму піць воцат, зьмяшаны з жоўцю; і, пакаштаваўшы, не хацеў піць.
35 І ўкрыжавалі Яго, і падзялілі вопратку Ягоную, кідаючы жэрабя, каб збылося сказанае праз прарока: «Падзялілі вопратку Маю паміж сабою, і пра вопратку Маю кінулі жэрабя».
36 І, сеўшы, сачылі за Ім;
37. І паставілі над галавой Яго надпіс абвінавачаньня Ягонага: Гэта Ісус, Цар Юдэйскі.
38 Тады былі ўкрыжаваныя з Ім два разбойнікі, адзін справа, а другі леваруч.
39 А тыя, што праходзілі міма, зьневажалі Яго, ківаючы галовамі сваімі,
40 і кажучы: Ты, што разбураеш сьвятыню і за тры дні будуеш, уратуй самога сябе. Калі Ты Сын Божы, сыйдзі з крыжа.
41 Падобна і першасвятары з кніжнікамі і старэйшынамі, насміхаючыся з Яго, казалі:
42 Ён ратаваў іншых; сябе ён не можа выратаваць. Калі Ён Цар Ізраіля, няхай цяпер сыдзе з крыжа, і мы паверым Яму.
43 Ён спадзяваўся на Бога; няхай цяпер вызваліць Яго, калі хоча, бо Ён сказаў: Я Сын Божы.
44 І разбойнікі, укрыжаваныя з Ім, кінулі яго ў зубы.
45 А ад шостай гадзіны была цемра па ўсёй зямлі да гадзіны дзявятай.
46 А каля дзявятай гадзіны ўсклікнуў Ісус моцным голасам, кажучы: Элі, Элі, лама савахтані? гэта значыць: Божа Мой, Божа Мой! чаму Ты Мяне пакінуў?
47. Некаторыя з тых, што стаялі там, пачуўшы гэта, казалі: Ён кліча Ільлю.
48 І адразу пабег адзін з іх, узяў губку, намачыў яе воцатам і, насадзіўшы на трысціну, даваў Яму піць.
49 Астатнія казалі: Пачакай, пабачым, ці прыйдзе Ільля выратаваць Яго.
50 Ісус, зноў закрычаўшы моцным голасам, аддаў дух.
51 І вось, заслона ў храме разарвалася надвое ад верху да нізу; і зямля задрыжала, і скалы раскалоліся;
52 І адкрыліся магілы; і многія целы сьвятых памерлых паўсталі,
53 І выйшаў з магілаў пасля ўваскрасення Ягонага, і ўвайшоў у святы горад, і з'явіўся многім.

54 Сотнік і тыя, што з ім ахоўвалі Езуса, убачыўшы землятрус і тое, што сталася, вельмі спалохаліся і сказалі: Сапраўды, гэта быў Сын Божы.
55 І глядзелі здалёк многія жанчыны, якія ішлі за Езусам з Галілеі, служачы Яму.
56 Сярод іх была Марыя Магдалена, і Марыя, маці Якава і Язэпа, і маці дзяцей Зэбэдэя.
57 Калі настаў вечар, прыйшоў багаты чалавек з Арыматэі, імем Язэп, які таксама быў вучнем Езуса.
58 Ён прыйшоў да Пілата і прасіў цела Ісуса. Тады Пілат загадаў аддаць цела.
59 Язэп, узяўшы цела, загарнуў яго ў чыстае палатно,
60 І паклаў яго ў сваёй новай магіле, якую высек у скале; і прываліў вялікі камень да дзьвярэй магілы і пайшоў.
61 І была там Марыя Магдалена і другая Марыя, якія сядзелі насупраць магілы.
62 А на другі дзень, што пасьля дня прыгатаваньня, сабраліся першасьвятары і фарысэі да Пілата,
63 Кажучы: спадару, мы памятаем, што той ашуканец яшчэ пры жыцці сказаў: праз тры дні ўваскрэсну.
64 Дык загадай ахоўваць магілу да трэцяга дня, каб вучні Ягоныя, прыйшоўшы ўначы, не ўкралі Яго і не сказалі народу: Ён уваскрос з мёртвых. Так апошняя памылка будзе горшая за першую.
65 Пілат сказаў ім: Маеце варту; ідзіце, пераканайцеся, як можаце.
66 І яны пайшлі і ўмацавалі магілу, запячатваючы камень і паставіўшы варту.

РАЗДЗЕЛ 28

1 У канцы суботы, як развіднела першы дзень тыдня, прыйшла Марыя Магдалена і другая Марыя паглядзець магілу.
2 І вось, стаўся вялікі землятрус, бо анёл Гасподні сышоў зь неба і, падышоўшы, адваліў камень ад дзьвярэй і сеў на ім.
3 Выгляд яго быў, як маланка, і вопратка яго белая, як сьнег.
4 І ад страху перад ім вартаўнікі задрыжалі і сталі як мёртвыя.
5 Анёл сказаў жанчынам у адказ: ня бойцеся, бо я ведаю, што вы шукаеце Ісуса ўкрыжаванага.
6 Няма Яго тут, бо Ён уваскрос, як сказаў. Хадзіце, паглядзіце месца, дзе ляжаў Гасподзь.
7 І ідзіце хутчэй і скажэце вучням Ягоным, што Ён уваскрос з мёртвых; і вось Ён наперадзе вас у Галілею; там вы ўбачыце Яго; вось, Я сказаў вам.
8 І яны хутка адышлі ад магілы са страхам і вялікай радасьцю; і пабег паведаміць вучням Сваім.
9 І калі яны ішлі паведаміць вучням Ягоным, вось, Ісус сустрэў іх і сказаў: радуйцеся! І яны, падышоўшы, трымалі Яго за ногі і пакланіліся Яму.
10 Тады Ісус сказаў ім: ня бойцеся; ідзіце, скажэце братам Маім, каб яны ішлі ў Галілею, і там яны ўбачаць Мяне.
11 Калі яны ішлі, вось, некаторыя з варты прыйшлі ў горад і абвясьцілі першасьвятарам усё, што сталася.
12 І калі яны сабраліся са старэйшынамі і, параіўшыся, далі жаўнерам вялікія грошы,
13 кажучы: скажэце, што вучні Яго прыйшлі ўначы і ўкралі Яго, калі мы спалі.
14 І калі гэта дойдзе да вушэй правіцеля, мы ўгаворым яго і захаваем вас.
15 Яны ўзялі грошы і зрабілі, як іх навучылі;
16 Тады адзінаццаць вучняў пайшлі ў Галілею, на гару, куды загадаў ім Ісус.
17 І, убачыўшы Яго, пакланіліся Яму, а некаторыя сумнявaліся.
18 І, падышоўшы, Ісус сказаў ім, кажучы: дадзена Мне ўсякая ўлада на небе і на зямлі.
19 Дык ідзіце і навучайце ўсе народы, хрысьцячы іх у імя Айца, і Сына, і Сьвятога Духа:
20 навучаючы іх захоўваць усё, што Я наказаў вам; і вось, Я з вамі ва ўсе дні аж да сканчэння веку. Амін.

Евангелле ад Марка

РАЗДЗЕЛ 1

1 Пачатак Евангелля Ісуса Хрыста, Сына Божага;
2 Як напісана ў прарокаў: вось, Я пасылаю анёла Майго перад аблiччам Тваім, які падрыхтуе шлях Твой перад Табою.
3 Голас таго, хто кліча ў пустыні: падрыхтуйце дарогу Госпаду, простымі зрабіце сьцежкі Яму.
4 Ян хрысьціў у пустыні і абвяшчаў хрышчэньне пакаяньня дзеля адпушчэньня грахоў.
5 І выходзілі да яго ўся зямля Юдэйская і Ерусалімляне, і ўсе хрысьціліся ад яго ў рацэ Ярдан, вызнаючы грахі свае.
6 Іаан быў апрануты ў вярблюджае волас і скураны пояс на сьцёгнах сваіх; і ён еў саранчу і дзікі мёд;
7 І прапаведаваў, кажучы: ідзе за мною мацнейшы за мяне, у Якога я ня варты, нахіліўшыся, разьвязаць рамень на абутку Якога.
8 Я хрысьціў вас вадою, а Ён будзе хрысьціць вас Духам Сьвятым.
9 І сталася ў тыя дні, прыйшоў Ісус з Назарэту Галілейскага і ахрысьціўся ад Яна ў Ярдане.
10 І адразу, выходзячы з вады, убачыў нябёсы адчыненыя і Духа, як голуба, які сыходзіў на Яго.
11 І быў голас з неба, які казаў: Ты Сын Мой умілаваны, Якога Я ўпадабаў.
12 І адразу Дух вядзе яго ў пустыню.
13 І быў Ён там у пустыні сорак дзён, спакушаны сатаною; і быў са зьвярамі; і анёлы служылі Яму.
14 Пасьля таго, як Ян быў пасаджаны ў вязьніцу, Ісус прыйшоў у Галілею, абвяшчаючы Эвангельле Валадарства Божага,
15 і кажучы: Споўніўся час і наблізілася Валадарства Божае: пакайцеся і верце ў Евангелле.
16 Калі Ён праходзіў каля мора Галілейскага, убачыў Сымона і Андрэя, брата ягонага, якія закідвалі сеткі ў мора, бо яны былі рыбакамі.
17 І сказаў ім Ісус: ідзіце за Мною, і Я зраблю вас лаўцамі людзей.
18 І адразу, пакінуўшы сеткі, пайшлі за Ім.
19 І, адышоўшы крыху адтуль, убачыў Якава Зевядзеевага і Яна, брата ягонага, якія таксама былі ў лодцы і чынілі сеткі.
20 І адразу паклікаў іх, і яны, пакінуўшы бацьку свайго Зэбэдэя ў лодцы з наймітамі, пайшлі за ім.
21 І прыйшлі ў Капернаум; і адразу ў суботу, увайшоўшы ў сынагогу, вучыў.
22 І зьдзіўляліся з навукі Ягонай, бо Ён вучыў іх як той, хто мае ўладу, а не як кніжнікі.
23 І быў у сінагозе іхняй чалавек, апанаваны духам нячыстым; і ён закрычаў,
24 кажучы: пакіньце нас; што Табе да нас, Езу з Назарэту? Ты прыйшоў зьнішчыць нас? Ведаю Цябе, хто Ты, Сьвяты Божы.
25 Але Ісус забараніў яму, кажучы: змоўкні і выйдзі з яго.
26 І дух нячысты, разарваўшы яго і закрычаўшы моцным голасам, выйшаў зь яго.
27 І зьдзівіліся ўсе, так што пыталіся адзін у аднаго, кажучы: што гэта? што гэта за новая дактрына? бо з уладаю загадвае нават нячыстым духам, і яны слухаюцца Яго.
28 І адразу разышлася чутка аб ім па ўсёй ваколіцы Галілеі.
29 І адразу ж, выйшаўшы з сінагогі, увайшлі ў дом Сымона і Андрэя з Якубам і Янам.
30 А маці Сымона ляжала ў гарачцы, і адразу расказалі яму пра яе.
31 І ён падышоў і, узяўшы яе за руку, падняў яе; і адразу гарачка пакінула яе, і яна прыслужвала ім.
32 А ўвечары, калі сонца зайшло, прыносілі да Яго ўсіх хворых і апанаваных дэманамі.
33 І ўвесь горад сабраўся каля дзьвярэй.
34 І многіх хворых на розныя хваробы аздаравіў, і дэманаў шмат выганяў; і не дазвалялі дэманам гаварыць, бо ведалі Яго.
35 Раніцай, устаўшы яшчэ напярэдадні дня, выйшаў і адышоў у пустэльнае месца, і там маліўся.
36 А Сымон і тыя, што былі зь ім, пайшлі за ім.
37 І, знайшоўшы яго, сказалі яму: усе шукаюць цябе.
38 І сказаў ім: пойдзем у бліжэйшыя мястэчкі, каб і там прапаведаваць, бо Я на тое і выйшаў.
39 І прапаведаваў у сінагогах іхніх па ўсёй Галілеі і выганяў дэманаў.
40 І падышоў да Яго пракажоны, просячы Яго і ўпаўшы перад Ім на калені, кажучы Яму: калі хочаш, можаш мяне ачысьціць.
41 Ісус, злітаваўшыся, працягнуў руку, дакрануўся да яго і сказаў яму: хачу; будзь чысты.
42 І як толькі ён сказаў, адразу праказа сышла зь яго, і ён ачысьціўся.
43 І той строга забараніў яму і адразу адаслаў яго;
44 І кажа яму: Глядзі, нікому нічога не кажы, але ідзі, пакажыся сьвятару і ахвяруй за ачышчэньне сваё тое, што загадаў Майсей, на сьведчаньне ім.
45 Але ён, выйшаўшы, пачаў шмат абвяшчаць і расказваць пра гэта, так што Ісус ужо ня мог адкрыта ўвайсьці ў горад, але быў звонку ў пустэльных мясцінах; і прыходзілі да Яго з усіх бакоў.

РАЗДЗЕЛ 2

1 І зноў увайшоў у Капернаум праз некалькі дзён; і пачуўся шум, што ён у хаце.
2 І адразу сабралася шмат, так што не было месца, каб прыняць іх, нават каля дзвярэй, і Ён прапаведаваў ім слова.
3 І прыходзяць да Яго, несучы паралізаванага, якога насілі чацвёра.
4 І не змаглі наблізіцца да яго з-за натоўпу, раскрылі дах, дзе ён быў, і, разламаўшы, спусцілі ложак, на якім ляжаў паралізаваны.
5 Ісус, убачыўшы веру іхнюю, сказаў паралізаванаму: сыне, адпускаюцца табе грахі твае.
6 Былі ж некаторыя з кніжнікаў, якія сядзелі і разважалі ў сэрцах сваіх,
7 Чаму гэты чалавек так блюзьнерыць? хто можа адпускаць грахі, акрамя аднаго Бога?

8 І адразу, калі Ісус заўважыў духам сваім, што яны так разважаюць у сабе, сказаў ім: што вы так разважаеце ў сэрцах вашых?
9 Ці лягчэй сказаць паралізаванаму: адпускаюцца табе грахі твае? ці сказаць: устань, вазьмі пасцель тваю і хадзі?
10 Але каб вы ведалі, што Сын Чалавечы мае ўладу на зямлі адпускаць грахі (кажа паралізаванаму):
11 Я кажу табе: устань, вазьмі пасцель тваю і ідзі ў дом твой.
12 І адразу ўстаў, узяў ложак і выйшаў перад усімі; так што ўсе дзівіліся і славілі Бога, кажучы: ніколі мы не бачылі такога.
13 І зноў выйшаў на бераг мора; і ўвесь народ зьвярнуўся да Яго, і Ён вучыў іх.
14 Праходзячы міма, убачыў Левія Алфеевага, які сядзеў на мытні, і сказаў яму: ідзі за Мною. І той устаў і пайшоў за ім.
15 І сталася, што, калі Ісус сядзеў за сталом у сваім доме, шмат мытнікаў і грэшнікаў сядзела разам з Езусам і вучнямі Ягонымі, бо іх было шмат, і яны ішлі за Ім.
16 Кніжнікі і фарысеі, убачыўшы, што Ён есьць з мытнікамі і грэшнікамі, казалі вучням Ягоным: як гэта Ён есьць і п'е з мытнікамі і грэшнікамі?
17 Ісус, пачуўшы гэта, кажа ім: ня здаровыя маюць патрэбу ў лекары, але хворыя; Я прыйшоў заклікаць не праведнікаў, але грэшнікаў да пакаяньня.
18 А вучні Іаанавы і фарысэйскія пасьціліся, і прыходзяць і кажуць Яму: чаму вучні Янавы і фарысэйскія посьцяць, а Твае вучні ня посьцяць?
19 І сказаў ім Ісус: ці могуць пасьціцца сыны вясельнага дому, калі зь імі жаніх? пакуль зь імі жаніх, ня могуць пасьціцца.
20 Але прыйдуць дні, калі адбяруць ад іх жаніха, і тады будуць пасьціць у тыя дні.
21 Ніхто таксама не прышывае кавалка новага палатна да старой вопраткі, бо інакш новы кавалак, які закрываў яго, адрываецца ад старога, і дзіра становіцца горшай.
22 І ніхто не ўлівае маладога віна ў старыя мяхі; інакш маладое віно прарве мяхі, і віно пральецца, і мяхі сапсуюцца; але маладое віно трэба ўліваць у новыя мяхі.
23 І сталася, што ён праходзіў па палях у суботу; а вучні Ягоныя пачалі на хаду зрываць каласы.
24 Фарысэі ж сказалі Яму: чаму яны робяць у суботу тое, што нельга?
25 І сказаў ім: няўжо вы ніколі не чыталі, што зрабіў Давід, калі меў патрэбу і быў галодны сам і тыя, што былі зь ім?
26 Як ён увайшоў у дом Божы ў дні Авіятара першасьвятара і еў пакладныя хлебы, якія нельга было есьці, акрамя сьвятароў, і даў тым, што былі зь ім?
27 І сказаў ім: Субота для чалавека, а не чалавек для суботы.
28 Таму Сын Чалавечы ёсьць гаспадар і суботы.

РАЗДЗЕЛ 3

1 І зноў увайшоў у сынагогу; і быў там чалавек з сухою рукою.
2 І сачылі за ім, ці не аздаравіць яго ў суботу; каб яны маглі абвінаваціць яго.
3 І кажа чалавеку з сухою рукою: устань наперад.
4 І кажа ім: ці дазволена рабіць у суботу дабро, ці рабіць зло? выратаваць жыццё ці забіць? Але яны маўчалі.
5 І, паглядзеўшы на іх з гневам, засмучаны цвёрдасцю сэрцаў іхніх, кажа таму чалавеку: працягні руку тваю. І ён працягнуў яе, і рука ягоная стала здаровая, як другая.
6 І фарысэі, выйшаўшы, зараз жа зрабілі нараду з ірадыянамі супраць Яго, як загубіць Яго.
7 Але Ісус адышоў з вучнямі Сваімі да мора, і за Ім пайшоў вялікі натоўп з Галілеі і з Юдэі,
8 І з Ерусаліма, і з Ідумеі, і з-за Ярдана; а ў Тыры і Сідоне вялікае мноства людзей, пачуўшы, што Ён учыніў, прыйшло да Яго.
9 І сказаў вучням Сваім, каб лодка чакала Яго з-за натоўпу, каб не ціснулі Яго.
10 Бо Ён многіх ацаліў; так, што яны ціснуліся на яго, каб дакрануцца да яго, усе, хто быў хворы.
11 І нячыстыя духі, убачыўшы Яго, падалі перад Ім і крычалі, кажучы: Ты Сын Божы.
12 І строга загадаў ім, каб не выяўлялі Яго.
13 І ўзышоў на гару, і кліча да сябе, каго хацеў, і прыйшлі да яго.
14 І паставіў дванаццаць, каб яны былі з ім і каб пасылаў іх прапаведаваць,
15 і мець уладу аздараўляць хваробы і выганяць дэманаў;
16 Сымона ж назваў Пятром;
17 Якаў Зэбэдэеў і Ян, брат Якубаў; і даў ім прозвішча Баанергес, што значыць сыны грому.
18 і Андрэй, і Філіп, і Барталамей, і Мацвей, і Тамаш, і Якуб Алфееў, і Фадэй, і Сымон Кананіт,
19 І Юду Іскарыёта, які і выдаў Яго, і ўвайшлі ў дом.
20 І зноў сабраўся народ, так што не маглі нават хлеба есці.
21. Пачуўшы пра гэта, сябры яго выйшлі схапіць яго, бо казалі, што ён не ў сабе.
22 А кніжнікі, якія прыйшлі з Ерусаліма, казалі, што Ён мае Вэльзэвула і сілаю князя дэманскага выганяе дэманаў.
23 І, паклікаўшы іх, гаварыў ім у прытчах: як можа сатана выганяць сатану?
24 І калі царства разьдзеліцца само ў сабе, ня можа ўстаяць царства тое.
25 І калі дом разьдзеліцца сам у сабе, ня можа ўстаяць дом той.
26 І калі сатана паўстане супраць самога сябе і раздзяліцца, ня можа ўстаяць, але яму канец.
27 Ніхто не можа ўвайсці ў дом моцнага і абрабаваць маёмасць яго, калі перш не звяжа моцнага; і тады ён сапсуе свой дом.
28 Сапраўды кажу вам: дараваныя будуць усе грахі сынам чалавечым і блюзнерствы, якімі б яны ні блюзнерылі;
29 А хто блюзьніць на Духа Сьвятога, ня мае дараваньня навекі, але знаходзіцца ў небясьпецы вечнага асуджэньня.
30 Бо казалі: Ён мае нячыстага духа.
31 Прыйшлі тады браты яго і маці яго і, стоячы звонку, паслалі да яго паклікаць яго.

32 І сеў вакол Яго народ і сказалі Яму: вось Маці Твая і браты Твае шукаюць Цябе на вуліцы.
33 І Ён сказаў ім у адказ: хто Мая маці і браты Мае?
34 І паглядзеў на тых, што сядзелі вакол Яго, і сказаў: вось Маці Мая і браты Мае!
35 Бо хто будзе выконваць волю Божую, той Мне брат, і сястра, і маці.

РАЗДЗЕЛ 4

1 І зноў пачаў вучыць на беразе мора; і сабраўся да Яго вялікі натоўп, так што Ён увайшоў у лодку і сеў у моры; а ўвесь натоўп быў каля мора на зямлі.
2 І навучаў іх многім прыповесьцямі і казаў ім у навуцы Сваёй:
3 Паслухайце; Вось, выйшаў сейбіт сеяць:
4 І сталася, калі ён сеяў, адно ўпала пры дарозе, і наляцелі птушкі нябесныя і паласавалі гэта.
5 А іншыя ўпалі на камяністую зямлю, дзе было няшмат зямлі; і адразу ўзышло, бо зямля была неглыбокая;
6 Але калі ўзышло сонца, яно прыпякло; а як не мела кораня, засохла.
7 А іншае ўпала ў церні, і выраслі церні і заглушылі яго, і яно не дало плоду.
8 А іншае ўпала на добрую зямлю і дало плод, які ўзышоў і вырас; і нарадзіла адно трыццаць, а другое шэсьцьдзесят, а другое сто.
9 І сказаў ім: хто мае вушы, каб слухаць, няхай слухае.
10 І калі Ён застаўся адзін, тыя, што былі вакол Яго з дванаццацьцю, спыталіся ў Яго пра прытчу.
11 І сказаў ім: вам дадзена ведаць таямніцу Валадарства Божага;
12 каб яны глядзелі і не бачылі; і слухаючы, могуць пачуць і не зразумець; каб яны калі-небудзь не навярнуліся і не былі дараваныя ім грахі.
13 І сказаў ім: ці ня ведаеце гэтай прытчы? і як тады пазнаеце ўсе прытчы?
14 Сейбіт сее слова.
15 І вось яны пры дарозе, дзе сеецца слова; але калі яны пачуюць, адразу прыходзіць сатана і забірае слова, пасеянае ў сэрцах іхніх.
16 Гэтак жа і пасеяныя на камяністай зямлі; якія, пачуўшы слова, адразу прымаюць яго з радасьцю;
17 і не маюць у сабе кораня, і таму трываюць толькі да пары да часу; пасля, калі настане пакута або пераслед за слова, адразу спакушаюцца.
18 І гэта пасеянае сярод церняў; як пачуць слова,
19 І клопаты гэтага сьвету, і зман багацьця, і іншыя пажаданьні, уваходзячы, заглушаюць слова, і яно становіцца бясплодным.
20 Гэта пасеяныя на добрай зямлі; такія, што слухаюць слова і прымаюць яго, і прыносяць плён: адны ў трыццаць разоў, другія ў шэсьцьдзесят, іншыя ў сто.
21 І сказаў ім: ці прыносяць сьвечку, каб паставіць яе пад пасудзіну ці пад ложак? а не быць пастаўленым на сьвечніку?
22 Бо няма нічога схаванага, што ня выявіцца; таксама нічога не было ў таямніцы, але каб гэта выйшла за мяжу.
23 Хто мае вушы слухаць, няхай слухае.
24 І сказаў ім: уважайце, што чуеце: якой мераю мераеце, такой вам адмераць, і слухаючым дадасца.
25 Бо хто мае, таму дадзена будзе, а хто ня мае, у таго адымецца і тое, што мае.
26 І сказаў: Царства Божае падобна да таго, калі чалавек кіне насенне ў зямлю;
27 І спіць, і ўстае ўночы і ўдзень, і зерне ўзыдзе і вырасце, ён не ведае, як.
28 Бо зямля сама сабою родзіць плод; спачатку лязо, потым колас, пасля гэтага поўны мазоль у коласе.
29 Калі ж узыдзе плод, адразу пасылае серп, бо прыйшло жніво.
30 І сказаў: да чаго параўнаем Валадарства Божае? ці зь якім параўнаньнем параўнаем?
31 Яно падобнае да гарчычнага зерня, якое, калі пасеяць у зямлю, меншае за ўсё насенне, што на зямлі:
32 Калі ж пасеяна, то ўзыходзіць і становіцца большым за ўсе травы, і пускае вялікія галіны; так што птушкі нябесныя могуць начаваць у цяні яго.
33 І многімі такімі прыповесьцямі гаварыў ім слова, колькі яны маглі слухаць.
34 Але без прытчы не гаварыў да іх, а калі яны засталіся адны, вытлумачыў усё вучням Сваім.
35 І ў той жа дзень, калі настаў вечар, кажа ім: пераправімся на той бок.
36 І, адпусьціўшы натоўп, узялі Яго ў лодцы, як Ён быў. І былі з ім і іншыя караблікі.
37 І падняўся вялікі вецер, і хвалі білі ў карабель, так што ён быў поўны.
38 Ён быў на карме лодкі і спаў на падушцы; і разбудзілі яго і сказалі яму: Настаўнік, няўжо табе ўсё роўна, што мы гінем?
39 І ён, устаўшы, забараніў ветру і сказаў мору: супакойся! І сціх вецер, і настала вялікая цішыня.
40 І сказаў ім: чаго вы такія палахлівыя? як гэта ў вас няма веры?
41 І спалохаліся яны вельмі і казалі адзін аднаму: хто гэта такі, што нават вецер і мора слухаюцца яго?

РАЗДЗЕЛ 5

1 І пераплылі на той бок мора, у краіну Гадарынскую.
2 І калі Ён выйшаў з лодкі, адразу сустрэў Яго з магілаў чалавек, апанаваны нячыстым духам,
3 Які меў сваё жытло сярод магілаў; і ніхто не мог звязаць яго, не, не ланцугамі:
4 За тое, што ён часта быў скаваны кайданамі і ланцугамі, і ланцугі ён разрываў, і кайданы разбіваў, і ніхто не мог утаймаваць яго.
5 І заўсёды, удзень і ўначы, ён быў у гарах і ў магілах, плачучы і біўшы сябе камянямі.
6 Але, убачыўшы Ісуса здалёк, ён пабег і пакланіўся Яму,
7 І закрычаў моцным голасам, кажучы: Што Табе да мяне, Ісусе, Сыне Бога Ўсявышняга? Заклінаю цябе Богам, каб ты не мучаў мяне.
8 Бо Ён сказаў яму: выйдзі, дух нячысты, з гэтага чалавека.
9 І спытаўся ў яго: як тваё імя? І ён сказаў у адказ: імя мне легіён, бо нас шмат.
10 І вельмі прасіў яго, каб не выганяў іх з краіны.
11 А там, каля гары, пасвіўся вялікі гурт сьвіней.

12 І прасілі Яго ўсе дэманы, кажучы: пашлі нас у сьвіней, каб мы ўвайшлі ў іх.
13 І адразу адпусьціў іх Ісус. І нячыстыя духі, выйшаўшы, увайшлі ў сьвіней, і кінуўся статак з кручы ў мора, а было іх каля дзьвюх тысячаў, і захлынуліся ў моры.
14 А тыя, што пасьвілі сьвіней, паўцякалі і расказалі ў горадзе і ў селішчах. І яны выйшлі паглядзець, што гэта робіцца.
15 І прыйшлі да Ісуса і ўбачылі, што апантаны д'яблам і меў легіён, сядзіць адзеты і ў здаровым розуме; і спалохаліся.
16 Тыя, што бачылі, расказалі ім, што здарылася з апанаваным д'яблам, а таксама пра сьвіней.
17 І пачалі яны прасіць яго, каб ён адышоў ад межаў іхніх.
18 І калі Ён увайшоў у лодку, той, што быў апанаваны д'яблам, прасіў Яго, каб быў з Ім.
19 Але Ісус не дазволіў яму, але сказаў яму: ідзі дадому да сяброў тваіх і раскажы ім, што ўчыніў табе Гасподзь і як пашкадаваў цябе.
20 І ён пайшоў і пачаў абвяшчаць у Дзесяціградзьдзі, якія вялікія справы ўчыніў яму Ісус, і ўсе дзівіліся.
21 І калі Езус зноў пераправіўся на лодцы на другі бераг, сабралася да Яго шмат народу, і Ён быў каля мора.
22 І вось, прыходзіць адзін з начальнікаў сінагогі, на імя Яір; і, убачыўшы яго, упаў да ног ягоных,
23 І вельмі прасіў Яго, кажучы: Дачка мая ляжыць пры сьмерці; і яна будзе жыць.
24 І Ісус пайшоў зь ім; і шмат людзей ішло за Ім і ціснулася да Яго.
25 І адна жанчына, якая дванаццаць гадоў мела крывацёк,
26 І шмат пацярпела ад многіх лекараў, і патраціла ўсё, што мела, і нічога не палепшылася, але стала горш,
27. Яна, пачуўшы пра Ісуса, падышла ззаду ў грамадзе і дакранулася да вопраткі Ягонай.
28 Бо яна сказала: калі толькі дакрануся да вопраткі Ягонай, выздаравею.
29 І адразу высахла крыніца крыві яе; і адчула яна целам сваім, што вылечылася ад той пошасьці.
30 Ісус жа, адразу пазнаўшы ў Сабе, што сіла выйшла зь Яго, павярнуўся перад народам і сказаў: хто дакрануўся да вопраткі Маёй?
31 І сказалі Яму вучні Ягоныя: Ты бачыш, што натоўп ціснуцца да Цябе, і кажаш: хто дакрануўся да Мяне?
32 І ён азірнуўся, каб убачыць тую, што зрабіла гэта.
33 Але жанчына ў страху і трымценні, ведаючы, што з ёю сталася, падышла і ўпала перад Ім і сказала яму ўсю праўду.
34 І сказаў ёй: дачка, вера твая выратавала цябе; ідзі з мірам і будзь здаровы ад хваробы тваёй.
35 Калі ён яшчэ гаварыў, прыйшлі ад начальніка сінагогі некаторыя і сказалі: дачка твая памерла; чаго ты яшчэ турбуеш Настаўніка?
36 Ісус, пачуўшы сказанае слова, кажа начальніку сынагогі: ня бойся, толькі вер.
37 І нікому не дазволіў ісці за сабою, апрача Пятра і Якуба і Яна, брата Якава.
38 І прыходзіць у дом начальніка сінагогі і бачыць мітусню і тых, што плачуць і рыдаюць моцна.
39 І, увайшоўшы, кажа ім: Чаго вы так сумуецеся і плачаце? дзяўчына не памерла, а спіць.
40 І сьмяяліся зь Яго. Але, выпусціўшы ўсіх, бярэ бацьку і маці дзяўчыны і тых, што былі з ім, і ўваходзіць туды, дзе ляжала дзяўчына.
41 І, узяўшы дзяўчыну за руку, сказаў ёй: Таліта кумі; што азначае: дзяўчына, кажу табе, устань.
42 І адразу ўстала дзяўчына і пайшла; бо ёй было дванаццаць гадоў. І здзівіліся яны вялікім жахам.
43 І строга загадаў ім, каб ніхто не даведаўся пра гэта; і загадаў даць ёй есці.

РАЗДЗЕЛ 6

1 І выйшаў адтуль і прыйшоў у сваю бацькаўшчыну; і ідуць за Ім вучні Ягоныя.
2 Калі ж настала субота, Ён пачаў вучыць у сінагозе; і многія, слухаючы, дзівіліся, кажучы: адкуль у Яго гэта? і што гэта за мудрасць, якая дадзена яму, што нават такія магутныя справы робяцца рукамі яго?
3 Ці ня цясьля гэта, сын Марыі, брат Якава, і Ясіі, і Юды, і Сымона? і сёстры ягоныя ці не тут з намі? І яны на яго пакрыўдзіліся.
4 Але Ісус сказаў ім: не бывае прарока без пашаны, апрача на бацькаўшчыне сваёй, і ў родных сваіх, і ў доме сваім.
5 І не мог ён там учыніць ніякага цуду, апрача таго, што ўсклаў рукі на некалькіх хворых і ацаліў іх.
6 І зьдзівіўся зь іх нявер'я. І хадзіў ён па вёсках, навучаючы.
7 І, паклікаўшы дванаццацёх, пачаў пасылаць іх па двое; і даў ім уладу над нячыстымі духамі;
8 І загадаў ім, каб яны нічога не бралі ў дарогу, акрамя аднаго посаху; ні скарбы, ні хлеба, ні грошай у кашальку:
9 але абуйся ў сандалі; і не апранаць два паліто.
10 І сказаў ім: калі ўвойдзеце ў дом, там заставайцеся, пакуль ня выйдзеце адтуль.
11 А хто не прыме вас і не паслухае вас, выходзячы адтуль, абтрасіце пыл з ног вашых на сьведчаньне супраць іх. Сапраўды кажу вам: лягчэй будзе Садому і Гаморы ў дзень судны, чым гораду таму.
12 І яны, выйшаўшы, прапаведавалі, каб людзі пакаяліся.
13 І выганялі шмат дэманаў, і многіх хворых намазвалі алеем і ацалялі.
14 І пачуў пра Яго цар Ірад; (бо імя яго разнеслася па ўсім свеце) і сказаў, што Ян Хрысціцель уваскрос з мёртвых, і таму цуды чыняцца ў ім.
15 Іншыя казалі, што гэта Ільля. А іншыя казалі, што гэта прарок, або як адзін з прарокаў.
16 Ірад, пачуўшы, сказаў: гэта Ян, якому я адсек галаву, ён уваскрос з мёртвых.
17 Бо сам Ірад паслаў, схапіў Яна і зьвязаў яго ў вязьніцы за Ірадыяду, жонку брата свайго Піліпа, бо ажаніўся зь ёю.
18 Бо Іаан казаў Ираду: не дазволена табе мець жонку брата твайго.
19 Таму Ірадыяда сварылася на яго і хацела забіць яго; але яна не магла:

20 Бо Ірад баяўся Яна, ведаючы, што ён чалавек справядлівы і сьвяты, і сьцерагчы яго; і, слухаючы яго, шмат рабіў і ахвотна слухаў яго.
21 І калі настаў зручны дзень, калі Ірад у свой дзень нараджэньня зладзіў вячэру для сваіх уладароў, вярхоўнікаў і правадыроў Галілеі;
22 І калі ўвайшла дачка згаданай Ірадыяды і, танцуючы, спадабалася Ірaду і тым, што сядзелі з ім, кароль сказаў дзяўчыне: прасі ў мяне, чаго хочаш, і я дам табе.
23 І ён пакляўся ёй: чаго б ні папросіла ў мяне, я дам табе да палавіны каралеўства майго.
24 І выйшла яна і сказала маці сваёй: чаго мне прасіць? А яна сказала: галава Іаана Хрысціцеля.
25 І яна адразу пасьпешна ўвайшла да караля і прасіла, кажучы: Хачу, каб ты даў мне зараз жа на місе галаву Яна Хрысьціцеля.
26 І вельмі засмуціўся кароль; аднак дзеля прысягі сваёй і дзеля тых, што сядзелі зь ім, ён не хацеў адмовіцца ад яе.
27 І адразу паслаў кароль ката і загадаў прынесьці галаву ягоную, і пайшоў і адсек яму галаву ў цямніцы,
28 І прынёс галаву яго на місе і даў дзяўчыне, а дзяўчына аддала яе маці сваёй.
29 І, пачуўшы пра гэта, вучні Ягоныя прыйшлі, узялі цела Ягонае і паклалі яго ў магілу.
30 І сабраліся апосталы да Ісуса і расказалі Яму ўсё, і тое, што зрабілі, і чаму навучылі.
31 І сказаў ім: хадзеце вы адны ў пустыннае месца і адпачніце крыху, бо шмат было прыходзячых і адыходзячых, і не мелі ім часу нават паесці.
32 І адплылі на лодцы ў пустэльнае месца асобна.
33 І ўбачыў народ, як яны адыходзілі, і многія пазналі яго, і беглі туды пешшу з усіх гарадоў, і апярэдзілі іх, і сабраліся да яго.
34 І, выйшаўшы, Езус убачыў мноства людзей і злітаваўся над імі, бо яны былі як авечкі, якія не маюць пастыра, і пачаў іх многаму вучыць.
35 Калі ж дзень ужо мінуў, падышлі да Яго вучні Ягоныя і сказалі: тут пустыня, і час ужо мінуў.
36 Адпусьці іх, няхай яны пайдуць у наваколлі і ў вёскі і купяць сабе хлеба, бо ня маюць чаго есьці.
37 Ён сказаў ім у адказ: вы дайце ім есьці. Яны кажуць яму: ці не пайсці нам купіць хлеба на дзвесце дынараў і даць ім есці?
38 Ён кажа ім: колькі ў вас хлябоў? ідзі і глядзі. І, даведаўшыся, кажуць: пяць і дзве рыбы.
39 І загадаў ім пасадзіць усіх групамі на зялёнай траве.
40 І селі шэрагамі па сотні і па пяцьдзясят.
41 І, узяўшы пяць хлябоў і дзьве рыбіны, паглядзеў на неба і дабраславіў, і паламаў хлябы, і даў вучням Сваім, каб раздалі ім; і дзьве рыбы падзяліў на ўсіх.
42 І елі ўсе і насыціліся.
43 І назьбіралі дванаццаць поўных кашоў кавалкаў і рыбы.
44 А тых, што елі хлябы, было каля пяці тысяч чалавек.
45 І адразу ж прымусіў вучняў Сваіх сесьці ў лодку і пераплысьці наперадзе на той бок да Віфсаіды, пакуль Ён адпусьціць людзей.
46 І, адпусьціўшы іх, пайшоў на гару маліцца.
47 Калі ж настаў вечар, карабель быў пасярод мора, а ён адзін на зямлі.
48 І ўбачыў іх, якія працавалі ў веславанні; бо вецер быў ім супраціўны, і каля чацвёртай варты ночы прыходзіць да іх, ідучы па моры, і хацеў прайсці міма іх.
49 Але яны, убачыўшы, што ён ідзе па моры, падумалі, што гэта дух, і закрычалі:
50 Бо ўсе бачылі яго і спалохаліся. І адразу загаварыў з імі і сказаў ім: будзьце мужнымі, гэта я; ня бойся.
51 І Ён увайшоў да іх у човен; і вецер сціх, і яны былі моцна здзіўлены самі ў сабе і здзіўлены.
52 Бо яны не падумалі аб цудзе хлябоў, бо сэрца іхняе было зацвярдзелым.
53 І, пераплыўшы, прыйшлі ў зямлю Генісарэцкую і прысталі да берага.
54 І калі яны выйшлі з лодкі, адразу пазналі Яго,
55 І аббеглі ўсю тую ваколіцу і пачалі на ложках насіць хворых, куды чулі, што Ён быў.
56 І куды б Ён ні ўваходзіў, у вёскі, ці гарады, ці вёскі, клалі хворых на вуліцах і прасілі Яго, каб ім дакрануцца хаця б да краю вопраткі Ягонай; і ўсе, хто дакранаўся да Яго, аздароўляліся.

РАЗДЗЕЛ 7

1 Тады сабраліся да Яго фарысеі і некаторыя з кніжнікаў, якія прыйшлі з Ерусаліма.
2 І калі ўбачылі, што некаторыя з вучняў Ягоных ядуць хлеб нячыстымі, гэта значыць нямытымі, рукамі, яны знайшлі віну.
3 Бо фарысеі і ўсе Юдэі, трымаючыся наказу старэйшын, не ядуць, не памыўшы рук.
4 І калі яны прыходзяць з рынку, яны не ядуць, пакуль не памыюцца. І многа іншага ёсьць, што яны атрымалі, як мыцьцё кубкаў і гаршкоў, меднага посуду і сталоў.
5 Тады фарысеі і кніжнікі спыталіся ў Яго: чаму вучні Твае не ходзяць паводле традыцыі старэйшых, але ядуць хлеб нямытымі рукамі?
6 Ён сказаў ім у адказ: добра прарочыў пра вас, крывадушнікаў, Ісая, як напісана: народ гэты шануе Мяне вуснамі, а сэрца іхняе далёка ад Мяне.
7 Але дарэмна пакланяюцца мне, навучаючы навукам, запаведзям чалавечым.
8 Бо адкінуўшы запаведзь Божую, вы трымаецеся традыцыі чалавечай, напрыклад, мыцьця гаршкоў і кубкаў, і шмат чаго падобнага робіце.
9 Ён жа сказаў ім: добра, што вы адкідаеце запаведзь Божую, каб захоўваць сваю традыцыю.
10 Бо Майсей сказаў: шануй бацьку твайго і маці тваю; і: хто ліхасловіць на бацьку ці маці, няхай сьмерцю памрэ;
11 А вы кажаце: калі хто скажа бацьку ці маці сваёй: гэта Корбан, гэта значыць дар, чым бы ты ні скарыстаўся ад мяне, ён будзе вольны.
12 І вы больш не дазваляеце яму рабіць што-небудзь для бацькі свайго або маці сваёй;
13 Нішчыць слова Божае праз вашу традыцыю, якую вы перадалі, і шмат падобнага робіце.
14 І, паклікаўшы ўвесь народ, сказаў ім: слухайце мяне кожны і разумейце;
15 Няма нічога звонку, што магло б апаганіць чалавека, уваходзячы ў яго; але тое, што выходзіць з яго, апаганьвае чалавека.

16 Хто мае вушы, каб слухаць, няхай слухае.
17 І калі Ён увайшоў у дом ад народу, вучні Яго спыталіся ў Яго пра прытчу.
18 І кажа ім: няўжо і вы такія неразумныя? Хіба вы не разумееце, што ўсё, што звонку ўваходзіць у чалавека, не можа яго апаганіць;
19 таму што не ў сэрца яго ўваходзіць, але ў нутро, і выходзіць на ветру, ачышчаючы ўсякую ежу?
20 І сказаў: што выходзіць з чалавека, тое апаганьвае чалавека.
21 Бо знутры, з сэрца чалавечага, выходзяць благія думкі, чужалоства, распуста, забойствы,
22 Крадзяжы, сквапнасць, ліхадзейства, падман, распуста, злое вока, блюзнерства, пыха, глупства:
23 Усё гэтае зло выходзіць знутры і апаганьвае чалавека.
24 І адтуль ён падняўся і пайшоў у межы Тыра і Сідона, і ўвайшоў у дом, і не хацеў, каб ніхто ведаў, але ён не мог схавацца.
25 Бо адна жанчына, у якой дачка мела нячыстага духа, пачуўшы пра Яго, прыйшла і ўпала да ног Ягоных.
26. Жанчына тая была грэчанка, з роду сірафінікіянка; і прасіла яго, каб ён выгнаў д'ябла з дачкі яе.
27 Але Ісус сказаў ёй: дазволь перш насыціцца дзецям, бо нядобра ўзяць хлеб у дзяцей і кінуць сабакам.
28 Яна ж сказала Яму ў адказ: так, Госпадзе, але і сабакі пад сталом ядуць крошкі ў дзяцей.
29 І сказаў ёй: за гэтае слова ідзі; д'ябал выйшаў з дачкі тваёй.
30 І калі яна прыйшла ў свой дом, яна знайшла, што д'ябал выйшаў, і дачка яе ляжала на ложку.
31 І зноў, выйшаўшы з берагоў Тыра і Сідона, ён прыйшоў да мора Галілейскага праз сярэдзіну берагоў Дзесяцігарадзя.
32 І прыводзяць да Яго глухога і слабагаворчага; і просяць яго ўсклажыць на яго руку.
33 І, адвёўшы яго ад натоўпу, уклаў пальцы свае ў вушы яму і, плюнуўшы, дакрануўся да языка ягонага;
34 І, паглядзеўшы на неба, уздыхнуў і сказаў яму: Эффата, што значыць: адчыніся.
35 І адразу адчыніліся вушы ягоныя, і разьвязалася струна языка ягонага, і ён гаварыў адкрыта.
36 І загадаў ім, каб нікому не казалі; але чым больш ён загадваў ім, тым больш яны абвяшчалі гэта;
37 І вельмі дзівіліся, кажучы: Ён усё добра зрабіў: і глухім дае чуць, і нямым гаварыць.

РАЗДЗЕЛ 8

1 У тыя дні, калі натоўп быў вельмі вялікі і ня было чаго есьці, Ісус, паклікаўшы вучняў Сваіх, сказаў ім:
2 Шкада мне людзей, бо яны ўжо тры дні са мною і ня маюць чаго есьці;
3 І калі я адпушчу іх галоднымі ў дамы іхнія, яны аслабнуць у дарозе, бо некаторыя з іх прыйшлі здалёк.
4 І адказалі Яму вучні: адкуль можа хто накарміць гэтых людзей тут, у пустыні?
5 І спытаўся ў іх: колькі ў вас хлябоў? А яны сказалі: сем.
6 І загадаў людзям сесці на зямлю, і, узяўшы сем хлябоў, узнёс падзяку, паламаў і даў вучням Сваім, каб раздалі ім; і яны паставілі іх перад людзьмі.
7 І было ў іх некалькі рыбак; і, дабраславіўшы, загадаў паставіць і іх перад імі.
8. І елі яны, і насыціліся, і набралі астатняга мяса сем кашоў.
9 А тых, што елі, было каля чатырох тысяч, і адпусьціў іх.
10 І адразу ўвайшоў у лодку з вучнямі сваімі і прыбыў у межы Далмануты.
11 І выйшлі фарысеі і пачалі спрачацца з Ім, дамагаючыся ад Яго знаку з неба, спакушаючы Яго.
12 І ён глыбока ўздыхнуў у духу сваім і сказаў: чаму гэты род шукае знаку? праўду кажу вам: ня будзе дадзена знаку гэтаму роду.
13 І пакінуўшы іх, зноў увайшоўшы ў лодку, адплыў на той бок.
14 А вучні забыліся ўзяць хлеба, і ў лодцы ня мелі з сабою болей аднаго хлеба.
15 І наказаў ім, кажучы: Глядзеце, сцеражыцеся закваскі фарысэйскай і закваскі Ірадавай.
16 І яны разважалі між сабою, кажучы: гэта таму, што няма ў нас хлеба.
17 Ісус, даведаўшыся гэта, кажа ім: што вы разважаеце, што ня маеце хлеба? хіба вы яшчэ не разумееце і не разумееце? няўжо сэрца тваё яшчэ не зацвярдзела?
18 Маючы вочы, ня бачыце? і маючы вушы, ня чуеце? а вы не памятаеце?
19 Калі Я пяць хлябоў паламаю на пяць тысяч, колькі поўных кашоў кавалкаў вы набралі? Яму кажуць: дванаццаць.
20 А калі сем на чатыры тысячы, колькі поўных кашоў кавалкаў вы набралі? А яны сказалі: сем.
21 І сказаў ім: як гэта вы не разумееце?
22 І прыходзіць у Бэтсаіду; і прывялі да Яго сьляпога і прасілі, каб дакрануўся да яго.
23 І, узяўшы сьляпога за руку, вывеў яго за горад; і, плюнуўшы яму на вочы, паклаў на яго рукі і спытаўся ў яго, ці бачыць ён што-небудзь.
24 І, падняўшы вочы, сказаў: бачу людзей, як дрэвы, якія ходзяць.
25 Пасьля гэтага ён зноў паклаў рукі свае на ягоныя вочы, і прымусіў яго паглядзець угору, і ён ачуняў, і бачыў усіх людзей выразна.
26 І адаслаў яго ў дом, сказаўшы: не хадзі ў горад і нікому ў горадзе не кажы.
27 І выйшаў Ісус з вучнямі Сваімі ў гарады Кесарыі Філіпавай і па дарозе пытаўся ў вучняў Сваіх, кажучы ім: за каго Мяне лічаць людзі?
28 Яны адказалі: за Іаана Хрысціцеля; і іншыя, адзін з прарокаў.
29 І кажа ім: а вы за каго Мяне лічыце? І Пётр сказаў Яму ў адказ: Ты Хрыстос.
30 І загадаў ім, каб нікому не гаварылі пра Яго.
31 І пачаў вучыць іх, што Сыну Чалавечаму належыць шмат выцярпець, і быць адкінутым старэйшынамі, і першасвятарамі, і кніжнікамі, і быць забітым, і праз тры дні ўваскрэснуць.
32 І сказаў гэтае слова адкрыта. І Пётр, узяўшы яго, пачаў дакараць яго.
33 Ён жа, абярнуўшыся і паглядзеўшы на вучняў Сваіх, забараніў Пятру, кажучы: адыдзі ад Мяне, сатана, бо ты думаеш не пра тое, што Божае, але пра тое, што чалавечае.

34 І, паклікаўшы народ з вучнямі Сваімі, сказаў ім: хто хоча ісьці за Мною, няхай адрачэцца ад сябе, возьме крыж свой і ідзе за Мною.
35 Бо хто хоча жыцьцё сваё ўратаваць, той загубіць яго; а хто загубіць душу сваю дзеля Мяне і Евангелля, той уратуе яе.
36 Бо якая карысць чалавеку, калі ён здабудзе ўвесь свет, а душы сваёй загубіць?
37 Ці што дасьць чалавек узамен за душу сваю?
38 Дык хто пасаромеецца Мяне і словаў Маіх у родзе гэтым распусным і грэшным, Яго і Сын Чалавечы пасаромеецца, калі прыйдзе ў славе Айца Свайго са святымі Анёламі.

РАЗДЗЕЛ 9

1 І сказаў ім: праўду кажу вам, што ёсьць некаторыя з тых, што тут стаяць, якія ня спазнаюць сьмерці, пакуль ня ўбачаць Валадарства Божага, якое прыйшло ў моцы.
2 А праз шэсьць дзён бярэ Ісус Пятра, Якава і Яна і вядзе іх на высокую гару асобна адных, і перамяніўся перад імі.
3 І вопратка Ягоная стала зьзяючай, вельмі белай, як сьнег; так што ніводзін паўней на зямлі не можа іх абяліць.
4 І зьявіўся ім Ільля з Майсеем, і яны размаўлялі зь Ісусам.
5 Пётр жа, адказваючы, сказаў Ісусу: Настаўнік, добра нам тут быць; адзін табе, і адзін Майсею, і адзін Ільлі.
6 Бо ён ня ведаў, што сказаць; бо яны вельмі баяліся.
7 І з'явілася воблака, якое ахінула іх, і з воблака пачуўся голас, які казаў: Гэта Сын Мой умілаваны; Яго слухайце.
8 І раптам, агледзеўшыся, нікога ўжо не ўбачылі, акрамя аднаго Ісуса пры сабе.
9 І калі яны сыходзілі з гары, загадаў ім, каб нікому не расказвалі пра тое, што бачылі, пакуль Сын Чалавечы не ўваскрэсне з мёртвых.
10 І яны захавалі гэтае слова ў сабе, пытаючыся адзін у аднаго, што значыць уваскрэснуць з мёртвых.
11 І спыталіся ў яго, кажучы: Чаму кніжнікі кажуць, што Ільля павінен прыйсьці раней?
12 І, адказваючы, сказаў ім: Ільля сапраўды прыйдзе раней і ўсё аднавіць; і як напісана пра Сына Чалавечага, што Яму належыць шмат выцярпець і быць зняважаным.
13 Але кажу вам, што Ільля сапраўды прыйшоў, і зрабілі зь ім, што хацелі, як напісана пра яго.
14 І, прыйшоўшы да сваіх вучняў, убачыў вакол іх мноства людзей і кніжнікаў, што спрачаліся зь імі.
15 І адразу ўвесь народ, убачыўшы яго, вельмі здзівіўся і, падбегшы да яго, прывітаў яго.
16 І спытаўся ў кніжнікаў: аб чым спрачаецеся з імі?
17 І адказваючы адзін з народу, сказаў: Настаўнік, я прывёў да Цябе сына майго, у якога дух нямы;
18 І дзе ні возьме яго, разьдзірае яго, і ён пеніцца, і скрыгоча зубамі сваімі, і сячэ; і не змаглі.
19 Адказваючы яму, Ён кажа: о род няверны! дакуль буду цярпець цябе? прывядзіце яго да мяне.
20 І прывялі яго да яго; і ён упаў на зямлю і качаўся ў пене.
21 І спытаўся ён у бацькі свайго: як даўно гэта здарылася з ім? А той сказаў: з дзіцяці.
22 І часта кідала яго ў агонь і ў ваду, каб загубіць яго; але калі можаш што зрабіць, зьлітуйся над намі і памажы нам.
23 Ісус сказаў яму: калі можаш верыць, усё магчыма веруючаму.
24 І адразу бацька дзіцяці ўсклікнуў і сказаў са сьлязьмі: веру, Госпадзе! дапамажы майму нявер'ю.
25 Ісус, убачыўшы, што зьбягаецца народ, забараніў нячыстаму духу, кажучы яму: дух нямы і глухі! Я загадваю табе, выйдзі зь яго і больш не ўваходзь у яго.
26 І дух, ускрыкнуўшы, моцна парваў яго і выйшаў зь яго, і ён быў як мёртвы; так што многія казалі: Ён памёр.
27 Але Ісус, узяўшы яго за руку, падняў яго; і ён устаў.
28 І калі ён увайшоў у дом, вучні ягоныя спыталіся ў яго асобна: чаму мы не маглі выгнаць яго?
29 І сказаў ім: гэты род нічым не можа выйсці, як толькі малітвай і постам.
30 І, выйшаўшы адтуль, праходзілі праз Галілею; і не хацеў, каб хто ведаў пра гэта.
31 Бо Ён вучыў вучняў Сваіх і казаў ім: Сын Чалавечы будзе аддадзены ў рукі чалавечыя, і яны заб'юць Яго; і пасля таго, як ён будзе забіты, ён уваскрэсне на трэці дзень.
32 Але яны не зразумелі гэтага слова і баяліся спытацца ў Яго.
33 І прыйшоў у Капернаум і, будучы ў доме, спытаўся ў іх: аб чым вы спрачаліся між сабою ў дарозе?
34 Але яны маўчалі, бо па дарозе спрачаліся паміж сабой, хто большы.
35 І, сеўшы, паклікаў дванаццацёх і сказаў ім: хто хоча быць першым, няхай будзе з усіх апошнім і ўсім слугою.
36 І, узяўшы дзіця, паставіў яго пасярод іх і, узяўшы яго на рукі, сказаў ім:
37 Хто прыме адно з такіх дзяцей у імя Маё, Мяне прымае; а хто Мяне прыме, ня Мяне прымае, але Таго, Хто паслаў Мяне.
38 І адказваў Яму Ян, кажучы: Настаўнік, мы бачылі чалавека, які імем Тваім выганяў дэманаў, і не ходзіць за намі, і мы забаранілі яму, бо ён не ходзіць за намі.
39. Але Ісус сказаў: не забараняйце яму, бо няма чалавека, які ўчыніў бы цуд імем Маім, каб легкадумна ліхасловіць Мяне.
40 Бо хто ня супраць нас, той з намі.
41 Бо хто напоіць вас кубкам вады ў імя Маё, бо вы Хрыстовыя, праўду кажу вам, не страціць узнагароды сваёй.
42 А хто спакусіць аднаго з малых гэтых, што вераць у Мяне, таму лепей было б, каб павесілі яму на шыю жорны і кінулі яго ў мора.
43 І калі рука твая спакушае цябе, адсячы яе;
44 Дзе чарвяк іхні не памірае і агонь не гасне.
45 І калі нага твая спакушае цябе, адсячы яе;
46 Дзе чарвяк іхні не памірае і агонь не гасне.
47 І калі вока тваё спакушае цябе, вырві яго: лепей табе з адным вокам увайсці ў Валадарства Божае, чым з двума вачыма быць укінутым у геену вогненную.
48 Дзе чарвяк іхні не памірае і агонь не гасне.

49 Бо кожны агнём асоліцца, і кожная ахвяра соллю асоліцца.
50 Соль - гэта добра; але калі соль страціла соль, чым прыправіць яе? Майце ў сабе соль і мір паміж сабою.

РАЗДЗЕЛ 10

1 І ён падняўся адтуль і прыйшоў у межы Юдэі па той бок Ярдана; і народ зноў прыбег да яго; і, як звычайна, зноў вучыў іх.
2 І падышлі да Яго фарысеі і спыталіся ў Яго: ці дазволена чалавеку разводзіцца з жонкай? спакушаючы яго.
3 Ён жа сказаў ім у адказ: што загадаў вам Майсей?
4 Яны сказалі: Майсей дазволіў напісаць разводны ліст і развесці яе.
5 Ісус жа сказаў ім у адказ: Дзеля цвёрдасці сэрца вашага ён напісаў вам гэты загад.
6 Але ад пачатку стварэньня Бог стварыў іх мужчынам і жанчынай.
7 Дзеля гэтага пакіне чалавек бацьку свайго і маці і прылепіцца да жонкі сваёй;
8 І будуць двое адной плоццю, і тады ўжо не двое, але адна плоць.
9 Дык што Бог злучыў, чалавек хай не разлучае.
10 І ў доме вучні зноў спыталіся ў яго аб тым самым.
11 І кажа ім: хто развядзецца з жонкаю сваёю і ажэніцца з іншай, той чужаложнічае супроць яе.
12 І калі жанчына развядзецца з мужам сваім і выйдзе замуж за іншага, яна чужаложыць.
13 І прыносілі да Яго дзяцей, каб Ён дакрануўся да іх;
14 Але Ісус, убачыўшы гэта, абурыўся і сказаў ім: пусьціце дзяцей прыходзіць да Мяне і не забараняйце ім, бо такіх належыць Валадарства Божае.
15 Сапраўды кажу вам: хто не прыме Валадарства Божага, як дзіця, той не ўвойдзе ў яго.
16 І падняў іх на рукі, усклаў на іх рукі і дабраславіў іх.
17 І калі Ён выйшаў у дарогу, прыбег нехта, укленчыў перад Ім і спытаўся ў Яго: Настаўнік добры, што мне рабіць, каб атрымаць жыццё вечнае?
18 Ісус жа сказаў яму: што ты называеш Мяне добрым? няма добрага, акрамя аднаго, гэта значыць Бога.
19 Ты ведаеш запаведзі: не распуснічай, не забівай, не крадзі, не сведчы ілжыва, не ашукай, шануй бацьку твайго і маці.
20 Ён жа сказаў Яму ў адказ: Настаўнік, усяго гэтага я захаваў з маладосьці маёй.
21 Тады Ісус, зірнуўшы на яго, палюбіў яго і сказаў яму: аднаго табе не хапае: ідзі, прадай усё, што маеш, і раздай убогім, і будзеш мець скарб у небе; і прыйдзі, вазьмі крыж і ідзі за мной.
22 І засмуціўся ён гэтым словам і адышоў засмучаны, бо меў вялікую маёмасьць.
23 І азірнуўшыся, Ісус сказаў вучням Сваім: як цяжка тым, хто мае багацьце, увайсьці ў Валадарства Божае!
24 І зьдзівіліся вучні словам ягоным. Але Езус зноў сказаў ім у адказ: дзеці, як цяжка ўвайсці ў Валадарства Божае тым, хто спадзяецца на багацце!
25 Лягчэй вярблюду прайсьці праз ігольнае вушка, чым багатаму ўвайсьці ў Валадарства Божае.
26 І вельмі зьдзіўляліся, гаворачы між сабою: хто ж можа быць збаўлены?
27 А Ісус, паглядзеўшы на іх, сказаў: у людзей гэта немагчыма, але не ў Бога, бо ў Бога ўсё магчыма.
28 Тады Пётр пачаў гаварыць Яму: вось, мы пакінулі ўсё і пайшлі за Табою.
29 Ісус сказаў у адказ: праўду кажу вам: няма нікога, хто пакінуў бы дом, або братоў, або сёстраў, або бацьку, або маці, або жонку, або дзяцей, або зямлю дзеля Мяне і Эвангельля ,
30 Але ён атрымае ў сто разоў цяпер, у гэты час, дамы, і братоў, і сёстраў, і маці, і дзяцей, і землі, з перасьледамі; а ў будучым свеце жыццё вечнае.
31 Але многія першыя будуць апошнімі; і апошні першы.
32 І былі яны ў дарозе, узыходзячы ў Ерусалім; і Ісус ішоў наперадзе іх, і яны жахнуліся; і, ідучы за ім, баяліся. І зноў узяў дванаццаць і пачаў расказваць ім, што з ім павінна адбыцца,
33 кажучы: вось, мы ўзыходзім у Ерусалім; і Сын Чалавечы будзе выдадзены першасвятарам і кніжнікам; і асудзяць Яго на сьмерць і выдадуць Язычнікам.
34 І будуць зьдзекавацца зь Яго, і біць Яго, і пляваць на Яго, і заб'юць Яго, і на трэці дзень Ён уваскрэсьне.
35 І падышлі да Яго Якаў і Ян, сыны Зэбэдэя, кажучы: Настаўнік, мы хочам, каб Ты зрабіў нам усё, чаго пажадаем.
36 І сказаў ім: што хочаце, каб я зрабіў вам?
37 Яны сказалі Яму: дай нам сесці ад Цябе аднаму праваруч, а другому леваруч у славе Тваёй.
38 Але Ісус сказаў ім: ня ведаеце, чаго просіце; ці можаце вы піць келіх, які Я п'ю? і хрысьціцца хрышчэньнем, якім Я хрышчуся?
39 Яны сказалі яму: можам. І сказаў ім Ісус: чару, якую Я п'ю, вы будзеце піць; і хрышчэньнем, якім Я хрышчуся, будзеце ахрышчаны і вы.
40 Але сядзець праваруч Мяне і леваруч — гэта не Я; але будзе дадзена тым, для каго прыгатавана.
41 Дзесяць пачуўшы гэта, пачалі абурацца на Якуба і Яна.
42 Але Ісус, паклікаўшы іх, кажа ім: вы ведаеце, што тыя, якія лічацца валадарамі над народамі, пануюць над імі; і вяльможы іхнія кіруюць імі.
43 Але ня так няхай будзе сярод вас: а хто хоча быць большым сярод вас, няхай будзе вам слугою;
44 І хто хоча з вас быць першым, няхай будзе ўсім слугою.
45 Бо і Сын Чалавечы не прыйшоў, каб Яму служылі, але каб паслужыць і аддаць душу Сваю як выкуп за многіх.
46 І прыйшлі ў Ерыхон; і калі Ён выходзіў з Ерыхона з вучнямі Сваімі і вялікай колькасцю людзей, сляпы Бартымей, сын Цімея, сядзеў пры дарозе і жабраваў.
47 І пачуўшы, што гэта Ісус Назаранін, ён пачаў крычаць і казаць: Ісусе, Сыне Давідаў, зьмілуйся нада мною!
48 І многія дамагаліся яго, каб ён маўчаў, але ён яшчэ мацней крычаў: Сын Давідаў, зьмілуйся нада мною!
49 Ісус спыніўся і загадаў паклікаць яго. І клічуць сьляпога, кажучы яму: "Будзь добры, устань!" ён кліча цябе.
50 Ён жа, скінуўшы вопратку сваю, устаў і прыйшоў да Ісуса.

51 Ісус сказаў яму ў адказ: што хочаш, каб Я зрабіў табе? Сляпы сказаў Яму: Госпадзе, каб я стаў бачыць.
52 І сказаў яму Ісус: ідзі; вера твая выратавала цябе. І адразу стаў бачыць, і пайшоў за Езусам дарогаю.

РАЗДЗЕЛ 11

1 І калі яны наблізіліся да Ерусаліма, да Віфагіі і Віфаніі, да гары Аліўнай, Ён пасылае двух з вучняў Сваіх,
2 І кажа ім: ідзіце ў сяло, што насупраць вас; адвяжы яго і прывядзі.
3 І калі хто скажа вам: што вы гэта робіце? скажыце, што ён патрэбны Госпаду; і адразу пашле яго сюды.
4. І пайшлі яны, і знайшлі асляня, прывязанае каля дзьвярэй, на месцы, дзе сыходзіліся дарогі; і яны вызваляюць яго.
5 І некаторыя з тых, што стаялі там, сказалі ім: Што вы робіце, адвязваеце асьля?
6 Яны сказалі ім, як загадаў Ісус, і адпусьцілі іх.
7 І прывялі асляня да Ісуса і пакінулі на яго вопратку сваю; і сеў на яго.
8 І многія пасьцілалі вопратку сваю на дарозе, а іншыя зразалі галіны з дрэваў і сьцілалі іх на дарозе.
9 І тыя, што ішлі наперадзе, і тыя, што сьледам, усклікалі, кажучы: Гасанна! Дабраславёны той, хто ідзе ў імя Гасподняе:
10 Дабраславёнае валадарства айца нашага Давіда, якое прыходзіць у імя Гасподняе: асанна на вышынях.
11 І ўвайшоў Ісус у Ерусалім і ў сьвятыню і, агледзеўшы ўсё, і ўжо настаў вечар, выйшаў у Віфанію з дванаццацьцю.
12 На другі дзень, калі яны прыйшлі зь Бэтаніі, ён адчуў голад.
13 І ўбачыўшы здалёк смакоўніцу з лісьцем, падышоў, ці ня знойдзе што на ёй; бо часу інжыраў яшчэ не было.
14 Ісус жа сказаў яму ў адказ: ніхто ня есьць з цябе плоду навекі. І пачулі гэта вучні Ягоныя.
15 І прыходзяць у Ерусалім: і Ісус, увайшоўшы ў сьвятыню, пачаў выганяць тых, што прадавалі і куплялі ў сьвятыні, і перавярнуў сталы мянялаў і сядзеньні прадаўцоў галубоў;
16 І не дазваляў, каб хто праносіў які-небудзь посуд праз сьвятыню.
17 І вучыў іх, кажучы: ці не напісана: дом Мой домам малітвы назавецца для ўсіх народаў? а вы зрабілі зь яго логава злодзеяў.
18 Пачулі гэта кніжнікі і першасьвятары і шукалі, як бы загубіць Яго, бо баяліся Яго, бо ўвесь народ зьдзіўляўся з навукі Ягонай.
19 Калі ж настаў вечар, ён выйшаў з горада.
20 А раніцай, праходзячы міма, убачылі, што смакоўніца засохла з коранем.
21 І Пётр, успомніўшы, кажа Яму: Настаўнік, вось фігавае дрэва, якое Ты пракляў, засохла.
22 Ісус жа сказаў ім у адказ: Майце веру ў Бога.
23 Бо праўду кажу вам, што хто скажа гэтай гары: падыміся і кінься ў мора! і не будзе сумнявацца ў сэрцы сваім, але будзе верыць, што тое, што ён кажа, збудзецца; яму будзе ўсё, што ён скажа.
24 Таму кажу вам: усё, чаго ні пажадаеце ў малітве, верце, што атрымаеце, і будзе вам.
25 І калі стаіце на малітве, даруйце, калі што маеце на каго, каб і Айцец ваш, Які ў нябёсах, дараваў вам правіны вашыя.
26 А калі вы не даруеце, то і Айцец ваш, што ў нябёсах, не даруе вам грахоў вашых.
27 І прыходзяць ізноў у Ерусалім; і калі Ён хадзіў у сьвятыні, прыступілі да Яго першасьвятары і кніжнікі і старэйшыны,
28 І скажы яму: якою ўладаю ты гэта робіш? і хто даў табе гэтую ўладу рабіць гэта?
29 Ісус жа сказаў ім у адказ: запытаюся і Я ў вас аб адным, і адкажыце Мне, і Я скажу вам, якою ўладаю гэта раблю.
30 Хрышчэнне Янава з неба было ці ад людзей? адкажы мне.
31 І яны разважалі між сабою, кажучы: калі скажам: зь неба; ён скажа: чаму ж вы не паверылі яму?
32 Калі ж скажам: ад людзей; баяліся народу, бо ўсе лічылі Яна, што ён сапраўды прарок.
33 Яны ж сказалі Ісусу ў адказ: ня ведаем. А Ісус сказаў ім у адказ: і Я не скажу вам, якою ўладаю гэта раблю.

РАЗДЗЕЛ 12

1 І пачаў гаварыць да іх прытчамі. Адзін чалавек пасадзіў вінаградник і абгарадзіў яго, і выкапаў месца для вінаградніку, і пабудаваў вежу, і аддаў яго вінаградарам, і пайшоў у далёкую краіну.
2 І ў свой час ён паслаў да вінаградараў слугу, каб той узяў ад вінаградараў пладоў вінаградніка.
3 І схапіўшы яго, зьбілі і адаслалі ні з чым.
4 І зноў паслаў да іх другога слугу; і кінулі ў яго камяні, і паранілі яму галаву, і адаслалі яго з ганьбай.
5 І зноў паслаў другога; і яго забілі, і многіх іншых; адных біць, а некаторых забіваць.
6 Маючы яшчэ аднаго сына, каханага свайго, паслаў і яго нарэшце да іх, кажучы: сына майго ўшануюць.
7 Але вінаградары сказалі адзін аднаму: гэта спадкаемца; хадзем, заб'ем яго, і спадчына будзе наша.
8 І схапіўшы яго, забілі і выкінулі прэч з вінаградніка.
9 Дык што зробіць гаспадар вінаградніка? прыйдзе і зьнішчыць вінаградараў, а вінаградник аддасьць іншым.
10 І хіба вы не чыталі гэтага Пісання? Камень, які адкінулі будаўнікі, стаўся галавой вугла:
11 Гэта ад Госпада, і гэта дзіўна ў вачах нашых?
12 І шукалі схапіць Яго, але баяліся народу, бо ведалі, што пра іх сказаў гэтую прытчу, і, пакінуўшы Яго, пайшлі.
13 І пасылаюць да яго некаторых з фарысеяў і ірадыянаў, каб злавіць яго на слове.
14 І, прыйшоўшы, яны кажуць Яму: Настаўнік, мы ведаем, што Ты праўдзівы і ні пра каго не клапоцішся, бо не глядзіш на асобу людзей, але шляху Божаму праўдзіва навучаеш: ці дазволена даваць даніна цэзару ці не?
15 Дадзім ці не дадзім? Але Ён, ведаючы іхнюю крывадушнасьць, сказаў ім: што спакушаеце Мяне? прынясіце мне капейку, каб я ўбачыў яе.
16 І прынесьлі. І кажа ім: чыя гэта выява і надпіс? І сказалі яму: кесарава.

17 Ісус сказаў ім у адказ: аддайце кесарава цэзару, а Божае Богу. І дзівіліся яму.
18 Тады прыйшлі да Яго садукеі, якія кажуць, што няма ўваскрэсення; і спыталіся ў яго, кажучы:
19 Настаўнік, Майсей пісаў нам: калі ў каго памрэ брат і пакіне жонку сваю, а дзяцей не пакіне, дык брат ягоны хай возьме ягоную жонку і адродзіць семя брату свайму.
20 Было ж сем братоў: і першы ўзяў жонку і, памёршы, не пакінуў нашчадкаў.
21 І другі ўзяў яе і памёр, і не пакінуў нашчадкаў; таксама і трэці.
22 І сямёра атрымалі яе, і не пакінулі нашчадкаў; пасля ўсіх памерла і жанчына.
23 Дык вось, ва ўваскрэсеньні, калі яны ўваскрэснуць, каму з іх яна будзе жонкай? бо сямёра мелі яе за жонку.
24 Ісус сказаў ім у адказ: ці ня таму вы памыляецеся, што ня ведаеце ні Пісаньняў, ні моцы Божай?
25 Бо калі ўваскрэснуць з мёртвых, не жэняцца і не выходзяць замуж; але яны як анёлы на небе.
26 А пра мёртвых, што яны ўваскрэснуць, ці не чыталі вы ў кнізе Майсея, як Бог прамовіў да яго ў купіны, кажучы: Я Бог Абрагама, і Бог Ісаака, і Бог Якуба ?
27 Ён ня Бог мёртвых, але Бог жывых; таму вы моцна памыляецеся.
28 І падышоў адзін з кніжнікаў і, пачуўшы іх размову, і ўбачыўшы, што ён добра ім адказаў, спытаўся ў яго: якая запаведзь першая з усіх?
29 І адказваў яму Ісус: першая з усіх запаведзяў: слухай, Ізраіль; Гасподзь Бог наш ёсць Пан адзіны:
30. І палюбі Госпада Бога твайго ўсім сэрцам тваім, і ўсёю душою тваёю, і ўсім розумам тваім, і ўсёю моцаю тваёю: гэта першая запаведзь.
31 Другое падобнае да гэтага: палюбі блізкага твайго, як самога сябе. Няма іншай запаведзі, большай за гэтыя.
32 І сказаў яму кніжнік: добра, Настаўнік, ты сказаў праўду, бо адзін Бог; і няма нікога, акрамя яго:
33 І любіць Яго ўсім сэрцам, і ўсім розумам, і ўсёю душою, і ўсёю моцаю, і любіць бліжняга свайго, як самога сябе, больш за ўсе цэласпаленьні і ахвяры.
34 Ісус, убачыўшы, што ён разважліва адказвае, сказаў яму: недалёка ты ад Валадарства Божага. І ніхто пасля гэтага не адважваўся задаць яму пытанне.
35 І адказваючы Ісус, навучаючы ў сьвятыні, сказаў: як кажуць кніжнікі, што Хрыстос ёсьць Сын Давідаў?
36 Бо сам Давід сказаў праз Духа Сьвятога: сказаў Гасподзь Госпаду майму: сядзі праваруч Мяне, пакуль пакладу ворагаў Тваіх у падножжа ног Тваіх.
37 Таму сам Давід называе Яго Госпадам; і адкуль ён тады яго сын? І просты народ слухаў яго з радасцю.
38 І сказаў ім у навуцы Сваёй: Сцеражыцеся кніжнікаў, якія любяць хадзіць у доўгім адзенні і любяць прывітанні на рынках,
39 і першыя сядзенні ў сінагогах і першыя месцы на святах,
40 Якія аб'ядаюць дамы ўдоваў і пад выглядам доўга моляцца: яны спазнаюць большае асуджэньне.
41 І сеў Езус насупраць скарбніцы і глядзеў, як народ кідае грошы ў скарбніцу, і многія багатыя клалі шмат.
42 І прыйшла адна бедная ўдава і ўкінула дзьве лепты, што складае адзін фартынг.
43 І, паклікаўшы вучняў Сваіх, кажа ім: « Сапраўды кажу вам, што гэтая бедная ўдава паклала больш за ўсіх, хто клаў у скарбонку.
44 Бо ўсе яны клалі ад лішку свайго; але яна з нястачы сваёй паклала ўсё, што мела, увесь пражытак свой.

РАЗДЗЕЛ 13

1 І калі Ён выходзіў з храма, адзін з вучняў Ягоных кажа Яму: Настаўнік, паглядзі, якія тут камяні і якія будынкі!
2 Ісус сказаў яму ў адказ: бачыш гэтыя вялікія будынкі? не застанецца каменя на камені, які не будзе разбураны.
3 І калі Ён сядзеў на Аліўнай гары насупраць храма, Пётр і Якуб, і Ян і Андрэй спыталіся ў Яго сам-насам:
4 Скажы нам, калі гэта будзе? і які будзе знак, калі ўсё гэта споўніцца?
5 Ісус жа, адказваючы ім, пачаў гаварыць: сьцеражыцеся, каб хто вас не падмануў;
6 Бо многія прыйдуць пад імем Маім, кажучы: Я Хрыстос; і ашукае многіх.
7 І калі вы пачуеце пра войны і чуткі аб ваенных, не трывожцеся: бо гэта павінна быць; але яшчэ не канец.
8 Бо паўстане народ на народ, і царства на царства, і будуць землятрусы ў розных месцах, і голад і скрухі: гэта пачатак смутку.
9 Але сьцеражыцеся саміх сябе, бо аддадуць вас судам; і ў сінагогах вас будуць біць, і да начальнікаў і каралёў будуць весці за Мяне, дзеля сведчання супраць іх.
10 І Евангелле перш павінна быць абвешчана ва ўсіх народах.
11 Але калі будуць весці вас і выдаваць вас, не турбуйцеся наперад, што будзеце гаварыць, і не абдумвайце; але кажыце, што будзе дадзена вам у тую гадзіну; Святы Дух.
12 Брат выдасьць брата на сьмерць, і бацька сына; і дзеці паўстануць на бацькоў сваіх і заб'юць іх.
13 І будзеце ненавідзець вас усімі за імя Маё, але хто вытрывае да канца, той будзе збаўлены.
14 Калі ж вы ўбачыце агіду спусташэньня, пра якую казаў прарок Данііл, якая стаіць там, дзе не належыць, (хто чытае, хай разумее), тады тыя, што ў Юдэі, хай уцякаюць у горы;
15 І хто на даху, няхай не спускаецца ў дом і не ўваходзіць у яго, каб узяць што-небудзь з дому свайго;
16 І хто ў полі, хай не вяртаецца назад, каб узяць вопратку сваю.
17 Але гора цяжарным і кормячым грудзьмі ў тыя дні!
18 І маліцеся, каб уцёкі вашы не былі ўзімку.
19 Бо ў тыя дні будзе пакута, якой не было ад пачатку стварэньня, якое стварыў Бог, аж дагэтуль, і ня будзе.
20 І калі б Гасподзь не скараціў тыя дні, ніякая плоць не ўратавалася б, але дзеля выбраных, якіх Ён выбраў, Ён скараціў дні.
21 І тады, калі хто скажа вам: вось, тут Хрыстос; ці вось, ён там; не вер яму:
22 Бо паўстануць фальшывыя хрысты і фальшывыя прарокі і зробяць азнакі і цуды, каб спакусіць, калі магчыма, і выбраных.
23 Але будзьце ўважлівыя: вось, Я прадказаў вам усё.
24 Але ў тыя дні, пасьля скрухі той, сонца зацьміцца, і месяц ня дасьць сьвятла свайго,

25 І зоркі падаюць з неба, і сілы нябесныя пахіснуцца.
26 І тады ўбачаць Сына Чалавечага, ідучага на аблоках зь вялікай моцаю і славаю.
27 І тады пашле анёлаў Сваіх і зьбярэ выбраных Сваіх ад чатырох вятроў, ад краю зямлі да краю неба.
28 А цяпер навучыцеся прытчы пра смакоўніцу; Калі галіна яе яшчэ мяккая і пускае лісце, вы ведаеце, што блізка лета;
29 Так і вы, калі ўбачыце, што гэта адбываецца, ведайце, што гэта блізка, пры дзвярах.
30 Сапраўды кажу вам, што род гэты не міне, пакуль усё гэта не станецца.
31 Неба і зямля прамінуць, але словы Мае не прамінуць.
32 А пра дзень той і гадзіну ніхто ня ведае, ні анёлы ў небе, ні Сын, а толькі Айцец.
33 Глядзіце, чувайце і маліцеся, бо ня ведаеце, калі прыйдзе час.
34 Бо Сын Чалавечы падобны да чалавека, які выпраўляючыся ў далёкую дарогу, пакінуў дом свой і даў уладу слугам сваім і кожнаму сваю працу, і загадаў брамніку чуваць.
35 Дык чувайце, бо ня ведаеце, калі прыйдзе гаспадар дому: увечары, ці апоўначы, ці ў час сьпеву пеўняў, ці раніцай;
36 каб, прыйшоўшы раптоўна, не застаў вас сьпячымі.
37 А што кажу вам, кажу ўсім: чувайце.

РАЗДЗЕЛ 14

1 Праз два дні было сьвята Пасхі і Праснакоў, і шукалі першасьвятары і кніжнікі, як бы схапіць Яго хітрасьцю і забіць.
2 Але яны казалі: не ў сьвята, каб не было бунту ў народзе.
3 І калі ён быў у Віфаніі ў доме Сымона пракажонага, калі ён сядзеў за сталом, прыйшла жанчына, маючы алебастравы посуд з мірам з нарду вельмі каштоўнага; і яна разбіла скрыню і выліла яму на галаву.
4 І былі некаторыя, якія абураліся ў сабе і казалі: навошта гэтае марнаваньне міра?
5 Бо можна было прадаць яго больш чым за трыста дынараў і раздаць убогім. І наракалі на яе.
6 І сказаў Ісус: пакінь яе; навошта ёй дакучаць? яна добра ўчыніла нада мною.
7 Бо ўбогіх заўсёды маеце з сабою, і, калі хочаце, можаце рабіць ім дабро; а Мяне не заўсёды маеце.
8 Яна зрабіла, што магла: прыйшла наперад памазаць цела Маё на пахаваньне.
9 Сапраўды кажу вам: усюды, дзе будзе абвяшчацца Евангелле гэтае па ўсім свеце, будзе сказана і пра тое, што яна ўчыніла, на памяць пра яе.
10 І Юда Іскарыёт, адзін з дванаццаці, пайшоў да першасвятароў, каб выдаць Яго ім.
11 Яны, пачуўшы, узрадаваліся і абяцалі даць яму грошай. І ён шукаў, як бы зручна выдаць Яго.
12 І ў першы дзень праснакоў, калі закалолі пасху, вучні Ягоныя сказалі Яму: куды хочаш, каб мы пайшлі і прыгатавалі Табе есьці пасху?
13 І пасылае двух з вучняў сваіх і кажа ім: ідзеце ў горад, і сустрэне вас чалавек, які нясе збан вады; ідзіце за ім.
14 І куды б ён ні ўвайшоў, скажыце гаспадару дома: Настаўнік кажа: дзе пакой для гасцей, дзе Я буду есці пасху з вучнямі Маімі?
15 І ён пакажа вам вялікі пакой, застаўлены і падрыхтаваны: там падрыхтуйце для нас.
16 І выйшлі вучні Ягоныя, і прыйшлі ў горад, і знайшлі, як Ён сказаў ім, і прыгатавалі пасху.
17 І ўвечары прыходзіць з дванаццацьцю.
18 І калі яны сядзелі і елі, Ісус сказаў: праўду кажу вам, адзін з вас, хто есьць са Мною, выдасьць Мяне.
19 І пачалі яны сумаваць і адзін за адным казаць Яму: ці ня я? а другі сказаў: ці не я?
20 Ён жа сказаў ім у адказ: адзін з дванаццаці мачае са Мною ў місу.
21 Сын Чалавечы сапраўды ідзе, як напісана пра Яго; але гора таму чалавеку, які выдае Сына Чалавечага! добра было б гэтаму чалавеку, калі б ён ніколі не нарадзіўся.
22 І калі яны елі, Ісус узяў хлеб і, дабраславіўшы, паламаў і даў ім, і сказаў: прымайце, ешце: гэта Цела Маё.
23 І, узяўшы келіх, узнёсшы падзяку, падаў ім, і ўсе пілі з яго.
24 І сказаў ім: гэта Кроў Мая Новага Запавету, якая за многіх праліваецца.
25 Сапраўды кажу вам: ня буду больш піць з плоду вінаграднага да таго дня, калі буду піць яго новым у Валадарстве Божым.
26 І, прасьпяваўшы гімн, выйшлі на гару Аліўную.
27 І кажа ім Ісус: усе вы спакушаецеся аба Мяне гэтай ноччу, бо напісана: паражу пастыра, і разьбягуцца авечкі.
28 Але пасля ўваскросання Майго апярэджу вас у Галілею.
29 Але Пётр сказаў яму: хоць усе спакусяцца, але не я.
30 І кажа яму Ісус: праўду кажу табе, што сёньня, у гэтую ноч, перш чым двойчы прапяе певень, тройчы адрачэшся ад Мяне.
31 Але ён яшчэ мацней казаў: калі б мне і памерці з табою, не адракуся ад цябе. Гэтак жа сказалі ўсе.
32 І прыйшлі ў месца, якое называлася Гефсіманія, і кажа вучням Сваім: пасядзеце тут, пакуль Я памалюся.
33 І бярэ з сабою Пятра, і Якуба, і Яна, і пачаў тужыць і сумаваць;
34 І кажа ім: душа Мая смуткуе да сьмерці; заставайцеся тут і чувайце.
35 І, адышоўшы крыху наперад, упаў на зямлю і маліўся, каб, калі магчыма, абмінула Яго гэтая гадзіна.
36 І сказаў: Авва, Ойча, усё магчыма Табе; пранясі міма Мяне гэтую чашу: але не тое, што Я хачу, а тое, што Ты.
37 І прыходзіць і знаходзіць іх спячымі, і кажа Пятру: Сымоне, ты спіш? няўжо ты не можаш глядзець адну гадзіну?
38 Чувайце і маліцеся, каб не ўпасьці ў спакусу. Дух сапраўды гатовы, але плоць слабая.
39 І зноў адыйшоўшы, маліўся і гаварыў тыя самыя словы.
40 І, вярнуўшыся, знайшоў іх ізноў сьпячымі, бо вочы ў іх былі аціжэлыя, і яны ня ведалі, што яму адказаць.

41 І прыходзіць трэці раз і кажа ім: яшчэ спіце і адпачывайце; вось, Сын Чалавечы выдаецца ў рукі грэшнікаў.
42 Устаньце, пойдзем; вось, той, хто здраджвае Мяне, наблізіўся.
43 І адразу ж, калі Ён яшчэ гаварыў, прыходзіць Юда, адзін з дванаццацёх, і з ім мноства людзей з мячамі і каламі ад першасвятароў і кніжнікаў і старэйшын.
44 І той, што здрадзіў Яго, даў ім знак, кажучы: Каго я пацалую, той і ёсць; вазьмі яго і адвядзі бяспечна.
45 І як толькі ён прыйшоў, адразу падыходзіць да яго і кажа: Настаўнік, Настаўнік! і пацалаваў яго.
46 І яны ўсклалі на яго рукі свае і схапілі яго.
47 І адзін з тых, што стаялі побач, выхапіўшы меч, ударыў слугу першасвятара і адсек яму вуха.
48 Ісус жа сказаў ім у адказ: як на злодзея выйшлі вы з мячамі і каламі, каб узяць Мяне?
49 Кожны дзень Я быў з вамі ў сьвятыні, навучаючы, і вы ня ўзялі Мяне; але павінна споўніцца Пісаньне.
50 І ўсе, пакінуўшы яго, паўцякалі.
51 І ішоў за Ім нейкі малады чалавек, апрануты на голае цела сваё; і юнакі схапілі яго:
52 І, пакінуўшы палатно, уцёк ад іх голы.
53 І павялі Ісуса да першасьвятара, і зь Ім сабраліся ўсе першасьвятары і старэйшыны і кніжнікі.
54 Пётр жа ішоў за Ім здалёк аж да палаца першасвятара, і сядзеў са слугамі, і грэўся каля агню.
55 І першасьвятары і ўвесь сынэдрыён шукалі сьведчаньня супраць Ісуса, каб забіць Яго; і не знайшоў.
56 Бо многія фальшыва сьведчылі супраць Яго, але сьведчаньні іхнія не зыходзілі.
57 І некаторыя ўсталі і фальшыва сьведчылі супраць яго, кажучы:
58 Мы чулі, як ён казаў: Я разбуру гэты рукатворны храм і за тры дні пабудую другі, нерукатворны.
59 Але і сьведчаньне іхняе не пагадзілася.
60 І ўстаў першасьвятар пасярэдзіне і спытаўся ў Ісуса, кажучы: Ты нічога не адказваеш? што яны сьведчаць супраць цябе?
61 Але ён маўчаў і нічога не адказваў. Зноў спытаўся ў Яго першасьвятар і сказаў Яму: ці Ты Хрыстос, Сын Дабраславёнага?
62 І сказаў Ісус: Я; і вы ўбачыце Сына Чалавечага, які сядзіць праваруч сілы і прыходзіць на аблоках нябесных.
63 Тады першасьвятар разадраў вопратку сваю і сказаў: навошта нам яшчэ сьведкі?
64 Вы чулі блюзнерства: што вам здаецца? І ўсе асудзілі яго на смерць.
65 І некаторыя пачалі пляваць на яго, і закрываць яму твар, і біць яго, і казаць яму: праро́ч! І слугі білі яго далонямі.
66 Калі Пётр быў унізе ў палацы, прыходзіць адна са служанак першасвятара.
67 І, убачыўшы Пятра, які грэўся, паглядзела на яго і сказала: і ты быў з Езусам Назарэтам.
68 Але ён адрокся, сказаўшы: ня ведаю і не разумею, што ты кажаш. І ён выйшаў на ганак; і спявае певень.
69 І адна служанка зноў убачыла яго і пачала казаць тым, што стаялі побач: гэта адзін з іх.
70 І ён зноў адрокся. І праз некаторы час тыя, што стаялі побач, зноў сказалі Пятру: сапраўды, ты з іх, бо ты Галілеянін, і гаворка твая з гэтым супадае.
71 Але ён пачаў клясьціся і прысягаць, кажучы: ня ведаю гэтага чалавека, пра якога вы кажаце.
72 І запяяў певень другі раз. І прыгадаў Пётр слова, сказанае яму Езусам: перш чым двойчы прапяе певень, ты тройчы адрачэшся ад Мяне. І калі ён падумаў пра гэта, ён заплакаў.

РАЗДЗЕЛ 15

1 І адразу раніцай першасьвятары нараділіся са старэйшынамі і кніжнікамі і ўсім сынедрыёнам і, зьвязаўшы Ісуса, павялі і перадалі Пілату.
2 І спытаўся ў Яго Пілат: Ты Цар Юдэйскі? Ён жа сказаў яму ў адказ: ты кажаш.
3 І першасвятары абвінавачвалі Яго ў многім, але Ён нічога не адказваў.
4 Пілат зноў спытаўся ў Яго, кажучы: Ты нічога не адказваеш? паглядзі, колькі яны сьведчаць супраць цябе.
5 Але Ісус нічога не адказаў; так што Пілат зьдзівіўся.
6 А на тое сьвята Ён адпусьціў ім аднаго вязьня, якога яны пажадалі.
7 Быў жа адзін, на імя Варава, у зняволенні з тымі, што разам з ім паўсталі, што ўчынілі забойства падчас паўстання.
8 І народ, усклікнуўшы, пачаў прасіць, каб Ён зрабіў тое, што Ён заўсёды рабіў ім.
9 Але Пілат адказаў ім, кажучы: хочаце, адпушчу вам Цара Юдэйскага?
10 Бо ведаў, што першасьвятары выдалі Яго з зайздрасьці.
11 Але першасвятары падштурхнулі народ, каб лепш адпусціў ім Вараву.
12 А Пілат зноў сказаў ім у адказ: што ж вы хочаце, каб я зрабіў таму, каторага вы называеце Царом Юдэйскім?
13 І зноў закрычалі: укрыжуй Яго!
14 Тады Пілат сказаў ім: якое ж зло ўчыніў Ён? І яны яшчэ мацней закрычалі: укрыжуй Яго!
15 І таму Пілат, жадаючы дагадзіць народу, адпусьціў ім Вараву, а Ісуса, бічаваўшы, аддаў на ўкрыжаваньне.
16 І жаўнеры павялі яго ў залу, званую прэторыяй; і яны склікаюць увесь гурт.
17 І апранулі Яго ў пурпуру, і сплілі вянок з церняў, і ўсклалі Яму на галаву,
18 І пачалі вітаць Яго: радуйся, Кароль Юдэйскі!
19 І білі Яго кіем па галаве, і плявалі на Яго, і, схіляючыся на калені, кланяліся Яму.
20 І, насьмяяўшыся зь Яго, зьнялі з Яго пурпуру і апранулі Яго ў Ягоную вопратку, і павялі Яго ўкрыжаваць.
21 І прымусілі нейкага Сымона Кірынейца, які ішоў з поля, бацьку Аляксандра і Руфа, несці крыж ягоны.
22 І прывялі яго на месца Галгофа, што азначае: месца чэрапа.
23 І далі яму піць віно, зьмешанае са сьмірнай, але ён не прыняў.
24 І калі Яго ўкрыжавалі, падзялілі вопратку Ягоную, кінуўшы жэрабя, каму што ўзяць.
25 Была ж трэцяя гадзіна, і ўкрыжавалі Яго.

26 І надпіс абвінавачаньня яго быў напісаны: Цар Юдэйскі.
27 І разам з Ім укрыжавалі двух разбойнікаў; адзін па правую руку, а другі па левую руку.
28 І споўнілася Пісанне, якое кажа: і да злачынцаў залічаны.
29 І тыя, што праходзілі міма, зьневажалі Яго, ківаючы галовамі сваімі і кажучы: О, Ты, што разбураеш сьвятыню і за тры дні будуеш яе,
30 Уратуй самога сябе і сыйдзі з крыжа.
31 Падобна і першасвятары з кніжнікамі, насміхаючыся, казалі адзін аднаму: іншых ратаваў; сябе ён не можа выратаваць.
32 Хрыстус, Цар Ізраілеў, няхай сыдзе цяпер з крыжа, каб мы ўбачылі і паверылі. І ўкрыжаваныя зь Ім зьневажалі Яго.
33. Калі настала шостая гадзіна, цемра настала па ўсёй зямлі да гадзіны дзявятай.
34 А а дзявятай гадзіне Ісус усклікнуў моцным голасам, кажучы: Элоі, Элоі, лама савахтані? што азначае: Божа Мой, Божа Мой, чаму Ты Мяне пакінуў?
35 Некаторыя з тых, што стаялі, пачуўшы гэта, казалі: вось, Ільлю кліча.
36 І адзін, пабегшы, напоўніў губку воцатам і, насадзіўшы на трысьціну, даваў Яму піць, кажучы: Пакінь! паглядзім, ці прыйдзе Ільля зьняць яго.
37 І ўскрыкнуў Ісус моцным голасам і аддаў дух.
38 І заслона ў храме разарвалася надвое ад верху да нізу.
39 І калі сотнік, які стаяў насупраць яго, убачыўшы, што ён так ускрыкнуў і аддаў дух, сказаў: Сапраўды, гэты чалавек быў Сынам Божым.
40 Былі і жанчыны, якія глядзелі здалёк: сярод іх Марыя Магдалена і Марыя, маці Якуба малога і Язэпа, і Саламея;
41 (якія таксама, калі Ён быў у Галілеі, ішлі за Ім і служылі Яму), і многія іншыя жанчыны, якія прыйшлі з Ім у Ерусалім.
42 І цяпер, калі настаў вечар, таму што была падрыхтоўка, гэта значыць дзень перад суботай,
43 Іосіф з Арыматэі, паважаны дарадца, які таксама чакаў Валадарства Божага, прыйшоў і смела ўвайшоў да Пілата, і прасіў цела Езуса.
44 І Пілат зьдзівіўся, што Ён ужо памёр, і, паклікаўшы сотніка, спытаўся ў яго, ці быў ён даўно памёр.
45 І, даведаўшыся пра сотніка, аддаў цела Язэпу.
46 І, купіўшы палатно, зьняўшы яго, загарнуў у палатно і паклаў у магілу, высечаную ў скале, і прыкаціў камень да дзьвярэй магілы.
47. Марыя Магдалена і Марыя, маці Язэпа, глядзелі, дзе яго паклалі.

РАЗДЗЕЛ 16

1 Калі ж мінула субота, Марыя Магдалена і Марыя Якава і Саламея купілі пахошчаў, каб прыйсці і памазаць Яго.
2 І вельмі рана, у першы дзень тыдня, яны прыйшлі да магілы на ўсходзе сонца.
3 І сказалі яны між сабой: хто адваліць нам камень ад дзьвярэй магілы?
4 І, зірнуўшы, бачаць, што камень адвалены, бо ён быў вельмі вялікі.
5 І, увайшоўшы ў магілу, яны ўбачылі юнака, які сядзеў справа, апрануты ў доўгую белую вопратку; і яны спалохаліся.
6 І кажа ім: ня палохайцеся: вы шукаеце Ісуса з Назарэта, укрыжаванага; Ён уваскрос; няма яго тут: вось месца, дзе паклалі яго.
7 Але ідзіце, скажэце вучням Ягоным і Пятру, што Ён наперадзе вас ідзе ў Галілею: там вы ўбачыце Яго, як Ён сказаў вам.
8 І яны хутка выйшлі і ўцяклі ад магілы; бо яны дрыжалі і жахаліся, і нікому нічога не казалі; бо яны баяліся.
9 Калі Ісус уваскрос рана ў першы дзень тыдня, зьявіўся найперш Марыі Магдаліне, зь якой выгнаў сем дэманаў.
10 І яна пайшла і расказала тым, што былі з Ім, калі яны плакалі і плакалі.
11 Яны ж, пачуўшы, што ён жывы і што яна яго бачыла, не паверылі.
12 Пасьля гэтага зьявіўся ў іншым выглядзе двум зь іх, калі яны ішлі і ішлі ў поле.
13 І яны пайшлі і расказалі астатнім; і ім не паверылі.
14 Пасьля зьявіўся адзінаццаці, калі яны сядзелі за сталом, і дакараў іх за нявер'е і жорсткасьць сэрцаў, што не паверылі тым, што бачылі Яго ўваскросшага.
15 І сказаў ім: ідзіце па ўсім свеце і абвяшчайце Евангелле ўсякаму стварэнню.
16 Хто ўверуе і ахрысьціцца, будзе збаўлены; а хто ня верыць, будзе асуджаны.
17 І знакі гэтыя будуць суправаджаць тых, хто ўверуе; Імем Маім будуць выганяць дэманаў; будуць гаварыць новымі мовамі;
18 Яны будуць браць змеяў; і калі яны вып'юць што-небудзь сьмяротнае, не пашкодзіць ім; будуць укладаць рукі на хворых, і яны будуць здаровыя.
19 Дык вось, пасьля размовы зь імі Гасподзь узьнёсься на неба і сеў праваруч Бога.
20 І яны пайшлі і абвяшчалі паўсюль, а Гасподзь супрацоўнічаў з імі і пацьвярджаў слова наступнымі знакамі. Амін.

Лука

РАЗДЗЕЛ 1

1 Паколькі многія ўзяліся выкласці ў парадак тое, у што мы верым,
2 Як і перадалі іх нам, якія ад пачатку былі відавочцамі і служыцелямі слова;
3 Мне таксама здалося добрым, маючы дасканалае разуменьне ўсяго з самага пачатку, напісаць табе па парадку, звышгодны Тэафіле,
4 каб ты мог спазнаць праўду таго, чаму цябе навучылі.
5 Быў у дні Ірада, цара Юдэйскага, адзін сьвятар, імем Захарыя, з чаргі Авіі, і жонка яго была з дачок Ааронавых, і імя яе Альжбета.
6 І абодва яны былі праведныя перад Богам, паступаючы беззаганна па ўсіх запаведзях і пастановах Гасподніх.
7. І не было ў іх дзіцяці, таму што Альжбета была бясплодная, і яны абое былі ўжо ў сталым узросце.
8 І сталася, што, калі ён выконваў сьвятарства перад Богам у парадку сваёй службы,
9. Паводле звычаю сьвятарства, яму належала кадзіць, калі ён уваходзіў у храм Гасподні.
10 А ўвесь натоўп маліўся звонку ў час каджэньня.
11 І зьявіўся яму анёл Гасподні, які стаяў з правага боку ахвярніка кадзіла.
12 І Захарыя, убачыўшы яго, збянтэжыўся і страх ахапіў яго.
13 Але анёл сказаў яму: ня бойся, Захарыя, бо пачута малітва твая; і жонка твая Альжбета народзіць табе сына, і дасі яму імя Ян.
14 І будзе табе радасьць і весялосьць; і многія будуць радавацца яго нараджэнню.
15 Бо ён будзе вялікі ў вачах Госпада і ня будзе піць ні віна, ні сікеру; і ён будзе напоўнены Духам Святым яшчэ з улоння маці сваёй.
16 І многіх сыноў Ізраілевых ён наверне да Госпада Бога іхняга.
17 І Ён пойдзе перад ім у духу і сіле Ільлі, каб зьвярнуць сэрцы бацькоў да дзяцей і непакорлівых да мудрасьці праведных; каб падрыхтаваць народ падрыхтаваны для Госпада.
18 І сказаў Захарыя анёлу: па чым я пазнаю гэта? бо я стары чалавек, і жонка мая ў сталым веку.
19 Анёл сказаў яму ў адказ: я Гаўрыіл, які стаю перад Богам; і я пасланы пагаварыць з табою і паведаміць табе гэтую радасную вестку.
20 І вось, ты будзеш нямым і ня зможаш гаварыць да таго дня, калі гэта збудзецца, таму што ты ня верыш словам маім, якія споўняцца ў свой час.
21 Народ чакаў Захарыю і зьдзіўляўся, што ён так доўга прабыў у сьвятыні.
22 І, выйшаўшы, не мог гаварыць з імі, і яны заўважылі, што ён бачыў уяву ў храме;
23 І сталася, што, як толькі скончыліся дні ягонага служэньня, ён пайшоў у свой дом.
24 Пасьля тых дзён зачала Альжбета, жонка ягоная, і таілася пяць месяцаў, кажучы:
25 Так учыніў са мною Гасподзь у тыя дні, калі паглядзеў на мяне, каб зьняць з мяне ганьбу сярод людзей.
26 А ў шосты месяц быў пасланы ад Бога анёл Гаўрыіл у горад Галілейскі, названы Назарэт,
27 Дзеве, заручанай з мужам, якога звалі Язэп, з дому Давідавага; а імя дзевы Марыя.
28 І анёл, увайшоўшы да яе, сказаў: радуйся, уладарная, Гасподзь з Табою: дабраславёная Ты між жанчынамі.
29 І, убачыўшы яго, яна збянтэжылася словамі ягонымі і разважала, што б гэта было за прывітанне.
30 І сказаў ёй анёл: ня бойся, Марыя, бо Ты знайшла ласку ў Бога.
31 І вось, ты зачнеш ва ўлонні і народзіш Сына, і дасі Яму імя: Ісус.
32 Ён будзе вялікі і Сынам Усявышняга назавецца, і Гасподзь Бог дасьць Яму трон Давіда, бацькі Ягонага;
33 І будзе валадарыць над домам Якуба вечна; і валадарству яго не будзе канца.
34 Тады Марыя сказала анёлу: як гэта будзе, калі Я мужа ня ведаю?
35 Анёл сказаў Ёй у адказ: Дух Сьвяты сыдзе на Цябе, і моц Найвышэйшага ахіне Цябе;
36 І вось Альжбета, сваячка твая, таксама зачала сына ў старасьці сваёй, і вось ужо шосты месяц у яе, якую называюць няплоднай.
37 Бо ў Бога няма нічога немагчымага.
38 І сказала Марыя: вось, слуга Гасподняя; хай будзе мне паводле слова твайго. І анёл адышоў ад яе.
39 І ўстала Марыя ў тыя дні і пасьпешна пайшла ў горную краіну, у горад Юдаў;
40 І ўвайшоўшы ў дом Захарыі, прывітаў Альжбету.
41 І сталася, што, калі Альжбета пачула прывітаньне Марыі, заварушылася дзіця ва ўлоньні яе; і Альжбета напоўнілася Духам Святым:
42 І загаласіўшы моцным голасам, яна сказала: дабраславёная ты між жанчынамі і дабраславёны плод улоньня твайго.
43 І адкуль мне гэта, што Маці Госпада майго прыйшла да мяне?
44 Бо вось, як толькі голас прывітаньня Твайго прагучаў у вушах маіх, заварушылася дзіця ад радасьці ва ўлоньні маім.
45 І дабрашчасная тая, што паверыла, бо споўніцца сказанае ёй ад Госпада.
46 І сказала Марыя: узьвялічвае душа мая Госпада,
47 І ўзрадаваўся дух мой у Богу, Збаўцы маім.
48 Бо Ён паглядзеў на пакорнасьць служанкі Сваёй;
49 Бо вялікае ўчыніў мне Моцны; і сьвятое імя Ягонае.
50 І міласьць Ягоная з пакаленьня ў пакаленьне на тых, што баяцца Яго.
51 Ён паказаў моц рукою Сваёй; расьсеяў ганарыстых у сэрцы іхняй.
52 Ён скінуў моцных з пасадаў і ўзвысіў пакорлівых.
53 Ён насыціў галодных дабротамі; а багатых адсылае ні з чым.
54 Ён падтрымаў Ізраіля, раба Свайго, памятаючы міласэрнасьць Сваю;
55 Як Ён казаў бацькам нашым, Абрагаму і нашчадкам ягоным навекі.
56 І прабыла Марыя ў яе каля трох месяцаў і вярнулася ў дом свой.

57 Надышоў жа Альжбеце час радзіць; і яна нарадзіла сына.
58 І пачулі суседзі яе і стрыечныя браты яе, што Гасподзь учыніў ёй вялікую міласьць; і яны цешыліся зь ёю.
59 І сталася, што на восьмы дзень прыйшлі абрэзаць дзіця; і назвалі яго Захарыяй па імені бацькі ягонага.
60 Маці ягоная сказала ў адказ: не; але ён будзе называцца Янам.
61 І сказалі ёй: у родзе тваім няма нікога, хто б называўся гэтым імем.
62 І рабілі знакі бацьку ягонаму, як бы ён хацеў назваць яго.
63 І, папрасіўшы табліцу, напісаў: Ян імя яму. І дзівіліся ўсе.
64 І адразу адчыніліся вусны ягоныя, і разьвязаўся язык ягоны, і ён загаварыў, славячы Бога.
65 І страх ахапіў усіх, хто жыў вакол іх, і ўсе гэтыя словы разнесліся па ўсёй горнай краіне Юдэі.
66 І ўсе, хто чуў, паклалі гэта ў сэрца сваё, кажучы: што гэта за дзіця? І рука Гасподняя была зь ім.
67 І Захарыя, бацька ягоны, напоўніўся Духам Сьвятым і прарочыў, кажучы:
68 Дабраславёны Гасподзь Бог Ізраілеў; бо Ён наведаў і адкупіў свой народ,
69 І ўзняў рог выратавання для нас у доме Давіда, раба Свайго;
70 Як Ён казаў вуснамі сьвятых прарокаў Сваіх, якія былі ад веку:
71 каб мы былі выратаваны ад ворагаў нашых і ад рукі ўсіх, хто ненавідзіць нас;
72 Каб выканаць міласьць, абяцаную бацькам нашым, і памятаць сьвяты запавет Свой;
73 Клятву, якою Ён прысягнуў айцу нашаму Абрагаму,
74 Каб Ён даў нам, каб мы, вызваленыя з рук нашых ворагаў, маглі служыць Яму без страху,
75 У сьвятасьці і праўдзе перад Ім ва ўсе дні жыцьця нашага.
76 І ты, дзіця, будзеш называцца прарокам Усявышняга; 77 Каб даць пазнанне збаўлення народу свайму праз адпушчэнне грахоў іхніх,
78 Праз міласэрнасць Бога нашага; праз што наведала нас вясна з вышыні,
79 Каб асьвятліць тых, што сядзяць у цемры і ў цені сьмяротным, каб накіраваць ногі нашы на шлях міру.
80 А дзіця расло і ўмацоўвалася духам, і было ў пустынях да дня зьяўленьня свайго Ізраілю.

РАЗДЗЕЛ 2

1 І сталася ў тыя дні, выйшаў указ ад цэзара Аўгуста, каб увесь сьвет быў перапісаны.
2 (І гэта падаткаабкладанне было зроблена ўпершыню, калі Кірэній быў кіраўніком Сірыі.)
3 І пайшлі ўсе запісвацца, кожны ў свой горад.
4 Пайшоў таксама і Язэп з Галілеі, з горада Назарэта, у Юдэю, у горад Давідаў, які называецца Бэтлеем; (таму што ён быў з дому і роду Давіда :)
5 Залічыцца з Марыяй, заручанай жонкай Ягонай, якая была цяжарная.
6 І сталася, калі яны былі там, надышлі дні, каб яна нарадзілася.
7 І нарадзіла Сына свайго першынца, і спавіла Яго, і паклала ў яслі; таму што не было ім месца ў карчме.
8 І былі ў той краіне пастухі, якія жылі ў полі і вартавалі ўначы статак свой.
9 І вось, анёл Гасподні зьявіўся перад імі, і слава Гасподняя азьзяла іх, і яны моцна спалохаліся.
10 І сказаў ім анёл: ня бойцеся, бо я абвяшчаю вам вялікую радасьць, якая будзе ўсім людзям.
11 Бо сёньня нарадзіўся вам у горадзе Давідавым Збаўца, якім ёсьць Хрыстос Пан.
12 І гэта будзе знак вам; Вы знойдзеце Дзіця спавітае, якое ляжыць у яслях.
13 І раптам зьявілася з анёлам мноства нябеснага войска, якое славіла Бога і казала:
14 Слава на вышынях Богу, і на зямлі супакой людзям добрай волі.
15 І сталася, калі анёлы адышлі ад іх на неба, пастухі сказалі адзін аднаму: пойдзем нават у Бэтлеем і паглядзім на тое, што сталася, пра што абвясьціў Госпад нас.
16 І пасьпешліва прыйшлі, і знайшлі Марыю, і Язэпа, і Дзіцятка, якое ляжала ў яслях.
17 І, убачыўшы гэта, яны абвясьцілі слова, сказанае ім пра гэтае дзіця.
18 І ўсе, хто чуў гэта, дзівіліся таму, што расказвалі ім пастухі.
19 А Марыя захоўвала ўсё гэта і разважала ў сэрцы сваім.
20 І вярнуліся пастухі, славячы і хвалячы Бога за ўсё, што чулі і бачылі, як было ім сказана.
21. І калі мінула восем дзён, каб абрэзаць дзіця, далі яму імя Ісус, якое было названа анёлам перад зачацьцем яго ва ўлоньні.
22 Калі ж споўніліся дні ачышчэньня яе паводле закону Майсеевага, прынесьлі яго ў Ерусалім, каб паставіць перад Госпадам;
23 (Як напісана ў законе Гасподнім: кожны мужчынскі пол, які адчыняе ўлоньне, сьвятым Госпаду будзе названы).
24 і каб прынесьці ў ахвяру, як сказана ў законе Гасподнім, пару галубак або двух маладых галубоў.
25 І вось, быў чалавек у Ерусаліме, імем Сімяон; і гэты чалавек быў справядлівы і набожны, чакаючы суцяшэньня Ізраіля, і Дух Сьвяты быў на ім.
26 І было яму абвешчана ад Духа Сьвятога, што ён ня ўбачыць сьмерці, перш чым убачыць Хрыста Гасподняга.
27 І прыйшоў ён у Духу ў сьвятыню;
28 І ўзяў яго на рукі, дабраславіў Бога і сказаў:
29 Цяпер адпускаеш раба Твайго, Госпадзе, паводле слова Твайго, зь мірам.
30 Бо вочы мае бачылі збаўленне Тваё,
31 Якое Ты падрыхтаваў перад аблічам усіх народаў;
32 Сьвятло на асьвятленьне народаў і славу народа Твайго Ізраіля.
33 І Язэп і маці яго дзівіліся таму, што гаварылася пра яго.
34 І дабраславіў іх Сімяон і сказаў Марыі, маці Ягонай: вось, гэтае дзіця пастаўлена на падзенне і паўстанне многіх у Ізраілі; і як знак, якому будуць пярэчыць;
35 (Так, і тваю самую душу пранізе меч), каб адкрыліся думкі многіх сэрцаў.

36 І была адна Ганна, прарочыца, дачка Фануэля, з калена Асэра: яна была ў сталым веку і пражыла з мужам сем гадоў ад дзявоцтва свайго;
37 А яна была ўдавой каля васьмідзесяці чатырох гадоў, якая не адыходзіла ад сьвятыні, але служыла Богу постам і малітвай дзень і ноч.
38 І яна, прыйшоўшы ў тую хвіліну, таксама падзякавала Госпаду і гаварыла пра Яго ўсім, што чакалі збавеньня ў Ерусаліме.
39 І калі яны выканалі ўсё паводле закону Пана, вярнуліся ў Галілею, у свой горад Назарэт.
40 А дзіця расло і ўмацоўвалася духам, напаўняючыся мудрасьцю, і ласка Божая была на ім.
41. Бацькі яго хадзілі кожны год у Ерусалім на свята Пасхі.
42 І калі яму было дванаццаць гадоў, яны пайшлі ў Ерусалім паводле звычаю сьвята.
43 Калі ж мінулі дні, вяртаючыся, засталося Дзіцятка Ісус у Ерусаліме; а Язэп і маці яго не ведалі пра гэта.
44 Але яны, думаючы, што ён у грамадзе, прайшлі дзень дарогі; і шукалі яго сярод сваякоў і знаёмых.
45 І не знайшоўшы Яго, вярнуліся ў Ерусалім, шукаючы Яго.
46 І сталася, што праз тры дні знайшлі Яго ў храме, сядзеў сярод лекараў, слухаў іх і пытаўся ў іх.
47 І ўсе, хто слухаў Яго, дзівіліся розуму і адказам Ягоным.
48 І, убачыўшы Яго, жахнуліся, і маці Ягоная сказала Яму: сыне, чаму ты так учыніў з намі? вось, бацька твой і я са смуткам шукалі цябе.
49 І сказаў ім: як гэта вы шукалі Мяне? ці ня ведаеце, што Мне трэба займацца справамі Айца Майго?
50 І яны не зразумелі словаў, якія Ён сказаў ім.
51 І Ён пайшоў зь імі, і прыйшоў у Назарэт, і быў ім пакорлівы; але Маці Яго захоўвала ўсе гэтыя словы ў сэрцы сваім.
52 І ўзрастаў Ісус у мудрасьці і росьце і ў ласцы ў Бога і людзей.

РАЗДЗЕЛ 3

1 У пятнаццаты год валадараньня Тыбэрыя Цэзара, Понцій Пілат быў намесьнікам Юдэі, а Ірад быў тэтрархам у Галілеі, а брат яго Філіп тэтрархам у Ітурэі і вобласьці Траханітыды, а Лісаній тэтрархам у Авіліне,
2 Як першасвятары Анна і Каяфа, было слова Божае Яну, сыну Захарыі, у пустыні.
3 І прыходзіў ён па ўсёй ваколіцы Ярдана, прапаведуючы хрышчэнне пакаяння для адпушчэння грахоў;
4 Як напісана ў кнізе слоў прарока Ісаі, які кажа: «Голас клічучага ў пустыні: падрыхтуйце дарогу Госпаду, простымі рабіце сьцежкі Яму».
5 Кожная даліна напоўніцца, і кожная гара і пагорак панізяцца; і крывое выпрастаецца, і няроўныя зробяцца гладкімі;
6 І ўбачыць кожная плоць збаўленьне Божае.
7 Тады сказаў Ён грамадзе, якая прыйшла хрысціцца ад яго: О, пакаленне змейнае, хто навучыў вас уцякаць ад будучага гневу?
8 Дык прынясеце годныя плады пакаяньня і не пачынайце казаць у сабе: бацька ў нас Аўраам; бо кажу вам, што Бог можа з камянёў гэтых падняць дзяцей Абрагаму.
9 Дык вось, і сякера пры корані дрэў ляжыць: кожнае дрэва, якое не родзіць добрага плоду, будзе ссякана і кінута ў агонь.
10 І пытаўся ў яго народ, кажучы: што ж нам рабіць?
11 Ён жа сказаў ім у адказ: хто мае дзьве вопраткі, няхай дасьць таму, хто ня мае; і хто мае ежу, няхай робіць тое самае.
12 Прыйшлі і мытнікі хрысьціцца і сказалі Яму: Настаўнік, што нам рабіць?
13 І сказаў ім: не патрабуйце больш за тое, што вам назначана.
14 Пыталіся ў яго і жаўнеры, кажучы: а нам што рабіць? І сказаў ім: нікога не крыўдзіце і не вінавачыце фальшыва; і быць задаволеным сваім заробкам.
15 І калі народ чакаў, і ўсе разважалі ў сэрцах сваіх пра Яна, ці ён Хрыстос, ці не;
16 Адказаў Іаан да ўсіх: я хрышчу вас вадою; але прыходзіць мацнейшы за мяне, у Якога я ня варты разьвязаць раменьчык на абутку Якога: Ён будзе хрысьціць вас Духам Сьвятым і агнём.
17 веялка Ягоная ў руцэ ягонай, і ён ачысьціць гумно сваё і зьбярэ пшаніцу ў засекі свае; а мякіну спаліць агнём нязгасным.
18 І многа іншага абвяшчаў ён народу ў настаўленьні.
19 А тэтрарх Ірад, дакараны ім за Ірадыяду, жонку брата свайго Філіпа, і за ўсе злачынствы, якія зрабіў Ірад,
20 Дадаў яшчэ і тое, што Ён зачыніў Яна ў вязьніцы.
21 Калі ж увесь народ ахрысьціўся, і Ісус, калі хрысьціўся і маліўся, адчынілася неба,
22 І Дух Сьвяты ў цялесным выглядзе, як голуб, сышоў на Яго, і голас быў зь неба, які сказаў: Ты Сын Мой умілаваны; у табе я вельмі задаволены.
23 А самому Ісусу было каля трыццаці гадоў, будучы (як лічылася) сынам Язэпа, які быў сынам Гелія,
24 Які быў сынам Матата, які быў сынам Левія, які быў сынам Мэлхі, які быў сынам Яны, які быў сынам Язэпа,
25 Які быў сынам Мататыі, які быў сынам Амоса, які быў сынам Навума, які быў сынам Эслі, які быў сынам Нагге,
26 Які быў сынам Маата, які быў сынам Мататыі, які быў сынам Семея, які быў сынам Язэпа, які быў сынам Юды,
27 Які быў сынам Джааны, які быў сынам Рэзы, які быў сынам Зарававэля, які быў сынам Салаціэля, які быў сынам Нэры,
28 Які быў сынам Мэлхі, які быў сынам Аддзі, які быў сынам Косама, які быў сынам Элмодама, які быў сынам Іра,
29 Які быў сынам Хасэ, які быў сынам Эліезэра, які быў сынам Ёрыма, які быў сынам Матата, які быў сынам Левія,
30 Які быў сынам Сімяона, які быў сынам Юды, які быў сынам Язэпа, які быў сынам Ёнана, які быў сынам Эліякіма,
31 Які быў сынам Мелеі, які быў сынам Мэнана, які быў сынам Мататы, які быў сынам Натана, які быў сынам Давіда,

32 Які быў сынам Есэя, які быў сынам Авіда, які быў сынам Буза, які быў сынам Салмона, які быў сынам Наасона,
33 Які быў сынам Амінадава, які быў сынам Арама, які быў сынам Эзрома, які быў сынам Фарэса, які быў сынам Юды,
34 Які быў сынам Якуба, які быў сынам Ісаака, які быў сынам Абрагама, які быў сынам Тары, які быў сынам Нахора,
35 Які быў сынам Саруча, які быў сынам Рагава, які быў сынам Фалека, які быў сынам Хэбэра, які быў сынам Салы,
36 Які быў сынам Каінана, які быў сынам Арфаксада, які быў сынам Сіма, які быў сынам Ноя, які быў сынам Ламэха,
37 Які быў сынам Матусалы, які быў сынам Эноха, які быў сынам Ярэда, які быў сынам Малелеіла, які быў сынам Каінана,
38 Які быў сынам Эноса, які быў сынам Сэта, які быў сынам Адама, які быў сынам Бога.

РАЗДЗЕЛ 4

1 І Ісус, поўны Духа Сьвятога, вярнуўся зь Ярдана і быў паведзены Духам у пустыню,
2 Сорак дзён спакушаны д'яблам. І ў тыя дні ён нічога не еў; і калі яны скончыліся, пасля ён адчуў голад.
3 І сказаў Яму д'ябал: калі Ты Сын Божы, скажы гэтаму каменю зрабіцься хлебам.
4 І адказваў яму Ісус, кажучы: напісана, што ня хлебам адным будзе жыць чалавек, але ўсякім словам Божым.
5 І д'ябал, узняўшы яго на высокую гару, паказаў яму ўсе царствы свету ў імгненне часу.
6 І д'ябал сказаў яму: усю гэтую ўладу я дам табе і славу іхнюю, бо яна мне перададзена; і каму хачу, аддам.
7 Дык вось, калі Ты пакланішся мне, усё будзе Тваё.
8 Ісус сказаў яму ў адказ: адыдзі ад Мяне, сатана, бо напісана: Госпаду Богу твайму пакланяйся і Яму аднаму служы.
9 І прывёў яго ў Ерусалім і паставіў на крысе храма і сказаў Яму: калі Ты Сын Божы, кінься адгэтуль уніз;
10 Бо напісана: "Анёлам Сваім накажа над табою ахоўваць цябе"
11 І на руках панясуць цябе, каб не спатыкнуўся ты аб камень нагою тваёю.
12 Ісус жа сказаў яму ў адказ: сказана: не спакушай Госпада Бога твайго.
13 І калі д'ябал скончыў усе спакусы, адышоў ад яго на час.
14 І вярнуўся Ісус у сіле Духа ў Галілею, і разнеслася чутка пра Яго па ўсёй ваколіцы.
15 І навучаў у сінагогах іхніх, праслаўлены ўсімі.
16 І прыйшоў у Назарэт, дзе быў выхаваны, і, паводле звычаю свайго, увайшоў у суботу ў сынагогу і ўстаў чытаць.
17 І была перададзеная яму кніга прарока Ісаі. І, разгарнуўшы кнігу, знайшоў месца, дзе было напісана:
18 Дух Гасподні на Мне, бо Ён памазаў Мяне абвяшчаць Евангелле ўбогім; Ён паслаў мяне аздараўляць зламаных сэрцам, абвяшчаць палонным вызваленьне і сьляпым вяртаньне зроку, адпусьціць пабітых на волю,
19 Каб абвяшчаць спрыяльны год Гасподні.
20 І, закрыўшы кнігу, аддаў яе служыцелю і сеў. І вочы ўсіх, што былі ў сінагозе, былі скіраваны на Яго.
21 І Ён пачаў гаварыць ім: сёньня споўнілася гэтае Пісаньне, якое вы пачулі.
22 І ўсе сьведчылі Яму і зьдзіўляліся ласкавым словам, якія выходзілі з вуснаў Ягоных. І сказалі: ці не сын гэта Язэпа?
23 І сказаў ім: « Вы напэўна скажаце мне гэтую прыказку: «Лекару, ацалі самога сябе»; усё, што мы чулі, што было зроблена ў Капернауме, зрабі і тут, у айчыне тваёй.
24 І сказаў ён: праўду кажу вам: ніякага прарока ня прымаюць у сваёй бацькаўшчыне.
25 Але праўду кажу вам: шмат удоў было ў Ізраілі ў дні Ільлі, калі неба было замкнёна на тры гады і шэсьць месяцаў, і быў вялікі голад па ўсёй зямлі;
26 Але ні да адной зь іх ня быў пасланы Ільля, апрача ў Сарэпту, горад Сідонскі, да жанчыны-ўдавы.
27 І шмат пракажоных было ў Ізраілі ў часы прарока Елісея; і ніхто з іх не ачысціўся, акрамя Нэемана Сірыйца.
28 І ўсе ў сінагозе, пачуўшы гэта, напоўніліся гневам,
29 І падняўшыся, выгналі яго прэч з горада і павялі на край гары, на якой быў пабудаваны горад іхні, каб скінуць яго ўніз.
30 Ён жа, прайшоўшы між імі, пайшоў,
31 І прыйшоў у Капернаум, горад Галілейскі, і вучыў іх у суботы.
32 І зьдзіўляліся з навукі Ягонай, бо слова Ягонае было моцнае.
33 І быў у сінагозе чалавек, які меў духа нячыстага д'ябла, і ён закрычаў моцным голасам:
34 кажучы: пакіньце нас; што Табе да нас, Езу з Назарэту? Ты прыйшоў зьнішчыць нас? Я ведаю цябе, хто ты; Святы Божы.
35 Але Ісус забараніў яму, кажучы: змоўкні і выйдзі з яго. І д'ябал, кінуўшы яго ў сярэдзіну, выйшаў з яго і не пашкодзіў яму.
36 І зьдзівіліся ўсе, і гаварылі між сабою: што гэта за слова? бо з уладаю і моцаю загадвае нячыстым духам, і яны выходзяць.
37 І разышлася чутка пра Яго па ўсіх наваколлях.
38 І, выйшаўшы з сінагогі, увайшоў у дом Сымона. А маці Сымона была ў моцнай гарачцы; і прасілі Яго за яе.
39 І Ён, стаўшы над ёю, забараніў гарачцы; і яна пакінула яе, і яна адразу ўстала і служыла ім.
40 Калі ж сонца заходзіла, усе, хто меў хворых на розныя хваробы, прыводзілі іх да Яго; і Ён, усклаўшы рукі на кожнага з іх, ацаліў іх.
41 Таксама з многіх выходзілі дэманы, крычачы і казалі: Ты Хрыстус, Сын Божы. А Ён забараніў ім гаварыць, бо ведалі, што Ён Хрыстос.
42 Калі ж настаў дзень, Ён пайшоў і пайшоў у пустэльнае месца;
43 І сказаў ім: Я павінен абвяшчаць Валадарства Божае і ў іншых гарадах, бо на тое Я пасланы.
44 І прапаведаваў у сынагогах Галілеі.

РАЗДЗЕЛ 5

1 І сталася, калі народ ціснуўся на яго, каб пачуць слова Божае, ён стаяў каля возера Генісарэцкага,
2 І ўбачыў два караблі, якія стаялі каля возера, а рыбакі выйшлі з іх і мылі сеткі свае.
3 І ён увайшоў у адзін з караблёў, які належаў Сымону, і папрасіў яго, каб ён крыху адплыў ад зямлі. І, сеўшы, вучыў людзей з лодкі.
4 Калі ён перастаў гаварыць, сказаў Сымону: адплыві на глыбіню і закіньце сеткі вашыя для лоўлі.
5 Сымон жа сказаў Яму ў адказ: Настаўнік, мы працавалі ўсю ноч і нічога не злавілі;
6 І зрабіўшы гэта, яны злавілі вялікае мноства рыбы, і сетка іх парвалася.
7 І далі знак таварышам сваім, якія былі на другім караблі, каб яны прыйшлі і дапамаглі ім. І яны прыйшлі, і напоўнілі абодва караблі, так што яны пачалі тануць.
8 Убачыўшы гэта, Сымон Пётр упаў да каленяў Езуса і сказаў: адыдзі ад мяне! бо я чалавек грэшны, Госпадзе.
9 Бо зьдзівіўся ён і ўсе, што былі зь ім, ад лоўлі рыбы, якую яны злавілі.
10 Таксама і Якаў і Ян, сыны Зэбэдэя, якія былі супольнікамі Сымона. І сказаў Ісус Сымону: ня бойся; з гэтага часу ты будзеш лавіць людзей.
11 І выцягнуўшы караблі свае на бераг, яны, пакінуўшы ўсё, пайшлі за Ім.
12 І сталася, калі Ён быў у адным горадзе, вось, чалавек увесь у праказе; які, убачыўшы Ісуса, упаў на твар свой і прасіў Яго, кажучы: Госпадзе, калі хочаш, можаш мяне ачысьціць.
13 І ён, працягнуўшы руку, дакрануўся да яго і сказаў: хачу, ачысьціся. І адразу сышла з яго праказа.
14 І загадаў яму нікому не казаць, але ідзі, пакажыся сьвятару і ахвяруй за ачышчэньне сваё, як загадаў Майсей, на сьведчаньне ім.
15 Але тым болей пайшла чутка пра Яго, і вялікае мноства людзей зьбіралася, каб паслухаць Яго і атрымаць аздараўленьне ад немачаў сваіх.
16 І ён сышоў у пустыню і маліўся.
17 І сталася ў адзін дзень, калі Ён вучыў, што там сядзелі фарысеі і законнікі, якія прыйшлі з усіх гарадоў Галілеі, і Юдэі, і Ерусаліма, і сіла Гасподняя прысутнічаў, каб вылечыць іх.
18 І вось, людзі прынесьлі на ложку чалавека, які быў паралізаваны, і шукалі спосабу ўнесьці яго і пакласьці перад ім.
19 І не знайшоўшы, як унесьці яго з-за натоўпу, забраліся на дах і спусьцілі яго праз пліту зь ложкам на сярэдзіну перад Ісусам.
20 І, убачыўшы веру іхнюю, сказаў яму: Чалавек, адпускаюцца табе грахі твае.
21 І пачалі разважаць кніжнікі і фарысеі, кажучы: хто гэта такі, што блюзьнерыць? Хто можа адпускаць грахі, акрамя аднаго Бога?
22 Але Езус, зразумеўшы думкі іхнія, сказаў ім у адказ: Што разважаеце ў сэрцах вашых?
23 Што лягчэй сказаць: адпускаюцца табе грахі? ці сказаць: устань і хадзі?
24 Але каб вы ведалі, што Сын Чалавечы мае ўладу на зямлі адпускаць грахі, (сказаў паралізаванаму:) табе кажу: устань, вазьмі пасьцель тваю і ідзі ў дом твой.
25 І адразу ўстаў перад імі, узяў тое, на чым ляжаў, і пайшоў у дом свой, славячы Бога.
26 І зьдзівіліся ўсе, і славілі Бога, і напоўніліся страхам, кажучы: Дзіўнае мы бачылі сёньня.
27 Пасьля гэтага Ён выйшаў і ўбачыў мытніка, на імя Левій, які сядзеў на мытні, і сказаў яму: ідзі за Мною.
28 І ён, пакінуўшы ўсё, устаў і пайшоў за Ім.
29 І зладзіў яму Левій вялікую гасьціну ў сваім доме, і была вялікая грамада мытнікаў і іншых, што сядзелі зь імі.
30 А кніжнікі і фарысеі іхнія наракалі на вучняў Ягоных, кажучы: што вы ясце і п'яце з мытнікамі і грэшнікамі?
31 Ісус жа сказаў ім у адказ: здаровыя не маюць патрэбы ў лекары; але тыя, што хворыя.
32 Я прыйшоў заклікаць не праведнікаў, але грэшнікаў да пакаяння.
33 Яны сказалі Яму: Чаму вучні Іоанавы часта посьцяць і моляцца, таксама і фарысэйскія? а твае ядуць і п'юць?
34 І сказаў ім: ці можаце прымусіць дзяцей вясельнага пасьціцца, пакуль зь імі жаніх?
35 Але прыйдуць дні, калі адбяруць ад іх жаніха, і тады будуць пасьціць у тыя дні.
36 Сказаў ім і прытчу; Ніхто не кладзе кавалка новай вопраткі на старую; калі ж іначай, то і новае дае рэнту, і кавалак, узяты з новага, не адпавядае старому.
37 І ніхто не ўлівае маладое віно ў старыя мяхі; інакш маладое віно прарве мяхі і пральецца, і мяхі прападуць.
38 Але віно маладое трэба ўліваць у новыя мяхі; і абодва захаваліся.
39 Ніхто, выпіўшы старога віна, не жадае адразу новага, бо кажа: старое лепшае.

РАЗДЗЕЛ 6

1 І сталася, што ў другую суботу пасьля першай праходзіў ён па палях; а вучні Ягоныя зрывалі каласы і елі, расціраючы рукамі.
2 Некаторыя з фарысеяў сказалі ім: чаму вы робіце тое, чаго нельга рабіць у суботу?
3 Ісус сказаў ім у адказ: хіба вы ня чыталі пра тое, што зрабіў Давід, калі быў галодны сам і тыя, што былі зь ім?
4 Як ён увайшоў у дом Божы і ўзяў хлеб пакладны, і еў, і даў тым, што былі зь ім; якую нельга есьці, акрамя адных сьвятароў?
5 І сказаў ім: што Сын Чалавечы ёсць гаспадар і суботы.
6 І сталася таксама ў іншую суботу, што Ён увайшоў у сінагогу і вучыў; і быў там чалавек, у якога правая рука была сухая.
7 А кніжнікі і фарысэі сачылі за ім, ці не аздараўляе ў суботу; каб знайсьці супраць Яго абвінавачаньне.
8 Але Ён ведаў думкі іхнія і сказаў чалавеку з сухою рукою: устань і стань на сярэдзіну. І ён устаў і стаў наперадзе.
9 Тады Ісус сказаў ім: Я спытаю вас аб адным; Ці дазволена ў суботу рабіць дабро ці рабіць зло? выратаваць жыццё ці знішчыць яго?

10 І, паглядзеўшы на ўсіх, сказаў таму чалавеку: працягні руку тваю. І зрабіў так: і рука ягоная стала здаровай, як другая.
11 І напоўніліся яны вар'яцтвам; і гаварылі адзін з адным, што б зрабіць з Езусам.
12 І сталася ў тыя дні, што ён выйшаў на гару памаліцца і правёў усю ноч у малітве да Бога.
13 Калі ж настаў дзень, Ён паклікаў вучняў Сваіх і выбраў зь іх дванаццаць, якіх і назваў апосталамі;
14 Сымона, якога ён назваў Пятром, і Андрэя, брата ягонага, Якава і Яна, Піліпа і Варфаламея,
15 Мацвея і Тамаш, Якуб Алфееў і Сымон, званы Зілот,
16 І Юда, брат Якава, і Юда Іскарыёт, які таксама быў здраднікам.
17 І сышоў зь імі, і стаў на раўніне, і грамада вучняў Ягоных, і вялікае мноства народу з усёй Юдэі і Ерусаліма і з берагоў Тырскага і Сідонскага, якія прыйшлі паслухаць Яго, і быць вылечанымі ад сваіх хвароб;
18 І пакутавалі ад нячыстых духаў, і яны ацаляліся.
19 І ўвесь натоўп імкнуўся дакрануцца да Яго, бо з Яго выходзіла сіла і ацаляла ўсіх.
20 І, узьвёўшы вочы Свае на вучняў Сваіх, сказаў: Шчасьлівыя ўбогія, бо ваша ёсьць Валадарства Божае.
21 Шчаслівыя галодныя цяпер, бо насыціцеся. Шчаслівыя вы, што плачаце цяпер, бо вы будзеце смяяцца.
22 Шчасьлівыя вы, калі зьненавідзяць вас людзі, і калі адлучаць вас ад сябе, і будуць зьневажаць, і выганяць імя вашае, як злое, за Сына Чалавечага.
23 Радуйцеся ў той дзень і весяліцеся, бо вось, вялікая ўзнагарода ваша на нябёсах, бо так паступалі з прарокамі бацькі іхнія.
24 Але гора вам, багатыя! бо вы атрымалі суцяшэнне вашае.
25 Гора вам, сытым! бо вы будзеце галадаць. Гора вам, што смяецеся цяпер! бо вы будзеце галасіць і плакаць.
26 Гора вам, калі ўсе будуць гаварыць пра вас добра! бо так паступалі з ілжэпрарокамі бацькі іхнія.
27 А вам, хто слухае, кажу: любіце ворагаў вашых, рабіце дабро тым, хто ненавідзіць вас,
28 Дабраслаўляйце тых, што праклінаюць вас, і маліцеся за тых, што крыўдзяць вас.
29 А таму, хто ўдарыць цябе па адной шчацэ, падстаў і другую; і таму, хто бярэ твой плашч, не забараняй браць і твой плашч.
30 Дай кожнаму, хто просіць у цябе; і ад таго, хто забірае маёмасьць тваю, не патрабавай зноў.
31 І як хочаце, каб рабілі вам людзі, так і вы ім рабеце.
32 Бо калі вы любіце тых, што любяць вас, якая вам падзяка? бо і грэшнікі любяць тых, што любяць іх.
33 І калі вы робіце дабро тым, што робяць дабро вам, якая вам падзяка? бо тое самае робяць і грэшнікі.
34 І калі вы пазычаеце тым, ад каго спадзяецеся атрымаць, якая вам падзяка? бо і грэшнікі пазычаюць грэшнікам, каб атрымаць столькі ж.
35 А вы любіце ворагаў вашых, і рабіце дабро, і пазычайце, нічога не спадзеючыся; і будзе ўзнагарода ваша вялікая, і вы будзеце сынамі Усявышняга, бо Ён добры да няўдзячных і да злых.
36 Дык будзьце міласэрныя, як і Айцец ваш міласэрны.
37 Не судзеце, і не будзеце суджаныя; не асуджайце, і не будзеце асуджаныя; даруйце, і прабачаныя будзеце;
38 Давайце, і дадзена будзе вам; меру добрую, націснутую, вытрасеную і перапоўненую дадуць вам за пазуху. Бо якой мераю вы адмяраеце, такой і вам адмераць.
39 І сказаў ім прыповесьць: ці можа сьляпы сьляпога вадзіць? ці не ўпадуць яны абодва ў роў?
40 Вучань ня вышэйшы за свайго настаўніка, але кожны дасканалы будзе, як ягоны настаўнік.
41 І чаму ты глядзіш на парушынку ў воку брата твайго, а бервяна ў сваім воку не бачыш?
42 Альбо як ты можаш сказаць брату свайму: "Браце, дазволь мне выцягнуць парушынку з вока твайго", калі сам ня бачыш бервяна ў воку тваім? Крывадушнік, вымі спачатку бервяно з вока твайго, і тады ўбачыш, як выцягнуць парушынку з вока брата твайго.
43 Бо добрае дрэва не родзіць благі плод; і дрэннае дрэва не родзіць добры плод.
44 Бо кожнае дрэва пазнаецца па сваім плодзе. Бо з цярніну не збіраюць фігі, ані з цярніны не збіраюць вінаграду.
45 Добры чалавек з добрай скарбонкі сэрца свайго выносіць дабро; а ліхі чалавек са ліхога скарбу сэрца свайго выносіць ліхое;
46 І чаму вы клічаце Мяне: Госпадзе, Госпадзе, а не робіце таго, што Я кажу?
47 Кожны, хто прыходзіць да Мяне і слухае словы Мае і выконвае іх, Я пакажу вам, да каго ён падобны.
48 Ён падобны да чалавека, які пабудаваў дом і закапаў глыбока, і паклаў падмурак на скале; і калі разлілася паводка, паток моцна хлынуў на дом той, і не мог пахіснуць яго, бо ён быў заснаваны на скале .
49 А той, хто слухае і не выконвае, падобны да чалавека, які без падмурка пабудаваў дом на зямлі; аб які паток сапраўды біў люта, і адразу ён упаў; і разбурэньне дому таго было вялікае.

РАЗДЗЕЛ 7

1. Скончыўшы ўсе словы Свае перад народам, Ён увайшоў у Капернаум.
2 А слуга аднаго сотніка, які быў яму дарагі, быў хворы і быў на сьмерці.
3 І, пачуўшы пра Ісуса, паслаў да Яго старэйшынаў Юдэйскіх, молячы Яго, каб прыйшоў і аздаравіў слугу ягонага.
4 І, падышоўшы да Ісуса, адразу прасілі Яго, кажучы, што Ён варты таго, каб зрабіць гэта.
5 Бо Ён любіць наш народ і пабудаваў нам сынагогу.
6 Тады Ісус пайшоў зь імі. І калі ён быў ужо недалёка ад дому, сотнік паслаў да яго сяброў, кажучы яму: «Пане, не турбуйся, бо я ня варты, каб ты ўвайшоў пад дах мой».
7 Таму і я не палічыў сябе вартым прыйсьці да Цябе; але скажы адно слова, і выздаравее слуга мой.
8 Бо і я чалавек падуладны, маючы пад сабою воінаў, і кажу аднаму: ідзі, і ідзе; а другому: прыйдзі, і прыходзіць; і слузе майму: зрабі гэта, і ён робіць.
9 Пачуўшы гэтае, Ісус зьдзівіўся зь яго і, павярнуўшыся, сказаў народу, які ішоў за Ім: кажу вам, ні ў Ізраілі Я не знайшоў такой веры.

10 А пасланцы, вярнуўшыся ў дом, знайшлі хворага слугу здаровым.
11 На наступны дзень ён увайшоў у горад, які называўся Наін; і многія з вучняў Яго ішлі з Ім і мноства народу.
12 Калі ж ён наблізіўся да гарадзкой брамы, вось, выносілі мёртвага, адзінага сына ў маці сваёй, а яна была ўдава, і шмат народу з гораду было зь ёю.
13 І, убачыўшы яе, Гасподзь пашкадаваў яе і сказаў ёй: ня плач.
14 І, падышоўшы, дакрануўся да нараў, а тыя, што неслі яго, спыніліся. І сказаў: малады чалавек, табе кажу: устань.
15 І той, хто памёр, сеў і пачаў гаварыць. І аддаў яго маці ягонай.
16 І ахапіў усіх страх, і славілі Бога, кажучы: вялікі прарок паўстаў сярод нас; і што Бог наведаў свой народ.
17 І разышлася гэтая чутка пра Яго па ўсёй Юдэі і па ўсёй ваколіцы.
18 І абвясьцілі яму вучні Іаана аб усім гэтым.
19 І Ян, паклікаўшы двух вучняў сваіх, паслаў іх да Ісуса спытацца: ці Ты той, што мае прыйсьці? ці мы шукаем іншага?
20 Калі людзі падышлі да Яго, сказалі: Ян Хрысьціцель паслаў нас да Цябе спытацца: ці Ты Той, Хто павінен прыйсьці? ці мы шукаем іншага?
21 І ў тую самую гадзіну Ён вылечыў многіх ад немачаў і хвароб і ад злых духаў; і многім сьляпым даў зрок.
22 Тады Ісус сказаў ім у адказ: ідзіце і раскажыце Яну, што вы бачылі і чулі; як сляпыя бачаць, кульгавыя ходзяць, пракажоныя ачышчаюцца, глухія чуюць, мёртвыя ўваскрасаюць, убогім абвяшчаецца Евангелле.
23 І шчаслівы, хто не спакусіцца праз Мяне.
24 Калі-ж пасланцы Яна адышлі, ён пачаў гаварыць народу пра Яна: што глядзець хадзілі вы ў пустыню? Чарот, які калыхаецца ветрам?
25 Але што вы хадзілі глядзець? Чалавек, апрануты ў мяккую вопратку? Вось, тыя, што пышна апранутыя і жывуць далікатна, знаходзяцца ў каралеўскіх дварах.
26 Але што вы хадзілі глядзець? Прарок? Так, кажу вам, і значна больш, чым прарок.
27 Гэта той, пра якога напісана: вось, Я пасылаю анёла Майго перад абліччам Тваім, які падрыхтуе шлях Твой перад Табою.
28 Бо кажу вам, што сярод народжаных жанчынамі няма большага прарока за Яна Хрысціцеля, але меншы ў Царстве Божым большы за яго.
29 І ўвесь народ, які слухаў яго, і мытнікі праславілі Бога, ахрысціўшыся хростам Янавым.
30 А фарысеі і законнікі адкінулі волю Божую супраць сябе, не ахрысціўшыся ад яго.
31 І сказаў Гасподзь: да чаго параўнаю людзей роду гэтага? і да чаго яны падобныя?
32 Яны падобныя да дзяцей, якія сядзяць на рынку і клічуць адно аднаго і кажуць: мы гралі вам на жалейцы, а вы не танчылі; мы аплаквалі вас, а вы не плакалі.
33 Бо прыйшоў Ян Хрысьціцель, ня еў хлеба і ня піў віна; а вы кажаце: у ім д'ябал.
34 Прыйшоў Сын Чалавечы, есьць і п'е; а вы кажаце: вось чалавек абжора і п'яніца, сябар мытнікаў і грэшнікаў!
35 Але мудрасьць апраўдваецца ўсімі дзецьмі яе.
36 І адзін з фарысеяў прасіў яго, каб ён еў з ім. І Ён увайшоў у дом фарысея і сеў за сталом.
37 І вось жанчына ў горадзе, якая была грэшніца, даведаўшыся, што Ісус сядзіць за сталом у доме фарысея, прынесла алебастравы посуд з мірам,
38 І стала ззаду каля ног Ягоных і плакала, і пачала абмываць ногі Ягоныя сьлязьмі, і выціралa іх валасамі галавы сваёй, і цалавала ногі Ягоныя, і намазвала іх мірам.
39 Убачыўшы гэта, фарысей, які запрасіў Яго, сказаў сам сабе, кажучы: Калі б Ён быў прарокам, ведаў бы, хто і якая гэта жанчына дакранаецца да Яго, бо яна грэшніца.
40 І, адказваючы, Ісус сказаў яму: Сымоне, Я маю нешта сказаць табе. І ён кажа: Настаўнік, кажы.
41 Быў адзін крэдытор, які меў двух даўжнікоў: адзін павінен быў пяцьсот дынараў, а другі пяцьдзесят.
42 І калі ім не было чым заплаціць, ён дараваў ім абодвум. Дык скажы мне, хто з іх пакахае яго больш за ўсё?
43 Сымон сказаў у адказ: думаю, што той, каму больш дараваў. Ён жа сказаў яму: справядліва ты судзіў.
44 І зьвярнуўшыся да жанчыны, сказаў Сымону: бачыш ты гэтую жанчыну? Я ўвайшоў у дом твой, і ты не даў мне вады на ногі мае, а яна абмыла ногі мае сьлязьмі і выцерла іх валасамі галавы сваёй.
45 Ты не даў мне пацалунку, але гэтая жанчына з таго часу, як я ўвайшоў, не пераставала цалаваць мне ногі.
46 Галавы Маёй алеем Ты не памазаў, а гэтая жанчына мірам памазала Мне ногі.
47 Дзеля гэтага кажу табе: даруюцца грахі яе шматлікія; бо яна многа любіла, а каму мала даруецца, той мала любіць.
48 І сказаў ёй: адпускаюцца табе грахі.
49 І тыя, што сядзелі з Ім за сталом, пачалі гаварыць самі сабе: хто гэта, што і грахі адпускае?
50 І сказаў жанчыне: вера твая ўратавала цябе; ідзі з мірам.

РАЗДЗЕЛ 8

1 І сталася пасьля таго, што Ён хадзіў па ўсіх гарадах і вёсках, абвяшчаючы і абвяшчаючы Добрую Вестку аб Валадарстве Божым; і дванаццаць былі зь Ім,
2 І некаторыя жанчыны, аздароўленыя ад злых духаў і немачаў, Марыя, называная Магдалінаю, зь якой выйшлі сем дэманаў,
3 І Ёанна, жонка Ірадавага аканома Хузы, і Сузана, і многія іншыя, якія служылі яму са сваёй маёмасьці.
4 І калі сабралася шмат народу і з усіх гарадоў прыйшлі да Яго, Ён сказаў прытчу:
5 Выйшаў сейбіт сеяць зерне сваё; і калі ён сеяў, адно ўпала пры дарозе; і патаптана было, і птушкі нябесныя зжэрлі яго.
6 А некаторыя ўпалі на камень; і як толькі ўзышло, засохла, бо не хапала вільгаці.
7 А іншыя ўпалі ў церні; і церні вырасьлі зь ім і заглушылі яго.
8 А іншае ўпала на добрую зямлю і, узышоўшы, прынесла плод стократны. І, сказаўшы гэта, усклікнуў: хто мае вушы, каб чуць, няхай слухае!

9 І спыталіся ў Яго вучні Ягоныя, кажучы: што гэта за прыповесьць?
10 І сказаў: вам дадзена ведаць таямніцы Валадарства Божага, а іншым у прытчах; каб, гледзячы, не бачылі і, слухаючы, не разумелі.
11 А прыпавесьць такая: Насеньне ёсьць слова Божае.
12 Тыя, што пры дарозе, гэта тыя, што слухаюць; потым прыходзіць д'ябал і забірае слова з сэрцаў іхніх, каб яны не паверылі і не збавіліся.
13 Яны на скале - гэта тыя, што, слухаючы, прымаюць слова з радасьцю; і тыя не маюць кораня, што вераць на некаторы час, а ў часе спакусы адпадаюць.
14 А тое, што ўпала ў церні, - гэта тыя, што, пачуўшы, адыходзяць і захлынаюцца клопатамі, і багацьцем, і асалодамі жыцьцёвымі, і не прыносяць плёну.
15 А тое, што на добрай зямлі, гэта тыя, што ў чыстым і добрым сэрцы, пачуўшы слова, захоўваюць яго і прыносяць плён у цярплівасьці.
16 Ніхто, запаліўшы сьвечку, не накрывае яе посудам і не ставіць пад ложак; але ставіць яго на сьвечніку, каб тыя, хто ўваходзіць, бачылі сьвятло.
17 Бо няма нічога таемнага, што ня стала б яўным; ні нічога схаванага, што не стане вядомым і не выйдзе на вуліцу.
18 Дык вось, глядзіце, як слухаеце: бо хто мае, таму дадзена будзе; а хто ня мае, у таго адбярэцца нават тое, што ён, здаецца, мае.
19 Тады прыйшлі да Яго маці Ягоная і браты Ягоныя, і не маглі падысьці да Яго з-за народу.
20 І сказалі Яму некаторыя, што Маці Твая і браты Твае стаяць звонку і хочуць бачыць Цябе.
21 Ён жа сказаў ім у адказ: Маці Мая і браты Мае - тыя, што слухаюць слова Божае і выконваюць яго.
22 І сталася ў адзін дзень, што Ён увайшоў у лодку з вучнямі Сваімі і сказаў ім: пераплывём на другі бераг возера. І яны кінуліся наперад.
23 Але калі яны плылі, ён заснуў; і яны напоўніліся вадой і былі ў небяспецы.
24 І, падышоўшы, разбудзілі Яго, кажучы: Настаўнік, Настаўнік! Тады ён устаў і забараніў ветру і буянню вады, і яны сціхлі, і настала цішыня.
25 І сказаў ім: дзе вера ваша? А яны, спалохаўшыся, дзівіліся і казалі адзін аднаму: што гэта за чалавек? бо Ён загадвае нават вятрам і вадзе, і яны слухаюцца Яго.
26 І прыбылі ў краіну Гадарынскую, што насупраць Галілеі.
27 І калі ён выйшаў на зямлю, сустрэў яго з горада нейкі чалавек, які доўгі час меў дэманаў і не насіўся ў адзенне, і не жыў у доме, а ў магілах.
28 Ён, убачыўшы Ісуса, закрычаў, упаў перад Ім і гучным голасам сказаў: што Табе да мяне, Ісусе, Сыне Бога Ўсявышняга? Прашу цябе, не муч мяне.
29 (Бо Ён загадаў нячыстаму духу выйсьці з чалавека. Бо шмат разоў ён захопліваў яго, і трымалі яго ў ланцугах і ў кайданах; і ён парваў путы, і д'ябал гнаў яго ў пустыню.)
30 І спытаўся ў яго Ісус, кажучы: Як цябе завуць? А ён сказаў: Легіён, бо многа дэманаў увайшло ў яго.
31 І прасілі Яго, каб не загадваў ім ісьці ў бездань.
32 А там на гары пасвіўся вялікі гурт сьвіней, і прасілі Яго, каб дазволіў ім увайсці ў іх. І ён іх цярпеў.
33 Тады дэманы выйшлі з чалавека і ўвайшлі ў сьвіней, і статак кінуўся з кручы ў возера і захлынуўся.
34. Пастухі, убачыўшы, што сталася, уцяклі і, пайшоўшы, расказалі ў горадзе і ў вёсках.
35 Тады яны выйшлі паглядзець, што сталася; і прыйшлі да Ісуса, і знайшлі чалавека, з каторага выйшлі дэманы, які сядзеў ля ног Ісуса, апрануты і ў здаровым розуме; і спалохаліся.
36 Тыя ж, што бачылі, расказалі ім, чым быў аздароўлены апанаваны дэманамі.
37. Тады прасіў Яго ўвесь натоўп Гадарынскай краіны, каб адышоў ад іх; бо яны былі ахоплены вялікім страхам; і ён увайшоў у карабель і вярнуўся назад.
38 Чалавек, з каторага выйшлі д'яблы, прасіў яго быць з ім; але Езус адпусціў яго, кажучы:
39 Вярніся ў дом твой і раскажы, што Бог учыніў табе. І ён пайшоў і абвяшчаў па ўсім горадзе, што ўчыніў яму Ісус.
40 І сталася, што, калі Ісус вярнуўся, народ з радасьцю прыняў Яго, бо ўсе чакалі Яго.
41 І вось, прыйшоў чалавек, імем Яір, які быў начальнікам сынагогі, і, упаўшы да ног Ісуса, прасіў Яго, каб увайшоў у дом ягоны.
42 Бо была ў яго адна адзіная дачка, гадоў каля дванаццаці, і яна ляжала пры смерці. Але калі ён ішоў, народ ціснуў яго.
43 І жанчына, якая дванаццаць гадоў мела крывацёк, і патраціла на лекараў усё сваё жыцьцё, і ні ад каго ня магла вылечыцца,
44. Падышоўшы ззаду, дакрануўся да краю вопраткі Ягонай, і адразу спынілася крывацёк.
45 І сказаў Ісус: хто дакрануўся да Мяне? Калі ўсе адракліся, Пётр і тыя, што былі з ім, сказалі: Настаўнік, натоўп ціснуцца да Цябе і цісне Цябе, а Ты кажаш: хто дакрануўся да Мяне?
46 І сказаў Ісус: нехта дакрануўся да Мяне, бо Я бачу, што моц выйшла зь Мяне.
47 Жанчына, убачыўшы, што яна не схавалася, падышла, дрыжучы, і, упаўшы перад ім, расказала яму перад усім народам, чаму дакранулася да яго і як адразу ацалілася.
48 І сказаў ёй: супакойся, дачка, вера твая выратавала цябе; ідзі з мірам.
49 Калі ён яшчэ гаварыў, прыходзіць нехта з дому начальніка сінагогі і кажа яму: дачка твая памерла; бяда не Майстар.
50 Але Ісус, пачуўшы гэта, сказаў яму ў адказ: ня бойся, толькі вер, і яна выздаравее.
51 І, увайшоўшы ў дом, не дазволіў нікому ўвайсьці, апрача Пятра, і Якуба, і Яна, і бацькі і маці дзяўчыны.
52 І ўсе плакалі і аплаквалі яе; але Ён сказаў: ня плачце; яна не памерла, але спіць.
53 І сьмяяліся зь яго, ведаючы, што яна памерла.
54 І, выгнаўшы ўсіх, узяў яе за руку і ўсклікнуў, кажучы: « Служанка, устань».
55 І вярнуўся дух яе, і яна адразу ўстала; і Ён загадаў даць ёй есьці.
56 Бацькі яе зьдзівіліся, але Ён загадаў ім, каб нікому не казалі пра тое, што сталася.

РАЗДЗЕЛ 9

1 Тады Ён склікаў дванаццаць вучняў Сваіх і даў ім
моц і ўладу над усімі дэманамі і лекаваць ад хвароб.
2 І паслаў іх абвяшчаць Валадарства Божае і
аздараўляць хворых.
3 І сказаў ім: нічога не бярыце ў дарогу: ні кія, ні торбы,
ні хлеба, ні грошай; ні два паліто за штуку.
4 І ў які дом увойдзеце, там заставайцеся і адтуль
выходзьце.
5 А калі хто не прыме вас, то, выходзячы з горада таго,
абтрасіце пыл з ног вашых на сведчанне супраць іх.
6 І, выйшаўшы, хадзілі па гарадах, абвяшчаючы
Евангелле і аздараўляючы ўсюды.
7 Ірад тэтрарх пачуў пра ўсё, што рабіў ён, і
зьбянтэжыўся, бо некаторыя казалі, што Ян уваскрос зь
мёртвых;
8 А некаторыя, што зьявіўся Ільля; а з іншых, што адзін
са старажытных прарокаў уваскрос.
9 І сказаў Ірад: Іаану я адсек галаву, а хто гэта, пра
якога я чую такое? І ён хацеў бачыць яго.
10 Апосталы, вярнуўшыся, расказалі яму ўсё, што
зрабілі. І ён, узяўшы іх, адышоў асобна ў пустыннае
месца, якое належала гораду, які называўся Віфсаіда.
11 І людзі, даведаўшыся, пайшлі за Ім;
12 І калі дзень пачаў хіліцца, тады прыйшлі дванаццаць
і сказалі яму: адпусьці людзей, каб яны пайшлі ў
навакольныя гарады і вёскі, начавалі і здабылі ежы;
пустыннае месца.
13 Але Ён сказаў ім: вы дайце ім есьці. А яны сказалі:
ня маем больш, апрача пяці хлябоў і дзьвюх рыб;
толькі мы павінны пайсці і купіць мяса для ўсяго гэтага
народа.
14 Бо іх было каля пяці тысяч чалавек. І сказаў вучням
Сваім: пасадзіце іх па пяцьдзесят групай.
15 І зрабілі так і пасадзілі ўсіх.
16 Потым, узяўшы пяць хлябоў і дзьве рыбіны,
зірнуўшы на неба, дабраславіў, паламаў і даў вучням,
каб раздалі народу.
17 І елі яны, і насыціліся ўсе;
18 І сталася, калі Ён адзін маліўся, былі з Ім вучні
Ягоныя, і Ён спытаўся ў іх, кажучы: за каго Мяне
лічыць народ?
19 Яны ў адказ сказалі: Ян Хрысьціцель; а некаторыя
кажуць: Ільля; а іншыя кажуць, што адзін са старых
прарокаў уваскрос.
20 Ён сказаў ім: а вы за каго Мяне лічыце? Пётр,
адказваючы, сказаў: Хрыстос Божы.
21 І строга наказаў ім, каб нікому гэтага не казалі;
22 кажучы: Сыну Чалавечаму належыць шмат
выцярпець, і быць адкінутым старэйшынамі, і
першасвятарамі, і кніжнікамі, і быць забітым, і на трэці
дзень уваскрэснуць.
23 І сказаў ім усім: калі хто хоча ісьці за Мною, няхай
адрачэцца ад сябе, і штодня бярэ крыж свой і ідзе за
Мною.
24 Бо хто хоча жыцьцё сваё ўратаваць, той загубіць яго;
а хто загубіць жыцьцё сваё дзеля Мяне, той захавае яго.
25 Бо якая карысць чалавеку, калі ён здабудзе ўвесь
свет, а сябе загубіць або будзе адкінуты?
26 Бо хто пасаромеецца Мяне і слоў Маіх, таго
пасаромеецца Сын Чалавечы, калі прыйдзе ў славе
Сваёй і Айца Свайго і сьвятых анёлаў.
27 Але праўду кажу вам: ёсьць некаторыя з тых, што
стаяць тут, якія ня спазнаюць сьмерці, пакуль ня
ўбачаць Валадарства Божага.
28 І сталася каля васьмі дзён пасля гэтых слоў, Ён,
узяўшы Пятра, Яна і Якуба, узышоў на гару памаліцца.
29 І калі ён маліўся, зьмяніўся выгляд аблічча ягонага, і
адзеньне ягонае стала белым і бліскучым.
30 І вось, размаўлялі зь Ім два чалавекі, якія былі
Майсей і Ільля.
31 Які зьявіўся ў славе і абвясьціў пра сьмерць Ягоную,
якую меў зьдзейсьніць у Ерусаліме.
32 А Пётр і тыя, што былі з ім, былі цяжкімі ад сну і,
прачнуўшыся, убачылі славу Ягоную і двух мужоў,
якія стаялі з Ім.
33 І сталася, калі яны адыходзілі ад Яго, Пётр сказаў
Езусу: Настаўнік, добра нам тут быць, і зробім тры
палаткі; адзін табе, і адзін Майсею, і адзін Ільлі; ня
ведаючы, што ён сказаў.
34 Калі ён гэта гаварыў, надышла хмара і ахінула іх, і
яны спалохаліся, увайшоўшы ў воблака.
35 І быў голас з воблака, які казаў: Гэта Сын Мой
умілаваны; Яго слухайце.
36 І калі голас мінуў, Езус застаўся адзін. І яны
замоўчвалі гэта, і нікому ў тыя дні не расказвалі нічога
з таго, што бачылі.
37 І сталася, што на наступны дзень, калі яны сышлі з
гары, сустрэла Яго мноства людзей.
38 І вось, чалавек з грамады закрычаў, кажучы:
Настаўнік, прашу Цябе, паглядзі на сына майго, бо ён у
мяне адзіны.
39 І вось, дух бярэ яго, і ён раптам крычыць; і раздзірае
яго, што ён зноў пеніцца, і сінякі яго ледзь адыходзяць
ад яго.
40 І я прасіў вучняў Тваіх выгнаць яго; і не змаглі.
41 Ісус жа сказаў у адказ: о род няверны і распусны!
дакуль буду з вамі і цярпець вас? Прывядзі сюды
свайго сына.
42 І калі ён яшчэ падыходзіў, д'ябал кінуў яго ўніз і
разарваў яго. І Ісус забараніў нячыстаму духу, і
аздаравіў дзіця, і вярнуў яго бацьку ягонаму.
43 І ўсе дзівіліся магутнасьці Божай. Але калі ўсе
дзівіліся з усяго, што рабіў Езус, Ён сказаў сваім
вучням:
44 Няхай словы гэтыя ўнясуць у вушы вашыя, бо Сын
Чалавечы будзе аддадзены ў рукі чалавечыя.
45 Але яны не зразумелі гэтага слова, і яно было
схавана ад іх, так што яны не зразумелі яго, і яны
баяліся спытацца ў Яго аб гэтым слове.
46 Тады ўзьнялася паміж імі спрэчка, хто зь іх большы.
47 Ісус жа, зразумеўшы думку сэрца іхняга, узяў дзіця і
паставіў яго каля сябе,
48 І сказаў ім: хто прыме гэтае дзіця ў імя Маё, Мяне
прыме, а хто Мяне прыме, той прыме Таго, Хто паслаў
Мяне;
49 І адказваючы Ян, сказаў: Настаўнік! і мы забаранілі
яму, бо ён не ідзе з намі.
50 Ісус сказаў яму: не забараняйце яму, бо хто не
супраць нас, той за нас.

51 І сталася, калі настаў час узняцця яго, ён цвёрда накіраваўся ісці ў Ерусалім,
52 І паслаў паслоў перад абліччам сваім, і яны пайшлі і ўвайшлі ў селішча Самаранскае, каб падрыхтаваць для яго.
53 І не прынялі яго, бо выгляд ягоны быў, быццам ён хацеў ісьці ў Ерусалім.
54 Убачыўшы гэта, вучні Ягоныя Якуб і Ян сказалі: Госпадзе, хочаш, каб мы загадалі агню сысьці зь неба і зьнішчыць іх, як і Ільля?
55 Але Ён, абярнуўшыся, забараніў ім і сказаў: ня ведаеце, якога вы духу.
56 Бо Сын Чалавечы прыйшоў не губіць душы чалавечыя, але ратаваць іх. І пайшлі яны ў другую вёску.
57 І сталася, калі яны ішлі ў дарозе, адзін чалавек сказаў Яму: Госпадзе, я пайду за Табою, куды б Ты ні пайшоў.
58 І сказаў яму Ісус: лісы маюць норы, і птушкі нябесныя - гнёзды; а Сын Чалавечы не мае дзе галаву прыхіліць.
59 І сказаў другому: ідзі за Мною. Але ён сказаў: Пане, дазволь мне спачатку пайсці пахаваць бацьку майго.
60 Ісус сказаў яму: пакінь мёртвым хаваць сваіх мёртвых, а ты ідзі і абвяшчай Валадарства Божае.
61 І другі таксама сказаў: Пане, я пайду за Табою; але дазвольце мне спачатку пайсці развітацца з імі, якія знаходзяцца дома ў маім доме.
62 І сказаў яму Ісус: ніхто, узлажыўшы руку сваю на плуг і азіраючыся назад, не прыдатны для Царства Божага.

РАЗДЗЕЛ 10

1 Пасьля гэтага прызначыў Гасподзь таксама іншых семдзесят і паслаў іх па двое перад абліччам сваім у кожны горад і месца, куды Сам хацеў прыйсьці.
2 Таму Ён сказаў ім: Жніво сапраўды вялікае, але работнікаў мала; дык прасіце Гаспадара жніва, каб Ён выслаў работнікаў на жніво сваё.
3 Ідзіце; вось, Я пасылаю вас, як ягнят сярод ваўкоў.
4 Не насеце ні кашалька, ні торбы, ні абутку, і нікога на дарозе не вітайце.
5 І ў які дом увойдзеце, перш кажэце: мір дому гэтаму!
6 І калі будзе там сын міру, спачыне на ім мір ваш; калі ж не, вернецца да вас.
7 І заставайцеся ў тым самым доме, ежце і піце, што ў іх ёсць, бо працаўнік варты платы сваёй. Не хадзі з хаты ў хату.
8 І калі ў які горад прыйдзеце і прымуць вас, ежце, што пададуць вам;
9 І аздараўляйце хворых, якія ў ім, і кажыце ім: наблізілася да вас Валадарства Божае.
10 Але ў які горад вы ўвойдзеце, і вас не прымуць, выйдзіце на яго вуліцы і скажэце:
11 Нават пыл горада вашага, які прыліп да нас, мы абціраем з вас;
12 Але кажу вам, што Садоме ў той дзень будзе лягчэй, чым гораду таму.
13 Гора табе, Харазіне! гора табе, Бэтсаіда! бо калі б у Тыры і Сідоне ўчыніліся цуды, якія ўчыніліся ў вас, дык яны даўно пакаяліся, седзячы ў зрэбе і попеле.
14 Але Тыру і Сідону лягчэй будзе на судзе, чым вам.
15 І ты, Капэрнаум, што да нябёсаў узьняўся, да пекла будзеш скінуты.
16 Хто слухае вас, Мяне слухае; і хто пагарджае вамі, пагарджае Мною; і хто пагарджае Мною, пагарджае Тым, Хто паслаў Мяне.
17 І вярнуліся семдзесят з радасьцю, кажучы: Госпадзе, і дэманы корацца нам праз імя Тваё.
18 І сказаў ім: Я бачыў сатану, як маланка, што зваліўся з неба.
19 Вось, Я даю вам уладу наступаць на зьмей і скарпіёнаў і на ўсю сілу ворага, і нішто не пашкодзіць вам.
20 Аднак не цешцеся з гэтага, што духі вам пакорлівыя; але радуйцеся, бо імёны вашыя напісаны на нябёсах.
21 У тую гадзіну ўзрадаваўся ў духу Ісус і сказаў: Дзякую Цябе, Ойча, Госпадзе неба і зямлі, што Ты ўтаіў гэта ад мудрых і разумных і адкрыў немаўлятам; бо так здалося тваім вачам.
22 Усё перададзена Мне Айцом Маім, і ніхто не ведае, хто ёсць Сын, апрача Айца; і хто Айцец, як ня Сын і той, каму Сын адкрые.
23 І, зьвярнуўшыся да вучняў Сваіх, сказаў асобна: шчасьлівыя вочы, якія бачаць тое, што вы бачыце!
24 Бо кажу вам, што многія прарокі і каралі жадалі бачыць тое, што вы бачыце, і не бачылі; і чуць тое, што вы чуеце, але ня чулі.
25 І вось, нейкі законьнік устаў і, спакушаючы Яго, сказаў: Настаўнік, што мне рабіць, каб атрымаць жыцьцё вечнае?
26 Ён сказаў яму: што напісана ў законе? як ты чытаеш?
27 Ён жа сказаў у адказ: палюбі Госпада Бога твайго ўсім сэрцам тваім, і ўсёю душою тваёю, і ўсёю моцаю тваёю, і ўсім розумам тваім; і блізкага твайго, як самога сябе.
28 Ён жа сказаў яму: правільна ты адказаў; так рабі і будзеш жыць.
29 Але той, жадаючы апраўдацца, сказаў Ісусу: а хто мой бліжні?
30 І адказваючы Ісус сказаў: адзін чалавек ішоў зь Ерусаліму ў Ерыхон і трапіў да разбойнікаў, якія зьнялі зь яго вопратку і паранілі яго і пайшлі, пакінуўшы яго паўжывога.
31 І выпадкова адзін сьвятар спускаўся той дарогай і, убачыўшы яго, прайшоў міма.
32 Таксама і лявіт, калі быў на тым месцы, падышоў і, убачыўшы яго, прайшоў міма.
33 А нейкі самаранін, ідучы, прыйшоў да яго і, убачыўшы яго, пашкадаваў яго,
34 І пайшоў да яго, і перавязаў яму раны, паліўшы алеем і віном, і пасадзіў яго на свайго быдла, і прывёў яго ў гасьціницу, і паклапаціўся пра яго.
35 А на другі дзень, ад'язджаючы, дастаў два дынары і даў гаспадару і сказаў яму: беражы яго; а што болей патраціш, заплачу табе, калі вярнуся.
36 Як ты думаеш, хто з гэтых трох быў бліжнім таму, хто трапіў да разбойнікаў?
37 Ён жа сказаў: той, хто зьмілаваўся над ім. Тады Ісус сказаў яму: ідзі і ты рабі таксама.
38 І сталася, калі яны ішлі, Ён увайшоў у адно сяло, і адна жанчына, на імя Марта, прыняла Яго ў свой дом.

39 У яе была сястра, якую звалі Марыя, і яна сядзела каля ног Езуса і слухала слова Ягонае.
40 Але Марта была занята вялікай паслугай і, падышоўшы да Яго, сказала: Пане, няўжо Табе ўсё роўна, што сястра мая пакінула мяне адну служыць? таму загадай ёй, каб яна дапамагла мне.
41 Ісус сказаў ёй у адказ: Марта, Марта!
42 Але адно трэба: і Марыя выбрала добрую частку, якая не адымецца ў яе.

РАЗДЗЕЛ 11

1 І сталася, калі Ён маліўся ў адным месцы, калі перастаў, адзін з вучняў Ягоных сказаў Яму: Госпадзе, навучы нас маліцца, як і Ян навучыў сваіх вучняў.
2 І сказаў ім: калі моліцеся, кажэце: Ойча наш, каторы ёсць у нябёсах, хай свяціцца імя Тваё! Прыйдзі Валадарства Тваё. Хай будзе воля Твая, як на небе, так і на зямлі.
3 Хлеб наш надзённы давай нам кожны дзень.
4 і даруй нам грахі нашыя; бо і мы даруем кожнаму даўжніку перад намі. І не ўвядзі нас у спакусу; але збаў нас ад злога.
5 І сказаў ім: хто з вас, маючы прыяцеля, пойдзе да яго апоўначы і скажа яму: дружа, пазыч мне тры хлябы;
6 Бо прыйшоў да мяне сябар мой у дарозе, і мне няма чаго паказаць яму?
7 А той знутры скажа ў адказ: не турбуй мяне; дзьверы ўжо зачыненыя, і дзеці мае са мною ў ложку; Я не магу ўстаць і аддаць табе.
8 Кажу вам: хоць ён і не ўстане і не дасць яму, бо ён сябар яму, але з-за настойлівасці яго ўстане і дасць яму, колькі яму трэба.
9 І Я кажу вам: прасіце, і будзе вам дадзена; шукайце і знойдзеце; стукайцеся, і адчыняць вам.
10 Бо кожны, хто просіць, атрымлівае; і той, хто шукае, знаходзіць; і таму, хто стукаецца, адчыняць.
11 Калі сын папросіць хлеба ў каго з вас, бацькі, ці дасць яму камень? ці, калі папросіць рыбы, дасць яму зьмяю замест рыбы?
12 Ці, калі папросіць яйка, паднясе яму скарпіёна?
13 Дык вось, калі вы, будучы злымі, умееце дары добрыя даваць дзецям сваім, тым больш Айцец Нябесны дасьць Духа Сьвятога тым, хто просіць у Яго?
14 І выганяў д'ябла, а той быў нямы. І сталася, калі д'ябал выйшаў, нямы загаварыў; і дзівіліся людзі.
15 Але некаторыя з іх казалі: Ён выганяе дэманаў сілай Вэльзэвула, правадыра дэманаў.
16 А іншыя, спакушаючы Яго, шукалі ў Яго знаку з неба.
17 Але Ён, ведаючы думкі іхнія, сказаў ім: Усякае царства, якое разьдзялілася само ў сабе, спустошыцца; і дом, падзелены на дом, упадзе.
18 Калі і сатана раздзяліўся сам у сабе, як устоіць царства яго? бо вы кажаце, што Я праз Вэльзэвула выганяю дэманаў.
19 І калі Я сілаю Вэльзэвула выганяю дэманаў, то сыны вашыя кім выганяюць іх? таму яны будуць вашымі суддзямі.
20 Але калі Я пальцам Божым выганяю дэманаў, дык прыйшло да вас Валадарства Божае.
21 Калі моцны чалавек узброены ахоўвае свой палац, яго маёмасць у міры.
22 Але калі мацнейшы за яго напаткае яго і пераможа яго, ён забярэ ў яго ўсю зброю ягоную, на якую ён спадзяваўся, і падзяліць здабычу ягоную.
23 Хто не са Мною, той супраць Мяне, і хто не са Мною збірае, той раскідвае.
24 Калі нячысты дух выйдзе з чалавека, то ходзіць па бязводных мясцінах, шукаючы спакою; і, не знайшоўшы, кажа: вярнуся ў дом мой, адкуль выйшаў.
25 І, прыйшоўшы, знаходзіць яго вымеценым і ўпрыгожаным.
26 Тады ён ідзе і бярэ да сябе сем іншых духаў, горшых за сябе; і яны ўваходзяць і жывуць там, і апошняе чалавеку таму горш за першае.
27 І сталася, калі ён гаварыў гэта, адна жанчына з грамады падняла голас свой і сказала яму: шчасьлівае ўлоньне, якое насіла цябе, і грудзі, якія ты смактаў.
28 Але ён сказаў: так, шчасьлівыя тыя, што слухаюць слова Божае і захоўваюць яго.
29 І калі натоўп сабраўся разам, Ён пачаў казаць: гэта пакаленьне ліхае, яно шукае знаку; і не будзе дадзена яму азнака, акрамя азнакі Ёны прарока.
30 Бо як Ёна быў знакам для Нінівіцянаў, так будзе і Сын Чалавечы для гэтага роду.
31 Царыца поўдня паўстане на судзе з людзьмі роду гэтага і асудзіць іх, бо яна прыйшла з краю зямлі паслухаць мудрасьці Саламона; і вось, тут большы за Саламона.
32 Нінэвіцяне паўстануць на судзе з родам гэтым і асудзяць яго, бо яны пакаяліся праз пропаведзь Ёніны; і вось, тут большы за Ёну.
33 Ніхто, запаліўшы сьвечку, ня ставіць яе ў патаемным месцы, ані пад пасудзінай, але на сьвечніку, каб тыя, хто ўваходзіць, бачылі сьвятло.
34 Сьвятлом для цела ёсьць вока; таму, калі вока тваё чыстае, дык і ўсё цела тваё сьветлае; а калі вока тваё злое, дык і цела тваё цёмнае.
35 Дык сьцеражыся, каб сьвятло, якое ў табе, ня было цемрай.
36 Дык вось, калі ўсё цела тваё будзе сьветлае і ня мае ніводнай цёмнай часткі, дык усё будзе сьветлае, як сьветла сьветлае.
37 І калі Ён гаварыў гэта, адзін фарысэй прасіў Яго паабедаць з ім; і Ён, увайшоўшы, сеў.
38 Убачыўшы гэта, фарысэй здзівіўся, што Ён не памыўся перад абедам.
39 І сказаў яму Гасподзь: цяпер вы, фарысеі, ачышчаеце звонку кубак і місу; а нутро вашае поўнае драпежнасьці і ліхадзейства.
40 Неразумныя! ці не той, хто стварыў звонку, не стварыў і ўнутранага?
41 Але лепш давайце міласьціну з таго, што маеце; і вось, усё для вас чыстае.
42 Але гора вам, фарысэі! бо вы даяце дзесяціну з мяты, руты і ўсялякай травы, а правасуддзе і любоў Божую грэбуеце; гэта трэба было рабіць і таго не пакідаць.
43 Гора вам, фарысеі! бо вы любіце першыя сядзенні ў сінагогах і прывітанні на рынках.
44 Гора вам, кніжнікі і фарысэі, крывадушнікі! бо вы як магілы, якія не відаць, і людзі, якія ходзяць па іх, не ведаюць пра гэта.

45 Тады адзін з законнікаў сказаў Яму ў адказ: Настаўнік!
46 І сказаў: Гора і вам, законнікі! бо вы ўскладаеце на людзей цяжары цяжкія, а самі ні адным пальцам не дакранаецеся да іх.
47 Гора вам! бо вы будуеце магілы прарокам, а бацькі вашыя забілі іх.
48 Сапраўды, вы сьведчыце, што дапускаеце ўчынкі бацькоў вашых, бо яны забілі іх, а вы будуеце ім магілы.
49 Таму і мудрасьць Божая сказала: Я пашлю да іх прарокаў і апосталаў, і некаторых зь іх заб'юць і перасьледуюць;
50 каб кроў усіх прарокаў, пралітая ад стварэньня сьвету, патрабавалася ад роду гэтага;
51 Ад крыві Авеля да крыві Захарыі, які загінуў паміж ахвярнікам і храмам; праўду кажу вам, што гэта будзе спагнана з гэтага роду.
52 Гора вам, законнікі! бо вы ўзялі ключ пазнання: самі вы не ўвайшлі, і тым, што ўваходзілі, перашкодзілі.
53 І калі Ён казаў ім гэтае, кніжнікі і фарысэі пачалі моцна дамагаць Яго і падштурхоўваць да шмат чаго.
54. падпільноўваюць яго і шукаюць што-небудзь злавіць з вуснаў ягоных, каб абвінаваціць яго.

РАЗДЗЕЛ 12

1 Тым часам, калі сабралася незлічонае мноства людзей, так што яны тапталі адзін аднаго, Ён перш за ўсё пачаў гаварыць сваім вучням: Сцеражыцеся закваскі фарысэйскай, якая ёсць крывадушнасць.
2 Бо няма нічога закрытага, што б не выявілася; ні схаваны, што не будзе вядома.
3 Таму ўсё, што вы казалі ў цемры, будзе пачута на сьвятле; і тое, што вы казалі на вуха ў каморах, будзе абвешчана на дахах.
4 А Я кажу вам, сябрам Маім: ня бойцеся тых, што забіваюць цела і пасьля гэтага больш нічога ня могуць зрабіць.
5 Але папярэджу вас, каго баяцца: бойцеся таго, хто, забіўшы, мае ўладу ўкінуць у пекла; так, кажу вам: бойцеся Яго.
6 Ці не пяць вераб'ёў прадаюцца за два грошы, і ні адзін з іх не забыты перад Богам?
7 Але ў вас і валасы на галаве ўсе палічаны. Дык ня бойцеся: вы даражэйшыя за многіх вераб'ёў.
8 Кажу ж вам: кожнага, хто вызнае Мяне перад людзьмі, таго вызнае і Сын Чалавечы перад анёламі Божымі.
9 А хто адрачэцца ад Мяне перад людзьмі, ад таго адракуцца перад анёламі Божымі.
10 І калі хто скажа слова на Сына Чалавечага, яму будзе даравана;
11 І калі прывядуць вас у сінагогі, і да начальнікаў, і да ўладаў, не турбуйцеся, як і што вам адказаць, або што сказаць.
12 Бо Дух Сьвяты навучыць вас у тую ж гадзіну, што вы павінны гаварыць.
13 І сказаў яму адзін з грамады: Настаўнік, скажы брату майму, каб ён падзяліў са мною спадчыну.
14 І сказаў яму: Чалавек, хто паставіў Мяне судзьдзёй або дзельнікам над вамі?
15 І сказаў ім: Глядзеце і сцеражыцеся прагнасці, бо жыццё чалавека не залежыць ад багацця маёмасці.
16 І расказаў ім прыповесьць, кажучы: у аднаго багатага чалавека добра ўрадзіла зямля;
17 І ён думаў у сабе, кажучы: што мне рабіць, бо ня маю куды сабраць плады мае?
18 І сказаў ён: вось што зраблю: разбуру сьвірны мае і пабудую большыя; і туды пакладу ўсе плады мае і маёмасць маю.
19 І скажу душы маёй: душа! супакойся, еш, пі і весяліся.
20 Але Бог сказаў яму: неразумны! гэтай ноччу забяруць душу тваю ў цябе;
21 Так бывае з тым, хто зьбірае скарбы для сябе, а не ў Бога багацее.
22 І сказаў вучням Сваім: таму і кажу вам: не турбуйцеся пра душу вашу, што вам есьці; ні для цела, у што вы апранецеся.
23 Жыццё большае за ежу, і цела большае за вопратку.
24 Паглядзіце на крумкачоў: яны ні сеюць, ні жнуць; якія не маюць ні кладоўкі, ні хлява; і Бог корміць іх: чым жа вы лепшыя за птушак?
25 А хто з вас, клапоцячыся, можа дадаць да росту свайго хоць адзін локаць?
26 Дык калі вы не можаце зрабіць найменшае, чаму вы клапоціцеся пра астатняе?
27 Паглядзіце на лілеі, як яны растуць: не працуюць, не прадуць; але я кажу вам, што Саламон ва ўсёй славе сваёй не апранаўся так, як адна з іх.
28 Дык калі траву, якая сёньня ў полі, а заўтра будзе кінутая ў печ, Бог так апранае, наколькі больш Ён апране вас, малаверныя?
29 І не шукайце, што вам есьці і што вам піць, і не сумнявайцеся.
30 Бо ўсяго гэтага шукаюць народы свету, і Айцец ваш ведае, што вы маеце патрэбу ў гэтым.
31 Але лепш шукайце Валадарства Божага; і ўсё гэта дадасца вам.
32 Ня бойся, малы статак; бо Айцу вашаму ўпадабала даць вам Валадарства.
33 Прадавайце маёмасьць сваю і давайце міласьціну; забяспечце сабе мяхі, якія не састарваюцца, скарб на нябёсах, які не прападае, дзе злодзей не набліжаецца і моль не нішчыць.
34 Бо дзе скарб твой, там будзе і сэрца тваё.
35 Хай будуць сьцёгны вашыя аперазаныя і сьветачы гараць;
36 А вы падобныя да людзей, якія чакаюць гаспадара свайго, калі ён вернецца з вяселля; каб, як прыйдзе і пастукае, адразу адчынілі яму.
37 Дабрашчасныя тыя слугі, каторых гаспадар, прыйшоўшы, застане чуючымі: праўду кажу вам, што ён падперажацца і пасадзіць іх за сталом, і, выйдучы, будзе служыць ім.
38 І калі ён прыйдзе ў другую варту або ў трэцюю варту і знойдзе іх такімі, шчасьлівыя слугі тыя.
39 І гэта ведайце, што калі б ведаў гаспадар дому, у якую гадзіну прыйдзе злодзей, то чуваў бы і не дазволіў бы падкапаць дом свой.
40 Дык будзьце ж і вы гатовымі, бо Сын Чалавечы прыйдзе ў час, калі вы не думаеце.

41 Тады Пётр сказаў Яму: Пане, ці да нас гаворыш гэтую прытчу, ці да ўсіх?
42 І сказаў Гасподзь: хто ж той верны і мудры гаспадар, якога гаспадар паставіць над сваімі дамачадцамі, каб даваць ім у свой час частку ежы?
43 Шчасьлівы той слуга, якога гаспадар, прыйшоўшы, застане, што робіць так.
44 Праўду кажу вам, што паставіць яго над усім, што мае.
45 Але калі той слуга скажа ў сэрцы сваім: гаспадар мой марудзіць з прыходам, і пачне біць слуг і дзяўчат, і есці, і піць, і напівацца;
46 Прыйдзе гаспадар таго слугі ў дзень, калі ён не чакае яго, і ў гадзіну, калі ён ня ведае, і разьсячэ яго, і прызначыць яму долю зь няверным.
47 А той слуга, які ведаў волю гаспадара свайго і не падрыхтаваўся і не зрабіў паводле волі ягонай, будзе шмат пабіты.
48 А хто не ведаў і ўчыніў вартыя пакарання, будзе мала пабіты. Бо таму, каму многа дадзена, з таго шмат і спаганяецца, а каму многа даручана, з таго большага будуць патрабаваць.
49 Я прыйшоў паслаць агонь на зямлю; а што я буду, калі ўжо разгарэлася?
50 Але я маю хрышчэньнем хрысьціцца; і як жа мне цяжка, пакуль гэта не здзейсніцца!
51 Няўжо вы думаеце, што Я прыйшоў даць мір зямлі? Я кажу вам, не; а хутчэй падзел:
52 Бо ад гэтага часу пяцёра будуць у адным доме падзеленыя, трое супраць двух і двое супраць трох.
53 Бацька супраць сына, і сын супраць бацькі; маці супраць дачкі, і дачка супраць маці; свякроў супраць нявесткі сваёй, і нявестка супраць свякрові сваёй.
54 І сказаў Ён таксама народу: калі вы ўбачыце хмару, якая падымаецца з захаду, адразу кажаце: будзе дождж; і так яно і ёсць.
55 І калі вы бачыце паўднёвы вецер, кажаце: будзе спёка; і гэта збываецца.
56 Крывадушнікі, аблічча неба і зямлі вы пазнаеце; але як вы не пазнаеце гэтага часу?
57 Так, і чаму нават самі па сабе не судзіце, што справядліва?
58 Калі ты пойдзеш з праціўнікам тваім да суддзі, па дарозе пастарайся выбавіць сябе ад яго; каб ён не адвёў цябе да судзьдзі, а судзьдзя не аддаў цябе слузе, а слуга не кінуў цябе ў вязьніцу.
59 Кажу табе: ня выйдзеш адтуль, пакуль не аддасі апошняй лепты.

РАЗДЗЕЛ 13

1 У той час прысутнічалі некаторыя, якія расказалі Яму пра Галілеян, кроў якіх Пілат змяшаў з іх ахвярамі.
2 Ісус сказаў ім у адказ: вы думаеце, што гэтыя Галілеяне былі грэшнікамі больш за ўсіх Галілеян, таму што так пацярпелі?
3 Кажу вам: не, але, калі не пакаецеся, усе гэтак жа загінеце.
4 Або тыя васямнаццаць, на якіх упала вежа ў Сілааме і забіла іх, вы думаеце, што яны былі грэшнікамі больш за ўсіх людзей, якія жылі ў Ерусаліме?
5 Кажу вам: не, але, калі не пакаецеся, усе гэтак жа загінеце.
6 Сказаў і гэтую прытчу; Адзін чалавек меў у вінаградніку сваім пасаджанае смакоўніцу; і ён, прыйшоўшы, шукаў на ім плоду і не знайшоў.
7 Тады ён сказаў вінаградару свайго вінаградніка: вось, я ўжо тры гады прыходжу шукаць плоду на гэтай смакоўніцы і не знаходжу; навошта зямлю таўчэ?
8 Ён жа сказаў яму ў адказ: Пане, пакінь яго і на гэты год, пакуль я абкапаю яго і абкапаю гноем.
9 І калі яно прынясе плод, то добра; а калі не, то потым ссячы яго.
10 І навучаў у адной з сінагог у суботу.
11 І вось, была жанчына, якая васемнаццаць гадоў мела духа немачы, і была скурчана, і ніяк не магла падняцца.
12 Ісус, убачыўшы яе, паклікаў яе і сказаў ёй: жанчына, ты вызваленая ад немачы тваёй.
13 І ўсклаў на яе рукі, і яна адразу выпрасталася і стала славіць Бога.
14 І адказаў начальнік сінагогі з абурэннем за тое, што Езус аздаравіў у суботу, і сказаў народу: ёсць шэсць дзён, у якія трэба працаваць; суботні дзень.
15 Тады Гасподзь сказаў яму ў адказ: Крывадушнік!
16 І гэтую жанчыну, дачку Абрагама, якую сатана зьвязаў вось ужо васемнаццаць гадоў, ці ня трэба было вызваліць ад путаў гэтых у дзень суботні?
17 І калі ён сказаў гэта, усе яго праціўнікі былі засаромленыя, і ўвесь народ узрадаваўся з усіх слаўных дзеяў, якія ён зрабіў.
18 Тады Ён сказаў: да чаго падобна Царства Божае? і да чаго мне прыпадабняцца?
19 Яно падобна да гарчычнага зерня, якое чалавек узяў і кінуў у садзе сваім; і яно вырасла, і вырасла ў вялікае дрэва; і птушкі нябесныя сяліліся на галінах яго.
20 І зноў сказаў: да чаго параўнаю Валадарства Божае?
21 Гэта падобна да закваскі, якую жанчына ўзяла і паклала ў тры меры мукі, пакуль усё не ўкісне.
22 І праходзіў Ён праз гарады і вёскі, навучаючы і ідучы ў Ерусалім.
23 Тады нехта сказаў Яму: Госпадзе, ці мала тых, што збаўляюцца? І сказаў ім:
24 Імкнецеся ўвайсьці цеснымі варотамі; бо, кажу вам, многія будуць шукаць увайсьці і ня змогуць.
25 Калі гаспадар дому ўстане і зачыніць дзьверы, і вы, стоячы знадворку, пачнеце стукаць у дзьверы і казаць: Госпадзе, Госпадзе, адчыні нам! і ён скажа вам у адказ: ня ведаю вас, адкуль вы;
26 Тады пачнеце казаць: мы елі і пілі перад Табою, і на вуліцах нашых навучаў Ты.
27 Але Ён скажа: кажу вам, ня ведаю вас, адкуль вы; адыдзеце ад Мяне ўсе, хто чыніць беззаконьне.
28 Там будзе плач і скрыгат зубоў, калі ўбачыце Абрагама, і Ісаака, і Якуба, і ўсіх прарокаў у Царстве Божым, а сябе выгнаных вон.
29 І прыйдуць з усходу, і з захаду, і з поўначы, і з поўдня, і сядуць за стол у Царстве Божым.
30 І вось, ёсьць апошнія, якія будуць першымі, і ёсьць першыя, якія будуць апошнімі.
31 У той дзень прыйшлі некаторыя з фарысэяў і сказалі Яму: выйдзі і ідзі адсюль, бо Ірад хоча цябе забіць.

32 І сказаў ім: Ідзіце і скажэце гэтай лісе: вось, я выганяю дэманаў і лечу сёння і заўтра, а на трэці дзень буду дасканалы.
33 Але мне трэба ісьці сёньня, і заўтра, і пасьлязаўтра, бо ня можа быць, каб прарок загінуў зь Ерусаліма.
34 Ерусаліме, Ерусаліме, што забіваеш прарокаў і пабіваеш камянямі пасланых да цябе! колькі разоў хацеў Я сабраць дзяцей тваіх, як курыца птушанят сваіх пад крылы, і вы не захацелі!
35 Вось, пакідаецца вам дом ваш пусты; і праўду кажу вам: вы ня ўбачыце Мяне, пакуль не прыйдзе час, калі скажаце: дабраславёны той, хто ідзе ў імя Госпада.

РАЗДЗЕЛ 14

1 І сталася, калі Ён увайшоў у дом аднаго з галоўных фарысеяў есьці хлеба ў суботу, яны сачылі за Ім.
2 І вось, перад ім быў чалавек хворы на вадзянку.
3 І, адказваючы, Езус сказаў законнікам і фарысэям: ці дазволена лячыць у суботу?
4 І яны маўчалі. І ўзяўшы яго, ён ацаліў яго і адпусьціў;
5 І сказаў ім у адказ: у каго з вас асёл або вол, упаўшы ў яму, не выцягне яго адразу ў суботу?
6 І не маглі адказаць яму на гэта.
7 І ён выклаў прытчу запрошаным, калі адзначыў, як яны выбіралі галоўныя пакоі; кажучы ім,
8 Калі хто пакліча цябе на вясельле, не сядай на самым верхнім пакоі; каб больш паважанага чалавека, чым ты, не паклікаў ён;
9 І той, хто заклікаў цябе і яго, прыйсьці і сказаць табе: саступі месца гэтаму; і ты пачынаеш з сорамам займаць самы ніжні пакой.
10 Але калі цябе запросяць, ідзі і сядзь у апошнім пакоі; каб, калі прыйдзе той, хто паклікаў цябе, сказаў табе: «Дружа, падніміся вышэй», тады будзеш пакланяцца перад тымі, што сядзяць з табою.
11 Бо кожны, хто ўзвышае сябе, будзе паніжаны; а хто прыніжаецца, будзе ўзвышаны.
12 Тады сказаў і таму, хто запрасіў яго: калі робіш абед ці вячэру, не кліч ні сяброў тваіх, ні братоў тваіх, ні сваякоў тваіх, ні суседзяў багатых; каб і цябе зноў не папрасілі і не далі табе ўзнагароды.
13 А калі робіш гасьціну, пакліч убогіх, калекаў, кульгавых, сьляпых;
14 І дабраславёны будзеш; бо яны не могуць аддаць табе, бо адплаціцца табе пры ўваскрэсенні праведных.
15 Пачуўшы гэта, адзін з тых, што сядзелі з Ім, сказаў яму: шчаслівы, хто будзе есці хлеб у Валадарстве Божым.
16 Тады сказаў яму: адзін чалавек зладзіў вялікую вячэру і паклікаў многіх;
17 І паслаў слугу свайго ў час вячэры сказаць запрошаным: хадзеце; бо ўсё гатова.
18 І ўсе аднадушна пачалі апраўдвацца. Першы сказаў яму: я купіў кавалак зямлі і мушу пайсці паглядзець;
19 І другі сказаў: я купіў пяць пар валоў і іду выпрабаваць іх;
20 А другі сказаў: я ажаніўся і таму не магу прыйсці.
21 І прыйшоў той слуга і абвясьціў гэта гаспадару свайму. Тады гаспадар дому, разгневаўшыся, сказаў слузе свайму: выйдзі хутчэй на вуліцы і завулкі горада і прывядзі сюды ўбогіх, калекаў, бязвольных і сляпых.
22 І сказаў слуга: гаспадару, усё зроблена, як ты загадаў, і яшчэ ёсьць месца.
23 І сказаў гаспадар слузе: выйдзі на дарогі і загароды і прымусь іх увайсці, каб дом мой напоўніўся.
24 Бо кажу вам, што ніхто з запрошаных не пакаштуе маёй вячэры.
25 І ішло зь Ім мноства народу, і Ён, зьвярнуўшыся, сказаў ім:
26 Калі хто прыходзіць да Мяне і не ненавідзіць бацьку свайго, і маці, і жонку, і дзяцей, і братоў, і сёстраў, ды і жыцьця свайго таксама, ня можа быць Маім вучнем.
27 І хто ня нясе крыжа свайго і ня ідзе за Мною, ня можа быць Маім вучнем.
28 Бо хто з вас, маючы намер пабудаваць вежу, не сядзе раней і не палічыць выдаткаў, ці хапае яму, каб скончыць яе?
29 Каб пасьля таго, як ён паклаў аснову і ня здолеў яе закончыць, усе, хто бачыць гэта, не пачалі зьдзекавацца зь яго,
30 кажучы: гэты чалавек пачаў будаваць і не мог закончыць.
31 Або які цар, ідучы на вайну супраць іншага цара, не сядзе раней і не параіцца, ці зможа ён з дзесяцьцю тысячамі сустрэць таго, хто ідзе на яго з дваццаццю тысячамі?
32 Іначай, пакуль другі яшчэ далёка, ён пасылае пасла і жадае ўмоваў міру.
33 Гэтаксама і кожны з вас, хто не адмаўляецца ад усяго, што мае, ня можа быць Маім вучнем.
34 Соль - гэта добра, але калі соль страціла смак, чым яе прыправіць?
35 Ні ў зямлю, ні ў гной непрыдатны; але людзі выганяюць яго. Хто мае вушы слухаць, няхай слухае.

РАЗДЗЕЛ 15

1 Тады набліжаліся да Яго ўсе мытнікі і грэшнікі, каб слухаць Яго.
2 А фарысеі і кніжнікі наракалі, кажучы: Ён прымае грэшнікаў і есць з імі.
3 І сказаў ім гэтую прытчу, кажучы:
4 Хто з вас, маючы сто авечак і страціўшы адну з іх, не пакіне дзевяноста дзевяці ў пустыні і не пойдзе за згубленаю, пакуль не знойдзе яе?
5 І, знайшоўшы, кладзе на плечы свае, радуючыся.
6 І, прыйшоўшы дадому, ён склікае сяброў і суседзяў, кажучы ім: цешцеся са мною; бо я знайшоў сваю авечку, якая згубілася.
7 Кажу вам, што гэтак сама больш радасьці будзе ў небе з аднаго грэшніка, які каецца, чым з дзевяноста дзевяці праведнікаў, якія не маюць патрэбы ў пакаяньні.
8 Альбо якая жанчына, маючы дзесяць срэбранікаў, калі згубіць адну срэбраніку, не запаліць сьвечкі і ня падмяце хаты, і не будзе шукаць старанна, пакуль ня знойдзе?
9 І, знайшоўшы, склікае сяброўак і суседак і кажа: цешцеся са мною; бо я знайшоў кавалак, які згубіў.
10 Падобна, кажу вам, бывае радасьць у анёлаў Божых за аднаго грэшніка, які каецца.
11 І сказаў ён: у аднаго чалавека было два сыны;

12 І сказаў малодшы з іх бацьку свайму: ойча, дай мне частку маёмасьці, якая належыць мне. І падзяліў ім маёмасьць сваю.
13 Празь некалькі дзён малодшы сын, сабраўшы ўсё, выправіўся ў далёкую краіну і растраціў там маёмасьць сваю, жывучы распусна.
14 І калі ён усё патраціў, настаў вялікі голад у той зямлі; і пачаўся ў нястачы.
15 І ён пайшоў і далучыўся да аднаго грамадзяніна той краіны; і паслаў яго на свае палі пасьвіць сьвіней.
16 І хацеў ён напоўніць чэрава сваё лушпіннем, якое елі свінні, але ніхто не даў яму.
17 І, прыйшоўшы ў сябе, ён сказаў: Колькі наймітаў у бацькі майго маюць лішак хлеба, а я паміраю з голаду!
18 Устану і пайду да бацькі майго і скажу яму: Ойча, я зграшыў супраць неба і перад табою,
19 І я ўжо не варты называцца сынам тваім; прымі мяне да ліку наймітаў тваіх.
20 І ўстаў ён і прыйшоў да бацькі свайго. Але калі ён быў яшчэ далёка, бацька яго ўбачыў яго, і зліtаваўся, і пабег, і ўпаў яму на шыю, і пацалаваў яго.
21 Сын жа сказаў яму: Ойча, я зграшыў супроць неба і перад табою і ўжо не варты звацца сынам тваім.
22 Але бацька сказаў слугам сваім: прынясіце лепшую вопратку і апраніце яго; і дайце яму пярсцёнак на руку і абутак на ногі;
23 і прывядзі сюды ўкормленае цяля і закалі яго; і будзем есці і весяліцца:
24 Бо гэты сын мой быў мёртвы і ажыў; ён прапаў і знайшоўся. І пачалі яны весяліцца.
25 Старэйшы сын ягоны быў у полі; і калі ён падышоў і наблізіўся да дому, пачуў музыку і танцы.
26 І, паклікаўшы аднаго са слуг, спытаўся, што гэта значыць.
27 Ён жа сказаў яму: брат твой прыйшоў; і бацька твой закалоў адкормленае цяля, бо прыняў яго цэлым.
28 Ён разгневаўся і не хацеў увайсці; і выйшаўшы бацька ягоны, прасіў яго.
29 Ён жа, адказваючы, сказаў бацьку свайму: вось, столькі гадоў я служу табе і ніколі не пераступіў загаду твайго, але ты ніколі не даў мне казьляня, каб я павесяліўся з сябрамі маімі;
30 Але як толькі вярнуўся гэты сын твой, які аб'еў маёмасьць тваю з блудніцамі, ты закалола для яго адкормленае цяля.
31 І сказаў яму: сыне, ты заўсёды са мною, і ўсё, што маю, тваё.
32 Весяліцца і весяліцца належала, бо гэты брат твой быў мёртвы і ажыў; і прапаў, і знайшоўся.

РАЗДЗЕЛ 16

1 І сказаў Ён таксама сваім вучням: Быў адзін багаты чалавек, які меў эканома; і абвінавацілі яго ў тым, што ён растраціў маёмасьць сваю.
2 І, паклікаўшы яго, сказаў яму: як гэта я чую пра цябе? дай справаздачу за гаспадарства сваё; бо ты больш не можаш быць аканомам.
3 Тады эканом сказаў сам сабе: што мне рабіць? бо гаспадар мой адбірае ў мяне гаспадарства: я не магу капаць; прасіць саромеюся.
4 Я вырашыў, што рабіць, каб яны прынялі мяне ў свае дамы, калі буду адхілены ад гаспадарства.
5 І паклікаў ён кожнага з даўжнікоў гаспадара свайго і сказаў першаму: колькі ты вінен гаспадару майму?
6 Ён сказаў: сто мер алею. Ён жа сказаў яму: вазьмі распіску тваю, сядзь хутчэй і напішы пяцьдзесят.
7 Тады сказаў іншаму: а ты колькі вінен? Ён сказаў: сто мер пшаніцы. Ён жа сказаў яму: вазьмі рахунак тваю і напішы восемдзесят.
8 І пахваліў гаспадар няправеднага гаспадара за тое, што ён учыніў разумна: бо дзеці гэтага сьвету ў сваім пакаленьні мудрэйшыя за сыноў сьвятла.
9 А Я кажу вам: набывайце сабе сяброў з багацця няправеднага; каб, калі вы пацерпіце, яны прынялі вас у вечныя селішчы.
10 Верны ў найменшым і ў многім верны, а несправядлівы ў малым і ў многім несправядлівы.
11 Дык вось, калі вы ня былі верныя ў няправедным багацьці, хто даверыць вам сапраўднае багацьце?
12 І калі вы ня былі верныя ў чужым, хто дасьць вам вашае?
13 Ніякі слуга ня можа служыць двум гаспадарам: бо альбо аднаго будзе ненавідзець, а другога любіць; інакш ён будзе трымацца аднаго, а другім пагарджаць. Не можаце служыць Богу і мамоне.
14 Чулі ўсё гэта і фарысеі, якія былі сквапныя, і насьмяяліся зь Яго.
15 І сказаў ім: вы апраўдваецеся перад людзьмі; але Бог ведае сэрцы вашыя, бо тое, што высока шануецца ў людзей, ёсць агіда ў вачах Бога.
16 Закон і прарокі былі да Яна; з таго часу абвяшчаецца Валадарства Божае, і кожны імкнецца да яго.
17 І лягчэй небу і зямлі прамінуць, чым адной рысцы ў законе.
18 Кожны, хто разводзіцца з жонкаю сваёю і ажэніцца з іншай, той чужаложнічае;
19 Быў адзін багаты чалавек, які апранаўся ў пурпуру і тонкі вісон і кожны дзень харчаваўся раскошна.
20 Быў жа адзін жабрак на імя Лазар, які ляжаў каля брамы ягонай, увесь у ранах,
21 І жадаючы насыціцца крошкамі, якія падалі са стала багатага, але і сабакі прыходзілі і лізалі язвы ягоныя.
22 І сталася, што жабрак памёр і быў аднесены анёламі на ўлонне Абрагама; памёр і багаты чалавек, і яго пахавалі;
23 І ў пекле, будучы ў муках, падняў вочы свае і ўбачыў здалёк Абрагама і Лазара на ўлонні ягоным.
24 І закрычаў ён і сказаў: Ойча Аўрааме, зьлітуйся нада мною і пашлі Лазара, каб ён абмачыў кончык пальца свайго ў вадзе і астудзіў язык мой; бо я мучуся ў гэтым полымі.
25 Але Абрагам сказаў: сыне, памятай, што ты атрымаў у жыцьці тваім даброты, а Лазар таксама ліхі; але цяпер ён суцяшаецца, а ты мучышся.
26 І акрамя ўсяго гэтага, паміж намі і вамі ўсталяваная прорва вялікая, так што тыя, хто хоча перайсьці адсюль да вас, ня могуць; і яны не могуць прайсці да нас, што прыйдзе адтуль.
27 Тады ён сказаў: прашу цябе, ойча, каб ты паслаў яго ў дом бацькі майго.

28 Бо ў мяне пяць братоў; каб Ён засведчыў ім, каб і яны не прыйшлі ў гэтае месца пакут.
29 Абрагам кажа яму: яны маюць Майсея і прарокаў; хай пачуюць іх.
30 Ён сказаў: не, ойча Абрагаме, але калі хто прыйдзе да іх з мёртвых, яны пакаюцца.
31 Ён жа сказаў яму: калі ня слухаюць Майсея і прарокаў, дык нават нехта ўваскрэсне з мёртвых не паверацъ.

РАЗДЗЕЛ 17

1 Тады сказаў вучням Сваім: немагчыма, каб не прыйшлі спакусы; але гора таму, праз каго яны прыходзяць!
2 Лепей было б яму, каб павесілі яму жорны на шыю і кінулі яго ў мора, чым каб ён спакусіў аднаго з малых гэтых.
3 Глядзеце на сябе: калі саграшыць супроць цябе брат твой, дакарай яго; і калі пакаецца, даруй яму.
4 І калі ён саграшыць супроць цябе сем разоў на дзень і сем разоў на дзень зьвернецца да цябе, кажучы: каюся; ты прабач яму.
5 І сказалі апосталы Госпаду: памножы нашу веру.
6 І сказаў Гасподзь: калі б вы мелі веру з гарчычнае зерне і сказалі б гэтаму яварніку: вырвіся з коранем і перасадзіся ў моры; і яно павінна вас слухацца.
7 Але хто з вас, маючы слугу, які арэ або пасе, скажа яму, калі ён вернецца з поля: ідзі, сядай за стол?
8 І ня лепей скажа яму: прыгатуй мне павячэраць, і падпяразайся, і служы мне, пакуль не паем і не нап'юся; а пасля будзеш есці і піць?
9 Ці дзякуе ён слузе таму, што выканаў загаданае яму? Я не лічу.
10 Так і вы, калі выканаеце ўсё, што загадана вам, кажыце: мы нікчэмныя слугі: мы зрабілі тое, што павінны былі зрабіць.
11 І сталася, калі Ён ішоў у Ерусалім, праходзіў праз Самарыю і Галілею.
12 І калі ён уваходзіў у адно сяло, сустрэлі яго дзесяць чалавек пракажоных, якія стаялі зводдаль.
13 І яны паднялі голас свой і сказалі: Ісусе Настаўнік, зьмілуйся над намі.
14 І, убачыўшы іх, сказаў ім: ідзеце, пакажыцеся сьвятарам. І сталася, што, ідучы, ачысьціліся.
15 І адзін з іх, убачыўшы, што ачуняў, павярнуўся і моцным голасам уславіў Бога,
16 І ўпаў тварам да ног Ягоных, дзякуючы Яму; а ён быў Самаранін.
17 Ісус сказаў у адказ: ці ня дзесяць ачысьціліся? але дзе дзевяць?
18 Няма такіх, што вярнуліся, каб аддаць славу Богу, акрамя гэтага прыхадня.
19 І сказаў яму: устань, ідзі; вера твая выратавала цябе.
20 І калі фарысеі спыталіся ў Яго, калі прыйдзе Валадарства Божае, Ён, адказваючы ім, сказаў: Валадарства Божае не прыходзіць незаўважна;
21 І ня скажуць: вось тут! ці, вось там! бо вось, Валадарства Божае ўнутры вас.
22 І сказаў вучням Сваім: прыйдуць дні, калі захочаце ўбачыць адзін з дзён Сына Чалавечага, і не ўбачыце.
23 І скажуць вам: глядзіце тут; ці вось глядзіце: не ідзіце за імі і не ідзіце за імі.
24 Бо як маланка, што блісне з аднаго краю пад небам, зьзяе да другога краю пад небам; такім будзе і Сын Чалавечы ў свой дзень.
25 Але перш ён павінен шмат выцерпець і быць адкінутым родам гэтым.
26 І як было ў дні Ноя, так будзе і ў дні Сына Чалавечага.
27 Яны елі, пілі, жаніліся, выходзілі замуж да таго дня, калі Ной увайшоў у каўчэг, і прыйшоў патоп і зьнішчыў усіх.
28 Гэтаксама, як было ў дні Лота; яны елі, яны пілі, яны куплялі, яны прадавалі, яны садзілі, яны будавалі;
29 Але ў той дзень, калі Лот выйшаў з Садомы, пайшоў дождж з неба агнём і серкай і зьнішчыў усіх.
30 Так будзе і ў той дзень, калі зьявіцца Сын Чалавечы.
31 У той дзень, хто будзе на даху, а рэчы ягоныя ў доме, няхай не спускаецца ўзяць іх; і хто ў полі, таксама няхай не вяртаецца назад.
32 Успомні жонку Лотаву.
33 Хто будзе старацца ўратаваць душу сваю, страціць яе; а хто страціць жыццё сваё, захавае яго.
34 Кажу вам: у тую ноч будуць двое на адным ложку; аднаго возьмуць, а другога пакінуць.
35 Дзве будуць малоць разам; адзін будзе ўзяты, а другі пакінуты.
36 Два чалавекі будуць у полі; адзін будзе ўзяты, а другі пакінуты.
37 Яны ж сказалі Яму ў адказ: дзе, Госпадзе? І сказаў ім: дзе будзе цела, там і арлы збяруцца.

РАЗДЗЕЛ 18

1 І сказаў ім прытчу пра тое, што людзі павінны заўсёды маліцца і не маркоціцца;
2 кажучы: Быў у адным горадзе суддзя, які Бога не баяўся і людзей не зважаў.
3 І была ў тым горадзе адна ўдава; і яна падышла да яго, кажучы: адпомсці мне праціўніку майму.
4 І ён не хацеў некаторы час, але потым сказаў сам сабе: хаця я Бога не баюся і людзей не лічу;
5 Але, паколькі гэтая ўдава дакучае мне, я адпомшчу за яе, каб яна нястомна прыходзіла мне.
6 І сказаў Гасподзь: слухайце, што кажа няправедны судзьдзя.
7 І хіба Бог не адпомсьціць за выбраных Сваіх, якія клічуць да Яго дзень і ноч, хоць і марудзіць на іх?
8 Кажу вам, што хутка адпомсьціць ім. Але Сын Чалавечы, калі прыйдзе, ці знойдзе веру на зямлі?
9 І сказаў Ён гэтую прытчу да некаторых, якія верылі ў сябе, што яны справядлівыя, і пагарджалі іншымі.
10 Два чалавекі ўвайшлі ў храм памаліцца; адзін фарысей, а другі мытнік.
11 Фарысэй, стоячы, так маліўся сам у сабе: Божа, дзякую Табе, што я не такі, як іншыя людзі: рабаўнікі, несправядлівыя, пералюбнікі або як гэты мытнік.
12 Я пашчу два разы на тыдзень, даю дзесяціну з усяго, што мае.
13 А мытнік, стоячы воддаль, не хацеў нават вачэй падняць да неба, але біў сябе ў грудзі, кажучы: Божа, будзь міласэрны да мяне грэшнага!

14 Кажу вам, што гэты пайшоў у дом свой апраўданы, а не той; а хто прыніжаецца, будзе ўзвышаны.
15 Прыносілі да Яго і немаўлят, каб Ён дакрануўся да іх;
16 Але Ісус, паклікаўшы іх, сказаў: пусьціце дзяцей прыходзіць да Мяне і не забараняйце ім, бо такіх належыць Валадарства Божае.
17 Сапраўды кажу вам: хто не прыме Валадарства Божага, як дзіця, той не ўвойдзе ў яго.
18 І спытаўся ў Яго адзін начальнік, кажучы: Настаўнік добры, што мне рабіць, каб атрымаць жыццё вечнае?
19 Ісус жа сказаў яму: што ты называеш Мяне добрым? ніхто не добры, акрамя аднаго, гэта значыць Бога.
20 Ты ведаеш запаведзі: не чужаложнічай, не забівай, не крадзі, не сведчы ілжыва, шануй бацьку твайго і маці тваю.
21 Ён сказаў: усё гэта я захаваў з маладосьці маёй.
22 Ісус, пачуўшы гэта, сказаў яму: яшчэ аднаго табе не хапае: прадай усё, што маеш, і раздай убогім, і будзеш мець скарб у небе; і прыходзь і ідзі за Мною.
23 І, пачуўшы гэта, ён вельмі засмуціўся, бо быў вельмі багаты.
24 Ісус, убачыўшы, што ён вельмі засмучаны, сказаў: як цяжка тым, хто мае багацьце, увайсьці ў Валадарства Божае!
25 Бо лягчэй вярблюду прайсці праз вушка іголкі, чым багатаму ўвайсці ў Валадарства Божае.
26 Тыя, што чулі, сказалі: хто ж можа выратавацца?
27 І сказаў: немагчымае людзям магчыма Богу.
28 Тады Пётр сказаў: вось, мы пакінулі ўсё і пайшлі за Табою.
29 І сказаў ім: праўду кажу вам: няма нікога, хто пакінуў бы дом, або бацькоў, або братоў, або жонку, або дзяцей дзеля Валадарства Божага,
30 Які не атрымае значна болей у цяперашні час, а ў будучым свеце жыццё вечнае.
31 Тады Ён узяў дванаццацёх і сказаў ім: вось, мы ўзыходзім у Ерусалім, і збудзецца ўсё, што напісана прарокамі пра Сына Чалавечага.
32 Бо ён будзе выдадзены язычнікам, і зьдзекавацца будуць, і зьняважліва зьдзекавацца, і аплёўваць яго;
33 І бічуюць яго і заб'юць, і на трэці дзень уваскрэсьне.
34 І яны нічога з гэтага не зразумелі, і гэтае слова было схавана ад іх, і яны не ведалі, што гаварылася.
35 І сталася, калі Ён набліжаўся да Ерыхона, адзін сьляпы сядзеў пры дарозе і жабраваў.
36 І, пачуўшы, што народ праходзіць міма, спытаўся, што гэта значыць.
37 І сказалі яму, што Ісус з Назарэта праходзіць міма.
38 І закрычаў, кажучы: Ісусе, Сыне Давідаў, зьмілуйся нада мною!
39 Тыя, што ішлі наперадзе, забаранялі яму, каб ён маўчаў;
40 Ісус, стаўшы, загадаў прывесьці яго да сябе; і, падышоўшы, спытаўся ў яго:
41 кажучы: што хочаш, каб я зрабіў табе? І сказаў: Госпадзе, каб я стаў бачыць.
42 Ісус жа сказаў яму: стань відушчым; вера твая ўратавала цябе.
43 І ён адразу стаў бачыць, і пайшоў за Ім, славячы Бога; і ўвесь народ, убачыўшы гэта, узнёс хвалу Богу.

РАЗДЗЕЛ 19

1 І ўвайшоў Ісус і прайшоў праз Ерыхон.
2 І вось, быў чалавек на імя Закхей, які быў галоўным сярод мытнікаў, і быў ён багаты.
3 І шукаў ён Ісуса, Хто Ён такі; і не мог для прэсы, таму што ён быў маленькага росту.
4 І ён, забегшы наперадзе, залез на сыкамору, каб убачыць Яго, бо той павінен быў прайсьці той дарогай.
5 І прыйшоўшы на тое месца, Езус падняў вочы і, убачыўшы яго, сказаў яму: Закхей, хутчэй спусціся; бо сёньня мне трэба застацца ў тваім доме.
6 Ён пасьпяшаўся, зышоў і прыняў яго з радасьцю.
7 І, убачыўшы гэта, усе наракалі, кажучы, што Ён зайшоў у госьці да чалавека грэшнага.
8 І ўстаў Закхей і сказаў Госпаду; Вось, Госпадзе, палову маёмасьці маёй я аддаю ўбогім; і калі я што-небудзь адабраў у каго-небудзь праз ілжывае абвінавачванне, я вяртаю яму ў чатыры разы.
9 І сказаў яму Ісус: сёньня прыйшло выратаваньне ў гэты дом, бо і ён сын Абрагама.
10 Бо Сын Чалавечы прыйшоў адшукаць і збавіць загінулае.
11 І калі яны пачулі гэта, Ён дадаў і расказаў прытчу, бо быў блізка Ерусаліма і яны думалі, што каралеўства Божае павінна аб'явіцца адразу.
12 Ён жа сказаў: адзін шляхетны пайшоў у далёкую краіну, каб атрымаць сабе каралеўства і вярнуцца.
13 І паклікаў ён дзесяць сваіх слуг і даў ім дзесяць фунтаў, і сказаў ім: займайце, пакуль я не прыйду.
14 Але грамадзяне ягоныя ненавідзелі яго і паслалі за ім, кажучы: ня хочам, каб гэты чалавек валадарыў над намі.
15 І сталася, што калі ён вярнуўся, атрымаўшы каралеўства, тады ён загадаў паклікаць да сябе гэтых слуг, якім ён даў грошы, каб ён мог даведацца, колькі кожны чалавек набыў на гандлі.
16 Тады прыйшоў першы і сказаў: гаспадару! твая міна прынесла дзесяць мін.
17 Ён жа сказаў яму: добра, слуга добры!
18 Прыйшоў другі і сказаў: гаспадару! твая міна прынесла пяць мін.
19 Сказаў і яму: і ты будзь над пяццю гарадамі.
20 І другі прыйшоў і сказаў: «Госпадзе, вось твая фунта, якую я захаваў у сурвэтцы.
21 Бо я баяўся цябе, бо ты чалавек суровы: бярэш тое, чаго не паклаў, і жнеш тое, чаго не сеяў.
22 І кажа яму: вуснамі тваімі буду судзіць цябе, ліхі слуга. Ты ведаў, што я чалавек жорсткі, бяру тое, чаго не паклаў, і жну тое, чаго не сеяў.
23 Чаму ж ты не аддаў срэбра майго ў банк, каб я, прыйшоўшы, запатрабаваў сваё з ліхваю?
24 І сказаў тым, што стаялі побач: вазьміце ў яго фунт і дайце таму, хто мае дзесяць фунтаў.
25 (Яны сказалі Яму: Госпадзе, у яго дзесяць мін.)
26 Бо кажу вам, што кожнаму, хто мае, дадзена будзе; а ў таго, хто ня мае, адымецца і тое, што мае.
27 Але ворагаў маіх, якія не жадалі, каб я валадарыў над імі, прывядзіце сюды і забіце перада мною.
28 І, сказаўшы гэта, Ён пайшоў наперадзе, узыходзячы ў Ерусалім.

29 І сталася, калі Ён наблізіўся да Віфагіі і Бэтаніі, да гары, называнай Аліўнай, паслаў двух з вучняў Сваіх,
30 кажучы: ідзеце ў сяло, што перад вамі; у якую, увайшоўшы, знойдзеце прывязанае асьля, на якое яшчэ ніхто не сядаў; адвяжыце яго і прынясіце сюды.
31 І калі хто спытае ў вас: навошта адвязваеце яго? так скажыце яму: бо ён патрэбны Госпаду.
32 І пасланыя пайшлі і знайшлі, як Ён сказаў ім.
33 І калі яны адвязвалі асьля, гаспадары яго сказалі ім: навошта вы адвязваеце асьля?
34 Яны сказалі: ён патрэбен Госпаду.
35 І прывялі яго да Ісуса і, паклаўшы вопратку сваю на асьляня, пасадзілі на яго Ісуса.
36 І калі Ён ішоў, яны пасьцілалі вопратку сваю на дарозе.
37 І калі ён наблізіўся, ужо да спуску з гары Аліўнай, увесь натоўп вучняў пачаў радавацца і гучным голасам славіць Бога за ўсе цуды, якія яны бачылі;
38 кажучы: дабраславёны Цар, які ідзе ў імя Гасподняе: супакой на небе і слава ў вышынях!
39 А некаторыя фарысэі з народу сказалі Яму: Настаўнік, забарані вучням Тваім.
40 Ён жа сказаў ім у адказ: « Кажу вам, што калі б яны маўчалі, камяні адразу б закрычалі».
41 І, наблізіўшыся, убачыў горад і заплакаў над ім,
42 Кажучы: калі б і ты хоць у гэты твой дзень ведаў, што для міру твайго! але цяпер яны схаваны ад вачэй тваіх.
43 Бо прыйдуць на цябе дні, калі ворагі твае абкладуць цябе акопам і абступяць цябе, і будуць трымаць цябе з усіх бакоў,
44 І паваліць цябе з зямлёю і дзяцей тваіх у табе; і не пакінуць у табе каменя на камені; бо Ты ня ведаў часу наведваньня Твайго.
45 І ўвайшоўшы ў сьвятыню, пачаў выганяць тых, што прадавалі ў ёй, і тых, што куплялі;
46 Кажучы ім: напісана: дом Мой ёсьць дом малітвы, а вы зрабілі зь яго логава разбойнікаў.
47 І вучыў кожны дзень у сьвятыні. Але першасьвятары і кніжнікі і правадыры народу шукалі загубіць Яго,
48 І не маглі знайсці, што рабіць, бо ўвесь народ быў вельмі ўважлівы, слухаючы яго.

РАЗДЗЕЛ 20

1 І сталася, што ў адзін з тых дзён, калі Ён вучыў народ у сьвятыні і абвяшчаў Эвангельле, напаткалі Яго першасьвятары і кніжнікі са старэйшынамі,
2 І прамовіў да яго, кажучы: скажы нам, якою ўладаю Ты гэта робіш? ці хто даў табе гэтую ўладу?
3 Ён жа сказаў ім у адказ: спытаюся і Я ў вас аб адным; і адкажы мне:
4 Хрышчэнне Янава было з неба, ці ад людзей?
5 І яны разважалі між сабою, кажучы: калі скажам: зь неба; ён скажа: чаму ж вы не паверылі яму?
6 Але калі скажам: ад людзей; увесь народ будзе каменаваць нас, бо перакананы, што Ян быў прарокам.
7 Яны адказалі, што ня могуць сказаць, адкуль гэта.
8 Ісус жа сказаў ім: і Я не скажу вам, якою ўладаю гэта раблю.
9 Тады Ён пачаў гаварыць народу гэту прытчу; Адзін чалавек пасадзіў вінаграднік і аддаў яго вінаградарам, і адышоў у далёкую краіну на доўгі час.
10 І ў свой час паслаў ён слугу да вінаградараў, каб тыя далі яму пладоў зь вінаградніку; але вінаградары, зьбіўшы яго, адаслалі ні з чым.
11 І зноў паслаў другога слугу; і яго таксама пабілі, і зняважылі, і адаслалі ні з чым.
12 І зноў паслаў трэцяга, і яны таксама паранілі яго і выкінулі.
13 Тады сказаў гаспадар вінаградніку: што мне рабіць? Я пашлю сына майго любімага: можа быць, яны ўшануюць яго, калі ўбачаць яго.
14 Але вінаградары, убачыўшы яго, разважалі паміж сабою, кажучы: гэта спадкаемца; хадзем, заб'ем яго, каб спадчына была наша.
15 І выгналі яго з вінаградніка і забілі. Дык што зробіць ім гаспадар вінаградніка?
16 Ён прыйдзе і зьнішчыць вінаградараў гэтых, а вінаграднік аддасьць іншым. А яны, пачуўшы, сказалі: крый Божа.
17 І Ён, зірнуўшы на іх, сказаў: што ж гэта напісана: камень, які адкінулі будаўнікі, той стаўся галавой вугла?
18 Хто ўпадзе на той камень, той разаб'ецца; а на каго яно ўпадзе, таго сатрэ ў парашок.
19 І першасьвятары і кніжнікі шукалі ў тую ж гадзіну налажыць на Яго рукі; і баяліся народу, бо зразумелі, што пра іх Ён сказаў гэтую прытчу.
20 І яны сачылі за ім і паслалі шпіёнаў, якія ўдавалі сябе праведнымі людзьмі, каб злавіць яго на словах, каб выдаць яго ўладзе і ўладзе правіцеля.
21 І спыталіся ў Яго, кажучы: Настаўнік, мы ведаем, што Ты слушна гаворыш і вучыш, і не прымаеш асобу нікога, але праўдзіва шляху Божаму вучыш.
22 Ці дазволена нам даваць даніну цэзару, ці не?
23 Але Ён, зразумеўшы хітрасьць іхнюю, сказаў ім: што спакушаеце Мяне?
24 Пакажы мне капейку. Чыя гэта выява і надпіс? Яны сказалі ў адказ: кесарава.
25 І сказаў ім: аддайце кесарава цэзару, а Божае Богу.
26 І не маглі схапіць слова Ягонага перад народам, і, зьдзівіўшыся адказу Ягонаму, маўчалі.
27 Тады прыйшлі да Яго некаторыя з садукеяў, якія адмаўляюць, што ёсць уваскрасенне; і спыталіся ў яго:
28 Кажучы: Настаўнік, Майсей напісаў нам: калі ў каго памрэ брат, маючы жонку, і памрэ без дзяцей, няхай брат ягоны возьме ягоную жонку і адродзіць семя брату свайму.
29 І было сем братоў: і першы, узяўшы жонку, памёр без дзяцей.
30 А другі ўзяў яе за жонку, і памёр бязьдзетным.
31 Трэці ўзяў яе; таксама і сем, і не пакінулі дзяцей і памерлі.
32 Апошняй памерла і жанчына.
33 Дык вось, ва ўваскрасеньні, каму зь іх яна будзе жонкаю? бо сем мелі яе за жонку.
34 Ісус сказаў ім у адказ: дзеці гэтага сьвету жэняцца і выходзяць замуж;
35 А тыя, што ўдастоіліся атрымаць той сьвет і ўваскрасеньне зь мёртвых, ня жэняцца і не выходзяць замуж;

36 І памерці ўжо ня могуць, бо яны роўныя анёлам; і з'яўляюцца дзецьмі Божымі, будучы дзецьмі ўваскрасення.
37 А што мёртвыя ўваскрасаюць, паказаў і Майсей каля куста, калі называе Госпада Богам Абрагама, і Богам Ісаака, і Богам Якуба.
38 Бо Ён ня Бог мёртвых, але жывых, бо ў Яго ўсе жывыя.
39 Тады некаторыя з кніжнікаў сказалі ў адказ: Настаўнік, добра Ты сказаў.
40 І пасля гэтага яны не адважыліся задаць яму ніводнага пытання.
41 І сказаў ім: як яны кажуць, што Хрыстос ёсьць сын Давідаў?
42 І сам Давід кажа ў кнізе псальмаў: «сказаў Гасподзь Госпаду майму: сядзь праваруч Мяне,
43 Пакуль пакладу ворагаў Тваіх у падножжа ног Тваіх.
44 Дык Давід называе Яго Госпадам; як жа Ён сын яму?
45 Тады перад усім народам Ён сказаў вучням Сваім:
46 Сьцеражыцеся кніжнікаў, якія жадаюць хадзіць у доўгіх вопратках і любяць прывітаньні на рынках, і першыя месцы ў сінагогах, і першыя месцы на сьвятах;
47 Якія пажыраюць дамы ўдоваў і напаказ доўга моляцца: яны спазнаюць большае асуджэньне.

РАЗДЗЕЛ 21

1 І падняў вочы і ўбачыў багатых людзей, якія кідалі дары свае ў скарбніцу.
2 І ўбачыў таксама адну бедную ўдаву, якая кідала туды дзьве лепты.
3 Ён сказаў: праўду кажу вам, што гэтая бедная ўдава ўкінула больш за ўсіх.
4 Бо ўсе яны з лішку свайго паклалі ў ахвяры Богу, а яна з нястачы сваёй паклала ўвесь пражытак, які мела.
5 І калі некаторыя казалі пра храм, як ён упрыгожаны прыгожымі камянямі і дарамі, Ён сказаў:
6 Што тычыцца таго, што вы бачыце, то прыйдуць дні, у якіх не застанецца каменя на камені, які не будзе разбураны.
7 І спыталіся ў Яго, кажучы: Настаўнік, калі гэта будзе? і які знак будзе, калі гэта збудзецца?
8 І сказаў: сьцеражыцеся, каб вас не ашукалі; і час набліжаецца: дык не ідзіце за імі.
9 Але калі вы пачуеце пра войны і хваляваньні, не палохайцеся, бо гэта павінна спачатку адбыцца; але канец не хутка.
10 Тады Ён сказаў ім: паўстане народ на народ, і царства на царства.
11 І вялікія землятрусы будуць у розных месцах, і голад, і пошасьці; і будуць страшныя віды і вялікія знакі з неба.
12 Але перад усім гэтым наложуць на вас рукі і будуць гнаць, аддаючы ў сінагогі і ў вязніцы, весці да каралёў і валадароў за імя Маё.
13 І гэта будзе вам на сьведчаньне.
14 Дык паклажыце ў сэрцах вашых не разважаць, што адказаць:
15 Бо Я дам табе вусны і мудрасьць, якой ня змогуць супрацьстаяць і супрацьстаяць усе праціўнікі твае.
16 І выдадуць вас і бацькі, і браты, і сваякі, і сябры; і некаторых з вас заб'юць.
17 І будзеце ненавідзець вас усімі за імя Маё.
18 Але і волас з галавы вашай не прападзе.
19 Цярплівасьцю вашай захавайце душы вашыя.
20 І калі вы ўбачыце Ерусалім, акружаны войскам, тады ведайце, што наблізілася спусташэньне яго.
21 Тады тыя, хто ў Юдэі, няхай уцякаюць у горы; і тыя, хто сярод яго, няхай выйдуць прэч; і тыя, хто ў краінах, няхай не ўваходзяць у іх.
22 Бо гэта дні помсты, каб збылося ўсё напісанае.
23 Але гора цяжарным і кормячым грудзьмі ў тыя дні! бо будзе вялікая бяда на зямлі і гнеў на народ гэты.
24 І ўпадуць ад вастрыя мяча, і будуць адведзены ў палон ва ўсе народы, і Ерусалім будзе таптаны язычнікамі, пакуль ня скончацца часы язычнікаў.
25 І будуць знакі на сонцы, і ў месяцы, і ў зорках; і на зямлі пакута народаў з недаўменнем; мора і хвалі шумяць;
26 Сэрцы людзей слабеюць ад страху і чаканьня таго, што прыйдзе на зямлю, бо сілы нябесныя пахіснуцца.
27 І тады ўбачаць Сына Чалавечага, ідучага ў воблаку з моцаю і славаю вялікаю.
28 І калі гэта пачне збывацца, тады падніміце галовы вашыя; бо набліжаецца адкупленьне тваё.
29 І сказаў ім прытчу; Вось смакоўніца і ўсе дрэвы;
30 Калі яны цяпер распускаюцца, вы бачыце і ведаеце самі, што лета ўжо блізка.
31 Так і вы, калі ўбачыце, што гэта збываецца, ведайце, што наблізілася Валадарства Божае.
32 Сапраўды кажу вам: не міне род гэты, пакуль усё не збудзецца.
33 Неба і зямля прамінуць, але словы Мае не прамінуць.
34 І сьцеражыцеся, каб сэрцы вашыя не абцяжарыліся абжорствам і п'янствам і клопатамі жыцьцёвымі, і каб дзень той не напаткаў вас зьнянацку.
35 Бо як пастка прыйдзе ён на ўсіх, што жывуць на абліччы ўсёй зямлі.
36 Дык чувайце і заўсёды маліцеся, каб вы ўдастоіліся пазбегнуць усяго гэтага, што мае адбыцца, і стаць перад Сынам Чалавечым.
37 А ўдзень навучаў у сьвятыні; і ўначы ён выйшаў і спыніўся на гары, называнай Аліўнай.
38 І ўвесь народ з самай раніцы прыходзіў да Яго ў храм, каб паслухаць Яго.

РАЗДЗЕЛ 22

1 Набліжалася сьвята Праснакоў, якое завецца Пасхай.
2 І шукалі першасьвятары і кніжнікі, як бы забіць Яго; бо баяліся народу.
3 Тады ўвайшоў сатана ў Юду, празванага Іскарыётам, з ліку дванаццаці.
4 І, пайшоўшы, гаварыў з першасьвятарамі і тысячнікамі, як выдаць Яго ім.
5 Яны ўзрадаваліся і дамовіліся даць яму грошай.
6 І ён абяцаў і шукаў выпадку, каб выдаць Яго ім у адсутнасьці народу.
7 І настаў дзень праснакоў, калі трэба было закалоць пасху.
8 І паслаў Пятра і Яна, сказаўшы: ідзеце, прыгатуйце нам есьці пасху.
9 Яны сказалі яму: дзе хочаш, каб мы прыгатавалі?

10 І сказаў ім: вось, калі вы ўваходзіце ў горад, сустрэне вас чалавек, які нясе збан вады; ідзі за ім у дом, куды ён увайшоў.
11 І скажаце гаспадару дома: Настаўнік кажа табе: дзе пакой, дзе Я буду есьці пасху з вучнямі Маімі?
12 І ён пакажа вам вялікі пакой, застаўлены мэбляй: там падрыхтуйце.
13 Яны пайшлі і знайшлі, як Ён сказаў ім, і прыгатавалі пасху.
14 І калі надышла гадзіна, Ён сеў, і дванаццаць апосталаў зь Ім.
15 І сказаў ім: з вялікай ахвотай жадаў Я з'есці з вамі гэту пасху, перш чым пакутаваць.
16 Бо кажу вам, што больш ня буду есьці яго, пакуль ня споўніцца ў Валадарстве Божым.
17 І, узяўшы келіх, узнёс падзяку і сказаў: вазьміце гэта і падзяліце паміж сабой.
18 Бо кажу вам, што не буду піць ад плоду вінаграднага, пакуль не прыйдзе Валадарства Божае.
19 І, узяўшы хлеб, узнёс падзяку, паламаў і даў ім, кажучы: гэта ёсць Цела Маё, якое за вас даецца; гэта чыніце на Маю памяць.
20 Таксама і чашу пасьля вячэры, кажучы: гэтая чаша ёсьць новы запавет у Маёй крыві, якая за вас праліваецца.
21 Але вось рука таго, хто здраджвае Мяне, са мною на стале.
22 І сапраўды, Сын Чалавечы ідзе, як было вызначана; але гора таму чалавеку, якім Ён выдаецца!
23 І пачалі яны пытацца між сабою, хто з іх павінен гэта зрабіць.
24 Была таксама між імі сварка, каго з іх палічыць большым.
25 І сказаў ім: цары народаў пануюць над імі; а тыя, хто дзейнічае над імі, называюцца дабрадзеямі.
26 А вы ня так, а большы з вас няхай будзе як малодшы; і той, хто галоўны, як той, хто служыць.
27 Бо хто большы: той, хто сядзіць за сталом, ці той, хто служыць? ці не той, хто сядзіць за сталом? але я сярод вас як той, хто служыць.
28 Вы тыя, што трывалі са мною ў спакусах маіх.
29 І Я ўказваю вам царства, як Айцец Мой прызначыў Мне;
30 каб вы елі і пілі за сталом маім у каралеўстве маім і сядзелі на тронах, судзячы дванаццаць плямёнаў Ізраілевых.
31 І сказаў Гасподзь: Сымоне, Сымоне!
32 Але Я маліўся за цябе, каб не слабела вера твая; і калі ты навернешся, умацуй братоў тваіх.
33 Ён жа сказаў яму: Госпадзе, я гатовы ісьці з табою і ў вязьніцу, і на сьмерць.
34 Ён жа сказаў: кажу табе, Пётр, не прапяе певень сёння, перш чым ты тройчы адрачэшся, што ведаеш Мяне.
35 І сказаў ім: калі Я пасылаў вас без кашалька, без сумкі і абутку, ці не хапіла вам чаго? А яны сказалі: нічога.
36 Тады ён сказаў ім: але цяпер, хто мае кашалёк, няхай возьме яго, таксама і торбу; а хто ня мае меча, няхай прадае адзеньне сваё і купляе яго.
37 Бо кажу вам, што павінна яшчэ здзейсніцца на мне гэтае напісанае: «І да злачынцаў залічаны», бо тое, што датычыць мяне, мае канец.
38 Яны сказалі: «Госпадзе, вось тут два мячы». І сказаў ім: дастаткова.
39 І, выйшаўшы, пайшоў, як звычайна, на гару Аліўную; і вучні Ягоныя таксама пайшлі за Ім.
40 І, апынуўшыся на месцы, сказаў ім: Маліцеся, каб не ўпасьці ў спакусу.
41 І адышоў ад іх, як кінулі камень, і, укленчыўшы, маліўся,
42 кажучы: Ойча, калі хочаш, пранясі гэты келіх міма Мяне;
43 І з'явіўся яму анёл з неба і ўмацоўваў яго.
44 І, будучы ў пакутах, ён маліўся больш старанна, і пот яго быў, як вялікія кроплі крыві, што падалі на зямлю.
45 І, устаўшы ад малітвы, прыйшоўшы да вучняў сваіх, знайшоў, што яны сьпяць ад смутку,
46 І сказаў ім: што вы спіце? устаньце і маліцеся, каб не ўпасьці ў спакусу.
47 Калі Ён яшчэ гаварыў, вось грамада, і адзін з дванаццацёх, якога звалі Юда, ішоў перад імі і падышоў да Ісуса, каб пацалаваць Яго.
48 Але Ісус сказаў яму: Юда, пацалункам выдаеш Сына Чалавечага?
49 Тыя, што былі вакол Яго, убачыўшы, што будзе, сказалі Яму: Госпадзе! ці нам біць мячом?
50 І адзін з іх ударыў слугу першасвятара і адсек яму правае вуха.
51 Ісус жа сказаў у адказ: Пачакайце. І ён, дакрануўшыся да вуха ягонага, ацаліў яго.
52 Тады Ісус сказаў першасьвятарам і начальнікам сьвятыні і старэйшынам, якія прыйшлі да Яго: як на злодзея вы выйшлі зь мячамі і каламі?
53 Калі Я кожны дзень быў з вамі ў сьвятыні, вы не падымалі на Мяне рук, але гэта ваша гадзіна і ўлада цемры.
54 Тады ўзялі Яго, павялі і ўвялі ў дом першасьвятара. А Пётр ішоў здалёк.
55 І калі яны распалілі агонь пасярод залы і селі разам, Пётр сеў сярод іх.
56 Але адна служанка ўбачыла яго, калі ён сядзеў каля агню, і ўважліва паглядзела на яго, і сказала: і гэты чалавек быў з ім.
57 Ён жа адрокся ад Яго, сказаўшы: жанчына!
58 Праз некаторы час другі ўбачыў яго і сказаў: і ты з іх. А Пётр сказаў: не, чалавек.
59 І праз адну гадзіну другі цьвердзіў, кажучы: Сапраўды, і гэты быў зь Ім, бо ён Галілеянін.
60 І сказаў Пётр: чалавек, я не ведаю, што ты кажаш. І адразу, пакуль ён яшчэ гаварыў, заспяваў певень.
61 І Гасподзь, абярнуўшыся, паглядзеў на Пятра. І ўспомніў Пётр слова Пана, як Ён сказаў яму: перш чым запяе певень, ты тройчы адрачэшся ад Мяне.
62 Пётр жа, выйшаўшы, горка заплакаў.
63 А людзі, што трымалі Ісуса, зьдзекаваліся зь Яго і білі Яго.
64 І, завязаўшы яму вочы, білі яго па твары і пыталіся ў яго, кажучы: праро́ч, хто ўдарыў цябе?
65 І шмат іншага блюзнерства казалі супраць яго.

66 Як толькі настаў дзень, сабраліся старэйшыны народу і першасьвятары і кніжнікі і прывялі Яго ў сваю раду, кажучы:
67 Ты Хрыстос? раскажыце нам. І сказаў ім: калі скажу вам, не паверыце.
68 А калі я спытаюся ў вас, вы не адкажаце мне і не адпусьціце мяне.
69 У далейшым Сын Чалавечы сядзе праваруч сілы Божай.
70 Тады ўсе сказалі: Дык Ты Сын Божы? Ён жа сказаў ім: вы кажаце, што Я.
71 Яны ж сказалі: навошта нам яшчэ сьведчаньне? бо мы самі чулі з вуснаў Ягоных.

РАЗДЗЕЛ 23

1 І ўстаў увесь натоўп іх і прывялі Яго да Пілата.
2 І пачалі вінаваціць яго, кажучы: мы знайшлі гэтага чалавека, які раскручвае народ і забараняе даваць даніну цэзару, называючы сябе Хрыстом Валадаром.
3 І спытаўся ў Яго Пілат, кажучы: Ты Цар Юдэйскі? Ён жа сказаў яму ў адказ: ты кажаш.
4 Тады Пілат сказаў першасвятарам і народу: я не знаходжу ніякай віны ў гэтым чалавеку.
5 А яны яшчэ больш лютавалі, кажучы: Ён бунтуе народ, навучаючы па ўсёй Юдэі, пачынаючы ад Галілеі аж дагэтуль.
6 Пілат, пачуўшы пра Галілею, спытаўся, ці не Галілеянін гэты чалавек.
7 І як даведаўся, што ён належыць да Ірада, паслаў яго да Ірада, які ў той час таксама быў у Ерусаліме.
8 Ірад, убачыўшы Ісуса, вельмі ўзрадаваўся, бо даўно хацеў бачыць Яго, бо шмат чуў пра Яго; і ён спадзяваўся ўбачыць нейкі цуд, зроблены ім.
9 Тады шмат пытаўся ў яго; але ён нічога не адказаў яму.
10 А першасьвятары і кніжнікі стаялі і жорстка вінавацілі Яго.
11 Ірад з ваярамі сваімі зняважыў Яго і здзекаваўся з Яго, апрануў Яго ў шыкоўную вопратку і зноў паслаў да Пілата.
12 У той жа дзень Пілат і Ірад пасябравалі, бо раней варагавалі паміж сабой.
13 Пілат жа, склікаўшы першасвятароў і начальнікаў і народ,
14 Сказаў ім: вы прывялі гэтага чалавека да мяне, як таго, што раскручвае народ; і вось, я, дапытаўшыся перад вамі, не знайшоў у гэтым чалавеку ніякай віны ў тым, у чым вы яго вінавоціце;
15 Не, ні Ірад, бо я паслаў цябе да яго; і вось, нічога вартага смерці не зроблена яму.
16 Дык пакараю яго і адпушчу.
17 (Бо па неабходнасьці ён павінен адпусьціць ім аднаго на сьвята).
18 І закрычалі ўсе адразу, кажучы: Вазьмі гэтага чалавека, а адпусьці нам Вараву!
19 (Яго за бунт, учынены ў горадзе, і за забойства пасадзілі ў вязьніцу).
20 Дык Пілат, жадаючы адпусьціць Ісуса, ізноў гаварыў зь імі.
21 Але яны крычалі: укрыжуй Яго, укрыжуй Яго!
22 І трэці раз сказаў ім: якое зло ўчыніў Ён? Я не знайшоў у ім ніякай прычыны сьмерці: дык пакараю яго і адпушчу.
23 І яны з вялікім крыкам патрабавалі, каб Яго ўкрыжавалі. І перамаглі галасы іх і першасвятароў.
24 І Пілат загадаў, каб было так, як яны патрабавалі.
25 І адпусьціў ім таго, хто за бунт і забойства быў пасаджаны ў вязьніцу, якога яны жадалі; але ён аддаў Ісуса іх волі.
26 І калі вялі Яго, схапілі нейкага Сымона Кірынейца, які ішоў з поля, і ўсклалі на яго крыж, каб ён нёс яго за Езусам.
27 І ішла за Ім вялікая грамада людзей і жанчын, якія плакалі і плакалі па Ім.
28 Але Ісус, зьвярнуўшыся да іх, сказаў: Дочкі Ерусалімскія, ня плачце па Мне, але плачце па сабе і па дзецях вашых.
29 Бо вось, прыходзяць дні, у якія скажуць: шчасьлівыя няплодныя і ўлоньні, якія не нараджалі, і грудзі, якія не кармілі.
30 Тады пачнуць казаць гарам: упадзеце на нас; і да пагоркаў: пакрыйце нас.
31 Бо, калі гэта робяць з зялёным дрэвам, што будзе з сухім?
32 Зь ім на сьмерць вялі яшчэ двух злачынцаў.
33 І калі прыйшлі на месца, якое завецца Галгофа, там укрыжавалі Яго і злачынцаў, аднаго справа, а другога зьлева.
34 Тады Ісус сказаў: Ойча, даруй ім; бо ня ведаюць, што робяць. І падзялілі вопратку ягоную і кінулі жэрабя.
35 А народ стаяў і глядзеў. І начальнікі таксама з імі насміхаліся з Яго, кажучы, што Ён іншых ратаваў; хай выратуе самога сябе, калі ён Хрыстос, выбраннік Божы.
36 Насьмяяліся зь Яго і жаўнеры, падыходзячы да Яго і падаючы Яму воцат,
37 і кажучы: калі Ты Цар Юдэйскі, уратуй Сябе Самога.
38 І надпіс быў напісаны над Ім літарамі грэчаскімі, лацінскімі і габрэйскімі: ГЭТА ВАРОЛ ЮДЭЙСКІ.
39 І адзін з павешаных злачынцаў лаяўся на Яго, кажучы: калі Ты Хрыстос, выратуй Сябе і нас.
40 Другі ж, адказваючы, дакараў яго, кажучы: ці не баішся ты Бога, калі і сам асуджаны?
41 І мы справядліва; бо мы атрымліваем належную ўзнагароду за ўчынкі нашыя, а Ён нічога благога не зрабіў.
42 І сказаў Езусу: успомні мяне, Госпадзе, калі прыйдзеш у Валадарства Тваё.
43 І сказаў яму Ісус: праўду кажу табе: сёньня будзеш са Мною ў раі.
44 Было ж каля шостай гадзіны, і цемра была па ўсёй зямлі да гадзіны дзявятай.
45 І сонца зацьмілася, і заслона ў храме разарвалася пасярэдзіне.
46 І, усклікнуўшы моцным голасам, Ісус сказаў: Ойча, у рукі Твае аддаю дух Мой! І, сказаўшы гэта, аддаў дух.
47 Сотнік, убачыўшы, што сталася, уславіў Бога, кажучы: Сапраўды, чалавек гэты быў справядлівы.
48 І ўвесь народ, які сабраўся на тое відовішча, гледзячы на тое, што адбылося, б'ючы сябе ў грудзі, вяртаўся.

49 І ўсе яго знаёмыя і жанчыны, якія ішлі за ім з Галілеі, стаялі зводдаль і глядзелі на гэта.
50 І вось, быў чалавек, імем Язэп, дарадца; і быў ён добры чалавек і справядлівы:
51. Ён не пагадзіўся з парадай і справай іхняй; ён быў з Арыматэі, горада Юдэйскага, які і сам чакаў Валадарства Божага.
52 Гэты чалавек прыйшоў да Пілата і прасіў цела Ісуса.
53 І зьняў яго, і загарнуў у палатно, і паклаў у магіле, высечанай у камені, у якой яшчэ ніхто ня быў пакладзены.
54. І быў дзень той прыгатаваньня, і набліжалася субота.
55 За ім ішлі і жанчыны, якія прыйшлі з Ім з Галілеі, і глядзелі на магілу і на тое, як было пакладзена цела Ягонае.
56 І вярнуўшыся, яны прыгатавалі пахошчы і масьці; і адпачываў у дзень суботні паводле запаведзі.

РАЗДЗЕЛ 24

1 У першы дзень тыдня вельмі рана раніцай прыйшлі яны да магілы, несучы пахошчы, якія прыгатавалі, і некаторыя іншыя з імі.
2 І знайшлі камень адвалены ад магілы.
3 І ўвайшоўшы, не знайшлі цела Госпада Ісуса.
4 І сталася, калі яны былі збянтэжаныя гэтым, вось, два чалавекі сталі перад імі ў бліскучых вопратках.
5 І калі яны спалохаліся і схілілі абліччы свае да зямлі, яны сказалі ім: што вы шукаеце жывога сярод мёртвых?
6 Няма Яго тут, але ўваскрос; успомніце, як Ён казаў вам, калі быў яшчэ ў Галілеі,
7 кажучы: Сын Чалавечы павінен быць аддадзены ў рукі грэшных людзей і быць укрыжаваным, і на трэці дзень уваскрэснуць.
8 І ўспомнілі словы Ягоныя,
9 І вярнуўшыся ад магілы, расказаў усё гэта адзінаццаці і ўсім астатнім.
10 Гэта былі Марыя Магдалена, і Яна, і Марыя, маці Якава, і іншыя жанчыны, якія былі з імі, якія сказалі гэта апосталам.
11 І здаліся ім словы іхнія пустымі выдумкамі, і не паверылі ім.
12 Пётр, устаўшы, пабег да магілы; і, нахіліўшыся, убачыў палатняныя вопраткі, якія ляжалі асобна, і пайшоў, здзіўляючыся ў сабе таму, што сталася.
13 І вось, двое з іх ішлі ў той жа дзень у паселішча, званае Эмаўс, якое было ад Ерусаліма на шасцідзесяці стадый.
14 І гаварылі яны разам аб усім гэтым, што адбылося.
15 І сталася, калі яны размаўлялі і разважалі, сам Ісус, наблізіўшыся, пайшоў зь імі.
16 Але вочы іхнія былі стрыманыя, каб не пазнаць Яго.
17 І сказаў ім: што гэта за размова паміж сабою, ідучы, і сумныя?
18 І адказваючы, адзін з іх, якога звалі Клеопа, сказаў яму: няўжо ты толькі прыхадзень у Ерусаліме і не ведаеш, што ў ім адбылося ў гэтыя дні?
19 І сказаў ім: Што? І сказалі яму: пра Ісуса з Назарэта, які быў прарок, моцны ў справе і слове перад Богам і ўсім народам:
20 І як першасьвятары і начальнікі нашыя выдалі Яго на сьмерць і ўкрыжавалі.
21 Але мы верылі, што гэта Ён павінен быў збавіць Ізраіля; і пры ўсім гэтым сёньня трэці дзень, як гэта сталася.
22 Так, і некаторыя жанчыны з нашай кампаніі таксама здзівілі нас, якія былі рана ля магілы;
23 І, не знайшоўшы цела ягонага, прыйшлі, кажучы, што бачылі і анёлаў, якія гаварылі, што ён жывы.
24 І некаторыя з тых, што былі з намі, пайшлі да магілы і знайшлі так, як казалі жанчыны, а Яго ня бачылі.
25 Тады Ён сказаў ім: о, неразумныя і марудныя сэрцам, каб паверыць усяму, што казалі прарокі!
26 Ці ж ня трэба было Хрысту гэта пацярпець і ўвайсьці ў славу сваю?
27 І, пачаўшы ад Майсея і ўсіх прарокаў, тлумачыў ім ва ўсіх Пісаньнях тое, што пра Яго.
28 І наблізіліся яны да вёскі, куды ішлі;
29 Але яны прымусілі Яго, кажучы: застанься з намі, бо ўжо вечарэе, і дзень міне. І ён увайшоў, каб застацца з імі.
30 І сталася, калі Ён сядзеў з імі за сталом, узяў хлеб і дабраславіў, паламаў і даў ім.
31 І адкрыліся ў іх вочы, і яны пазналі Яго; і ён зьнік зь іхніх вачэй.
32 І сказалі яны адзін аднаму: ці не гарэла ў нас сэрца наша, калі Ён гаварыў з намі ў дарозе і калі адкрываў нам Пісанне?
33 І ўстаўшы ў тую ж гадзіну, яны вярнуліся ў Ерусалім і знайшлі адзінаццацёх сабраных разам і тых, што былі зь імі,
34 кажучы: Гасподзь сапраўды ўваскрос і зьявіўся Сымону.
35 І яны расказалі, што было ў дарозе, і як яны пазналі Яго пры ламаньні хлеба.
36 Калі яны гэта гаварылі, сам Ісус стаў пасярод іх і сказаў ім: мір вам!
37 Але яны спалохаліся і спалохаліся і думалі, што бачаць духа.
38 Ён жа сказаў ім: чаго трывожыцеся? і чаму ўзнікаюць думкі ў сэрцах вашых?
39 Паглядзіце на рукі Мае і на ногі Мае, што гэта Я; дакраніцеся да Мяне і паглядзіце; бо дух ня мае плоці і касьцей, як бачыце ў мяне.
40 І, сказаўшы гэта, паказаў ім рукі і ногі.
41 Калі яны яшчэ не верылі ад радасці і дзівіліся, Ён сказаў ім: ці ёсць у вас тут што-небудзь есці?
42 І далі яму кавалак печанай рыбы і соты мёду.
43 І, узяўшы, еў перад імі.
44 І сказаў ім: вось словы, якія Я сказаў вам, калі яшчэ быў з вамі, што павінна збыцца ўсё, што напісана ў законе Майсея, і ў прарокаў, і ў псальмах, адносна мяне.
45 Тады адкрыў ім розум, каб яны разумелі Пісанне,
46 І сказаў ім: так напісана і так належала Хрысту пацярпець і ўваскрэснуць з мёртвых на трэці дзень.
47. І каб у імя Яго абвяшчалася пакаянне і адпушчэнне грахоў ва ўсіх народах, пачынаючы з Ерусаліма.
48 І вы сьведкі гэтага.
49 І вось, Я пашлю абяцанае Айцом Майго на вас;

50 І вывеў іх аж да Віфаніі, і, падняўшы рукі Свае, дабраславіў іх.
51 І сталася, калі дабраслаўляў іх, аддзяліўся ад іх і ўзнёсся на неба.
52 І пакланіліся яму, і вярнуліся ў Ерусалім зь вялікай радасьцю.
53 І ўвесь час былі ў храме, славячы і дабраслаўляючы Бога. Амін.

Джон

РАЗДЗЕЛ 1

1 На пачатку было Слова, і Слова было ў Бога, і Слова было Бог.
2 Гэта было ў пачатку ў Бога.
3 Усё Ім створана; і без Яго нічога не сталася, што сталася.
4 У Ім было жыццё; і жыццё было святлом для людзей.
5 І сьвятло сьвеціць у цемры; і цемра не агарнула.
6 Быў чалавек, пасланы Богам, імя яму Ян.
7 Ён прыйшоў дзеля сьведчаньня, каб сьведчыць пра Сьвятло, каб усе паверылі празь Яго.
8 Ён ня быў тым Сьвятлом, але быў пасланы сьведчыць пра Сьвятло.
9 Гэта было Сьвятло праўдзівае, якое асьвятляе кожнага чалавека, што прыходзіць на сьвет.
10 Ён быў у сьвеце, і сьвет празь Яго стаўся, і сьвет Яго не пазнаў.
11 Да сваіх прыйшоў, і свае Яго не прынялі.
12 А тым, што прынялі Яго, даў уладу быць сынамі Божымі, веруючым у імя Ягонае.
13 якія нарадзіліся не ад крыві, не ад волі плоці, не ад волі мужа, але ад Бога.
14 І Слова сталася целам і пасялілася між намі, (і мы бачылі славу Яго, славу, як Адзінароднага ад Айца), поўнае ласкі і праўды.
15 Ян сьведчыў пра Яго і ўсклікаў, кажучы: Гэта быў Той, пра Якога я казаў: Той, Хто ідзе за мною, перада мною, бо Ён быў раней за мяне.
16 І ад паўнаты Яго ўсе мы атрымалі, і ласку на ласку.
17 Бо закон дадзены праз Майсея, а ласка і праўда праз Ісуса Хрыста.
18 Бога ніхто ніколі ня бачыў; Адзінародны Сын, які ва ўлонні Айца, Ён аб'явіў.
19 І вось сьведчаньне Яна, калі Юдэі паслалі зь Ерусаліма сьвятароў і лявітаў спытацца ў яго: хто ты?
20 І прызнаўся і не адрокся; але прызнаў, што я не Хрыстос.
21 І спыталіся ў яго: што ж? Ты Эліяс? А ён кажа: не я. Ты што, прарок? І ён адказаў: не.
22 Тады сказалі яму: хто ты? каб мы маглі даць адказ тым, хто паслаў нас. Што ты скажаш пра сябе?
23 Ён сказаў: я голас таго, хто кліча ў пустыні: выраўнуйце шлях Госпаду, як сказаў прарок Ісая.
24 А пасланыя былі з фарысэяў.
25 І спыталіся ў яго і сказалі яму: чаму ж ты хрысціш, калі ты не Хрыстос, ані Ілля, ані прарок?
26 Адказаў ім Ян, кажучы: Я хрышчу вадою;
27 Гэта той, што ідзе за мною, апярэдзіў мяне, у Якога я ня варты разьвязаць раменьчык абутку Ягонага.
28 Гэта адбылося ў Віфавары за Ярданам, дзе Ян хрысьціў.
29 На другі дзень бачыць Ян Ісуса, які ідзе да яго, і кажа: вось Ягнё Божае, якое бярэ на Сябе грэх свету.
30 Гэта Той, пра Якога я сказаў: за мною ідзе Чалавек, Які перада мною, бо раней за мяне быў.
31 Я ня ведаў Яго, але каб Ён зьявіўся Ізраілю, таму я прыйшоў хрысьціць вадою.
32 І сьведчыць Ян, кажучы: я бачыў Духа, Які сыходзіў зь неба, як голуб, і застаўся на Ім.
33 І я ня ведаў Яго, але Той, Хто паслаў мяне хрысьціць вадою, сказаў мне: на Каго ўбачыш Духа, які сыходзіць і застаецца на Ім, той і хрысьціць Духам Сьвятым.
34 І я ўбачыў і засьведчыў, што гэта Сын Божы.
35 На другі дзень зноў стаяў Ян і двое з вучняў ягоных;
36 І, гледзячы на Ісуса, які ішоў, сказаў: вось Ягнё Божае!
37 І пачулі абодва вучні, як ён казаў, і пайшлі за Езусам.
38 А Ісус, абярнуўшыся і ўбачыўшы, што яны ідуць за ім, кажа ім: чаго вы шукаеце? Яны сказалі Яму: Равві, што азначае: Настаўнік, дзе жывеш?
39 Кажа ім: ідзіце і паглядзіце. Яны прыйшлі і ўбачылі, дзе Ён жыве, і прабылі ў Яго той дзень, бо было каля дзясятай гадзіны.
40. Адзін з двух, што пачулі гаворку Яна і пайшлі за ім, быў Андрэй, брат Сымона Пятра.
41 Ён першы знаходзіць брата свайго Сымона і кажа яму: мы знайшлі Месію, што значыць Хрыстос.
42 І прывёў яго да Ісуса. А Ісус , зірнуўшы на яго, сказаў: ты Сымон, сын Ёнін;
43 На наступны дзень Ісус хацеў выйсьці ў Галілею, і знаходзіць Філіпа, і кажа яму: ідзі за Мною.
44 Філіп быў з Віфсаіды, горада Андрэя і Пятра.
45 Філіп знаходзіць Натанаіла і кажа яму: мы знайшлі Таго, пра Каго пісаў Майсей у законе і прарокі, Ісуса, сына Язэпавага, з Назарэта.
46 І сказаў яму Натанаэль: ці можа быць што добрае з Назарэту? Піліп кажа яму: ідзі і паглядзі.
47 Ісус убачыў Натанаэля, які ішоў да Яго, і сказаў пра яго: вось, сапраўдны Ізраільцянін, у якім няма хітрасьці!
48 Кажа яму Натанаэль: адкуль ты мяне ведаеш? Езус сказаў яму ў адказ: перш чым паклікаў цябе Філіп, Я бачыў цябе, калі ты быў пад смакоўніцай.
49 Натанаэль сказаў Яму ў адказ: Равві! Ты Сын Божы; Ты Цар Ізраіля.
50 Ісус сказаў яму ў адказ: ці верыш ты таму, што Я сказаў табе: Я бачыў цябе пад фігавым дрэвам? ты ўбачыш большае за гэта.
51 І кажа яму: праўду, праўду кажу вам: адгэтуль вы ўбачыце неба адкрытае і анёлаў Божых, якія ўзыходзяць і сыходзяць да Сына Чалавечага.

РАЗДЗЕЛ 2

1 На трэці дзень было вясельле ў Кане Галілейскай; і маці Ісуса была там:
2 І быў пакліканы на вясельле і Ісус, і вучні Ягоныя.
3 І калі ім не хапала віна, маці Ісуса кажа Яму: ня маюць віна.
4 Ісус кажа ёй: жанчына, што табе да мяне? час Мой яшчэ не прыйшоў.
5 Маці Ягоная кажа слугам: усё, што Ён скажа вам, зрабіце.
6 І было там пастаўлена шэсьць каменных гаршкоў, паводле звычаю ачышчэньня Юдэйскага, па дзьве ці тры фіркіны.
7 Ісус кажа ім: напоўніце посуд вадою. І запоўнілі іх да краёў.

8 І кажа ім: цяпер чэрпайце і нясіце да кіраўніка гасьціны. І яны яго агалілі.
9 Калі правадыр пакаштаваў вады, якая стала віном, і ня ведаў, адкуль яна, (але ведалі слугі, якія начэрпвалі ваду), дык загадчык сьвята паклікаў жаніха,
10 І кажа яму: кожны напачатку дае добрае віно; а калі добра нап'юцца, то горш; але добрае віно ты захаваў дагэтуль.
11 Гэты пачатак цудаў учыніў Ісус у Кане Галілейскай і аб'явіў славу Сваю; і ўверавалі ў Яго вучні Ягоныя.
12 Пасьля гэтага пайшоў Ён і маці Ягоная, і браты Ягоныя, і вучні Ягоныя ў Капернаум, і прабылі там нядоўга.
13 Набліжалася Пасха Юдэйская, і ўзышоў Ісус у Ерусалім,
14 І знайшоў у храме тых, што прадавалі валоў, авечак і галубоў, і мянялаў грошай, якія сядзелі.
15 І, зрабіўшы біч зь вяровак, выгнаў усіх са сьвятыні, і авечак, і валоў; і грошы мянялаў рассыпаў, і сталы перакуліў;
16 І сказаў прадаўцам галубоў: занясіце гэта адсюль; не рабеце дом Айца Майго домам гандлю.
17 І ўспомнілі вучні Ягоныя, што напісана: «Руплівасьць аб доме Тваім зьядае Мяне».
18 Тады Юдэі сказалі Яму ў адказ: які знак Ты даеш нам, што робіш гэта?
19 Ісус сказаў ім у адказ: разбурыце гэты храм, і Я за тры дні адбудую яго.
20 Тады Юдэі сказалі: храм гэты будаваўся сорак шэсьць гадоў, а Ты за тры дні адбудуеш яго?
21 Але Ён казаў пра храм цела свайго.
22 Калі ж Ён уваскрос з мёртвых, успомнілі вучні Ягоныя, што Ён сказаў ім гэтае; і паверылі Пісанню і слову, якое сказаў Езус.
23 Калі Ён быў у Ерусаліме на Пасху, у сьвята, многія ўверавалі ў імя Ягонае, бачачы цуды, якія Ён чыніў.
24 Але Езус не даверыўся ім, бо ведаў усіх,
25 І ня меў патрэбы, каб хто сьведчыў пра чалавека, бо Ён ведаў, што было ў чалавеку.

РАЗДЗЕЛ 3

1. Быў чалавек з фарысеяў, імем Нікадзім, начальнік Юдэйскі:
2 Ён прыйшоў да Ісуса ўначы і сказаў Яму: Раббі, мы ведаем, што Ты Настаўнік, які прыйшоў ад Бога;
3 Ісус сказаў яму ў адказ: праўду, праўду кажу табе: калі хто не народзіцца звыш, ня можа ўбачыць Валадарства Божага.
4 Кажа Яму Нікадэм: як можа чалавек нарадзіцца, калі ён стары? ці можа ён другі раз увайсці ва ўлонне маці сваёй і нарадзіцца?
5 Ісус адказаў: праўду, праўду кажу табе: калі хто не народзіцца з вады і Духа, ня можа ўвайсьці ў Валадарства Божае.
6 Народжанае ад цела ёсць цела; а народжанае ад Духа ёсць дух.
7 Ня дзівуйся, што Я сказаў табе: вам трэба нарадзіцца звыш.
8 Вецер дзьме, дзе хоча, і голас ягоны чуеш, але ня ведаеш, адкуль ён прыходзіць і куды ідзе: так бывае з кожным, хто нарадзіўся ад Духа.
9 Нікадэм сказаў Яму ў адказ: як гэта можа быць?
10 Адказаў Ісус і сказаў яму: ты гаспадар Ізраіля і ня ведаеш гэтага?
11 Праўду, праўду кажу табе: мы гаворым, што ведаем, і сьведчым, што бачылі; і сьведчаньня нашага ня прымаеце.
12 Калі Я сказаў вам пра зямное, і вы ня верыце, як паверыце, калі буду гаварыць вам пра нябеснае?
13 І ніхто не ўзышоў на неба, акрамя таго, хто сышоў з неба, Сына Чалавечага, які ў небе.
14 І як Майсей падняў зьмея ў пустыні, так павінен быць падняты Сын Чалавечы.
15 Каб кожны, хто верыць у Яго, не загінуў, але меў жыццё вечнае.
16 Бо так палюбіў Бог сьвет, што аддаў Сына Свайго Адзінароднага, каб кожны, хто верыць у Яго, не загінуў, але меў жыцьцё вечнае.
17 Бо не паслаў Бог Сына Свайго ў свет, каб судзіць свет; але каб праз Яго свет быў збаўлены.
18 Хто верыць у Яго, не будзе асуджаны, а хто не верыць, той ужо асуджаны, бо не паверыў у імя Адзінароднага Сына Божага.
19 Суд жа такі, што сьвятло прыйшло ў сьвет, а людзі больш палюбілі цемру, чым сьвятло, бо ўчынкі іхнія былі ліхімі.
20 Бо кожны, хто чыніць зло, ненавідзіць святло і не ідзе да святла, каб не выкрыліся ўчынкі ягоныя.
21 А хто робіць па праўдзе, той ідзе да сьвятла, каб выявіліся ўчынкі ягоныя, бо яны ў Богу зроблены.
22 Пасьля гэтага прыйшоў Ісус і вучні Ягоныя ў зямлю Юдэйскую; і заставаўся там з імі і хрысціў.
23 І Ян таксама хрысьціў у Эноне каля Саліма, бо там было шмат вады; і яны прыйшлі і хрысьціліся.
24 Бо Ян яшчэ не быў пасаджаны ў вязніцу.
25 Тады ўзнікла спрэчка паміж некаторымі з вучняў Яна і Юдэямі аб ачышчэнні.
26 І прыйшлі да Іаана і сказалі яму: Раббі, той, што быў з табою за Ярданам, якому ты сьведчыў, вось, ён хрысьціць, і ўсе ідуць да яго.
27 Ян сказаў у адказ: ня можа чалавек нічога прыняць, калі ня будзе дадзена яму зь неба.
28 Вы самі мне сьведкі, што я сказаў: я ня Хрыстос, але я пасланы перад Ім.
29 Хто мае нявесту, той жаніх, а сябар жаніха, які стаіць і слухае яго, вельмі цешыцца з голасу жаніха;
30 Яму трэба ўзрастаць, а мне змяншацца.
31 Хто прыходзіць зь вышыні, той над усімі; хто з зямлі, той зямны і гаворыць ад зямлі; хто прыходзіць зь неба, той над усімі.
32 І што Ён бачыў і чуў, тое сьведчыць; і ніхто не прымае сьведчаньня Ягонага.
33 Хто прыняў Яго сьведчаньне, той пацьвердзіў, што Бог праўдзівы.
34 Бо Той, Каго паслаў Бог, гаворыць словы Божыя, бо ня меру дае Бог Духа.
35 Айцец любіць Сына і ўсё аддаў у рукі Ягоныя.
36 Хто верыць у Сына, мае жыцьцё вечнае; а хто ня верыць у Сына, ня ўбачыць жыцьця; але гнеў Божы застаецца на ім.

РАЗДЗЕЛ 4

1 Дык калі даведаўся Гасподзь, што фарысеі пачулі, што Ісус набывае і хрысьціць больш вучняў, чым Ян,
2 (Хоць Ісус хрысьціў ня сам, але вучні Ягоныя,)
3 Ён пакінуў Юдэю і зноў пайшоў у Галілею.
4 І трэба было Яму прайсці праз Самарыю.
5 Потым прыходзіць у горад Самарыйскі, які называецца Сіхар, недалёка ад дзялянкі зямлі, якую Якаў даў сыну свайму Язэпу.
6 Там была студня Якава. Езус жа, стаміўшыся ў дарозе, сеў так на калодзеж, а было каля шостай гадзіны.
7. Прыходзіць жанчына з Самарыі набраць вады; Ісус кажа ёй: дай Мне піць.
8 (Бо вучні Яго адышліся ў горад купіць мяса).
9 Тады кажа Яму самаранка: як гэта ты, Юдэй, просіш піць у мяне, самаранкі? бо Юдэі ня маюць справы з Самаранамі.
10 Ісус сказаў ёй у адказ: калі б ты ведала дар Божы і хто кажа табе: «дай Мне піць», ты прасіў бы ў яго, і ён даў бы табе вады жывой.
11 Жанчына кажа Яму: Пане, табе няма чым зачэрпнуць, а калодзеж глыбокі; адкуль жа ў цябе вада жывая?
12 Няўжо Ты большы за бацьку нашага Якава, які даў нам калодзеж і піў зь яго сам, і дзеці яго, і быдла яго?
13 Ісус сказаў ёй у адказ: кожны, хто п'е гэтую ваду, ізноў будзе прагнуць;
14 Але кожны, хто будзе піць ваду, якую Я дам яму, не будзе адчуваць смагі ніколі; але вада, якую Я дам яму, стане ў ім крыніцай вады, якая цячэ ў жыццё вечнае.
15 Жанчына кажа Яму: Пане, дай мне гэтай вады, каб я не мела смагі і не хадзіла сюды чэрпаць.
16 Ісус кажа ёй: ідзі, пакліч мужа твайго і прыйдзі сюды.
17 Жанчына ў адказ сказала: у мяне няма мужа. Ісус сказаў ёй: добра ты сказала, што ў мяне няма мужа;
18 Бо ў цябе было пяць мужоў; і той, каго цяпер маеш, ня муж твой; ты праўду сказала гэта.
19 Жанчына кажа Яму: спадару, я бачу, што ты прарок.
20 Айцы нашыя пакланяліся на гэтай гары; а вы кажаце, што ў Ерусаліме месца, дзе трэба пакланяцца.
21 Ісус кажа ёй: жанчына, павер Мне, што надыходзіць гадзіна, калі вы не будзеце пакланяцца Айцу ні на гары гэтай, ні ў Ерусаліме.
22 Вы не ведаеце чаму пакланяецеся: мы ведаем, чаму пакланяемся, бо збаўленне ад Юдэяў.
23 Але прыходзіць гадзіна, і ўжо ёсць, калі праўдзівыя паклоннікі будуць пакланяцца Айцу ў духу і праўдзе, бо такіх паклоннікаў Айцец шукае Сабе.
24 Бог ёсьць Дух, і тыя, што пакланяюцца Яму, павінны пакланяцца Яму ў духу і праўдзе.
25 Жанчына кажа Яму: ведаю, што прыйдзе Месія, якога завуць Хрыстос; калі Ён прыйдзе, раскажа нам усё.
26 Ісус кажа ёй: гэта Я, Які гавару з табою.
27 У гэты час прыйшлі вучні Ягоныя і зьдзівіліся, што Ён размаўляе з жанчынай; але ніхто не сказаў: чаго табе? або: навошта ты гаворыш зь ёю?
28 Жанчына пакінула свой гаршчок і пайшла ў горад, і кажа людзям:
29 Хадзеце, паглядзіце Чалавека, які сказаў мне ўсё, што я зрабіў: ці ня Хрыстос Ён?
30 Тады яны выйшлі з горада і прыйшлі да Яго.
31 Тым часам вучні прасілі Яго, кажучы: Настаўнік, еш!
32 Але Ён сказаў ім: Я маю ежу, якой вы ня ведаеце.
33 Дык вучні гаварылі адзін аднаму: ці прынёс хто Яму есьці?
34 Кажа ім Ісус: ежа Мая - выконваць волю Таго, Хто паслаў Мяне, і скончыць справу Ягоную.
35 Ці не кажаце вы, што яшчэ чатыры месяцы, і прыйдзе жніво? вось, Я кажу вам: падніміце вочы вашыя і паглядзіце на палі; бо яны белыя ўжо да жніва.
36 І той, хто жне, атрымлівае ўзнагароду і зьбірае плод у жыццё вечнае, каб і той, хто сее, і той, хто жне, разам цешыліся.
37 І ў гэтым праўдзівая прымаўка: адзін сее, а другі жне.
38 Я паслаў вас жаць тое, над чым вы не працавалі: іншыя працавалі, а вы ўвайшлі ў іхнюю працу.
39. І многія самаране з горада таго ўверавалі ў Яго па словах жанчыны, якая сведчыла: Ён сказаў мне ўсё, што я зрабіла.
40 Калі самаране прыйшлі да яго, яны прасілі яго, каб ён застаўся ў іх, і ён прабыў там два дні.
41. І многа больш уверавала паводле слова Яго;
42 І сказаў жанчыне: цяпер мы верым не праз твае словы, бо мы самі чулі і ведаем, што гэта сапраўды Збаўца сьвету Хрыстос.
43 Праз два дні Ён выйшаў адтуль і пайшоў у Галілею.
44 Бо сам Ісус сьведчыў, што прарок ня мае пашаны ў сваёй бацькаўшчыне.
45 Калі ж Ён прыйшоў у Галілею, Галілеяне прынялі Яго, бачыўшы ўсё, што Ён зрабіў у Ерусаліме на свяце, бо і яны хадзілі на свята.
46 І прыйшоў Ісус зноў у Кану Галілейскую, дзе ператварыў ваду ў віно. І быў адзін вяльможа, сын якога хварэў у Капернауме.
47 Ён, пачуўшы, што Ісус прыйшоў з Юдэі ў Галілею, пайшоў да Яго і прасіў Яго прыйсьці і вылечыць сына ягонага, бо ён быў пры сьмерці.
48 Тады Ісус сказаў яму: ня паверыце, калі ня ўбачыце знакаў і цудаў.
49 Вяльможа кажа Яму: Пане, прыйдзі, пакуль не памерла дзіця маё.
50 Ісус кажа яму: ідзі; сын твой жывы. І паверыў чалавек слову, якое сказаў яму Ісус, і пайшоў.
51 І калі ён ішоў, сустрэлі яго слугі ягоныя і паведамілі яму, кажучы: сын твой жывы.
52 Тады ён спытаўся ў іх, у якую гадзіну пачаў выпраўляцца. І сказалі яму: учора а сёмай гадзіне гарачка пакінула яго.
53 І даведаўся бацька, што была тая самая гадзіна, у якую Ісус сказаў яму: сын твой жывы, і ўвераваў сам і ўвесь дом ягоны.
54 Гэта другі цуд, які ўчыніў Езус, калі прыйшоў з Юдэі ў Галілею.

РАЗДЗЕЛ 5

1 Пасьля гэтага было сьвята Юдэйскае; і пайшоў Ісус у Ерусалім.

2 А ў Ерусаліме каля авечага рынку ёсць сажалка, якая па-габрэйску завецца Бэтезда, якая мае пяць ганкаў.
3 У іх ляжала вялікае мноства нямоглых людзей, сляпых, застылых, высахлых, якія чакалі руху вады.
4 Бо анёл у пэўны час сыходзіў у сажалку і калаціў ваду; хто першы ўваходзіў у яе пасля каламучэння вады, той выздараўляў ад любой хваробы.
5 І быў там адзін чалавек, які трыццаць восем гадоў хварэў.
6 Ісус, убачыўшы яго ляжачага, і даведаўшыся, што ён ужо даўно ў гэтым хворы, кажа яму: хочаш быць здаровым?
7 Бязмоглы чалавек адказаў Яму: Пане, у мяне няма чалавека, які б апусціў мяне ў сажалку, калі вада ўзбурыцца;
8 Ісус кажа яму: устань, вазьмі пасьцель тваю і хадзі.
9 І адразу выздаравеў чалавек, і ўзяў ложак свой, і хадзіў; і была ў той дзень субота.
10 Тады габрэі сказалі аздароўленаму: цяпер субота;
11 Ён жа адказаў ім: Той, хто аздаравіў мяне, сказаў мне: вазьмі ложак тваю і хадзі.
12 Тады спыталіся ў яго: хто той чалавек, што сказаў табе: вазьмі пасьцель тваю і хадзі?
13 А аздароўлены ня ведаў, хто гэта быў, бо Ісус адышоў, бо натоўп быў на тым месцы.
14 Пасьля знаходзіць яго Ісус у сьвятыні і кажа яму: вось, ты ачуняў;
15 Чалавек той пайшоў і абвясціў Юдэям, што гэта Езус ацаліў яго.
16 І таму Юдэі перасьледавалі Ісуса і шукалі Яго забіць за тое, што Ён рабіў гэтае ў суботу.
17 Але Ісус адказаў ім: Айцец Мой дагэтуль працуе, і Я працую.
18 Таму Юдэі яшчэ больш шукалі забіць Яго за тое, што Ён не толькі парушаў суботу, але і называў Бога сваім Айцом, робячы сябе роўным Богу.
19 Тады Езус сказаў ім у адказ: праўду, праўду кажу вам: Сын нічога не можа рабіць сам ад сябе, апрача таго, што бачыць, што робіць Айцец; бо што робіць Ён, тое робіць і Сын.
20 Бо Айцец любіць Сына і паказвае Яму ўсё, што Сам робіць, і пакажа Яму справы большыя за гэтыя, каб вы дзівіліся.
21 Бо як Айцец уваскрашае мёртвых і ажыўляе іх; так і Сын, каго хоча, ажыўляе.
22 Бо Айцец нікога не судзіць, але ўвесь суд аддаў Сыну.
23 каб усе шанавалі Сына, як шануюць Айца. Хто не шануе Сына, той не шануе Айца, які паслаў Яго.
24 Сапраўды, сапраўды кажу вам: хто слухае слова Маё і верыць у Таго, Хто паслаў Мяне, мае жыццё вечнае і не прыходзіць на суд; але перайшоў ад смерці да жыцця.
25 Сапраўды, сапраўды кажу вам: надыходзіць гадзіна, і яна ўжо настала, калі мёртвыя пачуюць голас Сына Божага, і, пачуўшы, ажывуць.
26 Бо як Айцец мае жыццё ў Сабе; так і Сыну даў жыццё ў Сабе;
27 І даў Яму ўладу чыніць і суд, бо Ён Сын Чалавечы.
28 Ня зьдзіўляйцеся гэтаму, бо надыходзіць гадзіна, калі ўсе, што ў магілах, пачуюць голас Ягоны,
29 І выйдзе; тых, што чынілі дабро, да ўваскрасення жыцця; а тыя, што чынілі зло, на ўваскрасенне асуджэння.
30 Сам ад сябе нічога не магу: як чую, так і суджу, і суд мой справядлівы; таму што не шукаю сваёй волі, але волі Айца, які паслаў мяне.
31 Калі Я сьведчу сам пра сябе, то сьведчаньне Маё няпраўдзівае.
32 Другі сьведчыць пра Мяне; і ведаю, што сьведчаньне, якім ён сьведчыць пра мяне, праўдзівае.
33 Вы пасылалі да Яна, і ён засьведчыў пра праўду.
34 Але Я не ад чалавека прымаю сьведчаньне, але кажу гэта, каб вы былі збаўлены.
35 Ён быў сьветач, які гарэў і зьзяў, а вы захацелі некаторы час цешыцца сьвятлом ягоным.
36 Але Я маю сьведчаньне большае за Янава: бо справы, якія Айцец даў Мне скончыць, тыя самыя справы, якія Я раблю, сьведчаць пра Мяне, што Айцец паслаў Мяне.
37 І сам Айцец, Які паслаў Мяне, засьведчыў пра Мяне. Вы ніколі не чулі голасу Яго і не бачылі аблічча Яго.
38 І слова Ягонага ня маеце, каб прабывала ў вас: таму ня верыце, Каго Ён паслаў.
39 Дасьледуйце Пісаньні; бо вы думаеце, што ў іх маеце жыццё вечнае; і яны сьведчаць пра Мяне.
40 І ня хочаце прыйсьці да Мяне, каб мець жыццё.
41 Я не прымаю пашаны ад людзей.
42 Але ведаю вас, што вы ня маеце ў сабе любові да Бога.
43 Я прыйшоў у імя Айца Майго, і вы не прымаеце Мяне; калі іншы прыйдзе ў імя сваё, таго прымеце.
44 Як вы можаце верыць, калі прымаеце пашану адзін ад аднаго, а не шукаеце пашаны, якая ад аднаго Бога?
45 Ня думайце, што Я буду вінаваціць вас перад Айцом: ёсьць той, хто абвінавачвае вас, Майсей, на якога вы спадзяецеся.
46 Бо калі б вы верылі Майсею, вы паверылі б і Мне, бо ён пісаў пра Мяне.
47 Але калі вы не верыце ягоным пісанням, як паверыце словам маім?

РАЗДЗЕЛ 6

1 Пасьля гэтага Ісус перайшоў мора Галілейскае, якое ёсьць Тыбэрыядскае.
2 І за Ім пайшло мноства людзей, бо бачылі цуды, якія Ён чыніў над хворымі.
3 І ўзышоў Ісус на гару і сядзеў там з вучнямі Сваімі.
4 А набліжалася Пасха, сьвята Юдэйскае.
5 Ісус, узьвёўшы вочы і ўбачыўшы, што вялікая грамада ідзе да Яго, кажа Піліпу: дзе нам купіць хлеба, каб яны паелі?
6 І сказаў гэта, каб выпрабаваць яго, бо сам ведаў, што хацеў зрабіць.
7 Філіп адказаў яму: ня хопіць ім хлеба на дзьвесьце дынараў, каб кожны з іх узяў патроху.
8 Адзін з вучняў Ягоных, Андрэй, брат Сымона Пятра, кажа Яму:
9 Ёсць тут хлопец, у якога пяць ячменных хлябоў і дзве рыбкі, але што гэта такое сярод такой колькасці?

10 І сказаў Ісус: прымусіце людзей сесьці. На тым месцы было шмат травы. І селі людзі ў колькасці каля пяці тысяч.
11 І ўзяў Ісус хлябы; і, падзякаваўшы, раздаў вучням, а вучні тым, што сядзелі; таксама і рыбы, колькі заўгодна.
12 Калі яны насыціліся, Ён сказаў сваім вучням: зьбярыце аскепкі, што засталіся, каб нічога не прапала.
13 Дык яны сабралі і напоўнілі дванаццаць кашоў кавалкамі ад пяці ячменных хлябоў, якія засталіся ў тых, што елі.
14 Тады тыя людзі, убачыўшы цуд, які ўчыніў Ісус, сказалі: гэта сапраўды той прарок, які мае прыйсьці ў сьвет.
15 Ісус, даведаўшыся, што хочуць прыйсьці і ўзяць Яго, каб зрабіць каралём, зноў адышоў на гару адзін.
16 Калі ж настаў вечар, вучні Яго сышлі да мора,
17 І, увайшоўшы ў човен, паплыў праз мора ў Капернаум. І было ўжо цёмна, а Езус не прыходзіў да іх.
18 І ўзнялася мора ад моцнага ветру.
19 І вось, праплыўшы каля дваццаці пяці ці трыццаці стадый, бачаць Езуса, Які ідзе па моры і набліжаецца да карабля, і спалохаліся.
20 Але Ён кажа ім: гэта я; ня бойся.
21 Тады яны ахвотна прынялі яго ў лодку, і лодка адразу апынулася каля берага, куды яны плылі.
22 На наступны дзень, калі людзі, якія стаялі на другім беразе мора, убачылі, што там няма іншай лодкі, акрамя той, у якую ўвайшлі вучні Ягоныя, і што Ісус не ўвайшоў з вучнямі Сваімі ў лодку, але вучні адышлі адны;
23 (Аднак іншыя лодкі прыбылі з Тыбэрыяды блізка да месца, дзе яны елі хлеб, пасьля падзякі Госпада)
24 Людзі ж, убачыўшы, што няма там ні Езуса, ні вучняў Ягоных, селі ў караблі і прыплылі ў Капэрнаум, шукаючы Ісуса.
25 І, знайшоўшы Яго на другім беразе мора, сказалі Яму: Равві, калі Ты прыйшоў сюды?
26 Ісус сказаў ім у адказ: праўду, праўду кажу вам: вы шукаеце Мяне не таму, што бачылі цуды, а таму, што елі хлябы і насыціліся.
27 Працуйце не пра ежу, якая гіне, але пра ежу, што застаецца ў жыцьці вечным, якую дасьць вам Сын Чалавечы, бо на Ім пазначыў Бог Айцец.
28 Тады сказалі яму: што нам рабіць, каб чыніць справы Божыя?
29 Ісус сказаў ім у адказ: гэта ёсьць справа Божая, каб вы верылі ў Таго, Каго Ён паслаў.
30 Дык сказалі Яму: які знак Ты даеш, каб мы ўбачылі і паверылі Табе? што ты працуеш?
31 Айцы нашыя елі манну ў пустыні; як напісана, хлеб з неба даў ім есці.
32 Тады Ісус сказаў ім: праўду, праўду кажу вам: ня Майсей даў вам хлеб зь неба; а Айцец Мой дае вам сапраўдны хлеб з неба.
33 Бо хлеб Божы ёсць той, хто сыходзіць з неба і дае жыццё свету.
34 Тады сказалі Яму: Пане, дай нам заўсёды гэтага хлеба.
35 Ісус жа сказаў ім: Я ёсьць хлеб жыцьця; і хто верыць у Мяне, не будзе прагнуць ніколі.
36 Але Я сказаў вам, што і вы бачылі Мяне і ня верыце.
37 Усё, што дае Мне Айцец, да Мяне прыйдзе; і таго, хто прыходзіць да мяне, я не выганю прэч.
38 Бо Я сышоў з нябёсаў не дзеля таго, каб чыніць волю Маю, але волю Таго, Хто паслаў Мяне.
39 І гэта воля Айца, Які паслаў Мяне, каб з усяго, што Ён Мне даў, Я нічога не страціў, але ўваскрасіў гэта ў апошні дзень.
40 А воля Таго, Хто паслаў Мяне, такая, каб кожны, хто бачыць Сына і верыць у Яго, меў жыццё вечнае, і Я ўваскрашу яго ў апошні дзень.
41 Тады Юдэі наракалі на Яго за тое, што Ён казаў: Я хлеб, які сышоў з неба.
42 Яны сказалі: ці ня Ісус гэта, сын Язэпа, бацьку і маці якога мы ведаем? як жа Ён кажа: Я сышоў зь нябёсаў?
43 На гэта Ісус сказаў ім у адказ: не наракайце паміж сабою.
44 Ніхто ня можа прыйсьці да Мяне, калі не прыцягне яго Айцец, Які паслаў Мяне, і Я ўваскрашу яго ў апошні дзень.
45 У прарокаў напісана: і ўсе будуць навучаны Богам. Дык кожны, хто пачуў і навучыўся ад Айца, прыходзіць да Мяне.
46 Не тое, каб хто бачыў Айца, акрамя таго, хто ад Бога, Ён бачыў Айца.
47 Сапраўды, сапраўды кажу вам: хто верыць у Мяне, мае жыццё вечнае.
48 Я ёсьць хлеб жыцьця.
49 Айцы вашыя елі манну ў пустыні і памерлі.
50 Гэта ёсьць хлеб, які сыходзіць зь неба, каб чалавек, еўшы яго, не памёр.
51 Я — хлеб жывы, які сышоў з неба: хто есць гэты хлеб, будзе жыць вечна; і хлеб, які Я дам, ёсць Цела Маё, якое Я аддам за жыццё свету.
52. І спрачаліся Юдэі між сабою, кажучы: як можа Ён даць нам есьці сваё цела?
53 Тады Ісус сказаў ім: праўду, праўду кажу вам: калі ня будзеце есьці цела Сына Чалавечага і піць крыві Ягонай, ня будзеце мець у сабе жыцьця.
54 Хто есьць Цела Маё і п'е Кроў Маю, мае жыцьцё вечнае; і Я ўваскрашу яго ў апошні дзень.
55 Бо Цела Маё - праўдзівая ежа, і Кроў Мая - праўдзівае пітво.
56 Хто есьць Маю плоць і п'е Маю кроў, жыве ўва Мне, і Я ў ім.
57 Як паслаў Мяне жывы Айцец, і Я жыву Айцом, так і той, хто есць Мяне, будзе жыць Мною.
58 Гэта той хлеб, які сышоў з неба: ня так, як бацькі вашыя елі манну і памерлі: хто есьць гэты хлеб, будзе жыць вечна.
59 Гэта казаў Ён у сінагозе, навучаючы ў Капернауме.
60 Многія з вучняў Ягоных, пачуўшы гэта, казалі: цвёрдае гэта слова; хто гэта можа пачуць?
61 Ісус, ведаючы ў Сабе, што вучні Ягоныя наракаюць на гэта, сказаў ім: гэта вас спакушае?
62 Што ж, калі вы ўбачыце Сына Чалавечага, які ўзыходзіць туды, дзе быў раней?
63 Дух ажыўляе; плоць не прыносіць карысьці: словы, якія Я кажу вам, яны дух і жыцьцё.
64 Але ёсьць некаторыя з вас, што ня вераць. Бо Езус ад пачатку ведаў, хто такія няверуючыя і хто павінен выдаць Яго.

65 І сказаў: таму Я і сказаў вам, што ніхто ня можа прыйсьці да Мяне, калі ня будзе дадзена яму Айцом Маім.
66 З таго часу многія з вучняў Яго адступілі і больш не хадзілі з Ім.
67 Тады Ісус сказаў дванаццаці: ці ня хочаце і вы адысьці?
68 Тады Сымон Пётр адказаў Яму: Госпадзе, да каго мы пойдзем? Ты маеш словы жыцця вечнага.
69 І мы верым і спазнаем, што Ты Хрыстос, Сын Бога жывога.
70 Адказаў ім Езус: ці не Я выбраў вас дванаццаць, і адзін з вас д'ябал?
71 Ён гаварыў пра Юду Іскарыёта, сына Сымона, бо ён павінен быў выдаць Яго, будучы адным з дванаццаці.

РАЗДЗЕЛ 7

1 Пасьля гэтага Ісус хадзіў па Галілеі, бо не хацеў хадзіць па Юдэі, бо Юдэі шукалі Яго забіць.
2 Набліжалася Юдэйскае сьвята Кучак.
3 Тады сказалі яму браты ягоныя: ідзі адсюль і ідзі ў Юдэю, каб і вучні твае ўбачылі справы, якія ты робіш.
4 Бо няма чалавека, які робіць што-небудзь употай, і сам ён шукае, каб пра яго даведаліся. Калі ты робіш гэта, пакажы сябе свету.
5 Бо і браты ягоныя ня верылі ў яго.
6 Тады Ісус сказаў ім: Мой час яшчэ не прыйшоў, а ваш час заўсёды гатовы.
7 Свет не можа ненавідзець вас; але Мяне ненавідзіць, бо Я сьведчу аб ім, што ўчынкі яго ліхія.
8 Ідзеце вы на гэтае сьвята; я яшчэ не іду на гэтае сьвята; бо час Мой яшчэ не настаў.
9 Сказаўшы ім гэтыя словы, застаўся ў Галілеі.
10 Але калі пайшлі браты ягоныя, тады і ён пайшоў на сьвята, не яўна, але як бы таемна.
11 Тады Юдэі шукалі Яго на сьвята і казалі: дзе Ён?
12 І было шмат нараканьняў на Яго ў народзе: адны казалі, што Ён добры чалавек, а іншыя казалі: не; але ён ашуквае людзей.
13 Але ніхто адкрыта не гаварыў пра яго з-за страху перад Юдэямі.
14 А ў палавіне сьвята Ісус увайшоў у сьвятыню і навучаў.
15 А Юдэі зьдзіўляліся, кажучы: адкуль Ён ведае лісты, ня вучыўшыся?
16 Ісус сказаў ім у адказ: Мая навука не Мая, але Таго, Хто паслаў Мяне.
17 Калі хто хоча чыніць волю Ягоную, той спазнае навуку, ці ад Бога яна, ці Я сам ад сябе кажу.
18 Хто гаворыць сам ад сябе, шукае славы сваёй, а хто шукае славы таго, хто паслаў яго, той праўдзівы, і няма ў ім няпраўды.
19 Ці не Майсей даў вам закон, і ніхто з вас не выконвае закона? Чаму вы збіраецеся мяне забіць?
20 Людзі ў адказ сказалі: дэман у Табе; хто хоча забіць Цябе?
21 Ісус сказаў ім у адказ: адну справу зрабіў Я, і ўсе вы дзівіцеся.
22 Дзеля гэтага Майсей даў вам абразаньне; (не таму, што гэта ад Майсея, але ад бацькоў;) і вы ў суботу абразаеце чалавека.
23 Калі хто абрэжацца ў суботу, каб не парушаўся закон Майсееў; вы злуецеся на мяне, што я ацаліў чалавека ў суботу?
24 Не судзіце паводле выгляду, але судзіце судом праведным.
25 Тады некаторыя з Ерусалімлян сказалі: ці не той гэта, Каго шукаюць забіць?
26 Але вось, Ён адважна гаворыць, і нічога Яму не кажуць. Ці ведаюць кіраўнікі, што гэта і ёсць Хрыстус?
27 Але мы ведаем гэтага чалавека, адкуль ён; але калі Хрыстос прыйдзе, ніхто ня ведае, адкуль ён.
28 Тады Ісус усклікнуў у сьвятыні, навучаючы, кажучы: і вы ведаеце Мяне, і ведаеце, адкуль Я; і Я не прыйшоў ад Сябе, але праўдзівы Той, Хто паслаў Мяне, Якога вы ня ведаеце.
29 Але Я ведаю Яго, бо Я ад Яго, і Ён паслаў Мяне.
30 Тады шукалі Яго схапіць, але ніхто не наклаў на Яго рук, бо яшчэ не прыйшла Яго гадзіна.
31 І многія з людзей уверавалі ў Яго і казалі: Хрыстос, калі прыйдзе, ці ўчыніць больш цудаў, чым гэты, што ўчыніў?
32. Пачулі фарысеі, што людзі так наракалі пра Яго; і фарысэі і першасьвятары паслалі служак схапіць Яго.
33 Тады Ісус сказаў ім: яшчэ нядоўга Я з вамі і пайду да Таго, Хто паслаў Мяне.
34 Будзеце шукаць Мяне і ня знойдзеце; і дзе Я, туды вы ня можаце прыйсьці.
35 Тады гаварылі Юдэі між сабою: куды Ён пойдзе, што мы Яго не знойдзем? няўжо Ён пойдзе да расьсеяных між язычнікаў і вучыць язычнікаў?
36 Што значыць гэтае слова, якое Ён сказаў: «Будзеце шукаць Мяне і ня знойдзеце, і дзе Я, туды вы ня можаце прыйсьці?»
37. У апошні, вялікі дзень сьвята, Ісус стаяў і ўсклікнуў, кажучы: хто прагне, няхай прыходзіць да Мяне і п'е.
38 Хто верыць у Мяне, як сказана ў Пісанні, у таго з нутра пацякуць рэкі вады жывой.
39. (Гэта ж сказаў пра Духа, Якога павінны былі прыняць тыя, што вераць у Яго, бо яшчэ ня быў дадзены Дух Сьвяты, таму што Ісус яшчэ ня быў праслаўлены).
40. Многія з людзей, пачуўшы гэтыя словы, казалі: гэта сапраўды прарок.
41 Іншыя казалі: гэта Хрыстос. Але некаторыя казалі: ці прыйдзе Хрыстос з Галілеі?
42 Ці ж не сказана ў Пісанні, што Хрыстос прыйдзе з семені Давідавага і з горада Бэтлеема, дзе быў Давід?
43. І ўзьнік разлад у народзе з-за яго.
44 І некаторыя зь іх хацелі схапіць Яго; але ніхто не наклаў на яго рук.
45 Тады прыйшлі слугі да першасвятароў і фарысэяў; і сказалі ім: чаму вы не прывялі яго?
46 Слугі адказалі: ніколі чалавек не гаварыў так, як гэты чалавек.
47 Адказалі ім фарысэі: ці і вы ўведзеныя ў зман?
48 Ці паверыў у Яго хто з начальнікаў ці з фарысэяў?
49 Але гэты народ, які ня ведае закону, праклятый.
50 Кажа ім Нікадэм (адзін з іх, што прыйшоў да Езуса ўначы),
51 Ці закон наш судзіць чалавека, перш чым выслухае яго і не даведаецца, што ён робіць?

52 Яны сказалі яму ў адказ: і ты з Галілеі? Шукайце і глядзіце: бо з Галілеі не паўстае прарок.
53 І пайшоў кожны ў свой дом.

РАЗДЗЕЛ 8

1 Ісус пайшоў на гару Аліўную.
2 Раніцай зноў прыйшоў у храм, і ўвесь народ ішоў да Яго; і, сеўшы, вучыў іх.
3 І прывялі кніжнікі і фарысэі да Яго жанчыну, схопленую ў пералюбе; і калі яны паставілі яе пасярэдзіне,
4 Кажуць Яму: Настаўнік, гэтую жанчыну схапілі ў пералюбе на самым месцы.
5 Майсей у законе загадаў нам пабіваць такіх камянямі; а ты што скажаш?
6 Гэта яны казалі, спакушаючы Яго, каб мець абвінаваціць Яго. Але Езус, нахіліўшыся, пісаў пальцам на зямлі, быццам не чуючы іх.
7 Калі ж яны працягвалі пытацца ў Яго, Ён, падняўшыся, сказаў ім: хто з вас бязгрэшны, няхай першы кіне ў яе камень.
8 І зноў нахіліўся і пісаў на зямлі.
9 А тыя, што пачулі, дакораныя сумленнем сваім, пайшлі адзін за адным, пачынаючы ад старэйшых да апошніх; і застаўся Езус адзін і жанчына, што стаяла пасярэдзіне.
10 Ісус, падняўшыся і нікога не ўбачыўшы, акрамя жанчыны, сказаў ёй: Жанчына, дзе тыя, што абвінавалі цябе? ніхто цябе не асудзіў?
11 Яна сказала: ніхто, Госпадзе! І Ісус сказаў ёй: і Я не асуджаю цябе; ідзі і больш не грашы.
12 Тады Ісус ізноў прамовіў да іх, кажучы: Я сьвятло сьвету; хто пойдзе за Мною, ня будзе хадзіць у цемры, але будзе мець сьвятло жыцьця.
13 Фарысэі сказалі Яму: Ты Сам пра Сябе сьведчыш; запіс твой няпраўдзівы.
14 Ісус сказаў ім у адказ: хоць Я і сьведчу пра Сябе, але сьведчаньне Маё праўдзівае, бо Я ведаю, адкуль прыйшоў і куды іду; але вы не можаце сказаць, адкуль Я і куды іду.
15 Вы судзіце паводле плоці; Я нікога не суджу.
16 А калі і суджу, дык суд Мой праўдзівы, бо не адзін Я, але Я і Айцец, Які паслаў Мяне.
17 І ў законе вашым напісана, што сьведчаньне двух чалавек праўдзівае.
18 Я сьведчу сам пра сябе, і сьведчыць пра Мяне Айцец, які паслаў Мяне.
19 Тады сказалі Яму: дзе Айцец Твой? Езус адказаў: вы не ведаеце ні Мяне, ні Айца Майго; калі б вы ведалі Мяне, то ведалі б і Айца Майго.
20 Гэтыя словы казаў Ісус каля скарбніцы, калі навучаў у сьвятыні; бо яшчэ не прыйшла Яго гадзіна.
21 Тады Ісус зноў сказаў ім: Я адыходжу, а вы будзеце шукаць Мяне і памраце ў грахах вашых; куды Я іду, вы ня можаце прыйсьці.
22 Тады Юдэі сказалі: Ён заб'е сябе? бо Ён кажа: куды Я іду, вы ня можаце прыйсьці.
23 І сказаў ім: вы знізу; Я з вышыні; вы з гэтага свету; Я не з гэтага свету.
24 Таму Я сказаў вам, што вы памраце ў грахах вашых; бо калі вы не паверыце, што гэта Я, памрэце ў грахах вашых.
25 Тады сказалі яму: хто ты? І кажа ім Ісус: тое самае, што Я казаў вам ад пачатку.
26 Я маю многа сказаць пра вас і судзіць; але Той, Хто паслаў Мяне, праўдзівы; і я кажу сьвету тое, што чуў пра Яго.
27 Яны не зразумелі, што Ён казаў ім пра Айца.
28 Тады Ісус сказаў ім: калі вы ўзьнясеце Сына Чалавечага, тады даведаецеся, што гэта Я і што Я нічога не раблю ад Сябе; але так гавару, як навучыў Мяне Айцец Мой.
29 І Той, Хто паслаў Мяне, ёсць са Мною; Айцец не пакінуў Мяне аднаго; бо я заўсёды раблю тое, што яму падабаецца.
30 Калі ён гаварыў гэтыя словы, многія ўверавалі ў яго.
31 Тады Ісус сказаў тым Юдэям, якія ўверавалі ў Яго: калі вы застанецеся ў слове Маім, дык вы сапраўды Мае вучні;
32 І спазнаеце праўду, і праўда зробіць вас свабоднымі.
33 Яны адказалі Яму: мы семя Абрагама і ніколі нікому не былі рабамі;
34 Адказаў ім Ісус: праўду, праўду кажу вам: кожны, хто чыніць грэх, ёсьць слуга грэху.
35 І не слуга застаецца ў доме вечна, а Сын застаецца вечна.
36 Дык вось, калі Сын вызваліць вас, сапраўды свабоднымі будзеце.
37 Ведаю, што вы семя Абрагама; а вы хочаце забіць Мяне, бо слова Маё не ўмяшчаецца ў вас.
38 Я кажу тое, што бачыў у Айца Майго, а вы робіце тое, што бачылі ў бацькі вашага.
39 Яны сказалі Яму ў адказ: бацька наш Абрагам. Кажа ім Езус: калі б вы былі дзецьмі Абрагама, то рабілі б справы Абрагама.
40 А цяпер вы шукаеце забіць Мяне, чалавека, які сказаў вам праўду, якую чуў ад Бога: Абрагам гэтага не рабіў.
41 Вы робіце ўчынкі бацькі вашага. Тады сказалі яму: мы не ад распусты народжаныя; у нас адзін Айцец, Бог.
42 Ісус сказаў ім: калі б Бог быў вашым Айцом, вы любілі б Мяне, бо Я выйшаў і прыйшоў ад Бога; і Я не прыйшоў ад Сябе, але Ён паслаў Мяне.
43 Чаму вы не разумееце мовы маёй? нават таму, што вы не можаце пачуць слова Майго.
44 Ваш бацька д'ябал, і жаданьні бацькі вашага вы хочаце выконваць. Ён быў душагуб ад пачатку і не ўстояў у праўдзе, бо няма ў ім праўды. Калі ён гаворыць няпраўду, гаворыць ад свайго, бо ён ілгун і бацька яе.
45 А як Я кажу вам праўду, вы ня верыце Мне.
46 Хто з вас дакарае Мяне ў грэху? І калі я кажу праўду, чаму вы не верыце мне?
47 Хто ад Бога, той слухае словы Божыя; таму вы ня слухаеце іх, бо вы не ад Бога.
48 На гэта Іудзеі сказалі Яму ў адказ: ці не добра мы гаворым, што Ты Самаранін і дэман у табе?
49 Ісус адказаў: ня маю дэмана; але Я шаную Айца Майго, а вы Мяне зневажаеце.
50 І я не шукаю сваёй славы: ёсць той, хто шукае і судзіць.

51 Сапраўды, сапраўды кажу вам: хто захавае слова Маё, той не ўбачыць смерці вавек.
52 Тады габрэі сказалі Яму: цяпер мы даведаліся, што ў Табе дэман. Абрагам памёр і прарокі; а ты кажаш: хто захавае слова Маё, не спазнае сьмерці вавек.
53 Няўжо Ты большы за айца нашага Абрагама, які памёр? і прарокі памерлі; кім ты робіш сябе?
54 Адказаў Езус: калі Я Сам Сябе паважаю, то слава Мая нішто: Мяне шануе Айцец Мой; пра Якога вы кажаце, што Ён Бог ваш.
55 Але вы не пазналі Яго; але я ведаю Яго; і калі скажу, што ня ведаю Яго, буду хлусам, як і вы; але ведаю Яго і трымаюся слова Ягонага.
56 Абрагам, бацька ваш, узрадаваўся бачыць дзень Мой і ўбачыў гэта і ўзрадаваўся.
57 Тады габрэі сказалі яму: Табе яшчэ няма пяцідзесяці гадоў, і ты бачыў Абрагама?
58 Ісус сказаў ім: праўду, праўду кажу вам: перш чым быў Абрагам, Я ёсьць.
59 Тады яны ўзялі камяні, каб кінуць у Яго; але Ісус схаваўся і выйшаў са сьвятыні, прайшоўшы паміж імі, і так прайшоў міма.

РАЗДЗЕЛ 9

1 Праходзячы міма, Ісус убачыў чалавека, сьляпога ад нараджэньня.
2 І спыталіся ў Яго вучні Ягоныя, кажучы: Настаўнік, хто зграшыў, ён ці бацькі ягоныя, што нарадзіўся сьляпым?
3 Адказаў Ісус: не зграшыў ні ён, ні бацькі ягоныя, але дзеля таго, каб выявіліся на ім справы Божыя.
4 Мне трэба рабіць справы Таго, Хто паслаў Мяне, пакуль ёсьць дзень; надыходзіць ноч, калі ніхто ня можа працаваць.
5 Пакуль Я ў сьвеце, Я сьвятло сьвету.
6 Сказаўшы гэта, ён плюнуў на зямлю і зрабіў са сліны гліну, і памазаў глінай вочы сьляпому,
7 І сказаў яму: ідзі, абмыйся ў сажалцы Сілаам, што азначае: Пасланы. Ён пайшоў, абмыўся і прыйшоў відушчым.
8 Тады суседзі і тыя, што раней бачылі яго, што ён быў сьляпы, казалі: ці ня той гэта, што сядзеў і жабраваў?
9 Адны казалі: гэта ён; іншыя казалі: падобны да яго; а ён казаў: гэта я.
10 Дык сказалі яму: як адкрыліся твае вочы?
11 Ён сказаў у адказ: Чалавек, якога завуць Ісус, зрабіў глей і памазаў мае вочы, і сказаў мне: ідзі ў купальню Сілаам і ўмыйся; і я пайшоў, памыўся і стаў бачыць.
12 Тады сказалі яму: дзе Ён? Ён сказаў: не ведаю.
13 Да фарысеяў прывялі ранейшага сьляпога.
14 Была ж субота, калі Ісус зрабіў гразь і адчыніў яму вочы.
15 Тады зноў пыталіся ў яго фарысэі, як ён стаў бачыць. Ён сказаў ім: глей паклаў на мае вочы, і я ўмыўся, і бачу.
16. Дык некаторыя з фарысэяў казалі: не ад Бога гэты чалавек, бо не захоўвае суботы. Іншыя казалі: як чалавек грэшны можа рабіць такія цуды? І быў паміж імі падзел.
17 Зноў кажуць сьляпому: што ты скажаш пра Яго, што Ён адчыніў табе вочы? Ён сказаў: Ён прарок.
18 Але Юдэі не паверылі пра яго, што ён быў сьляпы і стаў бачыць, пакуль не паклікалі бацькоў таго, хто відзеў.
19 І спыталіся ў іх, кажучы: ці гэта ваш сын, пра якога вы кажаце, што нарадзіўся сьляпым? як жа ён цяпер бачыць?
20 Адказалі ім бацькі ягоныя і сказалі: мы ведаем, што гэта сын наш і што ён нарадзіўся сьляпым;
21 Але як ён цяпер бачыць, мы ня ведаем; ці хто адкрыў яму вочы, мы не ведаем: ён паўналетні; спытайцеся ў яго: ён сам за сябе скажа.
22 Гэта сказалі бацькі ягоныя, бо баяліся Юдэяў; бо Юдэі ўжо змовіліся, каб хто вызнаваў сябе за Хрыста, таго адлучылі ад сынагогі.
23 Таму бацькі ягоныя казалі: ён паўналетні; спытай яго.
24 Тады зноў паклікалі чалавека, які быў сьляпы, і сказалі яму: Аддай хвалу Богу; мы ведаем, што чалавек гэты грэшнік.
25 Ён сказаў у адказ: ці грэшнік Ён, ня ведаю; адно ведаю, што я быў сьляпы, а цяпер бачу.
26 Тады зноў сказалі яму: што Ён зрабіў табе? як ён адкрыў твае вочы?
27 Ён жа адказаў ім: Я ўжо казаў вам, і вы ня чулі; навошта хочаце зноў чуць? ці ж і вы будзеце Яго вучнямі?
28 Тады яны лаялі яго і казалі: ты вучань Ягоны; але мы вучні Майсея.
29 Мы ведаем, што да Майсея гаварыў Бог, а гэты ня ведаем, адкуль ён.
30 Чалавек сказаў ім у адказ: вось і дзіўна, што вы ня ведаеце, адкуль ён, а Ён адкрыў мае вочы.
31 Ведаем жа, што Бог ня слухае грэшнікаў, а калі хто шануе Бога і выконвае волю Ягоную, таго слухае.
32 Ад веку не было чута, каб хто адкрыў вочы сляпому ад нараджэння.
33 Калі б гэты чалавек не быў ад Бога, не мог бы нічога зрабіць.
34 Яны сказалі яму ў адказ: у грахах ты ўвесь нарадзіўся, і ты нас вучыш? І выгналі яго.
35. Ісус пачуў, што выгналі яго; і, знайшоўшы яго, сказаў яму: ці верыш ты ў Сына Божага?
36 Ён сказаў у адказ: хто Ён, Госпадзе, каб мне верыць у Яго?
37 Ісус жа сказаў яму: і ты бачыў яго, і гэта той, што гаворыць з табою.
38 Ён жа сказаў: веру, Госпадзе! І ён пакланіўся яму.
39 І сказаў Ісус: на суд прыйшоў Я ў сьвет гэты, каб бачылі нябачныя; і каб тыя, што бачаць, сталі сьляпымі.
40. Пачуўшы гэтыя словы, некаторыя з фарысеяў, якія былі зь Ім, сказалі Яму: няўжо і мы сьляпыя?
41 Ісус сказаў ім: калі б вы былі сьляпыя, ня мелі б граху; а цяпер кажаце: мы бачым; таму грэх ваш застаецца.

РАЗДЗЕЛ 10

1 Сапраўды, сапраўды кажу вам: хто не дзвярыма ўваходзіць у аўчарню, але пералазіць іншым шляхам, той злодзей і разбойнік.
2 А хто ўваходзіць дзвярыма, той пастыр авечак.

3 Яму брамнік адчыняе; і авечкі слухаюцца голасу ягонага, і ён кліча сваіх авечак па імені і выводзіць іх.
4 І калі ён выводзіць сваіх авечак, ідзе перад імі, а авечкі ідуць за ім, бо ведаюць голас ягоны.
5 А за чужым ня пойдуць, а ўцякуць ад яго, бо ня ведаюць чужога голасу.
6 Гэтую прыповесьць сказаў ім Ісус, але яны не зразумелі, што такое Ён гаварыў ім.
7 Тады Ісус зноў сказаў ім: праўду, праўду кажу вам, што Я дзьверы для авечак.
8 Усе, што былі перада мною, - злодзеі і разбойнікі, але авечкі іх не паслухалі.
9 Я — дзьверы: хто празь Мяне ўвойдзе, уратуецца, і ўвойдзе, і выйдзе, і пашу знойдзе.
10 Злодзей прыходзіць толькі для таго, каб украсці, і забіць, і знішчыць: Я прыйшоў, каб мелі жыццё і каб мелі ўдосталь.
11 Я пастыр добры: пастыр добры аддае жыцьцё сваё за авечак.
12 А найміт, а не пастух, якому авечкі не свае, бачыць ваўка, які ідзе, пакідае авечак і ўцякае; а воўк ловіць іх і разганяе авечкі.
13 Найміт уцякае, бо ён найміт і не клапоціцца пра авечкі.
14 Я пастыр добры, і ведаю авечак Маіх, і Мае ведаюць Мяне.
15 Як Айцец ведае Мяне, так і Я ведаю Айца, і жыццё Маё аддаю за авечак.
16 Ёсць у мяне і іншыя авечкі, якія не з гэтага двара; і іх трэба мне прывесці, і яны пачуюць голас мой; і будзе адзін статак і адзін пастыр.
17 За тое любіць Мяне Айцец, што Я аддаю жыццё Маё, каб зноў прыняць яго.
18 Ніхто не адбірае яго ў Мяне, але Я ад Сябе аддаю яго. Маю ўладу аддаць яго, і маю ўладу зноў узяць яго. Гэтую запаведзь Я атрымаў ад Айца Майго.
19 Дык ізноў узьнялася спрэчка сярод Юдэяў за гэтыя словы.
20 І многія зь іх казалі: Ён апанаваны дэманам і шалее; чаму вы слухаеце яго?
21 Іншыя казалі: гэта не словы апанаванага дэманам. Ці можа д'ябал адчыніць вочы сляпым?
22 І было ў Ерусаліме сьвята асьвячэньня, і была зіма.
23 І хадзіў Ісус у храме ў прытворы Саламонавым.
24 Тады абступілі яго Юдэі і сказалі яму: ці доўга будзеш прымушаць нас сумнявацца? Калі Ты Хрыстос, скажы нам адкрыта.
25 Адказаў ім Езус: Я сказаў вам, і вы не паверылі; справы, якія Я раблю ў імя Айца Майго, яны сведчаць пра Мяне.
26 Але вы ня верыце, бо вы не з авечак Маіх, як Я сказаў вам.
27 Авечкі Мае слухаюцца голасу Майго, і Я ведаю іх, і яны ідуць за Мною;
28 І Я даю ім жыццё вечнае; і яны ніколі не загінуць, і ніхто не вырве іх з рукі маёй.
29 Айцец Мой, Які даў Мне іх, большы за ўсіх; і ніхто ня можа вырваць іх з рукі Айца Майго.
30 Я і Айцец Мой - адно.
31 Тады Юдэі зноў схапілі камяні, каб пабіць Яго.
32 Адказаў ім Ісус: многа добрых учынкаў паказаў Я вам ад Айца Майго; за якую з гэтых спраў хочаце пабіць Мяне камянямі?
33 Адказалі Яму Юдэі, кажучы: за добрую справу не пабіваем Цябе камянямі; але за блюзнерства; і таму, што ты, будучы чалавекам, робіш сябе Богам.
34 Адказаў ім Езус: ці не напісана ў законе вашым: Я сказаў: вы багі?
35 Калі ён назваў багамі тых, да якіх было слова Божае, і пісаньне ня можа быць парушана;
36 Скажыце таму, каго Айцец асьвяціў і паслаў у сьвет: ты блюзьніш; бо Я сказаў: Я Сын Божы?
37 Калі Я не раблю спраў Айца Майго, не верце Мне.
38 Калі ж раблю, то, хоць вы не верыце Мне, верце справам, каб вы ведалі і верылі, што Айцец ува Мне, і Я ў Ім.
39. І зноў шукалі яны, каб схапіць яго, але ён вырваўся з рук іхніх,
40 І зноў пайшоў за Ярдан на тое месца, дзе раней Ян хрысьціў; і жыў там.
41 І многія прыходзілі да Яго і казалі: Ян не зрабіў цуду, але ўсё, што Ян сказаў пра гэтага чалавека, было праўдай.
42 І многія ўверавалі ў Яго там.

РАЗДЗЕЛ 11

1 Быў хворы адзін чалавек, на імя Лазар, з Віфаніі, з горада Марыі і Марты, сястры яе.
2 (Гэта была тая Марыя, якая памазала Госпада мірам і абцерла ногі Яму валасамі сваімі, брат якой Лазар быў хворы).
3 Сёстры паслалі да Яго сказаць: Пане!
4 Пачуўшы гэта, Езус сказаў: гэтая хвароба не на смерць, але на славу Божую, каб праз яе праславіўся Сын Божы.
5 Ісус любіў Марфу і сястру яе і Лазара.
6. Пачуўшы, што ён хворы, прабыў два дні на тым месцы, дзе быў.
7 Пасьля гэтага кажа вучням Сваім: Пойдзем зноў у Юдэю.
8 Вучні Ягоныя кажуць Яму: Настаўнік! і зноў пойдзеш туды?
9 Адказаў Езус: ці не дванаццаць гадзін у дне? Хто ходзіць удзень, той не спатыкаецца, бо бачыць святло гэтага свету.
10 Але калі чалавек ходзіць уначы, ён спатыкаецца, бо няма ў ім сьвятла.
11 Гэта сказаў Ён, а потым кажа ім: Лазар, сябар наш, спіць; але я іду, каб разбудзіць яго ад сну.
12 Тады вучні Ягоныя сказалі: Госпадзе!
13 Але Ісус казаў пра сьмерць ягоную, а яны думалі, што Ён казаў пра спачын у сьне.
14 Тады Ісус сказаў ім ясна: Лазар памёр.
15 І цешуся дзеля вас, што мяне там не было, каб вы паверылі; аднак пойдзем да яго.
16 Тады Тамаш, званы Блізьнюк, сказаў таварышам сваім: пойдзем і мы, каб памерці зь ім.
17 Тады Ісус, прыйшоўшы, знайшоў, што ён ужо чатыры дні ляжыць у магіле.
18 А Віфанія была недалёка ад Ерусаліма, стадыяў на пятнаццаць.

19 І многія з Юдэяў прыйшлі да Марты і Марыі, каб суцешыць іх за брата.
20 Марта, пачуўшы, што ідзе Ісус, пайшла насустрач Яму, а Марыя сядзела ў хаце.
21 Тады Марта сказала Ісусу: Госпадзе, калі б Ты быў тут, не памёр бы брат мой.
22 Але я ведаю, што і цяпер, чаго ні папросіш у Бога, дасьць табе Бог.
23 Ісус кажа ёй: брат твой уваскрэсьне.
24 Марта кажа Яму: ведаю, што Ён уваскрэсьне ва ўваскрасеньні ў апошні дзень.
25 Ісус сказаў ёй: Я ёсьць уваскрасеньне і жыцьцё; хто верыць у Мяне, калі і памрэ, будзе жыць.
26 І кожны, хто жыве і верыць у Мяне, не памрэ вавек. Вы ў гэта верыце?
27 Яна кажа Яму: Так, Госпадзе! Я веру, што Ты Хрыстос, Сын Божы, які павінен прыйсці ў свет.
28 І, сказаўшы гэта, пайшла і таемна паклікала Марыю, сястру сваю, кажучы: Настаўнік прыйшоў і кліча цябе.
29 Яна, пачуўшы гэта, хутка ўстала і прыйшла да Яго.
30. А Езус яшчэ не ўваходзіў у горад, але быў на тым месцы, дзе сустрэла Яго Марта.
31 Юдэі, якія былі зь ёю ў доме і суцяшалі яе, убачыўшы, што Марыя пасьпешліва ўстала і выйшла, пайшлі за ёю, кажучы: яна ідзе да магілы, каб там плакаць.
32 Марыя ж, прыйшоўшы туды, дзе быў Ісус, і ўбачыўшы Яго, упала да ног Яму і сказала Яму: Госпадзе! калі б Ты быў тут, брат мой не памёр бы.
33 Ісус жа, убачыўшы яе, што плача, і Юдэяў, якія прыйшлі зь ёю, плачуць, застагнаў духам і сумеўся,
34 І сказаў: дзе вы яго паклалі? Яны сказалі Яму: Пане, прыйдзі і паглядзі.
35 Ісус плакаў.
36 Тады Юдэі казалі: бач, як ён любіў яго!
37 І некаторыя з іх казалі: ці не мог Ён, Які адкрыў вочы сляпому, зрабіць так, каб і гэты не памёр?
38 Ісус жа, зноў стагнаючы ў сабе, прыходзіць да магілы. Гэта была пячора, а на ёй ляжаў камень.
39 Ісус сказаў: аднясеце камень. Марта, сястра памерлага, кажа Яму: «Госпадзе!
40 Ісус кажа ёй: ці не казаў Я табе, што, калі будзеш верыць, убачыш славу Божую?
41 Тады аднялі камень ад месца, дзе быў пакладзены нябожчык. І Езус, падняўшы вочы, сказаў: Ойча, дзякую Табе, што Ты пачуў Мяне.
42 Я ведаў, што Ты заўсёды слухаеш Мяне, але сказаў гэта дзеля людзей, якія стаяць побач, каб паверылі, што Ты паслаў Мяне.
43 І, сказаўшы гэта, ён усклікнуў моцным голасам: Лазар!
44 І выйшаў мёртвы, абвязаны па руках і нагах покрывам, і твар яго быў абвязаны хусткай. Езус кажа ім: развяжыце яго і хай ідзе.
45 Тады многія з Юдэяў, якія прыйшлі да Марыі і бачылі, што ўчыніў Езус, уверавалі ў Яго.
46 А некаторыя з іх пайшлі да фарысеяў і расказалі ім, што ўчыніў Езус.
47 Тады першасвятары і фарысеі сабралі раду і сказалі: што нам рабіць? бо гэты Чалавек робіць шмат цудаў.
48 Калі мы пакінем яго такім чынам, усе павераць у яго, і прыйдуць рымляне і забяруць і месца наша, і народ.
49 І адзін з іх, на імя Каяфа, быўшы ў той год першасвятаром, сказаў ім: вы нічога не ведаеце,
50 І не лічыце, што нам лепш, каб адзін чалавек памёр за народ, а каб не загінуў увесь народ.
51 І казаў гэта не ад сябе, але, будучы ў той год першасвятаром, прадказаў, што Езус памрэ за народ той;
52. І ня толькі дзеля таго народу, але каб і расьсеяных дзяцей Божых сабраць у адно.
53. І з таго дня яны сышліся, каб забіць яго.
54. Таму Ісус больш не хадзіў адкрыта між Юдэямі; але пайшоў адтуль у краіну паблізу пустыні, у горад, які называецца Яфрэм, і заставаўся там з вучнямі сваімі.
55 А набліжалася Пасха Юдэйская, і многія пайшлі з краіны ў Ерусалім перад Пасхай, каб ачысьціцца.
56 Тады яны шукалі Ісуса і гаварылі паміж сабою, стоячы ў сьвятыні: як вам здаецца, што Ён ня прыйдзе на сьвята?
57 І першасьвятары і фарысеі далі загад, каб, калі хто даведаецца, дзе Ён, паведаміць, каб схапіць Яго.

РАЗДЗЕЛ 12

1 Тады Ісус за шэсьць дзён да Пасхі прыйшоў у Віфанію, дзе быў памерлы Лазар, якога Ён уваскрасіў зь мёртвых.
2 Там прыгатавалі Яму вячэру; і Марта служыла, а Лазар быў адным з тых, што сядзелі з Ім за сталом.
3 Тады Марыя ўзяла фунт міра з нарду вельмі каштоўнага, і намазала ногі Ісуса, і абцерла ногі Яго валасамі сваімі, і дом напоўніўся пахам міра.
4 Тады кажа адзін з вучняў Ягоных, Юда Іскарыёт, сын Сымона, які меў Яго выдаць,
5 Чаму не прадалі гэтае міра за трыста дынараў і не раздалі ўбогім?
6 Гэта Ён сказаў не дзеля таго, каб клапаціцца пра ўбогіх; а таму, што ён быў злодзей, і меў мяшок, і вынес тое, што ў яго клалі.
7 Тады Ісус сказаў: пакіньце яе; яна захавала гэта на дзень пахаваньня Майго.
8 Бо ўбогіх заўсёды маеце з сабою; але мяне не заўсёды маеце.
9 І даведалася шмат народу з Юдэяў, што Ён там, і прыйшлі ня толькі дзеля Ісуса, але каб убачыць і Лазара, якога Ён уваскрэсіў зь мёртвых.
10 Але першасьвятары параіліся, каб і Лазара забіць;
11 Бо празь яго многія Юдэі адыходзілі і ўверавалі ў Ісуса.
12 На другі дзень мноства людзей, якія сабраліся на сьвята, пачуўшы, што Ісус ідзе ў Ерусалім,
13 узяўшы пальмавыя галіны, выйшаў насустрач Яму і ўсклікнуў: Гасанна: дабраславёны Цар Ізраілеў, які ідзе ў імя Гасподняе.
14 Ісус жа, знайшоўшы маладога асла, сеў на яго; як напісана,
15 Ня бойся, дачка Сіёна: вось, Цар твой ідзе, седзячы на асьліцы.
16 Гэтага спачатку не зразумелі вучні Ягоныя; але калі Ісус быў праслаўлены, тады ўспомнілі, што пра Яго так напісана і што яны гэта Яму зрабілі.
17 Народ, які быў з Ім, калі Ён выклікаў Лазара з магілы ягонай і ўваскрасіў яго з мёртвых, сьведчыць.

18 Дзеля гэтага і сустрэў Яго народ, бо чулі, што Ён учыніў гэты цуд.
19 Дык фарысеі казалі між сабою: бачыце, што нічога не дапамагаеце? вось, свет гіне за ім.
20 Былі і некаторыя Грэкі сярод тых, што прыйшлі пакланіцца на сьвята.
21. Ён прыйшоў да Філіпа, які быў з Віфсаіды Галілейскай, і прасіў яго, кажучы: Пане, мы хочам бачыць Езуса.
22 Прыходзіць Філіп і гаворыць Андрэю; і Андрэй і Філіп зноў гавораць Езусу.
23 І адказваў ім Ісус, кажучы: Прыйшла гадзіна праславіцца Сыну Чалавечаму.
24 Сапраўды, сапраўды кажу вам: калі пшанічнае зерне, упаўшы ў зямлю, не памрэ, яно застанецца адно; калі ж памрэ, то прынясе багаты плод.
25 Хто любіць душу сваю, загубіць яе; а хто ненавідзіць душу сваю ў гэтым свеце, той захавае яе ў жыццё вечнае.
26 Хто Мне служыць, няхай ідзе за Мною; і дзе Я, там і слуга Мой будзе: хто Мне служыць, таго ўшануе Айцец Мой.
27 Цяпер душа мая ўстрывожана; і што я скажу? Ойча, выратуй мяне ад гэтай гадзіны, але дзеля гэтага я прыйшоў у гэтую гадзіну.
28 Ойча, праслаў імя Тваё. І пачуўся голас з неба, кажучы: Я праславіў і зноў праслаўлю.
29 Людзі, якія стаялі і чулі, казалі, што загрымела; іншыя казалі: Анёл гаварыў з ім.
30 Ісус сказаў у адказ: ня дзеля Мяне быў гэты голас, але дзеля вас.
31 Цяпер суд сьвету гэтаму: цяпер князь сьвету гэтага будзе выгнаны прэч.
32 І калі я буду падняты з зямлі, усіх прыцягну да сябе.
33 Гэта Ён сказаў, даючы зразумець, якой сьмерцю Ён павінен памерці.
34 Народ адказваў Яму: мы чулі з закону, што Хрыстос трывае вечна; хто гэты Сын Чалавечы?
35 Тады Ісус сказаў ім: яшчэ нядоўга сьвятло з вамі. Хадзіце, пакуль ёсць святло, каб цемра не агарнула вас, бо хто ходзіць у цемры, не ведае, куды ідзе.
36 Пакуль маеце святло, верце ў святло, каб вы былі сынамі святла. Гэта сказаў Езус і адышоў, і схаваўся ад іх.
37. Але, хоць Ён учыніў столькі цудаў перад імі, яны не паверылі ў Яго.
38 Каб збылося слова прарока Ісаі, якое ён сказаў: «Госпадзе! хто паверыў чуткаму нашаму?» і каму адкрылася рука Гасподняя?
39 Таму не маглі паверыць таму, што Ісая зноў сказаў:
40 Ён асляпіў ім вочы і акамянеў сэрца іх; каб яны не ўбачылі вачыма і не зразумелі сэрцам і не навярнуліся, і Я вылечыў іх.
41 Гэта сказаў Ісая, калі ўбачыў славу Ягоную і гаварыў пра Яго.
42 Але і сярод начальнікаў многія ўверавалі ў Яго; але з-за фарысеяў не вызнавалі Яго, каб не адлучыць іх ад сінагогі.
43 Бо яны больш любілі хвалу чалавечую, чым хвалу Божую.
44 Ісус усклікнуў і сказаў: хто верыць у Мяне, ня ў Мяне верыць, але ў Таго, Хто паслаў Мяне.
45 І хто бачыць Мяне, бачыць Таго, Хто паслаў Мяне.
46 Я сьвятло прыйшоў у сьвет, каб кожны, хто верыць у Мяне, не заставаўся ў цемры.
47 І калі хто пачуе словы Мае і не паверыць, Я не суджу яго, бо Я прыйшоў не судзіць свет, але збавіць свет.
48. Хто адвяргае Мяне і не прымае словаў Маіх, мае судзьдзю: слова, якое Я прамовіў, яно будзе судзіць яго ў апошні дзень.
49 Бо я не ад сябе казаў; але Айцец, Які паслаў Мяне, Ён даў Мне запаведзь, што Мне гаварыць і што гаварыць.
50 І ведаю, што запаведзь Ягоная - жыццё вечнае; таму ўсё, што Я кажу, гавару, як сказаў Мне Айцец.

РАЗДЗЕЛ 13

1 Перад сьвятам Пасхі Ісус, калі ведаў, што прыйшла Яго гадзіна перайсьці з гэтага сьвету да Айца, палюбіўшы Сваіх, якія былі ў сьвеце, да канца палюбіў іх.
2 І калі скончылася вячэра, д'ябал уклаў у сэрца Юдзе Іскарыёту, сыну Сымона, выдаць Яго;
3 Ісус, ведаючы, што Айцец аддаў усё ў рукі Ягоныя, і што Ён ад Бога выйшаў і да Бога адышоў;
4 Ён устае ад вячэры і адкладае вопратку сваю; і ўзяў ручнік і падперазаўся.
5 Пасьля гэтага наліў вады ў місу і пачаў абмываць ногі вучням і выціраць ручніком, якім быў падперазаны.
6 Потым прыходзіць да Сымона Пятра, і Пётр кажа Яму: Госпадзе, Ты абмываеш мне ногі?
7 Ісус сказаў яму ў адказ: што Я раблю, ты цяпер ня ведаеш; але ты будзеш ведаць пасля гэтага.
8 Кажа Яму Пётр: Ты не абмыеш мне ног вавек. Езус адказаў яму: калі не абмыю цябе, не будзеш мець долі са Мною.
9 Сымон Пётр кажа Яму: Госпадзе, не толькі ногі мае, але і рукі і галаву.
10 Ісус кажа яму: абмытаму трэба толькі ногі абмыць, бо ён увесь чысты; і вы чыстыя, але ня ўсе.
11 Бо ведаў, хто выдасьць Яго; таму і сказаў: ня ўсе вы чыстыя.
12 І, абмыўшы ім ногі і надзеўшы вопратку Сваю, зноў сеў і сказаў ім: ці ведаеце, што Я зрабіў вам?
13 Вы называеце Мяне Настаўнікам і Панам, і добра кажаце; бо я такі.
14 Дык вось, калі Я, Гасподзь і Настаўнік, абмыў вам ногі; і вы павінны абмываць ногі адзін аднаму.
15 Бо Я даў вам прыклад, каб і вы рабілі так, як Я зрабіў вам.
16 Сапраўды, сапраўды кажу вам: слуга не большы за гаспадара свайго; ні той, хто пасланы, не большы за таго, хто паслаў яго.
17 Калі вы гэта ведаеце, шчаслівыя вы, калі выконваеце гэта.
18 Не пра ўсіх вас кажу: Я ведаю, каго Я выбраў, але каб споўнілася Пісаньне: Хто есьць са Мною хлеб, падняў на Мяне пяту сваю.
19 Цяпер кажу вам, перш чым гэта станецца, каб, калі станецца, вы паверылі, што гэта Я.

20 Сапраўды, сапраўды кажу вам: хто прымае таго, каго Я пашлю, Мяне прымае; а хто прымае Мяне, прымае Таго, Хто паслаў Мяне.
21. Сказаўшы гэтае, Ісус устрывожыўся духам і засьведчыў і сказаў: праўду, праўду кажу вам, што адзін з вас выдасьць Мяне.
22 Тады вучні паглядзелі адзін на аднаго, сумняваючыся, пра каго Ён гаворыць.
23 А на грудзях Езуса ляжаў адзін з вучняў Ягоных, якіх любіў Езус.
24 Дык Сымон Пётр кіўнуў Яму, каб спытаўся, пра каго Ён гаворыць.
25 Тады той, ляжачы на грудзях Ісуса, кажа Яму: Пане, хто гэта?
26 Ісус адказаў: гэта той, каму я дам кавалачак, абмакнуўшы яго. І, намачыўшы кусок, аддаў яго Юдзе Іскарыёту, сыну Сымона.
27 І пасьля кавалка ўвайшоў у яго сатана. Тады Ісус сказаў яму: што робіш, рабі хутчэй.
28 І ніхто з тых, хто быў за сталом, не ведаў, з якой нагоды ён сказаў яму гэта.
29 Бо некаторыя з іх думалі, што, паколькі ў Юды быў мяшок, Ісус сказаў яму: купі, што нам патрэбна на сьвята; або каб ён даў штосьці бедным.
30 Ён жа, узяўшы кавалак, адразу выйшаў; была ж ноч.
31 Дык вось, выйшаўшы, Ісус сказаў: цяпер уславіўся Сын Чалавечы, і Бог услаўлены ў Ім.
32 Калі Бог праславіўся ў Ім, дык і Бог праславіць Яго ў Сабе, і адразу праславіць Яго.
33 Дзеткі, яшчэ нядоўга я з вамі. Вы будзеце шукаць Мяне, і як Я сказаў Юдэям: куды Я іду, вы ня можаце прыйсьці; так што цяпер я кажу вам.
34 Новую запаведзь даю вам, каб вы любілі адзін аднаго; як Я палюбіў вас, так і вы любіце адзін аднаго.
35 Па гэтым пазнаюць усе, што вы Мае вучні, калі будзеце мець любоў між сабою.
36 Сымон Пётр сказаў Яму: Госпадзе, куды Ты ідзеш? Езус адказаў яму: куды Я іду, ты не можаш цяпер ісці за Мною; але потым пойдзеш за мною.
37 Пётр сказаў Яму: Пане, чаму я не магу цяпер ісьці за Табою? Жыццё сваё аддам за цябе.
38 Адказаў яму Ісус: душу тваю за Мяне пакладзеш? Праўду, праўду кажу табе: не прапяе певень, пакуль ты тройчы не адрачэшся ад Мяне.

РАЗДЗЕЛ 14

1 Няхай не трывожыцца сэрца вашае: вы верыце ў Бога, верце і ў Мяне.
2 У доме Айца Майго шмат сядзібаў: калі б гэта было ня так, Я сказаў бы вам. Я іду падрыхтаваць вам месца.
3 І калі пайду і падрыхтую вам месца, зноў прыйду і вазьму вас да сябе; каб дзе Я, там былі і вы.
4 А куды Я іду, вы ведаеце, і дарогу ведаеце.
5 Кажа Яму Тамаш: Пане, ня ведаем, куды ідзеш; і як мы можам ведаць дарогу?
6 Ісус кажа яму: Я ёсьць дарога і праўда і жыцьцё; ніхто не прыходзіць да Айца, як толькі празь Мяне.
7 Калі б вы ведалі Мяне, ведалі б і Айца Майго; і ад гэтага часу вы ведаеце Яго і бачылі Яго.
8 Кажа Яму Філіп: Пане, пакажы нам Айца, і хопіць нам.
9 Ісус кажа яму: Столькі часу Я з вамі, і ты ня ведаеш Мяне, Піліп? хто бачыў Мяне, бачыў Айца; і як жа Ты кажаш: пакажы нам Айца?
10 Ці ты ня верыш, што Я ў Айцу, а Айцец ува Мне? словы, якія Я кажу вам, не ад Сябе кажу, але Айцец, Які жыве ўва Мне, Ён творыць справы.
11 Верце Мне, што Я ў Айцу, і Айцец ува Мне, альбо верце Мне дзеля саміх спраў.
12 Сапраўды, сапраўды кажу вам: хто верыць у Мяне, справы, якія Я раблю, і ён зробіць; і большыя справы, чым гэтыя, Ён зробіць; бо іду да Айца Майго.
13 І чаго ні папросіце ў імя Маё, тое зраблю, каб праславіўся Айцец у Сыне.
14 Калі што папросіце ў імя Маё, Я зраблю.
15 Калі любіце Мяне, захоўвайце запаведзі Мае.
16 І Я ўпрашу Айца, і дасьць вам іншага Суцяшыцеля, каб быў з вамі вечна;
17 Нават Дух праўды; Якога сьвет ня можа прыняць, бо ня бачыць Яго і ня ведае Яго; бо Ён з вамі жыве і ў вас будзе.
18 Не пакіну вас бязьцешнымі: прыйду да вас.
19 Яшчэ крыху, і сьвет ужо ня ўбачыць Мяне; але вы бачыце Мяне: таму што Я жыву, і вы будзеце жыць.
20 У той дзень вы ўведаеце, што Я ў Айцу Маім, і вы ува Мне, і Я ў вас.
21 Хто мае запаведзі Мае і захоўвае іх, той любіць Мяне; а хто любіць Мяне, таго палюбіць Айцец Мой, і Я палюблю яго і адкрыюся яму.
22 Кажа Яму Юда, не Іскарыёт: «Госпадзе, як гэта Ты хочаш зьявіць Сябе нам, а ня сьвету?
23 Ісус сказаў яму ў адказ: калі хто любіць Мяне, той захавае слова Маё; і Айцец Мой палюбіць яго, і Мы прыйдзем да яго і пасялімся ў яго.
24 Хто не любіць Мяне, той не захоўвае слоў Маіх, і слова, якое вы чуеце, не Маё, але Айца, Які паслаў Мяне.
25 Гэта Я сказаў вам, будучы яшчэ з вамі.
26 А Суцяшыцель, Дух Сьвяты, Якога пашле Айцец у імя Маё, Ён навучыць вас усяму і нагадае вам усё, што Я сказаў вам.
27 Мір пакідаю вам, мір Мой даю вам: ня так, як сьвет дае, Я даю вам. Няхай не трывожыцца сэрца ваша і не баіцца.
28 Вы чулі, як Я сказаў вам: адыходжу і зноў прыйду да вас. Калі б вы любілі Мяне, то ўзрадаваліся б, што Я сказаў: іду да Айца, бо Айцец Мой большы за Мяне.
29 І цяпер Я сказаў вам, перш чым гэта сталася, каб вы паверылі, калі станецца.
30 У далейшым я ня буду многа гаварыць з вамі, бо ідзе князь сьвету гэтага, і ўва Мне ня мае нічога.
31 Але каб сьвет ведаў, што Я люблю Айца; і як загадаў Мне Айцец, так і раблю. Уставай, пойдзем адсюль.

РАЗДЗЕЛ 15

1 Я — сапраўдная вінаградная лаза, а Айцец Мой — вінаградар.
2 Кожную галіну ўва Мне, якая не прыносіць плоду, Ён адсякае, і кожную галіну, якая прыносіць плод, Ён ачышчае, каб больш радзіла.
3 Цяпер вы ачысьціліся словам, якое Я сказаў вам.

4 Заставайцеся ўва Мне, і Я ў вас. Як галіна не можа прыносіць плоду сама па сабе, калі не застанецца на лазе; больш не можаце, калі не застанецеся ўва Мне.
5 Я — вінаградная лаза, а вы — галіны: хто застаецца ўва Мне, а Я ў ім, той прыносіць багаты плод, бо бязь мяне ня можаце рабіць нічога.
6 Калі хто не будзе ўва Мне, той будзе выкінуты прэч, як галіна, і засохне; і людзі зьбіраюць іх і кідаюць у агонь, і яны згараюць.
7 Калі застанецеся ўва Мне, і словы Мае застануцца ў вас, прасіце, чаго хочаце, і будзе вам.
8 Гэтым праслаўляецца Айцец Мой, каб вы прыносілі багаты плён; так і вы будзеце Маімі вучнямі.
9 Як палюбіў Мяне Айцец, так і Я палюбіў вас: заставайцеся ў любові Маёй.
10 Калі будзеце захоўваць запаведзі Мае, застанецеся ў любові Маёй; як і Я захаваў запаведзі Айца Майго і застаюся ў любові Ягонай.
11 Гэта сказаў Я вам, каб радасьць Мая была ў вас і каб радасьць вашая была поўнай.
12 Вось запаведзь Мая, каб вы любілі адзін аднаго, як Я палюбіў вас.
13 Ніхто ня мае большай любові за тую, калі хто пакладзе душу сваю за сяброў сваіх.
14 Вы сябры Мае, калі выконваеце ўсё, што Я загадваю вам.
15 Ад гэтага часу не называю вас слугамі; бо слуга ня ведае, што робіць ягоны гаспадар; але я назваў вас сябрамі; бо ўсё, што Я чуў ад Айца Майго, Я абвясьціў вам.
16 Не вы выбралі Мяне, але Я выбраў вас і паставіў вас, каб вы ішлі і прыносілі плод, і каб плод ваш заставаўся, каб, чаго ні папросіце ў Айца ў імя Маё, даў вам .
17 Гэта наказваю вам, каб вы любілі адзін аднаго.
18 Калі сьвет ненавідзіць вас, ведайце, што Мяне раней за вас зьненавідзеў.
19 Калі б вы былі са сьвету, сьвет любіў бы сваё; але як вы не са сьвету, але Я выбраў вас са сьвету, таму сьвет ненавідзіць вас.
20 Памятайце слова, якое Я сказаў вам: раб ня большы за гаспадара свайго. Калі Мяне гналі, будуць гнаць і вас; калі Маё слова захавалі, і вашае захаваюць.
21 Але ўсё гэта зробяць вам дзеля імя Майго, бо ня ведаюць Таго, Хто паслаў Мяне.
22 Калі б Я не прыйшоў і не гаварыў зь імі, ня мелі б грэху, а цяпер ня маюць аплаты за грэх свой.
23 Хто ненавідзіць Мяне, ненавідзіць і Айца Майго.
24 Калі б Я не ўчыніў сярод іх учынкаў, якіх ніхто іншы не ўчыніў, не мелі б грэху; а цяпер і ўбачылі, і ўзненавідзелі і Мяне, і Айца Майго.
25 Але гэта сталася, каб споўнілася слова, напісанае ў законе іхнім: яны ўзненавідзелі мяне без прычыны.
26 Калі ж прыйдзе Суцяшыцель, Якога Я пашлю вам ад Айца, Дух праўды, Які ад Айца зыходзіць, Ён будзе сьведчыць пра Мяне;
27 І вы таксама будзеце сведчыць, бо вы са Мною ад пачатку.

РАЗДЗЕЛ 16

1 Гэта Я сказаў вам, каб вы не спакусіліся.
2 Выганяюць вас з сінагог; і прыходзіць час, калі кожны, хто заб'е вас, будзе думаць, што служыць Богу.
3 І гэта зробяць вам, бо не пазналі ні Айца, ні Мяне.
4 Але Я сказаў вам гэта, каб вы, калі прыйдзе час, успомнілі, што Я сказаў вам пра гэта. І гэтага Я не казаў вам спачатку, бо быў з вамі.
5 Але цяпер іду да Таго, Хто паслаў мяне; і ніхто з вас не пытаецца ў мяне: куды ідзеш?
6 Але ад таго, што Я сказаў вам гэта, смутак напоўніў сэрца вашае.
7 Але Я кажу вам праўду; Вам лепш, каб Я пайшоў, бо калі Я не пайду, Суцяшыцель не прыйдзе да вас; а калі пайду, пашлю яго да вас.
8 І калі Ён прыйдзе, выкрые сьвет пра грэх, праведнасьць і суд.
9 ад граху, што ня вераць у Мяне;
10 За праўду, што іду да Айца Майго, і вы ўжо ня ўбачыце Мяне;
11 Пра суд, бо князь сьвету гэтага асуджаны.
12 Я маю яшчэ шмат чаго сказаць вам, але вы цяпер не можаце вынесці.
13 Калі ж прыйдзе Ён, Дух праўды, навядзе вас на ўсю праўду, бо не ад Сябе будзе гаварыць; але што пачуе, тое скажа, і абвесьціць вам будучыню.
14 Ён праславіць Мяне, бо ад Майго возьме і абвесьціць вам.
15 Усё, што мае Айцец, ёсьць Маё; таму Я і сказаў, што Ён возьме з Майго і пакажа вам.
16 Крыху, і ня ўбачыце Мяне, і зноў крыху, і ўбачыце Мяне, бо Я іду да Айца.
17 Тады некаторыя з вучняў Ягоных сказалі між сабою: Што гэта Ён кажа нам: «Яшчэ крыху, і ня будзеце бачыць Мяне, і зноў крыху, і ўбачыце Мяне, і: Я іду да Бацька?
18 Дык яны сказалі: што гэта значыць, што Ён кажа: «неўзабаве»? мы не можам сказаць, што ён кажа.
19 Ісус, даведаўшыся, што яны жадаюць спытацца ў Яго, сказаў ім: спытайцеся паміж сабою пра тое, што Я сказаў: яшчэ крыху, і вы не ўбачыце Мяне, і яшчэ крыху, і ўбачыце Мяне. ?
20 Сапраўды, сапраўды кажу вам, што вы будзеце плакаць і галасіць, а сьвет будзе радавацца;
21 Жанчына, калі нараджае, мае смутак, бо прыйшла часіна яе;
22 І цяпер вы маеце смутак, але Я зноў убачу вас, і ўзрадуецца сэрца вашае, і радасьці вашай ніхто не адбярэ ў вас.
23 І ў той дзень вы не будзеце пытацца ў Мяне ні пра што. Сапраўды, сапраўды кажу вам: чаго ні папросіце ў Айца ў імя Маё, дасць вам.
24 Дагэтуль вы нічога не прасілі ў імя Маё: прасіце, і атрымаеце, каб радасьць вашая была поўная.
25 Гэта Я гаварыў вам прытчамі, але надыходзіць час, калі ўжо ня буду гаварыць вам прытчамі, але абвяшчу вам ясна пра Айца.
26 У той дзень вы будзеце прасіць у імя Маё, і не кажу вам, што Я буду маліцца Айцу за вас;
27 Бо Сам Айцец любіць вас, таму што вы палюбілі Мяне і паверылі, што Я ад Бога выйшаў.
28 Я выйшаў ад Айца і прыйшоў у свет; зноў пакідаю свет і іду да Айца.

29 Вучні Ягоныя сказалі Яму: вось, Ты гаворыш ясна і не гаворыш прыказкі.
30 Цяпер мы ўпэўненыя, што Ты ведаеш усё і ня маеш патрэбы, каб хто пытаўся ў Цябе; праз гэта мы верым, што Ты выйшаў ад Бога.
31 Адказаў ім Ісус: цяпер верыце?
32 Вось, надыходзіць гадзіна, і ўжо настала, што вы рассеяцеся кожны па сабе і пакінеце Мяне аднаго, але Я не адзін, бо Айцец са Мною.
33 Гэта сказаў Я вам, каб вы мелі ува Мне мір. У свеце будзеце пакутаваць, але будзьце мужныя; Я перамог свет.

РАЗДЗЕЛ 17

1 Гэтыя словы сказаў Ісус і, падняўшы вочы свае да неба, сказаў: Ойча! праслаў Сына Твайго, каб і Сын Твой праславіў Цябе.
2 Як Ты даў Яму ўладу над усякай плоццю, каб Ён даў жыцьцё вечнае ўсім, каго Ты даў Яму.
3 А гэта ёсьць жыцьцё вечнае, каб пазналі Цябе, адзінага праўдзівага Бога, і пасланага Табою Ісуса Хрыста.
4 Я праславіў Цябе на зямлі: закончыў справу, якую Ты даў Мне зрабіць.
5 І цяпер, Ойча, праславі Мяне ў Цябе Самога славаю, якую Я меў у Цябе раней за стварэньне сьвету.
6 Я абвясьціў імя Тваё людзям, якіх Ты даў Мне са сьвету: яны былі Твае, і Ты даў іх Мне; і яны захавалі слова Тваё.
7 Цяпер яны даведаліся, што ўсё, што Ты даў Мне, ад Цябе.
8 Бо Я даў ім словы, якія Ты даў Мне; і яны прынялі і дакладна пазналі, што Я выйшаў ад Цябе, і паверылі, што Ты паслаў Мяне.
9 Малюся за іх: не за сьвет малюся, але за тых, якіх Ты Мне даў; бо яны твае.
10 І ўсё маё - тваё, і тваё - маё; і Я праслаўлены ў іх.
11 І цяпер Мяне ўжо няма ў сьвеце, але яны ў сьвеце, а Я іду да Цябе. Ойча Святы, тых, каго Ты даў Мне, захавай у сваім імені, каб яны былі адно, як і мы.
12 Калі Я быў зь імі на сьвеце, Я захаваў іх у імя Тваё; тых, якіх Ты даў Мне, Я захаваў, і ніхто зь іх не загінуў, апрача сына пагібелі; каб споўнілася Пісанне.
13 А цяпер іду да цябе; і гэта Я гавару ў сьвеце, каб яны мелі ў сабе радасьць Маю поўную.
14 Я даў ім слова Тваё; і свет узненавідзеў іх, бо яны не са свету, як і Я не са свету.
15 Не прашу, каб Ты ўзяў іх са сьвету, але каб захаваў іх ад злога.
16 Яны не са сьвету, як і Я не са сьвету.
17 Асьвяці іх праўдаю Тваёю: слова Тваё ёсьць праўда.
18 Як Ты паслаў Мяне ў сьвет, так і Я паслаў іх у сьвет.
19 І за іх Я асьвячаю Сябе, каб і яны былі асьвечаныя праўдаю.
20 І не за іх адных прашу, але і за тых, што паверацьу Мяне праз слова іхняе;
21 Каб усе былі адно; як Ты, Ойча, ува Мне, і Я ў Табе, каб і яны былі ў Нас адно, каб паверыў свет, што Ты паслаў Мяне.
22 І славу, якую Ты даў Мне, Я аддаў ім; каб яны былі адно, як і мы адно:
23 Я ў іх, і Ты ўва Мне, каб яны былі дасканалыя ў адным; і каб сьвет ведаў, што Ты паслаў Мяне і палюбіў іх, як палюбіў Мяне.
24 Ойча, тых, якіх Ты Мне даў, хачу, каб там, дзе Я, былі са Мною; каб яны бачылі славу Маю, якую Ты даў Мне, бо Ты палюбіў Мяне перад заснаваннем свету.
25 Ойча справядлівы, свет Цябе не пазнаў, а Я пазнаў Цябе, і яны пазналі, што Ты паслаў Мяне.
26 Я абвясьціў ім імя Тваё і абвяшчу, каб любоў, якою Ты палюбіў Мяне, была ў іх, і Я ў іх.

РАЗДЗЕЛ 18

1 Сказаўшы гэтыя словы, Езус выйшаў з вучнямі Сваімі за паток Кедрон, дзе быў сад, у які ўвайшоў Ён і вучні Ягоныя.
2 Ведаў гэтае месца і Юда, які выдаў Яго, бо Ісус часта наведваўся туды з вучнямі Сваімі.
3 Тады Юда, узяўшы дружыну і слуг ад першасвятароў і фарысэяў, прыходзіць туды з ліхтарамі і факеламі і зброяй.
4 Езус-жа, ведаючы ўсё, што мае адбыцца зь Ім, выйшаў і сказаў ім: Каго шукаеце?
5 Яму адказалі: Езуса з Назарэта. Ісус кажа ім: гэта Я. І Юда, які выдаў Яго, стаяў з імі.
6 Як толькі Ён сказаў ім: гэта Я, яны адступілі назад і ўпалі на зямлю.
7 Тады зноў спытаўся ў іх: Каго шукаеце? А яны сказалі: Езуса з Назарэта.
8 Ісус адказваў: Я сказаў вам, што гэта Я;
9 Каб збылося слова, сказанае ім: « з тых, каго Ты мне даў, Я нікога не згубіў».
10 Тады Сымон Пётр, маючы меч, выхапіўшы яго, ударыў слугу першасвятара і адсек яму правае вуха. Слугу звалі Малх.
11 Тады Ісус сказаў Пятру: укладзі меч твой у ножны;
12 Тады рота і тысячнік і слугі Юдэйскія ўзялі Ісуса і зьвязалі Яго,
13 І прывялі яго спачатку да Ганны; бо ён быў цесцем Каяфы, які быў першасвятаром таго самага года.
14 А Каяфа быў тым, што раіў Юдэям, што лепш аднаму чалавеку памерці за народ.
15 І Сымон Пётр ішоў за Езусам, і другі вучань: той вучань быў вядомы першасвятару і ўвайшоў з Езусам у палац першасвятара.
16 А Пётр стаяў каля дзвярэй звонку. Тады выйшаў другі вучань, які быў знаёмы першасьвятару, і прамовіў да брамніцы, і ўвёў Пятра.
17 Тады дзяўчына-брамніца кажа Пятру: ці не з вучняў гэтага чалавека і ты? Ён кажа, што я не.
18 А слугі і слугі стаялі там, расклаўшы агонь; бо было холадна, і яны грэліся, а Пётр стаяў з імі і грэўся.
19 Тады першасьвятар спытаўся ў Ісуса пра вучняў Ягоных і пра навуку Ягоную.
20 Адказаў яму Ісус: Я гаварыў адкрыта сьвету; Я заўсёды вучыў у сінагозе і ў храме, куды заўсёды звяртаюцца Юдэі; і тайна я нічога не казаў.
21 Чаму ты пытаешся ў Мяне? спытайцеся ў тых, хто слухаў мяне, што я ім казаў: яны ведаюць, што я сказаў.
22 І калі ён гэта сказаў, адзін са служак, што стаялі побач, ударыў Ісуса па далоні, кажучы: Ты так адказваеш першасьвятару?

23 Адказаў яму Ісус: калі Я сказаў благое, пакажы, што благое, а калі добра, то за што б'еш Мяне?
24 Ганна ж паслаў яго зьвязанага да першасьвятара Каяфы.
25 А Сымон Пётр стаяў і грэўся. Дык сказалі яму: ці і ты не з вучняў Ягоных? Ён адмаўляўся і сказаў: не.
26 Кажа адзін са слуг першасвятара, сваяк таго, якому Пётр адсек вуха: ці не бачыў я цябе з Ім у садзе?
27 Пётр ізноў адрокся, і адразу запяяў певень.
28 Тады павялі Ісуса ад Каяфы ў прэторыю. а самі яны не ўвайшлі ў прэторыю, каб не апаганіцца; але каб яны елі пасху.
29 Тады Пілат выйшаў да іх і сказаў: у чым вы абвінавачваеце гэтага чалавека?
30 Яны сказалі яму ў адказ: калі б ён не быў злачынцам, мы б не выдалі яго табе.
31 Тады Пілат сказаў ім: вазьмеце Яго вы і судзеце Яго паводле закону вашага. На тое габрэі сказалі Яму: Нам не дазволена нікога забіваць.
32 Каб збылося слова Ісуса, якое Ён сказаў, даючы зразумець, якой сьмерцю Ён павінен памерці.
33 Тады Пілат зноў увайшоў у прэторыю і, паклікаўшы Ісуса, сказаў Яму: Ты Цар Юдэйскі?
34 Адказаў яму Ісус: ці сам ты гаворыш гэта, ці іншыя сказалі табе пра Мяне?
35 Пілат адказаў: хіба я Юдэй? Народ Твой і першасьвятары выдалі Цябе Мне: што Ты зрабіў?
36 Ісус адказаў: Валадарства Маё не ад сьвету гэтага;
37 Пілат жа сказаў Яму: Дык Ты Цар? Езус адказаў: Ты кажаш, што Я кароль. Я на тое нарадзіўся і на тое прыйшоў у свет, каб сведчыць аб праўдзе. Кожны, хто ад праўды, слухае голасу Майго.
38 Кажа Яму Пілат: што ёсьць праўда? І, сказаўшы гэта, зноў выйшаў да Юдэяў і сказаў ім: Я не знаходжу ў Ім ніякай віны.
39 Але ў вас ёсьць звычай, каб я адпусьціў вам аднаго на Пасху; хочаце, каб я адпусьціў вам Цара Юдэйскага?
40 Тады зноў закрычалі ўсе, кажучы: не Яго, а Вараву. А Варава быў разбойнікам.

РАЗДЗЕЛ 19

1 Тады Пілат узяў Ісуса і бічаваў Яго.
2 І воіны, сплёўшы вянок з церняў, усклалі Яму на галаву, і апранулі Яго ў пурпуру,
3 І сказаў: радуйся, Цар Юдэйскі! і білі яго рукамі сваімі.
4 Пілат зноў выйшаў і сказаў ім: вось, я выводжу Яго да вас, каб вы ведалі, што я не знаходжу ў Ім ніякай віны.
5 Тады выйшаў Ісус у цярновым вянку і ў пурпуры. І кажа ім Пілат: вось чалавек!
6 Убачыўшы Яго, першасьвятары і слугі закрычалі, кажучы: укрыжуй Яго, укрыжуй Яго! Пілат кажа ім: вазьмеце Яго вы і ўкрыжуйце, бо я не знаходжу ў Ім ніякай віны.
7 Юдэі адказалі Яму: мы маем закон, і паводле нашага закону Ён павінен памерці, бо зрабіў Сябе Сынам Божым.
8 Пілат, пачуўшы гэтае слова, яшчэ больш спалохаўся;
9 І зноў увайшоў у прэторыю і сказаў Ісусу: адкуль Ты? Але Езус не адказаў яму.
10 Тады кажа Яму Пілат: Ты не гаворыш са мною? ці ня ведаеш, што я маю ўладу ўкрыжаваць цябе і маю ўладу адпусьціць цябе?
11 Адказаў Езус: Ты не меў бы нада Мною ніякай улады, калі б не было дадзена табе звыш; таму большы грэх на тым, хто выдаў Мяне табе.
12 І з таго часу Пілат стараўся вызваліць яго, але юдэі крычалі, кажучы: калі адпусьціш гэтага чалавека, ты не сябар цэзару: кожны, хто робіць сябе царом, выступае супраць цэзара.
13 Пілат, пачуўшы гэтыя словы, вывеў Ісуса і сеў на судовым месцы на месцы, якое завецца Брук, а па-габрэйску Габата.
14 Была ж падрыхтоўка да Пасхі, каля шостай гадзіны, і кажа Ён Юдэям: вось Цар ваш!
15 Але яны закрычалі: вазьмі, вазьмі, укрыжуй Яго! Пілат кажа ім: Цара вашага ўкрыжаваць? Першасьвятары адказалі: няма ў нас цара, акрамя кесара.
16 Тады аддаў Яго ім на ўкрыжаванне. І ўзялі Езуса і павялі.
17 І ён, несучы крыж свой, выйшаў на месца, якое завецца Лобам, што па-габрэйску завецца Галгофай.
18 Там укрыжавалі Яго і зь Ім двух другіх, абапал аднаго, а Ісуса пасярэдзіне.
19 І Пілат напісаў назву і паставіў яе на крыжы. А напісана было: Ісус з Назарэту, Цар Юдэйскі.
20 Гэты тытул тады чыталі многія Юдэі, бо месца, дзе быў укрыжаваны Ісус, было недалёка ад горада; і было напісана па-габрэйску, і па-грэчаску, і па-лацінску.
21 Тады першасьвятары Юдэйскія сказалі Пілату: ня пішы: Цар Юдэйскі; але што Ён сказаў: Я Цар Юдэйскі.
22 Пілат адказаў: што я напісаў, тое напісаў.
23 Тады жаўнеры, калі ўкрыжавалі Ісуса, узялі вопратку Ягоную і падзялілі яе на чатыры часткі, кожнаму воіну па частцы; а таксама вопратка ягоная: вопратка была бяз швоў, тканая зьверху ўсюды.
24 Дык сказалі яны між сабою: ня будзем разьдзіраць яго, але кінем на яго жэрабя, чый ён будзе, каб споўнілася Пісаньне, якое кажа: вопратку Маю падзялілі паміж сабою, а пра вопратку Маю кінулі жэрабя. Такім чынам, салдаты зрабілі гэта.
25 Каля крыжа Езуса стаялі маці Яго і сястра маці Яго, Марыя Клеафава, і Марыя Магдалена.
26 Ісус, убачыўшы Маці і вучня, які стаяў побач і якога Ён любіў, кажа Маці Сваёй: жанчына, вось сын твой!
27 Тады кажа вучню: вось маці твая! І з той гадзіны той вучань узяў яе да сябе.
28 Пасьля гэтага Ісус, ведаючы, што ўсё ўжо зьдзейсьнілася, каб споўнілася Пісаньне, кажа: прагну.
29 Стаяў жа посуд, поўны воцату, і, напоўніўшы губку воцатам, наклалі на ісоп і паднеслі да вуснаў Ягоных.
30 Калі Ісус прыняў воцату, сказаў: Збылося, і, схіліўшы галаву, аддаў дух.
31 Дык Юдэі, паколькі гэта была падрыхтоўка, каб целы не заставаліся на крыжы ў суботу, бо субота была вялікім днём, прасілі Пілата, каб пераламаў ім галені і каб іх забралі.
32 Тады прыйшлі жаўнеры і перабілі галені ў першага і ў другога, укрыжаванага зь Ім.
33 Але калі яны прыйшлі да Ісуса і ўбачылі, што Ён ужо памёр, яны не перабілі Яму галеняў.

34 Але адзін з воінаў дзідаю прабіў Яму бок, і адразу выцякла кроў і вада.
35 І той, хто бачыў, засьведчыў, і сьведчаньне ягонае праўдзівае; і ён ведае, што гаворыць праўду, каб вы паверылі.
36 Бо гэта сталася, каб споўнілася Пісаньне: «Косьць Ягоная ня будзе зламана».
37 І зноў у другім Пісанні сказана: будуць глядзець на Таго, Каго пракалолі.
38 Пасьля гэтага Язэп з Арыматэі, будучы вучнем Ісуса, але таемна з-за страху перад Юдэямі, прасіў Пілата зняць цела Ісуса; і Пілат дазволіў яму. Ён прыйшоў і ўзяў цела Езуса.
39 Прыйшоў таксама Нікадэм, які раней прыйшоў да Ісуса ўначы, і прынёс сумесь сьмірны і алоэ, каля ста фунтаў.
40 Тады яны ўзялі цела Ісуса і закруцілі яго ў палатно з духмянасцямі, як хуюць у Юдэяў.
41 А на месцы, дзе Ён быў укрыжаваны, быў сад; і ў садзе новая магіла, у якой ніколі не быў пакладзены чалавек.
42. Там паклалі Ісуса дзеля дня прыгатаваньня Юдэйскага; бо магіла была блізка.

РАЗДЗЕЛ 20

1 У першы дзень тыдня прыходзіць Марыя Магдалена рана, калі яшчэ было цёмна, да магілы і бачыць, што камень адхілены ад магілы.
2 Тады яна бяжыць і прыходзіць да Сымона Пятра і да другога вучня, якога любіў Ісус, і кажа ім: узялі Госпада з магілы, і ня ведаем, дзе паклалі Яго.
3 Пётр і той другі вучань выйшаўшы да магілы.
4 І пабеглі яны абодва разам; і другі вучань апярэдзіў Пятра і прыйшоў першы да магілы.
5 І, нахіліўшыся, зірнуўшы ўнутр, убачыў палатно ляжачае; але ён не ўвайшоў.
6 Потым прыходзіць Сымон Пётр за ім і, увайшоўшы ў магілу, бачыць, што ляжыць палатно
7 І хустка, якая была на галаве Ягонай, не ляжала разам з палатном, але асобна загорнутая.
8 Тады ўвайшоў і другі вучань, які першы прыйшоў да магілы, і ўбачыў, і паверыў.
9 Бо яны яшчэ не ведалі Пісання, што Ён павінен уваскрэснуць з мёртвых.
10 Тады вучні зноў пайшлі да сябе.
11 Марыя ж стаяла звонку каля магілы і плакала; і, плачучы, нахілілася і глядзела ў магілу,
12 І бачыць двух анёлаў у белым, якія сядзяць, адзін у галаве, а другі ў нагах, дзе ляжала цела Ісуса.
13 І кажуць ёй: жанчына, чаго ты плачаш? Яна кажа ім: бо ўзялі Госпада майго, і ня ведаю, дзе паклалі Яго.
14. Сказаўшы гэта, яна павярнулася назад і ўбачыла Ісуса, які стаіць, і не пазнала, што гэта Ісус.
15 Ісус кажа ёй: жанчына, чаго ты плачаш? каго ты шукаеш? Яна, падумаўшы, што гэта садоўнік, кажа Яму: Пане, калі ты вынес Яго, скажы мне, дзе ты паклаў Яго, і я вазьму Яго.
16 Ісус кажа ёй: Марыя! Яна, павярнуўшыся, кажа яму: Раввуні! што значыць, Настаўнік.
17 Ісус кажа ёй: не дакранайся да Мяне; бо Я яшчэ не ўзышоў да Айца Майго, але ідзі да братоў Маіх і скажы ім: Я ўзыходжу да Айца Майго і Айца вашага; і Богу майму і Богу вашаму.
18. Марыя Магдалена прыйшла і абвясціла вучням, што бачыла Госпада і што Ён сказаў ёй гэта.
19 У той самы дзень увечары, першы дзень тыдня, калі дзьверы, дзе сабраліся вучні, былі зачыненыя з-за страху перад Юдэямі, прыйшоў Ісус і стаў пасярэдзіне, і сказаў ім: мір вам!
20 І, сказаўшы гэта, паказаў ім рукі і бок. Тады ўзрадаваліся вучні, убачыўшы Пана.
21 Тады Ісус зноў сказаў ім: мір вам; як паслаў Мяне Айцец, так і Я пасылаю вас.
22 І, сказаўшы гэта, дыхнуў на іх і кажа ім: прыйміце Духа Сьвятога.
23 Каму адпусціце грахі, таму будуць адпушчаны; і на кім пакінеце грахі, на тым застануцца.
24 Але Фамы, аднаго з дванаццацёх, якога звалі Блізнюк, не было з імі, калі прыйшоў Езус.
25 Іншыя вучні сказалі яму: мы бачылі Госпада. Але Ён сказаў ім: калі не ўбачу на руках Яго ран ад цвікоў і не ўкладу пальца майго ў раны ад цвікоў і не ўсуну рукі маёй у бок Яго, не паверу.
26 Праз восем дзён ізноў былі ўсярэдзіне вучні Ягоныя і Тамаш зь імі; тады прыйшоў Ісус, калі дзьверы былі зачыненыя, стаў пасярэдзіне і сказаў: мір вам!
27 Тады кажа Тамашу: працягні палец твой сюды і паглядзі на рукі мае; працягні руку тваю і ўкладзі яе ў бок Мой, і ня будзь няверным, але веруючым.
28 Тамаш, адказваючы, сказаў Яму: Пан мой і Бог мой.
29 Ісус кажа яму: Тамаш, ты паверыў, таму што ўбачыў Мяне;
30 І многа іншых цудаў учыніў Ісус перад вучнямі Сваімі, пра якія не напісана ў гэтай кнізе:
31 Але гэта напісана, каб вы верылі, што Ісус ёсьць Хрыстос, Сын Божы; і каб, веруючы, вы мелі жыццё праз імя Ягонае.

РАЗДЗЕЛ 21

1 Пасьля гэтага Ісус ізноў зьявіўся вучням Сваім на Тыбэрыядскім моры; і на гэта паказаў ён сам.
2 Былі разам Сымон Пётр і Тамаш, званы Блізнюк, і Натанаэль з Каны Галілейскай, і сыны Зэбэдэя, і двое іншых з вучняў ягоных.
3 Сымон Пётр кажа ім: іду лавіць рыбу. Яму кажуць: і мы пойдзем з табою. Яны выйшлі і зараз жа ўвайшлі ў карабель; і ў тую ноч яны нічога не злавілі.
4 Калі ж настала раніца, Ісус стаў на беразе; але вучні не пазналі, што гэта Ісус.
5 Тады Ісус кажа ім: дзеці, ці ёсьць у вас ежа? Яму адказалі: не.
6 І сказаў ім: закіньце сеці з правага боку лодкі, і знойдзеце. І закінулі яны, і цяпер не маглі выцягнуць з-за мноства рыбы.
7 Дык той вучань, якога любіў Ісус, кажа Пятру: гэта Гасподзь. Сымон Пётр, пачуўшы, што гэта Гасподзь, аперазаўся плашчом сваім, бо быў голы, і кінуўся ў мора.
8 А іншыя вучні прыплылі на лодцы; (бо яны былі недалёка ад зямлі, а локцяў на дзвесце), цягнучы сетку з рыбай.

9 Як толькі яны выйшлі на бераг, убачылі там вогнішча
і рыбу, што ляжала на ім, і хлеб.
10 Ісус кажа ім: прынясіце рыбы, якую вы цяпер злавілі.
11 Сымон Пётр падняўся і выцягнуў на бераг сетку,
поўную вялікіх рыб, якіх было сто пяцьдзесят тры; і
пры такой колькасці сетка не парвалася.
12 Ісус кажа ім: хадзеце, абедайце. І ніхто з вучняў не
адважыўся спытацца ў Яго: хто Ты? ведаючы, што гэта
Гасподзь.
13 Тады Ісус прыходзіць, бярэ хлеб і дае ім, таксама і
рыбу.
14 Гэта ўжо трэці раз зьявіўся Ісус вучням Сваім
пасьля ўваскрэсеньня зь мёртвых.
15 Калі ж яны паабедалі, Ісус кажа Сымону Пятру:
Сымоне Ёнін! ці любіш ты Мяне больш, чым яны? Ён
кажа яму: так, Госпадзе! ты ведаеш, што я кахаю цябе.
Ён кажа яму: пасві ягнят Маіх.
16 Зноў кажа яму другі раз: Сымоне Ёнін, ці любіш ты
Мяне? Ён кажа яму: так, Госпадзе! ты ведаеш, што я
кахаю цябе. Ён кажа яму: пасві авечкі мае.
17 Трэці раз кажа яму: Сымоне Ёнін, ці любіш ты Мяне?
Пётр засмуціўся, што трэці раз сказаў яму: ці любіш ты
Мяне? І сказаў Яму: Госпадзе, Ты ўсё ведаеш; ты
ведаеш, што я кахаю цябе. Езус кажа яму: пасві авечкі
Мае.
18 Сапраўды, сапраўды кажу табе: калі ты быў малады,
ты падпяразваўся сам і хадзіў, куды хацеў; не хацеў бы.
19 Сказаў гэта, даючы зразумець, якою сьмерцю
праславіць Бога. І, сказаўшы гэта, кажа яму: ідзі за
Мною.
20 Пётр, азірнуўшыся, бачыць, што ідзе за ім вучань,
якога любіў Езус; якая таксама на вячэры схілілася да
грудзей Ягоных і сказала: «Госпадзе! хто той, што
выдае Цябе?»
21 Пётр, убачыўшы яго, кажа Ісусу: Госпадзе, а што
яму рабіць?
22 Ісус кажа яму: калі Я хачу, каб ён застаўся, пакуль Я
прыйду, што табе да таго? ідзі за мной.
23 І разышлася гэтае слова паміж братамі, што вучань
той не памрэ; але Ісус не сказаў яму: не памрэ; але, калі
я хачу, каб ён застаўся, пакуль я прыйду, што табе да
таго?
24 Гэта той вучань, які сьведчыць аб гэтым і напісаў
гэта; і мы ведаем, што сьведчаньне ягонае праўдзівае.
25 Ёсць таксама шмат іншага, што ўчыніў Езус, пра
што, калі б усё было напісана, я думаю, што нават сам
свет не змясціў бы кніг, якія павінны быць напісаны.
Амін.

Дзеі Апосталаў

РАЗДЗЕЛ 1

1 Першы трактат я зрабіў, о Тэафіл, пра ўсё, што Ісус пачаў рабіць і вучыць,
2 Да таго дня, у які ён быў узнесены, пасля таго, як праз Духа Святога даў запаведзі апосталам, якіх выбраў:
3 Ім ён і паказаў сябе жывым пасьля мукі сваёй многімі беспамылковымі доказамі, бачачыся ім сорак дзён і гаворачы пра Валадарства Божае.
4 І, сабраўшыся з імі, загадаў ім не адыходзіць ад Ерусаліма, але чакаць абяцанага Айца, пра якое вы чулі ад Мяне.
5 Бо Ян сапраўды хрысьціў вадою; але вы будзеце ахрышчаны Духам Святым не праз шмат дзён.
6 І вось, сабраўшыся, яны пыталіся ў Яго, кажучы: Госпадзе, ці не ў гэты час аднавіш царства Ізраілю?
7 Ён жа сказаў ім: ня ваша справа ведаць часы і поры, якія Айцец паклаў у сваю ўладу.
8 Але вы атрымаеце моц, як сыдзе на вас Дух Сьвяты, і будзеце Мне сьведкамі ў Ерусаліме, і ва ўсёй Юдэі, і ў Самарыі, і аж да краю зямлі.
9 І калі ён сказаў гэта, калі яны глядзелі, ён быў узняты; і воблака забрала Яго з вачэй іхніх.
10 І калі яны ўважліва глядзелі на неба, калі ён падымаўся, вось, два чалавекі сталі перад імі ў белым адзенні;
11 Які таксама сказаў: мужы Галілейскія, чаго стаіце і глядзіце на неба? гэты самы Ісус, які ўзяты ад вас на неба, прыйдзе гэтак жа, як вы бачылі, як Ён узыходзіў на неба.
12 Затым яны вярнуліся ў Ерусалім з гары, званай Аліўнай, якая знаходзіцца ад Ерусаліма ў суботнім дарозе.
13 І, увайшоўшы, яны падняліся ў верхні пакой, дзе жылі Пётр, і Якуб, і Ян, і Андрэй, Філіп і Тамаш, Барталамей і Мацвей, Якуб Алфееў і Сымон Зілот, і Юда, брат Якава.
14 Усе яны трывалі аднадушна ў малітве і просьбе з жанчынамі і Марыяй, маці Ісуса, і з братамі Ягонымі.
15 І ў тыя дні Пётр устаў пасярод вучняў і сказаў: (колькасьць імёнаў разам была каля ста дваццаці),
16 Мужы браты, павінна было споўніцца гэтае Пісаньне, якое Дух Сьвяты вуснамі Давідавымі прамовіў раней пра Юду, які быў правадыром тых, што ўзялі Ісуса.
17 Бо ён быў залічаны да нас і атрымаў удзел у гэтым служэнні.
18 Гэты чалавек купіў поле за ўзнагароду за беззаконьне; і, упаўшы на галаву, разарваўся пасярэдзіне, і ўсё нутро яго выцякло.
19 І гэта стала вядома ўсім жыхарам Ерусаліма; так як гэтае поле называецца на іх уласнай мове Акельдама, што значыць поле крыві.
20 Бо напісана ў кнізе псальмаў: сяліба ягоная хай будзе спустошаная, і хай ніхто не жыве ў ёй, і епіскапства яго хай возьме іншы.
21 Таму з гэтых людзей, якія былі з намі ўвесь час, пакуль Гасподзь Ісус уваходзіў і выходзіў сярод нас,
22 Пачынаючы ад хрышчэньня Янавага да таго самага дня, калі ён быў узяты ад нас, трэба быць пасьвечаным разам з намі сьведкам Ягонага ўваскрасеньня.
23 І паставілі двух: Язэпа, званага Барсабам, якога празвалі Юстам, і Мацея.
24 І, молячыся, казалі: Ты, Госпадзе, які ведаеш сэрцы ўсіх людзей, пакажы, каго з гэтых двух выбраў Ты,
25. каб ён прыняў удзел у гэтым служэнні і апостальстве, ад якога праз правіну адпаў Юда, каб пайсці на сваё месца.
26 І далі жэрабі свае; і жэрабя выпала на Мацея; і ён быў прылічаны да адзінаццаці Апосталаў.

РАЗДЗЕЛ 2

1 Калі ж настаў дзень Пяцідзесятніцы, усе яны былі аднадушна ў адным месцы.
2 І раптам стаўся шум зь неба, як ад павеву моцнага ветру, і напоўніў увесь дом, дзе яны сядзелі.
3 І зьявіліся ім языкі падзеленыя, як бы вогненныя, і селі па адным на кожнага зь іх.
4 І напоўніліся ўсе Духам Сьвятым і пачалі гаварыць на іншых мовах, як Дух даваў ім прамаўляць.
5 І жылі ў Ерусаліме Юдэі, людзі набожныя, з усіх народаў пад небам.
6 Калі-ж пачуўся гэты шум, сабраўся народ і зьбянтэжыўся, бо кожны чуў, як яны гавораць ягонай моваю.
7 І зьдзіўляліся ўсе і дзівіліся, кажучы адзін аднаму: ці ня ўсе гэтыя, што гавораць, галілеяне?
8 І як кожны з нас чуе сваю мову, на якой мы нарадзіліся?
9 Парфяне, і мідзяне, і эламіты, і жыхары Месапатаміі, і Юдэі, і Кападокіі, Понта і Азіі,
10 Фрыгіі і Памфіліі, у Егіпце і ў частках Лівіі каля Кірэны, і прыхадні Рыма, яўрэі і праселіты,
11 Крытаў і арабаў мы чуем, як яны гавораць нашымі мовамі пра цудоўныя справы Божыя.
12 І зьдзіўляліся ўсе і сумняваліся, кажучы адзін аднаму: што гэта значыць?
13 Іншыя, насьмейваючыся, казалі: гэтыя людзі напіліся маладога віна.
14 Але Пётар, устаўшы з адзінаццацьцю, узвысіў голас свой і сказаў ім: Мужы Юдэі і ўсе, што жывяце ў Ерусаліме, няхай гэта будзе вам вядома і паслухайцеся словаў маіх.
15 Бо яны не п'яныя, як вы думаеце, бо цяпер трэцяя гадзіна дня.
16 Але гэта тое, што сказаў прарок Ёіль;
17 І будзе ў апошнія дні, кажа Бог, Я вылью Духа Майго на ўсякае цела, і будуць прарочыць сыны вашыя і дочкі вашыя, і юнакі вашыя будуць бачыць уявы, і старыя вашыя будуць бачыць сны. :
18 І на слуг Маіх і на служанак Маіх вылью ў тыя дні Духа Майго; і яны будуць прарочыць:
19 І дам цуды на небе ўгары і знакі на зямлі ўнізе; кроў, і агонь, і пара дыму:
20 Сонца абернецца ў цемру, і месяц у кроў, перш чым настане дзень Гасподні, вялікі і славуты.
21 І станецца, што кожны, хто пакліча імя Гасподняе, будзе збаўлены.
22 Мужы Ізраільскія, паслухайце гэтыя словы; Езуса з Назарэту, мужа, прызнанага Богам сярод вас цудамі,

цудамі і азнакамі, якія Бог учыніў праз Яго сярод вас, як вы самі ведаеце.
23 Яго, вызваленага паводле рашэньня і прадбачэньня Божага, вы схапілі і рукамі злых укрыжавалі і забілі;
24 Якога Бог уваскрасіў, разьвязаўшы мукі сьмерці, бо немагчыма было ўтрымаць Яго.
25 Бо Давід кажа пра яго: я заўсёды прадбачыў Госпада перад абліччам сваім, бо Ён праваруч мяне, каб я не пахіснуўся.
26 Таму ўзрадавалася сэрца маё і весяліўся язык мой; таксама цела маё спачыне ў надзеі.
27 Бо Ты не пакінеш душы маёй у пекле і не дасі Сьвятому Твайму ўбачыць тленьне.
28 Ты адкрыў мне шляхі жыцьця; Ты напоўніш мяне радасьцю Тваім абліччам.
29 Мужы і браты, дазвольце мне смела сказаць вам пра патрыярха Давіда, што ён і памёр, і пахаваны, і магіла яго ў нас да сёньняшняга дня.
30 Дык вось, будучы прарокам і ведаючы, што Бог з прысягаю прысягнуў яму, што з плоду сьцёгнаў ягоных паводле плоці ўзьвядзе Хрыста, каб ён сядзеў на троне сваім;
31 Ён, убачыўшы гэта раней, сказаў пра ўваскрасеньне Хрыста, што душа Ягоная не засталася ў пекле, і цела Ягонае не ўбачыла тленьня.
32 Гэтага Ісуса ўваскрасіў Бог, сьведкі чаго ўсе мы.
33 Дык вось, будучы правіцаю Божаю ўзвышаны і атрымаўшы ад Айца абяцанае Сьвятога Духа, Ён выліў тое, што вы цяпер бачыце і чуеце.
34 Бо Давід не ўзышоў на неба, але сам кажа: сказаў Гасподзь Госпаду майму: сядзь праваруч Мяне,
35 Пакуль не пакладу ворагаў Тваіх у падножжа ног Тваіх.
36 Дык няхай цьвёрда ведае ўвесь дом Ізраілеў, што таго самага Ісуса, Якога вы ўкрыжавалі, Бог учыніў Госпадам і Хрыстом.
37 Пачуўшы гэта, яны ўразіліся сэрцам сваім і сказалі Пятру і астатнім апосталам: што нам рабіць, мужы браты?
38 Тады Пётр сказаў ім: Пакайцеся, і хай кожны з вас ахрысціцца ў імя Ісуса Хрыста на адпушчэнне грахоў, і атрымаеце дар Духа Святога.
39 Бо вам абяцаньне і дзецям вашым, і ўсім далёкім, каго пакліча Гасподзь Бог наш.
40 І многімі іншымі словамі ён сьведчыў і заклікаў, кажучы: Ратуйцеся ад гэтага нядобразычлівага роду.
41 Тады тыя, што з радасьцю прынялі слова ягонае, ахрысьціліся, і ў той жа дзень дадалося да іх каля трох тысяч душ.
42 І трывалі яны ў навуцы апосталаў і ў супольнасьці, і ў ламаньні хлеба, і ў малітвах.
43 І страх ахапіў кожную душу, і шмат цудаў і знакаў учынілі апосталы.
44 І ўсе веруючыя былі разам і мелі ўсё супольнае;
45 І прадавалі сваю маёмасьць і маёмасьць, і дзялілі іх усім, як кожны меў патрэбу.
46 Яны штодня аднадушна заставаліся ў сьвятыні і ламалі хлеб па дамах і елі ежу з радасьцю і ў простасьці сэрца,
47 Праслаўляючы Бога і маючы ласку ва ўсяго народу. І Гасподзь кожны дзень дабаўляў да царквы тых, хто збаўляўся.

РАЗДЗЕЛ 3

1 Пётр і Ян разам узышлі ў храм на гадзіну малітвы, а гэта была гадзіна дзявятая.
2 І несьлі аднаго чалавека, кульгавага ад улоньня маці, і клалі яго кожны дзень каля брамы сьвятыні, якая называлася Прыгожай, каб прасіць міласьціны ў тых, што ўваходзілі ў сьвятыню;
3 Убачыўшы Пятра і Яна, якія збіраліся ўвайсці ў святыню, яны прасілі міласьціны.
4 І Пётр, узіраючыся ў яго з Янам, сказаў: паглядзі на нас.
5 І ён прыслухаўся да іх, чакаючы што-небудзь атрымаць ад іх.
6 Тады Пётр сказаў: срэбра і золата няма ў мяне; але тое, што маю, даю табе: у імя Ісуса Хрыста з Назарэту ўстань і хадзі.
7 І, узяўшы яго за правую руку, падняў яго, і адразу ж умацаваліся ступні і шчыкалаткі яго.
8 І ён, ускочыўшы, устаў і пайшоў, і ўвайшоў зь імі ў сьвятыню, ідучы, і скачучы, і славячы Бога.
9 І ўвесь народ бачыў, як ён ішоў і славіў Бога:
10 І пазналі яны, што гэта быў той, хто сядзеў дзеля міласьціны каля Прыгожай брамы храма: і напоўніліся здзіўленнем і здзіўленнем таму, што з ім здарылася.
11 І калі аздароўлены кульгавы трымаў Пятра і Яна, увесь народ у зьдзіўленьні зьбегся да іх у ганак, які называецца Саламонавым.
12 Убачыўшы гэта, Пётр сказаў народу: мужы Ізраільскія! чаго вы гэтаму дзівіцеся? ці чаму вы так уважліва глядзіце на нас, як быццам мы сваёй сілай або святасцю зрабілі гэтага чалавека хадзіць?
13 Бог Абрагама, і Ісаака, і Якуба, Бог бацькоў нашых, уславіў Сына Свайго Ісуса; Якога вы выдалі і адракліся перад Пілатам, калі ён вырашыў адпусьціць Яго.
14 Але вы адракліся Сьвятога і Праведніка і прасілі, каб даравалі вам душагуба;
15 і забіў Князя жыцьця, Якога Бог уваскрасіў зь мёртвых; чаго мы сьведкі.
16 І імя Яго праз веру ў імя Ягонае ўмацавала гэтага чалавека, якога вы бачыце і ведаеце;
17 І цяпер, браты, я ведаю, што вы зрабілі гэта па няведанні, як і вашы кіраўнікі.
18 Але тое, што Бог раней абвясьціў вуснамі ўсіх Сваіх прарокаў, што Хрыстус мусіць пакутаваць, Ён выканаў.
19 Дык пакайцеся і навярнецеся, каб грахі вашыя былі знішчаны, калі прыйдуць часы асвяжэння ад аблічча Пана;
20 І пашле Ісуса Хрыста, абвешчанага вам раней.
21 Якога нябёсы павінны прыняць да часоў аднаўлення ўсяго, што прамовіў Бог вуснамі ўсіх святых прарокаў Сваіх ад веку.
22 Бо Майсей сапраўды сказаў бацькам: Прарока паставіць вам Гасподзь Бог ваш з братоў вашых, як мяне; яго слухайцеся ва ўсім, што ён вам скажа.
23 І станецца, што кожная душа, якая не паслухаецца прарока таго, будзе вынішчана з народу.
24 Так, і ўсе прарокі ад Самуіла і наступныя пасьля, колькі гаварылі, таксама прадказвалі гэтыя дні.
25 Вы сыны прарокаў і запавету, які Бог заключыў з бацькамі нашымі, кажучы Абрагаму: "І ў семені тваім дабраславяцца ўсе плямёны зямлі".

26. Да вас першых Бог, уваскрасіўшы Сына Свайго Ісуса, паслаў Яго дабраславіць вас, каб адвярнуць кожнага з вас ад беззаконьняў сваіх.

РАЗДЗЕЛ 4

1 І калі яны гаварылі да народу, сьвятары і начальнік храма і садукеі падступіліся да іх,
2 Засмучаючыся, што яны вучаць людзей і абвяшчаюць праз Ісуса ўваскрасеньне зь мёртвых.
3 І наклалі на іх рукі і аддалі іх пад варту да наступнага дня, бо быў ужо вечар.
4 Аднак многія з тых, што слухалі слова, уверавалі; а лік людзей каля пяці тысяч.
5 І сталася на другі дзень, што начальнікі іхнія, і старэйшыны, і кніжнікі,
6 І Анна першасьвятар, і Каяфа, і Ян, і Аляксандар, і ўсе, хто быў з роду першасьвятаровага, сабраліся ў Ерусаліме.
7 І, паставіўшы іх пасярэдзіне, спыталіся: Якою сілаю або якім імем вы гэта зрабілі?
8 Тады Пётар, напоўнены Духам Сьвятым, сказаў ім: правадыры народу і старэйшыны Ізраіля!
9 Калі мы сёньня будзем разьбірацца ў добрым учынку, зробленым бязьсільнаму чалавеку, чым ён вылечваецца;
10 Няхай будзе вядома ўсім вам і ўсяму народу Ізраэля, што імем Ісуса Хрыста з Назарэту, Якога вы ўкрыжавалі, Якога Бог уваскрасіў зь мёртвых, празь Ім стаіць гэты чалавек тут перад вамі здаровы.
11 Гэта камень, які адкінулі вы, будаўнікі, і стаўся галавой вугла.
12 Ні ў кім іншым няма збаўленьня, бо няма іншага імя пад небам, дадзенага людзям, у якім мы маглі б выратавацца.
13 Убачыўшы сьмеласьць Пятра і Яна і ўбачыўшы, што яны людзі недасьведчаныя і невуцкія, зьдзівіліся; і даведаліся пра іх, што яны былі з Езусам.
14 І, гледзячы на аздароўленага чалавека, які стаяў з імі, нічога не маглі супраць сказаць.
15 Але, загадаўшы ім выйсьці з сынедрыёна, яны параіліся паміж сабой,
16 кажучы: што нам рабіць з гэтымі людзьмі? бо ўсім, хто жыве ў Ерусаліме, відаць, што яны ўчынілі выдатны цуд; і мы не можам гэта адмаўляць.
17 Але каб гэта больш не распаўсюджвалася ў народзе, строга прыстрашым іх, каб больш нікому не гаварылі пра гэтае імя.
18 І паклікаўшы іх, загадалі ім зусім не гаварыць і не вучыць у імя Ісуса.
19 Але Пётр і Ян сказалі ім у адказ: судзіце, ці справядліва перад Богам слухацца вас больш, чым Бога.
20 Бо мы ня можам не гаварыць пра тое, што бачылі і чулі.
21 Дык яшчэ прыстрашыўшы іх, адпусьцілі іх, не знайшоўшы, як пакараць іх, дзеля народу, бо ўсе славілі Бога за тое, што сталася.
22 Бо чалавеку было больш за сорак гадоў, над якім быў зьдзейсьнены гэты цуд аздараўленьня.
23 І, адпусьціўшы іх, яны пайшлі да сваіх і расказалі ўсё, што казалі ім першасьвятары і старэйшыны.
24 Яны, пачуўшы гэта, аднадушна ўзвысілі голас свой да Бога і сказалі: Госпадзе! Ты Бог, Які стварыў неба і зямлю, і мора і ўсё, што ў іх;
25 Ты вуснамі Давіда, раба Твайго, сказаў: «Чаму ўзбунтаваліся народы, і народы задумваюць пустое?»
26 Цары зямныя паўсталі, і князі сабраліся разам супраць Госпада і супраць Хрыста Ягонага.
27 Бо сапраўды супроць Сьвятога сына Твайго Ісуса, Якога Ты памазаў, сабраліся і Ірад, і Понцій Пілат з язычнікамі і народам Ізраілевым,
28 каб зрабіць усё, што рука твая і парада твая раней пастанавіла, каб было зроблена.
29 І цяпер, Госпадзе, паглядзі на пагрозы іхнія і дай слугам Тваім з усёй адвагай гаварыць слова Тваё,
30 Працягнуўшы руку Тваю, каб лячыць; і каб знакі і цуды рабіліся імем святога дзіцяці Твайго Езуса.
31 І калі яны памаліліся, месца, дзе яны былі сабраныя, пахіснулася; і ўсе напоўніліся Духам Сьвятым, і адважна прапаведавалі слова Божае.
32 А мноства тых, што ўверавалі, было адно сэрца і адна душа; але ўсё ў іх было агульнае.
33 І з вялікай сілай сведчылі Апосталы аб уваскрасенні Госпада Езуса, і вялікая ласка была на ўсіх іх.
34 І сярод іх не было нястачы, бо ўсе, хто валодаў землямі або дамамі, прадавалі іх і прыносілі кошты прададзенага,
35 і паклаў іх у ног апосталаў, і кожнаму раздавалася па патрэбе.
36 І Ясій, якога апосталы празвалі Барнабам, што азначае: сын суцяшэньня, лявіт, з краіны Кіпра,
37 Маючы зямлю, прадаў яе, а грошы прынёс і паклаў да ног апосталаў.

РАЗДЗЕЛ 5

1 Але нейкі чалавек, імем Ананія, і Сапфіра, жонка яго, прадаў маёмасьць,
2 І ўтаіў частку цаны, знаючы пра гэта і жонцы сваёй, і прынёс пэўную частку і паклаў да ног апосталаў.
3 Але Пётр сказаў: Ананія, чаму сатана напоўніў сэрца тваё, каб ты хлусіў Духу Сьвятому і схаваў частку кошту зямлі?
4 Пакуль ён заставаўся, ці не твой? і калі ён быў прададзены, хіба гэта не было ў тваёй уладзе? чаму ты задумаў гэта ў сэрцы тваім? ты хлусіў не людзям, а Богу.
5 І Ананія, пачуўшы гэтыя словы, упаў і выдаў дух; і вялікі страх агарнуў усіх, хто чуў гэта.
6 І ўсталі маладыя людзі, закруціўшы яго, вынеслі і пахавалі.
7 Прайшло каля трох гадзін, як увайшла жонка ягоная, ня ведаючы, што сталася.
8 І адказаў ёй Пётр: скажы мне, ці за столькі прадалі вы зямлю? І яна сказала: так, за столькі.
9 Тады Пётр сказаў ёй: як гэта вы змовіліся спакусіць Духа Пана? вось, каля дзьвярэй ногі тых, што пахавалі мужа твайго, і цябе вынясуць.
10 Тады яна адразу ўпала да ног ягоных і памерла; і маладыя людзі, увайшоўшы, знайшлі яе мёртвай і, вынесшы яе, пахавалі каля мужа яе.
11 І вялікі страх ахапіў усю царкву і ўсіх, хто чуў гэтае.

12 І рукамі апосталаў учыніліся многія знакі і цуды ў народзе; (і ўсе яны былі аднадушна ў Саламонавым ганку.
13 І з астатніх ніхто не адважваўся далучыцца да іх, але народ узьвялічваў іх.
14 І веруючых далучалася да Госпада, мноства мужчын і жанчын.)
15 Да таго, што яны выносілі хворых на вуліцы і клалі іх на ложках і ложках, каб хоць цень Пятра, які праходзіць міма, засланіў кагосьці зь іх.
16 Таксама прыходзіла мноства людзей з навакольных гарадоў у Ерусалім, прыносячы хворых і апанаваных нячыстымі духамі, і ўсе былі ацалены.
17 Тады ўстаў першасьвятар і ўсе, што былі зь ім (г. зн. секта садукеяў), і напоўніліся гневам,
18 і наклалі рукі на апосталаў, і пасадзілі іх у супольную вязьніцу.
19 Але анёл Гасподні ўначы адчыніў дзьверы цямніцы і, вывеўшы іх, сказаў:
20 Ідзі, стань і кажы ў храме народу ўсе словы жыцьця гэтага.
21 Яны, пачуўшы гэта, увайшлі рана ў храм і вучылі. Але прыйшоў першасьвятар і тыя, што былі зь ім, і склікалі сынэдрыён і ўвесь сенат сыноў Ізраілевых і паслалі ў вязьніцу прывесьці іх.
22 Але калі слугі прыйшлі і не знайшлі іх у цямніцы, вярнуліся і сказалі:
23 кажучы: вязьніца сапраўды знайшла нас зачыненымі з усёй бясьпекай і вартаўнікоў, якія стаялі звонку перад дзьвярыма;
24 Калі пачулі гэта першасьвятар і начальнік храма і першасьвятары, сумняваліся ў іх, да чаго гэта прывядзе.
25 Тады нехта прыйшоў і абвясьціў ім, кажучы: вось, людзі, якіх вы пасадзілі ў вязьніцу, стаяць у сьвятыні і навучаюць народ.
26 Тады начальнік са слугамі пайшоў і прывёў іх без гвалту, бо баяліся народу, каб іх не пабілі камянямі.
27 І, прывёўшы іх, паставілі перад сынэдрыёнам, і спытаўся ў іх першасьвятар:
28 кажучы: ці не загадалі мы вам строга не вучыць у імя гэтае? і вось, вы напоўнілі Ерусалім сваім вучэньнем і хочаце навесьці на нас кроў гэтага чалавека.
29 Тады Пётр і іншыя апосталы сказалі ў адказ: Богу трэба слухацца больш, чым людзям.
30 Бог бацькоў нашых уваскрасіў Ісуса, Якога вы забілі і павесілі на дрэве.
31 Яго Бог правіцаю Сваёю ўзвысіў у Начальніка і Збаўцу, каб даць Ізраілю пакаяньне і адпушчэньне грахоў.
32 І мы Яму сьведкі гэтага; таксама і Дух Сьвяты, Якога Бог даў тым, хто паслухмяны Яму.
33 Яны, пачуўшы гэта, раз'юшыліся сэрцам і нарадыліся забіць іх.
34 Тады ўстаў адзін у радзе, фарысэй, на імя Гамаліэль, законнік, які меў славу ва ўсім народзе, і загадаў выставіць апосталаў крыху наперад;
35 І сказаў ім: мужы Ізраільскія! сьцеражыце сябе, што хочаце зрабіць з гэтымі людзьмі.
36 Бо перад гэтымі днямі паўстаў Тэўда, хвалячыся, што ён нехта; да якога далучылася некалькі чалавек, каля чатырохсот: хто быў забіты; і ўсе, хто паслухаўся яго, былі рассеяны і знішчаны.
37 Пасьля гэтага паўстаў Юда Галілеянін у дні пераліку падаткаў і пацягнуў за сабою шмат людзей; і ўсе, нават тыя, што паслухаліся яго, разышліся.
38 І цяпер кажу вам: устрымайцеся ад гэтых людзей і пакіньце іх у спакоі;
39 Але калі гэта ад Бога, вы не можаце разбурыць яго; каб не апынуліся нават ваюючымі супраць Бога.
40 І яны пагадзіліся з ім; і, паклікаўшы Апосталаў, пабілі іх і загадалі ім не гаварыць у імя Ісуса і адпусьцілі іх.
41 І яны адышлі ад сынедрыёна, радуючыся, што ўдастоіліся цярпець ганьбу за імя Ягонае.
42 І кожны дзень у сьвятыні і ў кожным доме не пераставалі вучыць і абвяшчаць Ісуса Хрыста.

РАЗДЗЕЛ 6

1 І ў тыя дні, калі павялічылася колькасьць вучняў, узьняўся нараканьне Грэкаў на Габрэяў за тое, што іхнія ўдовы былі занядбаныя ў штодзённым служэньні.
2 Тады Дванаццаць, склікаўшы мноства вучняў, сказалі: нядобра нам пакідаць слова Божае і абслугоўваць сталы.
3 Дык вось, браты, выберыце сярод сябе сем мужоў чэсных, поўных Духа Сьвятога і мудрасьці, якіх мы можам прызначыць над гэтай справай.
4 Але мы будзем увесь час аддавацца малітве і служэнню слова.
5 І спадабалася гэтае слова ўсяму народу, і выбралі Сьцяпана, мужа поўнага веры і Сьвятога Духа, і Філіпа, і Прохара, і Ніканора, і Цімона, і Пармэна, і Мікалая, празэліта з Антыёхіі.
6 І паставілі іх перад апосталамі, і, памаліўшыся, усклалі на іх рукі.
7 І слова Божае расло; і лік вучняў у Ерусаліме вельмі памножыўся; і вялікая грамада сьвятароў была паслухмяная веры.
8 І Стэфан, поўны веры і сілы, чыніў вялікія цуды і цуды ў народзе.
9 Тады паўсталі некаторыя з сінагогі, якая называецца сінагогай лібертынцаў, і кірэнэйцаў, і александрыйцаў, і з іх Кілікіі і Азіі, спрачаючыся са Стэфанам.
10 І не здолелі яны супрацьстаяць мудрасьці і духу, якімі ён гаварыў.
11 Тады яны падпарадкавалі людзей, якія сказалі: мы чулі, як ён казаў блюзнерскія словы на Майсея і на Бога.
12 І ўзбудзілі народ, і старэйшын, і кніжнікаў, і напалі на яго, і схапілі яго, і прывялі ў сынэдрыён,
13 І паставілі ілжывых сьведкаў, якія казалі: гэты чалавек не перастае казаць блюзнерскія словы на гэтае сьвятое месца і на закон;
14 Бо мы чулі, як ён казаў, што гэты Ісус з Назарэту зруйнуе гэтае месца і зьменіць звычаі, якія перадаў нам Майсей.
15 І ўсе, што сядзелі ў сынедрыёне, уважліва паглядзеўшы на яго, убачылі аблічча яго, як аблічча анёла.

РАЗДЗЕЛ 7

1 Тады першасьвятар сказаў: ці так гэта?
2 І сказаў: мужы браты і айцы! Бог славы зьявіўся айцу нашаму Абрагаму, калі ён быў у Месапатаміі, перш чым ён жыў у Харране,
3 і сказаў яму: выйдзі з зямлі тваёй і ад радзімы тваёй і ідзі ў зямлю, якую Я пакажу табе.
4 Затым ён выйшаў з зямлі Халдэйскай і пасяліўся ў Харране; і адтуль, калі памёр бацька ягоны, ён перасяліў яго ў гэтую зямлю, дзе вы цяпер жывяце.
5 І не даў яму ў ім спадчыны, нават каб на яго не ступіла нага; але ён абяцаў даць яго ў валоданьне яму і нашчадкам ягоным пасьля яго, калі ён яшчэ ня меў дзіцяці .
6 І сказаў Бог так: каб нашчадкі яго пасяліліся ў чужой зямлі; і каб яны ўвялі іх у няволю і чынілі ім зло чатырыста гадоў.
7 І Я буду судзіць народ, якому яны будуць у рабстве, сказаў Бог, і пасьля гэтага яны выйдуць і будуць служыць Мне на гэтым месцы.
8 І даў яму запавет абразаньня, і спарадзіў Абрагам Ісаака, і абрэзаў яго на восьмы дзень; Ісаак спарадзіў Якуба; а Якуб спарадзіў дванаццаць патрыярхаў.
9 І патрыярхі з зайздрасьці прадалі Язэпа ў Егіпет; але Бог быў зь ім,
10 і вызваліў яго ад усіх пакутаў ягоных, і даў яму ласку і мудрасьць у вачах фараона, цара Егіпецкага; і паставіў яго начальнікам над Егіптам і над усім домам сваім.
11 І прыйшоў голад на ўсю зямлю Егіпецкую і Ханаанскую і вялікае гора, і бацькі нашыя не знаходзілі пракорму.
12 Але Якаў, пачуўшы, што ў Егіпце ёсць збожжа, паслаў першых бацькоў нашых.
13. У другі раз Язэп стаў вядомы братам сваім; і рад Язэпа стаў вядомы фараону.
14. І паслаў Язэп і паклікаў Якуба, бацьку свайго, і ўсю радню сваю, семдзесят пятнаццаць душ.
15 І сышоў Якаў у Егіпет і памёр сам і бацькі нашыя,
16 І былі перанесеныя ў Сіхем і пакладзены ў магілу, якую купіў Абрагам за грошы ў сыноў Эмора, бацькі Сіхема.
17 Але калі наблізіўся час абяцаньня, якім Бог прысягнуў Абрагаму, народ рос і памнажаўся ў Егіпце,
18 Пакуль ня паўстаў іншы цар, які ня ведаў Язэпа.
19 Ён хітраваў з нашым родам і ліхасловіў бацькоў нашых, каб яны выгналі дзяцей сваіх, каб яны не засталіся жыць.
20. У той час нарадзіўся Майсей і быў вельмі прыгожы, і гадаваўся ў доме бацькі свайго тры месяцы.
21 І калі ён быў выгнаны, дачка фараонава ўзяла яго і выгадавала сабе за сына.
22 І быў Майсей навучаны ўсёй мудрасьці Эгіпцянаў і быў моцны ў словах і ў справах.
23. Калі яму споўнілася сорак гадоў, прыйшло яму на сэрца наведаць братоў сваіх, сыноў Ізраілевых.
24 І, убачыўшы, што адзін зь іх крыўдуе, заступіўся за яго і адпомсьціў прыгнечанаму, і пабіў Егіпцяніна.
25 Бо ён думаў, што браты ягоныя зразумелі б, што Бог праз ягоную руку вызваліць іх; але яны не зразумелі.
26 А на наступны дзень ён зьявіўся ім, калі яны сварыліся, і хацеў зноў сварыць іх, кажучы: «Спадары! вы браты; чаму крыўдзіце адзін аднаго?
27 Але той, хто крыўдзіў блізкага свайго, адштурхнуў яго, кажучы: хто паставіў цябе начальнікам і суддзёю над намі?
28 Ці не хочаш ты забіць мяне, як учора забіў Егіпцяніна?
29 І ўцёк Майсей ад гэтага слова і быў прыхаднем у зямлі Мадыямскай, дзе спарадзіў двух сыноў.
30 І калі мінула сорак гадоў, зьявіўся яму ў пустыні гары Сынай анёл Гасподні ў полымі вогненнага куста.
31 Майсей, убачыўшы гэта, зьдзівіўся зь віду; і калі ён наблізіўся, каб убачыць гэта, голас Госпада быў да яго,
32 кажучы: Я Бог бацькоў тваіх, Бог Абрагама, і Бог Ісаака, і Бог Якуба. Тады Майсей задрыжаў і не адважваўся бачыць.
33 І сказаў яму Гасподзь: скінь абутак з ног тваіх, бо месца, дзе ты стаіш, ёсьць зямля сьвятая.
34 Я бачыў, Я бачыў пакуты народу Майго ў Егіпце, і пачуў стогн ягоны, і сышоў выратаваць яго. А цяпер ідзі, я пашлю цябе ў Егіпет.
35 Гэтага Майсея, ад якога яны адмовіліся, кажучы: хто паставіў цябе начальнікам і судзьдзёю? яго паслаў Бог начальнікам і вызваліцелем рукою анёла, які з'явіўся яму ў кусце.
36 Ён вывеў іх, учыніўшы цуды і знакі ў зямлі Егіпецкай і ў Чырвоным моры і ў пустыні сорак гадоў.
37 Гэта той Майсей, які сказаў сынам Ізраілевым: Прарока паставіць вам Гасподзь Бог ваш з братоў вашых, як мяне; яго вы паслухаеце.
38 Гэта той, што быў у царкве ў пустыні з анёлам, які гаварыў з ім на гары Сінай, і з бацькамі нашымі, які атрымаў жывыя словы, каб даць нам.
39 Якога не захацелі паслухацца айцы нашыя, але адкінулі яго ад сябе, і ў сэрцах сваіх вярнуліся назад у Егіпет,
40 кажучы Аарону: зрабі нам багоў, каб яны ішлі перад намі;
41 І зрабілі яны цяля ў тыя дні, і прынесьлі ахвяру ідалу, і цешыліся з твораў рук сваіх.
42. І адвярнуўся Бог і аддаў іх пакланяцца войску нябеснаму; як напісана ў кнізе прарокаў, дом Ізраілеў, ці прыносілі вы Мне забітыя жывёлы і ахвяры за сорак гадоў у пустыні?
43 Так, вы ўзялі скінію Малоха і зорку бога вашага Рэмфана, выявы, якія вы зрабілі, каб пакланяцца ім; і Я перанясу вас за Вавілон.
44 У бацькоў нашых была скінія сьведчаньня ў пустыні, як ён загадаў, кажучы Майсею, каб ён зрабіў яе паводле ўзору, які ён бачыў.
45 Якое таксама айцы нашы, што прыйшлі пасьля, унесьлі зь Ісусам у валоданьне язычнікаў, якіх Бог прагнаў ад аблічча айцоў нашых, аж да дзён Давіда;
46 Які знайшоў ласку перад Богам і пажадаў знайсьці скінію для Бога Якава.
47 Але Саламон пабудаваў яму дом.
48 Аднак не ў рукатворных храмах жыве Усявышні; як кажа прарок,
49 Неба - трон Мой, а зямля - падножжа ног Маіх: які дом пабудуеце Мне? кажа Гасподзь: ці якое месца адпачынку Майго?

50 Ці не мая рука зрабіла ўсё гэта?
51 Цвёрдахрыбетныя і неабрэзаныя сэрцам і вушамі! вы заўсёды супраціўляецеся Духу Святому: як бацькі вашыя, так і вы.
52 Каго з прарокаў не гналі бацькі вашыя? і забілі тых, што раней абвяшчалі аб прыходзе Праведніка; здраднікамі і забойцамі каторых вы сталіся цяпер.
53 Якія атрымалі закон ад анёлаў і не захавалі яго.
54. Яны, пачуўшы гэта, захварэлі сэрцам і скрыгаталі на яго зубамі сваімі.
55 Але ён, поўны Духа Сьвятога, зірнуў на неба і ўбачыў славу Божую і Ісуса, які стаяў праваруч Бога,
56 І сказаў: вось, я бачу нябёсы адчыненыя і Сына Чалавечага, які стаіць праваруч Бога.
57 Тады яны закрычалі моцным голасам і затыкалі вушы свае, і аднадушна кінуліся на яго,
58 І выгналі яго за горад, і пабілі яго камянямі, а сьведкі паклалі вопратку сваю ля ног юнака, якога звалі Саўл.
59 І каменавалі Сьцяпана, які заклікаў Бога і казаў: Госпадзе Ісусе, прымі дух мой!
60 І, укленчыўшы, усклікнуў моцным голасам: Госпадзе! не залічы ім грэх гэты! І, сказаўшы гэта, заснуў.

РАЗДЗЕЛ 8

1 І Саўл згаджаўся на сьмерць ягоную. І ў той час было вялікае ганенне на царкву ў Ерусаліме; і ўсе яны былі расьсеяны па рэгіёнах Юдэі і Самарыі, акрамя апосталаў.
2 І пабожныя людзі пахавалі Сьцяпана і ўчынілі па ім вялікі плач.
3. А Саўл ганьбіў царкву, уваходзячы ў кожны дом і, хапаючы мужчын і жанчын, аддаваў іх у вязьніцу.
4 Таму тыя, што былі рассеяны, хадзілі паўсюль, абвяшчаючы слова.
5 Тады Філіп спусціўся ў горад Самарыю і прапаведаваў ім Хрыста.
6 І людзі аднадушна слухалі таго, што казаў Піліп, чуючы і бачачы цуды, якія ён чыніў.
7 Бо з многіх апанаваных імі выходзілі нячыстыя духі, крычачы моцным голасам, і многія паралізаваныя і кульгавыя ацаляліся.
8 І была радасьць вялікая ў тым горадзе.
9 Але быў адзін чалавек, якога звалі Сымон, які раней у тым самым горадзе чараваў і чараваў народ Самарыі, выдаючы сябе за нейкага вялікага;
10 Яго слухалі ўсе, ад малога да вялікага, кажучы: Гэты Чалавек ёсьць вялікая сіла Божая.
11 І паважалі яго, бо ён доўгі час чараваў іх чарадзействам.
12 Калі ж паверылі Піліпу, які абвяшчаў Валадарства Божае і імя Ісуса Хрыста, хрысьціліся мужчыны і жанчыны.
13 Тады і сам Сымон паверыў і, ахрысціўшыся, быў з Філіпам і дзівіўся, гледзячы на цуды і азнакі, якія дзеяліся.
14 Апосталы, якія былі ў Ерусаліме, пачуўшы, што Самарыя прыняла слова Божае, паслалі да іх Пятра і Яна.
15 Які, сышоўшы, маліўся за іх, каб яны прынялі Духа Сьвятога,
16. (Бо яшчэ ні на аднаго з іх не сышоў, толькі яны былі ахрышчаныя ў імя Госпада Ісуса).
17 Тады ўсклалі на іх рукі, і яны прынялі Духа Святога.
18 І Сымон, убачыўшы, што праз ускладаньне рук апосталаў даецца Дух Сьвяты, ахвяраваў ім грошы,
19 кажучы: дай і мне гэтую ўладу, каб кожны, на каго я ўскладу рукі, атрымаў Духа Святога.
20 Але Пётр сказаў яму: грошы твае на гібель з табою, бо ты падумаў, што дар Божы можна набыць за грошы.
21. Няма табе ў гэтай справе ні долі, ні долі, бо сэрца тваё нядобрае ў вачах Бога.
22. Дык пакайся ў гэтым грэху тваім і маліся Богу, каб, можа, даравана была табе думка сэрца твайго.
23 Бо я бачу, што ты ў горкай жоўці і ў повязі беззаконня.
24 Тады Сымон сказаў у адказ: Маліцеся за мяне Госпаду, каб нічога з таго, што вы сказалі, не спасьцігла мяне.
25 І яны, засведчыўшы і абвяшчаючы слова Гасподняе, вярнуліся ў Ерусалім і абвяшчалі Евангелле ў многіх селішчах Самаранскіх.
26 І сказаў анёл Гасподні Піліпу, кажучы: устань і ідзі на поўдзень, на дарогу, якая спускаецца зь Ерусаліма ў Газу, якая пустэльная.
27 І ўстаў ён і пайшоў, і вось, чалавек з Эфіопіі, еўнух з вялікай уладай пры Кандацэ, царыцы Эфіопскай, які ахоўваў усе яе скарбы і прыйшоў у Ерусалім для пакланення,
28 Вяртаўся і, седзячы на калясьніцы, чытаў прарока Ісаю.
29 Тады Дух сказаў Піліпу: падыдзі і прыстань да гэтай калясьніцы.
30 І Філіп падбег да яго і пачуў, як ён чытае прарока Ісаю, і сказаў: ці разумееш ты, што чытаеш?
31 Ён жа сказаў: як я магу, калі хто не наставіць мяне? І ён прасіў Піліпа, каб той падышоў і сеў з ім.
32. Месца Пісання, якое ён чытаў, было такое: як авечку на закол вялі Яго; і як ягня нямое перад тым, хто стрыжэ яго, так Ён не адчыніў вуснаў Сваіх.
33 У прыніжэньні Ягоным быў адняты суд Ягоны; і хто раскажа род Ягоны? бо жыццё яго ўзятае з зямлі.
34 І адказваючы Піліпу, еўнух сказаў: прашу цябе, пра каго гэта гаворыць прарок? сябе ці іншага чалавека?
35 Тады Філіп адкрыў вусны свае і, пачаўшы з таго самага Пісання, прапаведаваў яму Езуса.
36 І калі яны ішлі ў дарозе, прыйшлі да вады, і сказаў еўнух: вось вада; што перашкаджае мне хрысціцца?
37 Філіп сказаў: калі верыш усім сэрцам тваім, можаш. І ён сказаў у адказ: веру, што Ісус Хрыстос ёсьць Сын Божы.
38 І загадаў ён спыніць калясьніцу, і сышлі абодва ў ваду, Філіп і еўнух; і ён ахрысьціў яго.
39 І калі яны выйшлі з вады, Дух Гасподні схапіў Філіпа, і еўнух больш не ўбачыў яго, і пайшоў далей, радуючыся.
40 А Філіп апынуўся ў Азоце і, праходзячы, прапаведаваў па ўсіх гарадах, пакуль не прыйшоў у Кесарыю.

РАЗДЗЕЛ 9

1 Саўл, яшчэ выдыхаючы пагрозы і забойства на вучняў Гасподніх, пайшоў да першасьвятара,
2 І прасілі ў яго лістоў у Дамаск да сінагог, каб, калі знойдзе каго-небудзь з гэтага шляху, ці то мужчын, ці то жанчын, прывесьці зьвязанымі ў Ерусалім.
3 І калі ён ішоў, набліжаўся да Дамаску, і раптам асьвяціла яго сьвятло зь неба.
4 І ён упаў на зямлю і пачуў голас, які гаварыў яму: Саўл, Саўл, што ты Мяне гоніш?
5 І сказаў: хто Ты, Госпадзе? І сказаў Гасподзь: Я Ісус, Якога ты гоніш: цяжка табе біць нагамі супраць калоў.
6 І ён, дрыжучы і здзіўлены, сказаў: Пане, што хочаш, каб я зрабіў? І сказаў яму Гасподзь: устань і ідзі ў горад, і будзе сказана табе, што табе рабіць.
7 А людзі, якія ішлі зь ім, стаялі зьнямелыя, чуючы голас, але ня бачачы нікога.
8 І ўстаў Саўл зь зямлі; і калі вочы яго адкрыліся, ён нікога не ўбачыў; але павялі яго за руку і прывялі ў Дамаск.
9 І быў ён тры дні нябачны, ня еў і ня піў.
10 Быў жа ў Дамаску адзін вучань, імем Ананія; і сказаў яму Гасподзь ва ўяве: Ананія! І сказаў: вось я, Госпадзе.
11 І сказаў яму Гасподзь: устань і ідзі на вуліцу, якая завецца Прамая, і запытайся ў доме Юды пра тарсяніна, якога звалі Саўл, бо вось, ён моліцца,
12 І ўбачыў ва ўяве чалавека, якога звалі Ананія, які ўваходзіў і ўсклаў на яго руку, каб ён стаў бачыць.
13 Тады Ананія адказаў: Госпадзе!
14 І тут ён мае ўладу ад першасвятароў звязваць усіх, хто кліча імя Тваё.
15 Але Гасподзь сказаў яму: ідзі, бо ён выбраны посуд Мне, каб несці імя Маё перад народамі і царамі і сынамі Ізраілевымі.
16 Бо Я пакажу яму, колькі ён павінен пацярпець за імя Маё.
17 Ананія пайшоў і ўвайшоў у дом; і, усклаўшы на яго рукі, сказаў: «Браце Саўле, Гасподзь Ісус, Які зьявіўся табе ў дарозе, па якой ты ішоў, паслаў мяне, каб ты стаў бачыць і напоўніўся Духам Сьвятым».
18 І адразу адпала з вачэй ягоных як бы луска, і ён адразу стаў бачыць, і ўстаў, і ахрысьціўся.
19 І, атрымаўшы ежу, умацаваўся. Тады Саўл быў некалькі дзён з вучнямі, якія былі ў Дамаску.
20 І адразу абвяшчаў у сынагогах Хрыста, што Ён Сын Божы.
21 Але ўсе, хто чуў яго, дзівіліся і казалі; Ці ж гэта не той, хто знішчаў тых, хто прызываў гэтае імя ў Ерусаліме, і дзеля таго прыйшоў сюды, каб звязаць іх да першасвятароў?
22 Але Саўл яшчэ болей умацоўваўся і пасароміў Юдэяў, якія жылі ў Дамаску, даказваючы, што гэта сапраўды Хрыстос.
23 Калі ж прайшло шмат дзён, Юдэі нарадыліся забіць яго.
24 Але Саўл даведаўся, што чакаюць іх. І пільнавалі брамы дзень і ноч, каб забіць яго.
25 Тады вучні, узяўшы яго ўначы, спусцілі праз сцяну ў кошыку.
26 Калі ж Саўл прыйшоў у Ерусалім, то стараўся далучыцца да вучняў, але ўсе баяліся яго і не верылі, што ён вучань.
27 Барнаба ж, узяўшы яго, прывёў да апосталаў і расказаў ім, як ён бачыў Госпада ў дарозе і што Ён гаварыў зь ім, і як ён адважна прапаведаваў у Дамаску ў імя Ісуса.
28 І Ён быў з імі, уваходзячы і выходзячы ў Ерусаліме.
29 І гаварыў ён адважна ў імя Госпада Ісуса і спрачаўся з Грэкамі, але яны сабраліся забіць яго.
30 Даведаўшыся пра гэта, браты прывялі яго ў Кесарыю і выслалі ў Тарс.
31 Тады цэрквы па ўсёй Юдэі і Галілеі і Самарыі спачывалі і будаваліся; і ходзячы ў страху Гасподнім і ў суцяшэнні Духа Святога, памножыліся.
32 І сталася, калі Пётр абыходзіў усе, ён прыйшоў і да сьвятых, якія жылі ў Лідзе.
33 І знайшоў там нейкага чалавека на імя Эней, які ляжаў на ложку восем гадоў і быў паралізаваны.
34 І сказаў яму Пётр: Эней, ацаляе цябе Ісус Хрыстос; І ён адразу ўстаў.
35 І ўбачылі яго ўсе, што жылі ў Лідзе і Сароне, і навярнуліся да Госпада.
36 Была ж у Ёппіі адна вучаніца на імя Тавіта, што ў перакладзе завецца Серна: гэтая жанчына была поўная добрых учынкаў і міласціны, якую рабіла.
37 І сталася ў тыя дні, што яна захварэла і памерла; абмыўшы яе, паклалі яе ў пакоі.
38 Паколькі Ліда была недалёка ад Ёпіі, і вучні, пачуўшы, што Пётр там, паслалі да яго двух чалавек, просячы, каб ён не марудзіў прыйсці да іх.
39 Тады Пётр, устаўшы, пайшоў з імі. Калі ён прыйшоў, яны ўвялі яго ў святліцу, і ўсе ўдовы стаялі каля яго, плачучы і паказваючы вопраткі і вопратку, зробленую Сарнай, калі яна была з імі.
40 Але Пётр вывеў усіх вонкі і, укленчыўшы, маліўся; і, павярнуўшыся да цела, сказаў: Тавіта, устань! І яна расплюшчыла вочы і, убачыўшы Пятра, села.
41 І падаў ёй руку, падняў яе і, паклікаўшы сьвятых і ўдоваў, паставіў яе жывую.
42 І стала вядома па ўсёй Ёпіі; і многія ўверавалі ў Госпада.
43 І сталася, што ён шмат дзён прабыў у Ёпіі ў нейкага Сымона гарбара.

РАЗДЗЕЛ 10

1 Быў у Кесарыі адзін чалавек, якога звалі Карнілій, сотнік дружыны, якая называлася Італійскай,
2 Чалавек пабожны і багабойны з усім домам сваім, які даваў народу шмат міласціны і заўсёды маліўся Богу.
3 Ён убачыў ва ўяве яўна каля дзевятай гадзіны дня анёла Божага, які ўвайшоў да яго і сказаў яму: Карнілій!
4 І, зірнуўшы на яго, спалохаўся і сказаў: што, Госпадзе? І сказаў яму: малітвы твае і міласціна твая ўзышлі на памяць перад Богам.
5 А цяпер пашлі людзей у Ёпію і пакліч Сымона, якога завуць Пятром.
6 Ён гасьцюе ў нейкага Сымона-гарбара, дом якога ля мора; ён скажа табе, што табе рабіць.

7 І калі анёл, які гаварыў з Карніліем, адышоў, ён паклікаў двух са сваіх хатніх слуг і аднаго пабожнага воіна з тых, што пастаянна служылі яму;
8 І абвясьціўшы ім усё гэта, паслаў іх у Ёпію.
9 На другі дзень, калі яны выпраўляліся ў дарогу і набліжаліся да горада, Пётр узышоў на дах памаліцца каля шостай гадзіны.
10 І ён моцна прагаладаўся і хацеў есьці; але калі яны рыхтавалі, ён упаў у транс
11 І ўбачыў неба адчыненае і нейкую пасудзіну, якая спускалася да яго, як бы вялікае палатно, вязанае на чатырох кутах і спушчанае на зямлю.
12 У ім былі ўсякія чацвераногія зямныя і дзікія звяры, і паўзуны, і птушкі нябесныя.
13 І быў да яго голас: устань, Пётр! забіце і ешце.
14 Але Пётр сказаў: не так, Госпадзе; бо я ніколі не еў нічога паганага і нячыстага.
15 І голас другі раз прамовіў да яго: што Бог ачысьціў, ты не лічы паганым.
16 Гэта было зроблена тройчы, і пасудзіна зноў паднялася на неба.
17 Калі Пётр сумняваўся ў сабе, што павінна азначаць гэтая візія, якую ён бачыў, вось, людзі, пасланыя ад Карнэлія, распыталі пра дом Сымона і сталі перад брамай,
18 І, паклікаўшы, спытаўся, ці не начаваў там Сымон, якога звалі Пятром.
19 Калі Пётр разважаў над уяваю, Дух сказаў яму: вось, тры чалавекі шукаюць цябе.
20 Дык устань, сыдзі і ідзі зь імі, не сумняваючыся, бо Я паслаў іх.
21 Тады Пётр спусціўся да людзей, пасланых да яго ад Карнэлія; і сказаў: вось, я той, каго вы шукаеце; па якой прычыне вы прыйшлі?
22 І сказалі яны: Карнэлій сотнік, чалавек справядлівы і багабойны, і славуты ўсім народам Юдэйскім, атрымаў ад Бога сьвяты анёл папярэджаньне, каб паслаў па цябе ў дом свой і выслухаў твае словы.
23 Тады ён, паклікаўшы іх, прыняў іх. А на другі дзень Пётр пайшоў з імі, і некаторыя браты з Ёппіі суправаджалі яго.
24 На другі дзень яны ўвайшлі ў Кесарыю. І Карнілій чакаў іх і склікаў сваіх сваякоў і блізкіх сяброў.
25 Калі Пётр уваходзіў, Карнэлій сустрэў яго і, упаўшы да ног ягоных, пакланіўся яму.
26 Але Пётр падняў яго, кажучы: устань! Я сам таксама мужчына.
27 І, размаўляючы зь ім, увайшоў і знайшоў многіх, што сабраліся.
28 І сказаў ім: вы ведаеце, што чалавеку, які зьяўляецца Юдэем, забараняецца мець зносіны або прыходзіць да іншага народу; але Бог паказаў мне, што я не павінен называць чалавека паганым або нячыстым.
29 Таму я прыйшоў да вас, не пярэчачы, як толькі мяне паклікалі;
30 І сказаў Карнілій: Чатыры дні таму я пасьціўся да гэтай гадзіны; і а дзявятай гадзіне я маліўся ў сваім доме, і вось, чалавек стаў перада мною ў сьветлай вопратцы,
31 І сказаў: Карнілій, малітва твая пачута, і міласціна твая ўспомнена ў Бога.
32 Дык пашлі ў Ёпію і пакліч Сымона, якога завуць Пятром; ён начаваў у доме нейкага Сымона-гарбара на беразе мора; ён, калі прыйдзе, будзе гаварыць з табою.
33 Дык я зараз жа паслаў да цябе; і ты добра зрабіў, што прыйшоў. Дык вось, мы ўсе тут перад Богам, каб пачуць усё, што загадаў табе Бог.
34 Тады Пётр адкрыў вусны свае і сказаў: Сапраўды бачу, што Бог непрыглядны.
35 Але ў кожным народзе той, хто баіцца Яго і чыніць праўду, даспадобы Яму.
36 Слова, якое Бог паслаў сынам Ізраілевым, абвяшчаючы мір праз Ісуса Хрыста: Ён ёсьць Госпад усіх:
37 Гэтае слова, кажу, вы ведаеце, якое абвяшчалася па ўсёй Юдэі і пачалося з Галілеі пасьля хросту, які прапаведаваў Ян;
38 Як Бог памазаў Ісуса з Назарэту Духам Сьвятым і моцаю; бо Бог быў з ім.
39 І мы сьведкі ўсяго, што Ён учыніў у зямлі Юдэйскай і ў Ерусаліме; якога яны забілі і павесілі на дрэве:
40. Яго Бог уваскрэсіў на трэці дзень і паказаў Яму;
41. Не ўсяму народу, але сведкам, загадзя выбраным Богам, нам, якія елі і пілі з Ім пасля ўваскрэсення Яго з мёртвых.
42 І загадаў нам прапаведаваць народу і сьведчыць, што Ён ёсьць прызначаны Богам Судзьдзя жывых і мёртвых.
43 Пра Яго сьведчаць усе прарокі, што кожны, хто верыць у Яго, атрымае адпушчэньне грахоў праз імя Ягонае.
44 Калі Пётр яшчэ гаварыў гэтыя словы, сышоў Дух Святы на ўсіх, хто слухаў слова.
45 І тыя, хто ўвераваў з абразаньня, усе, што прыйшлі зь Пятром, зьдзівіліся таму, што дар Сьвятога Духа выліўся і на язычнікаў.
46 Бо яны чулі, як яны гаварылі мовамі і славілі Бога. Тады Пётр адказаў:
47 Ці можа хто забараніць вадою не хрысьціцца тым, што атрымалі Духа Сьвятога, як і мы?
48 І загадаў ім ахрысьціцца ў імя Госпада. Потым маліліся, каб ён затрымаўся ў пэўныя дні.

РАЗДЗЕЛ 11

1 І пачулі апосталы і браты, якія былі ў Юдэі, што і язычнікі прынялі слова Божае.
2 І калі Пётр прыйшоў у Ерусалім, тыя, што былі з абразаньня, спрачаліся зь ім,
3 кажучы: Ты хадзіў да людзей неабрэзаных і еў з імі.
4 Але Пётр паўтарыў справу з самага пачатку і па загадзе растлумачыў ім, кажучы:
5. Я быў у горадзе Ёппіі і маліўся; і ў трансе я ўбачыў уяву: нейкая пасудзіна спускалася, як бы вялікае палатно, спушчанае з неба за чатыры вуглы; і да мяне прыйшло нават:
6 На што, калі я зьвярнуў вочы мае, я паглядзеў і ўбачыў чацьвёраногіх зьвяроў зямных, і дзікіх зьвяроў, і паўзуноў, і птушак нябесных.
7 І пачуў я голас, які казаў мне: устань, Пётр; зарэжце і з'ешце.
8 Але я сказаў: не так, Госпадзе, бо нічога паганага або нячыстага ніколі не ўваходзіла ў вусны мае.

9 Але голас зноў адказаў мне з неба: што Бог ачысьціў, ты не лічы паганым.
10 І гэта было зроблена тройчы, і ўсё зноў было ўзнята на неба.
11 І вось адразу тры чалавекі прыйшлі да дому, дзе я быў, пасланыя да мяне з Цэзарэі.
12 І Дух загадаў мне ісьці зь імі, не сумняваючыся. Акрамя таго, гэтыя шэсць братоў суправаджалі мяне, і мы ўвайшлі ў дом чалавека:
13 І ён расказаў нам, як ён убачыў анёла ў сваім доме, які стаў і сказаў яму: пашлі людзей у Ёпію і пакліч Сымона, якога завуць Пятром;
14 Хто скажа табе словы, якімі ўратуешся ты і ўвесь дом твой.
15 І калі я пачаў гаварыць, Дух Сьвяты сышоў на іх, як і на нас у пачатку.
16 Тады я ўспомніў слова Госпада, як Ён сказаў, што Ян хрысьціў вадою; але вы будзеце ахрышчаны Духам Святым.
17 Дык вось, Бог даў ім такі ж дар, як і нам, якія ўверавалі ў Госпада Ісуса Хрыста; што я быў, што мог супрацьстаяць Богу?
18 Яны, пачуўшы гэта, маўчалі і славілі Бога, кажучы: Дык і язычнікам Бог даў пакаяньне ў жыцьцё.
19 Тыя ж, што былі расьсеяны з-за перасьледу, які пачаўся за Сьцяпана, дайшлі да Фінікіі, і Кіпра, і Антыёхіі, не абвяшчаючы слова нікому, апрача юдэяў.
20 А некаторыя з іх былі мужы з Кіпра і Кірынеі, якія, прыйшоўшы ў Антыёхію, гаварылі з Грэкамі, абвяшчаючы Госпада Ісуса.
21 І рука Гасподняя была зь імі, і вялікае мноства ўверавала і навярнулася да Госпада.
22 І дайшла вестка аб гэтым да вушэй царквы ў Ерусаліме, і паслалі Барнабу, каб ён ішоў аж да Антыёхіі.
23 Ён, прыйшоўшы і ўбачыўшы ласку Божую, узрадаваўся і ўгаворваў усіх, каб рашучасьцю сэрцам трымаліся Госпада.
24. Бо ён быў чалавек добры і поўны Духа Сьвятога і веры;
25 Барнаба пайшоў у Тарс шукаць Саўла.
26 І, знайшоўшы яго, прывёў у Антыёхію. І сталася, што яны цэлы год збіраліся ў царкве і вучылі шмат людзей. І вучняў спачатку ў Антыёхіі назвалі хрысціянамі.
27 І ў гэтыя дні прыйшлі прарокі з Ерусаліма ў Антыёхію.
28 І ўстаў адзін з іх, на імя Агаб, і абвясціў Духам, што будзе вялікі голад па ўсім свеце, што і адбылося ў дні Клаўдзія Цэзара.
29 Тады вучні, кожны паводле сваіх магчымасьцяў, вырашылі паслаць дапамогу братам, якія жылі ў Юдэі.
30 Што яны і зрабілі, і паслалі да старэйшын праз Варнаву і Саўла.

РАЗДЗЕЛ 12

1 Прыкладна ў той час цар Ірад працягнуў рукі, каб засмуціць некаторых з царквы.
2 І забіў Якава, брата Янавага, мячом.
3 І ўбачыўшы, што гэта спадабалася Юдэям, ён пайшоў далей, каб узяць і Пятра. (Тады былі дні праснакоў.)
4 І, схапіўшы яго, пасадзіў у вязьніцу і аддаў чатыром кватэрніёнам воінаў, каб сьцераглі яго; маючы намер пасля Вялікадня вывесці яго да людзей.
5 Пётр жа быў у вязьніцы, але царква безупынна малілася за яго Богу.
6 І калі Ірад хацеў вывесьці яго, у тую ж ноч Пётар спаў паміж двума жаўнерамі, скаваны двума ланцугамі, а вартаўнікі перад дзьвярыма пільнавалі вязьніцу.
7 І вось, анёл Гасподні зьявіўся яму, і сьвятло зазьзяла ў вязьніцы; І ланцугі ўпалі з рук ягоных.
8 І сказаў яму анёл: падперажыся і абуй сандалі твае. Так і зрабіў. І кажа яму: накінь вопратку тваю і ідзі за Мною.
9 І выйшаўшы пайшоў за Ім; і не ведаў, што тое, што было зроблена анёлам, было праўдай; але думаў, што бачыў уяву.
10 Калі яны мінулі першую і другую варту, яны прыйшлі да жалезнай брамы, якая вядзе ў горад; і яны, выйшаўшы, прайшлі адну вуліцу; і анёл адразу адышоў ад яго.
11 І калі Пётр прыйшоў у сябе, ён сказаў: цяпер я дакладна ведаю, што Гасподзь паслаў анёла свайго і выратаваў мяне з рукі Ірада і ад усяго чакання народу жыдоўскага.
12 І, разважыўшы, прыйшоў у дом Марыі, маці Яна, якога звалі Маркам; дзе многія сабраліся разам і маліліся.
13 Калі Пётр пастукаў у браму, прыйшла паслухаць дзяўчына, па імені Рода.
14 І, пазнаўшы голас Пятра, не адчыніла брамы з радасьці, але ўбегла і расказала, што Пётр стаіць перад брамай.
15 Яны сказалі ёй: ты звар'яцела. Але яна пастаянна сцвярджала, што гэта так. Тады сказалі: гэта анёл ягоны.
16 Але Пётр працягваў стукаць; і, адчыніўшы дзьверы, убачыўшы яго, зьдзівіліся.
17 Але ён, махнуўшы ім рукою, каб маўчалі, расказаў ім, як Гасподзь вывеў яго з цямніцы. І сказаў: ідзі, раскажы гэта Якубу і братам. І пайшоў, і пайшоў у іншае месца.
18 Як толькі настаў дзень, сярод жаўнераў узьняўся немалы хваляваньне, што сталася зь Пятром.
19 Ірад, шукаючы яго і не знайшоўшы, дапытаў вартаўнікоў і загадаў забіць іх. І ён спусціўся з Юдэі ў Кесарыю і застаўся там.
20 Ірад быў вельмі незадаволены тыранамі і сыдонянамі; але яны аднадушна прыйшлі да яго і, зрабіўшы сваім сябрам Уласта, каралеўскага эканома, прасілі міру; таму што іх краіна кармілася краінай караля.
21 І ў вызначаны дзень Ірад, апрануўшыся ў каралеўскае адзеньне, сеў на сваім троне і прамовіў да іх.
22 І закрычаў народ, кажучы: гэта голас Бога, а не чалавека.
23 І адразу ж уразіў яго анёл Гасподні за тое, што ён не аддаў славы Богу, і ён быў з'едзены чарвякамі, і ён аддаў дух.
24 Але слова Божае расло і памнажалася.
25 І вярнуліся Барнаба і Саўл з Ерусаліма, выканаўшы сваю службу, і ўзялі з сабою Яна, якога звалі Маркам.

РАЗДЗЕЛ 13

1 У царкве ў Антыёхіі былі некаторыя прарокі і настаўнікі; як Барнаба, і Сімяон, якога звалі Нігер, і Луцый Кірынейскі, і Манаін, які быў выхаваны з тэтрархам Ірадам, і Саўл.
2 Калі яны служылі Госпаду і пасьціліся, сказаў Дух Сьвяты: аддзяліце Мне Барнабу і Саўла на справу, да якой Я іх паклікаў.
3 І, пасьціўшыся і памаліўшыся, усклаўшы на іх рукі, адпусьцілі іх.
4 Дык яны, пасланыя Духам Сьвятым, пайшлі ў Сэлеўкію; а адтуль адплылі на Кіпр.
5 І калі яны былі ў Саламіне, яны абвяшчалі слова Божае ў сынагогах Юдэйскіх, і мелі таксама Яна сваім служыцелем.
6 І калі яны прайшлі праз востраў да Пафа, яны знайшлі аднаго чарадзея, ілжэпрарока, Юдэя, якога звалі Барісус;
7 Які быў з намеснікам краіны Сергіем Паўлам, чалавекам разумным; які паклікаў Барнабу і Саўла і хацеў пачуць слова Божае.
8 Але Эліма вяшчун, бо так перакладаецца імя ягонае, супраціўляўся ім, стараючыся адвярнуць намесніка ад веры.
9 Тады Саўл, якога яшчэ завуць Паўлам, напоўнены Духам Сьвятым, зьвярнуў вочы на яго,
10 І сказаў: О, поўны ўсялякай хітрасці і ўсялякага ліхадзейства, ты, дзіця д'ябла, вораг усялякай праўды, ці не перастанеш ты згортваць правільныя шляхі Гасподнія?
11 І цяпер вось рука Гасподняя на табе, і ты будзеш сьляпы і ня будзеш бачыць сонца некаторы час. І адразу напаў на яго туман і цемра; і ён хадзіў, шукаючы, хто б вёў яго за руку.
12 Тады намесьнік, убачыўшы, што сталася, паверыў, зьдзіўлены навукай Пана.
13 Калі ж Павал і людзі ягоныя адплылі з Пафа, яны прыбылі ў Пэргію Памфілійскую; а Ян, пакінуўшы іх, вярнуўся ў Ерусалім.
14 Але, выйшаўшы з Пэргіі, яны прыбылі ў Антыёхію Пісідыйскую і, увайшоўшы ў сынагогу ў дзень суботні, селі.
15 Пасьля чытаньня закону і прарокаў начальнікі сінагогі паслалі да іх сказаць: Мужы браты!
16 Тады Павал устаў і, махнуўшы рукою, сказаў: Мужы Ізраільскія і багабойныя, слухайце.
17 Бог гэтага народу Ізраілевага выбраў бацькоў нашых і ўзвысіў народ, калі ён жыў як прыхадзень у зямлі Егіпецкай, і высокаю рукою вывеў іх зь яе.
18 І каля сарака гадоў цярпеў іхнія паводзіны ў пустыні.
19 І калі ён зьнішчыў сем народаў у зямлі Ханаанскай, падзяліў ім зямлю іхнюю па жэрабю.
20 Пасьля гэтага ён даў ім судзьдзяў на працягу чатырохсот пяцідзесяці гадоў да Самуіла прарока.
21 Пасьля гэтага яны прасілі цара, і даў ім Бог Саўла, сына Кіса, мужа з калена Веньямінавага, праз сорак гадоў.
22 І калі ён адхіліў яго, ён паставіў ім Давіда, каб ім быў царом; якому ён і засьведчыў, кажучы: Я знайшоў Давіда, сына Есэевага, чалавека па сэрцы Майму, які выканае ўсю волю Маю.
23. З нашчадкаў гэтага чалавека Бог паводле абяцаньня ўзьвёў Ізраілю Збаўцу Ісуса.
24 Калі Іаан перад сваім прыходам прапаведаваў хрышчэнне пакаяння ўсяму народу Ізраіля.
25 І калі Ян закончыў свой шлях, ён сказаў: за каго вы мяне лічыце? Я не ён. Але вось, за мною ідзе той, у Якога я ня варты зняць абутак з ног Ягоных.
26 Мужы браты, сыны роду Абрагама і ўсе, хто баіцца Бога, да вас паслана слова гэтага збаўлення.
27 Бо тыя, хто жыве ў Ерусаліме, і іх начальнікі, не пазнаўшы ні Яго, ні галасоў прарокаў, якія чытаюцца кожную суботу, споўнілі, асуджаючы Яго.
28 І хоць не знайшлі ў Ім ніякай прычыны сьмерці, але прасілі Пілата забіць Яго.
29 І калі выканалі ўсё напісанае аб Ім, зьнялі Яго з дрэва і паклалі ў магілу.
30 Але Бог уваскрасіў Яго з мёртвых:
31 І шмат дзён паказваўся тым, што прыйшлі зь Ім з Галілеі ў Ерусалім, якія былі сьведкамі Яго перад народам.
32 І мы абвяшчаем вам радасную вестку, што абяцанне, дадзенае бацькам,
33 Бог выканаў гэта для нас, дзяцей іхніх, уваскрасіўшы Ісуса; як і ў другім псальме напісана: Ты Сын Мой, Я сёньня нарадзіў Цябе.
34 А пра тое, што Ён уваскрасіў яго зь мёртвых, каб ён больш не вярнуўся ў тленьне, сказаў так: дам табе пэўную міласьць Давіда.
35 Таму і ў іншым псальме кажа: не дасі Сьвятому Твайму ўбачыць тленьне.
36 Бо Давід, паслужыўшы свайму роду па волі Божай, заснуў і быў пакладзены да бацькоў сваіх, і ўбачыў тленне;
37 Але Той, Каго Бог уваскрасіў, не ўбачыў тлення.
38 Дык хай будзе вам вядома, мужы браты, што праз Яго абвяшчаецца вам адпушчэнне грахоў.
39 І ўсе веруючыя апраўдваюцца Ім ва ўсім, у чым вы не маглі апраўдацца законам Майсеевым.
40 Дык сцеражыцеся, каб не спасцігла вас тое, пра што сказана ў прарокаў;
41 Глядзіце, пагарджальнікі, здзіўляйцеся і загінеце, бо Я чыню справу ў дні вашыя, дзею, якой вы не паверыце, хоць бы хто расказаў вам.
42 Калі ж Юдэі выйшлі з сінагогі, язычнікі прасілі, каб гэтыя словы былі прапаведаваны ім у наступную суботу.
43 Калі ж збор разьбіўся, многія Юдэі і рэлігійныя празэліты пайшлі за Паўлам і Барнабам, якія, размаўляючы зь імі, пераконвалі іх заставацца ў ласцы Божай.
44 А ў наступную суботу амаль увесь горад сабраўся паслухаць слова Божае.
45 Але Юдэі, убачыўшы натоўп, напоўніліся зайздрасьцю і пярэчылі сказанаму Паўлам і блюзьнерылі.
46 Тады Павал і Барнаба асмялелі і сказалі: вам трэба было спачатку абвяшчаць слова Божае; .
47 Бо так наказаў нам Гасподзь, кажучы: Я паставіў цябе сьвятлом для народаў, каб Ты быў на збаўленьне да краёў зямлі.

48 Пачуўшы гэта, язычнікі ўзрадаваліся і праславілі слова Гасподняе, і ўверавалі ўсе, якія былі прызначаны да жыцьця вечнага.
49 І слова Гасподняе абвяшчалася па ўсёй краіне.
50 Юдэі ж падбухторылі набожных і паважаных жанчын і першых людзей горада і распачалі перасьлед на Паўла і Барнабу і выгналі іх са сваіх межаў.
51 Але яны, абтросшы з іх пыл з ног сваіх, прыйшлі ў Іконію.
52 І напоўніліся вучні радасьцю і Духам Сьвятым.

РАЗДЗЕЛ 14

1 І сталася ў Іконіі, што абодва разам пайшлі ў сінагогу Юдэйскую і размаўлялі так, што ўверавала вялікая грамада як Юдэяў, так і Элінаў.
2 Але няверуючыя юдэі ўзбудзілі язычнікаў і ўзрушылі іхні розум на братоў.
3 Дык яны прабылі доўгі час, адважна прамаўляючы ў Госпадзе, Які даў сьведчаньне слову мілаты Сваёй і даваў знакі і цуды дзеяцца рукамі іхнімі.
4 Але грамада ў горадзе падзялілася: частка была з Юдэямі, а частка з Апосталамі.
5 І калі быў учынены напад як з боку язычнікаў, так і з боку Юдэяў з іх начальнікамі, каб зняважыць іх і пабіць іх камянямі,
6 Яны, даведаўшыся пра гэта, уцяклі ў Лістра і Дэрвію, гарады Лікаоніі, і ў наваколле;
7 І там абвяшчалі Евангелле.
8 І сядзеў у Лістры нейкі чалавек, бязь сіл на нагах, калека ад улоньня маці сваёй, які ніколі не хадзіў.
9 Яны чулі гаворку Паўла, які, гледзячы на яго і ўбачыўшы, што ён мае веру быць аздараўленым,
10 Сказаў гучным голасам: стань на ногі свае. І ён скакаў і хадзіў.
11 Народ, убачыўшы, што зрабіў Павал, узвысіў голас свой, кажучы па-лікаонску: багі сышлі да нас у падабенстве людзей.
12 І назвалі Барнабу Юпітэрам; і Павел, Меркурый, таму што ён быў галоўным прамоўцам.
13 Тады жрэц Юпітэра, які быў перад іх горадам, прывёў валоў і вянкі да брамы і хацеў прынесці ахвяру з людзьмі.
14 Як пачулі апосталы Барнаба і Павал, разьдралі вопратку на сабе і ўбеглі ў народ, крычачы:
15 і кажучы: "Спадары! навошта вы гэта робіце?" Мы таксама такія ж людзі, як і вы, і прапаведуем вам, каб вы навярнуліся ад гэтых марнасцей да Бога жывога, Які стварыў неба, і зямлю, і мора, і ўсё, што ў іх.
16 Які ў мінулыя часы дазволіў усім народам хадзіць сваімі шляхамі.
17 Аднак Ён не пакінуў Сябе без сьведчаньня, чынячы дабро, даючы нам дождж зь неба і ўраджайныя часы, напаўняючы сэрцы нашыя ежай і радасьцю.
18 І гэтымі словамі яны ледзь стрымлівалі людзей, каб яны не прыносілі ім ахвяры.
19 І прыйшлі сюды некаторыя Юдэі з Антыёхіі і Іконіі, якія пераканалі людзей і, пабіўшы камянямі Паўла, выцягнулі яго з горада, думаючы, што ён мёртвы.
20 Але калі вучні абступілі яго, ён устаў і прыйшоў у горад, а на другі дзень пайшоў з Барнабам у Дэрвію.
21 І, абвясьціўшы Эвангельле ў тым горадзе і навучыўшы многіх, вярнуліся зноў у Лістру, і ў Іконію, і ў Антыёхію,
22 Умацоўваючы душы вучняў і заахвочваючы іх трываць у веры, і праз шмат пакутаў нам належыць увайсці ў Валадарства Божае.
23 І, пастанавіўшы іх у кожнай царкве, і памаліўшыся з постам, даручылі іх Госпаду, у Якога ўверавалі.
24 І, прайшоўшы ўсю Пісідыю, прыбылі ў Памфілію.
25 І, прапаведаваўшы слова ў Пэргіі, сышлі ў Аталію.
26 А адтуль адплылі ў Антыёхію, адкуль былі аддадзеныя мілаце Божай для справы, якую выканалі.
27 І калі яны прыйшлі і сабралі царкву, яны расказвалі пра ўсё, што Бог учыніў з імі, і як Ён адчыніў дзверы веры паганам.
28 І прабылі там з вучнямі доўгі час.

РАЗДЗЕЛ 15

1 А некаторыя людзі, якія прыйшлі з Юдэі, вучылі братоў і казалі: калі вы не абрэжацеся паводле звычаю Майсея, не можаце выратавацца.
2 Дык вось, калі ў Паўла і Барнабы была немалая сварка і спрэчка з імі, яны пастанавілі, каб Павел і Варнава і некаторыя іншыя з іх пайшлі ў Ерусалім да апосталаў і прасьвітэраў па гэтым пытанні.
3 І, праведзеныя царквой, яны праходзілі праз Фінікію і Самарыю, абвяшчаючы навяртанне язычнікаў, і рабілі вялікую радасць усім братам.
4 І калі яны прыбылі ў Ерусалім, былі прынятыя царквой, і апосталамі, і прасьвітарамі, і яны расказалі ўсё, што ўчыніў зь імі Бог.
5 Але паўсталі некаторыя з секты фарысеяў, якія паверылі, кажучы, што трэба абрэзаць іх і загадаць ім захоўваць закон Майсееў.
6 І сабраліся апосталы і старэйшыны, каб абмеркаваць гэтую справу.
7 І калі была вялікая спрэчка, Пётр устаў і сказаў ім: Мужы браты! і верыць.
8 І Бог, Сэрцазнаўца, засьведчыў ім, даўшы ім Духа Сьвятога, як і нам;
9 І не рабіў розьніцы паміж намі і імі, ачысьціўшы сэрцы іх вераю.
10 Дык што цяпер вы спакушаеце Бога, каб ускласьці на шыі вучняў ярмо, якога ні бацькі нашыя, ні мы не маглі панесьці?
11 Але мы верым, што ласкаю Госпада Ісуса Хрыста выратуемся, як і яны.
12 Тады ўвесь народ змоўк і слухаў Барнабу і Паўла, якія расказвалі, якія знакі і цуды ўчыніў праз іх Бог сярод язычнікаў.
13 І як яны змоўклі, Якаў адказаў, кажучы: Мужы браты, паслухайце мяне!
14 Сімяон абвясціў, што Бог спачатку наведаў язычнікаў, каб вылучыць з іх народ для імя свайго.
15 І з гэтым згодныя словы прарокаў; як напісана,
16 Пасьля гэтага Я вярнуся і зноў адбудую скінію Давіда, якая разваліласа; і зноў адбудую руіны яго, і ўладкую яго;
17 Каб рэшта людзей шукала Госпада і ўсе народы, над якімі названа імя Маё, кажа Гасподзь, Які робіць усё гэта.

18 Богу вядомыя ўсе справы Ягоныя ад пачатку сьвету.
19 Дзеля гэтага я кажу, каб мы не трывожылі тых, што зь язычнікаў навярнуліся да Бога.
20 Але каб мы напісалі ім, каб яны ўстрымліваліся ад апаганеньня ідаламі, і ад распусты, і ад задушанага, і ад крыві.
21 Бо ў Майсея з даўніх часоў у кожным горадзе былі прапаведнікі, якія чыталіся ў сінагогах кожную суботу.
22 Тады апосталы і прасьвітары з усёй царквой спадабаліся паслаць выбраных людзей у Антыёхію з Паўлам і Барнабам; а менавіта Юда, празваны Варсаба, і Сіла, першыя сярод братоў;
23 І пісалі яны лісты такім чынам; Апосталы, старшыя і браты шлюць прывітанне братам з язычнікаў у Антыёхіі, Сірыі і Кілікіі:
24 Як мы чулі, што некаторыя, якія выйшлі ад нас, трывожылі вас словамі, руйнуючы душы вашыя, кажучы: абрэжцеся і захоўвайце закон, якім мы не давалі такога загаду.
25 Нам, аднадушна сабраным, здалося добрым паслаць да вас выбраных людзей з улюбёнымі нашымі Варнавам і Паўлам,
26 Мужчын, якія ахвяравалі жыцьцём сваім дзеля імя Госпада нашага Ісуса Хрыста.
27 Дык мы паслалі Юду і Сілу, якія таксама скажуць вам тое самае вуснамі.
28 Бо Духу Сьвятому і нам было добра ўскласьці на вас ніякага цяжару, большага за гэтыя неабходныя рэчы;
29 Каб вы ўстрымліваліся ад ідалаахвярнай ежы, і ад крыві, і ад задушанага, і ад распусты; Жывіце добра.
30 Адпусьціўшыся, яны прыйшлі ў Антыёхію і, сабраўшы натоўп, перадалі ліст:
31 Прачытаўшы, узрадаваліся суцяшэнню.
32 А Юда і Сіла, будучы таксама прарокамі, многімі словамі ўгаворвалі братоў і ўмацоўвалі іх.
33 І, прабыўшы там некаторы час, адпусьцілі іх зь мірам браты да апосталаў.
34 Аднак Сыле спадабалася заставацца там.
35. А Павал і Барнаба заставаліся ў Антыёхіі, навучаючы і абвяшчаючы слова Пана з многімі іншымі.
36 Празь некалькі дзён пасьля таго, як Павал сказаў Варнаве: пойдзем зноў і наведаем нашых братоў ва ўсіх гарадах, дзе мы абвяшчалі слова Гасподняе, і паглядзім, як яны.
37 Барнаба пастанавіў узяць з сабою Яна, якога звалі Маркам.
38 Але Павал палічыў нядобрым браць з сабой таго, хто адышоў ад іх з Памфіліі і не пайшоў з імі на працу.
39 І спрэчка была такая вострая паміж імі, што яны разышліся адзін ад аднаго; і таму Барнаба, узяўшы Марка, адплыў на Кіпр;
40. А Павал, выбраўшы Сілу, пайшоў, аддадзены братамі мілаце Божай.
41 І прайшоў праз Сірыю і Кілікію, умацоўваючы цэрквы.

РАЗДЗЕЛ 16

1 Потым прыйшоў у Дэрвію і Лістру, і вось, быў там адзін вучань, на імя Цімафей, сын адной жанчыны, якая была Юдэйка і ўверавала; але бацька яго быў грэк:
2 Аб чым добра паведамілі браты, якія былі ў Лістры і Іконіі.
3 Яго б Павел павінен быў ісці з ім; і, узяўшы, абрэзаў яго дзеля Юдэяў, якія былі ў тых мясцінах, бо ўсе ведалі, што бацька ягоны быў Грэк.
4 І калі яны праходзілі праз гарады, яны перадавалі ім для захавання пастановы, якія былі выдадзены апосталамі і старэйшынамі ў Ерусаліме.
5 І так цэрквы ўмацоўваліся ў веры і штодзень павялічваліся колькасьцю.
6 Калі ж яны абышлі Фрыгію і Галатыю, і Дух Сьвяты забараніў ім абвяшчаць слова ў Азіі,
7 Прыбыўшы ў Місію, яны імкнуліся пайсьці ў Віфінію, але Дух не дазволіў ім.
8 І, прайшоўшы міма Місіі, прыйшлі ў Трааду.
9 Уначы Паўлу зьявілася відзеж; Там стаяў чалавек з Македоніі і маліўся яму, кажучы: «Прыйдзі ў Македонію і дапамажы нам».
10 І пасьля таго, як ён убачыў уяву, мы адразу паспрабавалі пайсьці ў Македонію, пераканаўшыся, што Гасподзь паклікаў нас абвяшчаць ім Эвангельле.
11 Такім чынам, вызваліўшыся ад Траады, мы прыйшлі прамым курсам у Самафракію, а на наступны дзень у Неапаль;
12 А адтуль у Філіпы, якія зьяўляюцца галоўным горадам той часткі Македоніі і калёніяй; і мы прабылі ў тым горадзе некалькі дзён.
13 А ў суботу мы выйшлі за горад на бераг ракі, дзе звычайна адбывалася малітва; і мы селі, і гаварылі з жанчынамі, якія прыйшлі туды.
14 Слухала нас адна жанчына, на ймя Лідзія, гандлярка пурпурам з горада Тыятыры, якая пакланялася Богу; ёй Гасподзь адкрыў сэрца, каб яна зважала на тое, што гаварыў Павел.
15 І калі яна была ахрышчаная і яе дом, яна прасіла нас, кажучы: Калі вы прызнаеце мяне вернай Госпаду, увайдзіце ў дом мой і заставайцеся там. І яна нас стрымлівала.
16 І сталася, калі мы ішлі на малітву, сустрэла нас адна дзяўчына, апанаваная духам варажбы, якая варажбамі прынесла шмат прыбытку гаспадарам сваім:
17 Ён ішоў за Паўлам і за намі і крычаў, кажучы: гэтыя людзі — слугі Бога Усявышняга, якія паказваюць нам шлях збаўленьня.
18 І рабіла гэта яна шмат дзён. Але Павал, засмучаны, павярнуўся і сказаў духу: Імем Ісуса Хрыста загадваю табе выйсьці зь яе. І ён выйшаў у тую ж гадзіну.
19 І калі гаспадары яе, убачыўшы, што надзея іхняга прыбытку прапала, яны схапілі Паўла і Сілу і пацягнулі іх на рынак да начальнікаў,
20 І прывялі іх да суддзяў, кажучы: гэтыя людзі, будучы Юдэямі, вельмі непакояць наш горад,
21 і навучайце звычаяў, якіх нам, Рымлянам, не дазволена ні прымаць, ні выконваць.
22 І паўстаў супраць іх натоўп, і начальнікі садралі з іх вопратку і загадалі біць іх.
23 І, наклаўшы на іх шмат удараў, кінулі ў вязьніцу, загадаўшы вартаўніку сьцерагчы іх;
24 Ён, атрымаўшы такі загад, кінуў іх ва ўнутраную вязьніцу і замацаваў ногі іхнія ў калоды.
25 А апоўначы Павал і Сіла маліліся і сьпявалі Богу, і вязьні слухалі іх.

26 І раптам стаўся вялікі землятрус, так што пахіснуўся падмурак вязніцы, і адразу адчыніліся ўсе дзьверы, і путы на ўсіх зьнялі.
27 А вартаўнік вязьніцы, прачнуўшыся ад сну, убачыўшы дзьверы вязьніцы адчыненыя, выхапіў меч свой і хацеў забіць сябе, мяркуючы, што вязьні ўцяклі.
28 Але Павал закрычаў моцным голасам, кажучы: не рабі сабе зла, бо ўсе мы тут.
29 Тады ён, папрасіўшы сьвятла, ускочыў і, дрыжучы, упаў перад Паўлам і Сілам,
30 І, вывеўшы іх, сказаў: «Спадары! што мне рабіць, каб выратавацца?»
31 Яны сказалі: вер у Госпада Ісуса Хрыста, і будзеш збаўлены ты і дом твой.
32 І пераказалі слова Гасподняе яму і ўсім, што былі ў доме ягоным.
33 І ўзяў іх у тую самую гадзіну ночы і абмыў ім раны; і адразу ахрысьціўся ён і ўсе ягоныя.
34 І, увёўшы іх у дом свой, паставіў перад імі ежу і ўзрадаваўся з усім домам сваім, увераваўшы ў Бога.
35 Калі ж настаў дзень, ваяводы паслалі слуг, сказаўшы: адпусьціце гэтых людзей.
36 Начальнік вязьніцы сказаў Паўлу: начальнікі прыслалі адпусьціць вас;
37 Але Павал сказаў ім: Нас, Рымлян, неасуджана зьбілі адкрыта і пасадзілі ў вязьніцу; а цяпер нас таемна выганяюць? не, сапраўды; але няхай самі прыйдуць і выведуць нас.
38 І слугі пераказалі гэтыя словы начальнікам, і тыя спалохаліся, пачуўшы, што яны рымляне.
39 І яны прыйшлі і прасілі іх, і вывелі іх, і прасілі, каб яны выйшлі з горада.
40 І яны, выйшаўшы з вязніцы, увайшлі ў дом Лідзіі і, убачыўшы братоў, суцешылі іх і пайшлі.

РАЗДЗЕЛ 17

1. Прайшоўшы праз Амфіпаль і Апалонію, яны прыбылі ў Фесалонікі, дзе была сынагога Юдэйская.
2 І Павал па звычаю сваім увайшоў да іх і тры суботы разважаў зь імі з Пісаньня,
3 Адкрываючы і сцвярджаючы, што Хрыстос павінен быў пацярпець і ўваскрэснуць з мёртвых; і што гэты Ісус, Якога я прапаведую вам, ёсьць Хрыстос.
4 І некаторыя зь іх уверавалі і далучыліся да Паўла і Сілы; і з пабожных грэкаў вялікае мноства, і з галоўных жанчын не мала.
5 Але Юдэі, якія ня верылі, з зайздрасьцю ўзялі да сябе некаторых распусьнікаў з нікчэмнага роду, і сабралі грамаду, і ўзбунтавалі ўвесь горад, і напалі на дом Язона, і шукалі іх вывесьці да народа.
6 І калі яны не знайшлі іх, яны пацягнулі Ясона і некаторых братоў да начальнікаў горада, крычачы: Гэтыя, што перавярнулі свет, прыйшлі таксама сюды;
7 Якога прыняў Язон, і ўсе яны дзейнічаюць насуперак пастановам цэзара, кажучы, што ёсьць іншы цар, Ісус.
8 І ўстрывожылі народ і начальнікаў горада, пачуўшы гэта.
9 І, узяўшы пад заклад Язона і другога, адпусьцілі іх.
10 І браты адразу ўначы адаслалі Паўла і Сілу ў Бэрыю, якія, прыйшоўшы туды, пайшлі ў сынагогу Юдэйскую.
11 Гэтыя былі больш высакародныя за тых, што ў Фесалоніках, бо прынялі слова з усёй ахвотай і кожны дзень даследавалі Пісанне, ці так гэта.
12. І многія зь іх уверавалі; таксама паважаных жанчын, якія былі Грэкі, і мужчын, нямала.
13 Калі ж Фесалонікійскія Юдэі даведаліся, што Павел абвяшчае слова Божае ў Берыі, прыйшлі і туды і ўзбудзілі народ.
14 І тады браты адразу адаслалі Паўла ісьці як бы да мора; але Сіла і Цімафей засталіся там.
15 Тыя, што праводзілі Паўла, прывялі яго ў Афіны і, атрымаўшы загад да Сілы і Цімафея хутчэй прыйсці да яго, пайшлі.
16. Калі Павал чакаў іх у Афінах, узбуйніўся ў ім дух ягоны, калі ён убачыў горад, цалкам адданы ідалапаклонству.
17 Таму ён спрачаўся ў сінагозе з юдэямі і з набожнымі асобамі і штодня на рынку з тымі, хто сустракаўся з ім.
18 Тады некаторыя філосафы эпікурэйцы і стоікі сустрэліся з ім. А некаторыя казалі: што скажа гэты балбатун? другія, відаць, што ён прапаведнік чужых багоў, таму што ён абвяшчаў ім Ісуса і ўваскрасеньне.
19 І ўзяўшы яго, прывялі ў Арэапаг, кажучы: ці можам мы ведаць, што гэта за новае вучэнне, якое ты гаворыш?
20 Бо ты даносіш да нашых вушэй нешта дзіўнае: каб мы ведалі, што гэта значыць.
21 (Бо ўсе Афіняне і чужаземцы, якія былі там, ні на што іншае не бавілі час, як толькі на тое, каб расказаць або пачуць нешта новае.)
22 Тады Павал стаў пасярод Марсавага пагорка і сказаў: Мужы Афіняне!
23 Бо, праходзячы міма і гледзячы на набажэнствы вашыя, я знайшоў ахвярнік з такім надпісам: НЕВЯДОМАМУ БОГУ. Дык вось, Каго вы па няведанні пакланяецеся, таго я абвяшчаю вам.
24 Бог, Які стварыў сьвет і ўсё, што ў ім, будучы Госпадам неба і зямлі, жыве не ў рукатворных храмах;
25 І не пакланяецца чалавечымі рукамі, як бы ў чым мае патрэбу, бо дае ўсім жыццё, і дыханне, і ўсё;
26 І стварыў з адной крыві ўсе народы чалавечыя, каб яны жылі па ўсім абліччы зямлі, і вызначыў загадзя прызначаныя часы і межы іх пражывання;
27 Каб яны шукалі Госпада, ці не намацаюць Яго і знойдуць, хоць Ён недалёка ад кожнага з нас.
28 Бо ў Ім мы жывем, і рухаемся, і існуем; як і некаторыя з вашых паэтаў казалі: «Бо і мы — род Ягоны».
29 Дык, паколькі мы род Божы, мы не павінны думаць, што Боства падобнае да золата, або срэбра, або каменя, выразанага мастацтвам і выдумкай чалавека.
30 І на часы гэтага невуцтва падміргнуў Бог; але цяпер загадвае ўсім людзям паўсюль пакаяцца:
31 Бо Ён вызначыў дзень, у які будзе судзіць сьвет па праўдзе праз таго чалавека, якога Ён прызначыў; аб чым Ён запэўніў усіх, уваскрэсіўшы Яго з мёртвых.
32 Калі ж пачулі пра ўваскрэсеньне мёртвых, адны насьмяяліся, а другія казалі: пра гэта яшчэ паслухаем цябе.
33 Дык Павел адышоў ад іх.
34 Але некаторыя людзі прыляпіліся да яго і паверылі: сярод іх быў Дыянісій Арэапагіт і жанчына на імя Дамарыс і іншыя з імі.

РАЗДЗЕЛ 18

1 Пасьля гэтага Павал выйшаў з Атэнаў і прыйшоў у Карынф;
2 І знайшоў нейкага Юдэя, імем Акіла, які нарадзіўся ў Понты, нядаўна прыбыў з Італіі, з жонкай ягонай Прысцылай; (таму што Клаўдзій загадаў усім габрэям пакінуць Рым:) і прыйшоў да іх.
3 І паколькі ён быў таго самага рамяства, ён заставаўся з імі і працаваў, бо па занятку яны рабілі намёты.
4 І кожную суботу ён разважаў у сынагозе і пераконваў Юдэяў і Грэкаў.
5. Калі ж Сіла і Цімафей прыйшлі з Македоніі, Павал, паддаўшыся духу, сьведчыў Юдэям, што Ісус ёсьць Хрыстос.
6 І калі яны супраціўляліся і блюзнерылі, ён абтрос сваю вопратку і сказаў ім: кроў вашая на галовах вашых; Я чысты: ад гэтага часу пайду да язычнікаў.
7 І выйшаўшы адтуль, ён увайшоў у дом аднаго чалавека, па імені Юст, які пакланяўся Богу, дом якога быў блізка да сынагогі.
8 Крысп, начальнік сынагогі, увераваў у Госпада з усім домам сваім; і многія з слухачоў Карынцянаў уверавалі і ахрысьціліся.
9 Тады Гасподзь сказаў Паўлу ўначы ва ўяве: ня бойся, але гавары і не маўчы.
10 Бо Я з табою, і ніхто не накінецца на цябе, каб прычыніць табе зло, бо ў мяне шмат народу ў гэтым горадзе.
11 І прабыў там год і шэсьць месяцаў, навучаючы іх слову Божаму.
12 Калі ж Галіён быў намесьнікам Ахаі, Юдэі аднадушна паўсталі супроць Паўла і прывялі яго на суд,
13 Кажучы: Ён схіляе людзей пакланяцца Богу насуперак закону.
14 І калі Павал ужо зьбіраўся адкрыць вусны свае, Галіён сказаў Юдэям: калі б справа была ў крыўдзе ці злым распусьце, о Юдэі, я б цярпеў вас:
15 Але калі гаворка ідзе пра словы і імёны, і пра закон ваш, дык глядзіце; бо я не буду суддзёй у такіх справах.
16 І выгнаў іх з суда.
17 Тады ўсе Грэкі схапілі Сасфэна, начальніка сынагогі, і зьбілі яго перад судовым месцам. А Галіён не клапаціўся ні пра што з гэтага.
18 Пасьля гэтага Павал прабыў там яшчэ нядоўга, а потым, разьвітаўшыся з братамі, адплыў у Сырыю, і зь ім Прыскіла і Акіла; пастрыгшы яму галаву ў Кенхрэі, бо меў зарок.
19 І, прыйшоўшы ў Эфэс, пакінуў іх там, а сам увайшоў у сінагогу і гутарыў з Юдэямі.
20 Калі яны прасілі, каб ён пабыў у іх даўжэй, ён не згадзіўся;
21 Але разьвітаўся зь імі, сказаўшы: я абавязкова павінен правесьці гэтае сьвята, якое мае быць у Ерусаліме; І адплыў ён з Эфеса.
22 І, прыбыўшы ў Кесарыю, падняўшыся і прывітаўшы царкву, пайшоў у Антыёхію.
23 І, прабыўшы там некаторы час, пайшоў і прайшоў па парадку ўсю краіну Галатыю і Фрыгію, умацоўваючы ўсіх вучняў.
24 І прыйшоў у Эфэс нейкі Юдэй, якога звалі Апалёс, родам з Александрыі, чалавек красамоўны і дасведчаны ў Пісаньнях.
25 Гэты чалавек быў настаўлены на шлях Гасподні; і, палаючы духам, гаварыў і старанна навучаў пра Гасподняе, ведаючы толькі хрост Яна.
26 І пачаў ён адважна прамаўляць у сінагозе; Акіла і Прыскіла, пачуўшы яго, узялі яго да сябе і дакладней выклалі яму шлях Божы.
27 І калі ён хацеў перайсьці ў Ахаю, браты напісалі, заклікаючы вучняў прыняць яго;
28 Бо ён моцна пераконваў Юдэяў, і тое публічна, паказваючы праз Пісанне, што Ісус ёсць Хрыстос.

РАЗДЗЕЛ 19

1 І сталася, што, калі Апалос быў у Карынфе, Павел, прайшоўшы верхнія межы, прыйшоў у Эфес і, знайшоўшы некаторых вучняў,
2 Ён жа сказаў ім: ці атрымалі вы Духа Святога, калі паверылі? А яны сказалі яму: мы нават не чулі, ці ёсць Дух Святы.
3 І сказаў ім: у што ж вы ахрышчаны? А яны сказалі: да хросту Іаана.
4 Тады Павал сказаў: Ян хрысьціў хрышчэньнем пакаяньня, кажучы народу, каб верылі ў Таго, Хто прыйдзе пасьля яго, гэта значыць у Хрыста Ісуса.
5 Пачуўшы гэта, яны ахрысьціліся ў імя Госпада Ісуса.
6 Калі Павал усклаў на іх рукі, сышоў на іх Дух Сьвяты; і гаварылі мовамі і прарочылі.
7 А ўсіх людзей было каля дванаццаці.
8 І ён, увайшоўшы ў сінагогу, тры месяцы адважна гаварыў, спрачаючыся і пераконваючы пра Валадарства Божае.
9 Але калі некаторыя зацвярдзелі і не паверылі, але абгаварылі гэты шлях перад натоўпам, ён адышоў ад іх і аддзяліў вучняў, штодня разважаючы ў школе нейкага Тырана.
10 І гэта працягвалася два гады; так што ўсе, хто жыў у Азіі, чулі слова Госпада Ісуса, і Юдэі, і Грэкі.
11 І Бог тварыў асаблівыя цуды рукамі Паўла:
12 Так што з цела яго прыносілі хворым хусткі або фартухі, і хваробы адыходзілі ад іх, і злыя духі выходзілі з іх.
13 Тады некаторыя з юдэяў-валацужнікаў, экзарцысты, узяліся заклікаць над тымі, што мелі злых духаў, імя Госпада Ісуса, кажучы: заклінаем вас Ісусам, Якога абвяшчае Павал.
14 І было сем сыноў нейкага Скевы, Юдэя і галоўнага сьвятара, якія зрабілі гэта.
15 І адказваючы, злы дух сказаў: Езуса ведаю, і Паўла ведаю; але хто ты?
16 І кінуўся на іх чалавек, у якім быў злы дух, і перамог іх, і адолеў іх, так што яны голыя і параненыя ўцяклі з таго дому.
17 І гэта было вядома ўсім Юдэям і Грэкам, што жылі ў Эфэсе; і страх напаў на іх усіх, і ўзьвялічвалася імя Госпада Ісуса.
18 І многія з тых, што паверылі, прыходзілі і спавядаліся, і адкрывалі ўчынкі свае.
19 Многія з тых, што карысталіся мудрагелістымі мастацтвамі, сабралі свае кнігі і спалілі іх перад усімі, і

палічылі іх кошт, і знайшлі пяцьдзесят тысяч срэбранікаў.
20 Так моцна расло і перамагло слова Божае.
21 Пасьля таго, як гэта скончылася, Павал вырашыў у духу, прайшоўшы праз Македонію і Ахаю, ісьці ў Ерусалім, кажучы: пабыўшы там, трэба мне пабачыць і Рым.
22 І паслаў у Македонію двух з тых, што служылі яму, Цімафея і Эраста; але сам прабыў у Азіі на сезон.
23 І ў той самы час узьняўся немалы хваляваньне вакол гэтага шляху.
24 Бо нейкі чалавек, імем Дзімітрый, срэбранік, які выраблыў срэбныя святыні для Дыяны, прыносіў майстрам немалы прыбытак;
25 Ён паклікаў іх разам з работнікамі падобнага занятку і сказаў: «Спадары! вы ведаеце, што гэтым рамяством мы маем багацце».
26 Акрамя таго, вы бачыце і чуеце, што не толькі ў Эфесе, але амаль ва ўсёй Азіі гэты Павел пераканаў і адвярнуў шмат людзей, кажучы, што гэта не багі, зробленыя рукамі.
27 Так што ня толькі гэтае нашае рамяство знаходзіцца ў небясьпецы быць зьнішчаным; але таксама каб храм вялікай багіні Дыяны быў пагарджаны і яе веліч знішчана, якой пакланяецца ўся Азія і ўвесь свет.
28 Пачуўшы гэтыя словы, яны напоўніліся гневам і закрычалі, кажучы: Вялікая Дыяна Эфэская!
29 І ўвесь горад быў напоўнены замяшаннем: і, схапіўшы Гая і Арыстарха, македонцаў, спадарожнікаў Паўла ў вандроўцы, яны аднадушна кінуліся ў тэатр.
30 І калі Павал хацеў выйсьці да народу, вучні не далі яму.
31 І некаторыя з правадыроў Азіі, якія былі ягонымі сябрамі, паслалі да яго, просячы, каб ён не хадзіў у тэатр.
32 Дык адны крычалі адно, а другія другое; і большая частка ня ведала, дзеля чаго сабраліся.
33 І выцягнулі Аляксандра з натоўпу, выстаўляючы яго Юдэі. І Аляксандар махнуў рукою і хацеў абараніцца перад народам.
34 Але калі даведаліся, што ён Юдэй, усе ў адзін голас каля дзьвюх гадзін усклікнулі: Вялікая Дыяна Эфэская!
35 І калі гарадзкі пісар супакоіў людзей, ён сказаў: мужы Эфэскія, ці ёсьць чалавек, які ня ведае, што горад Эфэскі зьяўляецца шанаваньнем вялікай багіні Дыяны і ідала, які ўпаў зь Юпітэра ?
36 Дык вось, таму, што гэтаму нельга пярэчыць, трэба маўчаць і нічога не рабіць неабдумана.
37 Бо вы прывялі сюды гэтых людзей, якія не рабаўнікі цэркваў і не блюзнеры вашай багіні.
38 Таму, калі Дзімітрый і рамеснікі, якія з ім, маюць справу супраць каго-небудзь, закон адкрыты і ёсць намеснікі: няхай яны судзяць адзін аднаго.
39 Але калі вы будзеце пытацца пра што-небудзь пра іншае, гэта павінна быць вырашана на законным сходзе.
40 Бо мы знаходзімся ў небясьпецы быць абвінавачанымі ў сёньняшнім бунту, бо няма ніякай прычыны, па якой мы маглі б даць справаздачу ў гэтым зборышчы.
41 І, сказаўшы гэта, распусьціў сход.

РАЗДЗЕЛ 20

1. Калі суцішэньне спынілася, Павал, паклікаўшы вучняў, абняў іх і пайшоў, каб ісьці ў Македонію.
2 І, прайшоўшы тыя межы і шмат настаўляючы іх, прыйшоў у Грэцыю,
3 І прабыў там тры месяцы. І калі Юдэі падпільнавалі яго, калі ён збіраўся плыць у Сірыю, ён намерыўся вяртацца праз Македонію.
4 І суправаджаў яго ў Азію Сапатэр з Бэрыі; і з Фесаланікійцаў Арыстарх і Сэкунд; і Гай Дэрбійскі, і Цімафей; і з Азіі Тыхік і Трафім.
5 Яны, ідучы наперадзе, чакалі нас у Траадзе.
6 І адплылі мы з Філіпаў пасьля дзён праснакоў і празь пяць дзён прыбылі да іх у Трааду; дзе мы прабылі сем дзён.
7 І ў першы дзень тыдня, калі вучні сабраліся ламаць хлеб, Павал прапаведаваў ім, гатовы назаўтра адысьці; і працягваў сваю прамову да поўначы.
8 І было шмат сьвятла ў сьвятліцы, дзе яны сабраліся.
9 І сядзеў у акне нейкі малады чалавек, на імя Яўціх, і заснуў моцным сном; і, доўга прапаведуючы, Павел заснуў і ўпаў з трэцяга гарышча, і быў падняты мёртвы.
10. Павал, зыйшоўшы, упаў на яго і, абняўшы яго, сказаў: не турбуйцеся; бо жыцьцё яго ў ім.
11. Калі ён зноў падняўся і, пераламаўшы хлеб, паеў і размаўляў доўга аж да сьвітаньня, дык пайшоў.
12 І прывялі юнака жывога і не мала суцешыліся.
13 І мы пайшлі наперад да карабля і адплылі ў Ас, каб адтуль прыняць Паўла;
14 І калі ён сустрэўся з намі ў Асе, мы прынялі яго і прыйшлі ў Мітылену.
15 І адплылі мы адтуль і на наступны дзень прыбылі насупраць Хіёса; а на наступны дзень мы прыбылі ў Самос і спыніліся ў Трагіліі; а на другі дзень мы прыйшлі ў Мілет.
16 Бо Павал вырашыў плыць міма Эфэсу, каб не затрымлівацца ў Азіі, бо сьпяшаўся, калі магчыма, быць у Ерусаліме ў дзень Пяцідзесятніцы.
17 А зь Мілета паслаў у Эфэз і паклікаў старшых царквы.
18 І калі яны прыйшлі да яго, ён сказаў ім: вы ведаеце, з першага дня, як я прыйшоў у Азію, як я быў у вас ва ўсе часы,
19 Служу Госпаду з усёй пакорай і з многімі сьлязьмі і спакусамі, якія спасьціглі мяне праз засаду Юдэйскую,
20 І як я не схаваў нічога карыснага для вас, але не абвяшчаў і не вучыў вас публічна і па дамах,
21 Сьведчачы і Юдэям, і Элінам пакаяньне перад Богам і веру ў Госпада нашага Ісуса Хрыста.
22 І цяпер, вось, я іду, скаваны духам, у Ерусалім, ня ведаючы, што спаткае мяне там.
23 Толькі Дух Сьвяты сьведчыць у кожным горадзе, кажучы, што путы і пакуты чакаюць мяне.
24 Але нішто з гэтага не хвалюе мяне і ня лічу сабе жыцьця дарагім, каб з радасьцю закончыць свой шлях і служэньне, якое я атрымаў ад Госпада Ісуса, каб сьведчыць Эвангельле ласкі Божай .
25 І цяпер, вось, я ведаю, што ўсе вы, сярод якіх я хадзіў, прапаведуючы Валадарства Божае, больш не ўбачыце майго аблічча.

26 Дзеля гэтага я бяру вам сьведку ў гэты дзень, што я чысты ад крыві ўсіх людзей.
27 Бо я не ўхіляўся абвяшчаць вам усю волю Божую.
28 Дык сьцеражыце сябе і ўвесь статак, над якім Дух Сьвяты паставіў вас наглядчыкамі, каб пасвілі царкву Божую, якую Ён набыў уласнаю крывёю.
29 Бо я ведаю, што пасьля майго адыходу ўвойдуць да вас лютыя ваўкі, якія не шкадуюць статку.
30 І з вас саміх паўстануць людзі, якія будуць гаварыць фальшыва, каб пацягнуць за сабой вучняў.
31 Дык чувайце і памятайце, што на працягу трох гадоў я не пераставаў са сьлязьмі настаўляць кожнага дня і ночы.
32 А цяпер даручаю вас, браты, Богу і слову мілаты Ягонай, якое можа збудаваць вас і даць вам спадчыну сярод усіх асьвечаных.
33 Ні срэбра, ні золата, ні вопраткі я не пажадаў ні ад каго.
34 Так, вы самі ведаеце, што рукі гэтыя служылі патрэбам маім і тым, што былі са мною.
35 Я паказаў вам усё, што, так працуючы, трэба падтрымліваць слабых і памятаць словы Госпада Ісуса, як Ён сказаў: больш дабраславенства даваць, чым браць.
36 І, сказаўшы гэта, ён укленчыў і маліўся з усімі імі.
37 І ўсе моцна плачучы, упалі на шыю Паўлу і цалавалі яго,
38 Больш за ўсё смуткуючы аб словах, якія Ён сказаў, што больш ня ўбачаць твару Ягонага. І яны суправаджалі яго да карабля.

РАЗДЗЕЛ 21

1 І здарылася, што пасля таго, як мы адышлі ад іх і адплылі, мы прыйшлі прамым курсам да Куса, а на наступны дзень да Радоса, а адтуль да Патары:
2 І знайшоўшы карабель, які плыў у Фінікію, мы селі на яго і рушылі.
3 Калі мы адкрылі Кіпр, мы пакінулі яго налева і адплылі ў Сірыю, і прысталі ў Тыры, бо там карабель павінен быў выгрузіць свой груз.
4 І, знайшоўшы вучняў, мы прабылі там сем дзён; яны праз Духа сказалі Паўлу, каб ён не ішоў у Ерусалім.
5 І калі мы закончылі гэтыя дні, мы выйшлі і пайшлі; і праводзілі нас усіх з жонкамі і дзецьмі, пакуль мы не выйшлі з горада; і мы, укленчыўшы на беразе, маліліся.
6 І калі мы разьвіталіся адзін з адным, мы селі ў карабель; і яны зноў вярнуліся дадому.
7 І, скончыўшы наш шлях з Тыру, мы прыбылі ў Пталемаіду, і прывіталі братоў, і прабылі ў іх адзін дзень.
8 На наступны дзень мы, што былі з Паўлам, выправіліся і прыйшлі ў Кесарыю, і ўвайшлі ў дом Піліпа эвангеліста, які быў адным зь сямёх; і заставаўся з ім.
9 У таго ж чалавека было чатыры дачкі, дзевы, якія прарочылі.
10 І калі мы прабылі там шмат дзён, прыйшоў з Юдэі адзін прарок, на імя Агаб.
11 І, прыйшоўшы да нас, ён узяў пояс Паўлаў і зьвязаў сабе рукі і ногі і сказаў: так кажа Дух Сьвяты: так зьвяжуць Юдэі ў Ерусаліме чалавека, у якога гэты пояс, і аддадуць яго ў рукамі язычнікаў.
12 Калі мы пачулі гэта, і мы, і тыя, хто там быў, прасілі яго не хадзіць у Ерусалім.
13 Тады Павал адказаў: што вы плачаце і разьбіваеце мне сэрца? бо я гатовы ня толькі быць зьвязаным, але і памерці ў Ерусаліме за імя Госпада Ісуса.
14 І калі ён не ўгаварыўся, мы спыніліся, кажучы: няхай будзе воля Гасподняя!
15. Пасьля тых дзён мы ўзяліся і пайшлі ў Ерусалім.
16 Ішлі з намі і некаторыя з вучняў з Кесарыі і прывялі з сабой нейкага Мнасона з Кіпра, старога вучня, у якога мы павінны былі начаваць.
17 Калі мы прыбылі ў Ерусалім, браты прынялі нас з радасьцю.
18 На наступны дзень Павал увайшоў з намі да Якава; і ўсе старэйшыны прысутнічалі.
19 І, прывітаўшы іх, ён асабліва расказаў, што Бог учыніў сярод язычнікаў праз ягонае служэньне.
20 Яны, пачуўшы, праславілі Госпада і сказалі яму: Бачыш, браце, колькі тысяч Юдэяў уверавалі; і ўсе яны рупліўцы закону:
21 І чуюць пра цябе, што ты вучыш усіх Юдэяў, якія сярод язычнікаў, адрачыся ад Майсея, кажучы, каб яны не абразалі дзяцей сваіх і не паступалі паводле звычаяў.
22 Дык што гэта? трэба, каб натоўп сабраўся, бо пачуюць, што Ты прыйшоў.
23 Дык зрабі тое, што мы гаворым табе: у нас чатыры чалавекі, якія маюць на сабе зарок;
24 Вазьмі іх і ачысьціся зь імі, і пакарай іх, каб яны пастрыглі галовы свае; але каб і ты сам хадзіў у парадку і выконваў закон.
25 Адносна язычнікаў, якія веруюць, мы напісалі і заключылі, што яны нічога такога не захоўваюць, а толькі трымаюцца ахвяраў ідалам, крыві, задушанага і распусты.
26 Тады Павал, узяўшы гэтых людзей, і на другі дзень, ачысьціўшыся зь імі, увайшоў у сьвятыню, каб азначыць заканчэньне дзён ачышчэньня, пакуль не будзе прынесена ахвяра за кожнага зь іх.
27 А калі скончыліся сем дзён, Юдэі з Азіі, убачыўшы Яго ў храме, падбурылі ўвесь народ і наклалі на Яго рукі,
28 Крычучы, мужы Ізраільскія, дапамажыце: гэта той чалавек, які ўсіх паўсюль вучыць супроць народу і закону і гэтага месца, а таксама ўвёў у храм і грэкаў і апаганіў гэтае сьвятое месца.
29. (Бо раней бачылі зь ім у горадзе Трафіма эфэскага, і думалі, што Павал увёў яго ў сьвятыню.)
30 І ўвесь горад захваляваўся, і збегся народ, і, схапіўшы Паўла, выцягнулі яго прэч з храма, і адразу зачыніліся дзверы.
31 І калі яны збіраліся забіць яго, дайшла да тысячніка дружыны вестка, што ўвесь Ерусалім узбунтаваўся.
32 Ён адразу, узяўшы воінаў і сотнікаў, кінуўся да іх; і, убачыўшы тысячніка і воінаў, перасталі біць Паўла.
33 Тады тысячнік, падышоўшы, узяў яго і загадаў закаваць яго двума ланцугамі; і пыталіся, хто ён і што зрабіў.
34 І адны крычалі адно, другія другое ў натоўпе; і калі ён не мог ведаць пэўнасці з-за шуму, загадаў занесці яго ў замак.

35 І калі ён прыйшоў на лесьвіцу, так і сталася, што яго неслі жаўнеры за гвалт народу.
36 Бо мноства народу ішло за ім, крычачы: прэч з ім!
37 І калі Паўлу трэба было весьці ў крэпасьць, ён сказаў тысячніку: ці магу я пагаварыць з табою? Хто сказаў: ці ўмееш ты гаварыць па-грэцку?
38 Ці ня ты той Егіпцянін, які перад гэтымі днямі ўзьняў бунт і вывеў у пустыню чатыры тысячы чалавек-забойцаў?
39 Але Павал сказаў: я чалавек юдэйскі з Тарса, гораду Кілікійскага, грамадзянін няпростага гораду; і прашу цябе, дазволь мне гаварыць да народу.
40 Калі той дазволіў яму, Павал стаў на лесвіцы і махнуў рукою народу. І калі настала вялікая цішыня, ён прамовіў да іх на габрэйскай мове, кажучы:

РАЗДЗЕЛ 22

1 Мужы, браты і айцы, выслухайце маю абарону, якую я цяпер выступаю перад вамі.
2 (Яны, пачуўшы, што Ён гаворыць зь імі на габрэйскай мове, яшчэ больш маўчалі, і Ён сказаў:)
3 Я сапраўды чалавек, юдэй, нарадзіўся ў Тарсе, горадзе ў Кілікіі, але выхаваны ў гэтым горадзе ля ног Гамалііла, і навучаны ў дасканалым парадку закону бацькоў, і быў руплівы да Бога, як вы ўсе ў гэты дзень.
4 І я перасьледаваў гэты шлях да сьмерці, зьвязваючы і аддаючы ў вязьніцы мужчын і жанчын.
5 Аб чым сьведчыць мне і першасьвятар, і ўвесь стан старэйшын, ад якіх я таксама атрымаў лісты да братоў і пайшоў у Дамаск, каб зьвязаць тых, што там былі, у Ерусалім на пакараньне.
6 І сталася, калі я ішоў і набліжаўся да Дамаска каля поўдня, раптам асвяціла мяне з неба вялікае святло.
7 І ўпаў я на зямлю і пачуў голас, які казаў мне: Саўл, Саўл, што ты Мяне перасьледуеш?
8 І я адказаў: хто Ты, Госпадзе? І сказаў мне: Я Езус Назаранін, Якога ты перасьледуеш.
9 І тыя, што былі са мною, убачылі сьвятло і спалохаліся; але яны ня чулі голасу Таго, Хто гаварыў са мною.
10 І я сказаў: што мне рабіць, Госпадзе? І сказаў мне Гасподзь: устань і ідзі ў Дамаск; і там будзе сказана табе пра ўсё, што табе прызначана зрабіць.
11 І калі я не мог бачыць ад славы гэтага святла, мяне вялі тыя, што былі са мною, і прыйшоў у Дамаск.
12 І нейкі Ананія, муж пабожны паводле закону, які мае добрую сьведку ад усіх Юдэяў, якія жылі там,
13 Падыйшоўшы да мяне, стаў і сказаў мне: Брат Саўле, празруй. І ў тую ж гадзіну я паглядзеў на яго.
14 І сказаў ён: Бог бацькоў нашых выбраў цябе, каб ты ведаў волю Ягоную і бачыў Праведніка і чуў голас вуснаў Ягоных.
15 Бо ты будзеш Яму сьведкам перад усімі ў тым, што ты бачыў і чуў.
16 А цяпер чаго ты марудзіш? устань і ахрысціся, і змый грахі твае, заклікаўшы імя Гасподняе.
17 І сталася, што калі я вярнуўся ў Ерусалім, нават калі я маліўся ў храме, я быў у трансе;
18 І ўбачыў яго, які казаў мне: „ Пасьпяшайся і выйдзі хутчэй зь Ерусаліма, бо ня прымуць сьведчаньня твайго пра мяне“.
19 І я сказаў: Госпадзе, яны ведаюць, што я кідаў у вязьніцы і біў у кожнай сінагозе веруючых у Цябе.
20 І калі пралівалася кроў мучаніка твайго Сьцяпана, я таксама стаяў і згаджаўся на сьмерць яго, і захоўваў вопратку тых, што забілі яго.
21 І сказаў мне: ідзі, бо Я пашлю цябе далёка да язычнікаў.
22 І яны слухалі яго на гэтае слова, а потым паднялі голас свой і сказалі: Прэч з зямлі такога, бо ня варта яму жыць.
23 І калі яны крычалі і скідалі вопратку сваю і кідалі пыл у паветра,
24 Тысячы загадаў увесьці яго ў крэпасьць і загадаў дасьледаваць яго бічаваньнем; каб ён ведаў, чаму яны так крычалі супраць яго.
25 І калі яны звязалі яго раменьчыкамі, Павел сказаў сотніку, які стаяў побач: ці дазволена вам бічаваць чалавека Рымскага, і неасуджанага?
26 Пачуўшы гэта, сотнік пайшоў і данёс тысячніку, кажучы: Глядзі, што робіш, бо гэты чалавек Рымлянін.
27 Тады тысячнік падышоў і сказаў яму: скажы мне, ты Рымлянін? Ён сказаў: так.
28 І адказаў тысячнік: за вялікую суму здабыў я гэтую свабоду. І Павел сказаў: «Але я нарадзіўся свабодным».
29 Тады адразу адышлі ад яго тыя, што павінны былі дапытаць яго; і тысячнік спалохаўся, даведаўшыся, што ён рымлянін, і таму, што зьвязаў яго.
30 На другі дзень, жадаючы дакладна ведаць, у чым яго вінавацяць Юдэі, ён вызваліў яго з путаў і загадаў зьявіцца першасьвятарам і ўсяму сынедрыёну, і, прывёўшы Паўла, паставіў перад імі.

РАЗДЗЕЛ 23

1 Павал жа, уважліва паглядзеўшы на Раду, сказаў: Мужы браты!
2 І першасьвятар Ананія загадаў тым, што стаялі каля яго, біць яго па вуснах.
3 Тады Павел сказаў яму: Бог паб'е цябе, сцяна пабеленая, бо ты сядзіш судзіць мяне па законе і загадваеш біць мяне насуперак закону?
4 Тыя, што стаялі побач, сказалі: першасьвятара Божага зьневажаеш?
5 Тады Павал сказаў: ня ведаў я, браты, што ён першасьвятар;
6 Але Павал, убачыўшы, што адна частка садукеі, а другая фарысэі, усклікнуў у сынэдрыёне: Мужы браты! Я фарысэй, сын фарысея; пад пытаннем.
7 І калі ён сказаў гэта, узнікла сварка паміж фарысэямі і садукеямі, і падзяліўся народ.
8 Бо садукеі кажуць, што няма ўваскрашэньня, ані анёла, ані духа, а фарысеі вызнаюць і тое, і другое.
9 І падняўся вялікі крык, і ўсталі кніжнікі з фарысеяў і спрачаліся, кажучы: «Ніякага ліха мы не знаходзім у гэтым чалавеку, але калі дух або анёл гаварыў з ім, не будзем змагацца Бог.
10 Калі-ж узьнялася вялікая сварка, тысячнік, баючыся, каб яны не разадралі Паўлу, загадаў жаўнерам сысьці, узяць яго зь іх і завесьці ў крэпасьць.
11 У наступную ноч Гасподзь стаў перад ім і сказаў: мацуйся, Паўле;

12 Калі ж настаў дзень, некаторыя з Юдэяў сабраліся і прысягнулі сябе, кажучы, што ня будуць ні есьці, ні піць, пакуль не заб'юць Паўла.
13 І было больш за сорак тых, што ўчынілі гэтую змову.
14 І прыйшлі да першасвятароў і старэйшын і сказалі: мы прысягнулі сябе вялікім праклёнам нічога не есці, пакуль не заб'ем Паўла.
15 Дык вось, цяпер вы з Радай абвяшчаеце тысячніку, каб ён заўтра прывёў яго да вас, як бы вы хацелі больш падрабязна распытаць пра яго: і мы, ці калі ён наблізіцца, гатовы забіць яго.
16 Сын сястры Паўлавай, пачуўшы пра іхнюю засаду, пайшоў, увайшоў у замак і паведаміў Паўлу.
17 Тады Павал, паклікаўшы аднаго з сотнікаў, сказаў: адвядзі гэтага юнака да тысячніка, бо ён мае нешта сказаць яму.
18 Ён, узяўшы яго, прывёў да тысячніка і сказаў: вязень Павел паклікаў мяне да сябе і прасіў, каб я прывёў да цябе гэтага юнака, які мае табе нешта сказаць.
19 Тады тысячнік, узяўшы яго за руку, адышоў зь ім асобна і спытаўся ў яго: што ты маеш сказаць мне?
20 Ён жа сказаў: Юдэі змовіліся прасіць цябе, каб ты заўтра прывёў Паўла ў сынэдрыён, як бы яны хацелі больш дасканала выпытаць яго.
21 Але ты не паддавайся ім, бо падпільноўваюць яго больш за сорак чалавек зь іх, якія прысягнулі ня есьці і ня піць, пакуль не заб'юць яго; і цяпер яны гатовыя, шукаю абяцання ад цябе.
22 Тады тысячнік адпусьціў юнака і загадаў яму: Глядзі, нікому не кажы, што ты мне гэта адкрыў.
23 І паклікаў да сябе двух сотнікаў, кажучы: Падрыхтуйце дзьвесьце жаўнераў, каб ісьці ў Кесарыю, і коньнікаў семдзесят, і дзьвесьце стральцоў на трэцюю гадзіну ночы;
24 І дайце ім быдла, каб пасадзіць Паўла і прывесьці яго ў цэласьці да Фэлікса, намесьніка.
25 І напісаў ён ліст такім чынам:
26 Клаўдзій Лісій найвялікшаму правіцелю Феліксу шле прывітанне.
27 Гэты чалавек быў узяты Юдэямі і павінен быў быць забіты імі; тады я прыйшоў з войскам і выратаваў яго, даведаўшыся, што ён Рымлянін.
28 І калі я хацеў даведацца прычыну, у якой яны абвінавацілі яго, я вывеў яго ў іх раду.
29 Я заўважыў, што яго вінавацяць у пытаньнях закону іхняга, але што ён ня мае нічога вартага сьмерці ці кайданоў.
30 І калі мне данеслі, што Юдэі падпільнавалі гэтага чалавека, я адразу паслаў да цябе і загадаў таксама абвінаваўцам яго сказаць перад табою, што яны маюць супраць яго. Развітанне.
31 Тады жаўнеры, як ім было загадана, узялі Паўла і прывялі ўначы ў Антыпатрыду.
32 На другі дзень яны пакінулі вершнікаў і вярнуліся ў замак.
33 Яны, прыйшоўшы ў Цэзарэю і перадаўшы ліст правіцелю, паставілі перад ім і Паўла.
34 Намесьнік, прачытаўшы ліст, спытаўся, зь якой ён губэрні. І калі ён зразумеў, што ён з Кілікіі;
35 Я выслухаю цябе, сказаў ён, калі прыйдуць і абвінаваўцы твае. І загадаў трымаць яго ў прэторыі Ірадавай.

РАЗДЗЕЛ 24

1 Празь пяць дзён прыйшоў першасьвятар Ананія са старэйшынамі і з нейкім аратарам на імя Тэртул, які данёс правіцелю супраць Паўла.
2 І калі яго паклікалі, Тэртул пачаў вінаваціць яго, кажучы: «Бачачы, што праз цябе мы карыстаемся вялікай цішынёй і што праз твой провід робяцца вельмі вартыя справы гэтаму народу,
3 Мы прымаем гэта заўсёды і ўсюды, найяснейшы Фелікс, з усёй удзячнасцю.
4 Тым не менш, каб я не быў больш стомным для вас, я прашу вас, каб вы выслухалі нас аб вашай міласэрнасці некалькі слоў.
5 Бо мы знайшлі гэтага чалавека шкоднікам і бунтаўшчыком усіх Юдэяў ва ўсім сьвеце і правадыром секты назарэтанаў.
6 Які таксама хацеў зьняславіць сьвятыню, якога мы ўзялі і хацелі судзіць паводле закону нашага.
7 Але тысячнік Лісій напаткаў нас і зь вялікім гвалтам вырваў яго з рук нашых,
8 Загадвае абвінаваўцам сваім прыйсьці да цябе; дасьледуючы іх, ты можаш спазнаць усё тое, у чым мы яго вінавацім.
9 І Юдэі таксама пагадзіліся, кажучы, што гэта так.
10 Тады Павал, пасьля таго, як намесьнік махнуў яму гаварыць, адказаў: паколькі я ведаю, што ты шмат гадоў быў судзьдзёй гэтага народу, я з большай радасьцю адказваю за сябе.
11 Каб ты зразумеў, што яшчэ дванаццаць дзён, як я пайшоў у Ерусалім на пакланеньне.
12 І не знайшлі мяне ні ў сьвятыні, каб я ні з кім спрачаўся, ні ўзбуджаў народ, ні ў сынагогах, ні ў горадзе.
13 Не могуць яны і даказаць таго, у чым цяпер вінавацяць мяне.
14 Але я прызнаюся табе ў гэтым, што паводле шляху, які яны называюць ерасьсю, я так кланяюся Богу бацькоў маіх, верачы ўсяму, што напісана ў законе і ў прарокаў.
15 І маюць надзею на Бога, якую і самі дапускаюць, што будзе ўваскрашэнне мёртвых, праведных і несправядлівых.
16 І таму стараюся мець заўсёды чыстае сумленьне перад Богам і перад людзьмі.
17 Цяпер, пасьля многіх гадоў, я прыйшоў, каб прынесьці народу майму міласьціну і ахвяры.
18 Тады некаторыя Юдэі з Азіі знайшлі мяне ачышчанага ў храме, ні ў натоўпе, ні ў мітусьні.
19 Хто павінен быў быць тут перад табою і пярэчыць, калі б яны мелі што супраць мяне.
20 Ці няхай гэтыя тут скажуць, калі знайшлі ўва мне што-небудзь злое, калі я стаяў перад сынэдрыёнам,
21 Апрача гэтага аднаго голасу, які я ўскрыкнуў, стоячы сярод іх: што тычыцца ўваскрасеньня мёртвых, вы мяне сёньня аспрэчваеце.
22 Калі Фэлікс пачуў гэтыя рэчы, маючы больш дасканалае веданьне гэтага шляху, ён адклаў іх і сказаў:

калі прыйдзе тысячнік Лісій, я даведаюся да канца вашу справу.
23 І загадаў сотніку пільнаваць Паўла і даваць яму волю, і каб нікому са знаёмых не забараняў яму служыць і прыходзіць да яго.
24 Празь некалькі дзён, прыйшоўшы Фэлікс з жонкай сваёй Друзілай, якая была Юдэйка, ён паслаў паклікаць Паўла і выслухаў яго пра веру ў Хрыста.
25 І калі ён гаварыў аб праўдзе, утрыманьні і будучым судзе, Фелікс задрыжаў і адказаў: ідзі цяпер; калі будзе зручны час, я паклічу цябе.
26 Спадзяваўся таксама, што Павал дасьць яму грошы, каб адпусьціць яго; таму пасылаў па ім часьцей і гаварыў зь ім.
27 Але праз два гады ў пакой Фелікса ўвайшоў Порцый Фэст; і Фелікс, жадаючы пацешыць Юдэяў, пакінуў Паўла ў зняволенні.

РАЗДЗЕЛ 25

1 Фэст, увайшоўшы ў правінцыю, праз тры дні пайшоў з Кесарыі ў Ерусалім.
2 Тады першасьвятар і першасьвятар юдэйскія наказалі яму на Паўла і прасілі яго,
3 І прасіў міласці супроць яго, каб паслаў па ім у Ерусалім, чакаючы на дарозе, каб забіць яго.
4 Але Фэст адказаў, што Паўла варта трымаць у Кесарыі і што ён сам неўзабаве адправіцца туды.
5 Дык вось, сказаў ён, хто з вас можа, няхай пойдуць са мною і абвінавацяць гэтага чалавека, калі ў ім ёсць якое зло.
6 І, прабыўшы ў іх больш за дзесяць дзён, ён пайшоў у Кесарыю; а на другі дзень, сеўшы на судовым месцы, загадаў прывесьці Паўла.
7 І калі ён прыйшоў, Юдэі, якія прыйшлі з Ерусаліма, сталі вакол і выказвалі на Паўла шмат цяжкіх скаргаў, якіх не маглі даказаць.
8 У той час як ён адказваў за сябе, ні супраць закону Юдэйскага, ні супраць храма, ні супраць цэзара, я нічым не парушыў.
9 Але Фэст, жадаючы дагадзіць Юдэям, сказаў Паўлу ў адказ: хочаш ісьці ў Ерусалім і там быць суджаным перада мною за гэтыя справы?
10 Тады Павал сказаў: я стаю на судовым пасадзе цэзара, дзе мяне і належыць судзіць; Юдэям я не зрабіў крыўды, як ты добра ведаеш.
11 Бо калі я злачынца або ўчыніў што-небудзь, вартае сьмерці, я адмаўляюся ад сьмерці; але калі няма нічога з таго, у чым яны мяне вінавацяць, ніхто ня можа выдаць мяне ім. Звяртаюся да цэзара.
12 Тады Фэст, паразмаўляўшы з Радай, адказаў: ці да цэзара ты зьвярнуўся? да кесара пойдзеш.
13 Праз колькі дзён цар Агрыпа і Вэрніка прыбылі ў Кесарыю прывітаць Фэста.
14 Калі яны прабылі там шмат дзён, Фэст абвясціў цару справу Паўла, кажучы: «Ёсць адзін чалавек, пакінуты Феліксам у вязнях.
15 Пра якога, калі я быў у Ерусаліме, паведамілі мне першасьвятары і старэйшыны Юдэйскія, жадаючы судзіць яго.
16 Я адказаў ім: у Рымлянаў не прынята аддаваць чалавека на сьмерць, перш чым абвінавачаны будзе мець абвінаваўцаў тварам да твару і мець права адказваць за сябе ў інкрымінаваным яму злачынстве.
17 Таму, калі яны прыйшлі сюды, я, не марудзячы, сеў на другі дзень на судовым месцы і загадаў вывесьці чалавека.
18 Абвінаваўцы, выступаючы супраць іх, не абвінавацілі ні ў чым, як я думаў:
19 Але мелі супраць яго пэўныя сумневы пра іхняе забабоны і пра нейкага Ісуса, які быў мёртвы, пра Якога Павал цьвердзіў, што ён жывы.
20. І таму, што я сумняваўся ў такіх пытаньнях, я спытаўся ў яго, ці жадае ён пайсьці ў Ерусалім і там быць суджаным за гэтыя справы.
21 Але калі Павал прасіў пакінуць яго на разгляд Аўгуста, я загадаў трымаць яго, пакуль не пашлю яго да цэзара.
22 Тады Агрыпа сказаў Фэсту: Я таксама хацеў бы выслухаць гэтага чалавека. Заўтра, сказаў ён, ты пачуеш яго.
23 А на другі дзень, калі Агрыпа і Вэрніка прыйшлі зь вялікай пышнасьцю і ўвайшлі ў суд з тысячнікамі і галоўнымі мужамі гораду, на загад Фэста быў прыведзены Павал.
24 І сказаў Фэст: цару Агрыпа і ўсе людзі, якія тут прысутнічаюць з намі, вы бачыце гэтага чалавека, пра якога гаварыла са мною ўсё мноства Юдэяў і ў Ерусаліме, і тут, крычачы, каб ён не жыць далей.
25 Але калі я выявіў, што ён не ўчыніў нічога, вартага смерці, і што ён сам звярнуўся да Аўгуста, я вырашыў паслаць яго.
26 Пра яго я ня маю нічога пэўнага, каб напісаць гаспадару майму. Дзеля гэтага я вывеў яго перад табою, а асабліва перад табою, цару Агрыпа, каб пасьля разгляду мне было што напісаць.
27 Бо мне здаецца неразумным паслаць вязьня і не пазначыць злачынстваў, якія яму прад'яўляюцца.

РАЗДЗЕЛ 26

1 Тады Агрыпа сказаў Паўлу: табе дазволена гаварыць за сябе. Тады Павел, працягнуўшы руку, адказаў за сябе:
2 Я лічу сябе шчасьлівым, кароль Агрыпа, таму што сёньня адкажу за сябе перад табою ва ўсім, у чым мяне вінавацяць Юдэі.
3 Асабліва таму, што я ведаю, што ты дасведчаны ва ўсіх звычаях і пытаннях, якія існуюць у юдэяў; таму прашу цябе выслухаць мяне цярпліва.
4 Жыцьцё маё ад маладосьці маёй, якая была спачатку сярод майго народу ў Ерусаліме, ведаюць усе Юдэі;
5 Якія ведалі мяне з самага пачатку, калі б яны засведчылі, што пасля самай жорсткай секты нашай рэлігіі я жыў фарысеем.
6 І цяпер я стаю і мяне судзяць за надзею абяцаньня, дадзенага Богам бацькам нашым:
7 Да гэтага абяцаньня спадзяюцца прыйсьці дванаццаць плямёнаў нашых, імгненна служачы Богу дзень і ноч. Дзеля гэтай надзеі, цар Агрыпа, мяне вінавацяць Юдэі.
8 Чаму ў вас здаецца неверагодным, што Бог уваскрашае мёртвых?

9 Я сапраўды думаў у сабе, што я павінен рабіць шмат рэчаў супраць імя Ісуса з Назарэта.
10 Што я і зрабіў у Ерусаліме, і многіх сьвятых заключыў у цямніцы, атрымаўшы ўладу ад першасьвятароў; і калі яны былі пакараныя сьмерцю, я падаў свой голас супраць іх.
11 І я часта караў іх у кожнай сынагозе і прымушаў іх блюзьнерыць; і, моцна раз'юшыўшыся на іх, я праследваў іх нават у чужыя гарады.
12 Дзеля гэтага, калі я ішоў у Дамаск з уладай і даручэннем ад першасвятароў,
13 Апоўдні, цару, убачыў я на дарозе сьвятло зь неба, большае за бляск сонца, якое асьвятляла мяне і тых, што ішлі са мною.
14 І калі ўсе мы ўпалі на зямлю, я пачуў голас, які гаварыў са мною на габрэйскай мове: Саўл, Саўл, што ты Мяне перасьледуеш? цяжка табе біць нагамі супраць калючак.
15 І я сказаў: хто Ты, Госпадзе? Ён жа сказаў: Я Езус, Якога ты праследуеш.
16 Але ўстань і стань на ногі твае, бо Я зьявіўся табе дзеля гэтага, каб зрабіць цябе слугою і сьведкам і таго, што ты бачыў, і таго, у чым Я зьяўлюся табе;
17 Вызваляючы цябе ад народу і ад язычнікаў, да якіх цяпер пасылаю цябе,
18 Каб адкрыць ім вочы і навярнуць іх ад цемры да сьвятла і ад улады сатаны да Бога, каб яны атрымалі адпушчэньне грахоў і спадчыну сярод асьвечаных вераю ў Мяне.
19 Дзеля гэтага, цару Агрыпа, я ня быў непаслухмяны нябеснай візіі:
20 Але абвяшчаў спачатку жыхарам Дамаска і ў Ерусаліме і ва ўсіх краях Юдэі, а потым і язычнікам, каб яны пакаяліся і навярнуліся да Бога і чынілі справы, годныя пакаяння.
21 Дзеля гэтага Юдэі схапілі мяне ў храме і хацелі забіць.
22 Дык вось, атрымаўшы дапамогу ад Бога, я застаюся да гэтага дня, сьведчачы малым і вялікім, не гаворачы нічога іншага, акрамя таго, што прарокі і Майсей сказалі, што мае быць:
23 каб Хрыстос пацярпеў і першым уваскрэснуў з мёртвых і праславіў святло людзям і язычнікам.
24 І калі ён так казаў сам за сябе, Фэст сказаў моцным голасам: Паўле, ты не ў сабе; шмат вучобы зводзіць цябе з розуму.
25 Але ён сказаў: Я не звар'яцеў, яснавяльможны Фэст; але кажы словы праўды і цвярозасці.
26 Бо ведае пра гэта кароль, перад якім я таксама адкрыта гавару; бо я перакананы, што нічога з гэтага не схавана ад яго; бо гэта не рабілася ў куце.
27 Цару Агрыпа, ці верыш ты прарокам? Я ведаю, што ты верыш.
28 Тады Агрыпа сказаў Паўлу: Ты ледзьве не схіляеш мяне быць хрысьціянінам.
29 І сказаў Павал: прасіў бы я Бога, каб ня толькі ты, але і ўсе, што слухаюць мяне сёньня, былі і амаль, і зусім такімі, як я, апроч гэтых путаў.
30 І калі ён сказаў гэта, кароль устаў, і губернатар, і Берніка, і тыя, што сядзелі з імі.
31 І калі яны адышлі ўбок, гаварылі паміж сабой, кажучы: Гэты чалавек не робіць нічога вартага смерці або путаў.
32 Тады Агрыпа сказаў Фэсту: Гэты чалавек мог бы быць адпушчаны на волю, калі б не апеляваў да цэзара.

РАЗДЗЕЛ 27

1 І калі было вырашана, што мы павінны адплыць у Італію, яны аддалі Паўла і некаторых іншых вязняў нейкаму Юлію, цэнтурыёну з палка Аўгуста.
2 І ўвайшоўшы ў карабель Адрамітыю, мы адплылі, каб плыць ля берагоў Азіі; адзін Арыстарх, Македонец з Фесалонік, быў з намі.
3 На другі дзень мы прысталі да Сідона. І Юлій ветліва абышоўся з Паўлам і дазволіў яму пайсці да сяброў падмацавацца.
4 І адплыўшы адтуль, мы паплылі пад Кіпр, бо вятры былі супраціўныя.
5 І, пераплыўшы мора Кілікійскае і Памфілійскае, мы прыбылі ў Міры, горад Лікійскі.
6 І там цэнтурыён знайшоў александрыйскі карабель, які плыў у Італію; і ён пасадзіў нас туды.
7 І калі мы плылі марудна шмат дзён і, ледзь прыплыўшы да Кніда, вецер не перашкаджаў нам, мы плылі пад Крыт, насупраць Салмона;
8 І, зь цяжкасьцю мінуўшы яго, прыйшоў да месца, якое завецца Прыгожыя Прыстані; побач з ім быў горад Ласея.
9 Калі ж прайшло шмат часу і плаванне было ўжо небяспечна, таму што пост ужо скончыўся, Павел настаўляў іх,
10 І сказаў ім: «Спадары! Я бачу, што гэтае падарожжа будзе з шкодай і вялікай шкодай не толькі для грузу і карабля, але і для нашага жыцця.
11 Але сотнік больш верыў гаспадару і гаспадару карабля, чым словам Паўла.
12 І паколькі прытулак быў нязручны для зімоўкі, большая частка раіла таксама адысці адтуль, калі якім-небудзь спосабам яны змогуць дабрацца да Фінікіі і там перазімаваць; які з'яўляецца прыстанішчам Крыта і ляжыць на паўднёвым захадзе і паўночным захадзе.
13 І калі падзьмуў паўднёвы вецер, мяркуючы, што яны дасягнулі сваёй мэты, адплылі адтуль і падплылі да Крыта.
14 Але неўзабаве падняўся супраць яго бурны вецер, званы Эўраклідон.
15 І калі карабель быў падхоплены і не мог супрацьстаяць ветру, мы дазволілі яму ехаць.
16 І, падплыўшы да аднаго вострава, які завецца Клаўда, чакала нас шмат працы на лодцы;
17 Якое ўзялі, падперазалі карабель; і, баючыся, каб яны не заваліліся ў зыбучыя пяскі, нацягнулі ветразь, і так іх пагналі.
18 І калі нас моцна кідала бура, на другі дзень аблегчылі карабель;
19 На трэці дзень мы сваімі рукамі выкінулі карабельныя прылады.
20 І калі на працягу многіх дзён не з'яўляліся ні сонца, ні зоркі, і нязначная бура напала на нас, тады знікла ўсякая надзея на наша выратаванне.

21 Але пасля доўгага ўстрымання Павел стаў пасярод іх і сказаў: «Спадары! вам трэба было паслухацца мяне і не адплываць з Крыта і атрымаць гэтую шкоду і страту».
22 А цяпер я прашу вас: будзьце бадзёрымі, бо ніхто з вас не загіне, апрача карабля.
23 Бо ў гэтую ноч стаў мне анёл Бога, Якому я належу і Якому служу,
24 кажучы: ня бойся, Паўле; ты павінен быць прыведзены да кесара; і вось, Бог даў табе ўсіх, хто плыве з табою.
25 Дык вось, мужы, мацуйцеся, бо я веру Богу, што будзе так, як мне сказана.
26 Аднак мы павінны апынуцца на пэўным востраве.
27 Але калі надышла чатырнаццатая ноч, калі нас гналі ўзад і ўніз па Адрыі, каля поўначы карабельшчыкі палічылі, што яны набліжаюцца да нейкай краіны;
28 І патрубілі, і знайшлі дваццаць сажняў; і, адышоўшы крыху, зноў патрубілі, і знайшлі пятнаццаць сажняў.
29 Тады, баючыся, каб мы не ўпалі на скалы, яны кінулі чатыры якары з кармы і пажадалі дня.
30 І калі карабельшчыкі зьбіраліся ўцякаць з карабля, калі яны спусьцілі лодку ў мора, пад колерам, як бы кінуўшы якары з носу,
31 Павел сказаў сотніку і жаўнерам: калі яны не застануцца ў лодцы, вы не можаце выратавацца.
32 Тады жаўнеры адрэзалі вяроўкі ў лодкі і далі ёй зваліцца.
33 Калі ж набліжалася сьвітаньне, Павал прасіў усіх прыняць ежу, кажучы: сёньня чатырнаццаты дзень, як вы чакаеце і посьціце, нічога не прымаючы.
34 Таму я прашу вас, каб вы паелі мяса, бо гэта для здароўя вашага, бо ні волас не ўпадзе з галавы ні ў каго з вас.
35 І, сказаўшы гэта, ён узяў хлеб і падзякаваў Богу перад усімі, і, пераламаўшы, пачаў есьці.
36 Тады ўсе ўзбадзёрыліся і паелі таксама мяса.
37 А нас было ўсяго на караблі дзьвесьце семдзесят шаснаццаць душ.
38 І калі яны наеліся, аблегчылі карабель і выкінулі пшаніцу ў мора.
39 І калі настаў дзень, яны ня ведалі зямлі, але знайшлі нейкую рачулку з берагам, у якую яны думалі, калі магчыма, засунуць карабель.
40 І калі яны паднялі якары, яны кінуліся да мора, і аслабілі рулі, і падняўшы грот па ветры, пайшлі да берага.
41 І, упаўшы ў месца, дзе сыходзіліся два моры, яны селі на мель; і пярэдняя частка моцна затрымалася і засталася нерухомай, а задняя частка разбілася ад буяння хваляў.
42 І рада жаўнераў была забіць вязьняў, каб ніхто зь іх не выплыў і не ўцёк.
43 Але сотнік, жадаючы ўратаваць Паўла, утрымаў іх ад іхняга намеру; і загадаў, каб тыя, хто ўмее плаваць, першымі кінуліся ў мора і выйшлі на зямлю.
44 А астатнія, хто на дошках, а хто на кавалках карабля. І так сталася, што ўсе яны жывыя выбраліся на зямлю.

РАЗДЗЕЛ 28

1 Калі яны ўратаваліся, тады даведаліся, што востраў называецца Меліта.
2 І варварскія людзі аказалі нам немалую ласку: яны распалілі вогнішча і прынялі ўсіх нас з-за цяперашняга дажджу і з-за холаду.
3 Калі Павал назбіраў пучок дроў і паклаў на агонь, змея выйшла з жару і прычапілася да яго рукі.
4 І калі варвары ўбачылі атрутнага зьвера, які вісеў на яго руцэ, яны сказалі паміж сабою: Безумоўна, гэты чалавек ёсьць забойца, якому, хоць ён і ўцёк з мора, але помста не дае жыць.
5 І ён атрос звера ў агонь, і не адчуў ніякай шкоды.
6 Аднак яны глядзелі, калі ён павінен быў апухнуць або раптоўна ўпасьці мёртвым; але пасьля таго, як яны доўга глядзелі і не ўбачылі, што зь ім нічога дрэннага, перадумалі і сказалі, што ён бог.
7 У тых жа кварталах былі ўладанні галоўнага чалавека востраў, якога звалі Публій; які прыняў нас і ветліва пасяліў на тры дні.
8 І сталася, што бацька Публія ляжаў хворы на ліхаманку і на крывацёк; Павел, увайшоўшы да яго, памаліўся і, усклаўшы на яго рукі, вылечыў яго.
9 Калі гэта сталася, прыходзілі і іншыя, якія хварэлі на востраве, і ацаляліся.
10 Які таксама ўшанаваў нас вялікімі пашанамі; і калі мы адыходзілі, яны нагрузілі на нас усё неабходнае.
11 Праз тры месяцы мы адплылі на александрыйскім караблі, які зімаваў на востраве, знакам якога былі Кастар і Палукс.
12 І, прыбыўшы ў Сіракузы, мы прабылі там тры дні.
13 І адтуль мы ўзялі компас і прыйшлі ў Рэгію; і праз адзін дзень падзьмуў паўднёвы вецер, і на наступны дзень мы прыбылі ў Путэолі.
14 Дзе мы знайшлі братоў і пажадалі прабыць у іх сем дзён; і так мы пайшлі ў Рым.
15 А адтуль браты, пачуўшы пра нас, выйшлі насустрач нам аж да Апіевага форуму і трох карчмаў; Павал, убачыўшы іх, падзякаваў Богу і ўзбадзёрыўся.
16 Калі мы прыйшлі ў Рым, сотнік аддаў вязьняў начальніку варты, а Паўлу дазволілі жыць асобна з жаўнерам, які яго вартаваў.
17 І сталася, што праз тры дні Павал склікаў галоўных юдэяў і, калі яны сабраліся, сказаў ім: мужы браты! , але я быў дастаўлены ў палон з Ерусаліма ў рукі рымлян.
18 Якія, дасьледуючы мяне, адпусьцілі б мяне, бо ня было ўва мне ніякай прычыны сьмерці.
19 Але калі Юдэі выступілі супраць гэтага, я вымушаны быў зьвярнуцца да цэзара; не тое каб я павінен быў вінаваціць сваю нацыю ў.
20 Дзеля гэтага я і паклікаў цябе, каб убачыць цябе і пагаварыць з табою, бо дзеля надзеі Ізраілевай я скаваны гэтымі ланцугамі.
21 Яны сказалі яму: мы не атрымлівалі пра цябе ні лістоў з Юдэі, ні хто з братоў, што прыйшлі, не паказваў і не гаварыў пра цябе нічога благога.
22 Але мы жадаем пачуць ад цябе, што ты думаеш;
23 І калі яны прызначылі яму дзень, многія прыйшлі да яго ў дом; ім ён тлумачыў і сьведчыў пра Валадарства

Божае, пераконваючы іх пра Ісуса з закону Майсея і з прарокаў ад раніцы да вечара.
24 І адны паверылі сказанаму, а другія не паверылі.
25 І калі яны не пагадзіліся між сабою, яны адышлі пасьля таго, як Павал сказаў адно слова: Добра казаў Дух Сьвяты праз прарока Ісаю да бацькоў нашых,
26 кажучы: ідзі да народу гэтага і скажы: слыхам пачуеце і не зразумееце; і вачамі будзеце бачыць, і не ўбачыце.
27. Бо агрубела сэрца народу гэтага, і вушамі не чуюць, і вочы свае заплюшчылі; каб яны не ўбачылі вачыма, і не пачулі вушамі, і не зразумелі сэрцам, і не навярнуліся, і Я не ацаліў іх.
28 Дык хай будзе вам вядома, што паганам паслана збаўленьне Божае, і яны пачуюць.
29 І калі ён сказаў гэтыя словы, Юдэі разышліся і моцна спрачаліся паміж сабой.
30 І жыў Павал цэлых два гады ў нанятым доме сваім і прымаў усіх, хто да яго прыходзіў,
31 Прапаведуючы Валадарства Божае і навучаючы пра Госпада Ісуса Хрыста з усёй адвагаю, ніхто не забараняе яму.

рымляне

РАЗДЗЕЛ 1

1 Павал, слуга Ісуса Хрыста, пакліканы да апосталаў, адлучаны для Эвангельля Божага,
2 (Што Ён раней абяцаў праз прарокаў Сваіх у сьвятых пісаньнях),
3 Пра Сына Ягонага Ісуса Хрыста, Госпада нашага, які паводле цела быў створаны з семені Давідавага;
4 і абвясьціў сябе Сынам Божым з моцаю, паводле духу сьвятасьці, праз уваскрасеньне зь мёртвых,
5 Праз Якога мы атрымалі ласку і апостальства дзеля паслухмянасьці веры ва ўсіх народах дзеля імя Ягонага:
6 Сярод якіх і вы, пакліканыя Езусам Хрыстом:
7 Усім у Рыме, улюбёным Богам, пакліканым да сьвятых: ласка вам і супакой ад Бога, Айца нашага, і Госпада Ісуса Хрыста.
8. Па-першае, дзякую Богу майму праз Ісуса Хрыста за ўсіх вас, што вера ваша абвяшчаецца па ўсім сьвеце.
9 Бо сведка мне Бог, якому служу духам маім у Евангеллі Сына Ягонага, што няспынна згадваю вас у малітвах маіх;
10 Просячы, калі б цяпер, нарэшце, я меў пасьпяховае падарожжа з волі Божай, каб прыйсьці да вас.
11 Бо я прагну бачыць вас, каб перадаць вам духоўны дар, каб вы ўмацаваліся;
12. Гэта значыць, каб я разам з вамі суцешыўся ўзаемнай верай вашай і маёй.
13 Не хачу, браты, пакінуць вас у няведанні, што я часта хацеў прыйсьці да вас (але мне дагэтуль дазвалялі), каб мець плён і ў вас, як і ў іншых язычнікаў.
14 Я даўжнік і грэкам, і варварам; і да мудрых, і да неразумных.
15. Дык вось, я гатовы абвяшчаць Евангелле і вам, што ў Рыме.
16 Бо я не саромеюся Эвангельля Хрыстовага, бо яно ёсьць сіла Божая на збаўленьне кожнаму, хто верыць; спачатку да жыда, а таксама да грэка.
17 Бо ў ім адкрываецца праўда Божая з веры ў веру, як напісана: "Праведнік вераю жыць будзе".
18 Бо адкрываецца гнеў Божы зь неба на ўсялякую бязбожнасьць і няпраўду людзей, якія трымаюць праўду ў няпраўдзе;
19 Бо тое, што можна ведаць пра Бога, выяўляецца ў іх; бо Бог паказаў ім.
20 Бо нябачнае ў Ім ад стварэньня сьвету вечная моц і Боскасьць Яго бачныя праз стварэньні; так што яны без апраўдання:
21 Бо, пазнаўшы Бога, не праслаўлялі Яго як Бога і не дзякавалі; але адарваліся ў думках сваіх, і азмрочылася неразумнае сэрца іхняе.
22 Называючы сябе мудрымі, яны адурнелі,
23 І замяніў славу нятленнага Бога вобразам, падобным да тленнага чалавека, і да птушак, і да чатырохногіх, і да паўзуноў.
24 Дзеля гэтага і аддаў іх Бог нячыстасьці праз пажадлівасьці сэрцаў іхніх, каб ганьбіць целы свае паміж сабою.
25 Якія замянілі праўду Божую на хлусню і пакланяліся і служылі стварэнню больш, чым Творцу, які дабраславёны навекі. Амін.
26 Дзеля гэтага Бог аддаў іх брыдкім пачуцьцям, бо нават жанчыны іхнія замянілі натуральнае карыстаньне на супрацьпрыроднае;
27 Падобна і мужчыны, пакінуўшы натуральнае карыстаньне жанчынаю, запаліліся пажадлівасьцю адзін да аднаго; людзі з людзьмі робяць тое, што непрыстойна, і атрымліваючы ў сабе тую адплату за сваю памылку, якая належала.
28 І калі яны не хацелі ведаць Бога, аддаў іх Бог разбэшчанаму розуму, каб рабілі тое, што нядобра;
29 Напоўнены ўсякай няпраўдай, распустай, ліхадзействам, сквапнасцю, злосцю; поўны зайздрасці, забойства, спрэчак, падману, злосці; шаптухі,
30 Злосліўцы, боганенавісьнікі, пагардлівыя, фанабэрысты, вынаходнікі зла, непакорлівыя бацькам,
31 Без разумення, парушальнікі запавету, без натуральнай любові, непрымірымыя, бязлітасныя:
32 Якія, ведаючы суд Божы, што тыя, хто чыніць такое, вартыя сьмерці, ня толькі робяць тое самае, але і падабаюцца тым, хто гэта робіць.

РАЗДЗЕЛ 2

1 Такім чынам, ты не маеш апраўдання, о чалавек, хто б ты ні быў, што судзіш: бо чым ты асуджаеш іншага, ты асуджаеш сябе; бо ты, што судзіш, робіш тое самае.
2 Але мы ўпэўненыя, што суд Божы па праўдзе над тымі, хто робіць такія рэчы.
3 І ці думаеш ты, чалавеча, што асуджаеш тых, што робяць такія рэчы, і сам робіш тое самае, што пазьбегнеш суду Божага?
4 Або ты пагарджаеш багаццем дабрыні, цярплівасці і доўгацярплівасці Ягонай; ня ведаеш, што дабрыня Божая вядзе цябе да пакаяньня?
5 Але пасьля жорсткасьці тваёй і непакаянага сэрца зьбірай сабе гнеў на дзень гневу і аб'яўленьня справядлівага суду Божага;
6 Які аддасьць кожнаму паводле ўчынкаў ягоных:
7 Жыцьцё вечнае тым, хто цярплівасьцю ў добрых дзеях шукае славы, пашаны і несьмяротнасьці:
8 А тым, што спрачаюцца і не падпарадкоўваюцца праўдзе, але падпарадкоўваюцца няпраўдзе, абурэнне і гнеў,
9 Скруха і туга на ўсякую душу чалавека, які чыніць зло, найперш Юдэя, а потым і язычніка;
10 Але слава, пашана і мір кожнаму, хто чыніць дабро, найперш Юдэю, а потым і Язычніку.
11 Бо няма твару ў Бога.
12 Бо ўсе, што зграшылі без закону, без закону і загінуць;
13 (Бо ня слухачы закону справядлівыя перад Богам, але выканаўцы закону будуць апраўданыя.
14 Бо калі язычнікі, якія ня маюць закону, ад прыроды робяць тое, што ў законе, дык яны, ня маючы закону, самі сабе закон;
15 Якія паказваюць дзейнасьць закону, напісанага ў сэрцах іхніх, пра што сьведчыць і сумленьне іхняе, і думкі іхнія нядобразычлівыя, абвінавачваючы або апраўдваючы адзін аднаго;)

16 У той дзень, калі Бог будзе судзіць тайны людзей праз Ісуса Хрыста паводле Эвангельля майго.
17 Вось, ты завецца Юдэем, і спачываеш на законе, і хвалішся Богам,
18 і ведаеш волю Ягоную, і прымаеш лепшае, навучаючыся закону;
19 І ты ўпэўнены, што Ты правадыр сьляпых, сьвятло тым, што ў цемры,
20 Настаўнік неразумных, настаўнік немаўлят, які мае выгляд веды і праўды ў законе.
21 Дык ты, што вучыш другога, самога сябе не вучыш? ты, што прапаведуеш, што нельга красьці, ты крадзеш?
22 Ты, што кажаш, што чалавек не павінен чужаложнічаць, ты чужаложнічаеш? Ты, што грэшышся ідаламі, чыніш сьвятатства?
23 Ты, што хвалішся законам, парушэньнем закону зьневажаеш Бога?
24 Бо праз вас зьневажаецца імя Божае ў язычнікаў, як напісана.
25 Бо абразаньне сапраўды карыснае, калі ты выконваеш закон; а калі ты парушальнік закону, то абразаньне тваё робіцца неабразаньнем.
26 Дык вось, калі неабразаны захоўвае праведнасьць закону, ці не залічыцца ягонае неабразаньне за абразаньне?
27 І неабрэзаны ад прыроды, калі выконвае закон, хіба не асудзіць цябе, які праз пісьмо і абразаньне парушаеш закон?
28 Бо не той Юдэй, хто такі знешне; таксама ня тое абразаньне, што вонкавае на целе;
29 Але ён Юдэй, які ў душы; і абразаньне сэрца, у духу, а не ў літары; Яму хвала не ад людзей, а ад Бога.

РАЗДЗЕЛ 3

1 Якая ж перавага ў габрэя? ці якая карысць ад абразаньня?
2 Шмат у чым: галоўным чынам таму, што ім былі даверaны словы Божыя.
3 Бо што, калі некаторыя ня верылі? няўжо іхняе нявер'е зробіць веру Божую пустой?
4 Няхай Бог праўдзівы, а кожны чалавек ілгун; як напісана: «Каб Ты апраўдаўся ў словах Тваіх і перамог, калі будзеш суджаны».
5 Але калі наша несправядлівасць хваліць праўду Божую, што мы скажам? Ці несправядлівы Бог, які помсціць? (Кажу як мужчына)
6 Не дай Бог: як жа тады Бог будзе судзіць сьвет?
7 Бо калі праўда Божая павялічылася маёй хлусьнёю на славу Ягоную, чаму ж і мяне судзяць як грэшніка?
8 Ці ня лепш, як пра нас гавораць паклёпніцка і як некаторыя сьцьвярджаюць, што мы гаворым: «Рабім зло, каб прыйшло дабро?» чыё праклянцце справядлівае.
9 Што тады? мы лепшыя за іх? Не, ні ў якім разе: таму што мы раней даказалі і юдэям, і язычнікам, што ўсе яны пад грахом;
10 Як напісана: няма праведнага ніводнага;
11 Няма нікога, хто разумее, няма нікога, хто шукае Бога.
12 Усе зьбіліся з дарогі, разам сталіся нягоднымі; няма нікога, хто робіць дабро, ніводнага.
13 Горла іхняе - магіла адкрытая; языком сваім яны падманваюць; пад вуснамі іхнімі атрута:
14 Рот якога поўны праклёну і горычы:
15 Ногі іхнія хуткія на праліваньне крыві:
16 Спусташэнне і пакуты на іхніх шляхах:
17 І дарогі міру яны ня ведаюць;
18 Няма страху Божага перад вачыма іхнімі.
19 Цяпер мы ведаем, што ўсё, што гаворыць закон, гаворыць тым, хто пад законам, каб усякія вусны замкнуліся, і ўвесь сьвет стаў вінаватым перад Богам.
20 Таму ніякая плоць не апраўдаецца ўчынкамі закону перад Ім, бо законам пазнаецца грэх.
21 Але цяпер аб'явілася праведнасьць Божая без закону, пра што сьведчаць закон і прарокі;
22 Праведнасьць Божая празь веру ў Ісуса Хрыста для ўсіх і на ўсіх веруючых, бо няма розьніцы:
23 Бо ўсе зграшылі і пазбаўлены славы Божай;
24 Будучы апраўданы дарма Ягонай ласкаю праз адкупленьне ў Хрысьце Ісусе:
25 Якога Бог паставіў умілаьціўленьнем праз веру ў крыві Ягонай, каб абвясьціць праведнасьць Ягоную дзеля адпушчэньня грахоў мінулых праз цярплівасьць Божую;
26 Каб аб'явіць у гэты час праведнасьць Ягоную, каб быць справядлівым і апраўдаць таго, хто верыць у Ісуса.
27 Дык дзе ж хвальба? Гэта выключана. Па якім законе? работ? Не, але паводле закону веры.
28 Такім чынам, мы лічым, што чалавек апраўдваецца вераю без учынкаў закону.
29 Ці Ён толькі Бог Юдэйскі? ці не з язычнікаў і ён? Так, і з язычнікаў:
30 Бо адзін Бог апраўдае абразаньне вераю і неабразаньне вераю.
31 Дык няўжо праз веру мы скасоўваем закон? Крый Божа: так, мы ўсталёўваем закон.

РАЗДЗЕЛ 4

1 Дык што, скажам, Абрагам, бацька наш, знайшоў паводле цела?
2 Бо калі Абрагам апраўдаўся ўчынкамі, ён мае чым хваліцца; але не перад Богам.
3 Бо што кажа Пісанне? Абрагам паверыў Богу, і гэта залічылася яму ў праведнасьць.
4 А таму, хто працуе, узнагарода залічваецца не з ласкі, але з доўгу.
5 А таму, хто ня робіць, але верыць у Таго, Хто апраўдвае бязбожнага, вера яго залічваецца ў праведнасьць.
6 Як і Давід апісвае дабраславеньне чалавека, якому Бог залічвае праведнасьць без учынкаў,
7 кажучы: шчасьлівыя, каму беззаконьні дараваныя і чые грахі пакрытыя.
8 Шчасьлівы чалавек, якому Гасподзь не залічыць грэху.
9 Дык толькі на абрэзаных прыходзіць гэтае блаславенства, ці і на неабразаных? бо мы кажам, што вера залічана Абрагаму ў праведнасьць.
10 Як гэта тады лічылася? калі ён быў у абразаньні ці ў неабразаньні? Не ў абразаньні, а ў неабразаньні.

11 І атрымаў ён знак абразаньня, пячатку праведнасьці веры, якую меў яшчэ неабрэзаны, каб быць бацькам усіх веруючых, хоць і неабрэзаных; каб і ім была залічана праведнасьць:
12 І айцец абрэзаных для тых, якія не толькі з абразаньня, але і ходзяць сьлядамі той веры бацькі нашага Абрагама, якую ён меў, будучы яшчэ неабрэзаным.
13 Бо абяцаньне, што ён будзе спадкаемцам сьвету, дадзена не праз закон Абрагаму і не нашчадкам ягоным, але праз праведнасьць веры.
14 Бо калі спадкаемцы тыя, хто з закону, то вера губляецца, і абяцаньне губляецца.
15 Бо закон спараджае гнеў; бо дзе няма закону, няма і злачынства.
16 Дык гэта па веры, каб па ласцы; да канца абяцанне можа быць упэўнена для ўсяго насеньня; не толькі да таго, што з закону, але і да таго, што з веры Абрагама; хто бацька ўсіх нас,
17 (Як напісана: Я паставіў цябе айцом многіх народаў) перад Ім, у Якога паверыў, Богам, Які ажыўляе мёртвых і кліча тое, што не існуе, як бы тое, што было.
18 Які супраць надзеі паверыў у надзею, каб стаць бацькам многіх народаў, паводле сказанага: такім будзе нашчадства тваё.
19 І ня быўшы слабым вераю, ён ня думаў, што цела сваё цяпер мёртвае, калі яму было каля ста гадоў, ні мёртвае ўлоньне Сарынае,
20 Ён не пахіснуўся ў абяцанні Божым праз нявер'е; але быў моцны вераю, аддаючы славу Богу;
21 І быў цалкам упэўнены, што абяцанае Ён можа і выканаць.
22 І таму гэта было залічана яму ў праведнасьць.
23 Гэта было напісана не дзеля яго аднаго, што было залічана яму;
24 Але і для нас, якім будзе залічана, калі мы верым у Таго, Хто ўваскрасіў з мёртвых Ісуса, Госпада нашага;
25 Які быў аддадзены за нашыя правіны і ўваскрос дзеля нашага апраўданьня.

РАЗДЗЕЛ 5

1 Такім чынам, апраўдаўшыся вераю, мы маем мір з Богам праз Госпада нашага Ісуса Хрыста:
2 Праз Якога мы праз веру маем доступ да гэтай ласкі, у якой стаім і хвалімся надзеяй на славу Божую.
3 І не толькі гэта, але мы хвалімся і ў бедах: ведаючы, што ўціск спараджае цярплівасць;
4 І цярпенне, вопыт; і вопыт, надзея:
5 А надзея не ганьбіць; таму што любоў Божая вылілася ў сэрцы нашыя Духам Святым, які дадзены нам.
6 Бо калі мы былі яшчэ нямоглыя, Хрыстос у свой час памёр за бязбожнікаў.
7 Бо наўрад ці за праведніка хтосьці памрэ; але, магчыма, за добрага чалавека некаторыя нават адважыліся б памерці.
8 Але Бог сваю любоў да нас даказвае тым, што Хрыстос памёр за нас, калі мы былі яшчэ грэшнікамі.
9 Дык тым больш, цяпер апраўданыя крывёю Ягонай, мы ўратуемся Ім ад гневу.
10 Бо калі мы, будучы ворагамі, прымірыліся з Богам праз сьмерць Сына Ягонага, дык тым больш, прымірыўшыся, уратуемся жыцьцём Ягоным.
11 І ня толькі гэта, але і радуемся ў Богу праз Госпада нашага Ісуса Хрыста, празь Якога мы атрымалі цяпер ачышчэньне.
12 Таму, як праз аднаго чалавека грэх увайшоў у сьвет, і праз грэх сьмерць; і так смерць перайшла на ўсіх людзей, таму што ўсе зграшылі.
13 (Бо да закона грэх быў у свеце; але грэх не залічваецца, калі няма закона.
14 Аднак сьмерць панавала ад Адама да Майсея, нават над тымі, што не зграшылі, паводле падобнага злачынства Адама, які ёсьць вобразам таго, хто павінен быў прыйсьці.
15 Але дар не ў правіне, а ў дарунку. Бо калі праз правіну аднаго многа памерла, дык тым болей мілата Божая і дар праз ласку аднаго чалавека, Ісуса Хрыста, пашырыліся на многіх.
16 І дар не такі, як праз аднаго зграшыўшага, бо суд на аднаго - на асуджэнне, а дар - на апраўданне многіх правін.
17 Бо калі праз правіну аднаго чалавека сьмерць запанавала ў адным; тым больш тыя, хто атрымлівае багацце ласкі і дар праведнасці, будуць валадарыць у жыцці праз аднаго, Езуса Хрыста.)
18 Дзеля гэтага, як за правіну аднаго суда прыйшло на ўсіх людзей асуджэньне; гэтак жа праз праведнасьць аднаго дарма дайшла да ўсіх людзей да апраўданьня жыцьця.
19 Бо, як праз непаслухмянасць аднаго чалавека многія зрабіліся грэшнікамі, так і праз паслухмянасць аднаго многія стануць праведнымі.
20 Да таго ж закон увайшоў, каб памнажалася крыўда. Але дзе памножыўся грэх, там яшчэ больш памножылася ласка:
21 Каб, як грэх запанаваў на сьмерць, так і ласка запанавала праз праведнасьць да жыцьця вечнага Ісусам Хрыстом, Госпадам нашым.

РАЗДЗЕЛ 6

1 Што тады скажам? Ці будзем заставацца ў граху, каб памножылася ласка?
2 Не дай бог. Як мы, мёртвыя для граху, будзем далей жыць у ім?
3 Хіба ня ведаеце, што многія з нас, ахрышчаныя ў Ісуса Хрыста, у сьмерць Яго ахрысьціліся?
4 Таму мы пахаваны зь Ім хрышчэньнем у сьмерць, каб, як Хрыстос уваскрос зь мёртвых славаю Айца, так і мы хадзілі ў абноўленым жыцьці.
5 Бо калі падабенствам сьмерці Ягонай мы зьяднаныя, дык і падабенствам уваскрасеньня Ягонага будзем;
6 Ведаючы гэта, што наш стары чалавек укрыжаваны зь Ім, каб зьнішчыць цела грахоўнае, каб мы больш ня служылі грэху.
7 Бо той, хто памёр, вызваліўся ад граху.
8 Калі ж мы памерлі з Хрыстом, то верым, што і жыць будзем з Ім.
9 ведаючы, што Хрыстос, уваскрэсшы з мёртвых, ужо не памірае; смерць больш не ўладарыць над ім.

10 Бо што Ён памёр, дык памёр для грэху адзін раз, а што жыве, жыве для Бога.
11 Падобна і вы лічыце сябе мёртвымі для грэху, але жывымі для Бога праз Ісуса Хрыста, Госпада нашага.
12 Дык няхай грэх не валадарыць у сьмяротным целе вашым, каб вы слухаліся яго ў пажаданьнях ягоных.
13 І не аддавайце членаў вашых грэху ў прылады неправеднасьці, але аддавайце сябе Богу, як ажыўшых зь мёртвых, і члены вашыя Богу ў прылады праведнасьці.
14 Бо грэх ня мае ўлады над вамі, бо вы не пад законам, а пад ласкаю.
15 Што тады? ці будзем грашыць, бо мы не пад законам, а пад ласкаю? Не дай Бог.
16 Ня ведаеце, што каму аддаяце сябе ў рабы, таму вы слугі, каму слухаецеся; ці грэх на сьмерць, ці паслухмянасьць на праведнасьць?
17 Але дзякуй Богу, што вы былі слугамі грэху, але ад сэрца паслухаліся той формы навукі, якая вам была перададзена.
18 А вызваліўшыся ад граху, вы сталіся слугамі праўды.
19 Я гавару па-чалавечы дзеля немачы плоці вашай; так і цяпер аддайце члены вашыя ў слугі праведнасьці ў сьвятасьць.
20 Бо калі вы былі слугамі грэху, вы былі вольныя ад праўды.
21 Які плён мелі вы тады ў тым, чаго цяпер саромеецеся? бо канец гэтым — сьмерць.
22 Але цяпер, вызваліўшыся ад граху і зрабіўшыся слугамі Богу, вы маеце плод ваш на сьвятасьць, а канец жыцьцё вечнае.
23 Бо расплата за грэх - сьмерць; а дар Божы — жыццё вечнае праз Езуса Хрыста, Госпада нашага.

РАЗДЗЕЛ 7

1 Хіба вы ня ведаеце, браты, (бо я кажу тым, хто ведае закон), што закон пануе над чалавекам, пакуль ён жывы?
2 Бо замужняя жанчына зьвязаная законам з мужам сваім, пакуль ён жывы; але калі муж памрэ, яна вызваляецца ад закону мужа свайго.
3 Дык вось, калі пры жывым мужу яе выйдзе замуж за іншага чалавека, яна будзе называцца пералюбніцай; каб яна не была чужаложніцай, хоць і выйшла замуж за іншага чалавека.
4 Таму, браты мае, і вы памерлі для закону Целам Хрыстовым; каб вы выйшлі замуж за другога, за таго, хто ўваскрос з мёртвых, каб мы прыносілі плён Богу.
5 Бо калі мы былі ў плоці, то грахоўныя памкненьні, якія ад закону, дзейнічалі ў членах нашых, каб прыносіць плён сьмерці.
6 Але цяпер мы вызваленыя ад закона, мёртвыя ў якім нас трымалі; каб мы служылі ў новым духу, а не ў старой літары.
7 Дык што скажам? Закон грэх? Не дай Бог. Не, я не спазнаў грэх, як толькі законам, бо я не ведаў пажадлівасці, калі б закон не сказаў: не пажадай.
8 Але грэх, узяўшы нагоду праз запаведзь, выклікаў ува мне ўсякую пажадлівасьць. Бо без закону грэх быў мёртвы.
9 Бо калісьці я жыў без закону, але калі прыйшла запаведзь, грэх ажыў, і я памёр.
10 І запаведзь, назначаная для жыцьця, аказалася мне да сьмерці.
11 Бо грэх, узяўшы нагоду праз запаведзь, падмануў мяне і забіў ёю.
12 Таму закон сьвяты, і запаведзь сьвятая, і справядлівая, і добрая.
13 Няўжо добрае зрабілася для мяне сьмерцю? Не дай Бог. Але грэх, каб выявіўся грэхам, учыняе ўва мне сьмерць дабром; каб грэх праз запаведзь стаў надзвычай грахоўным.
14 Бо мы ведаем, што закон духоўны, а я цялесны, прададзены грэху.
15 Бо не дазваляю, што раблю; але што я ненавіджу, тое і раблю.
16 Дык калі я раблю тое, чаго не хачу, то згаджаюся з законам, што ён добры.
17 Дык вось, ужо ня я раблю гэта, але грэх, які жыве ўва мне.
18 Бо я ведаю, што ўва мне, гэта значыць у плоці маёй, не жыве добрае; а як зрабіць добрае, не знаходжу.
19 Бо дабра, якога хачу, не раблю, але раблю зло, якога не хачу.
20 Калі ж раблю тое, што не хацеў, то ўжо ня я раблю гэта, але грэх, які жыве ўва мне.
21 Дык я знаходжу закон, што, калі я хачу рабіць дабро, зло прысутнічае са мною.
22 Бо я цешуся законам Божым паводле ўнутранага чалавека:
23 Але я бачу іншы закон у членах маіх, які ваюе супраць закону розуму майго і вязе мяне ў палон закону граху, які ў членах маіх.
24 Няшчасны я чалавек! хто вызваліць мяне ад цела гэтай сьмерці?
25 Дзякую Богу праз Ісуса Хрыста, Госпада нашага. Дык я сам розумам служу закону Божаму; а з целам закон граху.

РАЗДЗЕЛ 8

1 Дык вось, цяпер няма ніякага асуджэньня тым, хто ў Хрысьце Ісусе жыве ня паводле плоці, але паводле Духа.
2 Бо закон Духа жыцьця ў Хрысьце Ісусе вызваліў мяне ад закону граху і сьмерці.
3 Бо тое, што не мог зрабіць закон, бо быў слабы целам, Бог паслаў Сына Свайго ў падабенстве грахоўнага цела і за грэх асудзіў грэх у целе.
4 каб праведнасьць закону споўнілася ў нас, якія ходзяць ня паводле цела, але паводле духу.
5 Бо тыя, хто па плоці, думаюць пра плоць; а тыя, што паводле Духа, ад Духа.
6 Бо цялесныя думкі - сьмерць; але быць духоўным - жыццё і мір.
7 Бо цялесныя думкі ёсьць варожасьць супроць Бога, бо яны не падпарадкоўваюцца закону Божаму і ня могуць быць.
8 Дык тыя, хто ў плоці, ня могуць дагадзіць Богу.
9 Але вы не ў плоці, але ў духу, калі толькі Дух Божы жыве ў вас. Калі хто ня мае Духа Хрыстовага, той не Ягоны.

10 А калі Хрыстос у вас, то цела мёртвае з-за граху; а Дух ёсьць жыцьцё праз праведнасьць.
11 Але калі Дух Таго, Хто ўваскрасіў Ісуса зь мёртвых, жыве ў вас, дык Той, Хто ўваскрасіў Хрыста зь мёртвых, ажывіць і вашыя сьмяротныя целы Духам Сваім, які жыве ў вас.
12 Дык вось, браты, мы даўжнікі не перад целам, каб жыць паводле цела.
13 Бо калі жывеце паводле цела, дык памраце; калі ж духам нішчыце ўчынкі цялесныя, дык жыць будзеце.
14 Бо ўсе, хто вядзецца Духам Божым, яны сыны Божыя.
15 Бо вы зноў не прынялі духа няволі, каб баяцца; але вы атрымалі Духа ўсынаўлення, у якім клічам: Авва, Ойча!
16 Сам Дух сьведчыць духу нашаму, што мы дзеці Божыя;
17 А калі дзеці, дык спадкаемцы; спадчыннікі Божыя і суспадчыннікі Хрысту; калі так з Ім пакутуем, дык разам з Ім і праславімся.
18 Бо лічу, што цярпенні цяперашняга часу не вартыя параўнання са славаю, якая адкрыецца ў нас.
19 Бо руплівае чаканьне стварэньня чакае зьяўленьня сыноў Божых.
20 Бо стварэньне падпарадкавалася марнасьці не па сваёй волі, але праз таго, хто скарыў яго ў надзеі,
21 Бо і само стварэньне будзе вызвалена з няволі тленьня ў слаўную свабоду сыноў Божых.
22 Бо мы ведаем, што ўсё стварэньне разам стогне і пакутуе ад болю дагэтуль.
23 І не толькі яны, але і мы самі, што маем пачатак Духа, і мы самі ў сабе стогнем, чакаючы ўсынаўлення, гэта значыць адкуплення цела нашага.
24 Бо мы збаўлены надзеяй; але надзея бачная - гэта не надзея; бо чалавек, што бачыць, чаго яшчэ спадзяецца?
25 Але калі мы спадзяемся на тое, што не бачым, то з цярпеннем чакаем гэтага.
26 Гэтаксама і Дух дапамагае ў немачах нашых, бо ня ведаем, аб чым маліцца, як належыць, але Сам Дух заступаецца за нас стогнамі невымоўнымі.
27 А Той, Хто дасьледуе сэрцы, ведае, якая думка ў Духа, бо Ён заступаецца за сьвятых паводле волі Божай.
28 І мы ведаем, што тым, хто любіць Бога, тым, хто пакліканы паводле Яго пастановы, усё дапамагае на дабро.
29 Бо каго прадбачыў, тых і прадвызначыў быць падобнымі да вобраза Сына Свайго, каб Ён быў першародным між многімі братамі.
30 А каго Ён прадвызначыў, тых і паклікаў; а каго паклікаў, тых і апраўдаў; а каго апраўдаў, тых і ўславіў.
31 Дык што скажам на гэта? Калі Бог за нас, хто супраць нас?
32 Той, Хто Сына Свайго не пашкадаваў, але аддаў Яго за ўсіх нас, як жа з Ім не дасць нам і ўсяго?
33 Хто абвінаваціць выбраных Божых? Бог апраўдвае.
34 Хто асуджае? Гэта Хрыстос, Які памёр, але і ўваскрос, Ён і праваруч Бога, які і заступаецца за нас.
35 Хто адлучыць нас ад любові Хрыстовай? скруха, ці ўціск, ці ганеньні, ці голад, ці галізна, ці небясьпека, ці меч?
36 Як напісана: за Цябе нас забіваюць увесь дзень; нас лічаць авечкамі на зарэз.
37 Не, ва ўсім гэтым мы больш чым пераможцы праз таго, хто палюбіў нас.
38 Бо я перакананы, што ні сьмерць, ні жыцьцё, ні анёлы, ні начальствы, ні сілы, ні цяперашняе, ні будучае,
39 Ні вышыня, ні глыбіня, ні іншае якое стварэнне не зможа адлучыць нас ад любові Божай, якая ў Хрысце Езусе, Госпадзе нашым.

РАЗДЗЕЛ 9

1 Праўду кажу ў Хрысьце, ня хлушу, і сьведчыць мне сумленьне маё ў Духу Сьвятым,
2 Што ў мяне на сэрцы вялікі цяжар і вечны смутак.
3 Бо я хацеў бы, каб сам быў адлучаны ад Хрыста за братоў маіх, родзічаў па плоці,
4 Хто Ізраільцяне; Яму належыць усынаўленьне, і слава, і запаветы, і дача закону, і служба Богу, і абяцаньні;
5 чыіх айцоў, і ад іх у плоці прыйшоў Хрыстос, які над усімі, Бог дабраславёны навекі. Амін.
6 Не так, быццам слова Божае не спраўдзілася. Бо ня ўсе тыя Ізраільцяне, што ад Ізраіля:
7 І не таму, што яны семя Абрагама, усе яны дзеці, але: у Ісааку назавецца твае семя.
8 Гэта значыць, што дзеці плоці, яны не дзеці Божыя, але дзеці абяцання лічацца за семя.
9 Бо гэтае слова абяцаньня: у гэты час Я прыйду, і будзе ў Сары сын.
10 І не толькі гэта; але калі і Рэбэка зачала ад аднаго, ад бацькі нашага Ісаака;
11 (Бо дзеці яшчэ не нарадзіліся, ні дабра, ні зла не ўчынілі, каб Божы намер паводле выбрання стаўся не ад учынкаў, але ад Таго, Хто кліча)
12 Ёй было сказана: старэйшы малодшаму будзе служыць.
13 Як напісана: Якава Я палюбіў, а Ісава зьненавідзеў.
14 Дык што скажам? Ці ёсць няпраўда ў Бога? Не дай Бог.
15 Бо Ён кажа Майсею: каго хачу памілую, і каго хачу памілую, каго пашкадую.
16 Дык не ад таго, хто хоча, і не ад таго, хто бяжыць, але ад Бога, які мілуе.
17 Бо ў Пісаньні сказана фараону: дзеля таго Я і паставіў цябе, каб паказаць на табе сілу Маю і каб імя Маё было абвешчана па ўсёй зямлі.
18 Таму, каго хоча, Ён мілуе, а каго хоча, робіць жорсткім.
19 Дык скажаш мне: чаму ён яшчэ крыкуе? Бо хто супраціўляўся яго волі?
20 Не, але, чалавеча, хто ты такі, што пярэчыш Богу? Ці скажа створанае таму, хто стварыў яго: навошта ты зрабіў мяне такім?
21 Ці ня мае ганчар улады над глінай, каб з аднаго і таго ж камяка зрабіць адзін посуд на пашану, а другі на ганьбу?
22 Што, калі Бог, жадаючы паказаць гнеў Свой і аб'явіць моц Сваю, з вялікай цярплівасьцю цярпеў пасудзіны гневу, падрыхтаваныя да пагібелі,
23 І каб аб'явіць багацце славы сваёй на сасудах міласэрнасці, якія Ён загадзя падрыхтаваў для славы,

24 і нас, якіх Ён паклікаў, не толькі з Юдэяў, але і з язычнікаў?
25 Як і ў Асэі сказана: тых, што не былі Маімі людзьмі, назаву Маім народам; і яе каханы, які не быў каханым.
26 І будзе на тым месцы, дзе сказана ім: вы ня Мой народ; там яны будуць названы сынамі Бога жывога.
27 Таксама Ісая кліча пра Ізраіля: хоць бы сыноў Ізраілевых было, як пяску марскога, рэшта ўратуецца;
28 Бо Ён закончыць справу і скароціць яе ў праўдзе, бо кароткую справу ўчыніць Гасподзь на зямлі.
29 І, як казаў Ісая раней, калі б Гасподзь Саваофа не пакінуў нам семя, мы былі б як Садома і падобны да Гаморы.
30 Дык што скажам? Што язычнікі, якія не шукалі праведнасьці, дасягнулі праведнасьці, праведнасьці ад веры.
31 А Ізраіль, які шукаў закону праўды, не дасягнуў закону праўды.
32 Навошта? Таму што яны шукалі гэтага не праз веру, але як бы праз справы закону. Бо яны спатыкнуліся аб камень спатыкненьня;
33 Як напісана: вось, Я кладу ў Сіёне камень спатыкненьня і камень спакусы, і кожны, хто верыць у Яго, не пасароміцца.

РАЗДЗЕЛ 10

1 Браты, жаданне майго сэрца і малітва да Бога за Ізраіля, каб яны былі выратаваны.
2 Бо сьведчу ім, што яны маюць руплівасьць Божую, але не паводле веды.
3 Бо яны, не ведаючы праўды Божай і збіраючыся ўсталяваць сваю праўду, не скарыліся праўдзе Божай.
4 Бо канец закону — Хрыстос дзеля праведнасьці кожнаму веруючаму.
5 Бо Майсей апісвае праведнасьць закону, што чалавек, які выконвае гэта, будзе жыць ім.
6 А праведнасьць ад веры гаворыць так: не кажы ў сэрцы тваім: хто ўзыдзе на неба? (гэта значыць звесці Хрыста з вышыні:)
7 Або: Хто сыдзе ў бездань? (гэта значыць уваскрэсіць Хрыста з мёртвых.)
8 Але што гэта кажа? Блізка да цябе слова, у вуснах тваіх і ў сэрцы тваім, гэта значыць слова веры, якое мы абвяшчаем;
9 Калі ты будзеш вызнаваць вуснамі тваімі Госпада Ісуса і будзеш верыць у сэрцы тваім, што Бог уваскрасіў Яго зь мёртвых, ты будзеш збаўлены.
10 Бо сэрцам чалавек верыць дзеля праведнасьці; і вуснамі спавядаюцца дзеля збаўленьня.
11 Бо Пісанне кажа: кожны, хто верыць у Яго, не пасароміцца.
12 Бо няма розьніцы паміж Юдэем і Грэкам, бо адзін і той жа Госпад усіх, багаты для ўсіх, хто кліча Яго.
13 Бо кожны, хто пакліча імя Гасподняе, будзе збаўлены.
14 Як жа прызваць Таго, у Каго не паверылі? і як павераць у таго, пра каго ня чулі? і як пачуюць без прапаведніка?
15 І як яны будуць прапаведаваць, калі не будуць пасланыя? як напісана: Якія прыгожыя ногі тых, што абвяшчаюць мір і дабравесцяць!
16 Але ня ўсе паслухаліся Эвангельля. Бо Ісая кажа: Пане, хто паверыў нашаму вестку?
17 Дык вера ад слуханьня, а слуханьне ад слова Божага.
18 Але я кажу: ці ня чулі? Сапраўды, гук іхні прайшоў па ўсёй зямлі, і словы іхнія да канцоў сьвету.
19 Але я кажу: ці не ведаў Ізраіль? Спачатку Майсей кажа: Я выкліку ў вас зайздрасць ненародам і народам неразумным разгневаю вас.
20 Але Ісая вельмі адважны і кажа: знайшлі мяне тыя, што не шукалі мяне; Я явіўся тым, хто не пытаўся пра мяне.
21 А Ізраілю кажа: увесь дзень працягваў Я рукі Мае да народу непакорлівага і супярэчлівага.

РАЗДЗЕЛ 11

1 Дык я кажу: няўжо Бог адкінуў народ Свой? Не дай Бог. Бо і я Ізраільцянін, з семені Абрагама, з калена Веньямінавага.
2 Не адкінуў Бог народу Свайго, які Ён прадбачыў. Ці не ведаеце, што сказана ў Пісанні пра Іллю? як ён хадайнічае перад Богам супраць Ізраіля, кажучы:
3 Госпадзе, пракаў Тваіх забілі і ахвярнікі Твае разбурылі; і я застаўся адзін, і яны шукаюць душы маёй.
4 Але што кажа яму адказ Божы? Я пакінуў сабе сем тысяч чалавек, якія не схілілі каленяў перад ідалам Ваала.
5 Так і ў цяперашні час ёсць рэшта паводле абрання ласкі.
6 А калі з ласкі, дык ужо не з учынкаў; а інакш ласка не была б ужо ласкай. Але калі гэта з учынкаў, то хіба гэта ўжо не ласка, інакш праца не будзе больш працай.
7 Што тады? Ізраіль не атрымаў таго, чаго шукаў; але выбары атрымалі гэта, а астатнія былі аслепленыя
8 (Як напісана, даў ім Бог дух сну, вочы, каб ня бачылі, і вушы, каб ня чулі) да сёньняшняга дня.
9 І сказаў Давід: хай будзе стол іхні сеткаю, і пасткаю, і спакусаю, і адплатаю ім;
10 Няхай зацямняюцца вочы іхнія, каб ня бачылі, і хрыбет іхні назаўсёды схілены.
11 Дык кажу: няўжо яны спатыкнуліся, каб упасьці? Крый Божа, але праз іхняе грэхападзенне прыйшло збаўленне язычнікам, каб выклікаць у іх зайздрасць.
12 Калі ж падзеньне іхняе будзе багацьцем сьвету, а зьмяншэньне іхняе - багацьцем язычнікаў; наколькі больш іх паўната?
13 Бо кажу вам, язычнікам, паколькі я апостал язычнікаў, узьвялічваю пасаду маю:
14 Калі якім-небудзь спосабам я магу выклікаць раўнавагу ў тых, хто ёсць целам маім, і ўратую некаторых з іх.
15 Бо калі іхняе адкіненьне будзе прымірэньнем сьвету, то чым будзе іх прыняцьце, як ня жыцьцё зь мёртвых?
16 Бо калі першынец сьвяты, дык сьвяты і цеста; а калі корань сьвяты, то і галіны сьвятыя.
17 І калі некаторыя галіны будуць адламаныя, і ты, будучы дзікай алівай, будзеш прышчэплены да іх і разам з імі станеш удзельнікам кораня і тлушчу алівы,
18 Не хваліся перад галінамі. Але калі ты хвалішся, то не ты маеш корань, але корань цябе.

19 Дык скажаш: галіны былі абламаныя, каб я быў прышчэплены.
20 Ну; з-за нявер'я яны былі адламаныя, а ты стаіш вераю. Не ганарыся, а бойся:
21 Бо калі Бог не пашкадаваў натуральных галінаў, дык сьцеражыся, каб не пашкадаваў і цябе.
22 Дык паглядзіце на дабрыню і строгасьць Божую: на тых, што ўпалі, строгасьць; а да цябе дабрыня, калі застанешся ў дабрыні Ягонай; інакш і ты будзеш адсечаны.
23 І яны таксама, калі не застануцца ў няверы, будуць прышчэпленыя, бо Бог можа зноў прышчапіць іх.
24 Бо калі ты быў адсечаны ад аліўкавага дрэва, якое дзікае ад прыроды, і быў прышчэплены насуперак прыродзе да добрай аліўкі, дык тым больш гэтыя натуральныя галіны будуць прышчэплены да сваёй аліўкі?
25 Бо я не хацеў бы, браты, каб вы не ведалі гэтай таямніцы, каб не быць мудрымі ў самім сабе; што частковая сьлепата спасьцігла Ізраілю, пакуль ня ўвойдзе поўная колькасьць язычнікаў.
26 І так увесь Ізраіль будзе збаўлены, як напісана: «Прыйдзе ад Сіёна Збавіцель і адверне бязбожнасьць ад Якуба».
27 Бо гэта запавет Мой зь імі, калі Я здыму грахі іхнія.
28. Што да Эвангельля, дык яны ворагі дзеля вас, а што да абраньня, то яны ўлюбёныя дзеля айцоў.
29 Бо дары і пакліканне Божае не навяртаюцца.
30 Бо як раней вы не верылі Богу, дык цяпер памілаваны праз іх нявер'е.
31 Так і яны цяпер не паверылі, каб праз вашу міласэрнасць і яны былі памілаваныя.
32 Бо ўсіх заключыў Бог у нявер'е, каб усіх памілаваць.
33 О глыбіня багацьця і мудрасьці і веды Божай! якія недасьледныя суды Ягоныя і недасьведчаныя шляхі Ягоныя!
34 Бо хто спазнаў розум Гасподні? ці хто быў яму дарадцам?
35 Або хто першы даў Яму, каб яму аддалі?
36 Бо ўсё з Яго, праз Яго і для Яго, Яму слава навекі. Амін.

РАЗДЗЕЛ 12

1 Дык прашу вас, браты, міласэрнасьцю Божай, аддавайце целы вашыя ў ахвяру жывую, сьвятую, прыемную Богу, як ваша разумнае служэньне.
2 І не прыстасоўвайцеся да сьвету гэтага, але перамяняйцеся аднаўленьнем розуму вашага, каб спазнаць, што ёсьць воля Божая, добрая, прыемная і дасканалая.
3 Бо дадзенай мне ласкай я кажу кожнаму з вас, каб не думаў пра сябе больш, чым належыць думаць; але думаць цвяроза, паводле меры веры кожнаму Бог.
4 Бо, як мы маем шмат членаў у адным целе, і не ўсе члены маюць аднолькавую пасаду,
5 Такім чынам, мы, многія, складаем адно цела ў Хрысце, і кожны адзін аднаму член.
6 Дык маючы розныя дары паводле дадзенай нам ласкі, ці праройства, будзем прарочыць паводле веры;
7 Або служэньне, будзем спадзявацца на нашае служэньне; або той, хто навучае, на навучаньне;
8 Або той, хто заклікае, з заклікам; хто дае, няхай робіць гэта з прастатою; той, хто кіруе, з стараннасцю; той, хто чыніць міласэрнасць, з радасцю.
9 Любоў няхай будзе без прытворства. Агіду да зла; трымацца таго, што добра.
10 Любіце адзін аднаго братэрскай любоўю; у пашане аддаючы перавагу адзін аднаму;
11 Не лянівы ў справах; палымяны духам; служэнне Госпаду;
12 Радуючыся надзеяй; цярплівы ў пакутах; працягваючы імгненна ў малітве;
13 Раздаючы на патрэбу сьвятых; аказаны гасціннасцю.
14 Дабраслаўляйце тых, што гоняць вас: дабраслаўляйце, а не праклінайце.
15 Радуйцеся з тымі, што радуюцца, і плачце з тымі, што плачуць.
16 Будзьце аднадушныя адзін да аднаго. Не думай пра высокае, але паблажліва ставіся да людзей нізкага стану. Не будзьце мудрымі ў сваіх меркаваннях.
17 Не плаціце нікому злом за зло. Забяспечце рэчы сумленныя ў вачах усіх людзей.
18 Калі гэта магчыма, наколькі гэта залежыць ад вас, жывіце ў міры з усімі людзьмі.
19 Любасныя, не помсьцеце за сябе, але дайце месца гневу; Я адплачу, кажа Гасподзь.
20 Дык вось, калі вораг твой галодны, накармі яго; калі ён прагне, напаі яго;
21 Не будзь пераможаны злом, але перамагай зло дабром.

РАЗДЗЕЛ 13

1 Кожная душа няхай падпарадкоўваецца вышэйшым сілам. Бо няма ніякай улады, каб не ад Бога: ад Бога ўсталяваныя ўлады.
2 Такім чынам, кожны, хто супраціўляецца ўладзе, супрацьстаіць пастанове Божаму; а тыя, што супраціўляюцца, прымуць на сябе асуджэнне.
3 Бо кіраўнікі страшныя не для добрых учынкаў, а для злых. Няўжо ты не баішся ўлады? рабі добрае, і будзеш мець пахвалу ад гэтага.
4 Бо ён слуга Божы табе на дабро. Але калі робіш благое, бойся; бо ён не дарэмна носіць меч, бо ён слуга Божы, помсьнік, каб выказаць гнеў таму, хто чыніць зло.
5 Таму трэба падпарадкоўвацца ня толькі дзеля гневу, але і дзеля сумленьня.
6 Бо дзеля гэтага і вы плаціце даніну, бо яны — слугі Божыя, якія пра гэта няспынна клапоцяцца.
7 Дык аддайце ўсім належнае: каму належыць падатак; звычай каму звычай; страх каму страх; гонар каму гонар.
8 Нікому не запазычвайцеся, акрамя любові адзін да аднаго, бо той, хто любіць іншага, выканаў закон.
9 Дзеля гэтага: не чужаложнічай, не забівай, не крадзі, не фальшыва сьведчы, не жадай; і калі ёсць якая іншая запаведзь, то яна коратка выкладзена ў гэтым выслоўі, а менавіта: «Любі бліжняга твайго, як самога сябе».
10 Любоў не чыніць бліжняму зла, таму любоў ёсьць выкананьне закону.

11 І гэта, ведаючы час, што цяпер самы час прачнуцца ад сну: бо цяпер нашае збаўленне бліжэй, чым калі мы ўверавалі.
12 Ноч прайшла, а дзень наблізіўся: дык адкінем учынкі цемры і апранемся ў зброю сьвятла.
13 Будзем хадзіць сумленна, як удзень; не ў бунтах і п'янствах, не ў свавольстве і распусце, не ў сварках і зайздрасці.
14 Але апраніцеся ў Госпада Ісуса Хрыста і не клапаціцеся аб плоці дзеля выкананьня пажаданьняў яе.

РАЗДЗЕЛ 14

1 Слабага ў веры прымайце, але не да спрэчак.
2 Бо адзін верыць, што можа есьці ўсё, а другі, слабы, есьць травы.
3 Хто есьць, хай не пагарджае тым, хто ня есьць; і хто не есць, хай не асуджае таго, хто есць, бо Бог прыняў яго.
4 Хто ты такі, што судзіш чужога слугу? для гаспадара свайго ён стаіць або падае. Так, ён будзе ўтрыманы, бо Бог можа ўтрымаць яго.
5 Адзін шануе адзін дзень вышэй за другі, другі лічыць кожны дзень аднолькава. Кожны няхай будзе перакананы ў сваім розуме.
6 Хто лічыць дзень, для Госпада лічыць; а хто не разважае на дзень, для Госпада не разважае. Хто есць, для Госпада есць, бо дзякуе Богу; а хто не есць, для Госпада не есць і дзякуе Богу.
7 Бо ніхто з нас не жыве для сябе, і ніхто не памірае для сябе.
8 Бо калі мы жывем, дык для Госпада жывем; і калі мы паміраем, мы паміраем для Госпада;
9 Бо дзеля гэтага Хрыстос і памёр, і ўваскрос, і ажыў, каб панаваць над мёртвымі і над жывымі.
10 Але за што ты асуджаеш брата твайго? ці чаму ты зневажаеш брата твайго? бо мы ўсе станем перад судом Хрыстовым.
11 Бо напісана: жыву Я, кажа Гасподзь, перада Мною схіліцца кожнае калена, і кожны язык будзе вызнаваць Бога.
12 Дык кожны з нас дасць адказ за сябе Богу.
13 Дык ня будзем болей асуджаць адзін аднаго, але судзіце так, каб ніхто не стаў спатыкненьня і падставы брату свайму.
14 Я ведаю і перакананы ў Госпаду Езусе, што няма нічога нячыстага само па сабе, але для таго, хто лічыць што-небудзь нячыстым, таму і нячыстае.
15 Але калі брат твой засмучаны ежай тваёй, ты цяпер не паступаеш з любові. Не губі сваёй ежай таго, за каго памёр Хрыстос.
16 Дык няхай не ліхасловяць дабро вашае:
17 Бо Валадарства Божае ня ежа і пітво; але праведнасьць, і мір, і радасьць у Духу Сьвятым.
18 Бо той, хто ў гэтым служыць Хрысту, прыемны Богу і ўхвалены людзьмі.
19 Дык будзем дбаць пра тое, што спрыяе міру і на павучаньне.
20 Бо ежа не разбурае справы Божай. Сапраўды, усё чыстае; але гэта ліха таму чалавеку, які есьць са спакусай.
21 Добра ня есьці мяса, ані піць віна, ані рабіць нічога, ад чаго брат твой спатыкаецца, альбо спакушаецца, альбо слабее.
22 Ці маеш веру? мець гэта ў сябе перад Богам. Шчаслівы той, хто не асуджае сябе ў тым, што дазваляе.
23 А хто сумняваецца, калі есць, асуджаецца, бо не з веры есць; бо ўсё, што не з веры, ёсць грэх.

РАЗДЗЕЛ 15

1 Дык мы, моцныя, павінны несці немачы слабых, а не дагаджаць сабе.
2 Няхай кожны з нас дагаджае бліжняму свайму на карысць для збудавання.
3 Бо і Хрыстос не дагадзіў Сабе; але, як напісана, ганьбы тых, што ганілі Цябе, упалі на Мяне.
4 Бо ўсё, што было напісана раней, было напісана для нашай навукі, каб мы праз цярплівасьць і суцяшэньне зь Пісаньня мелі надзею.
5 А Бог цярплівасьці і суцяшэньня дасьць вам быць аднадумнымі паміж сабою паводле Ісуса Хрыста:
6 Каб вы аднадушна і аднымі вуснамі праслаўлялі Бога і Айца Госпада нашага Ісуса Хрыста.
7 Таму прымайце адзін аднаго, як і Хрыстос прыняў нас на славу Божую.
8 Цяпер я кажу, што Ісус Хрыстос быў служыцелем абразаньня дзеля праўды Божай, каб пацьвердзіць абяцаньні, дадзеныя бацькам:
9 І каб язычнікі славілі Бога за міласэрнасьць Ягоную; як напісана: дзеля гэтага буду вызнаваць Цябе сярод язычнікаў і апяваць імя Тваё.
10 І зноў кажа: радуйцеся, язычнікі, з народам Ягоным.
11 І яшчэ: Хваліце Госпада, усе язычнікі; і праслаўляйце Яго, усе людзі.
12 І яшчэ Ісая кажа: Будзе корань Есэя і той, хто паўстане валадарыць над народамі; на Яго будуць спадзявацца язычнікі.
13 А Бог надзеі няхай напоўніць вас усякаю радасьцю і мірам у веры, каб вы ўзбагаціліся надзеяй сілаю Духа Сьвятога.
14 І я сам перакананы ў вас, браты мае, што вы таксама поўныя дабрыні, напоўненыя ўсякім веданнем, здольныя таксама настаўляць адзін аднаго.
15 Аднак, браты, я пісаў вам з большай адвагаю, каб неяк згадаць вас, дзеля ласкі, дадзенай мне ад Бога,
16 Каб я быў слугою Ісуса Хрыста для язычнікаў, служачы Евангеллю Божаму, каб ахвяра язычнікаў была прыемная, асвячаная Духам Святым.
17 Дык я маю, чым хваліцца праз Ісуса Хрыста ў тым, што ад Бога.
18 Бо я не адважуся казаць ні аб чым з таго, чаго не ўчыніў празь мяне Хрыстос, каб язычнікі былі паслухмянымі словам і ўчынкам,
19 моцнымі азнакамі і цудамі, моцаю Духа Божага; так што ад Ерусаліма і навокал да Ілірыка я цалкам абвяшчаў Евангелле Хрыста.
20 Так і я стараўся абвяшчаць Евангелле не там, дзе было названа імя Хрыста, каб не будаваць на чужым падмурку;
21 Але, як напісана: «Каму не было сказана, тыя ўбачаць, а тыя, што ня чулі, зразумеюць».

22. Дзеля гэтага мне і цяжка было прыйсьці да вас.
23 Але цяпер ня маючы больш месца ў гэтых мясцінах, і маючы вялікае жаданьне праз шмат гадоў прыехаць да вас;
24 Кожны раз, калі я выпраўляюся ў Гішпанію, я прыйду да вас, бо спадзяюся ўбачыць вас у дарозе маім і правесьці мяне туды, калі спачатку я насычуся вашым таварыствам.
25 Але цяпер я іду ў Ерусалім, каб служыць сьвятым.
26 Бо Македоніі і Ахаіі спадабалася зрабіць пэўную ахвяру для ўбогіх сьвятых, што ў Ерусаліме.
27 Гэта вельмі спадабалася ім; і даўжнікі іхнія. Бо калі язычнікі сталі саўдзельнікамі іх духоўных спраў, то іхні абавязак таксама служыць ім цялесным.
28 Дык вось, калі я выканаю гэта і запячатую ім гэты плод, прыйду праз вас у Іспанію.
29 І я ўпэўнены, што, калі я прыйду да вас, я прыйду ў поўні дабраславеньня Эвангельля Хрыстовага.
30 Малю вас, браты, дзеля Госпада Ісуса Хрыста і дзеля любові Духа, каб вы змагаліся са мною ў вашых малітвах да Бога за мяне;
31 Каб я быў вызвалены ад няверуючых у Юдэі; і каб маё служэньне Ерусаліму было прынятае сьвятымі;
32 каб я з радасьцю прыйшоў да вас па волі Божай і адпачыў у вас.
33 А Бог супакою з усімі вамі. Амін.

РАЗДЗЕЛ 16

1 Даручаю табе сястру нашу Фебу, служынку царквы ў Кенхрэі:
2 Каб вы прынялі яе ў Госпадзе, як і належыць сьвятым, і памаглі ёй у любой справе, у якой яна ад вас мае патрэбу; бо яна была заступніцай многім, і мне таксама.
3 Вітайце Прыскілу і Акілу, памочнікаў маіх у Хрысьце Ісусе:
4 Якія за маё жыцьцё злажылі шыі свае, якім ня толькі я дзякую, але і ўсе цэрквы паганаў.
5 Гэтаксама прывітайце царкву, якая ў іх доме. Вітайце майго ўлюбёнага Эпэнэта, які ёсьць першынец Хрыста з Ахаі.
6 Вітайце Марыю, якая шмат папрацавала над намі.
7 Вітайце Андроніка і Юнію, сваякоў маіх і таварышаў па вязьнях, знакамітых сярод Апосталаў, якія раней за мяне былі ў Хрысьце.
8 Вітайце Амплія, каханага майго ў Госпадзе.
9 Вітайце Урбана, памочніка нашага ў Хрысце, і Стахіса, любаснага майго.
10 Вітайце Апелеса, выпрабаванага ў Хрысце. Вітайце тых, хто з дому Арыстобула.
11 Вітайце Ірадыёна, сваяка майго. Прывітайце дамачадцаў Нарцыса, якія ў Госпадзе.
12 Вітайце Трыфэну і Трыфосу, якія працуюць у Госпадзе. Вітайце любасную Персіду, якая шмат працавала ў Госпадзе.
13 Вітайце Руфа, выбранага ў Госпадзе, і маці яго і маю.
14 Вітайце Асінкрыта, Флегона, Ерма, Патрава, Гермеса і братоў, якія з імі.
15 Вітайце Філолага і Юлію, Нерэя і сястру ягоную, і Алімпа і ўсіх святых, якія з імі.
16 Вітайце адзін аднаго сьвятым пацалункам. Вітаюць вас цэрквы Хрыстовыя.
17 Прашу вас, браты, адзначце тых, што ствараюць падзелы і спакусы насуперак вучэнню, якому вы навучыліся; і пазбягайце іх.
18 Бо такія служаць не Госпаду нашаму Ісусу Хрысту, але ўласнаму жывату; і добрымі словамі і шчырымі словамі ашукай сэрцы простых.
19 Бо паслухмянасьць вашая дайшла да ўсіх людзей. Таму я радуюся за вас, але хачу, каб вы былі мудрымі на дабро і простымі на зло.
20 І Бог міру неўзабаве сатрэ сатану пад нагамі вашымі. Ласка Госпада нашага Ісуса Хрыста з вамі. Амін.
21 Вітаюць вас Цімафей, супрацоўнік мой, і Луцый, і Ясон, і Сасіпатр, сваякі мае.
22 Вітаю вас у Госпадзе я, Тэрцый, які напісаў гэты ліст.
23 Вітае вас Гай, гаспадар мой і ўсёй царквы. Вітае вас Эраст, гарадзкі амэрыканец, і Кварт, брат.
24 Ласка Госпада нашага Ісуса Хрыста з усімі вамі. Амін.
25 А таму, хто мае моц умацаваць вас паводле Евангелля майго і прапаведвання Ісуса Хрыста, паводле адкрыцця таямніцы, якая захоўвалася ад веку,
26 Але цяпер аб'яўлена і ў пісаньнях прарокаў, паводле загаду вечнага Бога, абвешчана ўсім народам дзеля паслухмянасьці веры:
27 Богу адзінаму мудраму слава праз Ісуса Хрыста навекі. Амін. (Напісана да рымлян з Карынфа і даслана Фебам, слугой царквы ў Кенхрэі.)

1 Карынфянаў

РАЗДЗЕЛ 1

1 Павал, пакліканы воляю Божаю да апосталаў Ісуса Хрыста, і Састэн, брат наш,
2 Царкве Божай у Карынце, асьвечаным у Хрысьце Ісусе, пакліканым да сьвятых, з усімі, што ўсюды прызываюць імя Ісуса Хрыста, Госпада нашага, і ў іх, і ў нас:
3 Ласка вам і мір ад Бога Айца нашага і ад Госпада Ісуса Хрыста.
4 Заўсёды дзякую Богу майму за вас за ласку Божую, данную вам праз Ісуса Хрыста;
5 Каб вы ва ўсім узбагаціліся Ім, усякім словам і ўсякім пазнаннем;
6 Як пацьвердзілася ў вас сьведчаньне Хрыстовае:
7 каб вы не адставалі ні ў якім дары; чакаючы прыйсця Госпада нашага Езуса Хрыста:
8 Які і ўмацуе вас да канца, каб вы былі беззаганнымі ў дзень Госпада нашага Ісуса Хрыста.
9 Верны Бог, Якім вы пакліканы да супольнасьці Сына Ягонага Ісуса Хрыста, Госпада нашага.
10 Малю вас, браты, імем Госпада нашага Ісуса Хрыста, каб вы ўсе гаварылі адно і каб ня было паміж вамі падзелаў; але каб вы былі цалкам злучаныя ў адным розуме і ў адным меркаванні.
11 Бо было абвешчана мне пра вас, браты мае, ад тых, хто з дому Хлоі, што паміж вамі ёсць сваркі.
12 А я кажу, што кожны з вас кажа: я Паўлаў; і я ад Апалоса; і я Кефа; а я Хрыста.
13 Хрыстос падзелены? Павел быў укрыжаваны за вас? ці ў імя Паўла вы ахрышчаны?
14 Дзякую Богу, што я нікога з вас не ахрысьціў, апрача Крыспа і Гая;
15 Каб ніхто не сказаў, што я хрысьціў у сваё імя.
16 А хрысьціў я і дом Сьцяфанаў; апрача таго, ня ведаю, ці хрысьціў яшчэ каго.
17 Бо Хрыстос паслаў мяне не хрысьціць, а зьвеставаць, не мудрасьцю словаў, каб не зьнішчыць крыжа Хрыстова.
18 Бо слова пра крыж - глупства для тых, што гінуць; а для нас, збаўленых, гэта сіла Божая.
19 Бо напісана: мудрасьць мудрых зьнішчу і розум разумных зьнішчу.
20 Дзе мудры? дзе пісар? дзе спрачальнік гэтага свету? хіба Бог мудрасьць сьвету гэтага не абярнуў?
21. Бо пасьля таго, як у мудрасьці Божай сьвет не спазнаў Бога мудрасьцю, спадабалася Богу неразумнасьцю прапаведаваньня збавіць веруючых.
22 Бо Юдэі патрабуюць знаку, а Грэкі шукаюць мудрасьці.
23 А мы прапаведуем Хрыста ўкрыжаванага, для Юдэяў спакуса і для Элінаў глупства;
24 А для пакліканых, Юдэяў і Элінаў, Хрыстос, сіла Божая і мудрасьць Божая.
25 Бо дурнота Божая мудрэйшая за людзей; і слабасць Бога мацнейшая за людзей.
26 Бо вы бачыце вашае пакліканьне, браты, што няшмат мудрых па плоці, няшмат моцных, няшмат высакародных называюцца;
27 Але Бог выбраў неразумнае свету, каб пасароміць мудрых; і Бог выбраў слабыя рэчы свету, каб пасароміць моцныя;
28 Нізкія рэчы сьвету і пагарджаныя выбраў Бог, і тое, чаго няма, каб зьнішчыць тое, што ёсьць;
29 Каб ніякая плоць не хвалілася перад Ім.
30 Зь Яго ж вы ў Хрысьце Ісусе, Які стаўся нам ад Бога мудрасьцю, і праведнасьцю, і асьвячэньнем, і адкупленьнем.
31 каб, як напісана: хто хваліцца, няхай хваліцца Госпадам.

РАЗДЗЕЛ 2

1 І я, браты, калі прыйшоў да вас, прыйшоў не з вялікасцю мовы і не з мудрасцю, абвяшчаючы вам сведчанне Божае.
2 Бо я пастанавіў ня ведаць нічога між вамі, акрамя Ісуса Хрыста, і таго ўкрыжаванага.
3 І быў я ў вас у слабасьці і ў страху і ў вялікім трымценьні.
4 І прамова мая і прапаведваньне маё было не ў прывабных словах чалавечай мудрасьці, але ў выяўленьні Духа і сілы.
5 каб вера вашая трымалася не на мудрасьці чалавечай, але на моцы Божай.
6 Але мы абвяшчаем мудрасьць дасканалым, але не мудрасьць гэтага сьвету і не князёў гэтага сьвету, якія марнуюцца;
7 Але мы абвяшчаем мудрасьць Божую ў таямніцы, утоеную мудрасьць, якую прадставіў Бог перад сьветам на нашу славу.
8 Якога ня ведаў ніхто з князёў гэтага сьвету: бо калі б ведалі, не ўкрыжавалі б Госпада славы.
9 Але як напісана: тое, чаго вока ня бачыла і ня чула вуха, і што ня прыйшло чалавеку на сэрца тое, што Бог падрыхтаваў тым, хто любіць Яго.
10 Але Бог адкрыў іх нам Духам Сваім, бо Дух даследуе ўсё, ды і глыбіні Божыя.
11 Бо хто ведае, што ў чалавеку, акрамя духу чалавека, які ў ім? так і Божага ніхто не ведае, апрача Духа Божага.
12 Мы ж прынялі ня духа сьвету, але духа Божага; каб мы ведалі, што даравана дадзена нам Богам.
13 Што і гаворым не словамі, навучанымі чалавечай мудрасьцю, але навучанымі Духам Сьвятым; параўноўваючы духоўныя рэчы з духоўнымі.
14 Душэўны ж чалавек не прымае таго, што ад Духа Божага, бо гэта для яго глупства, і ня можа спазнаць, бо гэта можна распазнаць духам.
15 Але духоўны судзіць усё, а самога яго ніхто не судзіць.
16 Бо хто спазнаў розум Госпада, каб навучыць Яго? Але мы маем розум Хрыстовы.

РАЗДЗЕЛ 3

1 І я, браты, не мог гаварыць з вамі, як з духоўнымі, але як з цялеснымі, як з немаўлятамі ў Хрысце.
2 Я карміў вас малаком, а не мясам;
3 Бо вы яшчэ цялесныя: бо, калі між вамі зайздрасьць, і сваркі, і раздоры, ці ж вы ня цялесныя і не па-чалавечы паводзіцеся?

4 Бо калі хто кажа: я Паўлаў; а другі: я Апалосаў; ці не плоцкія вы?
5 Хто ж такі Павал і хто Апалос, як ня служыцелі, праз якіх вы паверылі, як кожнаму даў Гасподзь?
6 Я пасадзіў, Апалос паліваў; але Бог даў рост.
7 Такім чынам, ні той, хто садзіць, ні той, хто палівае; але Бог, Які дае рост.
8 Той, хто садзіць, і той, хто палівае, - адно, і кожны атрымае ўзнагароду сваю паводле працы сваёй.
9 Бо мы супрацоўнікі Божыя: вы - Божая плошча, вы - Божы будынак.
10 Паводле дадзенай мне ласкі Божай, я, як мудры будаўнік, заклаў аснову, а іншы будуе на ёй. Але кожны няхай глядзіць, як будуе на гэтым.
11 Бо ніхто ня можа закласьці іншага падмурку, акрамя закладзенага, якім ёсьць Ісус Хрыстос.
12 Калі ж хто будуе на гэтай аснове золата, срэбра, каштоўныя камяні, дрэва, сена, салому;
13 Справа кожнага чалавека выявіцца, бо дзень аб'явіць, бо яна выявіцца ў агні; і агонь выпрабуе працу кожнага, якая яна.
14 Калі чыя праца, якую ён пабудаваў, вытрымае, той атрымае ўзнагароду.
15 Калі чыя праца згарыць, той панясе шкоду, а сам будзе выратаваны; яшчэ так, як у агні.
16 Хіба вы не ведаеце, што вы храм Божы і што Дух Божы жыве ў вас?
17 Калі хто апаганіць храм Божы, таго зруйнуе Бог; бо храм Божы святы, а вы храм.
18 Няхай ніхто не ашуквае сябе. Калі хто з вас здаецца мудрым у гэтым свеце, няхай стане дурнем, каб быць мудрым.
19 Бо мудрасьць сьвету гэтага ёсьць глупства перад Богам. Бо напісана: ловіць мудрых ва ўласным хітрасьці.
20 І яшчэ: Госпад ведае думкі мудрых, што яны марныя.
21 Дык няхай ніхто не хваліцца людзьмі. Бо ўсё тваё;
22 ці Павал, ці Апалос, ці Кіфа, ці сьвет, ці жыцьцё, ці сьмерць, ці цяперашняе, ці будучае; усе твае;
23 А вы Хрыстовы; а Хрыстос — Божы.

РАЗДЗЕЛ 4

1 Няхай чалавек лічыць нас слугамі Хрыстовымі і распарадчыкамі таямніц Божых.
2 Акрамя таго, патрабуецца, каб чалавек быў знойдзены верным у распарадчыках.
3 Але для мяне мала таго, каб мяне судзілі вы ці суд чалавечы; але я не суджу самога сябе.
4 Бо я нічога не ведаю сам па сабе; але гэтым я не апраўданы, а судзіць мяне - Гасподзь.
5 Таму нічога не судзіце датэрмінова, пакуль не прыйдзе Гасподзь, Які і выведзе на сьвет схаванае цемры, і адкрые намеры сэрцаў, і тады кожнаму будзе хвала ад Бога.
6 І гэтыя рэчы, браты, я перадаў у постаці сабе і Апалосу дзеля вас; каб вы навучыліся ў нас не думаць пра людзей вышэй за напісанае, каб ніхто з вас не ганарыўся адзін супроць аднаго.
7 Бо хто адрознівае цябе ад іншага? і што ты маеш, чаго не атрымаў? цяпер, калі ты атрымаў, чаму хвалішся, быццам не атрымаў?
8 Цяпер вы сытыя, цяпер вы багатыя, вы зацаравалі без нас, і жадаю я Богу, каб вы зацаравалі, каб і мы з вамі запанавалі.
9 Бо я думаю, што Бог паставіў нас, апосталаў, апошнімі, як бы асуджаных на сьмерць, бо мы зрабіліся відовішчам для сьвету, і для анёлаў, і для людзей.
10 Мы неразумныя дзеля Хрыста, а вы мудрыя ў Хрысце; мы слабыя, а вы моцныя; вы паважаныя, а мы пагарджаныя.
11 Дагэтуль мы і галодныя, і смагу, і голыя, і б'юцца, і жытла ня маем;
12 І працуем, робячы сваімі рукамі; перасьледуемы, церпім:
13 Будучы зьняважанымі, мы молімся: мы зрабіліся, як сьмецьце сьвету, і ўсё паскудства аж да сёньняшняга дня.
14 Пішу гэта не для таго, каб пасароміць вас, але, як сыны мае ўмілаваныя, перасьцерагаю вас.
15 Бо хоць у вас дзесяць тысяч настаўнікаў у Хрысьце, але няшмат у вас бацькоў, бо я нарадзіў вас у Хрысьце Ісусе праз Эвангельле.
16 Таму прашу вас, будзьце маімі пасьледнікамі.
17 Дзеля гэтага я паслаў да вас Цімафея, сына майго ўмілаванага і вернага ў Госпадзе, які нагадае вам шляхі мае ў Хрысьце, як я вучу ўсюды ў кожнай царкве.
18 Некаторыя ж надзімаюцца, быццам бы я не хацеў прыйсьці да вас.
19 Але я неўзабаве прыйду да вас, калі захоча Гасподзь, і буду ведаць не гаворку пыхлівых, але моц.
20 Бо Валадарства Божае не ў слове, але ў сіле.
21 Што хочаце? ці прыйду я да вас з жазлом, ці з любоўю і ў духу лагоднасці?

РАЗДЗЕЛ 5

1 Звычайна кажуць, што паміж вамі ёсць распуста, і такая распуста, якой у язычнікаў не сказана, каб мець жонку бацькі свайго.
2 І вы надзьмуліся і не плакалі, каб той, хто зрабіў гэта, быў выведзены з вас.
3 Бо я сапраўды, як адсутны целам, але прысутны духам, ужо вынес, нібы прысутны, аб тым, хто зрабіў гэткі ўчынак,
4 У імя Госпада нашага Ісуса Хрыста, калі вы сабраліся разам, і мой дух, з моцаю Госпада нашага Ісуса Хрыста,
5 Каб аддаць такога сатане на пагібель плоці, каб дух быў збаўлены ў дзень Госпада Ісуса.
6 Нядобрае пахваленьне вашае. Хіба вы не ведаеце, што малая закваска квасіць усё цеста?
7 Дык ачысціце старую закваску, каб быць вам новым цестам, бо вы прэсныя. Бо і Хрыстос, наша Пасха, ахвяраваны за нас:
8 Дык будзем сьвяткаваць ня ў старой заквасцы, ані ў закісьлі злосьці і ліха; але з праснакамі шчырасці і праўды.
9 Пісаў я вам у пасланні, каб не дружылі з распуснікамі:
10 Але не зусім з распуснікамі гэтага свету, або з хцівымі, або з рабаўнікамі, або з ідалапаклоннікамі; бо тады вам трэба будзе сысці са свету.

11 Але цяпер я напісаў вам, каб не сядзелі з тымі, хто называецца братам, распуснік, або сквапнік, або ідалапаклоннік, або хуліганер, або п'яніца, або рабаўнік; з такім не есці.
12 Бо што мне судзіць і вонкавых? ці не судзіце вы тых, што ўнутры?
13 А па-за межамі судзіць Бог. Дык выдаліце з сябе гэтага ліха.

РАЗДЗЕЛ 6

1 Ці адважваецца хто з вас, маючы справу супраць іншага, судзіцца перад несправядлівымі, а не перад сьвятымі?
2 Ці ня ведаеце, што сьвятыя будуць судзіць сьвет? і калі вы будзеце судзіць сьвет, хіба вы нявартыя судзіць найменшыя справы?
3 Ці ня ведаеце, што мы будзем судзіць анёлаў? колькі яшчэ рэчаў, якія адносяцца да гэтага жыцця?
4 Дык вось, калі вы маеце суды пра жыцьцёвыя рэчы, дык пастаўце судзьдзямі тых, хто менш шануецца ў царкве.
5 На сорам ваш гавару. Няўжо няма сярод вас разумнага? не, не той, хто мог бы судзіць паміж братамі сваімі?
6 Але брат з братам судзіцца, і тое перад няверным.
7 Дык цяпер між вамі вялікая загана, што вы судзіцеся адзін з адным. Чаму б вам лепш не памыліцца? чаму б вам лепш не даць сябе ашукаць?
8 Не, вы крыўдзіце і ашукваеце, і гэта братоў вашых.
9 Хіба ня ведаеце, што няправедныя не ўспадкуюць Валадарства Божага? Не падманвайцеся: ні распуснікі, ні ідалапаклоннікі, ні чужаложнікі, ні распуснікі, ні чалавекалюбцы,
10 Ні злодзеі, ні сквапнікі, ні п'яніцы, ні паклёпнікі, ні рабаўнікі не ўспадкуюць Валадарства Божага.
11 І такімі былі некаторыя з вас, але вы абмыліся, але вы асьвяціліся, але вы апраўданыя імем Госпада Ісуса і Духам Бога нашага.
12 Усё мне дазволена, але не ўсё на карысць: усё мне дазволена, але я не падпарадкуюся нічому.
13 Ежа для чэрава, і чэрава для ежы, але Бог зьнішчыць і яго, і іх. Цела ж не для распусты, але для Госпада; і Госпад за цела.
14 І Бог уваскрасіў Госпада, і нас уваскрэсіць сілаю Сваёй.
15 Ці ня ведаеце, што целы вашыя - члены Хрыста? ці ж я вазьму члены Хрыста і зраблю іх членамі блудніцы? Не дай Бог.
16 Што? ці не ведаеце, што той, хто злучаецца з распусніцай, складае адно цела? бо двое, кажа, будуць адной плоццю.
17 А хто злучаецца з Госпадам, ёсьць адзін дух.
18 Уцякай распусты. Кожны грэх, які робіць чалавек, па-за целам; а хто блудадзеіць, той грашыць супраць уласнага цела.
19 Што? ці ня ведаеце, што цела вашае ёсьць сьвятыня Сьвятога Духа, які ў вас, якога вы маеце ад Бога, і вы не свае?
20 Бо вы набыты дарагой цаной, таму праслаўляйце Бога ў целах вашых і ў духах вашых, якія належаць Богу.

РАЗДЗЕЛ 7

1 А пра тое, пра што вы пісалі мне: добра мужчыне не дакранацца да жанчыны.
2 Аднак, каб пазбегнуць распусты, няхай кожны чалавек мае сваю жонку, і кожная жанчына няхай мае свайго мужа.
3 Няхай муж аказвае жонцы належную міласэрнасьць, таксама і жонка мужу.
4 Жонка не мае ўлады над сваім целам, але муж; таксама і муж не валодае сваім целам, але жонка.
5 Не ашуквайце адзін аднаго, хіба толькі па згодзе на час, каб аддацца посту і малітве; і зьбірайцеся зноў, каб сатана не спакушаў вас нястрыманасьцю вашай.
6 Але я кажу гэта з дазволу, а не з загаду.
7 Бо хачу, каб усе людзі былі, як я. Але кожны чалавек мае свой уласны Божы дар, адзін так, а другі інакш.
8 Таму кажу нежанатым і ўдовам: добра ім, калі будуць заставацца, як я.
9 Але калі не могуць стрымацца, няхай жэняцца: бо лепш ажаніцца, чым распальвацца.
10 А замужнім загадваю, але ня я, а Гасподзь: каб жонка не разлучалася з мужам сваім;
11 Калі ж яна разыйдзецца, няхай застанецца незамужняй або памірыцца з мужам сваім; і муж хай не разводзіцца з жонкаю.
12 Астатнім кажу я, а не Гасподзь: калі які брат мае жонку няверуючую, і яна згодная жыць зь ім, няхай не пакідае яе.
13 І жанчына, якая мае мужа няверуючага, і калі ён згодны жыць зь ёю, няхай не пакідае яго.
14 Бо няверуючы муж асьвячаецца жонкай, і няверуючая жонка асьвячаецца мужам; інакш дзеці вашыя нячыстыя былі б; але цяпер яны сьвятыя.
15 Калі ж няверны разыходзіцца, няхай разыходзіцца. Брат ці сястра ў такіх выпадках не знаходзяцца ў рабстве, але Бог паклікаў нас да міру.
16 Бо адкуль ты ведаеш, жонка, ці ўратуеш мужа твайго? ці адкуль ты ведаеш, чалавеча, ці ўратуеш жонку тваю?
17 Але кожнаму няхай жыве, як Бог прызначыў, як паклікаў Госпад. І так я пасвячаю ва ўсіх цэрквах.
18 Ці называецца хто абрэзаным? няхай не будзе неабрэзаным. Хто пакліканы да неабразаньня? няхай не будзе абрэзаны.
19 Абразаньне нішто, і неабразаньне нішто, а толькі захаваньне запаведзяў Божых.
20 Кожны няхай застаецца ў тым званьні, да якога пакліканы.
21 Няўжо цябе завуць слугою? не клапаціся пра гэта, але, калі вы можаце быць вызвалены, карыстайцеся ім лепш.
22 Бо пакліканы ў Госпадзе, будучы слугою, ёсць вольны чалавек Пана; таксама і пакліканы, будучы вольным, ёсць слуга Хрыста.
23 Вы куплены дарагой цаной; ня будзьце слугамі людзей.
24. Кожны, браты, у чым пакліканы, у тым няхай застаецца перад Богам.
25 Наконт нявінніц ня маю загаду Гасподняга, але даю суд, як той, хто атрымаў міласьць ад Госпада быць верным.

26 Таму я думаю, што гэта добра для цяперашняй бяды, я кажу, што добра для чалавека так быць.
27 Ты прывязаны да жонкі? старайцеся не згубіцца. Ты разлучыўся з жонкай? не шукайце жонкі.
28 Але калі ты ажэнішся, ты не зграшыў; і калі дзева выйдзе замуж, яна не зграшыла. Тым не менш, такія будуць пакутаваць на плоці, але я шкадую вас.
29 Але вось што кажу, браты, час кароткі: засталося, каб і тыя, што маюць жонак, былі як бязь іх;
30 І тыя, што плачуць, быццам і не плачуць; а тыя, што радуюцца, быццам не радуюцца; а тыя, што купляюць, быццам не маюць;
31 А тыя, што карыстаюцца гэтым сьветам, як не карыстаюцца ім, бо вобраз сьвету гэтага праходзіць.
32 Але я хацеў бы, каб вы былі без асцярожнасці. Нежанаты клапоціцца пра тое, што належыць Госпаду, як дагадзіць Госпаду.
33 А жанаты клапоціцца пра сьвецкае, як дагадзіць жонцы.
34 Таксама ёсьць розьніца паміж жонкай і нявінніцай. Незамужняя клапоціцца пра тое, што Гасподняе, каб быць сьвятой і целам, і духам, а замужняя клапоціцца пра сьвецкае, як дагадзіць мужу.
35 А гэта я кажу дзеля вашай карысьці; не для таго, каб я накінуў на вас сетку, але для таго, што добра, і каб вы маглі не адцягвацца ад Госпада.
36 Але калі хто-небудзь думае, што паводзіць сябе непрыстойна да сваёй дзяўчыны, калі яна перасягне свой узрост і мае патрэбу ў гэтым, няхай робіць, што хоча, ён не грашыць: няхай жэняцца.
37 Аднак той, хто цвёрды ў сэрцы сваім, не маючы патрэбы, але мае ўладу над уласнай воляй і пастанавіў у сэрцы сваім захоўваць сваю дзеву, той робіць добра.
38 Дык той, хто выдае яе замуж, робіць добра; але той, хто не аддае яе замуж, робіць лепш.
39 Жонка зьвязаная законам, пакуль жывы яе муж; але калі муж яе памёр, яна вольная выйсці замуж, за каго хоча; толькі ў Госпадзе.
40 Але яна шчасьлівейшая, калі так і застанецца, паводле майго суду; і я таксама думаю, што маю Духа Божага.

РАЗДЗЕЛ 8

1 А што тычыцца ахвяраў ідалам, мы ведаем, што ўсе мы маем веды. Веданне надзімае, а любоў будуе.
2 І калі хто думае, што ён што-небудзь ведае, той яшчэ нічога не ведае, як павінен ведаць.
3 Але калі хто любіць Бога, той пазнаны пра Яго.
4 Дык вось, што тычыцца ўжываньня ў ежу ідалаахвярнага, мы ведаем, што ідал нішто ў сьвеце і што няма іншага Бога, акрамя аднаго.
5 Бо хоць і ёсць тыя, што называюцца багамі, ці то на небе, ці то на зямлі (як шмат багоў і шмат уладароў),
6 Але для нас адзін Бог, Айцец, з Якога ўсё, і мы ў Ім; і адзін Гасподзь Ісус Хрыстос, праз Якога ўсё, і мы праз Яго.
7 Аднак ня ў кожным ёсьць гэтае веданьне, бо некаторыя, маючы сумленьне перад ідалам, да гэтай гадзіны ядуць яго, як ахвяру ідалам; і сумленне іхняе, будучы слабым, апаганена.
8 Але ежа ня рэкамэндуе нас Богу, бо і калі мы ямо, мы лепшыя; таксама, калі мы не ямо, мы горшыя.
9 Але сьцеражыся, каб гэтая твая свабода не стала спатыкненьнем для слабых.
10 Бо калі хто ўбачыць цябе, маючы веды, сядзячага за сталом у капішчы ідальскім, ці не падбадзёрыцца сумленне слабага есці ідалаахвярнае;
11 І ад твайго ведама загіне слабы брат, за якога памёр Хрыстос?
12 Але калі вы так грашыце супраць братоў і раніце іх слабое сумленьне, вы грашыце супраць Хрыста.
13 Дык вось, калі ежа спакушае брата майго, ня буду есьці мяса, пакуль сьвет стаіць, каб не спакусіць брата майго.

РАЗДЗЕЛ 9

1 Ці я не апостал? я не вольны? ці не бачыў я Ісуса Хрыста, Госпада нашага? ці не мая вы справа ў Госпадзе?
2 Калі для іншых я не апостал, дык для вас я, бо пячатка майго апостальства — вы ў Госпадзе.
3 Мой адказ тым, што мяне даследуюць, такі:
4 Ці ня маем улады есьці і піць?
5 Ці ня маем улады весці сястру, жонку, як і іншыя апосталы, і як браты Гасподнія, і Кіфа?
6 Ці толькі я і Барнаба ня маем улады не працаваць?
7 Хто заўсёды вядзе вайну за сябе? хто садзіць вінаграднік і не есць пладоў яго? ці хто пасе статак і ня есьць малака статку?
8 Ці кажу я гэта як чалавек? ці і закон ня тое самае кажа?
9 Бо напісана ў законе Майсея: не завязвай рота валу, які молоціць. Ці беражэ Бог валоў?
10 Ці Ён кажа гэта дзеля нас? Дзеля нас, безумоўна, гэта напісана: хто арэ, павінен араць з надзеяй; і каб той, хто малаціць з надзеяй, стаў удзельнікам яго надзеі.
11 Калі мы пасеялі ў вас духоўнае, ці ж вялікая рэч, калі пажнём вашае цялеснае?
12 Калі іншыя маюць удзел у гэтай уладзе над вамі, дык ці ня мы? Тым не менш, мы не выкарыстоўвалі гэтую ўладу; але церпіце ўсё, каб не перашкодзіць Евангеллю Хрыстоваму.
13 Хіба ня ведаеце, што тыя, хто служыць сьвятым, жывуць з сьвятыні? а тыя, што стаяць каля ахвярніка, з'яўляюцца саўдзельнікамі ахвярніка?
14 Так пастанавіў Гасподзь, каб абвяшчальнікі Евангелля жылі з Евангелля.
15 Але я не карыстаўся нічым з гэтага і не пісаў гэтага, каб так рабілі са мною, бо лепей мне памерці, чым каб хто пазбавіў мяне хвалы.
16 Бо калі я абвяшчаю Евангелле, мне няма чым хваліцца, бо на мне ляжыць неабходнасць; так, гора мне, калі я не прапаведую Евангелля!
17 Бо калі я раблю гэта добраахвотна, то маю ўзнагароду;
18 Якая ж мне ўзнагарода? Сапраўды, каб, абвяшчаючы Евангелле, я мог абвяшчаць Хрыста бясплатна, каб не злоўжываць сваёй уладай у Евангеллі.
19 Бо, хоць я і вольны ад усіх, я зрабіўся слугою ўсім, каб больш атрымаць.

20 І для Юдэяў я стаўся як Юдэй, каб здабыць Юдэяў; тым, што пад законам, як пад законам, каб здабыць падзаконных;
21 Тым, хто без закону, як без закону, (не будучы без закону ў Бога, але пад законам у Хрыста), каб здабыць тых, што без закону.
22 Для слабых стаўся я як слабы, каб здабыць слабых; для ўсіх я стаўся ўсім, каб хоць некаторых выратаваць.
23 А гэта я раблю дзеля Евангелля, каб быць удзельнікам яго.
24 Хіба вы не ведаеце, што бегуны бягуць усе, але адзін атрымлівае ўзнагароду? Дык бяжыце, каб атрымаць.
25 І кожны чалавек, які змагаецца за панаванне, умераны ва ўсім. Цяпер яны робяць гэта, каб атрымаць тленны вянок; але мы нятленныя.
26 Дык я так бягу, а ня як няўпэўнена; так што я змагаюся, не як той, што б'е паветра:
27 Але я стрымліваю цела сваё і падпарадкоўваю яго, каб, прапаведуючы іншым, самому не быць адхіленым.

РАЗДЗЕЛ 10

1 Акрамя таго, браты, я не хачу, каб вы не ведалі, што ўсе бацькі нашыя былі пад воблакам і ўсе перайшлі праз мора;
2 І ўсе хрысьціліся ў Майсея ў воблаку і ў моры;
3 І ўсе елі адно духоўнае мяса;
4 І ўсе пілі адзін і той жа духоўны напой, бо яны пілі з той духоўнай Скалы, якая ішла за імі, а той Скалою быў Хрыстус.
5 Але многімі з іх не ўпадабаў Бог, бо яны былі паваленыя ў пустыні.
6 Гэта было нам прыкладам, каб мы не жадалі зла, як і яны.
7 Ня будзьце ідалапаклоннікамі, як некаторыя зь іх; як напісана: селі людзі есьці і піць і ўсталі гуляць.
8 І ня будзем блудадзейнічаць, як некаторыя зь іх чынілі, і загінула ў адзін дзень дваццаць тры тысячы.
9 І не будзем спакушаць Хрыста, як некаторыя з іх спакушалі і загінулі ад змей.
10 Не наракайце, як некаторыя з іх наракалі і былі знішчаны знішчальнікам.
11 Усё гэта здарылася з імі дзеля ўзору і напісана для навучэння нам, на якіх надышлі канцы свету.
12 Дык вось, хто думае, што стаіць, сьцеражыся, каб не ўпасьці.
13 Не спакусіла вас іншая спакуса, апроч чалавечай; але разам з спакусай знойдзе і шлях да ўцёкаў, каб вы змаглі яе вытрымаць.
14 Таму, мае дарагія, уцякайце ад ідалапаклонства.
15 Я кажу як мудрым людзям; судзіце, што я кажу.
16 Чаша дабраслаўленьня, якую дабраслаўляем, ці ня ёсьць прычасьцем Крыві Хрыстовай? Хлеб, які мы ламаем, ці не з'яўляецца прычасцю да цела Хрыстовага?
17 Бо адзін хлеб і адно цела мы многія, бо ўсе мы саўдзельнікі аднаго хлеба.
18 Паглядзіце на Ізраіля паводле плоці: хіба тыя, што ядуць ахвяры, ня маюць дачыненьня да ахвярніка?
19 Дык што я скажу? што ідал ёсць што-небудзь, ці тое, што прыносіцца ў ахвяру ідалам, ёсць што-небудзь?
20 Але я кажу, што язычнікі ахвяруюць дэманам, а не Богу; і я не хачу, каб вы мелі зносіны з дэманамі.
21 Не можаце піць чары Гасподняй і чары дэманскай; не можаце быць удзельнікамі трапезы Гасподняй і трапезы дэманскай.
22 Ці раздражняем мы Госпада да рэўнасьці? мы мацнейшыя за яго?
23 Усё мне дазволена, але не ўсё на карысць: усё мне дазволена, але не ўсё спрыяе.
24 Няхай ніхто не шукае свайго, але кожны чужога.
25 Усё, што прадаецца на тарнах, ежце, не пытаючыся дзеля сумленьня:
26 Бо Гасподняя зямля і ўсё, што на ёй.
27 Калі хто зь няверных пакліча вас на гасьціну, і вы захочаце ісьці, усё, што вам пададуць, ешце, не пытаючыся дзеля сумленьня.
28 Але калі хто скажа вам: гэта ахвяра ідалам, ня ешце дзеля таго, хто абвясьціў гэта, і дзеля сумленьня, бо Гасподняя зямля і ўсё, што на ёй.
29 Сумленне, кажу, не сваё, але чужое;
30 Бо калі я па мілаце стаў удзельнікам, чаму мяне ліхасловяць за тое, за што я дзякую?
31 Дык вось, ці ясце вы, ці п'яце, ці што іншае робіце, усё рабіце на славу Божую.
32 Не спакушайцеся ні на Юдэяў, ні на язычнікаў, ні на царкву Божую,
33 Як і я ва ўсім дагаджаю ўсім, шукаючы не сваёй карысьці, але карысьці для многіх, каб яны выратаваліся.

РАЗДЗЕЛ 11

1 Будзьце маімі пасьледнікамі, як і я Хрысту.
2 Праслаўляю вас, браты, за тое, што вы памятаеце мяне ва ўсім і захоўваеце пастановы, як я перадаў вам.
3 Але хачу, каб вы ведалі, што кожнаму чалавеку галава - Хрыстос; і галава жанчыны - мужчына; а галава Хрыста - Бог.
4 Кожны чалавек, які моліцца або прарочыць з пакрытай галавой, ганьбіць галаву сваю.
5 Але кожная жанчына, якая моліцца або прарочыць з непакрытай галавой, ганьбіць галаву сваю, бо гэта ўсё адно, як калі б яна была паголена.
6 Бо калі жанчына не пакрываецца, няхай таксама стрыжэцца;
7 Бо мужчына не павінен пакрываць галавы сваёй, бо ён вобраз і слава Божая, а жанчына - слава мужчыны.
8 Бо мужчына не ад жанчыны; але жанчына мужчыны.
9 І мужчына не быў створаны дзеля жанчыны; але жанчына для мужчыны.
10 Дзеля гэтага жанчына павінна мець уладу над галавой сваёй дзеля анёлаў.
11 Аднак ні мужчына без жанчыны, ні жанчына без мужчыны ў Госпадзе.
12 Бо як жанчына ад мужчыны, так і мужчына праз жанчыну; але ўсё ад Бога.
13 Памяркуйце ў сабе: ці прыстойна жанчыне моліцца Богу голай?
14 Хіба нават сама прырода не вучыць вас, што калі чалавек мае доўгія валасы, гэта сорам для яго?
15 Але калі ў жанчыны доўгія валасы, гэта слава для яе, бо валасы дадзены ёй на покрыва.

16 Але калі хто хоча сварыцца, дык у нас няма такога звычаю, ані ў цэрквах Божых.
17 А тым, што абвяшчаю вам, я не хвалю вас, што вы збіраецеся не на лепшае, але на горшае.
18 Бо перш за ўсё, калі вы зьбіраецеся ў царкву, я чую, што паміж вамі бываюць падзелы; і я ў гэта часткова веру.
19 Бо павінны быць і ерасі сярод вас, каб выявіліся сярод вас выпрабаваныя.
20 Дык вось, калі вы зьбіраецеся разам, дык гэта ня дзеля таго, каб есьці Вячэры Гасподняе.
21 Бо кожны есьць перад другім сваю вячэру: і адзін галодны, а другі п'яны.
22 Што? ці няма ў вас дамоў, каб есьці і піць? ці вы пагарджаеце царквой Божай і ганьбіце тых, што не маюць? Што я табе скажу? хваліць цябе ў гэтым? Я цябе не хвалю.
23 Бо я атрымаў ад Госпада тое, што і вам перадаў, што Гасподзь Ісус у тую ноч, у якую быў выдадзены, узяў хлеб.
24 І, падзякаваўшы, паламаў і сказаў: прыміце, ежце: гэта цела Маё, якое за вас ламаецца; гэта чыніце на Маю памяць.
25 Гэтак жа і келіх, калі вячэраў, сказаў: гэты келіх ёсць новы запавет у Маёй крыві;
26 Бо кожны раз, калі вы ясьце хлеб гэты і п'яце келіх гэты, сьмерць Госпада абвяшчаеце, пакуль Ён прыйдзе.
27 Таму кожны, хто будзе есьці гэты хлеб і піць гэтую чашу Гасподняю недастойна, будзе вінаваты Целу і Крыві Гасподняй.
28 Няхай жа чалавек выпрабоўвае сябе і няхай есць з гэтага хлеба і п'е з келіха таго.
29 Бо той, хто есьць і п'е нягодна, есьць і п'е асуджэньне сабе, ня гледзячы на Цела Гасподняе.
30 Дзеля гэтага многа сярод вас слабых і хворых, і многа спіць.
31 Бо калі б мы самі сябе асуджалі, не былі б асуджаныя.
32 Але калі мы судзімыя, мы караемся Госпадам, каб не быць асуджанымі разам са светам.
33 Дык вось, браты мае, калі збіраецеся есці, чакайце адзін аднаго.
34 А калі хто галодны, няхай есьць дома; каб вы не сабраліся на асуджэнне. А астатняе прывяду ў парадак, калі прыеду.

РАЗДЗЕЛ 12

1 А што да духоўных дароў, браты, я не хацеў бы пакінуць вас у няведанні.
2 Вы ведаеце, што вы былі язычнікамі, якія вялі вас да гэтых нямых ідалаў.
3 Дзеля гэтага даю вам зразумець, што ніхто, гаворачы Духам Божым, не называе Ісуса праклятым, і што ніхто ня можа назваць Ісуса Госпадам, як толькі праз Духа Сьвятога.
4 Дары розныя, а Дух той самы.
5 І ўлады розныя, але Гасподзь той самы.
6 І розныя дзеяньні, але той самы Бог, Які чыніць усё ва ўсіх.
7 Але кожнаму даецца выяўленьне Духа на карысьць.
8 Бо аднаму даецца Духам слова мудрасьці; іншаму слова веды тым самым Духам;
9 іншаму вера тым самым Духам; іншаму дары аздараўлення тым самым Духам;
10 Іншаму цуды; да іншага прароцтва; іншаму распазнаваньне духаў; іншаму розныя віды моў; іншаму тлумачэньне моваў:
11 Але ўсё гэта чыніць адзін і той жа Дух, раздзяляючы кожнаму асобна, як хоча.
12 Бо, як цела адно, але мае шмат членаў, і ўсе члены аднаго цела, хоць і многія, складаюць адно цела, так і Хрыстос.
13 Бо ўсе мы адным Духам ахрышчаны ў адно цела, ці то Юдэі, ці язычнікі, ці рабы, ці вольныя; і ўсе былі напоены адным Духам.
14 Бо цела не з аднаго члена, але з многіх.
15 Калі нага скажа: я не ад цела, таму што я не рука; няўжо гэта не ад цела?
16 І калі вуха скажа: я не ад цела, таму што я не вока; няўжо гэта не ад цела?
17 Калі б усё цела было вокам, то дзе быў слых? Калі б увесь быў слых, то дзе быў бы пах?
18 Але цяпер Бог расставіў члены, кожны з іх у целе, як Яму заўгодна.
19 І калі б усе былі адным членам, то дзе было цела?
20 Але цяпер членаў шмат, а цела адно.
21 І вока ня можа сказаць руцэ: ты мне не патрэбная; ні галава нагам: ты мне не патрэбная.
22 Не, значна болей патрэбны тыя члены цела, якія здаюцца больш слабымі:
23 А тыя члены цела, якія мы лічым менш пачэснымі, тым больш ушаноўваем; і нашы непрыгожыя часткі маюць больш багатую прыгажосьць.
24 Бо прыгожыя часткі нашы не маюць патрэбы, але Бог умацаваў цела, аддаўшы вялікую пашану нястачаму;
25 каб не было расколу ў целе; але каб члены аднолькава клапаціліся адзін пра аднаго.
26 І калі пакутуе адзін член, пакутуюць з ім усе члены; ці ўшанаваны адзін член, усе члены радуюцца разам з ім.
27 А вы - цела Хрыстовае, а асобна - члены.
28 І некаторых паставіў Бог у царкве, па-першае, апосталамі, па-другое, прарокамі, па-трэцяе, настаўнікамі, потым цуды, потым дары ацаленьняў, дапамогі, кіраваньня, розных моваў.
29 Ці ўсе Апосталы? ці ўсе прарокі? ці ўсе настаўнікі? ці ўсе творцы цудаў?
30 Ці ёсць усе дары аздараўлення? ці ўсе размаўляюць на мовах? усе інтэрпрэтаваць?
31 Але прагнеце найлепшых дароў, але Я паказваю вам шлях лепшы.

РАЗДЗЕЛ 13

1 Калі я гавару мовамі чалавечымі і анёльскімі, а любові ня маю, дык я стаўся як медзь звонкая або цымвал звонкі.
2 І хоць я маю дар прароцтва і разумею ўсе таямніцы і ўсе веды; і калі маю ўсю веру, каб і горы перастаўляць, а любові ня маю, дык я нішто.

3 І калі б я раздаў усю маёмасьць сваю, каб накарміць убогіх, і калі б я аддаў цела сваё на спаленьне, а любові ня меў бы, нічога мне з таго не прынесла.
4 Любоў доўгацярплівая і добрая; дабрачыннасці не зайздросціць; любоў не хваліцца, не пыхаецца,
5 Не паводзіць сябе непрыстойна, не шукае свайго, не паддаецца раздражненню, не думае зла;
6 Не радуецца з беззаконня, а радуецца з праўды;
7 Усё зносіць, усяму верыць, на ўсё спадзяецца, усё церпіць.
8 Міласэрнасьць ніколі не перастае; ці ёсць языкі, яны замоўкнуць; ці ёсць веды, яны знікнуць.
9 Бо мы часткова ведаем і часткова прарочым.
10 Але калі прыйдзе тое, што дасканалае, тое, што ёсць часткова, знікне.
11 Калі я быў дзіцем, я гаварыў, як дзіця, я разумеў, як дзіця, я думаў, як дзіця; а калі я стаў мужчынам, я адкінуў дзіцячае.
12 Бо цяпер мы бачым праз шкло, змрочна; але потым тварам да твару: цяпер ведаю часткова; але тады пазнаю, як і я пазнаны.
13 А цяпер застаюцца вера, надзея, любоў гэтыя тры; але найбольшая з іх - любоў.

РАЗДЗЕЛ 14

1 Шчырайце за любоўю і прагнеце духоўных дароў, але больш каб вы прарочылі.
2 Бо той, хто гаворыць на чужой мове, гаворыць не да людзей, але да Бога, бо ніхто яго не разумее; але ў духу ён гаворыць таямніцы.
3 А той, хто прарочыць, гаворыць людзям на збудаваньне, настаўленьне і суцяшэньне.
4 Хто гаворыць на чужой мове, сам сябе настаўляе; а хто прарочыць, той царкву будуе.
5 Хацеў бы, каб вы ўсе гаварылі мовамі, а лепш каб вы прарочылі;
6 Дык вось, браты, калі я прыйду да вас і буду гаварыць мовамі, якую я прынясу вам карысць, калі не буду гаварыць вам альбо адкрыцьцём, альбо веданьнем, альбо праройтвам, альбо вучэньнем?
7 І нават безжыццёвыя рэчы, якія даюць гук, ці то жалейка, ці гуслі, калі не даюць адрозненняў у гуках, як можна пазнаць, што гучыць на жалейцы ці гуслі?
8 Бо калі труба дасьць няўпэўнены гук, хто падрыхтуецца да бітвы?
9 Так і вы, калі не прамаўляеце языком зразумелых слоў, як можна пазнаць, што гавораць? бо вы будзеце гаварыць у паветра.
10 На сьвеце, можа быць, так шмат розных галасоў, і ніводны зь іх ня мае значэньня.
11 Таму, калі я ня ведаю значэння голасу, я буду варварам для таго, хто гаворыць, і той, хто гаворыць, будзе для мяне варварам.
12 Так і вы, будучы руплівымі да духоўных дароў, старайцеся ўзняцца на збудаванне царквы.
13 Дык вось, хто гаворыць на чужой мове, няхай моліцца, каб мог вытлумачыць.
14 Бо калі я малюся на чужой мове, дык дух мой моліцца, але розум мой бясплодны.
15 Што тады? Буду маліцца духам, і буду маліцца таксама розумам: буду сьпяваць духам, і буду сьпяваць таксама розумам.
16 Інакш, калі ты будзеш дабраслаўляць духам, як скажа амін на тваю падзяку той, хто займае месца невукаў, калі ён не разумее, што ты кажаш?
17 Бо ты добра дзякуеш, але другі не настаўляецца.
18 Дзякую Богу майму, што гавару мовамі болей за ўсіх вас:
19 Але ў царкве я хацеў бы сказаць пяць слоў сваім разуменнем, каб голасам маім навучыць і іншых, чым дзесяць тысяч слоў на невядомай мове.
20. Браты, ня будзьце дзецьмі розумам: хоць у злосьці будзьце дзецьмі, а ў розуме будзьце людзьмі.
21 У законе напісана: іншымі мовамі і іншымі вуснамі буду гаварыць з народам гэтым; і пры ўсім гэтым яны не слухаюць Мяне, кажа Гасподзь.
22 Дык вось, мовы - знак не для веруючых, але для няверуючых; але праройтва не для няверуючых, але для тых, хто верыць.
23 Дык вось, калі ўся царква збярэцца разам і ўсе будуць гаварыць мовамі, і ўвойдуць недасведчаныя або няверуючыя, ці не скажуць яны, што вы вар'яцееце?
24 Але калі ўсе прарочаць, і ўвойдзе адзін няверуючы або недасьведчаны, ён усімі выкрываецца, усімі суджаны;
25 І так выяўляюцца таямніцы сэрца ягонага; і таму, упаўшы ніцма, ён будзе пакланяцца Богу і абвяшчаць, што Бог сапраўды ў вас.
26 Дык як жа, браты? калі вы збіраецеся разам, у кожнага з вас ёсць псальма, ёсць навука, ёсць мова, ёсць аб'яўленне, ёсць тлумачэнне. Няхай усё будзе на пабудову.
27 Калі хто гаворыць на незнаёмай мове, няхай двое, найбольш трое, і тое па чарзе; і хай хто тлумачыць.
28 Калі ж няма перакладчыка, няхай маўчыць у царкве; і няхай гаворыць сам з сабой і з Богам.
29 Няхай прарокі гавораць двое ці трое, а другія хай судзяць.
30 Калі іншаму, хто сядзіць, што адкрыецца, няхай першы маўчыць.
31 Бо ўсе вы можаце прарочыць адзін за адным, каб усе навучыліся і ўсе суцешыліся.
32 І духі прарокі падпарадкоўваюцца прарокам.
33 Бо Бог ня ёсьць прычынай бязладзьдзя, але міру, як ва ўсіх цэрквах сьвятых.
34 Жанчыны вашыя няхай маўчаць у цэрквах, бо ім не дазволена гаварыць; але ім загадана быць падпарадкаванымі, як і закон кажа.
35 А калі хочуць чаму навучыцца, няхай дома пытаюцца ў мужоў сваіх, бо сорамна жанчынам гаварыць у царкве.
36 Што? ці выйшла ад вас слова Божае? ці гэта толькі да вас прыйшло?
37 Калі хто лічыць сябе прарокам або духоўным, няхай прызнае, што тое, што я пішу вам, ёсьць запаведзямі Гасподнімі.
38 Але калі хто невуцкі, няхай невуцкі.
39 Дык вось, браты, жадайце прарочыць і не забараняйце гаварыць мовамі.
40 Няхай усё робіцца прыстойна і ў парадку.

РАЗДЗЕЛ 15

1 Акрамя таго, я абвяшчаю вам, браты, Евангелле, якое я абвяшчаў вам, якое вы прынялі і ў якім стаіце;
2 Гэтым і вы збаўлены, калі будзеце памятаць тое, што я абвяшчаў вам, хіба што вы паверылі дарэмна.
3 Бо перш за ўсё я перадаў вам тое, што і атрымаў, што Хрыстос памёр за грахі нашыя паводле Пісаньня;
4 І што ён быў пахаваны, і што ён уваскрос на трэці дзень, паводле Пісаньня:
5 І што зьявіўся Кіфе, потым дванаццаці:
6 Пасьля гэтага зьявіўся больш чым пяцістам братам адначасова; з іх большая частка засталася дагэтуль, а некаторыя памерлі.
7 Пасьля гэтага зьявіўся Якубу; затым усіх апосталаў.
8 А нарэшце зьявіўся і мне, як незапаведнаму.
9 Бо я найменшы з апосталаў, што не годны называцца апосталам, бо я перасьледаваў царкву Божую.
10 Але з ласкі Божай я ёсьць тое, што ёсьць, і ласка Ягоная, якая была мне дадзеная, не была дарэмнай; але я працаваў болей за ўсіх, але не я, але ласка Божая, якая са мною.
11 Дык ці я, ці яны, так прапаведуем, і вы так паверылі.
12 Калі ж Хрыстос абвяшчаецца, што Ён уваскрос з мёртвых, дык як жа некаторыя з вас кажуць, што няма ўваскрасеньня мёртвых?
13 Калі ж няма ўваскрэсеньня мёртвых, дык і Хрыстос не ўваскрос.
14 А калі Хрыстос не ўваскрос, дык і прапаведваньне наша марнае, і вера вашая марная.
15 Так, і мы знаходзімся ілжэсьведкамі Божымі; таму што мы сьведчылі пра Бога, што Ён уваскрасіў Хрыста, якога Ён не ўваскрашаў, калі мёртвыя не ўваскрасаюць.
16 Бо калі мёртвыя не ўваскрасаюць, то і Хрыстос не ўваскрос.
17 А калі Хрыстос не ўваскрос, то вера ваша марная; вы яшчэ ў грахах вашых.
18 Тады і тыя, што памерлі ў Хрысьце, загінулі.
19 Калі толькі ў гэтым жыцьці мы маем надзею на Хрыста, дык мы найняшчаснейшыя з усіх людзей.
20 Але цяпер Хрыстос уваскрос з мёртвых і стаўся першынцам сярод памерлых.
21 Бо як праз чалавека смерць, так праз чалавека і ўваскрасенне мёртвых.
22 Бо як у Адаме ўсе паміраюць, так і ў Хрысце ўсе ажывуць.
23 Але кожны ў сваім парадку: першынец Хрыстос; потым тыя, хто Хрыстовы, у час прыходу Яго.
24 Затым прыйдзе канец, калі ён перадасць царства Богу, нават Айцу; калі ён скіне ўсялякае кіраваньне і ўсялякую ўладу і сілу.
25 Бо Яму трэба валадарыць, пакуль не пакладзе ўсіх ворагаў пад ногі Свае.
26 Апошні вораг, які павінен быць знішчаны, гэта смерць.
27 Бо Ён усё пакарыў пад ногі Ягоныя. Але калі Ён кажа, што ўсё пакарылася Яму, відавочна, што акрамя таго, Які ўсё скарыў Яму.
28 А калі ўсё Яму падпарадкуецца, тады і сам Сын падпарадкуецца Таму, Хто падпарадкаваў Яму ўсё, каб Бог быў усім ва ўсім.
29 Інакш што зробяць тыя, што хрысцяцца за мёртвых, калі мёртвыя не ўваскрэснуць? навошта тады хрысцяцца за памерлых?
30 І чаму мы кожную гадзіну падвяргаемся небясьпецы?
31 Прадстаўляю радасьць вашу ў Хрысьце Ісусе, Госпадзе нашым, штодня паміраю.
32 Калі я па-чалавечы змагаўся са зьвярамі ў Эфэсе, якая мне карысьць, калі мёртвыя не ўваскрасаюць? будзем есці і піць; бо заўтра мы памром.
33 Не падманвайцеся: злыя зносіны псуюць добрыя норавы.
34 Абудзіся да праўды і не грашы; бо некаторыя ня ведаюць Бога: гавару гэта вам на сорам.
35 Але хтосьці скажа: як мёртвыя ўваскрасаюць? і з якім целам яны прыходзяць?
36 Неразумны, тое, што ты сееш, не ажывае, калі не памрэ;
37 І тое, што ты сееш, ты сееш не тое цела, што будзе, але голае зерне, можа, пшанічнае або якое іншае зерне;
38 Але Бог дае яму цела, як хоча, і кожнаму насеньню сваё цела.
39. Ня ўсякае цела адно і тое ж цела: але рознае цела ў людзей, іншае ў зьвяроў, іншае ў рыб і іншае ў птушак.
40 Ёсць таксама целы нябесныя і целы зямныя, але адна слава нябесных, а іншая слава зямных.
41 Іншая слава сонца, іншая слава месяца і іншая слава зорак, бо адна зорка адрозніваецца ад другой славаю.
42 Так і з уваскрасеннем мёртвых. Пасеяна ў тленнасці; яно паўстае ў нятленнасці:
43 Сеецца ў ганьбе; яно ўстае ў славе, сеецца ў немачы; ён узведзены ў сілу:
44 Сеецца цела душэўнае; уваскрэсае цела духоўнае. Ёсць цела натуральнае, а ёсць цела духоўнае.
45 Так і напісана: першы чалавек Адам стаўся жывою душою; апошні Адам быў зроблены духам ажыўляючым.
46 Але першае было ня духоўнае, але натуральнае; а потым тое, што духоўнае.
47 Першы чалавек з зямлі, зямны; другі чалавек - Гасподзь з неба.
48 Які зямны, такія і зямныя; і які нябесны, такія і нябесныя.
49 І як мы насілі вобраз зямнога, так будзем насіць і вобраз нябеснага.
50 Вось што кажу, браты, што плоць і кроў ня могуць успадкаваць Царства Божага; і тленьне не спадкуе нятленнасьці.
51 Вось, я адкрываю вам таямніцу; Не ўсе заснем, але ўсе пераменімся,
52 У імгненне, у імгненне вока, пры апошняй трубе: бо затрубіць, і мёртвыя ўваскрэснуць нятленнымі, і мы пераменімся.
53 Бо тленнаму гэтаму трэба апрануцца ў нятленнасць, і смяротнаму гэтаму апрануцца ў несмяротнасць.
54 Дык вось, калі гэтае тленнае апранецца ў нятленнасьць і гэтае сьмяротнае апранецца ў несьмяротнасьць, тады збудзецца слова напісанае: "Сьмерць паглынута перамога".
55 Смерць, дзе тваё джала? О магіла, дзе твая перамога?
56 Джала сьмерці - грэх; а сіла граху - закон.
57 Але дзякуй Богу, які дае нам перамогу Госпадам нашым Ісусам Хрыстом.

58 Дык вось, браты мае ўлюбёныя, будзьце цьвёрдыя, непахісныя, заўсёды багатыя ў справе Гасподняй, ведаючы, што праца вашая не дарэмная ў Госпадзе.

РАЗДЗЕЛ 16

1 А што да збору для сьвятых, дык і вы рабіце, як я загадаў цэрквам Галатыі.
2 У першы дзень тыдня няхай кожны з вас адкладае сабе на запасы, як Бог дасьць яму, каб ня было збораў, калі я прыйду.
3 І калі я прыйду, тых, каго вы ўхваліце сваімі лістамі, я пашлю, каб прынесьці вашу шчодрасьць у Ерусалім.
4 І калі будзе належным пайсьці і мне, яны пойдуць са мною.
5 Цяпер я прыйду да вас, калі прайду праз Македонію, бо я праходжу праз Македонію.
6 І можа здарыцца, што я застануся і зімую ў вас, каб вы прывялі мяне ў дарогу, куды б я ні пайшоў.
7 бо я не ўбачу цябе цяпер у дарозе; але спадзяюся пабыць у вас некаторы час, калі дазволіць Гасподзь.
8 Але я застануся ў Эфэсе да Пяцідзесятніцы.
9 Бо дзверы вялікія і дзейсныя адчынены мне, і праціўнікаў шмат.
10 Калі ж Цімафей прыйдзе, то глядзіце, каб ён быў з вамі без страху, бо ён робіць справу Господу, як і я.
11 Дык хай ніхто не пагарджае ім, але праводзі яго з мірам, каб ён прыйшоў да мяне, бо я чакаю яго з братамі.
12. Што тычыцца нашага брата Апалоса, то я вельмі хацеў, каб ён прыйшоў да вас з братамі; але ён прыйдзе, калі яму будзе зручны час.
13 Чувайце, стойце ў веры, будзьце мужныя, будзьце моцныя.
14 Няхай усё тваё будзе з любоўю.
15 Прашу вас, браты, (вы ведаеце дом Стэфанаў, што гэта першынец Ахаі, і што яны аддаліся служэнню святым),
16 Каб вы падпарадкоўваліся такім і кожнаму, хто дапамагае нам і працуе.
17 Я рады прыходу Стэфана, і Фартуната, і Ахаіка, бо яны дапоўнілі тое, чаго не хапала з вашага боку.
18 Бо яны асьвяжылі дух мой і ваш; таму прызнайце такіх.
19 Вітаюць вас цэрквы Азіі. Шчыра вітаюць вас у Госпадзе Акіла і Прысцыла з царквою, што ў іх доме.
20 Вітаюць вас усе браты. Вітайце адзін аднаго цалаваньнем сьвятым.
21 Прывітанне маёй рукі Паўла маёй.
22 Хто ня любіць Госпада Ісуса Хрыста, няхай будзе праклятый маранафай.
23 Ласка Госпада нашага Ісуса Хрыста з вамі.
24 Любоў мая з усімі вамі ў Хрысце Езусе. Амін. (Першае пасланне да Карынцянаў было напісана з Філіпаў Стэфанам і Фартунатам, Ахаікам і Цімафеем.)

2 Карынфянаў

РАЗДЗЕЛ 1

1 Павал, воляю Божаю апостал Ісуса Хрыста, і Цімафей, брат наш, Царкве Божай, што ў Карынце, з усімі сьвятымі, якія ва ўсёй Ахаі;
2 Ласка вам і мір ад Бога, Айца нашага, і ад Госпада Ісуса Хрыста.
3 Дабраславёны Бог, Айцец Госпада нашага Ісуса Хрыста, Айцец міласэрнасьці і Бог усякага суцяшэньня;
4 Які суцяшае нас ва ўсякім горы нашым, каб мы маглі суцяшаць тых, што знаходзяцца ў ўсялякай бядзе, суцяшэннем, якім Бог суцяшае нас самі.
5 Бо, як памнажаюцца ў нас пакуты Хрыстовыя, так і суцяшэньне наша праз Хрыста памнажаецца.
6 І калі мы пакутуем, то для вашага суцяшэньня і збаўленьня, якое дзейнічае ў цярпеньні тых самых цярпеньняў, што і мы церпім; ці, калі мы суцяшаемся, гэта для вашага суцяшэньня і збаўленьня.
7 І наша надзея на вас цьвёрдая, ведаючы, што як вы саўдзельнікі цярпеньняў, так і супольнікаў суцяшэньня.
8 Бо мы не хочам, браты, каб вы не ведалі пра нашу бяду, якая спасцігла нас у Азіі, што мы былі прыціснутыя празмерна, звыш сілы, так што мы страцілі надзею нават у жыцці.
9 Але мы самі мелі прысуд на сьмерць, каб спадзявацца не на сябе, але на Бога, Які ўваскрашае мёртвых.
10 Які вызваліў нас ад такой вялікай сьмерці і вызваляе; на Якога спадзяемся, што Ён яшчэ вызваліць нас;
11 Вы таксама дапамагаеце разам малітваю за нас, каб многія падзякавалі за нас за дар, дадзены нам праз шмат людзей.
12 Бо гэта наша радасьць, сьведчаньне сумленьня нашага, што ў прастаце і пабожнай шчырасьці, не з цялеснай мудрасьцю, але з ласкі Божай, мы вялі гаворку ў сьвеце, а больш у вас.
13 Бо мы не пішам вам нічога іншага, акрамя таго, што вы чытаеце або разумееце; і я спадзяюся, што вы прызнаеце нават да канца;
14 Як і вы часткова пазналі нас, што мы вашая хвала, як і вы наша ў дзень Госпада Ісуса.
15 І ў гэтай даверы я хацеў прыйсьці да вас раней, каб вы маглі атрымаць другую карысць;
16 і каб прайсьці міма вас у Македонію і зноў прыйсьці з Македоніі да вас, і каб вы павялі мяне ў Юдэю.
17 Дык вось, калі я так думаў, няўжо я карыстаўся лёгкасьцю? ці тое, што задумваю, па плоці замышляю, каб у мяне было так, так і не, не?
18 Але як Бог праўдзівы, нашае слова да вас не было так і не.
19 Бо Сын Божы Ісус Хрыстос, Якога мы абвяшчалі вам, і я, і Сільван, і Цімафей, не быў «так» і «не», але ў Ім было «так».
20 Бо ўсе абяцанні Божыя ў Ім так, і ў Ім амін, на хвалу Божую праз нас.
21 Хто ж нас з вамі ўмацоўвае ў Хрысьце і памазаў нас, ёсьць Бог;
22 Які і запячатаў нас і даў заклад Духа ў сэрцы нашыя.
23 Да таго ж я заклікаю Бога да сьведчаньня душы маёй, што, каб пашкадаваць вас, я яшчэ не прыйшоў у Карынф.
24 Не дзеля таго, каб мы ўладары над вераю вашай, але з'яўляемся памагатымі радасьці вашай, бо вераю вы стаіце.

РАЗДЗЕЛ 2

1 Але я пастанавіў гэта ў сабе, каб я больш не прыходзіў да вас у тузе.
2 Бо калі я вас засмучую, дык хто ж мяне радуе, як не той, каго я засмуціў?
3 Гэта ж я напісаў вам, каб, прыйшоўшы, не мець смутку ад тых, з якіх павінен радавацца; маючы давер да ўсіх вас, што мая радасць - гэта радасць усіх вас.
4 Бо ад вялікага гора і пакуты сэрца я пісаў вам з многімі сьлязьмі; не для таго, каб вы засмуціліся, але каб вы спазналі любоў Маю да вас.
5 Але калі хто засмуціў, дык не мяне засмуціў, але часткова, каб я не абцяжарваў вас усіх.
6 Дастаткова такому чалавеку гэтай кары, якую нанесьлі многія.
7 Так што, наадварот, лепш прабачце яму і суцешыце яго, каб такога не паглынуў вялікі смутак.
8 Таму я прашу вас, каб вы пацвердзілі сваю любоў да яго.
9 Для таго я і пісаў, каб даведацца пра вас, ці ва ўсім вы паслухмяныя.
10 Каму вы што даруеце, таму і я дарую;
11 Каб сатана не скарыстаўся намі, бо мы не ведаем ягоных выдумаў.
12 Акрамя таго, калі я прыйшоў у Трааду абвяшчаць Евангелле Хрыстова, і адчыніліся мне дзверы ад Госпада,
13 Не меў я спакою ў духу маім, бо не знайшоў Ціта, брата майго; але, развітаўшыся з імі, пайшоў адтуль у Македонію.
14 Дык дзякуй Богу, які заўсёды дае нам перамогу ў Хрысьце і ў кожным месцы выяўляе праз нас дух пазнаньня Свайго.
15 Бо мы для Бога духмянасьць Хрыстовая ў тых, што збаўляюцца, і ў тых, што гінуць.
16 Адным мы - пах сьмерці на сьмерць; а другому духмянасьць жыцьця ў жыцьцё. А хто на гэтыя рэчы дастатковы?
17 Бо мы не такія многія, што псуюць слова Божае, але гаворым шчыра, як ад Бога, перад Богам у Хрысце.

РАЗДЗЕЛ 3

1 Ці зноў пачынаем хваліць сябе? ці патрэбныя нам, як і некаторым іншым, пахвальныя лісты да вас, альбо ад вас пахвальныя лісты?
2 Вы — наш ліст, напісаны ў сэрцах нашых, вядомы і чытаны ўсімі людзьмі:
3 Паколькі вы яўна абвяшчаеце сябе пасланьнем Хрыстовым, служаным намі, напісаным не чарнілами, але Духам Бога жывога; не на скрыжалях каменных, але на скрыжалях з мяса сэрца.
4 І такі давер мы маем праз Хрыста да Бога:

5 Не таму, што мы дастаткова самі па сабе, каб што-небудзь думаць пра сябе; але наша дастатковасць ад Бога;
6 Які і зрабіў нас здольнымі служыцелямі Новага Запавету; не ад літары, але ад духу: бо літара забівае, а дух ажыўляе.
7 Але калі служэньне сьмерці, напісанае і высечанае на камянях, было слаўным, так што сыны Ізраілевыя не маглі ўважліва глядзець на аблічча Майсея дзеля славы аблічча ягонага, якая слава павінна была скончыцца:
8 Як жа служэнне духа не будзе даволі слаўным?
9 Бо калі служэнне асуджэння - слава, дык тым больш слава служэння праведнасці.
10 Бо нават тое, што было зроблена слаўным, не мела славы ў гэтым плане з прычыны славы, якая вышэйшая.
11 Бо калі тое, што знікла, было слаўным, дык тым больш слаўным тое, што засталося.
12 Бачачы ж такую надзею, мы гаворым вельмі проста:
13 І не так, як Майсей, які накрыў покрывам твар свой, каб сыны Ізраілевыя не маглі ўважліва глядзець на канец спустошанага,
14 Але іхнія розумы былі аслепленыя, бо да сённяшняга дня застаецца тая ж заслона нязнятая ў чытанні Старога Запавету; каторая заслона зьнікае ў Хрысьце.
15 Але нават да гэтага дня, калі чытаюць Майсея, покрыва ляжыць на сэрцах іхніх.
16 Але калі зьвернецца да Госпада, заслона здымецца.
17 Гасподзь ёсьць Дух, а дзе Дух Гасподні, там свабода.
18 Але мы ўсе адкрытым тварам, як у шкле, гледзячы на славу Пана, перамяняемся ў той самы вобраз ад славы ў славу, як ад Духа Пана.

РАЗДЗЕЛ 4

1 Дык вось, маючы гэтае служэньне, паводле міласэрнасьці, мы не маркоцімся;
2 але адрокся ад таемнага няпраўды, не хітруючы і не падманваючы слова Божае; але аб'яўленьнем праўды даручаем сябе сумленьню кожнага чалавека перад Богам.
3 Калі ж Евангелле наша і схавана, то схавана для загінуўшых:
4 Няверным, у якіх бог сьвету гэтага асляпіў розумы, каб не зазьзяла ім сьвятло дабравесьця хвалы Хрыста, які ёсьць вобраз Бога.
5 Бо мы не сябе прапаведуем, але Хрыста Ісуса, Госпада; а мы — слугі вашыя дзеля Ісуса.
6 Бо Бог, Які загадаў сьвятлу зазьзяць зь цемры, зазьзяў у сэрцах нашых, каб асьвятліць пазнаньне славы Божай у абліччы Ісуса Хрыста.
7 Але мы маем гэты скарб у гліняных пасудзінах, каб вялікасьць моцы была ад Бога, а не ад нас.
8 З усіх бакоў мы пакутуем, але не пакутуем; мы збянтэжаныя, але не ў роспачы;
9 Перасьледаваны, але не пакінуты; зрынуты, але не знішчаны;
10 Заўжды носячы ў целе сьмерць Госпада Ісуса, каб і жыцьцё Ісуса выявілася ў целе нашым.
11 Бо нас, жывых, заўсёды аддаюць на сьмерць дзеля Ісуса, каб і жыцьцё Ісуса выявілася ў сьмяротным целе нашым.
12 Дык сьмерць дзейнічае ў нас, а жыцьцё ў вас.
13 Мы маем адзін і той жа дух веры, як напісана: Я паверыў і таму гаварыў; мы таксама верым, і таму гаворым;
14 Ведаючы, што той, хто ўваскрасіў Госпада Ісуса, уваскрэсіць і нас праз Ісуса і паставіць перад вамі.
15 Бо ўсё дзеля вас, каб багатая ласка праз падзяку многіх павялічылася на славу Божую.
16 Дзеля гэтага мы не маркоцімся; але хоць знешні чалавек наш гіне, унутраны абнаўляецца з кожным днём.
17 Бо нашае лёгкае пакута, якая толькі на хвіліну, стварае для нас значна большую і вечную вагу славы;
18 А мы глядзім не на тое, што бачна, але на тое, чаго ня бачна; а нябачнае — вечнае.

РАЗДЗЕЛ 5

1 Бо мы ведаем, што калі наш зямны дом, гэтая скінія, разбурыцца, то мы маем будынак Божы, дом нерукатворны, вечны ў нябёсах.
2 Бо ў гэтым мы стогнем, жадаючы апрануцца ў наш дом нябесны:
3 Калі так, то апранутыя мы не знойдземся голымі.
4 Бо мы, якія знаходзімся ў гэтай скініі, стогнем пад цяжарам: не дзеля таго, каб распрануцца, але апрануцца, каб сьмяротнае было паглынута жыцьцём.
5 А той, хто стварыў нас для таго самага, ёсьць Бог, які даў нам і заклад Духа.
6 Таму мы заўсёды маем адвагу, ведаючы, што, жывучы ў целе, мы па-за Госпадам:
7 (Бо мы ходзім вераю, а не бачаннем)
8 Мы ўпэўненыя, кажу, і жадаем лепш адысці ад цела і быць з Госпадам.
9 Дзеля гэтага мы працуем, каб, прысутныя ці адсутныя, былі прынятыя Ім.
10 Бо ўсім нам належыць зьявіцца перад судом Хрыстовым; каб кожны атрымаў тое, што ўчыніў у сваім целе, паводле таго, што ён зрабіў, добрае гэта ці благое.
11 Дык вось, ведаючы жах Гасподні, мы пераконваем людзей; але мы явіліся Богу; і я спадзяюся, што яны таксама выявіліся ў вашым сумленьні.
12 Бо мы не даручаем сябе зноў вам, але даем вам нагоду хваліцца намі, каб вы маглі што-небудзь адказаць тым, якія хваляцца выглядам, а не сэрцам.
13 Бо, калі мы не ў сабе, гэта для Бога, або калі мы цвярозыя, гэта для вашай справы.
14 Бо любоў Хрыста стрымлівае нас; таму што мы так судзім, што калі адзін памёр за ўсіх, дык усе памерлі.
15 і што Ён памёр за ўсіх, каб тыя, хто жыве, ад гэтага часу жылі не для сябе, але для Таго, Хто за іх памёр і ўваскрос.
16 Таму з гэтага часу мы нікога не ведаем па плоці; хоць мы і ведалі Хрыста па плоці, але цяпер ужо не ведаем Яго.
17 Таму, калі хто ў Хрысьце, той новае стварэньне: старое мінула; вось, усё стала новым.
18 А ўсё ад Бога, Які прымірыў нас з Сабою праз Ісуса Хрыста і даў нам служэньне прымірэньня;

19 Гэта значыць, што Бог быў у Хрысце, прымірыўшы з сабою свет, не залічваючы ім грахоў іхніх; і перадаў нам слова прымірэньня.
20 Дык вось, мы паслы Хрыста, як бы Бог праз нас маліў вас: замест Хрыста просім вас, прымірыцеся з Богам.
21 Бо таго, хто ня ведаў грэху, зрабіў за нас грахом; каб мы ў Ім сталіся праведнасьцю перад Богам.

РАЗДЗЕЛ 6

1 Дык і мы, як супрацоўнікі Ягоныя, просім вас, каб вы не атрымалі дарэмнай ласкі Божай.
2 (Бо Ён кажа: Я пачуў цябе ў час спрыяльны, і ў дзень збаўленьня Я дапамог табе; вось, цяпер час спрыяльны; вось, цяпер дзень збаўленьня).
3 Ні ў чым не крыўдуючы, каб не папракаць служэньне,
4 Але ва ўсім выпрабоўваючы сябе як служыцеляў Божых, у вялікай цярплівасьці, у пакутах, у нястачах, у бедах,
5 У ўдарах, у вязьніцах, у смутах, у працах, у чуваньнях, у пастах;
6 Чыстасьцю, веданьнем, доўгацярплівасьцю, міласэрнасьцю, Сьвятым Духам, чыстаю любоўю,
7 Словам праўды, сілаю Божаю, зброяй праўды справа і зьлева,
8 Гонарам і ганьбай, благім і добрым чуткам, як ашуканцы, але праўдзівыя;
9 Як невядомы, але добра вядомы; як паміраючы, і вось, мы жывем; як пакараны, а не забіты;
10 Як смуткуючыя, але заўсёды радуюцца; як бедны, але многіх узбагачае; як нічога не маючага, але ўсім валодаем.
11 Карынцяне, вусны нашыя адчыненыя да вас, сэрца наша шырокае.
12 Не цесна вам у нас, але цесна вам у нутры вашай.
13 А за ўзнагароду за гэта (кажу дзецям маім) павялічцеся і вы.
14 Не ўпрягайцеся ў чужое ярмо зь няверным: бо якая супольнасьць у праўды з няпраўдай? і якая супольнасьць сьвятла з цемраю?
15 І якая згода паміж Хрыстом і Веліярам? ці якая частка веруючага зь няверным?
16 І якая згода храма Божага з ідаламі? бо вы - храм Бога жывога; як сказаў Бог, пасялюся ў іх і буду хадзіць у іх; і буду ім Богам, і яны будуць Маім народам.
17 Дык вось, выйдзіце з асяродзьдзя іх і аддзяліцеся, кажа Гасподзь, і не дакранайцеся да нячыстага; і я прыму цябе,
18 І буду вам Айцом, і вы будзеце Маімі сынамі і дочкамі, кажа Гасподзь Усемагутны.

РАЗДЗЕЛ 7

1 Дык вось, маючы гэтыя абяцаньні, умілаваныя, ачысьцім сябе ад усякай нячыстасьці цела і духу, удасканальваючы сьвятасьць у страху Божым.
2 Прымі нас; мы нікога не пакрыўдзілі, нікога не сапсавалі, нікога не ашукалі.
3 Кажу гэта не для таго, каб асудзіць вас, бо я раней казаў, што вы ў нашых сэрцах, каб памерці і жыць з вамі.
4 Вялікая сьмеласьць мая да цябе, вялікая хвала табою; я напоўнены суцяшэньнем, цешуся ва ўсіх нашых пакутах.
5 Бо, калі мы прыйшлі ў Македонію, плоць наша ня мела спакою, але мы былі ў турбоце з усіх бакоў; звонку былі бойкі, унутры былі страхі.
6 Аднак Бог, Які суцяшае пакорленых, суцешыў нас прыходам Ціта;
7 І ня толькі прыходам Ягоным, але і суцяшэньнем, якім Ён быў уцешаны табою, калі сказаў нам твае шчырыя жаданьні, твой плач, тваю палкасьць да мяне; так што я яшчэ больш узрадаваўся.
8 Бо хоць я і засмуціў вас лістом, але не каюся, хоць і пакаяўся;
9 Цяпер я радуюся не з таго, што вы засмуціліся, але з таго, што засмуціліся да пакаяння, бо вы засмучаны па-божаму, каб ні ў чым не пацярпець ад нас шкоды.
10 Бо смутак па Богу спараджае навяртаньне да збаўленьня, у якім нельга шкадаваць, а смутак сьвету чыніць сьмерць.
11 Бо паглядзіце на тое самае, што вы засмуціліся па божаму роду, якую ўважлівасць гэта выклікала ў вас, так, якое ачышчэнне ў вас саміх, так, якое абурэнне, так, які страх, так, якое палкае жаданне, так, які запал, ды якая помста! Ва ўсім вы паказалі сябе яснымі ў гэтай справе.
12 Таму, хоць я і напісаў вам, я зрабіў гэта не дзеля таго, хто зрабіў крыўду, і не дзеля таго, хто пацярпеў крыўду, але каб выявілася вам наша клопат пра вас перад вачыма Бога.
13 Дык мы суцешыліся вашым суцяшэньнем, і тым болей узрадаваліся мы радасьцю Ціта, бо ўсе вы супакоілі дух ягоны.
14 Бо калі я чым-небудзь пахваліўся перад вамі перад ім, я не саромеюся; але як мы гаварылі вам усё па праўдзе, так і хвала наша, якую я зрабіў перад Цітам, прызнана праўдай.
15 І яго ўнутраная прыхільнасць мацнейшая да вас, калі ён памятае пра паслухмянасць усіх вас, як са страхам і трымценнем вы прынялі яго.
16 Дык я цешуся, што ва ўсім давяраю вам.

РАЗДЗЕЛ 8

1 Больш за тое, браты, мы даем вам ласку Божую, дараваную цэрквам Македоніі;
2 Як тое, што ў вялікім выпрабаванні скрухі багацце іх радасці і іх глыбокая галеча павялічыліся да багацця іх шчодрасці.
3 Бо ў іх сілах, я сведчу, так, і звыш іх сіл яны жадалі самі;
4 Моліцеся з вялікай просьбай, каб мы атрымалі дар і прынялі на сябе ўдзел у служэнні святым.
5 І гэта яны зрабілі не так, як мы спадзяваліся, але спачатку аддалі сябе Госпаду, а нам па волі Божай.
6 Так мы прасілі Ціта, каб, як ён пачаў, так і закончыў у вас тую ж ласку.

7 Дык вось, як вы багатыя ва ўсім, у веры, і ў слове, і ў ведах, і ва ўсялякай стараннасці, і ў вашай любові да нас, глядзіце, каб вы былі ў багацці і гэтай ласкай.
8 Я гавару не з загаду, але з нагоды руплівасьці іншых і каб даказаць шчырасьць вашай любові.
9 Бо вы ведаеце ласку Госпада нашага Ісуса Хрыста, што Ён, хоць і быў багаты, дзеля вас зьбяднеў, каб вы ўзбагаціліся Ягоным убоствам.
10 І вось я даю параду: бо гэта карысна для вас, якія пачалі раней не толькі рабіць, але і прадпрымаць год назад.
11 Дык вось, выканайце гэта; каб, як была гатоўнасць жадаць, так магло быць і выкананне з таго, што вы маеце.
12 Бо калі ёсьць ахвота, дык прымаецца паводле таго, што чалавек мае, а не паводле таго, чаго ня мае.
13 Бо я ня маю на ўвазе, каб іншыя былі палегчаныя, а вы абцяжараныя:
14 Але дзеля роўнасьці, каб цяпер у гэты час вашае багацьце было папаўненьнем іхняй нястачы, каб і іхнае багацьце было пакоркай вашай нястачы, каб была роўнасьць.
15 Як напісана: хто многа сабраў, ня меў лішку; і хто мала сабраў, не меў недахопу.
16 Але дзякуй Богу, які ўклаў у сэрца Цітава тое самае руплівае аб вас.
17 Бо ён сапраўды прыняў настаўленне; але, будучы больш цвёрдым, сам пайшоў да вас.
18 І мы паслалі зь ім брата, якога хвала ў Эвангельлі ва ўсіх цэрквах;
19 І не толькі гэта, але і выбраны з цэркваў, каб падарожнічаць з намі з гэтай ласкай, якую мы ўдзяляем на славу таго ж Госпада, і абвяшчэньнем вашай гатоўнасьці:
20 Пазбягаючы гэтага, каб ніхто не вінаваціў нас у гэтым багацці, якім мы кіруем:
21 Дбаючы пра сумленнае ня толькі ў вачах Госпада, але і ў вачах людзей.
22 І мы паслалі з імі нашага брата, якога мы шмат разоў даказвалі, што ён руплівы ў многіх рэчах, але цяпер нашмат больш руплівы, дзякуючы вялікаму даверу, які я маю да вас.
23 Калі б хто пытаўся ў Ціта, ён мой таварыш і памочнік адносна вас; калі б пытаўся ў нашых братоў, яны - пасланнікі цэркваў і слава Хрыста.
24 Таму пакажыце ім і перад цэрквамі доказ вашай любові і нашай хвалы вамі.

РАЗДЗЕЛ 9

1 Бо што тычыцца служэньня сьвятым, то нялішне мне пісаць вам:
2 Бо я ведаю руплівасьць вашага розуму, дзеля чаго хвалюся табою перад Македоніямі, што Ахая была гатовая год назад; і руплівасьць твая ўзбудзіла вельмі многіх.
3 Аднак я паслаў братоў, каб наша хвала вамі не была з гэтай нагоды марнай; каб, як я сказаў, вы былі гатовыя:
4 Каб, калі македонцы пойдуць са мною і застануць вас непадрыхтаванымі, дык мы (каб не гаворым: вы) не пасаромеліся гэтай самай упэўненай хвальбы.
5 Таму я палічыў неабходным заахвоціць братоў, каб яны пайшлі да вас раней і загадзя склалі сваю шчодрасьць, пра якую вы раней пазналі, каб яна была гатовая як справа шчодрасьці, а не як прагнасьці .
6 А я кажу: хто скупа сее, той скупа і пажне; а хто шчодра сее, той шчодра і пажне.
7 Кожны няхай дае, як ён вырашыў у сэрцы сваім; не па ахвоце і не па патрэбе, бо Бог любіць таго, хто з радасцю дае.
8 І Бог можа памножыць у вас усякую ласку; каб вы, заўсёды ва ўсім маючы ўсякі дастатак, памножыліся на ўсякую добрую справу.
9 (Як напісана: расьсеяў, раздаў убогім; праўда Ягоная застаецца навекі).
10 Той, хто дае насеньне сейбіту, служыць і хлебам вам у ежу, і памнажае пасеянае насеньне вашае, і памнажае плады праўды вашай;)
11 ва ўсім узбагачаючыся да ўсялякай шчодрасьці, якая праз нас робіць падзяку Богу.
12 Бо служэньне гэтае ня толькі задавальняе нястачу сьвятых, але багата таксама шматлікімі падзякамі Богу;
13 У той час як праз досьвед гэтага служэньня яны праслаўляюць Бога за ваша выяўленае падпарадкаваньне Эвангельлю Хрыстоваму і за ваша шчодрае раздаваньне ім і ўсім людзям;
14 І малітвай іхняй за вас, якія прагнуць вас дзеля вялікай ласкі Божай у вас.
15 Дзякуй Богу за невыказны дар Ягоны.

РАЗДЗЕЛ 10

1 Сам я, Павал, малю вас лагоднасьцю і лагоднасьцю Хрыста, Які ў прысутнасьці сярод вас нішчымны, а ў адсутнасьці адважны да вас:
2 Але я прашу вас, каб я не быў адважны, калі я прысутны з той упэўненасцю, з якой я думаю, каб быць адважным супраць некаторых, якія думаюць пра нас, як быццам мы паступаем паводле цела.
3 Бо, хоць мы і ходзім паводле цела, мы не змагаемся паводле цела;
4 (Бо зброя нашай вайны ня цялесная, але магутная Богам на разбурэньне крэпасьцяў).
5 Адкінуўшы ўяўленьне і ўсялякае высокае, што ўзвышаецца супраць пазнаньня Бога, і паланіўшы ўсякую думку паслухмянасьці Хрысту;
6 І маючы гатоўнасьць адпомсьціць за ўсякую непакору, калі паслухмянасьць вашая споўніцца.
7 Ці глядзіце вы на вонкавае? Калі хто верыць у сябе, што ён Хрыстовы, няхай яшчэ раз падумае пра сябе, што як ён Хрыстовы, так і мы Хрыстовыя.
8 Бо калі б я яшчэ больш хваліўся ўладай нашай, якую даў нам Гасподзь на збудаваньне, а не на пагібель вашае, я б не саромеўся.
9 каб не здалося, што я напалохаю цябе лістамі.
10 Бо яго лісты, кажуць яны, важкія і магутныя; але цялесная прысутнасць яго слабая, а гаворка пагардлівая.
11 Няхай думае такі, што такія, якія мы ў словах у лістах, калі нас няма, такімі мы будзем і на справе, калі мы прысутнічаем.

12 Бо мы не адважваемся складаць сябе з ліку або параўноўваць сябе з некаторымі, якія самі сябе рэкамендуюць;
13 Але мы не будзем хваліцца без меры, але паводле меры пастановы, якую вызначыў нам Бог, мера, каб дасягнуць і да вас.
14 Бо мы не цягнемся празьмерна, як бы не дасягнуўшы вас;
15 Не хвалімся бязмерна, гэта значыць, чужымі працамі; але маючы надзею, што, калі ўзмоцніцца вера вашая, мы будзем багата ўзрастаць ад вас паводле нашага правіла,
16 Абвяшчаць Евангелле ў краях за вамі, а не хваліцца чужым наборам рэчаў, прыгатаваных для нашых рук.
17 А хто хваліцца, няхай хваліцца Госпадам.
18 Бо не той, хто сам сябе хваліць, але каго хваліць Гасподзь.

РАЗДЗЕЛ 11

1 Калі б вы пацярпелі крыху ў маім глупстве, і сапраўды пацярпіце.
2 Бо я руплюся пра цябе божаю рэўнасцю, бо я заручыў цябе аднаму мужу, каб паставіць цябе Хрысту як чыстую дзеву.
3 Але я баюся, каб, як зьмей хітрасьцю сваёй зьвёў Еву, так і вашыя розумы не сапсаваліся ад прастаты, якая ў Хрысьце.
4 Бо калі той, хто прыйдзе, прапаведуе іншага Ісуса, якога мы не прапаведавалі, або калі вы атрымаеце іншага духа, якога вы не атрымалі, або іншае Евангелле, якога вы не прынялі, вы маглі б добра цярпець яго.
5 Бо я думаю, што я ні на кроплю не адставаў ад першых апосталаў.
6 Але хоць я грубы ў словах, але не ў ведах; але мы ва ўсім выявіліся сярод вас.
7 Хіба я ўчыніў грэх, прынізіўшы сябе, каб вы ўзвялічыліся, бо дарма абвяшчаў вам Евангелле Божае?
8 Я рабаваў іншыя цэрквы, беручы ад іх плату, каб служыць вам.
9 І калі я быў у вас і меў нястачу, я нікому не быў абавязаны, бо тое, чаго мне не хапала, даставілі браты, якія прыйшлі з Македоніі, і ва ўсім я ўтрымліваў сябе ад цяжару для вас, буду трымаць сябе.
10 Як праўда Хрыстова ўва мне, ніхто не спыніць мяне ў гэтай хвале ў землях Ахаі.
11 Навошта? таму што я цябе не кахаю? Бог ведае.
12 Але што раблю, тое і буду рабіць, каб пазбавіць нагоды ў тых, хто жадае нагоды; каб яны, чым хваляцца, былі такімі ж, як і мы.
13 Бо такія фальшывыя апосталы, падступныя працаўнікі, якія перарабляюцца ў апосталаў Хрыстовых.
14 І ня дзіва; бо сам сатана ператвараецца ў анёла сьвятла.
15 Таму няма нічога вялікага, калі і слугі ягоныя ператвараюцца ў служыцеляў праўды; канец іх будзе паводле іх учынкаў.
16 Яшчэ кажу: няхай ніхто ня лічыць мяне дурнем; а калі інакш, дык прыміце мяне, як дурня, каб я крыху пахваліўся.
17 Тое, што я кажу, я кажу гэта не ад Госпада, але як бы па-дурному, у гэтай сьмеласьці хвалы.
18 Паколькі многія хваляцца целам, буду хваліцца і я.
19 Бо вы ахвотна церпіце неразумных, самі мудрыя.
20 Бо вы церпіце, калі вас хто няволіць, калі хто пажырае вас, калі хто адбірае вас, калі хто ўзвышаецца, калі хто б'е вас па твары.
21 Я гавару, як дакор, як быццам мы былі слабыя. Аднак усюды, дзе хто смелы, (я кажу па-дурному), я таксама смелы.
22 Яны Габрэі? і я. яны ізраільцяне? і я. Ці яны семя Абрагама? я таксама.
23 Яны служыцелі Хрыста? (Я кажу як дурань) Я больш; у працах больш багатых, у звыш меры, у вязніцах часцей, у смерцях часцей.
24 Ад Юдэяў я пяць разоў атрымаў сорак удараў, акрамя аднаго.
25 Тройчы білі мяне палкамі, адзін раз пабівалі камянямі, тройчы я цярпеў караблекрушэнне, ноч і дзень я быў у бездані;
26 У вандроўках часта, у небясьпеках водаў, у небясьпеках разбойнікаў, у небясьпеках суайчыньнікаў, у небясьпеках паганаў, у небясьпеках у горадзе, у небясьпеках у пустыні, у небясьпеках на моры, у небясьпеках сярод фальшывых браты;
27 У стоме і ў пакутах, у частай чуваньні, у голадзе і ў смазе, у посьце часта, у холадзе і галізне.
28 Апрача таго, што вонкавае, што спасьцігае мяне штодня, клопат пра ўсе цэрквы.
29 Хто слабы, і я не слабы? хто крыўдзіцца, а я не гару?
30 Калі мне патрэбная слава, буду хваліцца тым, што мае немачы.
31 Бог і Айцец Госпада нашага Ісуса Хрыста, дабраславёны навекі, ведае, што я не хлушу.
32 У Дамаску намесьнік цара Арэты трымаў горад Дамаскін з гарнізонам, жадаючы схапіць мяне.
33 І праз акно ў кошыку мяне спусьцілі за сьцяну, і я вырваўся з рук ягоных.

РАЗДЗЕЛ 12

1 Мне, безумоўна, нявыгадна хваліцца. Я прыйду да відзежаў і адкрыццяў Пана.
2 Я ведаў чалавека ў Хрысце вышэй за чатырнаццаць гадоў (ці ў целе, не ведаю, ці па-за целам, не ведаю: Бог ведае), які быў узяты да трэцяга неба.
3 І ведаў я такога чалавека (ці ў целе, ці па-за целам, не магу сказаць: Бог ведае),
4 Як ён быў узяты ў рай і пачуў невымоўныя словы, якіх чалавеку нельга вымаўляць.
5 Такім буду хваліцца, але не сабою буду хваліцца, але немачамі маімі.
6 Бо калі б я хацеў пахваліцца, я не буду дурнем; бо я скажу праўду, але цяпер я ўстрымаюся, каб ніхто не падумаў пра мяне вышэй за тое, што ён бачыць або чуе пра мяне.
7 І каб я не ўзвышаўся праз мноства адкрыцьцяў, дадзена мне шып у цела, пасланец сатаны, каб біць мяне, каб я не ўзвышаўся.
8 Пра гэта я тройчы прасіў Госпада, каб адышло ад мяне.

9 І сказаў мне: « Хопіць табе ласкі Маёй, бо сіла Мая ў немачы ўдасканальваецца». Дык ахвотней я буду хваліцца маімі немачамі, каб сіла Хрыстова спачывала на мне.
10 Таму я падабаюся ў немачах, у знявагах, у нястачах, у ганеннях, у ўцісках за Хрыста: бо калі я слабы, тады я моцны.
11 Я стаў дурнем у хвале; вы прымусілі мяне, бо вы павінны былі мяне пахваліць, бо я ні ў чым не адстаю ад першых апосталаў, хоць я нішто.
12 Сапраўды, апосталскія знакі зьдзейсьніліся сярод вас усякай цярплівасьцю, знакамі і цудамі і сіламі.
13 Бо ў чым вы былі горшыя за іншыя цэрквы, акрамя таго, што я сам не быў вам у цяжар? прабачце мне гэтую памылку.
14 Вось, трэці раз я гатовы прыйсьці да вас; і не буду табе ў цяжар, бо не твайго шукаю, а цябе, бо не дзеці павінны збіраць бацькам, а бацькі дзецям.
15 І я вельмі ахвотна буду марнаваць і траціць дзеля вас; хоць чым больш я люблю цябе, тым менш мяне любяць.
16 Але няхай будзе так, я не абцяжарваў цябе, аднак, быўшы хітрым, я злавіў цябе на хітрасьці.
17. Ці прынёс я вам карысць кім-небудзь з тых, каго пасылаў да вас?
18 Я прасіў Ціта і паслаў з ім брата. Ціт Ціт нажыўся на вас? мы ішлі не ў адным духу? мы ішлі не аднымі крокамі?
19 Зноў думаеце, што мы апраўдваемся перад вамі? мы гаворым перад Богам у Хрысце, але ўсё робім, дарагія, для вашага збудавання.
20 Бо я баюся, каб, прыйдучы, не знайсьці вас такімі, якіх жадаю, і не знайсціся вам такімі, якіх вы не хацелі б: каб не было спрэчак, зайздрасьці, гневу, звады, паклёпу, шэпту, ацёкі, бурліны:
21 І каб, калі я зноў прыйду, Бог мой не ўпакорыў мяне сярод вас, і каб я не аплакваў многіх, якія ўжо зграшылі і не пакаяліся ў нячыстасці, распусце і распусце, якія ўчынілі.

РАЗДЗЕЛ 13

1 Я ўжо трэці раз іду да вас. Вуснамі двух ці трох сьведкаў пацьвердзіцца кожнае слова.
2 Я казаў вам раней і прадказваю вам, як бы прысутнічаючы, другі раз; і, будучы цяпер у адсутнасьці, я пішу тым, хто раней зграшыў, і ўсім іншым, што, калі прыйду зноў, не пашкадую.
3 Бо вы шукаеце доказу, што Хрыстос гаворыць ува мне, які для вас не слабы, але моцны ў вас.
4 Бо хоць Ён быў укрыжаваны праз слабасьць, але жыве сілаю Божаю. Бо і мы слабыя ў Ім, але будзем жыць з Ім сілаю Божаю ў вас.
5 Выпрабоўвайце сябе, ці вы ў веры; даказаць сябе. Хіба саміх сябе не ведаеце, як Езус Хрыстус у вас, калі вы не будзеце няверным?
6 Але я спадзяюся, што вы даведаецеся, што мы не нягоднікі.
7 Цяпер я малю Бога, каб вы не рабілі ліха; не для таго, каб мы здаваліся ўхваленымі, але каб вы рабілі тое, што сумленна, хоць мы і былі б, як нягоднікі.
8 Бо мы нічога не можам зрабіць супраць праўды, але за праўду.
9 Бо мы цешымся, калі мы слабыя, а вы моцныя; і гэтага жадаем і вашай дасканаласці.
10 Таму я пішу гэта ў адсутнасьці, каб, знаходзячыся, не ўжываць рэзкасьці паводле сілы, якую даў мне Гасподзь на збудаваньне, а не на пагібель.
11 Нарэшце, развітанне, браты. Будзьце дасканалыя, суцяшайцеся, будзьце аднадумныя, жывіце ў міры; і Бог любові і міру будзе з вамі.
12 Вітайце адзін аднаго сьвятым пацалункам.
13 Вітаюць вас усе сьвятыя.
14 Ласка Госпада Ісуса Хрыста, і любоў Бога, і еднасьць Сьвятога Духа з усімі вамі. Амін. (Другое пасланне да Карынцянаў было напісана ў Філіпах, горадзе Македоніі, Цітам і Лукам.)

да галатаў

РАЗДЗЕЛ 1

1 Павел, апостал (не ад людзей і не праз чалавека, але праз Ісуса Хрыста і Бога Айца, які ўваскрасіў яго з мёртвых);
2 І ўсе браты, якія са мною, да цэркваў Галатыі:
3 Ласка вам і мір ад Бога Айца і Госпада нашага Ісуса Хрыста,
4 Які аддаў сябе за грахі нашыя, каб вызваліць нас ад цяперашняга злога сьвету, паводле волі Бога і Айца нашага,
5 Яму слава на векі вечныя. Амін.
6 Дзіўлюся, што вы так хутка аддаляецеся ад Таго, Хто паклікаў вас мілатаю Хрыстовай, да іншага Евангелля.
7 Які не іншы; але ёсьць некаторыя, што непакояць вас і хочуць перакруціць Эвангельле Хрыстовае.
8 Але калі б мы або анёл з неба абвяшчаў вам Евангелле іншае, чым мы абвяшчалі вам, хай будзе праклятый.
9 Як мы раней казалі, так і цяпер зноў кажу: калі хто абвяшчае вам Евангелле іншае, чым вы прынялі, няхай будзе праклятый.
10 Бо ці я цяпер пераконваю людзей, ці Бога? ці я шукаю дагадзіць мужчынам? бо калі б я яшчэ дагаджаў людзям, я ня быў бы слугою Хрыста.
11 Але я сведчу вам, браты, што Евангелле, якое я абвяшчаў, не ад чалавека.
12 Бо я не ад чалавека прыняў і не навучаны гэтаму, але праз адкрыцьцё Ісуса Хрыста.
13 Бо вы чулі пра маё ранейшае жыцьцё ў Юдэйскай рэлігіі, што я празьмерна перасьледаваў Царкву Божую і нішчыў яе.
14 І карыстаўся юдэйскасьцю больш за многіх роўных сабе ў народзе маім, будучы больш руплівым да традыцыяў бацькоў маіх.
15 Але калі спадабалася Богу, Які аддзяліў мяне ад улоньня маці маёй і паклікаў мяне ласкаю Сваёю,
16 каб адкрыць ува мне Сына Свайго, каб я абвяшчаў Яго сярод паганаў; адразу я не раіўся з плоццю і крывёю:
17 І не хадзіў я ў Ерусалім да тых, што былі апосталамі да мяне; але я пайшоў у Аравію і зноў вярнуўся ў Дамаск.
18 Праз тры гады я пайшоў у Ерусалім пабачыць Пятра і прабыў у яго пятнаццаць дзён.
19 Але іншых апосталаў я ня бачыў нікога, акрамя Якава, брата Гасподняга.
20 А тое, што я пішу вам, вось, перад Богам, я не хлушу.
21 Пасьля гэтага я прыйшоў у краіны Сірыі і Кілікіі;
22 І быў невядомы цэрквам Юдэі, якія былі ў Хрысьце,
23 Але яны толькі чулі, што той, хто раней нас перасьледаваў, цяпер прапаведуе веру, якую некалі зьнішчыў.
24 І яны праславілі Бога ўва мне.

РАЗДЗЕЛ 2

1 Праз чатырнаццаць гадоў я зноў пайшоў у Ерусалім з Барнабам і ўзяў з сабою і Ціта.
2 І я падняўся праз адкрыцьцё і абвясьціў ім Эвангельле, якое абвяшчаю сярод язычнікаў, але асобна тым, што мелі рэпутацыю, каб я не бегаў ці бегаў дарэмна.
3 Але і Ціт, які быў са мною, будучы грэкам, не быў вымушаны быць абрэзаны,
4 І гэта з-за фальшывых братоў, неспадзявана ўведзеных, якія ўвайшлі таемна, каб падгледзець нашу свабоду, якую мы маем у Хрысце Езусе, каб увесці нас у няволю.
5 Якому мы далі месца ў падпарадкаванні, не, ні на гадзіну; каб праўда Евангелля працягвалася з вамі.
6 Але з гэтых, якія выглядалі крыху, (якія б яны ні былі, для мяне ўсё роўна: Бог не прымае нікога), бо тыя, якія, здаецца, былі ў нейкай ступені, нічога не дадалі мне:
7 Але, наадварот, калі яны ўбачылі, што мне было даверана Евангелле аб неабразанні, як і Пятру аб Евангеллі аб абразанні,
8 (Бо той, хто дзейнічаў у Пятры да апостальства абразаньня, быў моцны ўва мне перад язычнікамі)
9 Якаў, Кіфа і Ян, якія здаваліся слупамі, спазнаўшы данную мне ласку, далі мне і Барнабу правіцы супольнасьці; каб мы пайшлі да паганаў, а яны да абразаньня.
10 Толькі яны хочуць, каб мы памяталі пра бедных; тое самае, што я таксама хацеў зрабіць.
11 Але калі Пётр прыйшоў у Антыёхію, я выступіў супраць яго ў вочы, бо ён быў вінаваты.
12 Бо перад тым, як прыйшлі некаторыя ад Якуба, ён еў з язычнікамі;
13 І іншыя Юдэі таксама крывадушылі зь ім; настолькі, што і Барнаба захапіўся іхняй крывадушнасцю.
14 Але калі я ўбачыў, што яны не ходзяць справядліва паводле праўды Эвангельля, я сказаў Пятру перад усімі: калі ты, будучы Юдэем, жывеш па-язычніцку, а не як Юдэі, чаму прымушаеш каб язычнікі жылі, як габрэі?
15 Мы, Юдэі па прыродзе, а не грэшнікі з язычнікаў,
16 Ведаючы, што чалавек апраўдваецца не ўчынкамі закону, але веру ў Ісуса Хрыста, дык і мы ўверавалі ў Ісуса Хрыста, каб апраўдацца верай у Хрыста, а не ўчынкамі закону. : бо ўчынкамі закону не апраўдаецца ніякая плоць.
17 Але калі мы, шукаючы апраўданьня ў Хрысьце, самі апынуліся грэшнікамі, дык ці ж Хрыстус слуга граху? Не дай Бог.
18 Бо калі я зноў будую тое, што разбурыў, дык раблю сябе злачынцам.
19 Бо законам я памёр для закону, каб жыць для Бога.
20 Я ўкрыжаваны з Хрыстом, але жыву; але не я, але Хрыстос жыве ўва мне; а тое, што цяпер жыву ў целе, жыву веру ў Сына Божага, Які палюбіў мяне і аддаў Сябе за мяне.
21. Я не парушаю ласкі Божай, бо калі праведнасьць праз закон, дык Хрыстос дарэмна памёр.

РАЗДЗЕЛ 3

1 О, неразумныя галаты, хто зачараваў вас, каб вы не паслухаліся праўды, перад вачыма якіх быў паказаны Ісус Хрыстос, укрыжаваны сярод вас?
2 Гэта толькі хачу я ад вас даведацца: ці атрымалі вы Духа праз учынкі закону, ці праз слуханьне веры?
3 Ты такі дурны? пачаўшы ў Духу, цяпер вы ўдасканальваецеся целам?
4 Няўжо вы так шмат цярпелі дарма? калі гэта яшчэ дарэмна.
5 Дык вось Той, Хто дае вам Духа і чыніць сярод вас цуды, праз учынкі закону робіць гэта ці праз слуханьне веры?
6 Як і Абрагам паверыў Богу, і гэта залічылася яму ў праведнасьць.
7 Дык ведайце, што тыя, хто ад веры, яны сыны Абрагама.
8 І Пісанне, прадбачыўшы, што Бог праз веру апраўдае язычнікаў, абвясціла Абрагаму раней Евангелля, кажучы: у табе дабраславяцца ўсе народы.
9 Такім чынам, тыя, што маюць веру, дабраслаўляюцца разам з верным Абрагамам.
10 Бо ўсе, хто належыць да ўчынкаў закону, знаходзяцца пад праклёнам, бо напісана: "Пракляты кожны, хто ня трывае выконваць усё, што напісана ў кнізе закону".
11 Але што законам ніхто не апраўдваецца перад Богам, гэта відавочна, бо праведны вераю жыць будзе.
12 А закон не ад веры, але: чалавек, які выконвае яго, будзе жыць ім.
13 Хрыстос адкупіў нас ад праклёну закону, зрабіўшыся за нас праклёнам, бо напісана: пракляты кожны, хто вісіць на дрэве;
14 каб дабраславеньне Абрагамава прыйшло на язычнікаў праз Ісуса Хрыста; каб праз веру атрымаць абяцаны Дух.
15 Браты, я гавару па-чалавечы; Хоць гэта толькі запавет чалавека, але калі ён пацьверджаны, ніхто не адмяняе і не дадае да яго.
16 Абрагаму і нашчадкам ягоным былі дадзены абяцаньні. Ён не кажа: "а насенню", як многім; але як ад аднаго: і да семені твайго, якім ёсць Хрыстос.
17 І гэта я кажу, што запавет, які раней быў пацьверджаны Богам у Хрысьце, законам, які быў праз чатырыста трыццаць гадоў, ня можа адмяніць, каб ён зьнішчыў сілу абяцаньня.
18 Бо калі спадчына па законе, то ўжо не па абяцанні, але Бог даў яе Абрагаму праз абяцанне.
19 Навошта ж служыць закону? Ён быў дададзены з-за злачынстваў, пакуль не прыйдзе насеньне, якому было дадзена абяцанне; і гэта было ўстаноўлена анёламі ў руцэ пасярэдніка.
20 Пасрэднік жа не пасрэднік аднаго, але адзін Бог.
21 Дык няўжо закон супярэчыць абяцаньням Божым? Крый Божа: бо калі б быў дадзены закон, які мог бы даць жыццё, сапраўды, праведнасць была б праз закон.
22 Але Пісанне заключыла ўсіх пад грэх, каб веруючым было дадзена абяцанне праз веру ў Ісуса Хрыста.
23 Але перад тым, як прыйшла вера, мы трымаліся пад законам, замкнёныя для веры, якая павінна была адкрыцца.
24 Таму закон быў нашым настаўнікам, каб прывесьці нас да Хрыста, каб мы апраўдаліся вераю.
25 Але як прыйшла вера, мы ўжо не пад кіраўніцтвам настаўніка.
26 Бо ўсе вы сыны Божыя празь веру ў Хрыста Ісуса.
27 Бо ўсе вы, якія ў Хрыста ахрысьціліся, у Хрыста апрануліся.
28 Няма Юдэя, ні Грэка, няма раба, ні вольнага, няма мужчынскага полу, ні жаночага, бо ўсе вы адно ў Хрысьце Ісусе.
29 А калі вы Хрыстовыя, дык вы семя Абрагама і спадкаемцы паводле абяцаньня.

РАЗДЗЕЛ 4

1 Цяпер я кажу, што спадчыннік, пакуль ён дзіця, нічым не адрозніваецца ад слугі, хоць ён і гаспадар над усім;
2 Але падпарадкоўваецца апекунам і кіраўнікам да часу, вызначанага бацькам.
3 Так і мы, калі былі дзецьмі, былі ў рабстве стыхій сьвету:
4 Але калі надышла поўня часу, Бог паслаў Сына Свайго, які нарадзіўся ад жанчыны, быў створаны пад законам,
5 Каб адкупіць падзаконных, каб мы атрымалі ўсынаўленьне.
6 А як вы сыны, дык Бог паслаў у сэрцы вашыя Духа Сына Свайго, Які ўсклікае: Авва, Ойча!
7 Таму ты ўжо ня слуга, а сын; а калі сын, дык і спадкаемца Божы праз Хрыста.
8 Але тады, ня ведаючы Бога, вы служылі тым, якія па сваёй прыродзе ня ёсьць багамі.
9 Але цяпер, пасьля таго, як вы пазналі Бога, ці, дакладней, вас пазнаў Бог, як вы зьвяртаецеся зноў да слабых і жабрацкіх пачаткаў, якім жадаеце зноў быць у рабстве?
10 Вы назіраеце за днямі, і месяцамі, і часамі, і гадамі.
11 Баюся за вас, каб я не марна працаваў над вамі.
12 Прашу вас, браты, будзьце, як я; бо я такі, як вы: вы не зрабілі мне ніякай шкоды.
13 Вы ведаеце, што я спачатку дабравесьціў вам праз немач цела.
14 І спакусы маёй у целе маім вы не пагарджалі і не адкідвалі; але прыняў мяне як анёла Божага, як Хрыста Ісуса.
15 Дзе ж тое шчасьце, пра якое вы гаварылі? бо сьведчу вам, што, калі б гэта было магчыма, вы вырвалі б самі сабе вочы і аддалі б іх мне.
16. Няўжо я стаўся ворагам вам, што кажу вам праўду?
17 Яны клапоцяцца пра вас, але не добра; так, яны выключылі б вас, каб вы маглі паўплываць на іх.
18 Але добра быць руплівым заўсёды ў добрым справе, а не толькі тады, калі я з вамі.
19 Дзеткі мае, якіх я зноў пакутую ад родаў, пакуль не ўтворыцца ў вас Хрыстос,
20 Я хачу быць цяпер з вамі і змяніць голас мой; бо я сумняваюся ў вас.

21 Скажыце мне вы, што жадаеце быць пад законам, ці ня слухаеце вы закону?
22 Бо напісана, што Абрагам меў двух сыноў, аднаго ад рабыні, а другога ад вольнай.
23 А той, хто быў ад рабыні, нарадзіўся паводле цела; а той з вольных быў паводле абяцаньня.
24 Гэта алегорыя: бо гэта два запаветы; тая з гары Сінай, якая спараджае ў няволю, гэта Агар.
25 Бо гэтая Агар ёсьць гара Сінай у Аравіі і адказвае цяперашняму Ерусаліму, які знаходзіцца ў няволі з дзецьмі сваімі.
26 Але Ерусалім, які ўгары, вольны, ён маці ўсіх нас.
27 Бо напісана: радуйся, няплодная, што не нараджаеш; вырвіся і крычы, ты, што не маеш родаў, бо ў пакінутай нашмат больш дзяцей, чым у той, што мае мужа.
28 Мы ж, браты, як Ісаак, сыны абяцаньня.
29 Але як тады народжаны паводле цела перасьледаваў народжанага паводле Духа, так і цяпер.
30 Што ж кажа Пісанне? Прагані рабыню і сына яе, бо сын рабыні ня будзе спадкаемцам з сынам вольнай.
31 Дык вось, браты, мы не дзеці рабыні, але вольнай.

РАЗДЗЕЛ 5

1 Дык стойце ў свабодзе, якой вызваліў нас Хрыстос, і не паддавайцеся зноў пад ярмо няволі.
2 Вось, я, Павал, кажу вам, што калі вы будзеце абрэзаны, то Хрыстос вам нічога не прынясе.
3 Бо я зноў сьведчу кожнаму чалавеку, які абразаецца, што ён павінен выконваць увесь закон.
4 Хрыстос не мае ніякага значэння для вас, хто з вас апраўдваецца законам; вы адпалі ад ласкі.
5 Бо мы праз Духа чакаем надзеі праведнасьці праз веру.
6 Бо ў Хрысьце Ісусе нічога ня мае абразаньне, ані неабразаньне; але вера, якая дзейнічае любоўю.
7 Вы добра беглі; хто перашкодзіў вам не слухацца праўды?
8 Пераканаьне гэтае не ад Таго, Хто кліча вас.
9 Малая закваска квасіць усё цеста.
10 Маю надзею на вас праз Госпада, што вы не думаеце інакш;
11 І я, браты, калі яшчэ прапаведую абразаньне, чаму мяне яшчэ перасьледуюць? тады спакуса крыжа спынілася.
12 Хацеў бы, каб яны былі нават адрэзаныя, што вас турбуе.
13 Бо, браты, вы пакліканы да свабоды; толькі не карыстайцеся свабодаю для цела, але любоўю служыце адзін аднаму.
14 Бо ўвесь закон выконваецца ў адным слове, у гэтым; Любі блізкага твайго, як самога сябе.
15 Але калі вы адзін аднаго кусаеце і паядаеце, то сьцеражыцеся, каб адзін аднаго не зьнішчылі.
16 Дык вось, кажу: паступайце паводле духу і ня будзеце задавальняць пажаданьняў плоці.
17 Бо плоць прагне супроць духу, а дух супроць плоці, і яны адно аднаму супярэчаць, так што вы ня можаце рабіць таго, чаго хочаце.
18 Калі ж вас вядзе Дух, вы не пад законам.
19 Явныя ж учынкі плоці, якія ёсьць; Пралюбадзейства, блуд, нячыстасць, распуста,
20 Ідалапаклонства, вядзьмарства, нянавісць, спрэчка, суперніцтва, гнеў, сваркі, бунты, ерасі,
21 Зайздрасьць, забойствы, п'янства, гулянкі і да таго падобнае, аб чым я кажу вам раней, як і раней, што тыя, хто чыніць такое, не ўспадкуюць Валадарства Божага.
22 А плод духа: любоў, радасць, мір, доўгацярплівасць, лагоднасць, міласэрнасць, вера,
23 Лагоднасць, умеранасць: на такіх няма закону.
24 А тыя, што Хрыстовы, укрыжавалі цела з пажадлівасьцямі і пажаданьнямі.
25 Калі Духам жывем, то Духам і паступаем.
26 Не будзем жадаць марнай славы, раздражняць адзін аднаго, зайздросціць адзін аднаму.

РАЗДЗЕЛ 6

1 Браты, калі хто ўпадае ў правіну, вы, духоўныя, выпраўляйце такога ў духу лагоднасьці; пільнуючы сябе, каб і ты не быў спакушаны.
2 Насіце цяжары адзін аднаго, і так выканайце закон Хрыстовы.
3 Бо калі хто лічыць сябе чымсьці, хоць ён нішто, ён ашуквае сябе.
4 Але няхай кожны выпрабоўвае ўласную справу, і тады будзе мець хвалу толькі ў сабе, а не ў іншым.
5 Бо кожны панясе свой цяжар.
6 Хто навучаецца слову, няхай удзяляе таму, хто навучае, усім добрым.
7 Не падманвайцеся; Бог не паддаецца насмешкам: бо што чалавек пасее, тое і пажне.
8 Бо хто сее ў плоць сваю, той з плоці пажне тленьне; а хто сее ў Духа, ад Духа пажне жыцьцё вечнае.
9 І не будзем стамляцца, робячы дабро, бо ў свой час пажнём, калі не аслабнем.
10 Такім чынам, пакуль маем час, будзем рабіць дабро ўсім, асабліва ж дамачадцам па веры.
11 Вы бачыце, які вялікі ліст я напісаў вам уласнаю рукою.
12 Усе, хто хоча паказаць сябе целам, прымушаюць вас абрэзацца; толькі каб не цярпелі перасьледу за крыж Хрыстовы.
13 Бо і самі абрэзаныя не выконваюць закону; але хочуць, каб вы былі абрэзаны, каб яны хваліліся целам вашым.
14 Але не дай мне Бог хваліцца, акрамя як крыжам Госпада нашага Ісуса Хрыста, якім для мяне сьвет укрыжаваны, і я для сьвету.
15 Бо ў Хрысьце Ісусе нічога не мае значэньня ні абразаньне, ні неабразаньне, але новае стварэньне.
16 І ўсім, хто трымаецца паводле гэтага правіла, мір ім і міласьць і Ізраілю Божаму.
17. З гэтага часу хай ніхто мяне не турбуе, бо я нашу на целе Госпада Ісуса.
18. Ласка Госпада нашага Ісуса Хрыста, браты, з духам вашым. Амін. (Да Галатаў, напісанае з Рыма.)

да Эфесянаў

РАЗДЗЕЛ 1

1 Павал, воляю Божаю апостал Ісуса Хрыста, сьвятым, што ў Эфэсе, і верным у Хрысьце Ісусе:
2 Ласка вам і мір ад Бога Айца нашага і ад Госпада Ісуса Хрыста.
3 Дабраславёны Бог і Айцец Госпада нашага Ісуса Хрыста, які дабраславіў нас усімі духоўнымі дабротамі ў нябёсах у Хрысьце:
4 Як Ён выбраў нас у Ім перад стварэньнем сьвету, каб мы былі сьвятыя і беззаганныя перад Ім у любові.
5 прадвызначыўшы нас на ўсынаўленьне Сабе Ісусам Хрыстом, паводле добрай волі Сваёй,
6 На хвалу славы ласкі Ягонай, у якой Ён учыніў нас прынятымі ва Умілаваным.
7 У Ім мы маем адкупленьне крывёю Ягонай, адпушчэньне грахоў паводле багацьця ласкі Ягонай;
8 У гэтым Ён напоўніў нас усякай мудрасьцю і разважлівасьцю;
9 адкрыўшы нам таямніцу сваёй волі, паводле сваёй волі, якую Ён пастанавіў у сабе;
10 каб у распараджэнні паўнаты часоў сабраць усё ў Хрысце, і тое, што ў небе, і тое, што на зямлі; нават у ім:
11 У Ім і мы атрымалі спадчыну, будучы наканаваны паводле пастановы Таго, Хто ўсё чыніць паводле волі Сваёй.
12 каб мы былі на хвалу славы Ягонай, якія першыя спадзяваліся на Хрыста.
13 У Якога і вы паверылі, пачуўшы слова праўды, Эвангельле збаўленьня вашага;
14 Які з'яўляецца закладам спадчыны нашай аж да выкупу набытага, на хвалу славы Ягонай.
15 Таму і я, пачуўшы пра вашу веру ў Госпада Ісуса і любоў да ўсіх сьвятых,
16 Не перастаю дзякаваць за вас, згадваючы вас у малітвах маіх;
17 Каб Бог Госпада нашага Ісуса Хрыста, Айцец славы, даў вам духа мудрасьці і адкрыцьця ў пазнаньні Яго;
18 Вочы розуму твайго прасьвятляюцца; каб вы ведалі, якая надзея паклікання Яго і якое багацце славы спадчыны Яго ў святых,
19 І якая надзвычайная веліч сілы Ягонай для нас, веруючых, паводле дзеяньня магутнасьці Ягонай,
20 што ён учыніў у Хрысьце, калі ўваскрасіў Яго зь мёртвых і паставіў праваруч сябе на нябёсах,
21 Значна вышэй за ўсякае начальства, і моц, і моц, і панаванне, і ўсякае імя, названае не толькі ў гэтым свеце, але і ў будучым.
22 І пакарыўшы ўсё пад ногі Ягоныя, і паставіў Яго над усім Галавою царквы,
23 Якое ёсьць целам Ягоным, паўнатою Таго, Хто напаўняе ўсё ва ўсім.

РАЗДЗЕЛ 2

1 І вас, якія былі мёртвыя ў правінах і грахах, ажывіў;
2 у якім раней вы хадзілі паводле шляху гэтага сьвету, паводле князя ўлады паветра, духа, які цяпер дзейнічае ў сынах непакорлівасьці;
3 З каторымі і ўсе мы вялі размову ў мінулыя часы ў пажадлівасцях плоці нашай, выконваючы жаданні плоці і розуму; і былі па прыродзе сынамі гневу, як і іншыя.
4 Але Бог, багаты на міласэрнасьць, дзеля вялікай любові Сваёй, якою палюбіў нас,
5 Нават калі мы былі мёртвыя ў грахах, Ён ажывіў нас разам з Хрыстом, (мілатаю вы збаўлены)
6 і ўваскрасіў нас разам, і пасадзіў разам на нябёсах у Хрысьце Ісусе;
7 Каб у будучых вяках Ён паказаў багацьце сваёй ласкі ў сваёй добразычлівасьці да нас праз Хрыста Ісуса.
8 Бо ласкай вы збаўлены праз веру; і гэта не ад вас: гэта дар Божы.
9 Не ад учынкаў, каб ніхто не хваліўся.
10 Бо мы Ягонае твораньне, створаныя ў Хрысьце Ісусе на добрыя ўчынкі, якія Бог прадвызначыў, каб мы выконвалі іх.
11 Таму памятайце, што вы, калісьці язычнікі ў плоці, называныя неабрэзанымі праз тое, што называецца рукатворным абразаньнем цела;
12 Што вы былі ў той час без Хрыста, будучы чужымі грамадзе Ізраілевай і чужымі запаветам абяцаньня, ня маючы надзеі і бяз Бога ў сьвеце;
13 Але цяпер у Хрысьце Ісусе вы, якія калісьці былі далёка, сталіся блізкімі крывёю Хрыста.
14 Бо Ён ёсьць мір наш, Які ўчыніў абодва адным і разбурыў сярэднюю сьцяну падзелу паміж намі;
15 Адмяніўшы ў плоці сваёй варожасьць, нават закон запаведзяў, які змяшчаецца ў пастановах; дзеля таго, каб стварыць у сабе з дваіх аднаго новага чалавека, учыніўшы мір;
16 і каб на крыжы прымірыць абодвух з Богам у адным целе, забіўшы ім варожасьць;
17 І, прыйшоўшы, абвяшчаў мір вам, далёкім, і тым, што былі блізка.
18 Бо праз Яго мы абое маем доступ у адным Духу да Айца.
19 Дык вось, вы ўжо не прыхадні і не прыхадні, але суграмадзяне сьвятых і дамачадцы Божыя;
20 і пабудаваны на падмурку апосталаў і прарокаў, дзе галоўным вуглавым каменем быў сам Ісус Хрыстос;
21 У каторым уся будыніна ўзрастае ў сьвятыню ў Госпадзе,
22 У Ім і вы ўбудаваныя Духам у жыльлё Божае.

РАЗДЗЕЛ 3

1 Дзеля гэтага я, Павал, вязень Ісуса Хрыста за вас, язычнікаў,
2 Калі вы чулі пра распараджэнне мілаты Божай, дадзенай мне вам,
3 Як праз адкрыццё ён адкрыў мне таямніцу; (як я пісаў раней у некалькіх словах,
4 Каб вы, чытаючы, зразумелі мае веды ў таямніцы Хрыста)
5 Якое ў іншыя стагоддзі не было абвешчана сынам чалавечым, як цяпер адкрыта Яго святым апосталам і прарокам праз Духа;

6 Каб язычнікі былі суспадкаемцамі і аднаго цела і саўдзельнікамі абяцаньня Яго ў Хрысьце праз Эвангельле,
7 Якога я стаўся служыцелем, паводле дару ласкі Божай, дадзенай мне праз дзейснае дзеянне сілы Ягонай.
8 Мне, найменшаму з усіх сьвятых, дадзена гэтая ласка, каб я абвяшчаў язычнікам недасьледнае багацьце Хрыста;
9 І каб усе бачылі, у чым супольнасьць таямніцы, якая ад пачатку сьвету схавана ў Богу, Які стварыў усё Ісусам Хрыстом,
10 Дзеля таго, каб цяпер начальствам і ўладам у нябёсах была вядомая праз царкву разнастайная мудрасьць Божая,
11. Паводле вечнага намеру, які ён вызначыў у Хрысьце Ісусе, Госпадзе нашым:
12 У Якім мы маем адвагу і доступ з даверам праз веру ў Яго.
13 Дзеля гэтага я жадаю, каб вы не маркоціліся ад пакут маіх за вас, якія ёсць вашаю славу.
14 Дзеля гэтага я схіляю калені мае перад Айцом Госпада нашага Ісуса Хрыста,
15 Ім названы ўвесь род на небе і на зямлі,
16 Каб Ён даў табе, паводле багацьця славы Сваёй, умацавацца сілаю Духа Ягонага ва ўнутраным чалавеку;
17 каб Хрыстос вераю пасяліўся ў сэрцах вашых; што вы, укаранёныя і ўмацаваныя ў любові,
18 Каб мог з усімі сьвятымі зразумець, што такое шырыня, і даўжыня, і глыбіня, і вышыня;
19 і пазнаць любоў Хрыста, якая пераўзыходзіць веды, каб вы напоўніліся ўсёй паўнатою Божай.
20 Таму, хто можа зрабіць больш за ўсё, чаго просім або думаем, паводле моцы, што дзейнічае ў нас,
21 Яму слава ў царкве ў Хрысьце Ісусе ва ўсе стагодзьдзі на векі вечныя. Амін.

РАЗДЗЕЛ 4

1 Дык я, вязень Гасподні, малю вас, каб вы паступалі годна паклікання, да якога вы пакліканы,
2 З усёй пакорай і лагоднасцю, з доўгацярплівасцю, церпячы адзін аднаго ў любові;
3 Стараючыся захаваць еднасць Духа ў повязі міру.
4 Адно цела і адзін Дух, як і пакліканыя вы адной надзеяй паклікaньня;
5 Адзін Гасподзь, адна вера, адно хрышчэнне,
6 Адзін Бог і Айцец усіх, які над усімі, і праз усіх, і ва ўсіх вас.
7 Але кожнаму з нас дадзена ласка па меры дару Хрыстовага.
8 Дзеля гэтага ён кажа: калі Ён узышоў на вышыню, Ён узяў палон і даў дары людзям.
9 (Цяпер, калі ён узышоў, што гэта, як не тое, што ён таксама сышоў спачатку ў ніжнія часткі зямлі?
10 Той, Хто сышоў, той самы, што ўзышоў вышэй за ўсе нябёсы, каб напоўніць усё.)
11 І даў некаторых, апосталаў; а адны - прарокі; і некаторыя, евангелісты; і некаторыя, пастыры і настаўнікі;
12 Дзеля дасканаленьня сьвятых, дзеля справы служэньня, для будаваньня цела Хрыстовага,
13 пакуль ня прыйдзем усе ў еднасьці веры і пазнаньня Сына Божага да чалавека дасканалага, у меру росту паўнаты Хрыстовай;
14 Каб мы з гэтага часу больш не былі дзецьмі, якіх кідае туды-сюды і носіць усялякі вецер вучэння, хітрасцю людзей і хітрай хітрасцю, якой яны падпільноўваюць, каб падмануць;
15 але гаворачы праўду ў любові, няхай узрастае ва ўсім да Яго, які ёсць галава, да Хрыста;
16 З якога ўсё цела, адпаведна злучанае і ўшчыльненае тым, што дае кожны сустав, паводле дзейснай працы ў меру кожнай часткі, робіць рост цела для збудаваньня самога сябе ў любові.
17 Дык гэта кажу і сьведчу ў Госпадзе, каб вы больш не паступалі так, як паступаюць іншыя язычнікі, у марнасьці розуму свайго,
18 Маючы азмрочаны розум, аддаленыя ад жыцьця Божага праз няведаньне, якое ў іх, з прычыны сьлепаты сэрца іхняга:
19 Якія, страціўшы пачуццё, аддаліся распусты, каб з прагнасцю чыніць усялякую нячыстасць.
20 Але вы ня так пазналі Хрыста;
21 Калі вы чулі яго і былі ім навучаны, як праўда ў Ісусе,
22 каб вы адкінулі старога чалавека, які разбэсьціўся ў падманных пажадлівасьцях;
23 І абнаўляйцеся ў духу вашага розуму;
24 і каб вы апрануліся ў новага чалавека, створанага паводле Бога ў праўдзе і праўдзівай сьвятасьці.
25 Дык вось, адкінуўшы хлусню, гаварыце кожны блізкаму свайму праўду, бо мы члены адзін аднаму.
26 Гневайцеся і не грашыце: хай не зайдзе сонца ў гневе вашым;
27 Не давайце месца д'яблу.
28 Хто краў, хай больш не крадзе, а лепш хай працуе, робячы сваімі рукамі добрае, каб мець патрэбу таму, хто мае патрэбу.
29 Ніякае гнілае слова хай не выходзіць з вуснаў вашых, але толькі добрае дзеля павучэньня, каб прыносіла ласку слухачам.
30 І не засмучайце Сьвятога Духа Божага, якім вы пазначаныя на дзень адкупленьня.
31 Няхай адыдуць ад вас усякая горыч, і гнеў, і гнеў, і крык, і ліхасловы з усякай злосцю;
32 А вы будзьце адзін да аднаго добрыя, міласэрныя, даруючы адзін аднаму, як і Бог дзеля Хрыста дараваў вам.

РАЗДЗЕЛ 5

1 Дык вось, будзьце сьледчыкамі за Богам, як любімыя дзеці;
2 І жывіце ў любові, як і Хрыстос палюбіў нас і аддаў Сябе за нас у прынашэньне і ахвяру Богу ў прыемны дух.
3 А блуд і ўсялякая нячыстасьць і сквапнасьць хай не згадваюцца ні разу ў вас, як належыць сьвятым;
4 Ні брыдкаслоўе, ні глупства, ні жарты, якія нязручныя, але лепш падзяка.
5 Бо гэта ведайце, што ніякі распусьнік, ані нячысты, ані сквапны чалавек, які ёсьць ідалапаклоннік, ня мае спадчыны ў Валадарстве Хрыста і Бога.

6 Няхай ніхто не ашуквае вас пустымі словамі, бо за гэта прыходзіць гнеў Божы на сыноў непакорлівасьці.
7. Дык ня будзьце ім саўдзельнікамі.
8 Бо калісьці вы былі цемрай, а цяпер вы сьвятло ў Госпадзе; рабеце, як дзеці сьвятла.
9 (Бо плод Духа ва ўсялякай дабрыні, і праўдзе, і праўдзе;)
10 Выпрабоўваючы тое, што прыемна Госпаду.
11 І не ўдзельнічайце ў бясплодных справах цемры, а лепш выкрывайце іх.
12 Бо сорамна нават казаць пра тое, што яны робяць таемна.
13 Але ўсё, што выкрываецца, становіцца яўным праз сьвятло, бо ўсё, што робіцца яўным, ёсьць сьвятлом.
14 Таму і кажа: Устань, сьпячы, і ўваскрэсьні зь мёртвых, і асьвеціць цябе Хрыстос.
15 Дык глядзіце, паступайце асьцярожна, не як неразумныя, але як мудрыя,
16 Выкуп часу, бо дні ліхія.
17 Дык вось, не будзьце неразумнымі, але ведайце, што ёсьць воля Гасподняя.
18 І не ўпівайцеся віном, у якім распуста; але напаўняйцеся Духам;
19 Гаворачы самі сабе псальмамі і гімнамі і песьнямі духоўнымі, сьпяваючы і сьпяваючы ў сэрцах вашых Госпаду;
20 заўсёды за ўсё дзякуючы Богу і Айцу ў імя Госпада нашага Ісуса Хрыста;
21 Скараючыся адзін аднаму ў страху Божым.
22 Жонкі, падпарадкоўвайцеся сваім мужам, як Госпаду.
23 Бо муж ёсьць галава жонкі, як і Хрыстос ёсьць галава царквы, і Ён ёсьць Збаўца цела.
24 Дык як царква падпарадкоўваецца Хрысту, так і жонкі сваім мужам ва ўсім.
25 Мужы, любіце сваіх жонак, як і Хрыстос палюбіў Царкву і аддаў Сябе за яе;
26 Каб Ён асьвяціў і ачысьціў яго абмываньнем вады праз слова,
27 Каб паставіць яе сабе ў слаўную царкву, без плямы, ці маршчыны, ці чагосьці падобнага; але каб яно было сьвятым і беззаганным.
28 Так і мужчыны павінны любіць жонак сваіх, як целы свае. Хто любіць жонку сваю, той любіць самога сябе.
29 Бо ніхто ніколі не зьненавідзеў цела свайго; але корміць і песціць яго, як Гасподзь царкву.
30 Бо мы - члены цела Ягонага, ад плоці Ягонай і ад костак Ягоных.
31 Дзеля гэтага пакіне чалавек бацьку і маці і прылепіцца да жонкі сваёй, і будуць двое адным целам.
32 Гэта таямніца вялікая, а я кажу пра Хрыста і пра Царкву.
33 Але кожны з вас няхай так любіць сваю жонку, як самога сябе; а жонка глядзі, каб яна шанавала мужа свайго.

РАЗДЗЕЛ 6

1 Дзеці, слухайцеся бацькоў вашых у Госпадзе, бо гэта справядліва.
2 Шануй бацьку свайго і маці; (гэта першая запаведзь з абяцаннем;)
3 Каб добра было табе і каб ты доўга жыў на зямлі.
4 І вы, бацькі, не раздражняйце дзяцей вашых, але выхоўвайце іх у выхаваньні і настаўленьні Гасподнім.
5 Рабы, слухайцеся гаспадароў вашых па плоці са страхам і трымценьнем у простасьці сэрца вашага, як Хрыста;
6 Не з вокам, як дагаджальнікі; але як слугі Хрыстовыя, выконваючы волю Божую ад сэрца;
7 З добрай ахвотай служачы, як Госпаду, а не людзям:
8 Ведаючы, што кожны чалавек, які зробіць добрае, атрымае ад Госпада, раб ён ці вольны.
9 І вы, гаспадары, рабіце з імі тое ж самае, устрымаўшы пагрозы, ведаючы, што і ваш Настаўнік на нябёсах; і павагі да яго няма.
10 Нарэшце, браты мае, умацуйцеся Госпадам і моцаю моцы Ягонай.
11 Апраніцеся ва ўсю зброю Божую, каб вы маглі супрацьстаяць хітрасцям д'ябла.
12 Бо наша барацьба не супраць плоці і крыві, але супраць начальстваў, супраць уладаў, супраць уладароў цемры гэтага сьвету, супраць духаў злосьці паднябесных.
13 Дзеля гэтага вазьміце ўсю зброю Божую, каб вы маглі супрацьстаяць у дзень ліхі і, усё адолеўшы, выстаяць.
14 Дык стойце, аперазаўшы сьцёгны вашыя праўдаю і апрануўшыся ў панцыр праўды;
15 І ногі вашыя абутыя ў падрыхтаванасьць Эвангельля міру;
16 Найперш вазьміце шчыт веры, якім вы зможаце пагасіць усе распаленыя стрэлы бязбожніка.
17 і вазьміце шалом выратаваньня і меч духоўны, які ёсьць слова Божае;
18 Заўсёды молячыся ўсялякаю малітваю і просьбаю ў Духу, і з усёй упартасьцю і просьбаю пільнуючы за ўсіх сьвятых;
19 А для мяне, каб мне было дадзена выказваньне, каб я адважна адчыніў вусны мае, каб пазнаць таямніцу Эвангельля,
20 Дзеля гэтага я пасол у кайданах, каб у ім гаварыць адважна, як належыць гаварыць.
21 Але каб і вы ведалі пра мае справы і пра тое, што я раблю, Тыхік, умілаваны брат і верны служыцель у Госпадзе, раскажа вам усё:
22 Якога я паслаў да вас з той жа мэтай, каб вы даведаліся пра нашы справы і каб ён суцешыў сэрцы вашыя.
23 Мір братам і любоў зь вераю ад Бога Айца і Госпада Ісуса Хрыста.
24 Ласка з усімі, хто шчыра любіць Госпада нашага Ісуса Хрыста. Амін. (Да Эфесянаў, напісанае з Рыма Тыхікам.)

Піліпянаў

РАЗДЗЕЛ 1

1 Павал і Цімафей, слугі Ісуса Хрыста, да ўсіх сьвятых у Хрысьце Ісусе, якія ў Філіпах, зь біскупамі і дыяканамі:
2 Ласка вам і мір ад Бога Айца нашага і ад Госпада Ісуса Хрыста.
3 Дзякую Богу майму пры кожнай памяці пра цябе,
4 Заўсёды ў кожнай малітве маёй за ўсіх вас з радасцю прашу,
5 За вашае ўдзел у Евангеллі ад першага дня дагэтуль;
6 Будучы ўпэўнены ў тым, што той, хто пачаў у вас добрую справу, будзе выконваць яе да дня Ісуса Хрыста,
7 Так і належыць мне думаць гэта пра ўсіх вас, бо вы маеце ў сэрцы маім; паколькі і ў кайданах маіх, і ў абароне, і ў пацверджанні Евангелля ўсе вы саўдзельнікі маёй ласкі.
8 Бо Бог мне сьведчаньне, як я прагну ўсіх вас у нутры Ісуса Хрыста.
9 І пра гэта я малюся, каб вашая любоў яшчэ больш і больш узрастала ў ведах і ва ўсялякім судзе;
10 каб вы ўхвалялі тое, што добрае; каб вы былі шчырымі і без крыўды да дня Хрыстовага;
11 Напаўняючыся пладамі праведнасьці, якія ад Ісуса Хрыста, на славу і хвалу Божую.
12 Але я хацеў бы, каб вы зразумелі, браты, што тое, што здарылася са мной, больш спрыяла пашырэнню Евангелля;
13 Так што путы мае ў Хрысце відавочныя ва ўсім палацы і ва ўсіх іншых месцах;
14 І многія з братоў у Госпадзе, умацаваўшыся маімі путамі, адважыліся абвяшчаць слова без страху.
15 Некаторыя нават з зайздрасьці і сваркі прапаведуюць Хрыста; а некаторыя таксама з добрай волі:
16 Тыя, хто прапаведуе Хрыста сваркі, не шчыра, думаючы дадаць пакуты маім кайданам.
17 А другі з любові, ведаючы, што я пастаўлены абараняць Евангелле.
18 Што тады? аднак усялякім чынам, ці то прытворна, ці то праўдаю, Хрыстос абвяшчаецца; і я цешуся з гэтага, так, і буду радавацца.
19 Бо я ведаю, што гэта абярнецца мне на збаўленьне праз вашу малітву і дасьць Духа Ісуса Хрыста,
20. Згодна з маім шчырым чаканьнем і маёй надзеяй, што я ні ў чым ня буду пасаромлены, але што з усёй адвагай, як заўсёды, так і цяпер Хрыстос будзе праслаўлены ў маім целе, ці жыцьцём, ці сьмерцю.
21 Бо для мяне жыцьцё - Хрыстос, а сьмерць - набытак.
22 Але калі я жыву ў целе, дык гэта плён працы маёй; але што я выберу, ня ведаю.
23 Бо я ў цяжкасьці паміж двума, маючы жаданьне адысьці і быць з Хрыстом; што значна лепш:
24 Аднак патрэбней вам заставацца ў целе.
25 І маючы гэту ўпэўненасьць, я ведаю, што застануся і буду з усімі вамі дзеля вашага посьпеху і радасьці веры;
26 каб радасьць вашая павялічылася дзеля мяне ў Ісусе Хрысьце, калі я зноў прыйду да вас.
27 Толькі гутарка ваша няхай будзе, як належыць Евангеллю Хрыстоваму, каб я, прыйду і ўбачу вас, ці не буду, пачуў пра вашыя справы, каб вы стаялі ў адным духу, аднадумна змагаючыся за веру Евангелля;
28 І ні ў чым не палохайцеся праціўнікаў вашых: гэта для іх відавочны знак пагібелі, а для вас - збаўлення, і Божага.
29 Бо вам дадзена дзеля Хрыста ня толькі верыць у Яго, але і пакутаваць за Яго;
30 Маючы тую самую барацьбу, якую вы бачылі ўва мне і цяпер чуеце ўва мне.

РАЗДЗЕЛ 2

1 Дык вось, калі ёсьць якое суцяшэньне ў Хрысьце, калі якая суцяшэньне любові, калі якая супольнасьць Духа, калі якая нутро і міласэрнасьць,
2 Дапоўніце радасць маю, каб вы былі аднолькавымі, мелі адну любоў, былі аднадушнымі, аднадушнымі.
3 Нічога ня робіце праз сварку або марную славу; але ў пакорлівасьці няхай адзін аднаго лічыць вышэйшым за сябе.
4 Не глядзі кожны на сваё, але кожны і на чужое.
5 Няхай будзе ў вас такая думка, што і ў Хрысьце Ісусе:
6 Які, будучы ў постаці Божай, не лічыў рабаўніцтвам быць роўным Богу,
7 але зьняславіў сябе і прыняў постаць слугі і стаўся падобным да людзей;
8 І, апынуўшыся ў вобразе чалавека, ён упакорыў сябе і стаў паслухмяным аж да сьмерці, сьмерці крыжовай.
9 Дзеля гэтага Бог і ўзвысіў Яго і даў Яму імя, якое вышэй за ўсякае імя.
10 каб у імя Ісуса схілілася ўсякае калена нябесных, зямных і падземных;
11 І каб кожны язык вызнаваў, што Ісус Хрыстос ёсьць Пан на славу Бога Айца.
12 Таму, мае любімыя, як вы заўсёды слухаліся, не толькі ў маёй прысутнасьці, але значна больш цяпер у маёй адсутнасьці, працуйце над сваім уласным выратаваньнем са страхам і трымценьнем.
13 Бо Бог стварае ў вас жаданне і дзеянне па сваёй волі.
14 Рабіце ўсё без нараканьня і спрэчак:
15 Каб вы былі беззаганныя і бяскрыўдныя, сыны Божыя, без папроку, сярод народу хітрага і разбэшчанага, сярод якога вы зьзяеце, як сьветачы ў сьвеце;
16 Трымаючы слова жыцьця; каб я мог радавацца ў дзень Хрыстовы, што я не марна бег і не працаваў марна.
17 Так, і калі я прынесены ў ахвяру і служэньне вашай веры, я цешуся і цешуся з усімі вамі.
18 Дзеля гэтага і вы радуйцеся і радуйцеся са мною.
19 Але я спадзяюся на Госпада Ісуса, што неўзабаве пашлю да вас Цімафея, каб і мне было добра пацешыцца, даведаўшыся пра ваш стан.
20 Бо ў мяне няма аднадумца, які б натуральна клапаціўся пра ваш стан.
21 Бо ўсе шукаюць свайго, а не таго, што належыць Ісусу Хрысту.
22 Але вы ведаеце доказ яго, што ён, як сын бацьку, служыў мне ў Евангеллі.
23 Дык я спадзяюся паслаць яго зараз жа, як толькі ўбачу, як будзе са мною.

24 Але спадзяюся ў Госпадзе, што і сам неўзабаве прыйду.
25 Але я палічыў патрэбным паслаць да цябе Эпафрадыта, майго брата і таварыша і саратніка, але твайго пасланніка і таго, хто служыў маім нястачам.
26 Бо ён прагнуў усіх вас і сумаваў, бо вы чулі, што ён быў хворы.
27 Бо ён сапраўды быў хворы да сьмерці, але Бог памілаваў яго; і не толькі на ім, але і на мне, каб не было мне смутку на смутак.
28 Дык я паслаў яго тым больш пільна, каб вы, калі зноў ўбачыце яго, узрадаваліся, а я менш засмуціўся.
29 Дык прыміце яго ў Госпадзе з усёй радасьцю; і трымаць у рэпутацыі такія:
30 Бо за справу Хрыста ён быў блізкі да сьмерці, ня маючы на ўвазе свайго жыцьця, каб запоўніць вашае няслужэньне мне.

РАЗДЗЕЛ 3

1 Нарэшце, браты мае, радуйцеся ў Госпадзе. Табе пісаць тое ж самае мне, праўда, не гора, а табе бяспечна.
2 Сцеражыся сабак, сцеражыся злых працаўнікоў, сцеражыся абрэзку.
3 Бо мы — абразаньне, што пакланяемся Богу ў духу і хвалімся ў Хрысьце Ісусе, а на плоць не спадзяемся.
4 Хаця я мог бы таксама мець давер да цела. Калі хто-небудзь іншы думае, што мае на што спадзявацца на цела, то больш я:
5 Абрэзаны на восьмы дзень, з племені Ізраілевага, з калена Веньямінавага, Габрэй з Габрэяў; што да закону, фарысей;
6 Пра руплівасьць, ганеньні на царкву; датычна праведнасьці, якая ў законе, беззаганны.
7 Але тое, што было для мяне здабыткам, тое дзеля Хрыста палічыў за страту.
8 Безумоўна, і я лічу ўсё за страту дзеля дасканаласці пазнання Хрыста Ісуса, Госпада майго: дзеля Якога я пацярпеў страту ўсяго і лічу гэта за гной, каб здабыць Хрыста,
9 І быць у Ім, ня маючы сваёй праведнасьці, якая ад закону, але той, што праз веру ў Хрыста, праведнасьць ад Бога празь веру.
10 Каб я мог спазнаць Яго і моц Ягонага ўваскрасеньня, і ўдзел у пакутах Ягоных, стаўшы адпаведнымі сьмерці Ягонай;
11 Калі б якім-небудзь спосабам я мог дасягнуць уваскрэсеньня мёртвых.
12 Не так, як быццам бы я ўжо дасягнуў ці быў ужо дасканалы, але імкнуся, каб спасьцігнуць тое, за што і мяне спасьцігае Хрыстус Ісус.
13 Браты, я не лічу сябе тым, што спасціг, але адно раблю, забываючы тое, што ззаду, і цягнучыся да таго, што наперадзе,
14 Імкнуся да адзнакі да ўзнагароды высокага паклікання Божага ў Хрысце Езусе.
15 Дык вось, мы, усе дасканалыя, будзем так думаць;
16 Тым не менш, да чаго мы ўжо дасягнулі, будзем хадзіць па тым самым правіле, будзем думаць пра тое самае.
17 Браты, будзьма мною пасьледнікамі і адзначай тых, хто так ходзіць, як маеш нас за ўзор.
18 (Бо многія, пра якіх я часта гаварыў вам, а цяпер нават плачучы кажу вам, што яны ворагі крыжа Хрыстовага,
19 Канец іх - пагібель, Бог - жывот іхні, і слава іх - у ганьбе, якія думаюць пра зямное.)
20 Бо размова наша на небе; адтуль і мы чакаем Збаўцу, Госпада Ісуса Хрыста:
21 Які зьменіць нашае паскуднае цела, каб яно стала падобным да Яго слаўнага цела, паводле дзейнасьці, якой Ён можа нават падпарадкаваць сабе ўсё.

РАЗДЗЕЛ 4

1 Дык вось, браты мае ўмілаваныя і жаданыя, радасьць мая і вянец, стойце ў Госпадзе, умілаваныя мае.
2 Малю Евадзію і малю Сынтыхію, каб яны былі аднадушныя ў Госпадзе.
3 Прашу і цябе, верны таварыш па ярму, дапамажы тым жанчынам, якія разам са мною працавалі ў Евангеллі, таксама з Клімэнтам і з іншымі маімі супрацоўнікамі, чые імёны ў кнізе жыцця.
4 Радуйцеся заўсёды ў Госпадзе, і зноў кажу: радуйцеся.
5 Няхай умеранасьць вашая будзе вядомая ўсім людзям. Гасподзь побач.
6 Ні да чаго не сцеражыся; але ва ўсім малітвай і просьбай з удзячнасьцю выяўляйце вашыя жаданні Богу.
7 І мір Божы, які вышэйшы за ўсякі розум, хай захоўвае сэрцы вашыя і розумы вашыя ў Хрысьце Ісусе.
8 Нарэшце, браты, усё, што праўдзівае, што сумленнае, што справядлівае, што чыстае, што мілае, што добрае, калі ёсць якая цнота, і калі ёсць якая пахвала, думайце аб гэтым.
9 Чаго вы навучыліся, і прынялі, і пачулі, і ўбачылі ўва мне, тое і выконвайце, і Бог супакою будзе з вамі.
10 Але я вельмі ўзрадаваўся ў Госпадзе, што цяпер, нарэшце, зноў зацьвіла ваша клопат пра мяне; пры гэтым вы таксама былі асцярожныя, але не мелі магчымасці.
11 Я не кажу пра нястачу, бо я навучыўся быць задаволеным, у якім бы я ні быў стане.
12 Я ўмею быць уніжаным і ўмею мець дастатак: усюды і ва ўсім мне загадана быць сытым і галодным, і мець дастатак, і мець патрэбу.
13 Усё магу ў Хрысьце, Які мяне ўмацоўвае.
14 Аднак вы добра зрабілі, што размаўлялі з маёй пакутай.
15 Таксама вы, Філіпяне, ведаеце, што ў пачатку Евангелля, калі я выйшаў з Македоніі, ніякая царква не мела зносін са мною адносна давання і атрымання, акрамя вас адных.
16 Бо і ў Фесалонікі вы пасылалі раз і другі на патрэбу маю.
17 Не таму, што жадаю дару, але жадаю плёну, які памножыцца на вашу карысць.
18 Але я маю ўсё і ўдосталь: я насычаны, атрымаўшы ад Эпафрадыта тое, што было паслана ад вас, пах салодкі, ахвяру прыемную, мілую Богу.

19 Але Бог мой дасьць усякую патрэбу вашу паводле багацьця Свайго ў славе ў Хрысьце Ісусе.
20 А Богу і Айцу нашаму слава на векі вечныя. Амін.
21 Вітайце кожнага сьвятога ў Хрысьце Ісусе. Вітаюць вас браты, якія са мною.
22 Вітаюць вас усе сьвятыя, найперш з сям'і цэзаравай.
23 Ласка Госпада нашага Ісуса Хрыста з усімі вамі. Амін. (Да Філіпянаў, напісанае з Рыма Эпафрадытам.)

Коласаў

РАЗДЗЕЛ 1

1 Павал, воляю Божаю апостал Ісуса Хрыста, і Цімафей, брат наш,
2 Сьвятым і верным братам у Хрысьце, якія ў Калосах: мілата вам і мір ад Бога Айца нашага і Госпада Ісуса Хрыста.
3 Дзякуем Богу і Айцу Госпада нашага Ісуса Хрыста, заўсёды молячыся за вас,
4 Як мы пачулі пра вашу веру ў Хрыста Ісуса і пра любоў, якую вы маеце да ўсіх сьвятых,
5 Дзеля надзеі, захаванай вам у небе, пра якую вы раней чулі ў слове праўды Эвангельля;
6 Які прыйшоў да вас, як і ва ўсім свеце; і прыносіць плод, як і ў вас, з таго дня, як вы пачулі пра гэта і пазналі ласку Божую ў праўдзе.
7 Як вы таксама даведаліся ад Эпафраса, нашага любага таварыша, які для вас верны слуга Хрыста;
8 Які і абвясьціў нам вашу любоў у Духу.
9 Дзеля гэтага і мы з таго дня, як пачулі гэта, не перастаем маліцца за вас і жадаць, каб вы напоўніліся пазнаннем волі Ягонай ва ўсёй мудрасці і духоўным разуменні;
10 Каб вы паступалі годна Госпада ва ўсім даспадобы, будучы плённымі ва ўсякай добрай справе і ўзрастаючы ў пазнаньні Бога;
11 Умацаваны з усёю моцаю, паводле моцы славы Ягонай, на ўсякую цярплівасьць і доўгацярплівасьць з радасьцю;
12 Дзякуючы Айцу, што ўчыніў нас саўдзельнікамі спадчыны сьвятых у сьвятле;
13 Які вызваліў нас ад улады цемры і перавёў нас у Валадарства Свайго любага Сына;
14 У Якім мы маем адкупленьне крывёю Ягонай, прабачэньне грахоў,
15 Які ёсьць вобраз нябачнага Бога, першародны з усякага стварэньня:
16 Бо Ім створана ўсё, што на небе і на зямлі, бачнае і нябачнае, ці троны, ці панаваньні, ці начальствы, ці ўлады: усё Ім і для Яго створана;
17 І Ён раней за ўсё, і ўсё Ім стаіць.
18 Ён ёсьць галава цела, царквы; Ён ёсьць пачатак, першынец зь мёртвых; каб ва ўсім ён меў першынство.
19 Бо спадабалася Айцу, каб у Ім жыла ўся паўната;
20 І, заключыўшы мір крывёю на крыжы Ягоным, каб праз Яго прымірыць усё з Сабою; Ім я кажу, ці тое на зямлі, ці то ў небе.
21 І вас, якія калісьці былі чужыя і ворагі ў свядомасці праз злыя ўчынкі, цяпер Ён прымірыў
22 у целе плоці сваёй праз сьмерць, каб прадставіць вас сьвятымі, беззаганнымі і непакорнымі перад вачыма Ягонымі;
23 Калі вы застанецеся ў веры цвёрдыя і цвёрдыя і не адступіцеся ад надзеі Евангелля, якое вы чулі і якое абвешчана ўсякаму стварэнню пад небам, чаго я, Павал, зроблены міністрам;
24 Які цяпер радуюся маімі цярпеньнямі за вас і папаўняю ў плоці маім тое, што засталося ад мукаў Хрыстовых, дзеля цела Ягонага, якім ёсьць Царква;
25. Я стаўся служыцелем гэтага, паводле волі Божай, дадзенай мне для вас, каб выканаць слова Божае;
26 Нават таямніца, схаваная ад вякоў і пакаленьняў, а цяпер яўленая сьвятым Ягоным:
27. Яму Бог хацеў адкрыць, якое багацьце славы таямніцы гэтай сярод язычнікаў; гэта Хрыстос у вас, надзея славы:
28 Якога мы прапаведуем, асцерагаючы кожнага чалавека і навучаючы кожнага чалавека ўсякай мудрасці; каб мы прадставілі кожнага чалавека дасканалым у Хрысце Езусе:
29 Дзеля гэтага я і працую, змагаючыся паводле Ягонай сілы, якая моцна дзейнічае ўва мне.

РАЗДЗЕЛ 2

1 Бо я хацеў бы, каб вы ведалі, якую вялікую барацьбу маю з вамі і з імі ў Лаадыкіі, і з усімі, хто не бачыў твару майго ў плоці;
2 Каб суцешыліся сэрцы іхнія, злучаныя ў любові і да ўсякага багацьця поўнага разуменьня, да пазнаньня таямніцы Бога, і Айца, і Хрыста;
3 У Ім схаваны ўсе скарбы мудрасці і ведаў.
4 І гэта кажу, каб ніхто не звёў вас звабнымі словамі.
5 Бо хоць я і адсутнічаю целам, але духам я з вамі, радуючыся і гледзячы на парадак ваш і на цьвёрдасьць веры вашай у Хрыста.
6 Дык вось, як вы прынялі Хрыста Ісуса, Госпада, так і жывіце ў Ім.
7 Укаранёныя і збудаваныя ў Ім і ўмацаваныя ў веры, як вас навучылі, маючы ў ёй падзяку.
8 Сьцеражыцеся, каб хто не зманіў вас філязофіяй і пустым падманам паводле традыцыі чалавечай, паводле першапачаткаў сьвету, а не паводле Хрыста.
9 Бо ў Ім цялесна жыве ўся паўната Боства.
10 І вы поўныя ў Ім, які ёсьць галава ўсякага начальства і ўлады;
11 У Ім і вы абрэзаны абразаньнем нерукатворным, каб зьняць грахоўнае цела плоці праз абразаньне Хрыстовае.
12 Пахаваны зь Ім у хрышчэньні, у якім і ўваскрос зь Ім праз веру ў дзеяньне Бога, Які ўваскрасіў Яго зь мёртвых.
13 І вас, мёртвых у грахах вашых і неабразаньні цела вашага, Ён ажывіў разам зь Ім, даравaўшы вам усе грахі;
14 зьнішчыўшы напісаньне пастановаў, якое было супраць нас, якое было супраць нас, і адхіліў яго, прыбіўшы да крыжа свайго;
15 І захапіўшы княствы і ўлады, ён выставіў іх напаказ адкрыта, перамогшы над імі ў гэтым.
16 Дык няхай ніхто вас не асуджае за ежу, ці за пітво, ці за сьвяты, ці за маладзік, ці за суботы.
17 Якія - цень будучага; а цела Хрыстовае.
18 Няхай ніхто не спакушае вас узнагародай вашай у добраахвотнай пакоры і пакланеньні анёлам, урываючыся ў тое, чаго ня бачыў, дарэмна надзіманы сваім цялесным розумам,
19 І не трымаючы Галавы, ад якой усё цела суставамі і павязкамі, якія сілкуюцца і злучаюцца разам, узрастае ўзрастаннем Божым.

20 Дык вось, калі вы памерлі з Хрыстом ад пачаткаў сьвету, чаму, як бы жывучы ў сьвеце, падпарадкоўваецеся пастановам,
21 (Не чапай; не смакуй; не чапай;
22 Якія ўсе павінны загінуць з выкарыстаннем запаведзяў і вучэнняў чалавечых?
23 Што сапраўды мае праяву мудрасьці ў волі пакланеньня, і пакоры, і занядбаньня цела; не ў пашане для задавальнення плоці.

РАЗДЗЕЛ 3

1 Дык калі вы ўваскрослі з Хрыстом, шукайце таго, што ўгары, дзе Хрыстос сядзіць праваруч Бога.
2 Любіце тое, што ўгары, а не тое, што на зямлі.
3 Бо вы памерлі, і жыцьцё вашае схавана з Хрыстом у Богу.
4 Калі зьявіцца Хрыстос, які ёсьць жыцьцё нашае, тады і вы зьявіцеся зь Ім у славе.
5 Дык зьнішчыце чэлесы вашыя, якія на зямлі; распуста, нячыстасьць, непамерная прыхільнасьць, ліхая пажадлівасьць і сквапнасьць, што ёсьць ідалапаклонствам:
6 Дзеля гэтага прыходзіць гнеў Божы на сыноў непаслухмянасьці:
7 Па якіх і вы хадзілі некаторы час, калі жылі ў іх.
8 Але цяпер і вы адкіньце ўсё гэта; гнеў, гнеў, злосць, блюзнерства, брудныя словы з вуснаў вашых.
9 Не хлусіце адзін аднаму, бо вы знялі старога з учынкамі яго;
10 і апрануліся ў новага чалавека, які абнаўляецца ў пазнаньні паводле вобразу Таго, Хто стварыў яго;
11 Дзе няма ні эліна, ні юдэя, ні абразаньня, ні неабразаньня, ні варвара, ні скіфа, ні раба, ні вольнага, але ўсё і ва ўсім Хрыстос.
12 Дык апраніцеся, як выбранцы Божыя, сьвятыя і ўлюбёныя, у міласэрнасьць, лагоднасьць, пакору, лагоднасьць, доўгацярплівасьць;
13 Цярпіце адзін аднаго і даруйце адзін аднаму, калі хто мае на каго сварку: як Хрыстос дараваў вам, так і вы.
14 А над усім гэтым апранецеся ў любоў, якая ёсць повяззю дасканаласьці.
15 І мір Божы няхай пануе ў сэрцах вашых, да якога вы і пакліканы ў адным целе; і будзьце ўдзячныя.
16 Слова Хрыстова хай жыве ў вас багата ва ўсякай мудрасьці; навучаючы і настаўляючы адзін аднаго псальмамі, гімнамі і духоўнымі песнямі, з ласкай спяваючы ў сэрцах вашых Госпаду.
17 І ўсё, што вы робіце словам ці ўчынкам, усё рабіце ў імя Госпада Ісуса, дзякуючы праз Яго Богу і Айцу.
18 Жонкі, падпарадкоўвайцеся сваім мужам, як належыць у Госпадзе.
19 Мужы, любіце сваіх жонак і ня будзьце на іх крыўднымі.
20 Дзеці, ва ўсім слухайцеся бацькоў, бо гэта заўгодна Госпаду.
21 Айцы, не раздражняйце дзяцей вашых, каб яны не падалі духам.
22 Слугі, ва ўсім слухайцеся гаспадароў вашых па плоці; не з вокам, як дагаджальнікі; але ў простасьці сэрца, баючыся Бога:
23 І ўсё, што робіце, рабіце ад душы, як Госпаду, а не людзям;
24 Ведаючы, што ад Госпада вы атрымаеце ў нагароду спадчыну, бо вы служыце Госпаду Хрысту.
25 А хто чыніць крыўду, атрымае за крыўду, якую зрабіў, і няма павагі да асобы.

РАЗДЗЕЛ 4

1 Гаспадары, дайце сваім слугам тое, што справядліва і роўна; ведаючы, што і вы маеце Настаўніка ў небе.
2 Трывайце ў малітве і чувайце ў ёй з падзякай;
3 Моліўшыся і за нас, каб Бог адчыніў нам дзьверы слова, каб абвяшчаць таямніцу Хрыста, за якую і я ў кайданах.
4 Каб я аб'явіў гэта, як належыць гаварыць.
5 Паступайце з мудрасьцю да чужых, выкупляючы час.
6 Прамова ваша няхай будзе заўсёды з ласкай, прыпраўленая соллю, каб вы ведалі, як кожнаму трэба адказваць.
7 Увесь стан мой аб'явіць вам Тыхік, які ёсьць брат умілаваны і верны слуга і супрацоўнік у Госпадзе:
8 Якога я паслаў да вас з той самай мэтай, каб ён даведаўся аб стане вашым і суцешыў сэрцы вашыя;
9 З Анісімам, верным і любімым братам, які з вас. Яны раскажуць вам пра ўсё, што робіцца тут.
10 Вітае вас Арыстарх, сувязень мой, і Марк, сын сястры Барнабы (пра якога вы атрымалі наказы: калі ён прыйдзе да вас, прыміце яго)
11 І Ісус, якога завуць Юстам, якія з абразаньня. Гэта толькі мае супрацоўнікі ў Валадарстве Божым, якія былі мне суцяшэннем.
12 Вітае вас Эпафрас, адзін з вас, слуга Хрыста, які заўсёды рупіцца за вас у малітвах, каб вы стаялі дасканалымі і поўнымі ва ўсёй волі Божай.
13 Бо сьведчу аб ім, што ён мае вялікую руплівасьць пра вас і тых, што ў Лаадыкіі, і тых, што ў Гіерапалі.
14 Вітае вас Лука, умілаваны лекар, і Дымас.
15 Вітайце братоў, якія ў Лаадыкіі, і Німфана, і царкву ў яго доме.
16 І калі гэтае пасланьне будзе прачытана ў вас, загадайце, каб яно было прачытана і ў царкве Лаадыкійскай; і каб вы таксама прачыталі ліст з Лаадыкіі.
17 І скажы Архіпу: сьцеражыся служэньня, якое ты атрымаў у Госпадзе, каб ты яго выканаў.
18 Прывітаньне маёю рукою Паўла. Памятай пра мае путы. Ласка з вамі. Амін. (Напісана з Рыма да Каласянаў Тыхікам і Анісімам.)

1 Фесаланікійцаў

РАЗДЗЕЛ 1

1 Павал, і Сільван, і Цімафей да царквы Фесаланікійцаў, якая ў Богу Айцу і ў Госпадзе Ісусе Хрысьце: мілата вам і мір ад Бога Айца нашага і Госпада Ісуса Хрыста.
2 Мы заўсёды дзякуем Богу за ўсіх вас, узгадваючы вас у нашых малітвах;
3 Няспынна памятаючы вашу працу веры, і працу любові, і цярплівасьць надзеі на Госпада нашага Ісуса Хрыста перад Богам і Айцом нашым;
4 Ведаючы, браты ўмілаваныя, ваша выбранне Богам.
5 Бо дабравесьце нашае прыйшло да вас ня толькі ў слове, але і ў сіле, і ў Духу Сьвятым, і ў вялікай пэўнасьці; бо вы ведаеце, якімі мы былі сярод вас дзеля вас.
6 І вы сталіся пасьледнікамі нашымі і Госпаду, прыняўшы слова ў вялікай скрусе з радасьцю Сьвятога Духа.
7 каб вы былі ўзорам для ўсіх веруючых у Македоніі і Ахаі.
8 Бо ад вас прагучала слова Гасподняе ня толькі ў Македоніі і Ахаі, але і паўсюль вера ваша ў Бога распаўсюдзілася; так што нам не трэба нічога гаварыць.
9 Бо яны самі паказваюць пра нас, які спосаб мы мелі да вас, і як вы навярнуліся да Бога ад ідалаў, каб служыць Богу жывому і сапраўднаму;
10 і чакаць з нябёсаў Сына Ягонага, Якога Ён уваскрасіў зь мёртвых, Ісуса, Які вызваліў нас ад будучага гневу.

РАЗДЗЕЛ 2

1 Самі ж, браты, ведайце наш ўваход да вас, што ён не быў дарэмным;
2 Але нават пасля таго, як мы раней пацярпелі і былі ганьбаваныя, як вы ведаеце, у Філіпах, мы адважыліся ў нашым Богу абвяшчаць вам Евангелле Божае з вялікай спрэчкай.
3 Бо настаўленьне наша не было ашуканствам, ані нечыстасьцю, ані хітрасьцю:
4 Але як Бог дазволіў нам даверыць Евангелле, так і гаворым; не дагаджаючы людзям, але Богу, Які выпрабоўвае сэрцы нашы.
5 Бо, як вы ведаеце, мы ніколі не ўжывалі ні лісьлівых слоў, ні масы хцівасьці; Бог сведка:
6 Ні ад людзей мы не шукалі славы, ні ад вас, ні ад іншых, калі мы маглі быць цяжкімі, як апосталы Хрыстовыя.
7 Але мы былі лагодныя да вас, як нянька да дзяцей сваіх:
8 Дык мы, моцна жадаючы да вас, хацелі перадаць вам ня толькі Эвангельле Божае, але і свае душы, бо вы былі нам дарагія.
9 Бо вы памятаеце, браты, нашу працу і пакуты: працуючы ўначы і ўдзень, каб не быць абцяжаранымі для каго з вас, мы прапаведавалі вам Евангелле Божае.
10 Вы і Бог сьведкі, як сьвята, справядліва і беззаганна мы паводзілі сябе сярод вас, веруючых,
11 Як вы ведаеце, як мы заахвочвалі, суцяшалі і наказвалі кожнаму з вас, як бацька дзецям сваім,
12 Каб вы паступалі годна Бога, Які паклікаў вас у сваё валадарства і славу.
13 За гэта таксама мы няспынна дзякуем Богу, бо, калі вы прынялі слова Божае, якое вы пачулі ад нас, вы прынялі яго не як слова чалавечае, але як яно ёсьць у праўдзе, слова Божае, якое дзейнічае дзейнічае і ў вас, што верыце.
14 Бо вы, браты, сталіся пасьлядоўнікамі цэркваў Божых, якія ў Юдэі ў Хрысьце Ісусе;
15 якія забілі і Госпада Ісуса, і сваіх прарокаў, і нас гналі; і не дагаджаюць Богу і супярэчаць усім людзям.
16 Забараняючы нам гаварыць з язычнікамі, каб яны выратаваліся, каб заўсёды запоўніць грахі свае, бо гнеў на іх прыйшоў да канца.
17 Але мы, браты, будучы на кароткі час адлучаныя ад вас абліччам, а не сэрцам, з вялікай ахвотай яшчэ больш стараліся бачыць аблічча вашае.
18 Дзеля гэтага мы хацелі б прыйсьці да вас, я, Павал, раз і зноў; але сатана перашкодзіў нам.
19 Бо якая наша надзея, ці радасьць, ці вянок хвалы? Хіба ж і вы не ў прысутнасці Госпада нашага Езуса Хрыста падчас Яго прышэсця?
20 Бо вы наша слава і радасьць.

РАЗДЗЕЛ 3

1 Таму, калі мы больш не маглі цярпець, мы палічылі добрым застацца ў Афінах адных;
2 І паслаў Цімафея, брата нашага і служыцеля Божага і супрацоўніка нашага ў Евангеллі Хрыстовым, каб умацаваць вас і суцешыць у веры вашай.
3 каб нікога не зрушылі гэтыя пакуты, бо вы самі ведаеце, што мы на гэта прызначаны.
4 Бо сапраўды, калі мы былі ў вас, мы сказалі вам раней, што мы будзем пакутаваць; як і сталася, і вы ведаеце.
5 Дзеля гэтага, калі я не мог болей цярпець, я паслаў даведацца пра веру вашу, каб не спакусіў вас спакуснік і каб праца наша была марнай.
6 Але цяпер, калі Цімафей прыйшоў ад вас да нас і прынёс нам добрую вестку аб вашай веры і любові, і што вы заўсёды добра памятаеце пра нас, вельмі жадаючы бачыць нас, як і мы вас,
7 Дык вось, браты, мы суцешыліся вамі ва ўсіх нашых пакутах і ўцісках вераю вашай,
8 Бо цяпер мы жывыя, калі вы цьвёрда стаіце ў Госпадзе.
9 Якую падзяку можам мы аддаць Богу за вас, за ўсю радасьць, якой цешымся за вас перад Богам нашым?
10 Удзень і ўначы моцна маліцца, каб мы бачылі аблічча Тваё і дапоўнілі тое, чаго не хапае веры тваёй?
11 Сам Бог і Айцец наш, і Пан наш Ісус Хрыстос, няхай накіроўвае шлях наш да вас.
12 І Гасподзь зробіць так, каб вы памножыліся і ўзбагаціліся любоўю адзін да аднаго і да ўсіх, як і мы да вас.
13 Каб Ён умацаваў сэрцы вашыя беззаганнымі ў сьвятасьці перад Богам і Айцом нашым у прыйсьце Госпада нашага Ісуса Хрыста з усімі сьвятымі Ягонымі.

РАЗДЗЕЛ 4

1 Акрамя таго, просім вас, браты, і заахвочваем вас Госпадам Езусам, каб, як вы атрымалі ад нас, як вы павінны паступаць і дагаджаць Богу, каб вы ўсё больш і больш узбагачаліся.
2 Бо вы ведаеце, якія запаведзі мы далі вам праз Госпада Ісуса.
3 Бо гэта ёсьць воля Божая, асьвячэньне вашае, каб вы ўстрымліваліся ад распусты.
4 каб кожны з вас умеў трымаць свой посуд у сьвятасьці і пашане;
5 Не ў пажадлівасьці, як язычнікі, якія ня ведаюць Бога,
6 Каб ніхто ні ў чым не ашукваў брата свайго, бо Гасподзь ёсьць помсьнік за ўсё гэта, як мы і папярэджвалі вас і сьведчылі.
7 Бо Бог паклікаў нас не да нячыстасьці, але да сьвятасьці.
8 Дык вось, хто пагарджае, пагарджае не чалавекам, але Богам, Які і даў нам Свайго Сьвятога Духа.
9 Што тычыцца братэрскай любові, ня трэба пісаць вам, бо вы самі навучаны Богам любіць адзін аднаго.
10 І сапраўды, вы робіце гэта з усімі братамі, якія па ўсёй Македоніі;
11 І каб вы вучыліся быць спакойнымі і займацца сваімі справамі і працаваць сваімі рукамі, як мы загадалі вам;
12 каб вы паступалі сумленна перад тымі, што знаходзяцца на вуліцы, і каб ні ў чым не мелі нястачы.
13 Але я не хачу, каб вы, браты, заставаліся ў няведанні пра тых, хто спіць, каб вы не сумавалі, як іншыя, што не маюць надзеі.
14 Бо калі мы верым, што Ісус памёр і ўваскрос, дык і памерлых у Ісусе Бог прывядзе з Ім.
15 Бо гэта гаворым вам словам Гасподнім, што мы, жывыя, якія застаемся да прыйсьця Гасподняга, не папярэдзім памерлых.
16 Бо Сам Гасподзь зыйдзе зь нябёсаў пры воклічы, пры голасе архангела і пры трубе Божай, і мёртвыя ў Хрысьце ўваскрэснуць раней.
17 Потым мы, што застанемся жывыя, будзем разам зь імі ўзятыя на аблоке насустрач Госпаду ў паветры, і так заўсёды будзем з Госпадам.
18 Таму суцяшайце адзін аднаго гэтымі словамі.

РАЗДЗЕЛ 5

1 Але што тычыцца часоў і пораў, браты, вам няма патрэбы пісаць вам.
2 Бо вы добра ведаеце, што дзень Гасподні прыходзіць, як злодзей уначы.
3 Бо калі скажуць: мір і бясьпека; тады прыйдзе на іх раптоўная пагібель, як мукі на цяжарную жанчыну; і яны не ўцякуць.
4 Але вы, браты, не ў цемры, каб той дзень застаў вас, як злодзей.
5 Усе вы сыны сьвятла і сыны дня; мы не ночы і не цемры.
6 Таму ня будзем спаць, як іншыя; але будзем чуваць і быць цвярозымі.
7 Бо тыя, што сьпяць, сьпяць уначы; а хто п'яны, той і ноччу напіваецца.
8 Але мы, што належым да дня, будзем цвярозымі, апрануўшыся ў панцыр веры і любові; а за шлем - надзея на выратаванне.
9 Бо не на гнеў прызначыў нас Бог, але на збаўленьне Госпадам нашым Ісусам Хрыстом,
10 Які памёр за нас, каб мы, ці чуем, ці сьпім, жылі зь Ім.
11 Дык суцяшайце сябе разам і настаўляйце адзін аднаго, як і вы робіце.
12 Просім вас, браты, пазнаць тых, што працуюць сярод вас і настаўнічаюць над вамі ў Госпадзе і настаўляюць вас;
13 І шанаваць іх з вялікай любоўю за працу іхнюю. І будзьце ў міры паміж сабой.
14 Заахвочваем вас, браты, асцерагайце непакорлівых, суцяшайце слабадушных, падтрымлівайце слабых, будзьце цярплівымі да ўсіх.
15 Глядзіце, каб ніхто не плаціў каму злом за зло; але заўсёды ідзіце за тым, што добра, як паміж сабой, так і для ўсіх людзей.
16 Заўсёды радуйцеся.
17 Няспынна маліцеся.
18 За ўсё дзякуйце, бо гэта воля Божая адносна вас у Хрысце Езусе.
19 Духа не гасіце.
20 Не пагарджайце прароцтвамі.
21 Даказвайце ўсё; трымайся добрага.
22 Устрымайцеся ад усякага ліха.
23 І сам Бог супакою хай асьвяціць вас у поўнай меры; і прашу Бога, каб увесь ваш дух, і душа, і цела захаваліся беззаганнымі да прыйсця Госпада нашага Ісуса Хрыста.
24 Верны Той, Хто кліча вас, Ён і выканае гэта.
25 Браты, маліцеся за нас.
26 Прывітайце ўсіх братоў сьвятым пацалункам.
27 Заклінаю вас Госпадам, каб гэты ліст быў прачытаны ўсім сьвятым братам.
28 Ласка Госпада нашага Ісуса Хрыста з вамі. Амін. (Першае пасланне да Фесаланікійцаў было напісана ў Афінах.)

2 Фесаланікійцаў

РАЗДЗЕЛ 1

1 Павал і Сільван і Цімафей да царквы Фесаланікійцаў у Богу Айцу нашым і Госпаду Ісусу Хрысьце:
2 Ласка вам і мір ад Бога Айца нашага і Госпада Ісуса Хрыста.
3 Мы абавязаны заўсёды дзякаваць Богу за вас, браты, як належыць, таму што вашая вера надзвычай узрастае і любоў кожнага з вас усіх адзін да аднаго багатая;
4 Так што мы самі хвалімся вамі ў цэрквах Божых за вашу цярплівасьць і веру ва ўсіх вашых ганеньнях і пакутах, якія вы церпіце.
5 Што зьяўляецца яўным знакам справядлівага суду Божага, каб вы былі ўдастоены Валадарства Божага, за якое вы і пакутуеце.
6 Бо гэта справядліва ў Бога - заплаціць за пакуты тым, што турбуюць вас;
7 А вам, засмучаным, супакойцеся з намі, калі зьявіцца зь нябёсаў Гасподзь Ісус з анёламі магутнымі Сваімі,
8 У палымяным агні помста тым, што ня ведаюць Бога і ня слухаюцца Эвангельля Госпада нашага Ісуса Хрыста,
9 Які будзе пакараны вечнай пагібеллю ад аблічча Госпада і ад славы сілы Ягонай;
10 Калі Ён прыйдзе, каб праславіцца ў сьвятых Сваіх і паславіцца ва ўсіх веруючых (бо паверылі сьведчаньню нашаму сярод вас) у той дзень.
11 Дзеля гэтага мы заўсёды молімся за вас, каб Бог наш палічыў вас годнымі гэтага пакліканьня і выканаў усю волю дабрыні Сваёй і справу веры з моцаю.
12 Каб праславілася імя Госпада нашага Ісуса Хрыста ў вас і вы ў Ім, паводле ласкі Бога нашага і Госпада Ісуса Хрыста.

РАЗДЗЕЛ 2

1 Молім вас, браты, праз прыход Госпада нашага Ісуса Хрыста і праз нашае спатканьне зь Ім,
2 каб вы хутка не пахіснуліся ў розуме і не збянтэжыліся ні духам, ні словам, ні лістом, як ад нас, як быццам дзень Хрыстовы блізкі.
3 Няхай ніхто не ашукае вас ніякімі спосабамі: бо дзень той не прыйдзе, калі не прыйдзе раней адступленьне і ня выявіцца чалавек грэху, сын пагібелі;
4 Хто супраціўляецца і ўзвышае сябе над усім, што завецца Богам, або таму, што пакланяецца; так што ён, як Бог, сядзіць у храме Божым, выяўляючы сябе Богам.
5 Ці памятаеце, што Я казаў вам гэта, калі яшчэ быў у вас?
6 І цяпер вы ведаеце, што перашкаджае яму аб'явіцца ў свой час.
7 Бо таямніца беззаконня ўжо дзейнічае: толькі той, хто цяпер стрымлівае, дазволіць, пакуль не будзе адхілены.
8 І тады адкрыецца бязбожнік, якога Гасподзь зьнішчыць духам вуснаў сваіх і зьнішчыць зьзяньнем прыходу свайго.
9 Нават таго, чый прыход пасьля дзейнасьці сатаны з усякай сілаю і знакамі і цудамі ілжывымі,
10 І з усякай зманлівасьцю няпраўды ў тых, што гінуць; таму што не прынялі любові да праўды, каб выратавацца.
11 І таму Бог пашле ім моц падману, каб паверылі хлусьні;
12 Каб былі асуджаныя ўсе, хто ня верыў праўдзе, а любіў няпраўду.
13 Але мы павінны заўсёды дзякаваць Богу за вас, браты, умілаваныя Госпадам, бо Бог ад пачатку выбраў вас на збаўленьне праз асьвячэньне Духа і веру ў праўду.
14 Да чаго Ён паклікаў вас Эвангельлем нашым, каб атрымаць славу Госпада нашага Ісуса Хрыста.
15 Дык вось, браты, стойце цьвёрда і трымайцеся паданьняў, якіх навучылі вас ці словам, ці пасланьнем нашым.
16 Сам Гасподзь наш Ісус Хрыстос і Бог і Айцец наш, які палюбіў нас і даў нам вечнае суцяшэньне і добрую надзею праз ласку,
17 Суцешыце сэрцы вашыя і ўмацуйце вас у кожным добрым слове і справе.

РАЗДЗЕЛ 3

1 Нарэшце, маліцеся за нас, браты, каб слова Гасподняе хадзіла і праслаўлялася, як і ў вас:
2 і каб мы былі выбаўлены ад людзей неразумных і злых, бо ня ўсе маюць веру.
3 Але верны Гасподзь, Які ўмацуе цябе і захавае ад зла.
4 І мы маем упэўненасьць у Госпадзе адносна вас, што вы і выконваеце, і будзеце выконваць тое, што мы наказваем вам.
5 І Гасподзь накіруе сэрцы вашыя да любові да Бога і да цярплівага чаканьня Хрыста.
6 Наказваем вам, браты, у імя Госпада нашага Ісуса Хрыста, каб вы адхіляліся ад усякага брата, які ходзіць бязладна, а не паводле традыцыі, якую ён прыняў ад нас.
7 Бо вы самі ведаеце, як трэба ісьці за намі;
8 І ні ў каго хлеба мы не елі дарма; але з працай і пакутамі ўначы і ўдзень, каб мы не былі абвінавачанымі перад кім-небудзь з вас.
9 Не таму, што мы ня маем сілы, але каб зрабіць сябе вам прыкладам, каб ісьці за намі.
10 Бо і калі мы былі ў вас, мы наказвалі вам гэта, каб хто ня хацеў працаваць, няхай ня есьць.
11 Бо мы чуем, што некаторыя сярод вас ходзяць бязладна, не працуючы, але мітусяцца.
12 Такім жа мы загадваем і заклікаем Госпадам нашым Ісусам Хрыстом, каб яны спакойна працавалі і елі свой хлеб.
13 А вы, браты, не стамляйцеся, робячы дабро.
14 А калі хто не паслухаецца слова нашага ў гэтым пасланні, таго заўважце і не сутыкайцеся з ім, каб яму было сорамна.
15 Але не лічыце яго ворагам, але настаўляйце яго як брата.
16 Сам Гасподзь міру няхай дае вам супакой заўсёды ўсімі сродкамі. Гасподзь з усімі вамі.
17 Прывітанне Паўла маёй уласнай рукой, якое ёсць знакам у кожным пасланні: так я пішу.

18 Ласка Госпада нашага Ісуса Хрыста з усімі вамі. Амін. (Другое пасланне да Фесаланікійцаў было напісана з Афін.)

1 Цімафею

РАЗДЗЕЛ 1

1 Павал, апостал Ісуса Хрыста паводле загаду Бога, Збаўцы нашага, і Госпада Ісуса Хрыста, які ёсьць надзея наша;
2 Цімафею, сыну майму ў веры: ласка, міласьць і супакой ад Бога, Айца нашага, і Ісуса Хрыста, Госпада нашага.
3 Як я прасіў цябе застацца ў Эфэсе, калі я пайшоў у Македонію, каб ты загадаў некаторым, каб яны не вучылі іншай навукі,
4 Не зьвяртайце ўвагі на байкі і бясконцыя генэалёгіі, якія служаць сумненьням, а не пабожнаму навучаньню ў веры.
5 А канец запаведзі - любоў ад чыстага сэрца, і добрага сумленьня, і некрывадушнай веры.
6 Ад якой некаторыя, адхіліўшыся, адышлі на пустую гамонку;
7 Жадаючы быць настаўнікамі закона; не разумеючы ні таго, што яны кажуць, ні што яны сцвярджаюць.
8 Але мы ведаем, што закон добры, калі чалавек карыстаецца ім паводле закону;
9 Ведаючы гэта, што закон дадзены не для праведнікаў, але для беззаконнікаў і непакорнікаў, для бязбожнікаў і грэшнікаў, для бязбожнікаў і паганых, для забойцаў бацькоў і маці, для забойцаў,
10 Для распуснікаў, для тых, што апаганьваюць сябе людзьмі, для крадзяжоў людзей, для хлусаў, для ілжэпрысяжнікаў, і калі ёсць што іншае, што супярэчыць здароваму вучэнню;
11 Паводле Эвангельля хвалы дабраславёнага Бога, якое было даверана мне.
12 І я дзякую Хрысту Ісусу, Госпаду нашаму, Які даў мне сілу, бо Ён палічыў мяне верным, паставіўшы мяне на служэнне;
13 Які раней быў блюзнерам, і ганіцелем, і крыўдзіцелем;
14 І мілата Госпада нашага памножылася зь верай і любоўю ў Хрысьце Ісусе.
15. Вернае гэтае слова і вартае ўсякага прыняцьця, што Ісус Хрыстос прыйшоў у сьвет збавіць грэшнікаў; з якіх я галоўны.
16 Але дзеля гэтага я быў памілаваны, каб на мне першым Ісус Хрыстос паказаў усю доўгацярплівасьць на ўзор тым, якія павераць у Яго на жыцьцё вечнае.
17 А Цару вечнага, несмяротнага, нябачнага, адзінага мудрага Бога гонар і слава на вякі вечныя. Амін.
18 Даручаю табе гэтае даручэнне, сыне Цімафею, паводле прароцтваў, якія раней былі пра цябе, каб ты з іх дапамогай вёў добрую вайну;
19 маючы веру і чыстае сумленьне; што некаторыя, адкінуўшы веру, пацярпелі караблекрушэнне.
20 З іх Гіменей і Аляксандр; якіх Я аддаў сатане, каб яны навучыліся не блюзнерыць.

РАЗДЗЕЛ 2

1 Дык заахвочваю, каб перш за ўсё маленьні, малітвы, заступніцтвы і падзякі рабіліся за ўсіх людзей;
2 Для каралёў і для ўсіх, хто мае ўладу; каб мы маглі весці ціхае і мірнае жыццё ва ўсёй пабожнасці і сумленнасці.
3 Бо гэта добра і прыемна ў вачах Збаўцы нашага Бога;
4 Які хоча, каб усе людзі былі збаўлены і дайшлі да пазнання праўды.
5 Бо адзін Бог і адзін пасярэднік паміж Богам і людзьмі, чалавек Ісус Хрыстос;
6 Які даў Сябе на выкуп за ўсіх, каб быць сьведчаным у свой час.
7 Дзеля гэтага я пасьвечаны прапаведнікам і апосталам (я кажу праўду ў Хрысьце і не хлушу), настаўнікам язычнікаў у веры і праўдзе.
8 Дык хачу, каб людзі маліліся ўсюды, уздымаючы сьвятыя рукі, без гневу і сумневаў.
9 Падобным чынам, каб жанчыны ўпрыгожвалі сябе ў сціплым адзенні, з сорамам і цвярозасцю; не з заплеценымі валасамі, або золатам, або жэмчугам, або дарагім адзеньнем;
10 Але (што належыць жанчынам, якія вызнаюць пабожнасьць) з добрымі ўчынкамі.
11 Няхай жанчына вучыцца ў цішыні з усёй пакорай.
12 Але не дазваляю жанчыне вучыць, ані браць уладу над мужчынам, але быць у цішыні.
13 Бо спачатку быў створаны Адам, потым Ева.
14 І не Адам быў ашуканы, але жанчына, ашуканая, была ў правіне.
15 Аднак яна ўратуецца ў нараджэнні дзяцей, калі яны будуць заставацца ў веры і любові і святасці з цвярозасцю.

РАЗДЗЕЛ 3

1 Праўдзівае слова: калі хто жадае біскупа, жадае добрай справы.
2 Такім чынам, біскуп павінен быць беззаганным, мужам адной жонкі, пільным, цвярозым, добрых паводзінаў, гасцінным, здольным да навучання;
3 Не п'е віно, не заядлы, не прагны да брудnай карысці; але цярплівы, не скандаліст, не сквапны;
4 Той, хто добра кіруе сваім домам, падпарадкоўваючы дзяцей сваіх з усёй сур'ёзнасцю;
5 (Бо, калі хто ня ўмее кіраваць домам сваім, як ён будзе клапаціцца пра царкву Божую?)
6 Не пачатковец, каб, не падняўшыся з гонару, не падпасьці на асуджэньне д'ябла.
7 Акрамя таго, ён павінен мець добрую справаздачу аб вонкавых; каб не трапіў у ганьбу і ў пастку д'ябла.
8 Таксама і дыяканы павінны быць сур'ёзнымі, не двухмоўнымі, не п'янымі, не прагнымі да брудnай карысці;
9 Таямніцу веры захоўваючы ў чыстым сумленьні.
10 І гэта няхай спачатку будзе даказана; тады няхай карыстаюцца санам дыякана, будучы прызнанымі беззаганнымі.
11 Так і жонкі іхнія павінны быць сур'ёзныя, не паклёпнікі, цвярозыя, верныя ва ўсім.
12 Няхай дыяканы будуць мужамі адной жонкі, добра кіруючы дзецьмі і дамамі сваімі.
13 Бо тыя, хто добра выконваў сан дыякана, набываюць сабе добрую ступень і вялікую адвагу ў веры ў Хрыста Ісуса.

14 Гэта пішу табе, спадзяючыся неўзабаве прыйсьці да цябе:
15 Але калі я затрымаюся, каб ты ведаў, як трэба паводзіць сябе ў доме Божым, які ёсьць царква Бога жывога, слуп і апора праўды.
16 І без сумневу вялікая таямніца пабожнасьці: Бог зьявіўся ў плоці, апраўданы ў Духу, аб'явіўся анёлам, прапаведаваны язычнікам, увераваны ў сьвеце, узнесены ў славе.

РАЗДЗЕЛ 4

1 Дух жа выразна гаворыць, што ў апошнія часы некаторыя адступяцца ад веры, паслухаючыся духаў спакусы і вучэньняў д'яблавых;
2 Гаворачы хлусьню ў крывадушнасьці; пякучы сумленне гарачым жалезам;
3 Забараняючы жаніцца і загадваючы ўстрымлівацца ад ежы, якую Бог стварыў, каб прымаць яе з падзякай тымі, што веруюць і ведаюць праўду.
4 Бо ўсякае стварэньне Божае добрае, і няма чаго адмаўляцца, калі яно прымаецца з удзячнасьцю.
5 Бо яно асьвячаецца словам Божым і малітваю.
6 Калі будзеш нагадваць братам пра гэта, будзеш добрым слугою Ісуса Хрыста, укормленым словамі веры і добрай навукі, якой ты дасягнуў.
7 Але адкідай паганыя і бабскія байкі і лепей займайся пабожнасцю.
8 Бо цялесныя заняткі мала прыносяць карысьці, а пабожнасьць на ўсё карысная, маючы абяцаньне жыцьця цяперашняга і будучага.
9 Гэтае слова вернае і вартае ўсякага прыняцьця.
10 Бо таму мы і працуем, і церпім ганьбу, што спадзяёмся на Бога жывога, які ёсьць Збаўца ўсіх людзей, а асабліва веруючых.
11 Гэта загадвае і навучае.
12 Хай ніхто не пагарджае маладосьцю тваёю; але будзь прыкладам для вернікаў у слове, у жыцьці, у любові, у духу, у веры, у чысьціні.
13 Пакуль я не прыйду, займіцеся чытаннем, настаўленнем, навукай.
14 Не грэбуй дарам, які ў табе, які дадзены табе праз прароцтва з ускладаннем рук прэзбітэрыя.
15 Разважайце над гэтым; цалкам аддаць сябе ім; каб карысць твая была відаць усім.
16 Глядзі на сябе і на навуку; трывай у іх, бо, робячы гэта, ты ўратуеш і сябе, і тых, што слухаюць цябе.

РАЗДЗЕЛ 5

1 Не дакарай старэйшага, але малі яго, як бацьку; а малодшыя як браты;
2 Пажылыя жанчыны як маці; меншыя, як сёстры, з усёй чысьцінёю.
3 Шануй удоў, якія ёсьць сапраўднымі ўдовамі.
4 Але калі якая ўдава мае дзяцей або пляменнікаў, няхай яны спачатку вучацца пабожнасці ў доме і адплачваць бацькам, бо гэта добра і прыемна Богу.
5 Сапраўдная ўдава і пакінутая спадзяецца на Бога і трывае ў маленьнях і малітвах дзень і ноч.
6 А тая, што жыве ў асалодах, жывая мёртвая.
7 І гэтым кіруйце, каб яны былі беззаганныя.
8 Калі ж хто пра сваіх і асабліва пра хатніх не клапоціцца, той адрокся ад веры і горшы за нявернага.
9 Хай ня бярэцца ў лік удава да шасьцідзесяці гадоў, якая была жонкаю аднаго мужа,
10 Паважаны за добрыя справы; калі яна выхоўвала дзяцей, калі яна жыла ў чужых, калі яна абмывала ногі святым, калі яна дапамагала пакутным, калі яна старанна ішла за кожнай добрай справай.
11 Але малодшыя ўдовы адмаўляюцца: бо калі яны пачнуць буяць супроць Хрыста, то пойдуць замуж;
12 Маючы асуджэнне, бо адкінулі сваю першую веру.
13 І разам з тым яны вучацца бяздзейнічаць, блукаючы па дамах; і не толькі бяздзейныя, але і балбатуны і мітуслівыя, якія гавораць тое, чаго не варта.
14 Дык я хачу, каб маладыя жанчыны выходзілі замуж, нараджалі дзяцей, кіравалі домам, не давалі праціўніку нагоды ганіць.
15 Бо некаторыя ўжо адхіліліся ад сатаны.
16 Калі хто з веруючых мае ўдоваў, няхай дапамагаюць ім, а царква няхай не абцяжарваецца; каб гэта палегчыла сапраўдным удовам.
17 Старэйшыны, якія добра кіруюць, няхай будуць удастоены падвойнай пашаны, асабліва тыя, што працуюць у слове і навуцы.
18 Бо пісаньне кажа: не завязвай рота валу, які молоціць. І працаўнік варты сваёй узнагароды.
19 Супраць старшага прымайце не абвінавачанне, але пры двух ці трох сведках.
20 Грашыўшых дакарай перад усімі, каб і іншыя баяліся.
21 Заклінаю цябе перад Богам і Госпадам Ісусам Хрыстом і выбранымі анёламі, каб ты захоўваў гэтае, не аддаючы адно перад другім, нічога не робячы з прыхільнасьці.
22 Ні на каго не ўскладай рукі раптоўна і не прымай удзелу ў грахах іншых людзей: захоўвай сябе чыстым.
23 Не пі больш вады, але ўжывай трохі віна дзеля страўніка твайго і частых немачаў тваіх.
24. У некаторых грахі адкрытыя наперад, ідуць на суд; і за некаторымі людзьмі яны ідуць.
25 Гэтаксама і добрыя ўчынкі некаторых выяўляюцца наперад; і тыя, што інакш, не могуць быць схаваныя.

РАЗДЗЕЛ 6

1 Няхай усе слугі, якія знаходзяцца пад ярмом, лічаць гаспадароў сваіх вартымі ўсялякай пашаны, каб імя Божае і навука Ягоная не зьневажаліся.
2 А тыя, што маюць веруючых гаспадароў, няхай не пагарджаюць імі, бо яны браты; але лепш служыце ім, бо яны верныя і любімыя, удзельнікі дабра. Гэтыя рэчы вучаць і настаўляюць.
3 Калі хто вучыць іначай і не згаджаецца на здаровыя словы, нават на словы Госпада нашага Ісуса Хрыста, і на навуку пабожную,
4 Ён горды, нічога ня ведаючы, але хвалюючыся ў пытаньнях і сварках у словах, ад якіх паходзіць зайздрасьць, сваркі, лаянкі, ліхія здагадкі,
5 Заганныя спрэчкі людзей сапсаванага розуму і пазбаўленых праўды, лічачы, што набытак ёсьць пабожнасьць: ад такіх адхіляйся.
6 Але пабожнасьць з задавальненьнем - вялікая выгада.

7 Бо мы нічога не прынесьлі ў гэты сьвет і ня можам нічога вынесьці.
8 І маючы ежу і вопратку, будзем гэтым задаволеныя.
9 Але тыя, хто хоча ўзбагаціцца, трапляюць у спакусу і сетку, і ў мноства неразумных і шкодных пажадлівасцяў, якія тонуць людзей у знішчэнні і пагібелі.
10 Бо срэбралюбства - гэта корань усялякага зла, якога некаторыя, прагнучы, адхіліліся ад веры і нанеслі на сябе шмат пакутаў.
11 Але ты, чалавек Божы, уцякай ад гэтага; і шукайце праўду, пабожнасьць, веру, любоў, цярплівасьць, лагоднасьць.
12 Зьмагайся добрым змаганьнем веры, трымайся жыцьця вечнага, да якога ты пакліканы і вызнаў добрую вызнаньне перад многімі сьведкамі.
13 Я даручаю табе перад Богам, Які ўсё ажыўляе, і перад Хрыстом Ісусам, Які перад Понціем Пілатам быў сьведкам добрага вызнаньня;
14 каб ты захоўваў гэтую запаведзь беззаганна, без выкрыцьця, аж да зьяўленьня Госпада нашага Ісуса Хрыста:
15 Што ў свае часы ён пакажа, хто ёсьць блаславёны і адзіны Ўладар, Кароль цароў і Пан гаспадароў;
16 Адзіны мае несьмяротнасьць, жыве ў сьвятле, да якога ніхто ня можа наблізіцца; якога ніхто ня бачыў і бачыць ня можа: Яму гонар і ўлада вечная. Амін.
17 Загадай багатых у гэтым свеце, каб яны не ганарыліся і не спадзяваліся на няпэўнае багацце, але на Бога жывога, Які дае нам усё багата на асалоду;
18 Каб яны рабілі дабро, каб былі багатыя на добрыя ўчынкі, гатовыя раздаваць, ахвотныя да зносін;
19 Збіраючы сабе добрую аснову на будучы час, каб ухапіцца за жыццё вечнае.
20 Цімафей, захоўвай тое, што табе даверана, пазбягаючы паганых і марных балбатняў і супрацьстаянняў навукі, ілжыва так званай:
21 Што некаторыя, вызнаючы, заблудзіліся адносна веры. Ласка з табою. Амін. (Першае да Цімафея было напісана з Лаадыкіі, якая з'яўляецца галоўным горадам Фрыгіі-Пакацыяны.)

2 Цімафею

РАЗДЗЕЛ 1

1 Павал, воляю Божаю апостал Ісуса Хрыста, паводле абяцаньня жыцьця ў Хрысьце Ісусе,
2 Цімафею, сыну майму ўмілаванаму: ласка, міласьць і мір ад Бога Айца і Хрыста Ісуса, Госпада нашага.
3 Дзякую Богу, Якому служу ад продкаў маіх з чыстым сумленьнем, што няспынна ўспамінаю пра Цябе ў малітвах маіх дзень і ноч;
4 Вельмі жадаючы бачыць цябе, памятаючы сьлёзы твае, каб напоўніцца радасьцю;
5 Калі я нагадваю пра чыстую веру ў цябе, якая жыла спачатку ў бабцы тваёй Лаідзе і маці тваёй Эўнікіі; і я перакананы, што і ў цябе.
6 Дзеля гэтага я нагадваю табе, каб ты распальваў дар Божы, які ёсьць у табе праз ускладаньне рук маіх.
7 Бо не даў нам Бог духа страху; але моцы, і любові, і здаровага розуму.
8 Дык не саромейся сьведчаньня Госпада нашага, ні мяне, вязьня Ягонага, але будзь удзельнікам пакутаў Эвангельля паводле моцы Божай;
9 Які выратаваў нас і паклікаў сьвятым пакліканьнем не паводле ўчынкаў нашых, але паводле пастановы Свайго і мілаты, дадзенай нам у Хрысьце Ісусе ад пачатку сьвету,
10 Але цяпер выяўляецца праз зьяўленьне нашага Збаўцы Ісуса Хрыста, Які зьнішчыў сьмерць і праз Эвангельле асьвятліў жыцьцё і несмяротнасьць:
11 Дзеля гэтага я пастаўлены прапаведнікам, і апосталам, і настаўнікам народаў.
12 Дзеля гэтага я і цярплю гэта, але не саромеюся, бо ведаю, у Каго паверыў, і ўпэўнены, што Ён можа захаваць тое, што я даручыў Яму, на той дзень.
13 Трымайся аблічча здаровых слоў, якія ты чуў ад мяне, у веры і любові ў Хрысьце Ісусе.
14 Даверанае табе дабро захоўвай Духам Святым, які жыве ў нас.
15 Ты ведаеш, што ўсе, хто ў Азіі, адвярнуліся ад мяне; з іх Фігел і Гермоген.
16 Дай Гасподзь міласьць дому Анісіфара; бо ён часта асвяжаў мяне і не саромеўся маіх ланцугоў;
17 Але, калі ён быў у Рыме, ён вельмі старанна шукаў мяне і знайшоў.
18 Няхай дасьць яму Гасподзь здабыць міласэрнасьць у Госпада ў той дзень; і колькі спраў ён паслужыў мне ў Эфэсе, ты добра ведаеш.

РАЗДЗЕЛ 2

1 Дык ты, сыне мой, умацоўвайся ласкаю ў Хрысьце Ісусе.
2 І тое, што ты чуў ад мяне пры шматлікіх сьведках, перадай верным людзям, якія будуць здольныя і іншых навучыць.
3 Дык ты цярпі пакуты, як добры жаўнер Ісуса Хрыста.
4 Ніводзін ваяўнічы ня ўвязваецца ў справы жыцьця; каб дагадзіць таму, хто выбраў яго ў салдаты.
5 А калі хто і змагаецца за панаванне, не атрымлівае вянца, калі не змагаецца законна.
6 Земляроб, які працуе, павінен быць першым удзельнікам пладоў.
7 Зважайце на тое, што я кажу; і Гасподзь дасць табе разуменне ва ўсім.
8 Памятайце, што Ісус Хрыстос з семені Давідавага ўваскрос з мёртвых паводле Евангелля майго:
9 За гэта я пакутую, як злачынца, аж да кайданаў; але слова Божае не звязана.
10 Таму я ўсё цярплю дзеля выбраных, каб і яны атрымалі збаўленне ў Хрысьце Езусе з вечнай славаю.
11 Праўдзівае слова: калі мы з Ім памерлі, дык з Ім і ажывем.
12 Калі церпім, будзем з Ім і валадарыць; калі адрачэмся ад Яго, і Ён адрачэцца ад нас.
13 Калі мы ня верым, Ён застаецца верным: ня можа адрачыся ад Сябе.
14 Напамінай ім пра гэта, забараняючы ім перад Госпадам, каб не спрачаліся аб словах без карысці, але на знявагу слухачоў.
15 Старайся паказаць сябе перад Богам годным, працаўніком бессаромным, які справядліва абвяшчае слова праўды.
16 Але цурайся паганых і пустых балбатняў, бо яны памножацца на бязбожнасьць.
17 І слова іхняе, як язва: зь іх Гімэнэй і Філет;
18 якія памыліліся адносна праўды, кажучы, што ўваскрасеньне ўжо мінула; і зрынуць веру некаторых.
19 Але аснова Божая цьвёрдая, маючы гэтую пячатку: Госпад ведае сваіх. І кожны, хто называе імя Хрыста, няхай адступіцца ад беззаконня.
20 Але ў вялікім доме ёсьць посуд ня толькі залаты і срэбны, але таксама драўляны і гліняны; і адных у гонар, а другіх у ганьбу.
21 Дык вось, калі чалавек ачысьціць сябе ад гэтага, ён будзе пасудзінай пачэснай, асьвечанай і годнай для гаспадара і падрыхтаванай да ўсякай добрай справы.
22 Уцякай таксама ад юнацкіх пажаданьняў, але ідзі за справядлівасьцю, вераю, любоўю, мірам з тымі, што клічуць Госпада ад чыстага сэрца.
23 А дурных і недасьведчаных пытаньняў ухіляйся, ведаючы, што яны выклікаюць сваркі.
24 А раб Гасподні няхай не сварыцца; але будзь лагодны да ўсіх людзей, здольны да навучання, цярплівы,
25 У лагоднасьці настаўляючы праціўнікаў; калі Бог дасьць ім пакаяньне дзеля прызнаньня праўды;
26 І каб яны выбраліся з пасткі д'ябла, захопленыя ім у палон па яго волі.

РАЗДЗЕЛ 3

1 Ведайце таксама, што ў апошнія дні наступяць цяжкія часы.
2 Бо людзі будуць самалюбцы, сквапнікі, фанабэрысты, ганарыстыя, блюзнеры, непакорлівыя бацькам, няўдзячныя, бязбожныя,
3 Без прыроднай прыхільнасці, парушальнікі міру, ілжывыя абвінаваўцы, нястрыманыя, лютыя, пагардлівыя да добрых,
4 Здраднікі, п'янлівыя, пышныя, якія любяць асалоды больш, чым любяць Бога;
5 Якія маюць выгляд пабожнасьці, але адракліся ад яе сілы: ад такіх адварочвайцеся.

6 Бо да гэтага роду належаць тыя, што лезуць у дамы і вязуць у палон дурных жанчын, абцяжараных грахамі, захопленых рознымі пажадлівасцямі,
7 Заўсёды вучыўся, але ніколі не мог прыйсці да пазнання праўды.
8 Як Яній і Ямврій супрацьстаялі Майсею, так і гэтыя супраціўляюцца праўдзе: людзі сапсаванага розуму, няверныя ў веры.
9 Але яны не пойдуць далей, бо іхняя дурнота будзе відавочная ўсім людзям, як і іхняя.
10 Але ты цалкам спазнаў маю навуку, лад жыцця, мэту, веру, доўгацярплівасць, любоў, цярплівасць,
11 Ганенні, пакуты, якія спасціглі мяне ў Антыёхіі, у Іконіі, у Лістры; якія пераследы я перанёс, але ад усіх іх вызваліў мяне Гасподзь.
12 Так, і ўсе, хто хоча жыць пабожна ў Хрысьце Ісусе, будуць перасьледаваныя.
13 А злыя людзі і спакуснікі будуць рабіцца ўсё горш і горш, падманваючы і падманваючыся.
14 А ты заставайся ў тым, чаму навучыўся і ў чым даверaны, ведаючы, ад каго навучыўся;
15 і што ты з дзяцінства ведаеш сьвятыя пісаньні, якія могуць зрабіць цябе мудрым на збаўленьне празь веру ў Хрыста Ісуса.
16 Усё Пісаньне боганатхнёнае і карыснае для навукі, для выкрыцьця, для папраўленьня, для настаўленьня ў праўдзе.
17 Каб чалавек Божы быў дасканалы, да ўсякіх добрых спраў падрыхтаваны.

РАЗДЗЕЛ 4

1 Дык заклінаю цябе перад Богам і Госпадам Ісусам Хрыстом, Які будзе судзіць жывых і мёртвых у зьяве Сваім і ў Царстве Сваім;
2 Прапаведуйце слова; быць імгненным у сезон, па-за сезонам; дакарай, дакарай, настаўляй з усёй доўгацярплівасьцю і навукай.
3 Бо прыйдзе час, калі ня будуць цярпець здаровай навукі; але паводле ўласных пажадлівасьцяў яны збяруць сабе настаўнікаў, якія чухаць вушы;
4 І ад праўды адвернуць вуха і зьвернуцца да байкі.
5 Але ты чуй ва ўсім, цярпі пакуты, выконвай справу евангеліста, спраўляй сваё служэнне.
6 Бо цяпер я гатовы да ахвяры, і час майго адыходу блізкі.
7 Я змагаўся добрым змаганьнем, закончыў шлях свой, захаваў веру;
8 Адгэтуль падрыхтаваны для мяне вянок праўды, які дасьць мне ў той дзень Гасподзь, судзьдзя справядлівы, і ня толькі мне, але і ўсім, што любяць зьяўленьне Ягонае.
9 Пастарайся хутчэй прыйсьці да мяне:
10 Бо Дымас пакінуў мяне, палюбіўшы цяперашні сьвет, і адышоў у Фесалоніку; Крэсцэнт у Галатыю, Ціт у Далмацыю.
11 Са мною толькі Лука. Вазьмі Марка і прывядзі яго з сабою, бо ён мне карысны для служэння.
12 А Тыхіка я паслаў у Эфэз.
13 Плашч, які я пакінуў у Траадзе ў Карпа, калі прыйдзеш, вазьмі з сабою і кнігі, але асабліва пергаменты.
14 Аляксандар меднік зрабіў мне многа ліха; хай узнагародзіць яго Гасподзь паводле ўчынкаў ягоных!
15 Сьцеражыся каторых і ты; бо ён моцна супраціўляўся словам нашым.
16 Пры першым адказе маім ніхто не стаяў са мною, але ўсе людзі пакінулі мяне: прашу Бога, каб не было ім віны ў гэтым.
17. Але Гасподзь быў са мною і ўмацаваў мяне; каб мною прапаведаванне было дасягнута і каб усе язычнікі пачулі, і я быў вызвалены з пашчы льва.
18 І выбавіць мяне Гасподзь ад усякага благога ўчынку і захавае мяне ў Свайм Нябесным Царстве, Яму слава на векі вечныя. Амін.
19 Вітайце Прыскілу і Акілу і дом Аніcіфора.
20 Эраст жыў у Карынце, а Трафіма я пакінуў у Мілеце хворым.
21 Пастарайся прыйсці да зімы. Вітае цябе Эўбул, і Пудэн, і Лін, і Клаўдзія, і ўсе браты.
22 Гасподзь Ісус Хрыстос з духам тваім. Ласка з вамі. Амін. (Другое пасланне да Цімафея, пасвечанага першым біскупам царквы Эфесцаў, было напісана з Рыма, калі Павел другі раз быў прыведзены да Нэрона.)

Ціт

РАЗДЗЕЛ 1

1 Павал, слуга Божы і апостал Ісуса Хрыста, паводле веры выбраных Божых і вызнаньня праўды пасьля пабожнасьці;
2 У надзеі на жыцьцё вечнае, якое Бог, які ня можа хлусіць, абяцаў перад векам;
3 Але ў свой час аб'явіў слова сваё праз пропаведзь, даручаную мне паводле запаведзі Бога, Збаўцы нашага;
4 Ціту, сыну майму паводле агульнай веры: ласка, міласьць і мір ад Бога Айца і Госпада Ісуса Хрыста, Збаўцы нашага.
5 Дзеля таго я пакінуў цябе на Крыце, каб ты навёў парадак у нястачах і паставіў старшых у кожным горадзе, як Я загадаў табе.
6 Калі хто беззаганны, то муж адной жонкі, маючы верных дзяцей, не абвінавачаных у распусце або непакорлівасці.
7 Бо біскуп павінен быць беззаганны, як распарадчык Божы; не свавольны, не хутка злы, не схільны да віна, не нападаючы, не схільны да бруднай карысці;
8 Але той, хто любіць гасціннасць, любіць добрых людзей, цвярозы, справядлівы, святы, умераны;
9 Моцна трымаючыся вернага слова, як яго навучылі, каб ён мог здаровай навукай і настаўляць, і пераконваць супярэчнікаў.
10 Бо многа свавольных і пустасловаў і ашуканцаў, асабліва з абразаньня:
11 Каму трэба заткнуць вусны, якія падрываюць цэлыя дамы, навучаючы таму, чаго не павінны, дзеля паганай карысці.
12 Адзін зь іх, нават прарок іхні, сказаў: Крыцяне заўсёды хлусы, злыя зьвяры, марудныя жываты.
13 Гэта сьведчаньне праўдзівае. Дык дакарай іх строга, каб яны былі здаровыя ў веры;
14 Не зважаючы на жыдоўскія байкі і наказы людзей, якія адвярнуліся ад праўды.
15 Для чыстых усё чыстае, але для апаганеных і няверных няма нічога чыстага; але нават розум і сумленьне іх апаганеныя.
16 Яны кажуць, што ведаюць Бога; але ўчынкамі адракаюцца ад Яго, будучы агіднымі і непакорлівымі і да ўсякага добрага ўчынку няздольныя.

РАЗДЗЕЛ 2

1 Але ты кажы тое, што становіцца здаровай навукай:
2 каб старыя былі цьвярозыя, сур'ёзныя, умераныя, здаровыя ў веры, у любові, у цярплівасьці.
3 Падобна і старым жанчынам, каб яны паводзілі сябе як належыць сьвятасьці, каб не былі фальшывымі абвінаваўцамі, ня п'янымі, настаўнікамі дабра;
4 Каб яны навучылі маладых жанчын быць цвярозымі, любіць сваіх мужоў, любіць сваіх дзяцей,
5 Каб былі разважлівымі, цнатлівымі, хатнімі, добрымі, паслухмянымі сваім мужам, каб не блюзнерылася слова Божае.
6 Таксама юнакоў заклікаю быць цвярозымі.
7 Ва ўсім давай сабе ўзор добрых учынкаў: у навуцы дэманструй непарушнасьць, сур'ёзнасьць, шчырасьць,
8 Здаровая гаворка, якая не можа быць асуджана; каб той, хто супраць, быў саромеючыся, ня маючы нічога благога пра вас.
9 Настаўляй слугаў быць паслухмянымі сваім гаспадарам і дагаджаць ім ва ўсім; зноў не адказвае;
10 Не крадзеж, але выказваючы ўсю добрую вернасць; каб яны ва ўсім упрыгожвалі навуку Бога, нашага Збаўцы.
11 Бо з'явілася мілата Божая, якая збаўляе ўсіх людзей,
12 навучаючы нас, каб мы, адракшыся бязбожнасьці і сьвецкіх пажадлівасьцяў, жыць цьвяроза, праведна і пабожна ў цяперашнім сьвеце;
13 Чакаючы благаслаўлёнай надзеі і слаўнага зьяўленьня вялікага Бога і Збаўцы нашага Ісуса Хрыста;
14 Які аддаў Сябе за нас, каб адкупіць нас ад усякага беззаконьня і ачысьціць для Сябе народ выбраны, руплівы да добрых спраў.
15 Гэта гавары, і настаўляй, і дакарай з усёю ўладаю. Няхай ніхто не пагарджае табою.

РАЗДЗЕЛ 3

1 Нагадай ім, каб яны падпарадкоўваліся начальствам і ўладам, каб слухаліся суддзяў, каб былі гатовыя да ўсякай добрай справы,
2 Нікога не ліхасловіць, не быць свавольнікамі, але лагоднымі, выказваючы ўсю лагоднасць усім людзям.
3 Бо і мы самі часам былі неразумныя, непакорлівыя, ашуканыя, служачы розным пажадлівасцям і задавальненням, жылі ў злосці і зайздрасці, ненавідзелі і ненавідзелі адзін аднаго.
4 Але пасля гэтага з'явілася дабрыня і любоў Бога, Збаўцы нашага, да чалавека,
5 Не праз учынкі праўды, якія мы ўчынілі, але паводле сваёй міласэрнасьці Ён выратаваў нас праз абмываньне адраджэньня і аднаўленьня Духам Сьвятым;
6 Якога Ён багата праліў на нас праз Ісуса Хрыста, Збаўцу нашага;
7 Каб мы, апраўданыя Ягонай ласкаю, сталі спадкаемцамі паводле надзеі вечнага жыцьця.
8 Гэтае слова вернае, і я хачу, каб ты ўвесь час сьцьвярджаў гэта, каб тыя, хто ўвераваў у Бога, стараліся захоўваць добрыя справы. Гэтыя рэчы добрыя і карысныя людзям.
9 Але дурных пытаньняў, і радаводаў, і спрэчак, і спрэчак аб законе ўхіляйся; бо яны бескарысныя і марныя.
10 Чалавека ерэтыка пасля першага і другога настаўлення адкінь;
11 Ведаючы, што той, хто такі, падвяргаецца і грашыць, сам сябе асуджаючы.
12 Калі я пашлю да цябе Артэма або Ціхіка, пастарайся прыехаць да мяне ў Нікапаль, бо я вырашыў там перазімаваць.
13 Правядзі законніка Зіну і Апалоса старанна, каб ні ў чым не засталося ім недахопу.
14 Няхай і нашы вучацца захоўваць добрыя ўчынкі дзеля патрэбнага ўжытку, каб яны не былі бясплоднымі.
15 Вітаюць цябе ўсе, хто са мною. Прывітайце тых, хто любіць нас у веры. Ласка з усімі вамі. Амін. (Гэта было напісана Ціту, пасвечанаму ў першы біскуп крыцкай царквы, з Нікаполя Македонскага.)

Філімон

РАЗДЗЕЛ 1

1 Павал, вязень Ісуса Хрыста, і Цімафей, брат наш, да Філімона, любага і супрацоўніка нашага,
2 І Апфіі ўлюбёнай нашай, і аднапалчаніку Архіпу, і царкве ў доме тваім:
3 Ласка вам і супакой ад Бога Айца нашага і Госпада Ісуса Хрыста.
4 Дзякую Богу майму, заўсёды памінаю Цябе ў малітвах маіх,
5 Чуючы пра любоў тваю і веру, якую маеш да Госпада Ісуса і да ўсіх сьвятых;
6 каб абвешчаньне веры тваёй сталася дзейсным праз пазнаньне ўсякага добрага, што ёсьць у табе ў Хрысьце Ісусе.
7 Бо мы маем вялікую радасьць і суцяшэньне любоўю тваёю, бо табою, браце, асьвяжаюцца сэрцы сьвятых.
8 Таму, хоць бы я і адважыўся ў Хрысьце загадаць табе тое, што зручна,
9 Але я прашу цябе дзеля любові, будучы такім, як Павел стары, а цяпер таксама вязень Ісуса Хрыста.
10 Прашу цябе за сына майго Анісіма, якога я нарадзіла ў няволі маіх:
11 Што раней было табе некарысна, а цяпер карысна табе і мне:
12 Якога я зноў паслаў, дык ты прымі яго, гэта значыць нутро маё
13 Якога я хацеў бы пакінуць пры сабе, каб замест цябе ён служыў мне ў путах Эвангельля.
14 Але без розуму твайго я б нічога не рабіў; каб карысць твая была не па патрэбе, а па волі.
15 Бо, магчыма, таму ён адышоў на час, каб ты прыняў яго назаўсёды;
16 Не цяпер як слуга, але вышэй за слугу, брат умілаваны, асабліва мне, а тым больш табе, і ў плоці, і ў Госпадзе?
17 Дык калі лічыш мяне супольнікам, прымі яго як мяне самога.
18 Калі ён пакрыўдзіў цябе, або вінен табе, пакладзі гэта на маю рахунак;
19 Я, Павал, напісаў гэта ўласнаю рукою, я адплачу, але не кажу табе, чым ты мне вінен нават самога сябе.
20 Так, браце, дай мне цешыцца табою ў Госпадзе: супакой нутро маё ў Госпадзе.
21 Маючы ўпэўненасць у паслухмянасці тваёй, я напісаў табе, ведаючы, што ты зробіш і больш, чым я кажу.
22 Але прыгатуй мне і начлег, бо спадзяюся, што малітвамі тваімі я буду дадзены табе.
23 Вітае цябе Эпафрас, сувязень мой у Хрысьце Ісусе;
24 Марк, Арыстарх, Дымас, Лукас, супрацоўнікі мае.
25 Ласка Госпада нашага Ісуса Хрыста з духам вашым. Амін.

Пасланне да Габрэяў

РАЗДЗЕЛ 1

1 Бог, які ў розныя часы і рознымі спосабамі прамаўляў у мінулым да бацькоў праз прарокаў,
2 у гэтыя апошнія дні прамаўляў да нас праз Сына свайго, якога паставіў спадкаемцам усяго, праз якога стварыў светы;
3 Які зьяўляючыся зьзяньнем славы Ягонай і выразным вобразам асобы Ягонай і трымаючы ўсё словам сілы Сваёй, калі Сам ачысьціў грахі нашы, сеў праваруч Велічы на вышыні;
4 Будучы нашмат лепшым за анёлаў, бо праз спадчыну атрымаў лепшае за іх імя.
5 Бо каму з анёлаў Ён калі-небудзь сказаў: Ты Сын Мой, Я сёньня нарадзіў Цябе? І яшчэ: Я буду яму Айцом, а Ён будзе Мне Сынам?
6 І яшчэ, калі ўводзіць Першароднага ў сьвет, кажа: і хай паклоняцца Яму ўсе анёлы Божыя.
7 І пра анёлаў Ён кажа: Які робіць анёлаў Сваіх духамі і слугаў Сваіх полымем вогненным.
8 А пра Сына кажа: трон Твой, Божа, на векі вечныя;
9 Ты палюбіў праўду і зьненавідзеў беззаконьне; таму, Божа, Бог Твой, памазаў Цябе алеем радасьці больш за таварышаў Тваіх.
10 І Ты, Госпадзе, напачатку заклаў зямлю; і нябёсы - справа рук Тваіх.
11 Яны загінуць; але ты застаешся; і ўсе яны састарэюць, як вопратка;
12 І як вопратку Ты складзеш іх, і яны зьменяцца; але Ты той самы, і гады Твае ня скончацца.
13 Але каму з анёлаў Ён калі-небудзь сказаў: сядзі праваруч Мяне, пакуль пакладу ворагаў Тваіх у падножжа ног Тваіх?
14 Ці ня ўсе яны службовыя духі, пасланыя на служэньне тым, што маюць успадкаваць збаўленьне?

РАЗДЗЕЛ 2

1 Такім чынам, мы павінны больш уважна ставіцца да таго, што пачулі, каб не выпусьціць яго.
2 Бо калі слова, прамоўленае праз анёлаў, было цьвёрдым, і кожны грэх і непаслухмянасьць атрымлівалі справядлівую ўзнагароду;
3 Як мы ўцячэм, калі занядбаем такое вялікае збаўленьне; якое спачатку было прамоўлена Госпадам і было пацьверджана нам тымі, хто слухаў яго;
4 Ці сьведчыць ім Бог знакамі і цудамі, і рознымі цудамі, і дарамі Сьвятога Духа, паводле волі Сваёй?
5 Бо не анёлам Ён скарыў будучы свет, пра які мы гаворым.
6 Але нехта засьведчыў у адным месцы, кажучы: Што такое чалавек, што Ты памятаеш яго? ці сын чалавечы, што Ты наведваеш яго?
7 Ты зрабіў яго крыху ніжэйшым за анёлаў; Ты ўвянчаў яго славаю і гонарам і паставіў яго над справамі рук Тваіх.
8 Ты пакарыў усё пад ногі ягоныя. Бо тым, што ён падпарадкаваў яму ўсё, не пакінуў нічога, што не было б падпарадкавана яму. Але цяпер мы бачым, што яшчэ не ўсё падпарадкавана яму.
9 Але мы бачым Ісуса, які быў зроблены крыху ніжэйшым за анёлаў за цярпеньне сьмерці, увянчанага славаю і пашанаю; каб ён з ласкі Божай спазнаў смерці за кожнага чалавека.
10 Бо Яму належала, дзеля Каго ўсё і праз Каго ўсё, прыводзячы многіх сыноў да славы, учыніць начальніка іх збаўлення дасканалым праз пакуты.
11 Бо і той, хто асьвячае, і тыя, што асьвячаюцца, усе ад аднаго; дзеля гэтага Ён не саромеецца называць іх братамі,
12 кажучы: абвяшчу імя Тваё братам маім, пасярод царквы буду пяяць Табе.
13 І зноў буду спадзявацца на Яго. І яшчэ: Вось я і дзеці, якіх даў мне Бог.
14. Паколькі дзеці супольныя з целам і крывёю, дык і ён сам таксама прыняў іх; каб праз смерць знішчыць таго, хто мае ўладу смерці, гэта значыць д'ябла;
15 І выбаў тых, якія праз страх смерці ўсё жыццё былі ў няволі.
16 Бо ён сапраўды не прыняў на сябе прыроды анёлаў; але ён узяў на сябе семя Абрагама.
17 Дзеля гэтага належала яму ва ўсім быць падобным да сваіх братоў, каб быць міласэрным і верным першасьвятарам перад Богам, каб умілачыніць грахі людзей.
18 Бо ў тым, што Ён сам цярпеў, будучы спакушаным, можа дапамагчы спакушаным.

РАЗДЗЕЛ 3

1 Таму, браты сьвятыя, удзельнікі нябеснага пакліканьня, лічыце Апостала і Першасьвятара нашага вызнаньня Хрыста Ісуса;
2 Які быў верны таму, хто паставіў яго, як і Майсей быў верны ва ўсім доме сваім.
3 Бо гэты чалавек удастоіўся большай славы за Майсея, паколькі той, хто пабудаваў дом, мае большую гонар за дом.
4 Бо кожны дом нехта будуе; але Той, Хто пабудаваў усё, ёсць Бог.
5 І Майсей сапраўды быў верны ва ўсім доме ягоным, як слуга, дзеля сьведчаньня таго, што павінна было быць сказана пасьля;
6 Але Хрыстос, як Сын, у сваім доме; чый дом мы, калі адвагу і хвалу надзеі цвёрда захаваем да канца.
7 Таму (як кажа Дух Сьваты: сёньня, калі вы пачуеце голас Ягоны,
8 Не рабеце жорсткімі сэрцаў вашых, як у гняве, у дзень спакусы ў пустыні;
9 Калі бацькі вашыя спакушалі мяне, выпрабоўвалі мяне і бачылі справы мае сорак гадоў.
10 Таму я засмуціўся на той род і сказаў: яны заўсёды памыляюцца сэрцам сваім; і яны не спазналі дарог Маіх.
11 І прысягнуў Я ў гневе Маім, што яны ня ўвойдуць у спакой Мой.)
12 Глядзеце, браты, каб не было ў кім з вас ліхога сэрца нявер'я, каб адступіцца ад Бога жывога.

13 Але настаўляйце адзін аднаго кожны дзень, пакуль называецца сёньня; каб хто з вас не зацвярдзелы падманам граху.
14 Бо мы робімся супольнікамі Хрыста, калі цвёрда захаваем першапачатковую адвагу да канца;
15 Калі сказана: сёньня, калі пачуеце голас Ягоны, не рабеце жорсткімі сэрцаў вашых, як у гняве.
16 Бо некаторыя, пачуўшы, абураліся, але ня ўсе, што выйшлі зь Егіпта праз Майсея.
17 Але па кім пакутаваў ён сорак гадоў? ці не з тымі, што зграшылі, чые трупы ўпалі ў пустыні?
18 І каму прысягаў, што ня ўвойдуць у супакой Ягоны, як ня няверуючым?
19 Такім чынам, мы бачым, што яны не маглі ўвайсці праз нявер'е.

РАЗДЗЕЛ 4

1 Дык вось, будзем баяцца, каб, калі нам засталося абяцанне ўвайсці ў супакой Ягоны, не здалося, што хто-небудзь з вас не выканае яго.
2 Бо і нам абвяшчалася Евангелле, і ім, але слова абвяшчанае не прынесла ім карысці, не злучанае з вераю ў тых, хто слухаў яго.
3 Бо мы, якія ўверавалі, уваходзім у супакой, як Ён сказаў: як Я прысягнуў у гневе Маім, што яны ўвойдуць у супакой Мой, хоць справы былі завершаны ад стварэньня сьвету.
4 Бо ён у адным месцы сказаў пра сёмы дзень такім чынам: і адпачыў Бог у дзень сёмы ад усіх учынкаў Сваіх.
5 І зноў на гэтым месцы, калі ўвойдуць у спачын Мой.
6 Таму застаецца, што некаторыя павінны ўвайсці ў яго, а тыя, каму было абвешчана спачатку, не ўвайшлі праз нявер'е.
7 Зноў абмяжоўвае ён пэўны дзень, кажучы ў Давіда: сёньня, праз столькі часу; як сказана: сёньня, калі пачуеце голас Ягоны, не ачарсьцьвейце сэрцаў вашых.
8 Бо калі б Езус даў ім супакой, дык ці не казаў бы потым пра іншы дзень.
9 Такім чынам, застаецца адпачынак народу Божаму.
10 Бо хто ўвайшоў у супакой Ягоны, той адпачыў ад сваіх спраў, як і Бог ад Сваіх.
11 Дык паспрабуем жа ўвайсці ў той супакой, каб ніхто не ўпаў за такім жа прыкладам нявер'я.
12 Бо слова Божае жывое, і магутнае, і вастрэйшае за ўсялякі двусечны меч, пранізвае ажно да падзелу душу і дух, і суставы і мозг, і судзіць думкі і намеры сэрца.
13 Няма ніякага стварэньня, схаванага перад Ім, але ўсё аголенае і адкрытае перад вачыма Таго, з якім мы маем справу.
14 Дык вось, маючы вялікага першасьвятара, які прайшоў у нябёсы, Ісуса, Сына Божага, будзем цьвёрда трымацца вызнаньня.
15 Бо мы ня маем такога першасьвятара, які б ня мог спачуваць немачам нашым; але ва ўсім быў спакушаны, як і мы, але без граху.
16 Дык прыступім з адвагаю да пасаду ласкі, каб атрымаць міласьць і знайсьці ласку своечасовай дапамогі.

РАЗДЗЕЛ 5

1 Бо кожны першасьвятар, які бярэцца з людзей, высьвячаецца для людзей у справах Божых, каб прыносіць дары і ахвяры за грахі.
2 Хто можа пашкадаваць невукаў і тых, што заблукалі; таму і сам ён ахоплены немаччу.
3 І дзеля гэтага ён павінен як за людзей, так і за сябе прыносіць ахвяру за грахі.
4 І ніхто ня бярэ сабе гэтае пашаны, апрача пакліканага Богам, як Аарон.
5 Так і Хрыстос не Сябе праславіў, каб быць першасвятаром; але Той, Хто сказаў Яму: Ты Сын Мой, Я сёньня нарадзіў Цябе.
6 Як і ў іншым месцы сказана: Ты сьвятар навекі паводле сану Мэльхісэдэка.
7 Ён у дні цела свайго, калі з моцным плачам і сьлязьмі ўзьнёсь малітвы і просьбы да таго, хто мог выратаваць яго ад сьмерці, і быў выслуханы ў тым, што баяўся;
8 Хоць Ён і быў Сынам, аднак навучыўся паслухмянасьці праз тое, што цярпеў;
9 І зрабіўшыся дасканалым, ён стаў аўтарам вечнага збаўленьня для ўсіх, хто яму паслухмяны;
10 Пакліканы Богам першасьвятаром паводле чыну Мэльхісэдэка.
11 Пра Яго мы маем шмат сказаць, але цяжка вымавіць, бо вы тупыя на слых.
12 Бо калі вам трэба быць настаўнікамі, вы маеце патрэбу ў тым, каб зноў навучыць вас, якія ёсьць першыя прынцыпы словаў Божых; і сталі такімі, што маюць патрэбу ў малацэ, а не ў моцным мясе.
13 Бо кожны, хто ўжывае малако, няспрытны ў слове праўды, бо ён дзіця.
14 Але цвёрдая ежа належыць паўналетнім, нават тым, якія праз ужытак маюць свае пачуцці, прывучаныя распазнаваць дабро і зло.

РАЗДЗЕЛ 6

1 Таму, пакінуўшы прынцыпы навукі Хрыста, пойдзем да дасканаласці; не кладучы зноў падмурку пакаяньня ад мёртвых учынкаў і веры ў Бога,
2 Пра навуку аб хрышчэньнях, і аб ускладаньні рук, і аб уваскрэсеньні мёртвых, і аб судзе вечным.
3 І гэта зробім, калі Бог дазволіць.
4 Бо немагчыма для тых, хто аднойчы быў прасьветлены і паспытаў нябеснага дару і стаў удзельнікам Сьвятога Духа,
5 і паспыталі добрага слова Божага і сіл будучага веку,
6 Калі яны адпадуць, абнавіць іх зноў да пакаяньня; бачачы, што яны зноў укрыжоўваюць сабе Сына Божага і адкрыта ганьбяць Яго.
7 Бо зямля, якая п'е дождж, які часта ідзе на яе, і родзіць травы, прыдатныя для тых, хто яе апрацоўвае, прымае дабраславеньне ад Бога.
8 А тое, што родзіць церні і шыпшыны, адхіленае і блізкае да праклёну; чый канец - спаленне.
9 Але, умілаваныя, мы перакананыя ў тым, што ў вас лепшае і ў тым, што спадарожнічае збаўленню, хоць і гаворым так.

10 Бо Бог не несправядлівы, каб забыць працу вашу і працу любові, якую вы выявілі да імя Ягонага, служачы і служачы сьвятым.
11 І мы жадаем, каб кожны з вас выяўляў такую ж руплівасьць да поўнай упэўненасьці надзеі да канца:
12 Каб вы не былі лянівымі, але ішлі за тымі, што праз веру і цярплівасьць наследуюць абяцаньні.
13 Бо калі Бог даў абяцанне Абрагаму, таму што ён не мог прысягнуць большым, Ён прысягнуў самім сабой,
14 кажучы: «Сапраўды, дабраслаўляючы, дабраслаўлю цябе і памнажаючы, памножу цябе».
15 І так, цярпліва цярпеўшы, атрымаў абяцанае.
16 Бо людзі клянуцца большым, і клятва дзеля пацьверджаньня - канец усякай сварцы.
17 Тым самым Бог, жадаючы яшчэ больш паказаць спадкаемцам абяцаньня нязьменнасьць сваёй рады, пацьвердзіў яе прысягаю:
18 Каб праз дзьве нязменныя рэчы, у якіх Богу было немагчыма схлусіць, мы маглі мець моцнае суцяшэньне, якія ўцяклі ў прытулак, каб ухапіцца за надзею, якая перад намі:
19 Надзею мы маем як якар душы, цьвёрды і трывалы, і якая ўваходзіць у тое, што ўнутры заслоны;
20 Куды ўвайшоў для нас папярэднік, Ісус, зроблены першасьвятарам навекі паводле чыну Мэльхісэдэка.

РАЗДЗЕЛ 7

1 Для гэтага Мэльхісэдэка, цара Саліма, сьвятара Бога Ўсявышняга, які сустрэў Абрагама, які вяртаўся пасьля разгрому цароў, і дабраславіў яго;
2 Яму і Абрагам даў дзясятую частку з усяго; спачатку быўшы ў інтэрпрэтацыі Каралём праўды, а потым таксама Каралём Саліма, што значыць Царом міру;
3 Без бацькі, без маці, без паходжання, не маючы ні пачатку дзён, ні канца жыцця; але падобны да Сына Божага; заўсёды застаецца святаром.
4 Цяпер падумайце, які вялікі быў гэты чалавек, якому нават патрыярх Абрагам даў дзясятую частку здабычы.
5 І сапраўды тыя, хто з сыноў Левія, якія прымаюць сан сьвятарства, маюць запаведзь браць дзесяціну з народу паводле закону, гэта значыць з братоў сваіх, хоць яны і паходзяць са сьцёгнаў Абрагама :
6 Але той, чыё паходжанне не лічыцца з іх, атрымаў дзесяціну ад Абрагама і дабраславіў таго, хто меў абяцанні.
7 І без усялякай супярэчнасьці меншае дабраслаўляецца з лепшага.
8 І тут людзі, якія паміраюць, атрымліваюць дзесяціну; але там прымае іх, пра якіх сьведчаць, што ён жывы.
9 І як я магу так сказаць, і Левій, які бярэ дзесяціну, даў дзесяціну праз Абрагама.
10 Бо ён быў яшчэ ў сьцёгнах бацькі свайго, калі Мэлхісэдэк сустрэў яго.
11 Дык вось, калі б дасканаласьць адбывалася лявітскім сьвятарствам (бо пад ім народ атрымаў закон), то якая яшчэ патрэба была ў тым, каб іншы сьвятар падымаўся паводле чыну Мэльхісэдэка, а не называўся паводле чына Аарона?
12 Бо калі зьмяняецца сьвятарства, зь неабходнасьцю зьмяняецца і закон.
13 Бо той, пра каго гэта сказана, належыць да іншага племені, з якога ніхто не служыў каля ахвярніка.
14 Бо відавочна, што Гасподзь наш выйшаў з Юды; пра племя якога Майсей нічога не казаў пра сьвятарства.
15 І гэта яшчэ значна больш відавочна: бо пасля падабенства Мельхісэдэка паўстае іншы святар,
16 Які створаны не паводле закону цялеснай запаведзі, але паводле сілы жыцьця вечнага.
17 Бо Ён сьведчыць: Ты сьвятар навекі паводле сану Мэльхісэдэка.
18 Бо сапраўды ёсьць адмена папярэдняй запаведзі з прычыны яе слабасьці і бескарыснасьці.
19 Бо закон нічога не зрабіў дасканалым, але ўвядзеньне лепшай надзеі; праз які мы набліжаемся да Бога.
20 І таму, што не без прысягі ён стаў сьвятаром:
21 (Бо тыя сьвятары былі пастаўлены без прысягі, але гэта з прысягаю праз таго, хто сказаў яму: Гасподзь прысягнуў і не пакаецца: Ты сьвятар навекі паводле чыну Мэльхісэдэка.)
22 Настолькі Ісус стаў гарантам лепшага запавету.
23 І сьвятароў іх сапраўды было шмат, бо сьмерць не дазволіла ім заставацца.
24 Але гэты чалавек, паколькі трывае вечна, мае нязменнае святарства.
25 Дзеля гэтага Ён можа таксама збавіць тых, што прыходзяць празь Яго да Бога, бо Ён заўсёды жывы, каб заступацца за іх.
26 Бо такім стаўся нам першасьвятар: сьвяты, чысты, беззаганны, аддзелены ад грэшнікаў і вышэйшы за нябёсы;
27 Які ня мае патрэбы кожны дзень, як тыя першасьвятары, прыносіць ахвяры спачатку за свае грахі, а потым за грахі народу;
28 Бо закон ставіць першасьвятарамі людзей, якія маюць немачы; але слова прысягі, якое было пасля закону, робіць Сына, які асвячаецца навекі.

РАЗДЗЕЛ 8

1 Вось што з таго, пра што мы казалі, вось што: мы маем такога першасьвятара, які сядзіць па правую руку трона Вялікасьці ў нябёсах;
2 Служыцель сьвятыні і праўдзівай скініі, якую паставіў Гасподзь, а не чалавек.
3 Бо кожны першасьвятар прызначаны прыносіць дары і ахвяры; таму неабходна, каб і гэты чалавек меў што-небудзь у ахвяру.
4 Бо калі б Ён быў на зямлі, ня быў бы сьвятаром, бо ёсьць сьвятары, якія прыносяць дары паводле закону.
5 Якія служаць прыкладу і ценю нябесных рэчаў, як навучыў Майсею Бог, калі ён збіраўся пабудаваць скінію;
6 Але цяпер Ён атрымаў больш выдатнае служэньне, наколькі Ён пасярэднік лепшага запавету, які быў усталяваны на лепшых абяцаньнях.
7 Бо калі б той першы запавет быў беззаганны, то не было б месца для другога.
8 Бо, крыўдзячы на іх, кажа: вось, настаюць дні, кажа Гасподзь, калі Я заключу новы запавет з домам Ізраілевым і з домам Юды,

9. ня такі запавет, які Я заключыў з бацькамі іхнімі ў той дзень, калі Я ўзяў іх за руку, каб вывесьці іх зь зямлі Егіпецкай; бо яны не заставаліся ў запавеце Маім, і Я не паважыў іх, кажа Гасподзь.
10 Бо вось запавет, які Я заключу з домам Ізраілевым пасьля тых дзён, кажа Гасподзь; Укладу законы Мае ў розум іхні і на сэрца іхняе напішу, і буду ім Богам, і яны будуць Мне народам.
11 І ня будуць вучыць кожны блізкага свайго і кожны брата свайго, кажучы: спазнай Госпада, бо ўсе будуць ведаць мяне ад малога да вялікага.
12 Бо Я буду літасьцівы да няпраўды іхняй, і грахоў іхніх і беззаконьняў іхніх больш ня ўспомню.
13 Кажучы: новы запавет, Ён зрабіў першы старым. Цяпер тое, што тлее і старэе, гатова знікнуць.

РАЗДЗЕЛ 9

1 Тады сапраўды першы запавет меў таксама пастановы богаслужэння і мірскую святыню.
2 Бо быў зроблены скінія; першы, у якім быў сьветач, і стол, і хлебы пакладныя; які называецца сьвятыняй.
3 А за другой заслонай - скінія, якая называецца Сьвятым усіх;
4 У якой была залатая кадзіла і каўчэг запавету, абкладзены золатам з усіх бакоў, у якім залаты посуд з маннай, і жазло Ааронава, што распусьцілася, і скрыжалі запавету;
5 І над ім херувімы славы, якія ацяняюць вечка міласэрнасьці; аб якіх мы цяпер не можам асабліва гаварыць.
6. Калі гэта было так устаноўлена, сьвятары заўсёды ўваходзілі ў першую скінію, зьдзяйсьняючы службу Божую.
7 А ў другі ўваходзіў першасьвятар адзін раз у год, не без крыві, якую ахвяраваў за сябе і за правіны народу;
8 Дух Сьвяты абвяшчае гэта, што шлях да Сьвятога з усіх яшчэ ня быў адкрыты, калі першая скінія яшчэ стаяла:
9 Што было вобразам для тагачаснага часу, у якім прыносіліся як дары, так і ахвяры, якія не маглі зрабіць таго, хто выконваў паслугу, дасканалым у сэнсе сумленьня;
10 Якія стаялі толькі ў ежы і напоях, і розных мыццях, і цялесных пастановах, накладзеных на іх да часу рэфармацыі.
11 Але Хрыстос прыйшоў як першасьвятар будучых дабротаў у большай і больш дасканалай скініі, нерукатворнай, гэта значыць, не ў гэтым будынку;
12 Не праз кроў казлоў і цялятаў, але праз сваю ўласную кроў увайшоў аднойчы ў сьвятыню, здабыўшы для нас вечнае адкупленьне.
13 Бо калі кроў быкоў і казлоў і попел цялушкі, які акрапляе нячыстага, асьвячае для ачышчэньня цела,
14 Наколькі больш кроў Хрыста, Які праз Духа вечнага ахвяраваў Сябе беззаганнага Богу, ачысьціць вашае сумленьне ад мёртвых учынкаў на служэньне Богу жывому?
15 І таму Ён пасрэднік новага запавету, каб праз смерць дзеля адкуплення грахоў, якія былі ў першым запавеце, пакліканыя атрымалі абяцанне вечнай спадчыны.
16 Бо дзе завяшчанне, там павінна быць і смерць завяшчальніка.
17 Бо завяшчаньне мае сілу пасьля сьмерці людзей; інакш яно ня мае сілы, пакуль жывы завяшчальнік.
18 Пры гэтым ні першы запавет не быў асьвечаны без крыві.
19 Бо, калі Майсей абвясьціў усе наказы ўсяму народу паводле закону, ён узяў крыві цялят і казлоў з вадою і воўнай чырванёнай і ісопам, і акрапіў і кнігу, і ўвесь народ,
20 кажучы: гэта кроў запавету, які Бог наказаў вам.
21 І акрапіў крывёю і скінію, і ўвесь богаслужбовы посуд.
22 І амаль усё законам ачышчаецца крывёю; і без праліцця крыві няма адпушчэння.
23 Такім чынам, было неабходна, каб узоры рэчаў у нябёсах павінны быць ачышчаны гэтымі; а самое нябеснае з ахвярамі лепшымі за гэтыя.
24 Бо Хрыстос не ўвайшоў у рукатворную сьвятыню, якая ёсьць вобразамі праўдзівых; але ў самае неба, каб цяпер зьявіцца перад абліччам Божым за нас.
25 І яшчэ каб ён часта прыносіў сябе ў ахвяру, як першасьвятар кожны год уваходзіць у сьвятыню з крывёю іншых;
26 Бо тады ён павінен быў часта пакутаваць ад стварэньня сьвету, а цяпер зьявіўся аднойчы ў канцы сьвету, каб зьнішчыць грэх сваёй ахвярай.
27 І як людзям вызначана адзін раз памерці, а потым суд,
28. Так аднойчы быў ахвяраваны Хрыстос, каб узяць на сябе грахі многіх; і тым, што чакаюць Яго, зьявіцца другі раз без граху дзеля збаўленьня.

РАЗДЗЕЛ 10

1 Бо закон, маючы цень будучых дабротаў, а не сам вобраз рэчаў, ніколі ня можа тымі ахвярамі, якія няспынна прыносіліся з году ў год, зрабіць дасканалымі тых, хто да яго прыходзіць.
2 Бо ці не перасталі б іх ахвяраваць? таму што ачышчаныя вернікі не павінны больш мець сумлення аб грахах.
3 Але ў гэтых ахвярах кожны год зноў упамінаюцца грахі.
4 Бо немагчыма, каб кроў быкоў і казлоў зняла грахі.
5 Таму, уваходзячы ў сьвет, Ён кажа: ахвяры і прынашэньня Ты не захацеў, але цела падрыхтаваў Мне.
6 Усеспаленьні і ахвяры за грэх ня мелі Табе задавальненьня.
7 Тады я сказаў: вось, іду (у кнізе напісана пра мяне) выканаць волю Тваю, Божа.
8 Калі ён сказаў вышэй: ахвяры, прынашэньня, цэласпаленьня і прынашэньня за грэх Ты не захацеў і не ўпадабаў; якія прапануюцца законам;
9 Тады сказаў: вось, іду выканаць волю Тваю, Божа. Ён адбірае першае, каб усталяваць другое.
10 Якою воляю мы асьвечаныя праз прынашэньне цела Ісуса Хрыста раз назаўсёды.
11 І кожны сьвятар штодня стаіць на служэньні і часта прыносіць адны і тыя ж ахвяры, якія ніколі ня могуць зьняць грахоў.

12 Але гэты чалавек, прынёсшы адну ахвяру за грахі навекі, сеў праваруч Бога;
13 З гэтага часу чакае, пакуль ворагі не будуць пакладзены ў падножжа ног ягоных.
14 Бо адным ахвяраваньнем Ён удасканаліў назаўсёды асьвячаных.
15 Аб чым сьведчыць нам і Дух Сьвяты, бо пасьля таго, як сказаў раней,
16 Вось запавет, які Я заключу зь імі пасьля тых дзён, кажа Гасподзь: укладу законы Мае ў сэрцы іхнія і ў думках іхніх напішу іх;
17 І грахоў іхніх і беззаконьняў Я больш не ўспомню.
18 А дзе дараванне гэтых, там ужо няма ахвяры за грэх.
19 Дык маючы, браты, адвагу ўвайсьці ў сьвятыню праз кроў Ісуса,
20 Новым і жывым шляхам, які Ён асьвяціў для нас, праз заслону, гэта значыць праз плоць Сваю;
21 і мець першасьвятара над домам Божым;
22 Прыступім з шчырым сэрцам у поўнай упэўненасьці ў веры, акрапіўшы сэрцы нашыя ад злога сумленьня і абмыўшы цела чыстай вадою.
23 Будзем цвёрда трымацца вызнання нашай веры без ваганняў; (бо верны той, хто абяцаў;)
24 І будзем думаць адзін пра аднаго, каб пабуджаць да любові і добрых учынкаў.
25 Не пакідаючы сходу свайго, як у некаторых звычаю; але настаўляючы адзін аднаго, і тым больш, чым больш бачыце, што дзень набліжаецца.
26 Бо калі мы грэшым самавольна пасьля таго, як атрымалі пазнаньне праўды, то не застаецца ўжо ніякай ахвяры за грахі,
27 Але нейкае страшнае чаканьне суду і палымянага гневу, які пажарэ праціўнікаў.
28 Хто пагардзіў законам Майсеевым, памёр без літасці пры двух ці трох сведках.
29 Мяркуйце, колькі больш жорсткага пакараньня будзе палічаны вартым той, хто патаптаў Сына Божага і палічыў кроў запавету, якой Ён быў асьвечаны, за несьвятыню і зрабіў непакорлівасьць Дух ласкі?
30 Бо мы ведаем Таго, Хто сказаў: Мне помста, Я адплачу, кажа Гасподзь. І яшчэ: Гасподзь будзе судзіць народ Свой.
31 Страшна трапіць у рукі Бога жывога.
32 Але ўспомніце ранейшыя дні, у якія, пасьля таго, як вы былі асьвятленыя, вы вытрымалі вялікую барацьбу пакутаў;
33 Часткова, у той час як вы былі зроблены наглядам і знявагі і пакуты; і часткова, у той час як вы сталі таварышамі тых, хто быў так выкарыстаны.
34 Бо вы пашкадавалі мяне ў кайданах маіх і з радасьцю прынялі рабаваньне маёмасьці вашай, ведаючы ў сабе, што маеце ў небе лепшую і трывалую маёмасьць.
35 Дык не адкідай адвагі вашай, якая мае вялікую ўзнагароду.
36 Бо вам патрэбная цярплівасьць, каб, выканаўшы волю Божую, атрымаць абяцанае.
37 Бо яшчэ крыху, і прыйдзе той, хто мае прыйсьці, і не затрымаецца.
38 Праведнік веру жыць будзе, а калі хто адступіцца, не ўпадабае душа Мая.
39 Але мы не з тых, што адступаюць на пагібель; але веруючых дзеля збаўленьня душы.

РАЗДЗЕЛ 11

1. А вера ёсьць мацаваньне таго, на што спадзяемся, сьведчаньне нябачнага.
2 Бо праз гэта старэйшыны атрымалі добрую справаздачу.
3 Празь веру мы спазнаем, што сьветы створаны словам Божым, так што бачнае не паўстала з відавочнага.
4 Веру Авель прынёс Богу лепшую ахвяру, чым Каін, праз якую атрымаў сьведчаньне, што ён справядлівы, і Бог сьведчыць пра дары ягоныя;
5 Веру Энох быў перанесены, каб ня бачыць сьмерці; і не знайшоўся, бо Бог перасяліў яго;
6 Але без веры немагчыма дагадзіць Яму, бо той, хто прыходзіць да Бога, павінен верыць, што Ён ёсць і што Ён узнагароджвае тых, хто шукае Яго.
7 Веру Ной, атрымаўшы абвешчаньне аб нябачным яшчэ, у страху пабудаваў каўчэг для выратаваньня дому свайго; якім Ён асудзіў свет і стаў спадкаемцам праведнасці па веры.
8 Веру Абрагам паслухаўся, калі быў пакліканы выйсьці на месца, якое меў пасьля атрымаць у спадчыну; і выйшаў, ня ведаючы, куды ідзе.
9 Веру ён пасяліўся ў зямлі абяцанай, як у чужой краіне, жывучы ў намётах з Ісаакам і Якубам, спадкаемцамі таго самага абяцаньня,
10 Бо ён чакаў горада, які мае падмуркі, будаўнік і стварэльнік якога Бог.
11 Празь веру і сама Сара атрымала сілу зачаць насеньне і нарадзіла ў сталым веку, бо палічыла верным таго, хто абяцаў.
12 Таму нават ад аднаго, і таго мёртвага, нарадзілася столькі, колькі зорак на небе і незлічонага пяску на беразе мора.
13 Усе гэтыя памерлі ў веры, не атрымаўшы абяцаньняў, але здалёк бачачы іх, і пераканаўшыся ў іх, і абняўшы іх, вызнаючы, што яны прыхадні і прыхадні на зямлі.
14 Бо тыя, хто так гаворыць, ясна заяўляюць, што шукаюць айчыны.
15 І сапраўды, калі б яны памяталі пра тую краіну, адкуль яны выйшлі, яны маглі б мець магчымасць вярнуцца.
16 Але цяпер яны жадаюць лепшай краіны, гэта значыць нябеснай; таму Бог не саромеецца называцца Богам іхнім, бо Ён падрыхтаваў для іх горад.
17 Веру Абрагам, калі быў выпрабоўваны, прынёс у ахвяру Ісаака;
18 Пра якога было сказана, што ў Ісааку назавецца нашчадства тваё.
19 Мяркуючы, што Бог мог уваскрасіць Яго і з мёртвых; адкуль і прыняў яго ў постаці.
20 Веру Ісаак дабраславіў Якава і Ісава ў будучым.
21 Веру Якуб, паміраючы, дабраславіў абодвух сыноў Язэпавых; і пакланяўся, абапіраючыся на вяршыню свайго посаха.
22 Веру Язэп, паміраючы, згадаў аб выхадзе сыноў Ізраілевых; і даў загад адносна костак ягоных.

23 Вераю Майсея, нарадзіўшыся, тры месяцы хавалі бацькі, бо бачылі, што ён добры; і не пабаяліся яны загаду караля.
24 Вераю Майсей, дасягнуўшы гадоў, адмовіўся называцца сынам дачкі фараонавай;
25 Выбіраючы лепш цярпець пакуты з народам Божым, чым некаторы час атрымліваць асалоду ад граху;
26 Лічыў ганьбу Хрыстову большым багацьцем, чым скарбы ў Егіпце, бо ён паважаў узнагароду за ўзнагароду.
27 Вераю ён пакінуў Егіпет, не пабаяўшыся царскага гневу, бо цярпеў, як бы бачачы Нябачнага.
28 Вераю ўчыніў пасху і акрапленьне крывёю, каб не дакрануўся да іх той, што губіў першынцаў.
29 Вераю яны прайшлі праз Чырвонае мора, як па сушы, што Егіпцяне, спрабуючы зрабіць, патанулі.
30. Вераю ўпалі сьцены Ерыхона, абыходзячы іх каля сямі дзён.
31 Вераю блудніца Рааў не загінула зь няверным, калі прыняла выведнікаў зь мірам.
32 І што мне яшчэ сказаць? бо не хапіла б мне часу, каб расказаць пра Гедэона, і пра Барака, і пра Самсона, і пра Ефтая; таксама Давіда, і Самуіла, і прарокаў:
33 Які праз веру скарыў царствы, чыніў праўду, атрымаў абяцаньні, затыкаў пашчы ільвам,
34 Згасілі лютасьць агню, пазьбеглі вастрыя мяча, ад слабасьці ўмацаваліся, адважныя ў барацьбе, звярнулі ва ўцёкі войскі чужынцаў.
35 Жанчыны прымалі сваіх памерлых уваскрэшанымі; каб атрымаць лепшае ўваскрасенне:
36 А іншыя былі выпрабаваныя жорсткімі зьдзекамі і бічаваньнямі, апроч таго, путамі і вязьніцай;
37 Іх пабівалі камянямі, пілавалі, спакушалі, забівалі мячом; блукалі ў авечых і казіных скурах; быць у нястачы, пакутаваць, мучыцца;
38 (Каго сьвет ня варты быў) яны блукалі па пустынях і па гарах, і па норах і пячорах зямных.
39 І ўсе гэтыя, атрымаўшы добрае сведчанне праз веру, не атрымалі абяцанага.
40 Бог прадугледзеў для нас нешта лепшае, каб яны без нас не былі дасканалымі.

РАЗДЗЕЛ 12

1 Таму, бачачы, што і нас акружае такое вялікае воблака сьведкаў, адкінем усялякі цяжар і грэх, які так лёгка акружае нас, і будзем з цярплівасьцю бегчы ў чаканай перад намі гонцы,
2 Гледзячы на Езуса, Пачынальніка і Завяршыцеля нашай веры; які замест радасці, якая была перад Ім, перанёс крыж, пагарджаючы ганьбай, і сеў па правую руку трона Божага.
3 Бо думайце пра Таго, Хто цярпеў гэткую супярэчнасьць грэшнікаў супроць Сябе, каб вам не стамляцца і не губляцца розумам вашым.
4 Вы яшчэ не супраціўляліся да крыві, змагаючыся супраць граху.
5 І вы забыліся пра настаўленьне да вас, як да дзяцей: сыне мой!
6 Бо каго Госпад любіць, таго карае, і б'е кожнага сына, якога прымае.
7 Калі вы церпіце пакаранне, Бог будзе з вамі, як з сынамі; бо які сын, якога бацька не карае?
8 Калі ж вы без пакарання, у якім усе ўдзельнічаюць, дык вы сволачы, а не сыны.
9 Акрамя таго, былі ў нас бацькі па плоці, якія выпраўлялі нас, і мы аддавалі ім пашану;
10 Бо яны сапраўды на працягу некалькіх дзён каралі нас паводле сваёй волі; а Ён дзеля нашай карысьці, каб мы сталі саўдзельнікамі сьвятасьці Ягонай.
11 Ніякае пакараньне цяпер не здаецца радасьцю, але горам; аднак потым яно прыносіць мірны плод праведнасьці тым, хто праз гэта навучаны.
12 Дык падніміце апушчаныя рукі і аслабелыя калені;
13 І простымі рабіце сьцежкі нагам вашым, каб кульгавае не зьбілася з дарогі; але няхай лепш зажыве.
14 Імкніцеся да міру з усімі і да святасці, без якой ніхто не ўбачыць Госпада.
15 Глядзячы, каб хто не пазбавіўся ласкі Божай; каб які-небудзь горкі корань, які вырас, не турбаваў вас і не апаганіўся гэтым;
16 Каб не было такога распусніка або паганага чалавека, як Ісаў, які за адзін кавалак мяса прадаў сваё першародства.
17 Бо вы ведаеце, што потым, калі ён хацеў успадкаваць дабраславеньне, ён быў адкінуты, бо не знайшоў месца пакаяньня, хоць і шукаў яго са сьлязьмі.
18 Бо вы не прыйшлі да гары, да якой можна дакрануцца і якая гарыць агнём, ні да цемры, і да цемры, і да буры,
19 І гук трубы, і голас слоў; голас гэты тыя, хто пачуў, прасілі, каб больш не гаварылі ім гэтага слова:
20 (Бо яны не маглі вытрымаць таго, што было загадана, і калі хоць бы зьвер дакранецца да гары, ён будзе пабіты камянямі або прабіты дроцікам;
21 І такое страшнае было відовішча, што Майсей сказаў: я вельмі баюся і дрыжу.
22 Але вы прыйшлі да гары Сіёна і да горада Бога жывога, нябеснага Ерусаліма, і да незлічонага мноства анёлаў,
23 Агульнаму сходу і царкве першародных, напісаных у небе, і Богу, Суддзі ўсіх, і духам праведнікаў, якія ўдасканаліліся,
24 І да Ісуса, пасярэдніка новага запавету, і да крыві акрапленьня, якая гаворыць лепш, чым Авелева.
25 Глядзіце, не адмаўляйцеся ад таго, хто гаворыць. Бо калі не ўратаваліся тыя, што адмаўляліся ад Таго, Хто гаварыў на зямлі, тым больш не ўцячэм мы, калі адвярнуліся ад Таго, Хто гаворыць з нябёсаў.
26 Ягоны голас тады скалануў зямлю, а цяпер абяцаў, кажучы: Я яшчэ раз скалану ня толькі зямлю, але і неба.
27 І гэтае слова, яшчэ раз, азначае выдаленне таго, што пахіснулася, як тое, што зроблена, каб тое, што не можа пахіснуцца, магло застацца.
28 Дык вось, прымаючы Валадарства непахіснае, будзем мець ласку, каб з пашанаю і страхам пабожным служыць угодна Богу.
29 Бо Бог наш ёсьць агонь, які паядае.

РАЗДЗЕЛ 13

1 Няхай братэрская любоў працягваецца.
2 Не забывайцеся прымаць чужынцаў, бо праз гэта некаторыя нечакана прымалі анёлаў.
3 Памятайце пра вязьняў, як зьвязаных зь імі; і тых, што церпяць нягоды, як і вы самі ў целе.
4 Шлюб ва ўсіх пачэсны, і ложак чысты, а распуснікаў і чужаложнікаў судзіць Бог.
5 Няхай размова вашая будзе без хцівасьці; і будзь задаволены тым, што маеш, бо Ён сказаў: Я ніколі не пакіну цябе і не пакіну цябе.
6 Так што мы можам адважна сказаць: Гасподзь мой памочнік, і я не буду баяцца, што зробіць мне чалавек.
7 Памятайце пра сваіх начальнікаў, якія абвяшчалі вам слова Божае;
8 Ісус Хрыстос учора, і сёньня, і навекі Той самы.
9 Не захапляйцеся рознымі і чужымі вучэннямі. Бо добра, калі сэрца ўмацавана ласкаю; не з мясам, якое не прынесла карысці тым, хто быў там заняты.
10 У нас ёсьць ахвярнік, зь якога ня маюць права есьці тыя, што служаць скініі.
11 Бо целы тых зьвяроў, кроў якіх першасьвятар уносіць у сьвятыню за грэх, спальваюцца па-за табарам.
12 Дзеля гэтага і Ісус, каб асьвяціць людзей уласнай крывёю, пакутаваў па-за брамай.
13 Дык выйдзем да яго за табар, нясучы ганьбу ягоную.
14 Бо ня маем тут сталага горада, але шукаем будучага.
15 Дык празь Ім будзем няспынна прыносіць Богу ахвяру хвалы, гэта значыць плод вуснаў нашых, якія славяць імя Ягонае.
16 Не забывайце ж пра дабро і зносіны, бо такія ахвяры падабаюцца Богу.
17 Слухайцеся начальнікаў вашых і падпарадкоўвайцеся, бо яны пільнуюць душы вашыя, як абавязаныя даваць справаздачу, каб рабіць гэта з радасьцю, а не са скрухай, бо гэта вам некарысна.
18 Маліцеся за нас, бо мы спадзяемся, што маем чыстае сумленьне, ва ўсім жадаем жыць сумленна.
19 Але я прашу вас больш зрабіць гэта, каб я хутчэй быў вернуты да вас.
20 Бог міру, які вярнуў з мёртвых Госпада нашага Ісуса, вялікага пастыра авечак, праз кроў вечнага запавету,
21 Зробіць вас дасканалымі ва ўсялякай добрай справе, каб спаўняць волю Ягоную, учыняючы ў вас тое, што Яму падабаецца, праз Ісуса Хрыста; Яму слава на векі вечныя. Амін.
22 Прашу вас, браты, вытрыце слова настаўленьня, бо я напісаў вам кароткі ліст.
23 Ведайце, што брат наш Цімафей вызвалены; з якім, калі ён хутка прыйдзе, я ўбачу цябе.
24 Вітайце ўсіх начальнікаў вашых і ўсіх сьвятых. Яны з Італіі вітаюць вас.
25 Ласка з усімі вамі. Амін.

Джэймс

РАЗДЗЕЛ 1

1 Якаў, слуга Бога і Госпада Ісуса Хрыста, дванаццаці плямёнам, якія расьсеяны, прывітаньне.
2 Лічыце за радасць, браты мае, калі ўпадаеце ў розныя спакусы;
3 Ведаючы гэта, што выпрабаваньне веры вашай стварае цярплівасьць.
4 Цярплівасьць жа няхай мае дасканалую дзею, каб вы былі дасканалыя і поўныя, ні ў чым ня маючы нястачы.
5 Калі каму з вас не хапае мудрасьці, няхай просіць у Бога, Які дае ўсім шчодра і не дакарае; і будзе дадзена яму.
6 Але хай просіць з вераю, ні ў чым не вагаючыся. Бо той, хто сумняваецца, падобны да марской хвалі, якую гоніць і кідае вецер.
7 Бо няхай ня думае такі чалавек, што атрымае што-небудзь ад Госпада.
8 Чалавек дваістага розуму няўстойлівы на ўсіх шляхах сваіх.
9 Няхай цешыцца брат нізкі з таго, што ён узвышаны;
10 А багаты ў тым, што прыніжаны, бо зьнікне, як кветка на траве.
11 Бо як толькі ўзыдзе сонца з пякучай сьпёкаю, яно высушыць траву, і кветка яе ападзе, і краса вобразу яе загіне; так і багаты чалавек зьнікне на дарогах сваіх.
12 Шчасьлівы чалавек, які вытрымлівае спакусу, бо, выпрабоўваючыся, атрымае вянец жыцьця, які абяцаў Гасподзь тым, што любяць Яго.
13 У спакушэнні ніхто няхай не кажа: «Бог мяне спакушае», бо Бог не можа быць спакушаны злом, і Ён нікога не спакушае.
14 Але кожны спакушаецца, калі цягне і спакушае яго ўласная пажадлівасьць.
15 Тады пажада, зачаўшы, нараджае грэх, а грэх, скончаны, нараджае сьмерць.
16 Не памыляйцеся, браты мае любімыя.
17 Кожны добры дар і кожны дар дасканалы паходзіць звыш і сыходзіць ад Айца сьвятла, у Якога няма зьмены, ані ценю перамены.
18 Сваёю воляй Ён спарадзіў нас словам праўды, каб мы былі як бы першынцам Ягоных стварэньняў.
19 Таму, браты мае ўмілаваныя, няхай кожны чалавек будзе хуткі на слуханьне, марудлівы на словы, марудлівы на гнеў:
20 Бо гнеў чалавечы не чыніць праўды Божай.
21 Дзеля гэтага адкіньце ўсялякі бруд і лішак злосьці і прыміце з лагоднасьцю прышчэпленае слова, якое можа збавіць душы вашыя.
22 Але будзьце выканаўцамі слова, а не слухачамі толькі, падманваючы саміх сябе.
23 Бо хто слухае слова, а не выканаўца, той падобны да чалавека, які глядзіць на сваё натуральнае аблічча ў шкле.
24 Бо ён зірне на сябе і пойдзе сваёй дарогай, і адразу забудзе, які ён чалавек.
25 Але хто ўглядаецца ў дасканалы закон свабоды і трывае ў ім, будучы не забыўлівым слухачом, але выканаўцам справы, той будзе дабраславёны ў сваёй справе.
26 Калі хто з вас здаецца пабожным і не ўтаймоўвае языка свайго, але ашуквае сэрца сваё, у таго пабожнасьць марная.
27 Чыстая і беззаганная пабожнасьць перад Богам і Айцом ёсьць гэта: наведваць сіротаў і ўдоваў у пакутах іхніх і захоўваць сябе незаплямленым ад сьвету.

РАЗДЗЕЛ 2

1. Браты мае! Веру ў Госпада нашага Ісуса Хрыста, Госпада славы, ня майце ў асобах.
2 Бо калі на сход ваш прыйдзе чалавек з залатым пярсьцёнкам, у добрым адзеньні, і прыйдзе таксама бедны чалавек у паганым адзеньні,
3 І вы паважаеце таго, хто носіць вясёлую вопратку, і кажаце яму: сядзі тут на добрым месцы; і скажы беднаму: стань ты там, або сядзі тут пад падножжам маім.
4 Дык ці ж вы не беспрыхільныя ў сабе і не сталіся судзьдзямі злых думак?
5 Слухайце, браты мае ўмілаваныя, ці не выбраў Бог бедных гэтага сьвету багатымі вераю і спадкаемцамі Валадарства, якое Ён абяцаў тым, што любяць Яго?
6 Але вы пагарджалі ўбогім. Хіба багатыя людзі не прыгнятаюць вас і не цягнуць вас перад суднымі крэсламі?
7 Ці не блюзьняць яны тое годнае імя, якім вы завецеся?
8 Калі вы выконваеце царскі закон паводле Пісаньня: "палюбі блізкага твайго, як самога сябе", добра робіце.
9 Але калі вы глядзіце на асобу, вы робіце грэх і выкрываецеся законам як парушальнікі.
10 Бо хто захавае ўвесь закон, а згрэшыць у адным, той ва ўсім вінаваты.
11 Бо Той, Хто сказаў: не чужалож, сказаў і: не забівай. Калі ты не чыніш пералюбу, але калі забіваеш, ты стаўся парушальнікам закону.
12 Так гаварыце і так рабіце, як тыя, што маюць быць асуджаныя паводле закону свабоды.
13 Бо неміласэрны будзе суд над тым, хто ня зьліtаваўся; і міласэрнасць радуецца супраць суда.
14 Якая карысць, браты мае, калі хто кажа, што мае веру, а ўчынкаў не мае? ці можа вера выратаваць яго?
15 Калі брат ці сястра голыя і пазбаўленыя штодзённай ежы,
16 І адзін з вас скажа ім: ідзіце зь мірам, сагрэйцеся і насыціцеся; аднак вы не даяце ім патрэбнага для цела; якая карысць?
17 Так і вера, калі ня мае ўчынкаў, сама па сабе мёртвая.
18 Так, можа сказаць чалавек: ты маеш веру, а я маю ўчынкі; пакажы мне веру тваю без учынкаў тваіх, і я пакажу табе веру маю ўчынкамі маімі.
19 Ты верыш, што Бог адзін; добра робіш: і чэрці вераць і дрыжаць.
20 Але ці ведаеш ты, чалавек марны, што вера без учынкаў мёртвая?
21 Ці ж Абрагам, бацька наш, не ўчынкамі апраўдаўся, калі прынёс Ісаака, сына свайго, на ахвярнік?
22 Ці бачыш, як вера садзейнічала дзеям ягоным, і дзеямі вера дасягнула дасканаласці?

23 І споўнілася пісаньне, якое кажа: Абрагам паверыў Богу, і гэта залічана яму ў праведнасьць, і ён названы сябрам Божым.
24 Дык бачыце, што чалавек апраўдваецца ўчынкамі, а ня толькі вераю.
25 Гэтаксама і Рааў блудніца ці не ўчынкамі апраўдалася, калі прыняла паслоў і паслала іх іншым шляхам?
26 Бо, як мёртвае цела без духа, так і вера без учынкаў мёртвая.

РАЗДЗЕЛ 3

1 Браты мае, не будзьце многімі гаспадарамі, ведаючы, што прыме большае асуджэнне.
2 Бо шмат у чым мы крыўдзім усіх. Калі хто не крыўдзіць словам, той чалавек дасканалы, здольны ўтаймаваць і ўсё цела.
3 Вось, мы ўкладаем удылы ў рот коням, каб яны слухаліся нас; і мы паварочваем іх усім целам.
4 Вось таксама караблі, якія, хоць яны такія вялікія і гнаныя моцнымі вятрамі, усё ж паварочваюцца вельмі маленькім штурвалам, куды пажадае правіцель.
5 Так і язык малы член, а вялікім хваліцца. Глядзі, якую вялікую справу распальвае невялікі агонь!
6 І язык ёсьць агонь, сьвет няпраўды: так ёсьць язык сярод членаў нашых, што ён апаганьвае ўсё цела і распальвае плынь прыроды; і ён падпалены пекла.
7 Бо ўсякі род зьвяроў, і птушак, і зьмей, і ўсяго марскога ўтаймаваны і ўтаймаваны людзьмі;
8. Але язык ніхто ня можа ўтаймаваць; гэта непакорлівае зло, поўнае сьмяротнай атруты.
9 Гэтым дабраслаўляем Бога і Айца; і тым самым праклінаем нас, людзей, створаных паводле падабенства Божага.
10 З адных вуснаў выходзіць дабраславеньне і праклён. Браты мае, так быць не павінна.
11 Крыніца адначасна выцякае салодкую і горкую ваду?
12 Ці можа смакоўніца, браты мае, радзіць масьліны? альбо лаза, інжыр? таму ні адзін фантан не можа адначасова даваць салёную і прэсную ваду.
13 Хто з вас чалавек мудры і надзелены ведамі? няхай з добрай размовы паказвае свае ўчынкі з лагоднасцю і мудрасцю.
14 Але калі вы маеце горкую зайздрасьць і сварлівасьць у сэрцах вашых, не хваліцеся і не хлусьце супраць праўды.
15 Гэтая мудрасьць не зыходзіць зь вышыні, але зямная, душэўная, д'ябальская.
16 Бо дзе зайздрасьць і сварка, там бязладзьдзе і ўсякае ліхое.
17 Але мудрасьць, якая з вышыні, найперш чыстая, потым мірная, лагодная і пакорлівая, поўная міласэрнасьці і добрых пладоў, непрадузятая і некрывадушная.
18 А плод праўды сеецца ў міры мірнымі.

РАЗДЗЕЛ 4

1 Адкуль войны і звады між вамі? ці не ад пажадлівасьцяў вашых, якія змагаюцца ў членах вашых?
2 Прагнеце і ня маеце; забіваеце і жадаеце мець і ня можаце атрымаць; ваюеце і ваюеце, але ня маеце, бо ня просіце.
3 Просіце і не атрымліваеце, таму што нядобра просіце, каб патраціць гэта на свае пажаданьні.
4 А вы чужаложнікі і чужаложніцы! ці ня ведаеце, што сяброўства са сьветам ёсьць варожасьць да Бога? Дык вось, хто хоча быць сябрам свету, той вораг Богу.
5 Няўжо вы думаеце, што дарэмна сказана ў Пісаньні: "Дух, які жыве ў нас, жадае зайздросціць?"
6 Але Ён дае больш ласкі. Таму і кажа: Бог ганарлівым супраціўляецца, а пакорлівым дае ласку.
7 Дык пакарыцеся Богу. Супраціўцеся д'яблу, і ён уцячэ ад вас.
8 Набліжайцеся да Бога, і Ён наблізіцца да вас. Ачысціце рукі, грэшнікі; і ачысціце сэрцы вашыя, двоедушныя.
9 Засмучайцеся, і плачце, і плачце;
10 Упакорцеся перад абліччам Госпада, і Ён падыме вас.
11 Не лайце адзін аднаго, браты. Хто ліхасловіць брата свайго і судзіць брата свайго, той ліхасловіць і судзіць закон;
12 Адзін Заканадаўца, Які можа збавіць і загубіць: хто ты, што судзіш іншага?
13 Ідзіце цяпер, вы, што кажаце: сёньня ці заўтра пойдзем у такі горад і прабудзем там год, і будзем купляць і прадаваць, і атрымаем прыбытак;
14 А вы ня ведаеце, што будзе заўтра. Для чаго тваё жыццё? Гэта нават пара, якая з'яўляецца на некаторы час, а потым знікае.
15 Для гэтага вы павінны сказаць: калі Госпад пажадае, мы будзем жыць і зробім тое ці тое.
16 А цяпер вы радуецеся сваёй хвалебнасьцю: усякая гэткая весялоба - зло.
17 Дык вось, хто ўмее рабіць дабро і ня робіць, таму грэх.

РАЗДЗЕЛ 5

1 Ідзіце цяпер, багатыя, плачце і галошыце з-за няшчасьцяў вашых, якія спасцігуць вас.
2 Багацьці вашыя сапсаваныя, а вопратка вашая - зьедзеная молю.
3 Золата вашае і срэбра паржавела; і іржа іхняя будзе сьведкам супраць вас і зьядае плоць вашу, як агонь. Вы назапашвалі скарбы на апошнія дні.
4 Вось, крычыць плата працаўнікоў, якія жалі палі вашыя, якая ўтрымана ад вас падманам;
5 Вы жылі на зямлі ў задавальненні і распусты; вы накармілі сэрцы вашыя, як у дзень забою.
6 Вы асудзілі і забілі праведніка; і ён не супраціўляецца вам.
7 Дык будзьце цярплівымі, браты, да прышэсця Пана. Вось земляроб чакае каштоўнага плёну зямлі і доўга чакае яго, пакуль не атрымае дождж ранні і позні.
8 Будзьце таксама цярплівыя; умацуйце сэрцы вашыя, бо набліжаецца прышэсце Пана.
9 Не крыўдуйце адзін на аднаго, браты, каб не быць асуджанымі: вось, судзьдзя стаіць перад дзьвярыма.
10 Бярыце, браты мае, прарокаў, якія гаварылі ў імя Госпада, за прыклад пакутаў і цярплівасьці.

11 Вось, мы лічым шчасьлівымі тых, што вытрываюць. Вы чулі пра цярплівасьць Ёва і бачылі канец Госпада; што Гасподзь вельмі міласэрны і міласэрны.
12 Але перш за ўсё, браты мае, не прысягайце ні небам, ні зямлёю, ні якой іншай прысягай; і ваш не, не; каб вы не падпалі пад асуджэнне.
13 Ці пакутуе хто з вас? няхай моліцца. Ці вясёлы? няхай спявае псалмы.
14 Ці хворы хто з вас? хай пакліча прэзбітэраў царквы; і няхай памоляцца над ім, памазаўшы яго алеем у імя Гасподняе.
15 І малітва веры ўратуе хворага, і Гасподзь падыме яго; і калі ён учыніў грахі, яны будуць яму дараваныя.
16 Прызнавайцеся адзін перад адным у правінах і маліцеся адзін за аднаго, каб вы аздаравіліся. Многае мае сілу гарачая малітва праведніка.
17 Ільля быў чалавек, падданы падобным страсцям, як і мы, і маліўся, каб не было дажджу, і не было дажджу на зямлю тры гады і шэсць месяцаў.
18 І зноў маліўся, і неба дало дождж, і зямля ўрадзіла плод свой.
19 Браты!
20 Няхай ведае, што той, хто навярнуў грэшніка з памылковага шляху ягонага, уратуе душу ад сьмерці і схавае мноства грахоў.

1 Пятра

РАЗДЗЕЛ 1

1 Пётр, апостал Ісуса Хрыста, да чужынцаў, расьсеяных па Понту, Галатыі, Кападокіі, Азіі і Бітыніі,
2 Выбраны паводле прадбачэньня Бога Айца праз асьвячэньне Духа да паслухмянасьці і акрапленьня крывёю Ісуса Хрыста: мілата вам і мір няхай памнажаецца.
3 Дабраслаўлёны Бог і Айцец Госпада нашага Ісуса Хрыста, які праз сваю вялікую міласэрнасьць адрадзіў нас да жывой надзеі праз уваскрасеньне Ісуса Хрыста з мёртвых,
4 У спадчыну нятленную і незаплямленую, якая не вяне, захаваную для вас у небе,
5 Якія моцаю Божаю праз веру захоўваюцца для збаўленьня, гатовага адкрыцьця ў апошні час.
6 З гэтага вы вельмі радуецеся, хоць цяпер на некаторы час, калі трэба, вы ў цяжкасці праз розныя спакусы.
7 каб выпрабаваньне веры вашай, нашмат даражэйшае за золата, якое гіне, хоць бы і агнём выпрабаванае, было знойдзена на хвалу, пашану і славу пры зьяўленьні Ісуса Хрыста;
8 Каго вы не бачылі, любіце; у Якога, хоць цяпер і ня бачыце, але, веруючы, радуецеся радасьцю невымоўнаю і праслаўленаю.
9 Атрымаўшы канец веры вашай, збаўленьне душаў вашых.
10 Пра збаўленьне якога пыталіся і старанна дасьледвалі прарокі, якія прадказвалі ласку, што прыйдзе да вас.
11 Дасьледуючы, што ці які час азначаў Дух Хрыстовы, які быў у іх, калі засьведчыў наперад цярпеньні Хрыстовыя і славу, якая будзе пасьля іх.
12 Ім было адкрыта, што не ім самім, але нам яны служылі таму, пра што цяпер паведамляюць вам тыя, што абвяшчалі вам Евангелле Духам Святым, пасланым з нябёсаў; у якія рэчы жадаюць зазірнуць анёлы.
13 Дык вось, падпяразайце сьцёгны розуму вашага, будзьце цьвярозымі і да канца спадзявайцеся на ласку, якая будзе прынесена вам у адкрыцьці Ісуса Хрыста;
14 Як паслухмяныя дзеці, не прыстасоўваючыся да ранейшых пажадлівасьцяў у няведанні вашым:
15 Але як той, хто паклікаў вас, сьвяты, так і вы сьвятыя ва ўсякім жыцьці;
16 Бо напісана: будзьце сьвятыя; бо я сьвяты.
17 І калі вы клічаце Айца, які непрылічна судзіць кожнага паводле ўчынкаў, дык у страху праводзіце час вашага тутака.
18 Як вы ведаеце, што вы не былі адкуплены тленнымі рэчамі, як срэбра і золата, ад вашага марнага жыцця, прынятага ад бацькоў вашых;
19 але каштоўнай крывёю Хрыста, як беззаганнага і беззаганнага ягняці,
20 Які быў прадвызначаны яшчэ да стварэньня сьвету, але зьявіўся вам у гэтыя апошнія часы,
21 Якія празь Яго веруюць у Бога, Які ўваскрасіў Яго зь мёртвых і аддаў Яму славу; каб ваша вера і надзея былі ў Богу.
22 Ачысьціўшы душы вашыя ў паслухмянасьці праўдзе праз Духа да браталюбства непрытворнага, глядзіце, каб вы любілі адзін аднаго чыстым сэрцам горача:
23 Нараджэнне не з тленнага семені, але з нятленнага, словам Божым, якое жыве і трывае вечна.
24 Бо ўсякая плоць - як трава, і ўсякая слава чалавека - як кветка на траве. Сохне трава, і кветка яе ападае;
25 Але слова Гасподняе трывае вечна. І гэта слова, якое абвяшчаецца вам у Евангеллі.

РАЗДЗЕЛ 2

1 Дзеля гэтага, адкінуўшы ўсякую злосьць, і ўсякую хітрасьць, і крывадушнасьць, і зайздрасьць, і ўсякае ліхасловеньне,
2 Як нованароджаныя, прагнеце чыстага малака слова, каб расці праз яго:
3 Калі так, вы паспыталі, што Гасподзь міласэрны.
4 Да якога, як да жывога каменя, адхіленага людзьмі, але абранага Богам і каштоўнага, прыйшоўшы,
5 І вы, як жывыя камяні, пабудаваны ў дом духоўны, сьвятарства сьвятое, каб прыносіць духоўныя ахвяры, прыемныя Богу праз Ісуса Хрыста.
6 Таму і сказана ў Пісаньні: вось, я кладу ў Сыёне вуглавы камень, выбраны, каштоўны, і той, хто верыць у яго, ня будзе пасаромлены.
7 Дык вось, для вас, веруючых, ён каштоўны, а для непакорлівых камень, які адкінулі будаўнікі, стаўся галавой вугла,
8 І камень спатыкненьня і скала спакусы для тых, што спатыкаюцца аб слова, будучы непакорлівымі, на што яны і прызначаныя.
9 Але вы род выбраны, сьвятарства царскае, народ сьвяты, народ здабытак; каб вы абвяшчалі славу Таго, Хто паклікаў вас з цемры ў сваё цудоўнае святло.
10 якія раней не былі народам, а цяпер народам Божым, якія не былі памілаваны, а цяпер памілаваны.
11 Умілаваныя, прашу вас, як прыхадняў і паломнікаў, устрымайцеся ад цялесных пажаданьняў, якія ваююць супраць душы;
12 Майце сумленныя зносіны сярод язычнікаў, каб яны, калі яны будуць супроці вас, як зладзеяў, праславілі Бога вашымі добрымі ўчынкамі, якія яны ўбачаць, у дзень наведваньня.
13 Падпарадкоўвайцеся кожнаму чалавечаму ўказу дзеля Госпада: няхай гэта будзе цару, як найвышэйшаму;
14 Альбо намесьнікам, як пасланым ім для пакараньня ліхадзейцаў і для пахвалы тых, што робяць дабро.
15 Бо такая воля Божая, каб вы, добра робячы, заглушылі невуцтва неразумных людзей;
16 Як свабодныя і не карыстаючыся свабодаю дзеля злосьці, але як слугі Божыя.
17 Шануй усіх людзей. Любіце братэрства. Пабойся Бога. Шануйце караля.
18 Слугі, падпарадкоўвайцеся сваім гаспадарам з усім страхам; не толькі да добрых і лагодных, але і да падступных.
19 Бо гэта ўдзячна, калі чалавек дзеля сумленьня перад Богам церпіць смутак, пакутуючы несправядліва.
20 Бо якая гэта слава, калі, калі вас б'юць за вашыя правіны, вы будзеце цярпліва прымаць гэта? але калі,

калі вы робіце добра і пакутуеце за гэта, вы цярпліва прымаеце гэта, гэта прыемна Богу.
21 Бо да гэтага вы пакліканыя, бо і Хрыстос пацярпеў за нас, пакінуўшы нам прыклад, каб вы ішлі сьлядамі Ягонымі.
22 Які не ўчыніў граху, і не было падступства ў вуснах ягоных;
23 Які, калі быў зьняважаны, больш не зьневажаў; калі ён пакутаваў, ён не пагражаў; але аддаў сябе таму, хто судзіць справядліва.
24 Які грахі нашыя Сам узнёс Целам Сваім на дрэва, каб мы, памершы для грахоў, жылі для праўды; ранамі Яго вы ацаліліся.
25 Бо вы былі як авечкі, якія блукалі; але цяпер вернутыя да Пастыра і біскупа вашых душ.

РАЗДЗЕЛ 3

1 Таксама і вы, жонкі, падпарадкоўвайцеся сваім мужам; каб, калі хто не падпарадкоўваецца слову, і без слова быць заваяваны размоваю жонак;
2 Пакуль яны бачаць тваю цнатлівую размову, злучаную са страхам.
3 упрыгожаньне якога няхай ня будзе вонкавым упрыгожаньнем заплятаньня валасоў і залатога ўбраньня або апранэньня;
4 Але няхай гэта будзе схаваны чалавек сэрца, у тым, што не зьнішчаецца, нават упрыгожаньне лагоднага і ціхага духу, што каштуе ў вачах Бога вялікую цану.
5 Бо такім чынам у даўніну і сьвятыя жанчыны, якія спадзяваліся на Бога, упрыгожвалі сябе, падпарадкоўваючыся сваім мужам.
6 Як і Сарра паслухалася Абрагама, называючы яго гаспадаром: вы ягоныя дочкі, пакуль добра робіце і не баіцеся ніякага здзіўлення.
7 Падобна і вы, мужы, жывіце з імі па разуменні, аддаючы гонар жонцы, як слабейшай пасудзіне і як суспадкаемцам ласкі жыцця; каб малітвы вашыя не былі перашкоды.
8 Нарэшце, будзьце ўсе аднадушныя, спагадлівыя адзін да аднаго, любіце па-брацку, будзьце міласэрнымі, ветлівымі.
9 Не аддавайце злом за зло, або лаянку за лаянку, але, наадварот, дабраслаўляйце; ведаючы, што вы да гэтага пакліканы, каб успадкаваць дабраславеньне.
10 Бо хто хоча жыцьцё любіць і бачыць добрыя дні, няхай устрымлівае язык свой ад зла і вусны свае, каб не гаварылі хітрасьці;
11 Няхай ухіляецца ад зла і робіць дабро; няхай шукае міру і дасягне яго.
12 Бо вочы Госпада скіраваныя на праведнікаў, і вушы Ягоныя на малітвы іхнія, але аблічча Гасподняе супроць тых, што робяць зло.
13 І хто зробіць вам зло, калі вы будзеце прыхільнікамі дабра?
14 Калі ж вы церпіце дзеля праўды, шчасьлівыя вы;
15 Але Госпада Бога асьвячайце ў сэрцах вашых і будзьце заўсёды гатовыя даць адказ кожнаму, хто спытае ў вас прычыны надзеі, якая ў вас, з лагоднасьцю і страхам.
16 Маючы чыстае сумленьне; каб за тое, што вас ліхасловяць, як злачынцаў, пасаромеліся тых, што фальшыва вінавацяць вашае добрае жыцьцё ў Хрысьце.
17 Бо лепш, калі будзе воля Божая, каб вы цярпелі за добрыя ўчынкі, чым за ліхія.
18 Бо і Хрыстос аднойчы пацярпеў за грахі, Праведнік за няправедных, каб прывесьці нас да Бога, будучы забіты целам, але ажыўлены Духам.
19 Праз гэта ён ішоў і прапаведаваў духам у вязьніцы;
20 Якія калісьці былі непаслухмянымі, калі аднойчы доўгацярплівасьць Божая чакала ў дні Ноя, калі рыхтаваўся каўчэг, у якім нямногія, гэта значыць восем душ, уратаваліся вадой.
21 Падобная выява, у якой нават хрышчэнне цяпер таксама збаўляе нас (не ачышчэнне ад плоці, але адказ чыстага сумлення Богу) праз уваскрасенне Езуса Хрыста:
22 Які ўзышоў на неба і знаходзіцца праваруч Бога; анёлы, і ўлады, і сілы, падпарадкаваныя Яму.

РАЗДЗЕЛ 4

1 Дык вось, як Хрыстос пацярпеў за нас целам, узброіцеся тым жа розумам і вы;
2 каб рэшту свайго цела жыць не дзеля чалавечых пажаданьняў, але дзеля волі Божай.
3 Для таго, што ў мінулым часе нашага жыцьця можа быць дастаткова, каб мы выконвалі волю язычнікаў, калі мы хадзілі ў распусты, пажадлівасьці, празмернасьці віна, гулянак, банкетаў і агіднага ідалапаклонства,
4 Пры гэтым яны лічаць дзіўным, што вы не кідаецеся з імі на ганьбу, ліхасловячы вас:
5 Хто дасць адказ таму, хто гатовы судзіць жывых і мёртвых.
6 Бо дзеля гэтага і памерлым было абвешчана Эвангельле, каб яны былі асуджаныя па-чалавечы целам, але жылі паводле Бога духам.
7 Але канец усяму блізкі: дык будзьце цьвярозыя і чувайце на малітве.
8 А перш за ўсё майце між сабою гарачую любоў, бо любоў пакрые мноства грахоў.
9 Будзьце гасціннымі адзін да аднаго без шкадавання.
10 Служыце адзін аднаму, як кожны атрымаў дар, як добрыя распарадчыкі разнастайнай ласкі Божай.
11 Калі хто гаворыць, няхай гаворыць, як словы Божыя; калі хто служыць, няхай робіць гэта паводле сілы, якую даў Бог, каб ва ўсім праслаўляўся Бог праз Ісуса Хрыста, Якому хвала і ўлада на векі вечныя. Амін.
12 Улюбёныя, ня думайце, што гэта дзіўнае для вогненнага выпрабаваньня, якое павінна вас выпрабаваць, як быццам нешта дзіўнае здарылася з вамі:
13 Але радуйцеся, бо вы саўдзельнікі цярпеньняў Хрыстовых; каб і вы, калі адкрыецца слава Ягоная, узрадаваліся вялікай радасьцю.
14 Калі вас зьневажаюць за імя Хрыста, шчасьлівыя вы; бо Дух славы і Божы спачывае на вас: з іх боку Яго ліхасловяць, а з боку вас Яго праслаўляюць.
15 Але няхай ніхто з вас не церпіць, як забойца, або злодзей, або як злачынца, або як даймальнік.

16 Але калі хто церпіць як хрысціянін, няхай не саромецца; але няхай славіць Бога за гэта.
17 Бо прыйшоў час, што суд павінен пачацца ў доме Божым; і калі ён спачатку пачнецца з нас, які будзе канец тым, што не слухаюцца Евангелля Божага?
18 І калі праведнік ледзь уратуецца, то бязбожнік і грэшнік адкуль зьявіцца?
19 Дык вось, тыя, што церпяць паводле волі Божай, няхай даручаць Яму, робячы дабро, душы свае, як Вернаму Творцу.

РАЗДЗЕЛ 5

1 Заклікаю старэйшынаў, якія ёсьць сярод вас, якія зьяўляюцца і старэйшынам, і сьведкам цярпеньняў Хрыстовых, і саўдзельнікам славы, якая аб'явіцца:
2 Пасьвіце статак Божы, які сярод вас, наглядаючы над ім не па прымусу, але з ахвоты; не для бруднай карысці, але з гатоўнасці;
3 Ні як гаспадары над спадчынай Божай, але як узор статку.
4 І калі з'явіцца Галоўны Пастыр, вы атрымаеце вянок славы, які не вяне.
5 Таксама і вы, малодшыя, падпарадкоўвайцеся старэйшым. Так, усе вы падпарадкоўвайцеся адзін аднаму і апраніцеся ў пакору, бо Бог ганарлівым супраціўляецца, а пакорлівым дае ласку.
6 Дык упакорцеся пад моцную руку Божую, каб Ён узвысіў вас у свой час.
7 ускладзіце на яго ўсе клопаты вашыя; бо Ён клапоціцца пра вас.
8 Будзьце цьвярозыя, чувайце; бо праціўнік ваш д'ябал, як рыклівы леў, ходзіць, шукаючы, каго праглынуць.
9 Супрацьстаяце Яму цвёрдымі ў веры, ведаючы, што такія ж пакуты спасцігаюць і братоў вашых у свеце.
10 Але Бог усялякай ласкі, які паклікаў нас да сваёй вечнай славы ў Хрысьце Ісусе, пасьля таго, як вы пацярпелі крыху, удасканаліць вас, умацуе, умацуе, умацуе вас.
11 Яму слава і ўлада на векі вечныя. Амін.
12 Праз Сільвана, вернага брата вам, як я мяркую, я напісаў коратка, заклікаючы і сьведчачы, што гэта ёсьць сапраўдная ласка Божая, у якой вы стаіце.
13 Вітае вас царква ў Вавілоне, выбраная разам з вамі; і Маркус мой сын таксама.
14 Вітайце адзін аднаго цалаваньнем любові. Мір вам усім у Хрысце Езусе. Амін.

Другое пасланне Пятра

РАЗДЗЕЛ 1

1 Сымон Пётр, слуга і апостал Ісуса Хрыста, да тых, што разам з намі здабылі каштоўную веру праз праведнасьць Бога і Збаўцы нашага Ісуса Хрыста:
2 Ласка і супакой няхай памножацца вам праз пазнаньне Бога і Ісуса, Госпада нашага,
3 Боская моц Ягоная дала нам усё, што мае дачыненне да жыцця і пабожнасці, праз пазнанне Таго, Хто паклікаў нас да славы і цноты:
4 Праз што дадзены нам вельмі вялікія і каштоўныя абяцанні, каб праз іх вы маглі стаць удзельнікамі боскай прыроды, пазбегнуўшы тлення, якое ў свеце праз пажадлівасць.
5 А акрамя гэтага, прыкладаючы ўсю руплівасьць, дадайце да веры вашай цноты; і да веды цноты;
6 А да ведаў - умеранасць; і да ўтаймавання цярплівасць; і да цярплівасці пабожнасці;
7 А да пабожнасьці братэрская міласьць; і да братэрскай дабрыні дабрачыннасці.
8 Бо калі гэта ў вас ёсць і памнажаецца, дык вы не будзеце ні бясплоднымі, ні бясплоднымі ў пазнанні Госпада нашага Езуса Хрыста.
9 А той, у каго гэтага няма, той сьляпы, і ня бачыць здалёк, і забыўся, што ачышчаны ад старых грахоў сваіх.
10 Таму, браты, больш старайцеся ўмацаваць сваё пакліканьне і абраньне, бо, робячы гэта, ніколі не ўпадзеце;
11 Бо так адкрыецца вам багаты ўваход у вечнае Валадарства Госпада нашага і Збаўцы Ісуса Хрыста.
12 Таму я не пагрэбую заўсёды нагадваць вам пра гэта, хоць вы ведаеце гэта і ўмацаваліся ў цяперашняй праўдзе.
13 Так, я лічу патрэбным, пакуль я знаходжуся ў гэтай скініі, узбуджаць вас, нагадваючы вам;
14 Ведаючы, што неўзабаве я павінен пакінуць гэтую сваю скінію, як паказаў мне Гасподзь наш Ісус Хрыстос.
15 Акрамя таго, я буду старацца, каб вы маглі пасля маёй смерці заўсёды мець гэта ў памяці.
16 Бо мы абвясьцілі вам моц і прышэсьце Госпада нашага Ісуса Хрыста не за мудрагелістымі байкамі, але былі сьведкамі велічы Ягонай.
17 Бо Ён атрымаў ад Бога Айца пашану і славу, калі ад вялікай славы дайшоў да Яго такі голас: Гэта Сын Мой умілаваны, Якога Я ўпадабаў.
18 І гэты голас, які зыходзіў з неба, мы чулі, калі былі зь Ім на сьвятой гары.
19 Маем у нас і слова прароцтва больш дакладнае; вы добра робіце, што сьцеражыцеся, як сьвятла, што сьвеціць у цёмным месцы, пакуль не разьвітае дзень і не ўзыдзе дзённая зорка ў сэрцах вашых.
20 Ведаючы перш за ўсё гэта, што ніякае прароцтва ў Пісаньні ня мае прыватнага тлумачэньня.
21 Бо прароцтва не было раней па волі чалавечай, але гаварылі сьвятыя людзі Божыя, рушыўшы іх Духам Сьвятым.

РАЗДЗЕЛ 2

1 Але былі і фальшывыя прарокі ў народзе, як і ў вас будуць фальшывыя настаўнікі, якія таемна ўнясуць пагібельныя ерасі, нават адракаючыся ад Госпада, Які выкупіў іх, і навядуць на сябе хуткую пагібель.
2 І шмат хто пойдзе іхнімі згубнымі шляхамі; з-за якога шлях праўды будзе абгавораны.
3 І праз хцівасьць яны будуць гандляваць вамі фальшывымі словамі: іхні суд ужо даўно не зацягваецца, і асуджэньне іхняе ня сьпіць.
4 Бо калі Бог не пашкадаваў анёлаў, якія зграшылі, але кінуў іх у пекла і аддаў у кайданы цемры, каб захоўваць іх на суд,
5 І не пашкадаваў старога сьвету, але выратаваў Ноя, восьмага чалавека, прапаведніка праўды, навёўшы патоп на сьвет бязбожных;
6 І ператварыўшы гарады Садом і Гамору ў попел, асудзіў іх на зьнішчэньне, зрабіўшы іх узорам для тых, што пасьля будуць жыць бязбожна;
7 І выратаваў праведнага Лота, прыгнечанага брыдкаслоўем бязбожнікаў.
8 (Бо той праведнік, які жыў сярод іх, бачачы і чуючы, з дня на дзень дакучаў праведную душу сваю беззаконьямі іхнімі)
9 Ведае Гасподзь, як пабожных выбавіць ад спакусы, а несправядлівых захаваць на судны дзень для пакараньня.
10 Але найперш тых, што ходзяць за целам у нячыстай пажадлівасьці і пагарджаюць уладай. Яны саманадзейныя, свавольныя, яны не баяцца ліхасловіць годнасці.
11 У той час як анёлы, якія больш у сіле і моцы, не прыносяць супраць іх зневажальных абвінавачванняў перад Госпадам.
12 Але яны, як натуральныя зьвяры, створаныя для таго, каб іх злавіць і зьнішчыць, ліхасловяць пра тое, чаго не разумеюць; і зусім загінуць ва ўласнай тленнасці;
13 І атрымаюць узнагароду за несправядлівасьць, як тыя, што лічаць за задавальненьне буянства ўдзень. Плямы яны і заганы, гуляючы сваімі падманамі, балюючы з вамі;
14 Вочы ў іх поўныя пералюбу і няспыннага граху; спакушаючы няўстойлівыя душы; праклятыя дзеці:
15 Якія пакінулі праведную дарогу і заблудзіліся, ідучы шляхам Валаама, сына Васора, які палюбіў плату за няпраўду;
16 Але быў дакараны за беззаконьне сваё: нямы асёл, гаворачы чалавечым голасам, забараніў вар'яцтва прарока.
17 Гэта калодзежы бязводныя, хмары, якія носяць бура; для якога туман цемры захаваны навекі.
18 Бо, гаворачы напышлівыя марныя словы, яны прывабліваюць пажадлівасьцю плоці, вялікай распустаю тых, што ўцяклі ад іх, што жывуць у памылцы.

19 Хаця яны абяцаюць ім свабоду, самі яны з'яўляюцца слугамі тлення: бо кім чалавек пераможаны, у таго і робіцца нявольнікам.
20 Бо калі яны, пазьбегнуўшы забруджваньняў сьвету праз пазнаньне Госпада і Збаўцы Ісуса Хрыста, зноў заблытаюцца ў іх і пераможаныя, дык апошні канец для іх горшы за першы.
21 Бо лепей было б ім не пазнаць дарогі праўды, чым, пазнаўшы яе, адвярнуцца ад дадзенай ім святой запаведзі.
22 Але здарылася зь імі праўдзівая прыказка: сабака зноў зьвярнуўся да сваёй ваніты; і вымытая сьвіна валялася ў багне.

РАЗДЗЕЛ 3

1 Гэтае другое пасланьне, умілаваныя, я пішу цяпер да вас; у тым і другім, які я ўзбуджаю вашыя чыстыя розумы памяццю:
2 каб вы памяталі словы, сказаныя раней сьвятымі прарокамі, і запаведзь нашых, апосталаў, Госпада і Збаўцы:
3 Ведаючы перш гэта, што ў апошнія дні прыйдуць насьмешнікі, якія будуць хадзіць паводле сваіх пажаданьняў,
4 і кажучы: дзе абяцаньне прыходу Ягонага? бо з таго часу, як бацькі спачылі, усё застаецца так, як было ад пачатку стварэньня.
5 Бо яны ахвотна ня ведаюць, што словам Божым неба было спрадвеку і зямля паўстала з вады і ў вадзе.
6 Ад чаго тагачасны сьвет, заліты вадою, загінуў:
7 Але нябёсы і зямля, якія цяпер, тым самым словам захоўваюцца, захаваныя для агню на дзень суду і пагібелі бязбожных людзей.
8 Але, умілаваныя, няхай гэта не будзе ігнараваць адно, што адзін дзень у Госпада, як тысяча гадоў, і тысяча гадоў, як адзін дзень.
9 Не марудзіць Гасподзь з абяцаньнем Сваім, як некаторыя лічаць маруднасьць; але Ён доўгацярплівы да нас, ня хоча, каб хто загінуў, але каб усе прыйшлі да пакаяньня.
10 Але дзень Гасподні прыйдзе, як злодзей уначы; у якім нябёсы мінуцца з вялікім шумам, і стыхіі растануць у гарачым цяпле, таксама зямля і справы, якія на ёй, будуць спалены.
11 Дык вось, калі ўсё гэта разваліцца, якімі павінны быць вы ва ўсякім сьвятым жыцьці і пабожнасьці,
12 Чакаеш і сьпяшаешся да прыходу дня Божага, у якім палаючыя нябёсы разбурацца, а стыхіі растануць у гарачым агні?
13 Аднак мы, паводле абяцаньня Ягонага, чакаем новага неба і новай зямлі, на якіх жыве праўда.
14 Дык вось, улюбёныя, чакаючы гэтага, старайцеся быць знойдзеныя перад Ім у міры, беззаганнымі і беззаганнымі.
15 І лічыце, што доўгацярплівасць Госпада нашага ёсць выратаванне; як і ўмілаваны брат наш Павел, паводле дадзенай яму мудрасці, напісаў вам;
16 Як і ва ўсіх пасланьнях, гаворачы ў іх аб гэтым; у якім ёсць некаторыя рэчы, якія цяжка зразумець, якія недасведчаныя і няўстойлівыя выкручваюць, як і іншыя пісанні, на сваю пагібель.
17 Дык вось, улюбёныя, бачачы, што вы гэта ведаеце раней, сьцеражыцеся, каб і вы, не зьведзеныя на памылку бязбожнікаў, не адпалі ад сваёй цвёрдасьці.
18 Але ўзрастайце ў ласцы і ў пазнаньні Госпада нашага і Збаўцы Ісуса Хрыста. Яму слава цяпер і навекі. Амін.

Першае пасланне Яна

РАЗДЗЕЛ 1

1 Тое, што было ад пачатку, што мы чулі, што мы бачылі сваімі вачыма, што мы глядзелі і нашыя рукі кранулі, Слова жыцьця;
2 (Бо жыцьцё зьявілася, і мы бачылі, і сьведчым, і паказваем вам жыцьцё вечнае, якое было ў Айца і зьявілася нам).
3 Тое, што мы бачылі і чулі, абвяшчаем вам, каб і вы мелі супольнасьць з намі.
4 І гэта мы пішам вам, каб радасьць вашая была поўнай.
5 Дык вось слова, якое мы чулі ад Яго і абвяшчаем вам, што Бог ёсць святло, і няма ў Ім ніякай цемры.
6 Калі мы кажам, што маем супольніцтва з Ім, а ходзім у цемры, мы хлусім і не робім праўды.
7 Калі ж мы ходзім у сьвятле, як і Ён у сьвятле, дык маем супольнасьць адзін з адным, і кроў Ісуса Хрыста, Сына Ягонага, ачышчае нас ад усякага граху.
8 Калі мы кажам, што ня маем граху, самі сябе ашукваем, і праўды няма ў нас.
9 Калі вызнаем грахі нашы, дык Ён, верны і справядлівы, даруе нам грахі і ачысьціць нас ад усякай няпраўды.
10 Калі мы кажам, што мы не зграшылі, мы робім Яго хлусам, і слова Ягонага няма ў нас.

РАЗДЗЕЛ 2

1 Дзеці мае, гэта пішу вам, каб вы не грашылі. І калі хто зграшыць, мы маем заступніка перад Айцом, Ісуса Хрыста, Праведнага:
2 Ён ёсьць умілажаленьнем за грахі нашыя, і ня толькі за нашы, але і за грахі ўсяго сьвету.
3 А што пазнаем Яго, пазнаем з таго, што захоўваем запаведзі Ягоныя.
4 Хто кажа: «ведаю Яго», а запаведзяў Ягоных не захоўвае, той хлус, і няма ў ім праўды.
5 А хто захоўвае слова Ягонае, у тым сапраўды любоў Божая дасканалая: з гэтага пазнаем, што мы ў Ім.
6 Хто кажа, што прабывае ў Ім, павінен паступаць так, як Ён паступаў.
7 Браты, пішу вам не новую запаведзь, але старую запаведзь, якую вы мелі ад пачатку. Даўняя запаведзь - гэта слова, якое вы чулі ад пачатку.
8 Зноў пішу вам новую запаведзь, якая праўдзівая ў Ім і ў вас, бо цемра мінула, і сьвятло праўдзівае ўжо сьвеціць.
9 Хто кажа, што ён у сьвятле, а ненавідзіць брата свайго, той дагэтуль у цемры.
10 Хто любіць брата свайго, той жыве ў сьвятле, і няма ў ім спатыкненьня.
11 А хто ненавідзіць брата свайго, той у цемры, і ў цемры ходзіць, і ня ведае, куды ідзе, бо цемра засьляпіла яму вочы.
12 Пішу вам, дзеткі, бо дараваныя вам грахі дзеля імя Ягонага.
13 Пішу вам, айцы, бо вы пазналі Таго, Хто ёсьць ад пачатку. Пішу вам, маладыя людзі, бо вы перамаглі злога. Пішу вам, дзеткі, бо вы пазналі Айца.
14 Пісаў я вам, айцы, бо вы пазналі Таго, Хто ёсьць ад пачатку. Я напісаў вам, маладыя людзі, таму што вы моцныя, і слова Божае жыве ў вас, і вы перамаглі злога.
15 Не любіце ні свету, ні таго, што ў свеце. Калі хто любіць свет, у тым няма любові Айца.
16 Бо ўсё, што ў сьвеце: пажадлівасьць плоці, і пажадлівасьць вачэй, і пыха жыцьцёвая, не ад Айца, але ад сьвету.
17 І сьвет мінае, і пажадлівасьць ягоная, а хто выконвае волю Божую, трывае вечна.
18 Дзеткі, гэта апошні час; і як вы чулі, што прыйдзе антыхрыст, і цяпер многа антыхрыстаў; па якім мы ведаем, што гэта апошні раз.
19 Яны выйшлі ад нас, але не былі нашымі; бо калі б яны былі з нас, яны, несумненна, засталіся б з намі; але яны выйшлі, каб выявілася, што яны не ўсе з нас.
20 Але вы маеце памазаньне ад Сьвятога і ўсё ведаеце.
21 Я напісаў вам не таму, што вы ня ведаеце праўды, а таму, што ведаеце яе, і што ніякая хлусьня ня ёсьць ад праўды.
22 Хто хлус, калі не той, хто адмаўляе, што Ісус ёсьць Хрыстос? Ён антыхрыст, які адракаецца ад Айца і Сына.
23 Кожны, хто выракаецца Сына, ня мае Айца; (а) хто вызнае Сына, мае і Айца.
24 Дык няхай у вас прабывае, што вы чулі ад пачатку. Калі застанецца ў вас тое, што вы чулі ад пачатку, застанецеся і вы ў Сыне і ў Айцу.
25 І вось абяцаньне, якое Ён абяцаў нам, жыцьцё вечнае.
26 Гэта напісаў я вам пра тых, што зводзяць вас.
27 Але памазаньне, якое вы атрымалі ад Яго, застаецца ў вас, і ня маеце патрэбы, каб хто вучыў вас, але як тое самае памазаньне вучыць вас усяму, і ёсьць праўда, а ня хлусьня, і як навучыла вы, вы будзеце заставацца ў ім.
28 І цяпер, дзеткі, заставайцеся ў Ім; каб, калі Ён з'явіцца, мы мелі адвагу і не пасаромеліся перад Ім у час прыходу Яго.
29 Калі ведаеце, што Ён справядлівы, ведайце, што кожны, хто чыніць праўду, ад Яго народжаны.

РАЗДЗЕЛ 3

1 Вось, якую любоў даў нам Айцец, каб мы называліся сынамі Божымі;
2 Любасныя, цяпер мы сыны Божыя, і яшчэ ня выявілася, што будзем; але ведаем, што калі зьявіцца, будзем падобныя да Яго; бо мы ўбачым яго такім, які ён ёсць.
3 І кожны, хто мае на Ім гэтую надзею, ачышчае сябе, як Ён чысты.
4 Кожны, хто чыніць грэх, парушае закон, бо грэх ёсць парушэнне закона.
5 І вы ведаеце, што Ён зьявіўся, каб узяць нашыя грахі; і ў ім няма граху.
6 Кожны, хто застаецца ў Ім, не грашыць; кожны, хто грашыць, не бачыў Яго і не спазнаў Яго.
7 Дзеткі, хай ніхто вас не ашуквае: хто чыніць праўду, той праведны, як і Ён праведны.

8 Хто чыніць грэх, той ад д'ябла; бо д'ябал грэшыць ад пачатку. Дзеля гэтага зьявіўся Сын Божы, каб разбурыць справы д'ябла.
9 Кожны, хто народжаны ад Бога, не чыніць грэху; бо насеньне ягонае ў ім, і ён ня можа грашыць, бо народжаны ад Бога.
10 У гэтым выяўляюцца дзеці Божыя і дзеці д'ябла: кожны, хто не чыніць праўды, не ад Бога, ані той, хто не любіць брата свайго.
11 Бо гэта слова, якое вы чулі ад пачатку, каб мы любілі адзін аднаго.
12 Не так, як Каін, які быў ад ліхога і забіў брата свайго. І навошта ён яго забіў? Бо ўчынкі ягоныя былі ліхімі, а ўчынкі брата ягонага - справядлівымі.
13 Не дзівіцеся, браты мае, калі свет вас ненавідзіць.
14 Мы ведаем, што перайшлі ад сьмерці да жыцьця, бо любім братоў. Хто не любіць брата свайго, той застаецца ў смерці.
15 Кожны, хто ненавідзіць брата свайго, ёсьць забойца; а вы ведаеце, што ніякі забойца ня мае жыцьця вечнага, якое жыве ў ім.
16 У гэтым пазнаем любоў Божую, што Ён паклаў за нас душу сваю; і мы павінны класці душы свае за братоў.
17 А хто, маючы дабро гэтага сьвету, бачыць брата свайго ў патрэбе і зачыняе ад яго сэрца сваё, як жыве ў ім любоў Божая?
18 Дзеткі мае, ня будзем любіць ні словам, ні языком; але на справе і ў праўдзе.
19 І з гэтага спазнаем, што мы ад праўды, і супакоім перад Ім сэрцы нашыя.
20 Бо калі сэрца наша асуджае нас, дык Бог большы за сэрца нашае і ведае ўсё.
21 Любасныя, калі сэрца нашае не асуджае нас, дык мы маем адвагу перад Богам.
22 І чаго ні просім, атрымаем ад Яго, бо захоўваем запаведзі Ягоныя і робім тое, што Яму падабаецца.
23 І вось Яго запаведзь, каб мы верылі ў імя Сына Ягонага Ісуса Хрыста і любілі адзін аднаго, як Ён запаведзіў нам.
24 І хто захоўвае запаведзі Ягоныя, жыве ў Ім, і Ён у ім. А што Ён прабывае ў нас, пазнаем па Духу, якога Ён даў нам.

РАЗДЗЕЛ 4

1 Умілаваныя, не кожнаму духу верце, але выпрабоўвайце духаў, ці ад Бога яны, бо шмат ілжэпрарокаў з'явілася ў свеце.
2 Духа Божага пазнаеце з гэтага: кожны дух, які вызнае, што Ісус Хрыстос прыйшоў у целе, ёсьць ад Бога;
3 І кожны дух, які не вызнае, што Ісус Хрыстос прыйшоў у плоці, не ёсць ад Бога: і гэта дух антыхрыста, пра якога вы чулі, што ён павінен прыйсці; і нават цяпер ужо ёсць на свеце.
4 Вы ад Бога, дзеткі, і перамаглі іх, бо Той, хто ў вас, большы за таго, хто ў сьвеце.
5 Яны ад сьвету, таму гавораць ад сьвету, і сьвет іх слухае.
6 Мы ад Бога: хто ведае Бога, той слухае нас; хто не ад Бога, той не слухае нас. Па гэтым мы пазнаем духа праўды і духа аблуды.
7 Умілаваныя, будзем любіць адзін аднаго, бо любоў ад Бога; і кожны, хто любіць, народжаны ад Бога і ведае Бога.
8 Хто не любіць, той не спазнаў Бога; бо Бог ёсць любоў.
9 У гэтым выявілася любоў Божая да нас, што Бог паслаў Сына Свайго Адзінароднага ў сьвет, каб мы жылі празь Яго.
10 У тым любоў, што не мы палюбілі Бога, але што Ён палюбіў нас і паслаў Сына Свайго ўміласціўленнем за грахі нашыя.
11 Любасныя, калі так палюбіў нас Бог, дык і мы павінны любіць адзін аднаго.
12 Бога ніхто ніколі ня бачыў. Калі мы любім адзін аднаго, Бог жыве ў нас, і любоў Яго ўдасканалілася ў нас.
13. Што жывём у Ім, і Ён у нас, пазнаем з таго, што Ён даў нам ад Духа Свайго.
14 І мы бачылі і сьведчым, што Айцец паслаў Сына Збаўцам сьвету.
15 Хто вызнае, што Ісус ёсьць Сын Божы, у тым жыве Бог, і ён у Богу.
16 І мы спазналі любоў, якую Бог мае да нас, і паверылі ёй. Бог ёсць любоў; і хто жыве ў любові, той жыве ў Богу, і Бог у ім.
17 Любоў наша ўдасканальваецца ў тым, каб мы мелі адвагу ў дзень судны, бо як Ён, так і мы ў гэтым свеце.
18 У любові няма страху; але дасканалая любоў праганяе страх прэч, бо ў страху ёсць мука. Той, хто баіцца, не дасканалы ў любові.
19 Мы любім Яго, бо Ён першы палюбіў нас.
20 Калі хто кажа: я люблю Бога, а брата свайго ненавідзіць, той ілгун; бо хто ня любіць брата свайго, якога бачыць, як можа любіць Бога, Якога ня бачыць?
21 І мы маем ад Яго гэтую запаведзь, каб той, хто любіць Бога, любіў і брата свайго.

РАЗДЗЕЛ 5

1 Кожны, хто верыць, што Ісус ёсць Хрыстос, народжаны ад Бога, і кожны, хто любіць Таго, Хто нарадзіў, любіць і таго, хто нарадзіўся ад Яго.
2 Што мы любім дзяцей Божых, пазнаем з таго, калі любім Бога і захоўваем запаведзі Ягоныя.
3 Бо гэта любоў да Бога, каб мы захоўвалі запаведзі Ягоныя, а запаведзі Ягоныя не цяжкія.
4 Бо ўсё, што нарадзілася ад Бога, перамагае сьвет, і гэта ёсьць перамога, якая перамагае сьвет, вера наша.
5 Хто перамагае сьвет, як ня той, хто верыць, што Ісус ёсьць Сын Божы?
6 Гэта той, хто прыйшоў вадою і крывёю, Ісус Хрыстос; не толькі вадой, але вадой і крывёю. І Дух сведчыць, бо Дух ёсць праўда.
7 Бо тры сьведчаць у небе: Айцец, Слова і Сьвяты Дух, і гэтыя трое - адно.
8 І тры сьведчаць на зямлі: Дух, і вада, і кроў, і гэтыя тры ў адным.
9 Калі мы прымаем сьведчаньне людзей, то сьведчаньне Божае большае, бо гэта сьведчаньне Божае, якім Ён сьведчыў пра Сына Свайго.

10 Хто верыць у Сына Божага, мае сьведчаньне ў сабе; хто ня верыць Богу, той зрабіў Яго ілгуном; бо ня верыць сьведчаньню, якое Бог даў пра Сына Свайго.
11 І вось сьведчаньне, што Бог даў нам жыцьцё вечнае, і жыцьцё гэтае ў Сыне Ягоным.
12 Хто мае Сына, мае жыцьцё; а хто не мае Сына Божага, той не мае жыцця.
13 Гэта напісаў я вам, веруючым у імя Сына Божага; каб вы ведалі, што маеце жыццё вечнае, і каб вы верылі ў імя Сына Божага.
14 І такая адвага, якую мы маем да Яго, што, калі чаго просім паводле волі Ягонай, Ён слухае нас.
15 І калі мы ведаем, што Ён слухае нас, чаго б мы ні прасілі, ведаем, што маем тое, чаго прасілі ад Яго.
16 Калі хто ўбачыць брата свайго, што грашыць грэхам не на сьмерць, няхай прасіць, і дасьць яму жыцьцё тым, што грэшаць не на сьмерць. Ёсць грэх на смерць: я не кажу, каб ён маліўся за яго.
17 Усякая няпраўда ёсьць грэх, і ёсьць грэх не на сьмерць.
18 Мы ведаем, што кожны, народжаны ад Бога, не грашыць; а народжаны ад Бога захоўвае сябе, і ліхі не дакранаецца да яго.
19 І мы ведаем, што мы ад Бога, а ўвесь сьвет ляжыць у зле.
20 І мы ведаем, што Сын Божы прыйшоў і даў нам разуменне, каб мы пазналі праўдзівага і былі ў праўдзівым Сыне Ягоным Езусе Хрысце. Гэта праўдзівы Бог і жыцьцё вечнае.
21 Дзеткі, трымайцеся ад ідалаў. Амін.

Другі Ян

РАЗДЗЕЛ 1

1 Старэйшына абранай спадарыні і дзецям яе, якіх я люблю ў праўдзе; і не толькі я, але і ўсе тыя, што спазналі праўду;
2 Дзеля праўды, якая жыве ў нас і будзе з намі вечна.
3 Ласка з вамі, міласьць і мір ад Бога Айца і ад Госпада Ісуса Хрыста, Сына Айца, у праўдзе і любові.
4 Я вельмі ўзрадаваўся, што знайшоў сярод дзяцей тваіх тых, хто ходзіць у праўдзе, як мы атрымалі запаведзь ад Айца.
5 І цяпер я прашу цябе, спадарыня, не так, быццам я напісаў табе новую запаведзь, але тое, што мы мелі ад пачатку, каб мы любілі адзін аднаго.
6 Любоў жа ў тым, каб мы трымаліся паводле запаведзяў Ягоных. Гэта запаведзь, каб, як вы чулі ад пачатку, вы паступалі ў ёй.
7 Бо шмат ашуканцаў прыйшло ў сьвет, якія ня вызнаюць, што Ісус Хрыстос прыйшоў у плоці. Гэта ашуканец і антыхрыст.
8 Глядзіце самі, каб мы не страцілі тое, што зрабілі, але каб атрымалі поўную ўзнагароду.
9 Кожны, хто грашыць навуку Хрыстову і не трывае ў ёй, ня мае Бога. Хто трывае ў навуцы Хрыстовай, той мае і Айца, і Сына.
10 Калі хто прыходзіць да вас і не прыносіць гэтай навукі, не прымайце яго ў дом і не вітайце яго;
11 Бо той, хто вітае яго, саўдзельнік ягоных злых учынкаў.
12 Маючы шмат чаго напісаць вам, я не хацеў бы пісаць паперай і чарнілам, але спадзяюся прыйсці да вас і гаварыць тварам да твару, каб радасць наша была поўнай.
13 Вітаюць цябе дзеці выбранай сястры тваёй. Амін.

Трэці Ян

РАЗДЗЕЛ 1

1 Старец умілаванаму Гаю, якога я ў праўдзе кахаю.
2 Каханы, я жадаю больш за ўсё, каб ты меў посьпех і быў здаровы, як жыве душа твая.
3 Бо я вельмі ўзрадаваўся, калі прыйшлі браты і сьведчылі аб праўдзе, якая ў табе, як ты ходзіш у праўдзе.
4 Няма ў мяне большай радасьці, як пачуць, што дзеці мае ходзяць у праўдзе.
5 Любасны, ты верна робіш усё, што робіш братам і чужынцам;
6 якія засьведчылі міласэрнасьць тваю перад царквой;
7 Бо дзеля імя Яго выйшлі, не ўзяўшы нічога ад язычнікаў.
8 Дык мы павінны прымаць такіх, каб быць саўдзельнікамі праўды.
9 Я пісаў царкве, але Дыятрэф, які любіць першынства сярод іх, не прымае нас.
10 Таму, калі я прыйду, успомню ўчынкі ягоныя, якія ён робіць, лаячы нас злымі словамі;
11 Любасныя, ідзіце не за злом, а за дабром. Хто робіць дабро, той ад Бога, а хто робіць зло, той Бога не бачыў.
12 Дзімітрый мае добрае сведчанне ад усіх людзей і ад самой праўды: так, і мы таксама даем сведчанне; і вы ведаеце, што нашыя запісы праўдзівыя.
13 Я меў шмат чаго напісаць, але не буду пісаць табе чарнілам і пяром:
14 Але я спадзяюся, што неўзабаве ўбачу цябе, і мы пагаворым тварам да твару. Мір табе. Нашы сябры вітаюць цябе. Вітайце сяброў па імені.

Джуд

РАЗДЗЕЛ 1

1 Юда, слуга Ісуса Хрыста і брат Якуба, да тых, хто быў асьвечаны і захаваны Богам Айцом
у Езусе Хрысце і называецца:
2 Ласка табе, мір і любоў няхай памножацца.
3 Умілаваныя, калі я стараўся пісаць вам аб агульным збаўленьні, мне трэба было
пішу вам і заклікаю вас змагацца за веру, некалі данную святым
быў перададзены.
4 Бо ёсьць некаторыя людзі, якія ўкраліся зьнянацку, якія наканаваныя на суд гэты, злыя
людзей, якія мяняюць ласку Бога нашага на свабоду і адзінага Госпада Бога і Госпада нашага Ісуса Хрыста
адмовіліся
5 Тады я нагадаю вам, хоць вы калісьці гэта ведалі, што Гасподзь, паслаўшы людзей,
выратаваў Егіпет, потым знішчыў няверных.
6 І анёлаў, якія не захавалі свайго першага месца, але пакінулі сваё жытло, Ён трымае ў вечных кайданах пад
цемра захавалася да суду вялікага дня.
7 Як і Садом і Гамора, і гарады вакол іх, гэтак сама аддаючыся блуду і
пайшлі за чужой плоццю, быць пастаўлены ў якасці прыкладу, пакуль яны пакутуюць ад помсты вечнага агню.
8 Такім жа чынам гэтыя паганыя летуценнікі апаганьваюць плоць, пагарджаюць панаваннем і зневажаюць
годнасць.
9 Але Міхал архангел, калі ён спрачаўся з д'яблам, што той спрачаўся аб целе Майсея, не
не адважыўся выказаць яму паклёпніцкае абвінавачанне, але сказаў: няхай забараніць табе Гасподзь.
10 Але яны ліхасловяць тое, чаго ня ведаюць; але тое, што яны ведаюць ад прыроды, яны, як грубыя зьвяры,
тым самым губяць сябе.
11 Гора ім! бо яны пайшлі шляхам Каіна і прагна кінуліся за памылкай Валаама
ўзнагарода, і загінуў у супярэчнасці Core.
12 Гэта плямы на вашых сьвятах каханьня, калі яны частуюцца з вамі, сілкуючыся без страху: хмары
яны бязводныя, вятры носяць; дрэвы, плады якіх засыхаюць, без пладоў, двойчы мёртвыя, да
карані вырваныя;
13 Раз'юшаныя хвалі марскія, пенячы сорам свой; блукаючыя зоркі, якім цемра ст
цемра захоўваецца назаўжды.
14 І Энох, сёмы ад Адама, таксама прарочыў пра іх і сказаў: вось, Гасподзь ідзе зь дзесяткамі тысяч
сьвятых сваіх,
15 каб зьдзейсьніць суд над усімі і асудзіць усіх ліхіх сярод іх за ўсе іхнія ліхія ўчынкі
якія яны бязбожна ўчынілі, і пра ўсе іх рэзкія прамовы, якія злыя грэшнікі казалі супраць яго.
16 Гэта наракальнікі, наракальнікі, якія ходзяць паводле сваіх пажаданьняў; і вусны іхнія гавораць вялікае
хваляваньне
словы, з захапленнем для людзей, каб скарыстацца.
17 Але памятайце, умілаваныя, словы, сказаныя раней апосталамі Госпада нашага Ісуса Хрыста;
18 Як яны сказалі вам, што ў апошні час павінны быць насмешнікі, якія па сваім меркаванні злыя
пажаданні павінны хадзіць.
19 Гэта тыя, што адлучаюцца пачуццёва, без Духа.
20 А вы, улюбёныя, будуйце сябе на найсвяцейшай веры вашай, молячыся ў Духу Святым,
21 Захоўвайце сябе ў любові Божай, чакаючы міласэрнасці Госпада нашага Езуса Хрыста да
вечнае жыццё.
22 І да некаторых майце спагаду, што робіць розніцу:
23 А іншых ратуйце страхам, выцягваючы з агню; ненавідзець нават вопратку, запэцканую целам.
24 І таму, хто можа ўтрымаць вас ад падзення і паставіць вас беззаганнымі перад абліччам славы сваёй
пастаўлены з вялікай радасьцю,
25 Адзінаму мудраму Богу, Збаўцу нашаму, слава і веліч, улада і моц цяпер і на вякі вякоў. Амін

Адкрыццё

РАЗДЗЕЛ 1

1 Адкрыццё Ісуса Хрыста, якое даў Яму Бог, каб паказаць слугам Сваім тое, што мае неўзабаве стацца; і паслаў і абвясціў гэта праз анёла свайго слузе свайму Яну.
2 Які засьведчыў слова Божае і сьведчаньне Ісуса Хрыста і ўсё, што бачыў.
3 Дабрашчасны той, хто чытае, і тыя, хто слухае словы гэтага прароцтва і захоўвае напісанае ў ім, бо час блізкі.
4 Ян да сямі цэркваў, што ў Азіі: мілата вам і мір ад таго, хто ёсць, і які быў, і які прыйдзе; і ад сямі духаў, якія перад тронам ягоным;
5 І ад Ісуса Хрыста, які ёсьць сьведка верны і першародны з мёртвых і князь цароў зямных. Таму, Хто палюбіў нас і абмыў нас ад грахоў нашых Крывёю Сваёю,
6 І ўчыніў нас царамі і сьвятарамі Богу і Айцу Свайму; Яму слава і ўлада на векі вечныя. Амін.
7 Вось Ён ідзе з аблокамі; і ўбачыць Яго кожнае вока, і тыя, што пракалолі Яго, і заплачуць па Ім усе плямёны зямлі. Нават так, амін.
8 Я ёсьць Альфа і Амэга, пачатак і канец, кажа Гасподзь, Які ёсьць, і які быў, і які прыйдзе, Усемагутны.
9 Я, Ян, брат ваш і спадарожнік у пакутах і ў каралеўстве і цярпівасьці Ісуса Хрыста, быў на востраве, які называецца Патмос, дзеля слова Божага і дзеля сьведчаньня Ісуса Хрыста.
10 Я быў у духу ў дзень Гасподні і пачуў за сабою гучны голас, як бы трубы,
11 кажучы: Я Альфа і Амега, першы і апошні; і што бачыш, напішы ў кнігу і пашлі да сямі цэркваў, якія ў Азіі; у Эфес, і ў Смірну, і ў Пергам, і ў Тыятыру, і ў Сарды, і ў Філадэльфію, і ў Лаадыкію.
12 І я павярнуўся, каб убачыць голас, які гаварыў са мною. І, павярнуўшыся, я ўбачыў сем залатых падсвечнікаў;
13 І пасярод сямі сьвечнікаў Нехта, падобны да Сына Чалавечага, апрануты ў адзеньне да ног і апераза ны па грудзях залатым поясам.
14 Галава ягоная і валасы белыя, як воўна, белыя, як сьнег; і вочы ў яго былі як полымя вогненнае;
15 І ногі Яго падобныя да медзі, як у печы распаленых; і голас Яго, як шум водаў многіх.
16 Ён меў у правай руцэ сваёй сем зорак, і з вуснаў ягоных выходзіў востры з двух бакоў меч, і аблічча яго было, як сонца, што сьвеціць у сіле сваёй.
17 І калі я ўбачыў яго, я ўпаў да ног яго, як мёртвы. І ўсклаў на мяне правую руку Сваю і сказаў мне: ня бойся; Я першы і апошні:
18 Я жывы, і быў мёртвы; і вось, я жывы навекі, амін; і маюць ключы пекла і смерці.
19 Напішы тое, што ты бачыў, і тое, што ёсьць, і тое, што будзе пасьля гэтага;
20 Таямніца сямі зорак, якія ты бачыў у правай руцэ маёй, і сямі залатых сьветачаў. Сем зорак — гэта анёлы сямі цэркваў, а сем сьветачаў, якія ты бачыў, — гэта сем цэркваў.

РАЗДЗЕЛ 2

1 Анёлу царквы Эфэскай напішы; Гэта кажа той, хто трымае сем зорак у правай руцэ сваёй, хто ходзіць пасярод сямі залатых сьвечнікаў;
2 Ведаю справы твае, і працу тваю, і цярплівасьць тваю, і тое, што ты ня можаш цярпець ліхіх, і ты выпрабоўваў тых, што называюць сябе апосталамі, а імі не зьяўляюцца, і знайшоў іх хлусамі.
3 І цярпеў, і меў цярплівасьць, і дзеля імя Майго працаваў, і не аслабеў.
4 Аднак маю нешта супраць цябе, бо ты пакінуў першае каханьне сваё.
5 Дык успомні, адкуль ты выпаў, і пакайся, і рабі першыя справы; інакш Я хутка прыйду да цябе і здыму сьветач твой зь месца ягонага, калі не пакаешся.
6 Але ты маеш тое, што ты ненавідзіш учынкі Мікалаітаў, якія і Я ненавіджу.
7 Хто мае вуха, хай чуе, што Дух кажа цэрквам; Пераможцу дам есьці з дрэва жыцьця, якое пасярод раю Божага.
8 І анёлу царквы ў Смірне напішы; Гэта кажа першы і апошні, які быў мёртвы і ажыў;
9 Ведаю ўчынкі твае, і скруху, і галечу (але ты багаты), і ведаю блюзнерства тых, што называюць сябе Юдэямі, але імі не з'яўляюцца, а сінагога сатаніна.
10 Не бойся таго, што табе трэба будзе пацярпець: вось, д'ябал кіне некаторых з вас у вязніцу, каб вы былі выпрабаваныя; і будзеш мець пакуты дзесяць дзён: будзь верны да сьмерці, і дам табе вянец жыцьця.
11 Хто мае вуха, хай чуе, што Дух кажа цэрквам; Пераможца не пацерпіць ад другой смерці.
12 І анёлу царквы ў Пергаме напішы; Так кажа той, хто мае двусечны меч;
13 Я ведаю справы твае, і дзе ты жывеш, нават там, дзе сядзіба сатаны; і ты моцна трымаеш імя маё і не адрокся ад веры маёй нават у тыя дні, калі Анціпа быў маім верным пакутнікам, які быў забіты сярод вас, дзе сатана жыве.
14 Але я маю крыху супроць цябе, бо ёсьць у цябе тыя, што трымаюцца навукі Валаама, які навучыў Валака кідаць спакусу сынам Ізраілевым, есьці ідалаахвярнае і распуснічаць.
15 Так і ў цябе тыя, што трымаюцца навукі Мікалаітаў, якую я ненавіджу.
16 Пакайцеся; інакш я хутка прыйду да цябе і буду змагацца з імі мячом вуснаў маіх.
17 Хто мае вуха, хай чуе, што Дух кажа цэрквам; Пераможцу Я дам паесці схаванай манны і дам яму белы камень, а на камені напісана новае імя, якога ніхто не ведае, акрамя таго, хто прымае яго.
18 І анёлу царквы ў Фіятыры напішы; Гэта кажа Сын Божы, у якога вочы падобныя да полымя агню, а ногі падобныя да медзі;
19 Ведаю справы твае, і любоў, і служэньне, і веру, і цярплівасьць тваю, і справы твае; і апошні будзе большы за першы.
20 Аднак я маю сёе-тое супраць цябе, таму што ты дазваляеш жанчыне Езавэлі, якая называе сябе прарочыцай, вучыць і спакушаць слугаў маіх да распусты і ўжываньня ў ежу ідалаахвярнага.

21 І Я даў ёй час пакаяцца ў распусце сваім; і не пакаялася.
22 Вось, Я кіну яе на ложак, і тых, хто чужаложнічае зь ёю, у вялікую бяду, калі толькі не пакаюцца ў сваіх учынках.
23 І дзяцей яе заб'ю сьмерцю; і ўведаюць усе цэрквы, што Я той, хто даследуе нутро і сэрцы, і аддам кожнаму з вас па справах вашых.
24 Але вам кажу, і астатнім у Фіятыры, тым, хто ня мае гэтага вучэньня і якія ня спазналі глыбіняў сатаны, як яны гавораць; Я не ўскладу на цябе іншага цяжару.
25 Але тое, што вы ўжо маеце, трымайце, пакуль я не прыйду.
26 І таму, хто перамагае і захоўвае справы Мае да канца, таму дам уладу над народамі.
27 І будзе пасьвіць іх жазлом жалезным; як посуд ганчарны, яны разаб'юцца, як і Я атрымаў ад Айца Майго.
28 І дам яму ранішнюю зорку.
29 Хто мае вуха, хай чуе, што Дух кажа цэрквам.

РАЗДЗЕЛ 3

1 І анёлу царквы ў Сардах напішы; Так кажа той, хто мае сем духаў Божых і сем зорак; Я ведаю справы твае, што ты маеш імя, што ты жывы, а ты мёртвы.
2 Пільнуйся і ўмацуй астатняе, што памірае, бо я не знайшоў учынкаў тваіх дасканалымі перад Богам.
3 Дык памятай, што ты прыняў і пачуў, і захоўвай і пакайся. Дык вось, калі не будзеш чуваць, Я прыйду на цябе, як злодзей, і ты не даведаешся, у якую гадзіну прыйду на цябе.
4 У цябе нават у Сардах ёсць некалькі імёнаў, якія не апаганілі вопратку сваю; і будуць хадзіць са мною ў белым, бо яны вартыя.
5 Хто пераможа, апранецца ў белую вопратку; і не сатру імя яго з кнігі жыцця, але вызнаю імя яго перад Айцом Маім і перад анёламі Ягонымі.
6 Хто мае вуха, хай чуе, што Дух гаворыць цэрквам.
7 І анёлу царквы ў Філадэльфіі напішы; Гэта кажа Сьвяты, Праўдзівы, Хто мае ключ Давідаў, Хто адчыняе, і ніхто не зачыняе; і зачыняе, і ніхто не адчыняе;
8 Я ведаю ўчынкі твае: вось, я адчыніў перад табою дзьверы, і ніхто ня можа зачыніць іх;
9 Вось, Я зраблю іх з сінагогі сатанінскай, якія кажуць, што яны Юдэі, але імі не з'яўляюцца, але хлусяць; вось, Я прывяду іх і пакланяцца перад нагамі тваімі, і даведаюцца, што Я палюбіў цябе.
10 За тое, што ты захаваў слова цярплівасьці Майго, і Я захаваю цябе ад гадзіны спакусы, якая прыйдзе на ўвесь сьвет, каб выпрабаваць тых, што жывуць на зямлі.
11 Вось, хутка прыходжу: трымай, што маеш, каб ніхто не ўзяў вянца твайго.
12. Пераможца зраблю помнікам у храме Бога Майго, і ён ня выйдзе ўжо вонкі; і напішу на ім імя Бога Майго і імя горада Бога Майго, які ёсьць новы Ерусалім , які сыходзіць з нябёсаў ад Бога майго, і я напішу на ім сваё новае імя.
13 Хто мае вуха, хай чуе, што Дух гаворыць цэрквам.
14 І анёлу Лаадыкійскай царквы напішы; Гэта кажа Амін, сьведка верны і праўдзівы, пачатак стварэньня Божага;
15 Ведаю справы твае, што ты ні халодны, ні гарачы; быў бы ты ні халодны, ні гарачы.
16 Дык як жа ты цёплы, а не халодны і не гарачы, Я выплюну цябе з вуснаў Маіх.
17 Бо ты кажаш: я разбагацеў і разбагацеў і ні ў чым не маю патрэбы; і ня ведаеш, што ты няшчасны, і няшчасны, і бедны, і сьляпы, і голы;
18 Раю табе купіць у мяне золата, ачышчанага ў агні, каб ты разбагацеў; і белае адзенне, каб ты мог быць апрануты і каб не выяўляўся сорам галізны тваёй; і вочнай маззю памаж вочы твае, каб ты мог бачыць.
19 Каго люблю, тых дакараю і караю; дык будзь руплівы і пакайся.
20 Вось, стаю каля дзвярэй і стукаю: калі хто пачуе голас Мой і адчыніць дзверы, увайду да яго і буду вячэраць з ім, і ён са Мною.
21 Пераможцу дам сесьці са Мною на троне Маім, як і Я перамог і сеў з Айцом Маім на троне Ягоным.
22 Хто мае вуха, няхай чуе, што Дух кажа цэрквам.

РАЗДЗЕЛ 4

1 Пасьля гэтага я ўбачыў, і вось, дзьверы адчыніліся ў небе, і першы голас, які я пачуў, быў як бы трубы, якая гаварыла са мною; які сказаў: падыдзі сюды, і я пакажу табе тое, што павінна адбыцца пасьля гэтага.
2 І адразу быў я ў духу, і вось, трон стаяў на небе, і на троне сядзеў.
3 І той, хто сядзеў, быў падобны да каменя яспісу і сардзіны, і вакол трона была вясёлка, падобная да смарагду.
4 Вакол трона было дваццаць чатыры пасады; і на пасадах я ўбачыў дваццаць чатыры старэйшыны, якія сядзелі, апранутыя ў белае адзеньне; і на галовах у іх былі залатыя вянкі.
5 І ад трона выходзілі маланкі і грымоты і галасы, і сем сьветачаў вогненных гарэлі перад тронам, якія ёсьць сем духаў Божых.
6 І перад тронам было шкляное мора, падобнае да крышталю, і пасярод трона і вакол трона чатыры жывёлы, поўныя вачэй сьпераду і ззаду.
7 І першы зьвер быў падобны да льва, і другі зьвер быў падобны да цяля, і трэці зьвер меў твар, як чалавечы, а чацьверты зьвер быў падобны да арла, які ляціць.
8 І чатыры жывёлы мелі па шэсьць крылаў вакол сябе; і яны былі поўныя вачэй усярэдзіне, і не спачываюць дзень і ноч, кажучы: Сьвяты, Сьвяты, Сьвяты Госпад Бог Усемагутны, Які быў, і ёсьць, і прыйдзе.
9 І калі тыя зьвяры аддаюць славу і пашану і падзяку таму, хто сядзіць на троне, які жыве на векі вечныя,
10 Дваццаць чатыры старцы падаюць перад тым, хто сядзіць на троне, і кланяюцца таму, хто жыве на векі вечныя, і кідаюць кароны свае перад тронам, кажучы:
11 Дастойны Ты, Госпадзе, прыняць славу, пашану і сілу, бо Ты стварыў усё, і дзеля Твайго жаданьня ўсё ёсьць і створана.

РАЗДЗЕЛ 5

1 І ўбачыў я ў правай руцэ Таго, Хто сядзеў на троне, кнігу, напісаную ўнутры і ззаду, запячатаную сямю пячаткамі.
2 І ўбачыў я моцнага анёла, які абвяшчаў моцным голасам: хто варты адкрыць кнігу і зняць пячаткі яе?
3 І ніхто ні на небе, ні на зямлі, ні пад зямлёю не мог разгарнуць кнігу, ні паглядзець на яе.
4 І я моцна плакаў, бо ніхто не знайшоўся вартым разгарнуць і прачытаць кнігу, ані паглядзець на яе.
5 І сказаў мне адзін са старэйшынаў: ня плач; вось, Леў з племя Юдавага, корань Давідаў, перамог, каб адкрыць кнігу і зняць сем пячатак яе.
6 І ўбачыў я, і вось, пасярод трона і чатырох жывёлаў і пасярод старцаў стаіць Ягня як заколатае, якое мае сем рагоў і сем вачэй, якія ёсьць сем духаў пасланы Богам на ўсю зямлю.
7 І прыйшоў і ўзяў кнігу з правіцы Таго, Хто сядзеў на троне.
8 І калі ён узяў кнігу, чатыры жывёлы і дваццаць чатыры старцы ўпалі перад Ягнём, маючы кожны з іх арфы і залатыя чашы, напоўненыя пахамі, якія ёсць малітвамі святых.
9 І засьпявалі яны новую песьню, кажучы: Ты варты ўзяць кнігу і адкрыць пячаткі яе, бо Ты быў забіты і адкупіў нас Богу крывёю Тваёю з усякага роду, і мовы, і народу, і нацыі;
10 і ўчыніў нас Богу нашаму царамі і сьвятарамі, і мы будзем валадарыць на зямлі.
11 І я ўбачыў, і я пачуў голас многіх анёлаў вакол трона і звяроў і старэйшын: і лік іх быў дзесяць тысяч разоў на дзесяць тысяч і тысячы тысяч;
12 кажучы гучным голасам: Вартае Ягня заколатае прыняць уладу, і багацьце, і мудрасьць, і сілу, і гонар, і славу, і дабраславеньне.
13 І ўсякае стварэньне, якое ў небе, і на зямлі, і пад зямлёю, і ў моры, і ўсё, што ў іх, чуў я, кажучы: дабраславеньне, і пашана, і слава, і моц да таго, хто сядзіць на троне, і да Ягняці на векі вечныя.
14 І чатыры жывёлы сказалі: амін. І дваццаць чатыры старцы ўпалі і пакланіліся Жывучаму на векі вечныя.

РАЗДЗЕЛ 6

1 І ўбачыў я, калі Ягня адчыніў адну з пячатак, і пачуў, нібы раскаты грому, адно з чатырох жывёл, якое казала: ідзі і паглядзі.
2 І ўбачыў я, і вось, конь белы, і той, хто сядзеў на ім, меў лук; і дадзены яму вянок, і ён выйшаў, перамагаючы, каб перамагчы.
3 І калі ён зьняў другую пячатку, я пачуў, як другі зьвер казаў: ідзі і паглядзі.
4 І выйшаў другі конь, рыжы, і дадзена была таму, хто сядзеў на ім, забраць мір з зямлі, і каб яны забівалі адзін аднаго, і дадзены яму вялікі меч.
5 І калі ён зьняў трэцюю пячатку, я пачуў, як трэці зьвер казаў: ідзі і паглядзі. І я глянуў, і вось, чорны конь; і той, хто сядзеў на ім, меў у руцэ вагі.
6 І пачуў я голас пасярод чатырох жывёлаў, які казаў: мера пшаніцы за дынарый і тры меры ячменю за дынарый; і глядзі, не шкодзіш алею і віну.
7 І калі ён зьняў чацьвёртую пячатку, я пачуў голас чацьвёртага зьвера, які казаў: ідзі і паглядзі.
8 І ўбачыў я, і вось, конь бледны, і імя верхаўніку яму - сьмерць, і пекла ідзе за ім. І дадзена ім улада над чацвёртай часткай зямлі, забіваць мячом і голадам, і смерцю, і звярамі зямнымі.
9 І калі ён зьняў пятую пячатку, я ўбачыў пад ахвярнікам душы забітых за слова Божае і за сьведчаньне, якое яны мелі.
10 І закрычалі яны моцным голасам, кажучы: Дакуль, Госпадзе, сьвяты і праўдзівы, ня будзеш судзіць і не помсьціць за кроў нашу тым, што жывуць на зямлі?
11 І дадзена было кожнаму з іх белае адзенне; і было сказана ім, што яны павінны адпачыць яшчэ некаторы час, пакуль іх таварышы па слугах і іх браты таксама не будуць забітыя, як і яны, не будзе выканана.
12 І я ўбачыў, калі ён зьняў шостую пячатку, і вось, стаўся вялікі землятрус; і сонца стала чорным, як вярэта, і месяц, як кроў;
13 І зоркі нябесныя ўпалі на зямлю, як фігавае дрэва кідае несвоечасовыя смоквы свае, калі яе хістае моцны вецер.
14 І неба знікла, як скрутак, калі яго згарнуць; і кожная гара і востраў зрушыліся са сваіх месцаў.
15 І цары зямныя, і вяльможы, і багатыя, і тысячнікі, і моцныя, і кожны раб, і кожны вольны чалавек схаваліся ў норах і ў скалах горных;
16 І сказаў гарам і скалам: упадзеце на нас і схавайце нас ад аблічча Таго, Хто сядзіць на троне, і ад гневу Ягняці;
17 Бо прыйшоў вялікі дзень гневу Ягонага; і хто вытрымае?

РАЗДЗЕЛ 7

1 Пасьля гэтага я ўбачыў чатырох анёлаў, якія стаялі на чатырох вуглах зямлі і трымалі чатыры вятры зямлі, каб вецер ня дзьмуў ні на зямлю, ні на мора, ні на якое дрэва.
2 І ўбачыў я іншага анёла, які ўзыходзіў ад усходу, маючы пячатку Бога жывога, і ўсклікнуў моцным голасам да чатырох анёлаў, якім дадзена было шкодзіць зямлі і мору,
3 кажучы: не рабеце шкоды ні зямлі, ні мору, ні дрэвам, пакуль не паставім пячаткі рабам Бога нашага на ілбах іхніх.
4 І я пачуў лічбу пазначаных пячаткай: і было пазначана сто сорак чатыры тысячы з усіх плямёнаў сыноў Ізраілевых.
5 З калена Юды пазначана дванаццаць тысяч. З калена Рувімавага запячатана дванаццаць тысяч. З калена Гадавага запячатана дванаццаць тысяч.
6 з племя Асэра запячатана дванаццаць тысяч. З калена Нэфталіма запячатана дванаццаць тысяч. З калена Манасіінага запячатана дванаццаць тысяч.
7 з калена Сымонавага запячатана дванаццаць тысяч. З племені Левія запячатана дванаццаць тысяч. З калена Ісахаравага запячатана дванаццаць тысяч.
8 з калена Завулонавага запячатана дванаццаць тысяч. З калена Язэпа запячатана дванаццаць тысяч. З калена Веньямінавага запячатана дванаццаць тысяч.

9 Пасьля гэтага я ўбачыў, і вось, вялікі натоўп, якога ніхто ня мог палічыць, з усіх плямёнаў і плямёнаў, і народаў і моваў, стаяў перад тронам і перад Ягнём, апранутыя ў белыя шаты і пальмы у іх руках;
10 І ўсклікнуў моцным голасам, кажучы: выратаванне Богу нашаму, які сядзіць на троне, і Ягняці.
11 І ўсе анёлы стаялі вакол трона і вакол старцаў і чатырох жывёлаў, і ўпалі перад тронам на абліччы свае, і пакланіліся Богу,
12 кажучы: амін: Дабраславеньне, і слава, і мудрасьць, і падзяка, і гонар, і моц, і магутнасьць Богу нашаму на векі вечныя. Амін.
13 І адказваў адзін са старцаў, кажучы мне: што гэта за апранутыя ў белыя шаты? і адкуль яны прыйшлі?
14 І я сказаў яму: спадару, ты ведаеш. І сказаў мне: гэта тыя, што прыйшлі ад вялікага гора і вымылі вопратку сваю і выбелілі яе ў крыві Ягняці.
15 Таму яны перад тронам Божым і служаць Яму дзень і ноч у храме Ягоным, і Той, Хто сядзіць на троне, будзе жыць сярод іх.
16 Ня будуць болей ні галадаць, ні смагі; і сонца ня будзе сьвеціць на іх, і ніякая спёка.
17 Бо Ягня, якое пасярод трона, будзе пасьвіць іх і прывядзе іх да крыніц жывых водаў, і ўтрэ Бог усе сьлёзы з вачэй іхніх.

РАЗДЗЕЛ 8

1 І калі Ён зьняў сёмую пячатку, настала цішыня на небе прыкладна на паўгадзіны.
2 І ўбачыў я сем анёлаў, якія стаялі перад Богам; і дадзена ім сем труб.
3 І прыйшоў другі анёл і стаў каля ахвярніка, маючы залатое кадзіла; і было дадзена яму шмат фіміяму, каб ён ахвяраваў яго з малітвамі ўсіх сьвятых на залаты ахвярнік, які перад тронам.
4 І дым кадзіла, які ішоў з малітвамі святых, узышоў перад Богам з рукі анёла.
5 І ўзяў анёл кадзіла, і напоўніў яго агнём з ахвярніка, і кінуў на зямлю; і ўзьняліся галасы, і грымоты, і маланкі, і землятрус.
6 І сем анёлаў, якія мелі сем трубаў, падрыхтаваліся затрубіць.
7 Першы анёл затрубіў, і пайшоў град і агонь, зьмяшаныя з крывёю, і кінуліся на зямлю, і трэцяя частка дрэваў згарэла, і ўся зялёная трава згарэла.
8 І другі анёл затрубіў, і як бы вялікая гара, палаючы агнём, укінулася ў мора, і трэцяя частка мора стала крывёю;
9 І памерла трэцяя частка істотаў, якія былі ў моры і мелі жыцьцё; і трэцяя частка караблёў была знішчана.
10 І трэці анёл затрубіў, і ўпала зь неба вялікая зорка, якая гарэла, як сьветач, і ўпала на траціну рэк і на крыніцы водаў;
11 І названа зорка: палын; і трэцяя частка водаў сталася палыном; і многа людзей памерла ад вады, бо яна стала горкай.
12 І чацьвёрты анёл затрубіў, і траціна сонца была пабіта, і траціна месяца, і траціна зорак; так што трэцяя частка іх зацямнела, і дзень не сьвяціў трэцюю частку яго, і ноч таксама.
13 І я ўбачыў і пачуў анёла, які ляцеў пасярод неба і казаў моцным голасам: гора, гора, гора жыхарам зямлі ад іншых галасоў трубы трох анёлаў, якія яшчэ гучыць!

РАЗДЗЕЛ 9

1 І затрубіў пяты анёл, і я ўбачыў зорку, якая ўпала з неба на зямлю, і дадзены ёй ключ ад бездані.
2 І адчыніў бездань; і падняўся дым з ямы, як дым з вялікай печы; і сонца і паветра пацямнелі ад дыму з ямы.
3 І выйшла з дыму саранча на зямлю, і дадзена ёй улада, як маюць уладу скарпіёны зямныя.
4 І было загадана ім не шкодзіць ні траве зямной, ні любой зеляніны, ні любому дрэву; але толькі тыя людзі, якія не маюць пячаткі Божай на ілбах сваіх.
5 І дадзена было ім не забіваць іх, але мучыць іх пяць месяцаў, і мука іхняя была, як пакута ад скарпіёна, калі б'е чалавека.
6 І ў тыя дні людзі будуць шукаць сьмерці, і ня знойдуць яе; і захочуць памерці, і сьмерць уцячэ ад іх.
7 А выглядам саранча была падобная да коней, падрыхтаваных да бітвы; і на галовах у іх нібы вянцы, падобныя да золата, і твары іхнія былі як твары чалавечыя.
8 І валасы ў іх былі, як валасы ў жанчын, і зубы ў іх - як зубы ў ільвоў.
9 І ў іх былі панцыры, як бы жалезныя; і шум крылаў іхніх быў, як стук калясьніц, дзе многа коней бяжыць на бітву.
10 І былі ў іх хвасты, падобныя да скарпіёнаў, і ў хвастах іхнія былі джалы, і ўлада іхняя была шкодзіць людзям пяць месяцаў.
11 І быў у іх цар над сабою, які быў анёл бездані, імя якога па-габрэйску Абадон, а па-грэчаску імя яму Апаліён.
12 Адно гора мінула; і вось, наступаюць яшчэ два горы.
13 І затрубіў шосты анёл, і пачуў я голас з чатырох рагоў залатога ахвярніка, які перад Богам,
14 кажучы шостаму анёлу, які меў трубу: разьвяжы чатырох анёлаў, зьвязаных у вялікай рацэ Эўфраце.
15 І вызваленыя былі чатыры анёлы, якія былі падрыхтаваныя на гадзіну, і на дзень, і на месяц, і на год, каб забіць трэцюю частку людзей.
16 А лік войска коннага было дзьвесьце тысяч тысяч; і я чуў лік іхні.
17 І такім чынам я ўбачыў коней ва ўяве і тых, што сядзелі на іх, якія мелі панцыры з агню, гіацынту і серкі; і галовы ў коней былі як галовы львоў; і з вуснаў іх выходзілі агонь і дым і серка.
18 Ад гэтых трох загінула трэцяя частка людзей ад агню, і ад дыму, і ад серкі, якая выходзіла з вуснаў іхніх.
19 Бо сіла іхняя ў роце іхнім і ў хвастах іхніх, бо хвасты іхнія падобныя да зьмеяў і маюць галовы, і імі яны шкодзяць.
20 А астатнія людзі, якія не былі забітыя гэтымі пошасьцямі, яшчэ не пакаяліся ў справах рук сваіх, каб не пакланяцца д'яблам і ідалам залатым, і срэбным, і медным, і каменным, і драўляным, якія ні бачыць, ні чуць, ні хадзіць:

21 Не пакаяліся ні ў забойствах сваіх, ні ў чарадзействах сваіх, ні ў распусце сваім, ні ў крадзяжах сваіх.

РАЗДЗЕЛ 10

1 І ўбачыў я іншага моцнага анёла, які сыходзіў з неба, апрануты ў воблака, і вясёлка была на галаве яго, і твар яго быў як сонца, а ногі яго - як слупы вогненныя.
2 У руцэ ў яго была раскрытая кніжка, і ён паставіў правую нагу сваю на мора, а левую нагу на зямлю,
3 І закрычаў моцным голасам, як рыкаючы леў; і калі ён закрычаў, сем грымотаў загаласілі сваімі.
4 І калі сем грамоў прамовілі галасамі сваімі, я хацеў напісаць; і пачуў я голас зь неба, які казаў мне: запячатай тое, што сказалі сем грымотаў, і не пішы гэтага.
5 І анёл, якога я бачыў, стаяў на моры і на зямлі, падняў руку сваю да неба,
6 І прысягнуў Жывым на векі вечныя, Хто стварыў неба і тое, што на ім, і зямлю і тое, што на ім, і мора і тое, што на ім, што будзе час больш не:
7 Але ў дні голасу сёмага анёла, калі ён затрубіць, павінна споўніцца таямніца Божая, як Ён абвяшчаў слугам сваім прарокам.
8 І голас, які я пачуў зь неба, зноў прамовіў да мяне і сказаў: ідзі і вазьмі разгорнутую кніжку ў руцэ анёла, які стаіць на моры і на зямлі.
9 І пайшоў я да анёла і сказаў яму: дай мне кніжку. І сказаў ён мне: вазьмі і з'еш; і будзе горка ў чэраве тваім, а ў вуснах тваіх будзе салодкім, як мёд.
10 І ўзяў я кніжку з рукі анёла і з'еў яе; і было яно ў роце маім салодкае, як мёд; і як толькі я зьеў яго, стала горка ў жываце майму.
11 І сказаў ён мне: Табе трэба зноў прарочыць перад многімі народамі і плямёнамі, і мовамі, і царамі.

РАЗДЗЕЛ 11

1 І дадзена мне трысьціна, падобная да жазла, і анёл стаў і сказаў: устань і вымерай храм Божы і ахвярнік і тых, што пакланяюцца ў ім.
2 Але двор, які па-за храмам, пакіньце і не вымярайце яго; бо гэта дадзена паганам, і яны будуць таптаць нагамі сьвяты горад сорак два месяцы.
3 І дам двум сьведкам Маім, і яны будуць прарочыць тысячу дзьвесьце шэсьцьдзясят дзён, апрануўшыся ў зрэбяціну.
4 Вось дзьве масьліны і два сьвяцільнікі, што стаяць перад Богам зямлі.
5 І калі хто захоча іх пакрыўдзіць, дык агонь выйдзе з вуснаў іхніх і пажарэ ворагаў іхніх;
6 Яны маюць уладу зачыніць неба, каб не было дажджу ў дні прароцтва іхняга, і маюць уладу над водамі ператвараць іх у кроў і паражаць зямлю ўсялякімі пошасцямі, колькі захочуць.
7 І калі яны скончаць сьведчаньне сваё, зьвер, які вылазіць з бездані, будзе ваяваць зь імі, і пераможа іх, і заб'е іх.
8 І трупы іхнія будуць ляжаць на вуліцы вялікага горада, які духоўна завецца Садом і Егіпет, дзе і наш Пан быў укрыжаваны.
9 І тыя з людзей, і каленаў, і языкоў, і плямёнаў будуць бачыць трупы іхнія тры з паловай дні і не дазволяць пакласьці целы іх у магілы.
10 Жыхары зямлі будуць цешыцца з іх і весяліцца і адзін аднаму дары пасылаць; бо гэтыя два прарокі мучылі тых, што жылі на зямлі.
11 Праз тры з паловай дні ўвайшоў у іх Дух жыцьця ад Бога, і яны сталі на ногі свае; і вялікі страх напаў на тых, што бачылі іх.
12 І пачулі яны моцны голас зь неба, які казаў ім: падымайцеся сюды. І яны ўзышлі на неба ў воблаку; і ворагі іхнія ўбачылі іх.
13 І ў тую ж гадзіну быў вялікі землятрус, і дзясятая частка горада ўпала, і ў землятрусе загінула сем тысяч чалавек; а астатнія спалохаліся і аддалі славу Богу нябёсаў.
14 Другое гора мінула; і вось, хутка прыйдзе трэцяе гора.
15 І затрубіў сёмы анёл; і пачуліся моцныя галасы ў небе, якія казалі: валадарствы свету гэтага сталі валадарствамі Госпада нашага і Хрыста Яго; і ён будзе валадарыць на векі вечныя.
16 І дваццаць чатыры старцы, якія сядзелі перад Богам на пасадах сваіх, упалі на абліччы свае і пакланіліся Богу,
17 кажучы: Дзякуем Табе, Госпадзе Божа Усемагутны, Які ёсьць і быў і прыйдзеш; таму што Ты ўзяў на сябе вялікую ўладу Тваю і запанаваў.
18 І разгневаліся народы, і прыйшоў гнеў Твой, і час мёртвых, каб іх судзіць, і каб Ты даў узнагароду рабам Тваім, прарокам, і сьвятым, і тым, што баяцца імя Твайго, малы і вялікі; і павінен знішчыць тых, што губяць зямлю.
19 І адчыніўся храм Божы на небе, і быў бачны ў храме яго каўчэг запавету ягонага, і былі маланкі, і галасы, і грымоты, і землятрус, і вялікі град.

РАЗДЗЕЛ 12

1 І зьявіўся вялікі цуд на небе; жанчына, апранутая ў сонца, і месяц пад нагамі ў яе, а на галаве ў яе вянок з дванаццаці зорак.
2 І яна, будучы цяжарнай, плакала, пакутуючы ад родаў і пакутуючы ад родаў.
3 І зьявіўся іншы цуд на небе; і вось вялікі чырвоны цмок з сямю галовамі і дзесяццю рагамі, і сем карон на галовах ягоных.
4 І хвост яго пацягнуў трэцюю частку зорак нябесных і кінуў іх на зямлю; і стаў цмок перад жанчынай, якая была гатовая нарадзіць, каб зжэрці дзіця яе, як толькі яно народзіцца.
5 І нарадзіла яна мужчыну, які павінен быў пасьвіць усе народы жалезным жазлом; і ўзяты быў сын яе да Бога і да пасаду Ягонага.
6 І ўцякла жанчына ў пустыню, дзе яна мае месца, прыгатаванае Богам, каб кармілі яе там тысячу дзьвесьце шэсьцьдзясят дзён.
7 І была вайна на небе: Міхаіл і анёлы яго ваявалі з цмокам; і змагаўся цмок і анёлы ягоныя,
8 І не перамог; і не знайшлося ім месца на небе.

9 І быў скінуты вялікі цмок, стары змей, які называецца д'яблам і сатаной, які зводзіць увесь свет: ён быў скінуты на зямлю, і анёлы ягоныя былі скінуты з ім.
10 І пачуў я моцны голас, які казаў у небе: цяпер настала выратаваньне і сіла, і валадарства Бога нашага і моц Хрыста Ягонага, бо скінуты абвінаваўца братоў нашых, які вінаваціў іх перад днём Бога нашага. і ноч.
11 І яны перамаглі яго крывёю Ягняці і словам сьведчаньня свайго; і яны не любілі жыцця свайго аж да смерці.
12 Дык весяліцеся, нябёсы, і вы, што жывяце на іх. Гора жыхарам зямлі і мора! бо д'ябал сышоў да вас у вялікім гневе, бо ведае, што мае нядоўгі час.
13 І калі цмок убачыў, што ён скінуты на зямлю, пачаў праследваць жанчыну, якая нарадзіла мужчыну.
14 І дадзены жанчыне два крылы вялікага арла, каб яна паляцела ў пустыню, на сваё месца, дзе будзе карміцца час, і часы, і паўчасу, ад аблічча зьмея.
15 І выпусьціў зьмей сьледам за жанчынаю з пашчы сваёй ваду, як рэку, каб паводка занесла яе.
16 І зямля дапамагла жанчыне, і адчыніла зямля вусны свае, і праглынула рэку, якую пусьціў цмок з пашчы сваёй.
17 І разгневаўся цмок на жанчыну і пайшоў ваяваць з астатнімі нашчадкамі яе, якія захоўваюць запаведзі Божыя і маюць сьведчаньне Ісуса Хрыста.

РАЗДЗЕЛ 13

1 І стаў я на пяску марскім, і ўбачыў зьвера, які выйшаў з мора, з сямю галовамі і дзесяццю рагамі, і на рагах ягоных дзесяць каронаў, і на галовах ягоных імёны блюзнерскія.
2 І зьвер, якога я бачыў, быў падобны да барса, і ногі ў яго, як ногі ў мядзьведзя, і пашча яго, як пашча льва; і даў яму цмок сілу сваю, і пасад свой, і ўладу вялікую.
3 І ўбачыў я адну з галоў ягоных як бы сьмяротна параненую; і загаілася сьмяротная рана ягоная, і ўвесь сьвет зьдзівіўся за зьверам.
4 І пакланіліся цмоку, які даў уладу зьверу, і пакланіліся зьверу, кажучы: хто падобны да зьвера? хто можа ваяваць з ім?
5 І дадзены яму вусны, якія гавораць вялікае і блюзьнерства; і дадзена яму ўлада працягваць сорак два месяцы.
6 І адкрыў ён вусны свае на блюзьнерства на Бога, каб зьневажаць імя Ягонае і жытло Ягонае і тых, што жывуць у нябёсах.
7 І дадзена яму весці вайну са святымі і перамагчы іх, і дадзена яму ўлада над усімі плямёнамі, і языкамі, і народамі.
8 І пакланяцца яму ўсе, што жывуць на зямлі, імёны якіх не запісаны ў кнізе жыцьця Ягняці, забітага ад стварэньня сьвету.
9 Хто мае вуха, няхай слухае.
10 Хто вядзе ў палон, той пойдзе ў палон; хто забівае мячом, павінен быць забіты мячом. Тут цярпенне і вера святых.
11 І ўбачыў я іншага зьвера, які выйшаў зь зямлі; і было ў яго два рогі, як у ягняці, і гаварыў ён, як цмок.
12 І ён выкарыстоўвае ўсю ўладу першага зьвера перад ім, і прымушае зямлю і тых, хто жыве на ёй, пакланяцца першаму зьверу, сьмяротная рана якога была загоеная.
13 І робіць вялікія цуды, так што агонь спускае зь неба на зямлю перад вачыма людзей,
14 І ашуквае тых, хто жыве на зямлі з дапамогай тых цудаў, якія ён меў уладу рабіць у вачах звера; кажучы тым, што жывуць на зямлі, каб яны зрабілі выяву зьвера, які меў рану ад мяча і застаўся жывы.
15 І меў ён уладу даць жыцьцё вобразу зьвера, каб вобраз зьвера і гаварыў, і каб усе, хто не пакланяецца вобразу зьвера, былі забітыя.
16 І Ён прымушае ўсіх, і малых і вялікіх, багатых і бедных, вольных і рабоў, атрымаць кляймо на правай руцэ іхняй або на лбе іхнім:
17 І каб ніхто ня мог ні купляць, ні прадаваць, акрамя таго, хто мае кляймо, або імя зьвера, або лік імя ягонага.
18 Вось мудрасьць. Хто мае розум, няхай палічыць лік звера, бо гэта лік чалавека; і лік ягоны шэсьцьсот шэсьцьдзясят шэсьць.

РАЗДЗЕЛ 14

1 І я ўбачыў, і вось, Ягня стаіць на гары Сіёне, і зь ім сто сорак чатыры тысячы, у якіх імя Айца Ягонага напісана на ілбах сваіх.
2 І пачуў я голас зь нябёсаў, як голас водаў шматлікіх і як голас грому вялікага;
3 І сьпявалі яны нібы новую песьню перад тронам і перад чатырма жывёламі і старцамі; і ніхто ня мог навучыцца гэтай песьні, акрамя ста сарака чатырох тысяч, якія былі выкупленыя зь зямлі.
4 Гэта тыя, што не апаганіліся з жанчынамі; бо яны нявінніцы. Гэта тыя, што ідуць за Ягнём, куды б ён ні пайшоў. Яны былі адкуплены з людзей, будучы першынцамі для Бога і для Ягняці.
5 І ў вуснах іхніх ня знойдзена падступства, бо яны беззаганныя перад тронам Божым.
6 І ўбачыў я іншага анёла, які ляцеў пасярод неба, маючы вечнае Евангелле, каб абвяшчаць тым, што жывуць на зямлі, і ўсякаму народу, і племені, і языку, і народу,
7 гучным голасам кажучы: пабойцеся Бога і аддайце Яму славу; бо прыйшла гадзіна суду Ягонага, і пакланіцеся таму, хто стварыў неба і зямлю, і мора і крыніцы водаў.
8 І другі анёл ішоў за ім, кажучы: упаў Вавілон, упаў, вялікі горад, бо ён напаіў усе народы віном гневу распусты сваёй.
9 І трэці анёл ішоў сьледам за імі, кажучы моцным голасам: калі хто паклоніцца зьверу і вобразу ягонаму і прыме кляймо яго на лоб ці на руку сваю,
10 Ён будзе піць віно гневу Божага, вылітае без сумесі ў чару гневу Ягонага; і ён будзе мучаны ў агні і серцы перад сьвятымі анёламі і перад Ягнём;
11 І дым мукаў іхніх падымаецца навекі, і ня маюць спакою ні ўдзень, ні ўначы тыя, хто пакланяецца зьверу і вобразу ягонаму, і кожны, хто прымае кляймо імя ягонага.
12 Вось цярплівасьць сьвятых, якія захоўваюць запаведзі Божыя і веру Ісуса.

13 І пачуў я голас зь неба, які казаў мне: напішы: адгэтуль шчасьлівыя мёртвыя, якія паміраюць у Госпадзе; і справы іхнія ідуць за імі.
14 І я ўбачыў, і вось, белае воблака, і на воблаку сядзіць падобны да Сына Чалавечага, які мае на галаве Сваёй залаты вянок і ў руцэ Сваёй востры серп.
15 І другі анёл выйшаў са сьвятыні, усклікнуўшы моцным голасам да таго, хто сядзеў на воблаку: пусьці серп твой і жні, бо прыйшоў час табе жаць; бо сасьпела жніво зямлі.
16 І той, хто сядзеў на воблаку, кінуў серп свой на зямлю; і зямлю пажалі.
17 І другі анёл выйшаў з храма, што ў небе, таксама з вострым серпам.
18 І другі анёл выйшаў з ахвярніка, які меў уладу над агнём; і закрычаў моцным крыкам да таго, хто меў востры серп, кажучы: пусьці востры серп твой і зьбяры гронкі вінаграднай лазы зямлі; для яе вінаград цалкам саспеў.
19 І ўпусьціў анёл серп свой на зямлю, і сабраў вінаградную лазу зямлі, і кінуў яе ў вялікае чавільню гневу Божага.
20 І тапталі чавільню за горадам, і пацякла кроў з чавільні аж да аброці коней на тысячу шэсьцьсот стадыяў.

РАЗДЗЕЛ 15

1 І ўбачыў я іншы знак на небе, вялікі і дзівосны, сем анёлаў, якія мелі сем апошніх пошасцяў; бо ў іх выпаўняецца гнеў Божы.
2 І ўбачыў я нібы шкляное мора, зьмешанае з агнём, і тыя, што перамаглі зьвера, і выяву ягоную, і знак яго, і лік імя ягонага, стаяць на шкляным моры , маючы арфы Божыя.
3 І сьпяваюць песьню Майсея, раба Божага, і песьню Ягняці, кажучы: вялікія і дзівосныя дзеі Твае, Госпадзе Божа Усемагутны! справядлівыя і праўдзівыя шляхі Твае, Цару сьвятых.
4 Хто не пабаіцца Цябе, Госпадзе, і не праславіць імя Твайго? бо Ты адзіны сьвяты, бо ўсе народы прыйдуць і паклоняцца Табе; бо выявіліся суды Твае.
5 Пасьля гэтага я ўбачыў, і вось, храм скініі сьведчаньня адчынены на небе.
6 І выйшлі з храма сем анёлаў з сямю пошасцямі, апранутыя ў чысты белы вісон і падперазаныя па грудзях залатымі паясамі.
7 І адзін з чатырох жывёл даў сямі анёлам сем залатых чараў, напоўненых гневам Бога, які жыве на векі вечныя.
8 І сьвятыня напоўнілася дымам ад славы Божай і ад сілы Яго; і ніхто ня мог увайсьці ў сьвятыню, пакуль ня споўніліся сем пошасьцяў сямі анёлаў.

РАЗДЗЕЛ 16

1 І пачуў я моцны голас з храма, які казаў сямі анёлам: ідзіце і выліце на зямлю чары гневу Божага.
2 І пайшоў першы і выліў чару сваю на зямлю; і на людзей, якія мелі кляймо зьвера, і на тых, што пакланяліся вобразу ягонаму, упала злосная і цяжкая язва.
3 І другі анёл выліў чару сваю ў мора; і сталася, як кроў мерцвяка, і ўсё жывое памерла ў моры.
4 І трэці анёл выліў чару сваю ў рэкі і крыніцы водаў; і яны сталі крывёй.
5 І пачуў я анёла водаў, які казаў: Ты справядлівы, Госпадзе, Які ёсьць і быў, і будзеш, таму што Ты так судзіў.
6 Бо яны пралілі кроў сьвятых і прарокаў, і Ты напаіў іх крывёю; бо яны вартыя.
7 І пачуў я іншага з ахвярніка, які казаў: так, Госпадзе Божа Усемагутны, праўдзівыя і справядлівыя суды Твае.
8 І чацьверты анёл выліў чару сваю на сонца; і дадзена яму ўлада паліць людзей агнём.
9 І паліла людзей вялікая сьпёка і зьневажалі імя Бога, які мае ўладу над гэтымі пошасьцямі, і не пакаяліся, каб аддаць Яму славу.
10 І пяты анёл выліў сваю чашу на сядзеньне зьвера; і царства яго было поўна цемры; і яны кусалі свае языкі ад болю,
11 І зьневажалі Бога нябеснага за боль сваю і за раны свае, і не пакаяліся ў справах сваіх.
12 І шосты анёл выліў чару сваю ў вялікую раку Еўфрат; і вада яго высахла, каб быў падрыхтаваны шлях царам усходнім.
13 І ўбачыў я трох нячыстых духаў, падобных да жаб, якія выходзілі з пашчы цмока, і з пашчы зьвера, і з пашчы фальшывага прарока.
14 Бо гэта духі дэманаў, якія робяць цуды, якія выходзяць да цароў зямлі і ўсяго сьвету, каб сабраць іх на бітву ў той вялікі дзень Бога Усемагутнага.
15 Вось, іду як злодзей. Шчаслівы той, хто чуе і захоўвае вопратку сваю, каб не хадзіць голым і каб не ўбачылі сораму ягонага.
16 І сабраў іх на месца, якое па-габрэйску завецца Армагедон.
17 І сёмы анёл выліў чару сваю ў паветра; і пачуўся моцны голас з храма нябеснага, ад трона, кажучы: Здзейснілася.
18 І былі галасы, і грымоты, і маланкі; і быў вялікі землятрус, якога не было з часоў існаваньня людзей на зямлі, такі моцны і такі моцны землятрус.
19 І горад вялікі падзяліўся на тры часткі, і гарады народаў упалі, і вялікі Вавілон успомніў перад Богам, каб даць яму чару віна палкасьці гневу Ягонага.
20 І кожны востраў разбегся, і гор не было знойдзена.
21 І ўпаў на людзей вялікі град з неба, кожны камень вагаю з талент; бо чума на іх была вельмі вялікая.

РАЗДЗЕЛ 17

1 І прыйшоў адзін з сямі анёлаў, якія мелі сем чараў, і гаварыў са мною, кажучы мне: ідзі сюды; Я пакажу табе суд над вялікай блудніцай, што сядзіць на водах многіх.
2 З якой блудадзейнічалі цары зямныя, і віном распусты яе ўпіваліся жыхары зямлі.
3 І панёс мяне ў духу ў пустыню, і я ўбачыў жанчыну, якая сядзела на зьверы чырвоным, поўным імёнаў блюзьнерскіх, які меў сем галоваў і дзесяць рагоў.
4 І жанчына была апранутая ў пурпуру і пурпуру і аздобленая золатам і каштоўнымі камянямі і жэмчугам,

і мела ў руцэ залатую чашу, напоўненую мярзотамі і паганаю распусты яе.
5 І на лбе ў яе было напісана імя: ТАЯМНІЦА, ВАЛІКОН ВЯЛІКІ, МАЦІ БЛУДНІЦАЎ І АГОДЫ ЗЯМЛІ.
6 І ўбачыў я жанчыну, ап'яненую крывёю сьвятых і крывёю мучанікаў Ісусавых, і, убачыўшы яе, зьдзівіўся зь вялікім захапленьнем.
7 І сказаў мне анёл: чаму ты зьдзівіўся? Я адкрыю табе таямніцу жанчыны і звера, які носіць яе, які мае сем галоў і дзесяць рагоў.
8 Зьвер, якога ты бачыў, быў і няма яго; і ўзыдуць з бездані і пойдуць на пагібель; і зьдзівяцца тыя, што жывуць на зямлі, імёны якіх не былі запісаны ў кнізе жыцьця ад стварэньня сьвету, калі ўбачаць зьвера, які быў, і няма, і ўсё ж ёсць.
9 І вось розум, які мае мудрасьць. Сем галоў - гэта сем гор, на якіх сядзіць жанчына.
10 І сем каралёў: пяць упалі, і адзін ёсьць, а другі яшчэ не прыйшоў; і калі ён прыходзіць, ён павінен працягваць кароткі прамежак.
11 І звер, які быў і якога няма, ёсць восьмы, і з сямі, і ідзе ў пагібель.
12 І дзесяць рагоў, якія ты бачыў, гэта дзесяць цароў, якія яшчэ не атрымалі каралеўства; але атрымаеце ўладу як каралі на адну гадзіну са зьверам.
13 Яны маюць адзін розум і аддадуць сваю моц і сілу зьверу.
14 Яны будуць весці вайну з Ягнём, і Ягня пераможа іх, бо Ён Пан над уладарамі і Цар цароў, і тыя, што з Ім, пакліканыя, і выбраныя, і верныя.
15 І кажа мне: воды, якія ты бачыў, дзе сядзіць распусьніца, гэта народы, і грамады, і плямёны, і мовы.
16 І дзесяць рагоў, якія ты бачыў на зьверы, яны зьненавідзяць блудніцу, і спустошаць яе, і агаляць яе, і зьядуць плоць яе, і спаляць яе агнём.
17 Бо Бог паклаў у іхнія сэрцы выканаць волю Ягоную і згадзіцца, і аддаць царства сваё зьверу, пакуль ня споўніцца слова Божае.
18 І жанчына, якую ты бачыў, гэта вялікі горад, які валадарыць над царамі зямнымі.

РАЗДЗЕЛ 18

1 Пасьля гэтага я ўбачыў іншага анёла, які сыходзіў зь неба, маючы вялікую сілу; і зямля асьвятлілася ад славы Ягонай.
2 І закрычаў ён моцным голасам, кажучы: Вавілон вялікі ўпаў, упаў і зрабіўся жытлішчам д'яблаў, і прыстанішчам усякага нячыстага духу, і клеткай усякай нячыстай і ненавіснай птушкі.
3 Бо ўсе народы пілі віно гневу распусты яе, і цары зямныя блудадзейнічалі зь ёю, і гандляры зямныя разбагацелі ад багацьця яе прысмакаў.
4 І пачуў я іншы голас зь нябёсаў, які казаў: выйдзі зь яе, народзе Мой, каб ня быць вам саўдзельнікамі грахоў яе і каб ня спасьцігнуць вас пошасьці яе.
5 Бо грахі яе дайшлі да неба, і Бог успомніў пра беззаконьні яе.
6 Аддайце ёй, як і яна вам, і падвойце ёй паводле ўчынкаў яе: у чашу, якую яна напоўніла, напоўніце ёй удвая.
7 Колькі яна праславіла сябе і жыла смачна, столькі пакут і смутку дай ёй, бо яна кажа ў сэрцы сваім: сяджу царыцаю, і я не ўдава, і не ўбачу смутку.
8 Таму ў адзін дзень прыйдуць на яго пошасьці, сьмерць, плач і голад; і яна будзе спалена агнём, бо моцны Гасподзь Бог, Які судзіць яе.
9 І будуць плакаць па ёй і заплакаць па ёй цары зямныя, якія блудадзейнічалі і раскашавалі зь ёю, калі ўбачаць дым пажару яе,
10 Стоячы здалёк ад страху перад пакутамі яе і кажучы: «Гора, гора, горад вялікі Вавілон, горад магутны!» бо ў адну гадзіну прыйдзе суд твой.
11 І гандляры зямлі будуць плакаць і галасіць па ёй; бо ніхто больш не купляе іх тавараў:
12 Тавары з золата і срэбра, і каштоўных камянёў, і пэрлаў, і вісону, і пурпуру, і шоўку, і чырвані, і ўсё тваё дрэва, і ўсякі посуд са слановай косьці, і ўсялякі посуд з самага каштоўнага дрэва , і з латуні, і жалеза, і мармуру,
13 І карыцу, і пахі, і мазі, і ладан, і віно, і алей, і пшаніцу, і жывёлу, і авечак, і коней, і калясьніцы, і рабоў, і душы чалавечыя.
14 І плады, якіх жадала душа твая, адышлі ад цябе, і ўсё, што было смачнае і добрае, адышло ад цябе, і ты ўжо не знойдзеш іх.
15 Купцы гэтымі рэчамі, якія ўзбагаціліся ад яе, стаяць будуць воддаль ад страху перад пакутамі яе, плачучы і лямантуючы,
16 І кажучы: «Гора, гора, горад вялікі, які апрануўся ў вісон, пурпуру і чырвань і аздоблены золатам і каштоўнымі камянямі і пэрламі!
17 Бо за адну гадзіну такое вялікае багацьце сышло на нішто. І кожны капітан, і ўсё карабельнае таварыства, і маракі, і ўсе, што гандлююць на моры, стаялі зводдаль,
18 І закрычалі, убачыўшы дым ад пажару яе, кажучы: які горад падобны да гэтага вялікага горада!
19 І пасыпалі пылам галовы свае, і крычалі, плачучы і лямантуючы, кажучы: гора, гора, вялікі горад, у якім усе, што мелі караблі ў моры, разбагацелі праз дарагоўлю яго! бо ў адну гадзіну яна спустошана.
20 Весялецеся зь яе, неба і сьвятыя апосталы і прарокі; бо Бог адпомсціў ёй.
21 І моцны анёл узяў камень, падобны да жорнаў, і кінуў яго ў мора, кажучы: з гвалтам будзе скінуты вялікі горад Вавілон, і ня будзе яго больш.
22 І ня будзе болей гучаць у табе голас гусьляроў, і музыкаў, і дудакоў, і трубачоў; і ніякага майстра, якога б рамяства ён ні быў, больш не знойдзецца ў цябе; і гук жорнаў ужо ня будзе чутны ў табе;
23 І святло свечкі не будзе больш свяціць у табе; і голас жаніха і нявесты ўжо не будзе чутны ў табе, бо гандляры твае былі вялікімі людзьмі зямлі; бо чарадзействам тваім уведзены ў зман усе народы.
24 І ў ёй знойдзена кроў прарокаў і сьвятых і ўсіх забітых на зямлі.

РАЗДЗЕЛ 19

1 Пасьля гэтага пачуў я моцны голас вялікага народу ў небе, які казаў: Алілуя! Збаўленьне, і слава, і гонар, і моц Госпаду Богу нашаму:

2 Бо праўдзівыя і справядлівыя суды Ягоныя, бо Ён асудзіў вялікую блудніцу, якая распусьцей сваёй зьнішчыла зямлю, і адпомсьціў за кроў рабоў Сваіх з яе рук.
3 І зноў сказалі: Алілуя. І падняўся дым яе на векі вечныя.
4 І ўпалі дваццаць чатыры старцы і чатыры жывёлы і пакланіліся Богу, які сядзіць на троне, кажучы: амін; Алілуя.
5 І з трона выйшаў голас, які казаў: Хвалеце Бога нашага, усе слугі Ягоныя і баячыяся Яго, малыя і вялікія.
6 І пачуў я нібы голас вялікага натоўпу, і як шум водаў шматлікіх, і як голас моцных грымотаў, якія казалі: Алілуя!
7 Весялімся і ўзрадуемся і аддадзім яму пашану, бо надышло вясельле Ягняці, і жонка Ягоная падрыхтавала сябе.
8 І дадзена ёй апрануцца ў вісон чысты і белы, бо вісон - гэта праведнасьць сьвятых.
9 І кажа мне: напішы: дабрашчасныя пакліканыя на вясельную вячэру Ягняці. І ён кажа мне: гэта праўдзівыя словы Божыя.
10 І я ўпаў да ног ягоных, каб пакланіцца яму. І сказаў мне: «Глядзі, не рабі гэтага; я слуга табе і братам тваім, якія маюць сьведчаньне Ісусава; пакланіся Богу, бо сьведчаньне Ісуса ёсьць дух прароцтва».
11 І ўбачыў я неба адчыненае, і вось конь белы; і той, хто сядзеў на ім, называўся Верным і Праўдзівым, і па праўдзе судзіць і ваюе.
12 Вочы ў Яго - як полымя вогненнае, і на галаве ў Яго шмат вянкоў; і ў яго было напісана імя, якога ніхто не ведаў, акрамя яго самога.
13 І быў апрануты ў вопратку, палітую крывёю, і названа імя Яму: Слова Божае.
14 І войскі нябесныя ішлі за Ім на белых конях, апранутыя ў вісон, белы і чысты.
15 І з вуснаў ягоных выходзіць востры меч, каб ім біць народы, і жалезным жазлом будзе пасьвіць іх, і топча чавільню віна лютасьці і гневу Бога ўсемагутнага.
16 І на вопратцы Ягонай і на сьцёгне Ягоным напісана імя: Цар цароў і Гасподзь гаспадароў.
17 І ўбачыў я анёла, які стаяў на сонцы; і закрычаў ён моцным голасам, кажучы ўсім птушкам, якія лятаюць пасярод неба: прыходзьце і зьбірайцеся на вячэру вялікага Бога;
18 Каб вы маглі есьці мяса каралёў, і мяса ваеначальнікаў, і мяса моцных, і мяса коней, і тых, што сядзяць на іх, і мяса ўсіх людзей, як вольных, так і рабоў, і малы і вялікі.
19 І ўбачыў я зьвера, і цароў зямных, і войскі іхнія, якія сабраліся разам, каб весці вайну супраць таго, хто сядзіць на кані, і супраць войска ягонага.
20 І зьвер быў схоплены, а зь ім ілжэпрарок, які тварыў перад ім цуды, якімі ён ашукваў тых, што прынялі кляймо зьвера, і тых, што пакланяліся вобразу ягонаму. Гэтыя абодва былі жывыя ўкінуты ў возера вогненнае, якое гарэла серкай.
21 А астатнія былі забіты мячом таго, хто сядзеў на кані, які выходзіў з вуснаў ягоных, і ўсе птушкі насыціліся іх мясам.

РАЗДЗЕЛ 20

1 І ўбачыў я анёла, які сыходзіў з неба і меў ключ ад бездані і вялікі ланцуг у руцэ сваёй.
2 І схапіў ён цмока, старога зьмея, які ёсьць д'ябал і сатана, і зьвязаў яго на тысячу гадоў,
3 і кінулі яго ў бездань, і замкнулі яго, і паклалі на яго пячатку, каб ён больш не зводзіў народы, пакуль не споўніцца тысяча гадоў, і пасля гэтага ён павінен быць вызвалены на невялікі час.
4 І я ўбачыў троны, і яны сядзелі на іх, і дадзены быў ім суд, і я ўбачыў душы абезгалоўленых за сьведчаньне Ісуса і за слова Божае, і якія не пакланіліся зьверу, ні выявы Ягонай, ні знака Ягонага на лбах сваіх і на руках сваіх; і жылі і валадарылі з Хрыстом тысячу гадоў.
5 Але астатнія памерлыя не ажылі, пакуль не скончыцца тысяча гадоў. Гэта першае ўваскрашэнне.
6 Шчасьлівы і сьвяты той, хто мае ўдзел у першым уваскрэсеньні: над такімі другая сьмерць ня мае ўлады, але яны будуць сьвятарамі Бога і Хрыста і будуць валадарыць зь Ім тысячу гадоў.
7 І калі скончыцца тысяча гадоў, сатана будзе вызвалены з цямніцы сваёй,
8 І выйдзе ўводзіць у зман народы, якія на чатырох баках зямлі, Гога і Магога, каб сабраць іх разам на бітву; лік іх як пясок марскі.
9 І падняліся яны на шырыню зямлі, і акружылі табар сьвятых і горад умілаваны; і сышоў агонь зь неба ад Бога і зжэр іх.
10 І д'ябал, які ашукваў іх, быў кінуты ў возера вогненнае і сернае, дзе знаходзяцца зьвер і ілжэпрарок, і будзе мучыцца дзень і ноч на векі вечныя.
11 І ўбачыў я вялікі белы трон і Таго, Хто сядзеў на ім, ад аблічча Якога ўцякла зямля і неба; і не знайшлося ім месца.
12 І ўбачыў я мёртвых, малых і вялікіх, якія стаялі перад Богам; і разгарнуліся кнігі: і разгарнулася іншая кніга, якая ёсць кніга жыцця; і судзілі мёртвых паводле напісанага ў кнігах, паводле ўчынкаў іхніх.
13 І аддало мора мёртвых, якія былі ў ім; і сьмерць і пекла аддавалі мёртвых, якія былі ў іх, і кожны быў суджаны паводле ўчынкаў сваіх.
14 І сьмерць і пекла былі ўкінутыя ў возера вогненнае. Гэта другая смерць.
15 І хто ня быў знойдзены запісаным у кнізе жыцьця, той быў кінуты ў возера вогненнае.

РАЗДЗЕЛ 21

1 І ўбачыў я новае неба і новую зямлю, бо першае неба і першая зямля мінулі; і мора ўжо не было.
2 І я, Ян, убачыў сьвяты горад, новы Ерусалім, які сыходзіў ад Бога зь неба, падрыхтаваны, як нявеста, упрыгожаная для мужа свайго.
3 І пачуў я моцны голас зь неба, які казаў: вось, жытло Божае зь людзьмі, і Ён будзе жыць зь імі, і яны будуць Ягоным народам, і Сам Бог будзе зь імі і будзе ім Богам.
4 І ўтрэ Бог усякую сьлязу з вачэй іхніх; і сьмерці ўжо ня будзе, ні смутку, ні плачу, ні болю ня будзе больш, бо ранейшае мінула.

5 І сказаў Той, Хто сядзеў на троне: вось, Я раблю ўсё новае. І сказаў мне: напішы, бо гэтыя словы праўдзівыя і верныя.
6 І ён сказаў мне: гэта зроблена. Я Альфа і Амега, пачатак і канец. Я дам таму, хто прагне, з крыніцы вады жыцця дарма.
7 Пераможца атрымае ў спадчыну ўсё; і буду яму Богам, а ён будзе Мне сынам.
8 Але страшным і няверуючым, і мярзотным, і забойцам, і распуснікам, і чарадзеям, і ідалапаклоннікам, і ўсім ілгунам належыць доля ў возеры, якое гарыць агнём і серкай, якое ёсьць другая сьмерць.
9 І прыйшоў да мяне адзін з сямі анёлаў, якія мелі сем чараў, напоўненых сямю апошнімі пошасцямі, і гаварылі са мною, кажучы: хадзі сюды, я пакажу табе нявесту, жонку Ягняці.
10 І ўзнёс мяне ў духу на вялікую і высокую гару, і паказаў мне вялікі горад, сьвяты Ерусалім, які сыходзіў зь неба ад Бога,
11 Маючы славу Божую, і сьвятло яе было падобнае да найкаштоўнейшага каменя, падобнага да яспісу, чыстага, як крышталь;
12 І меў вялікую і высокую сьцяну, і меў дванаццаць брамаў, і на брамах дванаццаць анёлаў, і імёны, напісаныя на іх, якія ёсьць імёны дванаццаці плямёнаў сыноў Ізраілевых;
13 На ўсходзе тры брамы; на поўначы тры брамы; на поўдні тры брамы; і на захадзе тры брамы.
14 І гарадская сцяна мела дванаццаць падмуркаў, і на іх імёны дванаццаці апосталаў Ягняці.
15 І той, хто гаварыў са мною, меў залатую трысьціну, каб вымераць горад, і брамы яго, і сьцяну яго.
16 І горад ляжыць чатырохкутнікам, і даўжыня такая ж, як і шырыня; і ён зьмерыў горад трысьцінай на дванаццаць тысяч стадыяў. Даўжыня і шырыня і вышыня яго роўныя.
17 І памераў сьцяну яго ў сто сорак чатыры локці, мерай чалавечай, гэта значыць, анёльскай.
18 І мур яго быў збудаваны зь яспісу, а горад быў з чыстага золата, падобнага да чыстага шкла.
19. І асновы гарадзкой сьцяны былі аздобленыя ўсялякімі каштоўнымі камянямі. Першай асновай была яшма; другі - сапфір; трэці, халцэдон; чацвёрты - смарагд;
20 Пятае, сарданікс; шостае, сардый; сёмае, хрызаліт; восьмае, берыл; дзявятая, тапаз; дзесяты, хрызапраз; адзінаццатае, яцынт; дванаццаты, аметыст.
21 І дванаццаць брамаў былі дванаццаць жамчужын; кожныя некалькі варот былі з адной жамчужыны; і вуліцы горада былі з чыстага золата, як празрыстае шкло.
22 І храма я не бачыў у ім, бо храм яго - Гасподзь Бог Усемагутны і Ягня.
23 І горад не меў патрэбы ні ў сонцы, ні ў месяцы, каб асвятляць яго, бо слава Божая асвятліла яго, і Ягня - святло яго.
24 І збаўленыя народы будуць хадзіць у сьвятле яго, і каралі зямныя прынясуць у яго славу і гонар сваю.
25 І вароты яго не будуць замыкацца ўдзень, бо ночы там ня будзе.
26 І прынясуць у яго славу і гонар народаў.
27 І ня ўвойдзе ў яго нішто апаганенае, ні тое, што чыніць агіду і няпраўду, а толькі тыя, што запісаны ў кнізе жыцьця Ягняці.

РАЗДЗЕЛ 22

1 І паказаў мне чыстую раку вады жыцця, празрыстую, як крышталь, якая выцякала з трона Бога і Ягняці.
2 Пасярод вуліцы яго і абапал ракі было дрэва жыцьця, якое прыносіла дванаццаць відаў пладоў і давала плод свой кожны месяц; нацыі.
3 І ня будзе больш праклёну, але трон Бога і Ягняці будзе ў ім; і слугі ягоныя будуць служыць яму;
4 І ўбачаць аблічча ягонае; і імя Ягонае будзе на ілбах іхніх.
5 І ня будзе там ночы; і не маюць патрэбы ні ў свечцы, ні ў святле сонца; бо Гасподзь Бог асьвятляе іх, і будуць валадарыць на векі вечныя.
6 І сказаў ён мне: гэтыя словы верныя і праўдзівыя, і Гасподзь Бог сьвятых прарокаў паслаў анёла Свайго, каб паказаць слугам Сваім тое, што мае стацца ў хуткім часе.
7 Вось, хутка прыйду: шчасьлівы той, хто захоўвае словы праропцтва кнігі гэтай.
8 І я, Ян, бачыў гэта і чуў гэта. І калі я пачуў і ўбачыў, я ўпаў, каб пакланіцца перад нагамі анёла, які паказаў мне гэта.
9 Тады кажа мне: глядзі, не рабі гэтага, бо я саслужнік табе і братам тваім, прарокам, і тым, што захоўваюць словы гэтай кнігі: пакланіся Богу.
10 І сказаў мне: не запячатвай словы праропцтва гэтай кнігі, бо час блізкі.
11 Няправедны хай яшчэ чыніць несправядлівасьць, і нячысты няхай яшчэ грэшыць, а праведны хай яшчэ апраўдвае, і сьвяты няхай яшчэ асьвячаецца.
12 І вось, хутка прыйду; і ўзнагарода Мая са Мною, каб аддаць кожнаму паводле дзеяў ягоных.
13 Я Альфа і Амега, пачатак і канец, першы і апошні.
14 Шчасьлівыя тыя, што выконваюць запаведзі Ягоныя, каб мець права на дрэва жыцьця і ўвайсьці праз брамы ў горад.
15 Бо звонку сабакі, і чарадзеі, і распусьнікі, і забойцы, і ідалапаклоннікі, і кожны, хто любіць і робіць няпраўду.
16 Я, Ісус, паслаў анёла Майго засьведчыць вам гэта ў цэрквах. Я — корань і патомства Давіда, і зорка ясная і ранішняя.
17 І Дух і нявеста кажуць: прыйдзі. І хто слухае, няхай кажа: прыйдзі. І хто прагне, няхай прыйдзе. А хто хоча, няхай бярэ ваду жыцця дарма.
18 Бо я сьведчу кожнаму чалавеку, які чуе словы праропцтва гэтай кнігі: калі хто дадасьць да гэтага, Бог дадасьць на яго пошасьці, напісаныя ў гэтай кнізе.
19 І калі хто адхіліць ад слоў кнігі праропцтва гэтага, Бог адбярэ ў яго долю ў кнізе жыцьця, і ў сьвятым горадзе, і ў тым, што напісана ў гэтай кнізе.
20 Той, хто сьведчыць гэта, кажа: сапраўды, хутка прыйду. Амін. Тым не менш, прыйдзі, Пане Езу.
21 Ласка Госпада нашага Ісуса Хрыста з усімі вамі. Амін.